

TỬ DẠ

KHI HOÀNG HẬU
NỔI GIẬN!!!

Table of Contents

Mục lục

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18: Ký Ưc Đau Thương.

Chương 19: Bóng Tối Bao Phủ

Chương 20: Hy Sinh Thân Mình Để Giải Độc Cho Hắc.

Chương 21: Cầu Cứu Mẹ Chồng

Chương 22: "Thị Tầm, Ta Phải Làm Sao???"

Chương 23: Thanh Danh Một Đời...Đã Bị Hủy Trong Tay Hắc...

Chương 24

Chương 25

Chương 26: Biến Cố Bất Ngờ

Chương 27: Náo Loạn Ở Sát Huyết Sơn Trang.

Chương 28: Bỏ Trốn Bất Thành.
Chương 29: Sinh Ly Tử Biệt
Chương 30: Vẫn Là Xa Cách
Chương 31: Duyên Phận Ý Trời.
Chương 32: Giây Phút Tương Phùng
Chương 33: Hai Phe Đối Lập Tham Chiến
Chương 34: Trí Nhớ Đã Hồi Phục?
Chương 35: Gương Vỡ Lại Lành.
Chương 36: Tác Chiến Thành Công.
Chương 37: Đáng Bị Đánh!
Chương 38: Đại Hôn (1)
Chương 39: Đại Hôn (2)
Chương 40: Long Phụng Giao Tranh.
Chương 41: Sự Vùng Lên Của Đấng Mày Râu.
Chương 42: Bình Yên Trước Dậy Sóng
Chương 43: Đại Phá Mê Hồn Trận.
Chương 44: Công Phá "Thủy" Địa
Chương 45: Kim – Thổ Liên Hợp (1)
Chương 46: Kim – Thổ Liên Hợp (2)
Chương 47: Đại Khai "Hỏa" Giới.
Chương 48: Huyết Phụng Long Ẩi Âm Dương.
Chương 49: Tâm Tình Kẻ Tiễn Đưa
Chương 50: "Hai Đứa Trẻ Đáng Thương"
Chương 51: Đêm Động Phòng Hoa Chúc Đắm Nước Mắt.
Chương 52: Chấp Nhận...
Chương 53: Cuối Cùng Cũng Đã Tỉnh
Chương 54: Hận!!!
Chương 55: Không Có Lựa Chọn
Chương 56: Hoàng Hậu Nổi Giận
Chương 57: Tương Kế Tựu Kế
Chương 58: Nhất Tiễn Song Điêu
Chương 59: Kiếp Này Ta Đã Bại Thê Thảm Dưới Tay Nàng

Chương 60: Đại Kết Cục

Mục lục

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18: Ký Ức Đau Thương.

Chương 19: Bóng Tối Bao Phủ

Chương 20: Hy Sinh Thân Mình Để Giải Độc Cho Hân.

Chương 21: Câu Cứu Mẹ Chồng

Chương 22: "Thị Tầm, Ta Phải Làm Sao???"

Chương 23: Thanh Danh Một Đời...Đã Bị Hủy Trong Tay Hân...

Chương 24

Chương 25

Chương 26: Biến Cố Bất Ngờ

Chương 27: Náo Loạn Ở Sát Huyết Sơn Trang.

Chương 28: Bỏ Trốn Bất Thành.

Chương 29: Sinh Ly Tử Biệt

Chương 30: Vẫn Là Xa Cách

Chương 31: Duyên Phận Ý Trời.

Chương 32: Giây Phút Tương Phùng

Chương 33: Hai Phe Đối Lập Tham Chiến

Chương 34: Trí Nhớ Đã Hồi Phục?

Chương 35: Gương Vỡ Lại Lành.

Chương 36: Tác Chiến Thành Công.

Chương 37: Đáng Bị Đánh!

Chương 38: Đại Hôn (1).

Chương 39: Đại Hôn (2)
Chương 40: Long Phụng Giao Tranh.
Chương 41: Sự Vùn Lên Của Đấng Mày Râu.
Chương 42: Bình Yên Trước Dậy Sóng
Chương 43: Đại Phá Mê Hồn Trộn.
Chương 44: Công Phá "Thủy" Địa
Chương 45: Kim – Thổ Liên Hợp (1)
Chương 46: Kim – Thổ Liên Hợp (2)
Chương 47: Đại Khai "Hòa" Giới.
Chương 48: Huyết Phụng Long Ái Âm Dương.
Chương 49: Tâm Tình Kẻ Tiễn Đưa
Chương 50: "Hai Đứa Trẻ Đáng Thương"
Chương 51: Đêm Động Phòng Hoa Chúc Đắm Nước Mắt.
Chương 52: Chấp Nhận...
Chương 53: Cuối Cùng Cũng Đã Tình
Chương 54: Hận!!!
Chương 55: Không Có Lựa Chọn
Chương 56: Hoàng Hậu Nổi Giận
Chương 57: Tương Kế Tự Kế
Chương 58: Nhất Tiễn Song Điêu
Chương 59: Kiếp Này Ta Đã Bại Thê Thảm Dưới Tay Nàng
Chương 60: Đại Kết Cục

KHI HOÀNG HẬU NỔI GIẬN!!!

Từ Dạ
www.dtv-ebook.com

Chương 1

- Tiểu thư chưa nghe qua sao - hẳn có vẻ ngạc nhiên vì cả thành phố X không ai là không biết đến bar của hẳn - vậy khi nào có thời gian tôi hẳn hạnh dẫn tiểu thư đến đó nhé.

- Không đâu! Cha à, hộp đêm là cái gì nghe ghê chết đi được, con không đi đâu. Anh định đưa em đến đó rồi bắt cóc em chứ gì, em biết anh là người xấu mà. Cha ơi, cha ơi! Bắt cóc! - cô vừa hét lên vừa ôm chặt đầu, lăn lộn qua lại như một đứa con nít.

Hắn nheo nheo đôi mắt, mồ hôi nhễ nhại sau đó giả vờ xem đồng hồ làm vẻ mặt vội vã.

- Hoàng tiểu thư hôm nay không được khỏe, tôi xin phép về trước.

- Ha ha!!! Tên nhát gan, mới vậy mà đã sợ, còn nhiều thứ đang chờ người trước mắt kia, ráng mà đợi đi - cô nhìn theo hẳn rồi nói nhỏ.

Đợi hẳn rời khỏi, cô quay sang phía cha cô nở nụ cười thật tươi. Cô ôm chặt tay cha như một đứa con nít chưa lớn. Với mọi người cô luôn tỏ ra lạnh lùng, nhưng với cha thì lúc nào cô cũng như vậy.

Ông Hoàng Long - cha cô là chủ một công ty buôn bán đồ trang sức có tiếng trên thị trường quốc tế. Mẹ cô đã mất lúc cô 5 tuổi vì tai nạn giao thông, từ đó đến nay cha vẫn ở một mình nuôi cô đến lớn. Tình cảm giữa cô và cha rất tốt, đó cũng là thứ tình cảm duy nhất cô coi trọng trên đời này.

- Con gái, còn đùa vậy hơi quá đấy, dù gì người ta cũng là ông chủ lớn, còn làm người ta sợ chạy mất rồi kìa - ông làm vẻ mặt nghiêm nghị nhìn cô.

- Cha thân yêu à, cha muốn gả con gái đi nhanh vậy sao? Con muốn ở với cha tới già luôn, con không lấy chồng đâu - cô nũng nịu đưa bàn tay của ông làm vể mặt vô tội, cô biết thế nào cô cũng thắng mà.

- Thôi được rồi con gái yêu, đừng như vậy nữa, cậu này không được thì cha sẽ tìm người khác cho con, con gái lớn rồi phải lấy chồng nhanh thôi.

Cô im lặng không nói gì nữa vì cha cô vẫn luôn là như thế.

Mười giờ tối, bước ra khỏi nhà hàng, cô cầm điện thoại trên tay và cười bí hiểm.

- Nhất Phong, đêm nay ghé thăm Super bar, nhớ chăm sóc bọn họ một chút nhé.

Thành phố về đêm vẫn ồn ào và náo nhiệt. Nhưng cô vốn không thích sự ồn ào đó. Cô lái xe đến cạnh bờ sông hít thở không khí trong lành và để bản thân có những phút giây ngơi nghỉ. Đây là nơi cô thường hay ghé đến mỗi khi một phi vụ hoàn thành. Cô thích yên tĩnh, thích đứng từ xa ngắm những ánh đèn lấp lánh lọt thỏm vào bầu trời đêm tĩnh lặng. Bỗng nhiên chuông điện thoại rung lên, một dãy số lạ hiện ra. Không hiểu sao cô nảy sinh một dự cảm chẳng lành.

- Mà đến ngay bến cảng phía đông thành phố, bọn tao đang giữ cha mày, nếu ba mươi phút nữa mày không có mặt thì đến đây nhặt xác lão đi!

Tên cầm đầu đã tắt máy. Cô xiết chặt điện thoại trong tay, bọn này chán sống rồi mới dám động đến cha cô, được rồi ngày này năm sau nhất định là ngày giỗ của chúng.

Cô gọi điện cho Nhất Phong đem đàn em đến cảng phía đông sau đó đập mạnh ga phóng như bay đến đó. Chưa đầy mười lăm phút cô đã có mặt ở bến cảng.

Bọn chúng có năm người, mỗi người đều được trang bị một khẩu súng lục. Cha cô đang bị trói ở một góc của container.

- Thì ra là mày, Hắc Đạo. Thả cha tao ra, nếu không tất cả chúng mày đừng mong thoát khỏi đây!

- Ha ha ha! - tên Hắc Đạo cười lớn - không hổ danh là Nhật Song Vương, chưa đầy mười lăm phút đã đến được đây. Mày đừng dọa tao, nếu tao đã dám làm như thế này thì mày phải hiểu tao không sợ chết. Ha ha! Cha mày chết là do mày, mày hiểu chưa.

Hắn cầm trong tay bộ điều khiển quả bom hẹn giờ, ngón cái đã đặt vào vị trí nút đỏ ở góc trái.

- Trên người cha mày đã được đặt hai quả bom, chỉ cần tao ấn cái nút này bom sẽ nổ, cha mày sẽ nổ banh xác. Ha ha, mày xem đây.

- Mày muốn gì mới chịu thả cha tao ra?

Lúc này cô thực sự sợ hãi bởi vì chưa bao giờ cha cô lâm vào tình cảnh nguy hiểm như vậy. Cái tiếng cười ken két của Hắc Đạo văng vẳng vào tai cô, nó như thanh chủy thủ bén nhọn đâm xuyên tâm trí người con gái sắc mặt đã trở nên trắng bệch.

- Tao chỉ muốn mày ném mùi mất đi người thân giống tao mà thôi.

Vừa nói hắn vừa ấn mạnh vào cái nút đỏ rồi cười man rợ.

- Không! Cha ơi! - cô lao như bay về phía ông.

Cảng phía đông chìm trong biển lửa.

KHI HOÀNG HẬU NỔI GIẬN!!!

Từ Dạ
www.dtv-ebook.com

Chương 2

Chương 2: ăn mày.

(Tear: Chương này mình sẽ đổi cách xưng hô nhé, thay "cô" bằng "nàng" cho hợp thời đại).

Vài hạt mưa lớn bay lác quĩ đạo hắt vào mái hiên. Cái cảm giác lạnh lạnh mà rát buốt trên mặt gọi nàng tỉnh giấc. Toàn thân truyền đến cơn tê buốt, ê ẩm khiến chân tay không còn chút sức lực nào. Bên tai vắng vắng tiếng người nói chuyện, nàng cố gắng vận dụng chút tinh táo ít ỏi còn sót lại để lắng nghe. Đó là giọng nói của một nam nhân, nói chính xác hơn phải là tiếng quát ồm ồm rất khó nghe của một nam nhân.

- Con ăn mày này! Mày muốn chết hay sao mà nằm ở trước phủ nhà ta. Người có biết người đang nằm trước phủ Ngọc thừa tướng không? Nếu không muốn lên quan phủ thì cút ngay cho ta.

Hử, Ăn mày? có phải hần hần đang nói đến nàng không? Từ nhỏ đến giờ chưa có ai từng gọi nàng là ăn mày cả, vậy mà hần lại dám. Được lắm!

Cơn bực tức trời dậy chuyển hóa thành sức mạnh cho cơ thể. Cuối cùng thì mắt đã mở, tay chân có thể cử động được rồi. Nàng đứng dậy, hai tay chống hông nhìn về phía hần. Lúc này nàng mới nhận ra bọn chúng có hai người.

- Đây, ta là ăn mày? chúng mày đui hay mù hả? Nhìn kỹ lại đi – nàng quát lớn chỉ tay vào mặt bọn chúng.

- Ha ha, mày không phải ăn mày thì là công chúa chắc, nhìn lại mình đi. Chắc con ăn mày này vừa nằm mơ được làm công chúa đấy lão Tam.

Hắn cười lộ ra cái bản mặt đều giả, hàm răng vàng ố nhai ken kết. "Chúng mày chết đến nơi rồi mà còn cười, dám đắc tội với lão nương thì kết cục phải tự gánh lấy" nàng thầm nghĩ rồi chột cười nửa miệng. Một cước tung lên đá vào cái mặt đều cán của hắn, tay đưa một đấm vào giữa bụng. Hắn trợn tròn mắt, phun một ngụm máu tươi rồi ngã xuống. Tên quản gia đứng đằng sau run lẩy bẩy, quỳ xuống van xin.

- Xin nữ hiệp tha mạng, tiểu nhân không biết đã đắc tội.

Cô bước lên, một tay túm áo hắn nhấc lên, giọng ngang tàn lạnh lùng.

- Các người là người ở đâu, sao ăn mặc kiểu này. Cha ta đâu? Tên Hắc Đạo đâu rồi?

- Tôi...tôi không hiểu nữ hiệp nói gì.....tôi không biết người nào là Hắc Đạo, xin tha mạng...

- Biển, từ nay đừng bao giờ xuất hiện trước mặt ta nữa – nàng quăng mạnh hắn xuống đất rồi bỏ đi.

Đây là nơi nào? Sao y phục hai tên kia kỳ quái vậy? Sao ta lại có bộ dạng như thế này? Cha ơi, cha ở đâu, cha còn sống hay đã bị tên Hắc Đạo kia hại chết rồi, con gái có lỗi với cha.

Nàng vật vờ trong mưa không biết chuyện gì đang xảy ra, nàng tự trách vì sao nàng không chết cùng cha luôn, sao ông trời lại đối xử với nàng như vậy. Nàng đã từng chứng kiến cảnh mẹ bị chiếc xe màu đen đụng phải, dòng máu từ đầu mẹ chảy không ngừng, ướt đẫm một mảnh đường. Bây giờ nàng lại một lần nữa nhìn cha nằm trong biển lửa mà không có cách nào ngăn lại. Nàng quá vô dụng!

Nàng ghé vào một mái hiên nhỏ bên đường, ngược mắt nhìn cái nơi xa lạ quái quỷ này. Mưa buông mình xối xả đập xuống nền đường tạo thành tiếng "Ào ào" không dứt. Nàng thề sẽ trả thù cho cha, vì vậy nàng phải sống dù bất cứ chuyện gì xảy ra.

- Nhật Dương! Nhật Dương!

Trong tiếng vọng liên hồi của mưa bỗng nhiên lạc vào vài tiếng gọi. "Nhật Dương không phải là tên ta sao? là ai đang gọi ta". Một ông lão trong cầm chiếc ô xé tan màn mưa đen kịt tiến về phía nàng.

- Con đi đâu từ chiều đến giờ. Gia gia chờ con cả buổi. Đã mua rượu về cho ta chưa?

Nàng ngơ ngác nhìn ông ta. Sao y phục của ông ta cũng kỳ lạ như vậy, lại còn xưng là gia gia nữa. Ôi trời ơi, chuyện gì đang xảy ra thế này!

- Ông là ai? – nàng ngơ ngác hỏi.

- Đây, đừng có mà diễn kịch với ta. Hay con ham chơi rồi quên chưa mua rượu cho ta đúng không? - Ta thực sự không biết ông là ai, ông nhận nhầm người rồi.

Ông lão nhìn nàng một hồi rồi kéo tay nàng đi mà không hề để lại lời giải thích. Nhìn ông ta yếu ớt mà lực đạo lại không hề nhẹ. Nàng cố gắng cũng không thể ngăn được bị ông ta kéo đi. "Không lẽ ông ta có võ?"

Đi đến một ngôi nhà nhỏ trong rừng trúc, lão thả nàng ra rồi thở dài.

- Hazz, không lẽ con luyện "Bách Nhật Thần công" bị tẩu hỏa nhập ma.

- Đây ông, "Bách Nhật Thần công" là cái gì vậy? – ngơ ngác tập hai.

- Hazz, cái đứa nhỏ này ngay cả "Bách Nhật Thần công" cũng không nhớ nữa, xem ra con đã tẩu hỏa thật rồi. Chỉ tại gia gia không tốt, không

nên cho con luyện sớm như vậy.

- Ông nói gì ta vẫn chưa hiểu.

- Được rồi, nếu con không tin thì ta sẽ chứng minh cho con thấy. Trên người con có đeo một miếng ngọc bội khắc chữ "Hoàng", trên cánh tay trái có một cái bớt đỏ hình cánh bướm đúng không nào.

Nàng nghi ngờ nhìn trên cánh tay trái của mình, đúng là có một cái bớt đỏ hình cánh bướm, rồi lục vội trên người thì thấy mảnh ngọc bội có chữ Hoàng. Không lẽ nào....

- Ông lão....à không gia gia, tất cả những điều người nói là sự thật sao, giờ con không nhớ gì hết, người kể lại tất cả mọi chuyện cho con nghe có được không?

Gia gia kể cho nàng nghe tất cả những chuyện trong quá khứ. Nàng theo gia gia từ lúc năm tuổi sau khi mẹ nàng đã qua đời. Cha nàng là Hoàng tướng quân đang dẹp giặc ở biên cương, đã hơn mười năm chiến sự liên miên mà vẫn chưa trở về. Gia gia là sư phụ của cha nàng nên được cha tin tưởng tuyệt đối giao nàng cho ông nuôi nấng đến giờ. Chỉ có điều cha nàng – Hoàng tướng quân là người như thế nào? Sau sự việc cha nàng thời hiện đại do nàng gián tiếp hại chết thì nàng không muốn nhận lại Hoàng tướng quân nữa.

- Gia gia, người vừa nói con đang luyện "Bách Nhật Thần công" gì gì đó, ngày mai con có thể tiếp tục luyện nữa không?

- Không được, con đang bị tẩu hỏa nhập ma, không được tiếp tục luyện nữa. Mà bình thường ta phải dùng biện pháp mạnh thì con mới chịu luyện, sao hôm nay con lại chủ động. Tiểu nha đầu này, con lại có ý đồ gì đây?

- Gia gia, con lúc nào cũng chăm chỉ mà. Đi mà gia gia, cho con luyện tiếp đi, gia gia...gia gia.

Nàng nũng nịu giống như lúc nàng nũng nịu với cha nàng và đương nhiên phương pháp này lúc nào cũng mang lại hiệu quả ngoài mong đợi, chỉ có nàng mới biết không phải nàng đang bị tẩu hỏa nhập ma mà là xuyên không.

Nhờ có luyện tập võ từ nhỏ nên việc theo kịp "Nhật Dương" thời cổ đại cũng không khó. Chỉ một tháng sau đó nàng đã luyện thành "Bách Nhật Thần Công". Đã vậy nàng còn tìm được những bí kíp võ công và âm công trong đồng sách cổ của gia gia. Đến bây giờ, hơn một năm ở cổ đại nàng đã luyện thuần thục tất cả những bí kiếp đó.

.....

KHI HOÀNG HẬU NỔI GIẬN!!!

Từ Dạ
www.dtv-ebook.com

Chương 3

Chương 3. Gặp mặt trên phố – khiêu chiến.

Một năm trôi qua nhanh chóng, nàng đã hòa nhập hơn với cuộc sống nơi đây. Hôm nay nhân lúc đi mua rượu cho gia gia nàng vô tình lướt qua bóng mình dưới mặt nước. Trong suốt quãng thời gian xuyên không về cổ đại, nàng dồn hết tâm huyết chăm chỉ luyện công mà không chút lưu tâm đến ngoại hình của mình.

“Nhật Dương” thời cổ đại tướng mạo ra sao? câu hỏi này chưa bao giờ được nàng mảy may chú ý, nhưng hôm nay là lần đầu tiên tâm nàng nổi chút tò mò. Nghĩ vậy nàng liền đến bên bờ soi mặt mình dưới nước, nhắm mắt lại và hồi hộp mở mắt ra. Có trời mới biết giây phút ấy nàng đau tim đến cỡ nào, nàng tin chắc nếu không phải nằm trong lồng ngực bên trái thì lúc này tim nàng đã biến mất dạng.

- Trời ơi, sao ta nhìn xấu quá vậy, nhem nhuốc chẳng kém gì một con ăn mày. Ông trời ơi, sao lại đối xử với tôi như thế???

Nàng thần thờ lấy nước rửa lại khuôn mặt. Vẫn không tránh khỏi cảm giác hồi hộp như lúc đầu, liệu có tiến triển chút nào không?

- Ah!!!! - nàng hét lớn. Vẫn là ta, là Nhật Dương của hiện đại, vẫn xinh đẹp như vậy. Ha ha! Cảm ơn ông trời thân thương và dễ mến của ta.

Hoàng cung – điện Thanh Liên.

Hắn – phong Thiên Kỳ - khuôn mặt lạnh lùng hất tung đồng tấu chương xuống đất. Trong điện tràn ngập mùi sát khí và dư vị chết chóc. Cả đám

cung nữ và thái giám không dám thở mạnh, nếu không là mất mạng như chơi. Tần công công từ ngoài cửa bước vào giống như ân nhân cứu mạng của tất cả bọn họ.

- Dạ bẩm hoàng thượng, Trương Phi tướng quân cầu kiến.

- Truyền. Tất cả lui ra!

Mọi người nhanh chóng thoái lui, chỉ sợ chậm trễ hơn chút nữa sẽ thành oan hồn dưới đao đầu đao. Trong điện trở về nguyên trạng tĩnh lặng vốn có của nó.

- Trương Phi, tình hình Sát Huyết sơn trang thế nào?

- Bẩm hoàng thượng, bọn chúng gần đây tăng cường hoạt động, đặc biệt là sau khi tân môn chủ mới nắm quyền. Hành tung người này khó đoán, trên giang hồ chưa một ai biết hình dáng thực sự của hắn.

- Người phái mười vệ binh tinh nhuệ của Phong Long hội tăng cường điều tra hành tung của hắn. Cần nhanh chóng tiêu diệt Sát Huyết sơn trang, bọn chúng gần đây tăng cường phách lối, biểu hiện rõ âm mưu chống đối triều đình.

- Thần tuân lệnh.

- Người cùng trầm vi hành ngay lập tức, có tin báo gần đây ở kinh thành xuất hiện một vài hiện tượng lạ khiến dân chúng hoang mang.

Kinh thành vốn là nơi tấp nập, người người tranh nhau về đây buôn bán. Ta nói kinh thành là bộ mặt của quốc gia quả không sai, đi mãi mà chưa được nửa đường. Nàng ngồi ở một quán trà nhỏ ven đường thưởng thức trà bình dân của kinh thành.

- Tránh ra! Tránh ra! Tránh đường cho Vân vương gia.

Dòng người chạy toán loạn. Giữa dòng người hối hả xuất hiện một hài nhi bị ngã ngay giữa đường, xe ngựa càng lúc càng tới gần còn đứa bé thì luôn miệng khóc lớn gọi mẹ. Nàng vận khinh công, nhẹ xoay người bế đứa bé lên, vừa kịp lúc xe ngựa chạy qua.

- Chó má nhà ai mà chạy rông giữa đường. Vương gia cái con khỉ, sâu mọt thì có. Chỉ cho một phát súng đoàng một cái là tiêu đời vương gia nhà người!

Hắn trong lúc vi hành đến đây thì chứng kiến mọi chuyện, và đương nhiên không thể không nghe luôn câu chửi của nàng. Trong lòng hắn nảy sinh một cổ tức giận vì nàng dám như vậy mà chửi mệnh quan triều đình giữa thanh thiên bạch nhật.

- Này cô nương, cô không sợ câu nói của mình vi phạm vương pháp sao?

- Ta khinh! Vương pháp là cái quái gì. Có vương pháp mà để chuyện vừa rồi xảy ra à. Ta chẳng nói gì sai cả, việc gì ta phải sợ. Người ăn mặc có vẻ sang trọng đấy, chắc cũng không phải dạng tốt đẹp gì – nàng nhìn hắn tỏ vẻ khinh thường nói.

Nàng cứ nhiên không để ý sắc mặt ai đó càng ngày càng tối sầm lại. Hắn phải nhin, phải nhin.

- Cô nương nói vậy không đúng rồi. Nếu có chuyện bất bình thì cô nương cứ cáo trạng lên quan phủ.

- Quan phủ lớn hơn vương gia sao?

- Vậy thì hoàng thượng sẽ lớn hơn vương gia. Nếu cô nương cáo trạng lên hoàng thượng ta tin người sẽ xử theo vương pháp.

- Hoàng thượng là tên chẳng ra gì. Nếu hãn không biết chuyện như vậy xảy ra trong kinh thành nghĩa là năng lực quản lý của hãn kém. Còn nếu hãn đã biết rồi mà đến giờ chuyện này vẫn xảy ra thì nghĩa là hãn bao che hoàng thân quốc thích. Không còn chuyện gì nữa thì biến ra chỗ khác cho bốn cô nương ta đi.

- Cô nương....

Hãn tuy rất tức giận nhưng vẫn nhận thấy nàng thật sự rất quen, trước đây nàng và hãn đã từng gặp mặt sao?

Nhìn thấy mặt trời đã gần xuống núi nàng mới nhớ ra mục đích của mình đến kinh thành. Nàng quay lưng đi nhanh đến tửu lâu để mua rượu, để mặc ai đó đứng bơ mặt nhìn theo. Trương Phi đứng bên cạnh cố gắng nhịn cười, từ trước đến giờ chưa ai dám chửi thẳng mặt hoàng thượng như thế. Cũng là lần đầu tiên có người toàn mạng sau khi gây ra những chuyện kinh thiên động địa như vậy.

Nàng tung tăng cầm vò rượu nữ nhi hồng nhìn ngắm kinh thành, đi ngang qua Xuân Mãn lâu thấy trên cửa sổ lầu ba treo một mảnh vải màu xanh. "Chắc trong hội đã có chuyện". Nàng nhẹ nhún mình sử dụng kinh công bay lên đó. Ngay lập tức tập hợp đủ mọi người.

- Lão đại chuyện gì xảy ra?

- Đại tỷ, gần đây xuất hiện tân môn chủ của Sát Huyết sơn trang. Người này hành tung khó lường. Theo mật thám của ta điều tra thì hãn đang có ý chống lại triều đình. Gần đây bọn chúng còn tranh địa bàn của Nhật Song hội ta gây tổn thất lớn.

- Bọn này chán sống rồi sao dám giành địa bàn của ta. Lập tức điều tra tên tân môn chủ đó. Có gì thì cứ báo tin. Ta đi đây.

Nói xong nàng lại một thân phi ra khỏi Xuân Mãn lâu, đi về phía ngoại thành.

Nhớ đến 1 năm trước đây, khi nàng vừa luyện xong “Bách Nhật Thần Công” thì muốn xây dựng một tổ chức giống Nhật Song hội ở hiện đại nên quyết định đặt căn cứ ở Xuân Mãn lâu. Tất cả thành viên đều do nàng đích thân tuyển chọn và huấn luyện theo kiểu hiện đại nên đến giờ Nhật Song hội đã tương đối ổn định.

.....
.....

KHI HOÀNG HẬU NỔI GIẬN!!!

Từ Dạ
www.dtv-ebook.com

Chương 4

Chương 4. Sát Huyết Hồn trần.

Nàng mang bình nữ nhi hồng về tới rừng trúc, biết nói dối sao với gia gia đây. Một lý do ngay lập tức hiện ra khiến nàng cười đắc chí, có vẻ nàng rất tâm đắc về ý tưởng đầy táo bạo này. Gần đến nơi nàng đi thật chậm. Không đúng, hôm nay luồng không khí nồng nặc mùi sát khí, vì ở hiện đại nàng là một sát thủ nên không thể nhầm lẫn được.

Nàng cẩn trọng vòng về phía sau ngôi nhà, nhìn xuyên qua một khe nhỏ. Mọi thứ chìm trong im lặng. Nàng nghe thấy tiếng thở trầm lặng đầy sát khí. Bọn chúng là ai, gia gia đâu rồi? Trên môi nàng chợt nở nụ cười quỷ dị. Xem như hôm nay bọn chúng gặp xui xẻo, đã lâu rồi nàng chưa được vận động gân cốt.

Nàng thối qua khe nhỏ một loại mê hương do chính mình bào chế, không mùi không màu. Để xem bọn chúng trụ được bao lâu. Đợi khoảng 15 phút, nàng nhẹ nhàng mở cửa bước vào. Một, hai, ba,...hai mươi tên hắc y nhân cầm trên tay trường kiếm bén nhọn. Nàng cẩn trọng dùng dây trói chặt chúng lại và xem xét kỹ từng tên trong bọn chúng.

Trên cánh tay trái của mỗi người đều khắc một chữ "Sát".

"Bọn chúng là ai, sao lại tới đây?"

Sự xuất hiện của đám người này báo hiệu chuyện chẳng lành sắp xảy ra. Lúc này nàng mới nhận thức gia gia không có ở đây, liệu người có mệnh hệ gì không.

- Gia gia, gia gia! Người đâu rồi???

Nàng cất tiếng gọi lớn sau đó tìm kiếm khắp căn nhà, đến phòng bếp, một bóng dáng quen thuộc đang nằm gục trên vũng máu còn chưa kịp khô.

- Gia gia, người đừng dọa con, người mau tỉnh lại đi, người không thể bỏ con mà đi - nàng khóc mắt tràn khóe mi, nàng đã mất cha rồi, không thể mất thêm gia gia được.

- Xú nha đầu, làm gì mà lay gia gia thế, nhột chết ta rồi.

- Gia gia! Người không sao chứ, sao người.....sao người lại lừa con, rõ ràng người không còn thở nữa mà.

- Nha đầu này, con coi thường ta quá rồi đó.

- Gia gia, người luyện công phu gì hay quá, ngay cả con cũng bị lừa. Người chỉ con đi mà gia gia, gia gia yêu dấu của con...

Gia gia lắc đầu từ chối.

- Cái này là công phu tuyệt mật của ta, sao ta truyền lại cho con được chứ.

- Gia gia, năm vò rượu nữ nhi hồng được không? Người mau dạy cho con đi mà - nàng nũng nịu chẳng kém phần.

- Cái này....hazz mười vò được không. Dù gì cũng là công phu tuyệt mật của ta mà.

- Ok! mười bình. Nhưng người phải mau dạy con đấy.

Tranh cãi một hồi, cuối cùng gia gia đã truyền lại Dịch Hồn Đại pháp trong tiệc nuôi. Với tố chất thông minh, chỉ sau nửa tuần hương nàng đã sử dụng thuần thục, cũng không phức tạp lắm. Đến lúc này, gia gia chợt nhìn

nàng với ánh mắt nghiêm túc, ánh mắt ấy chưa bao giờ nàng bắt gặp ở người.

- Đám người áo đen này là người của Sát Huyết sơn trang, chúng đến đây nhất định có ý đồ. Ta nghĩ bọn chúng đến đây ngoài vì bí kiếp "Bách Nhật Thần Công" chắc chắn còn mưu đồ khác.

Nàng nhìn gia gia hỏi nhỏ.

- Gia gia, sao người biết được?

- Vì ta đã đưa bí kiếp giả cho chúng, nhưng chúng vẫn chưa rời đi mà còn núp trong căn nhà hơn nửa canh giờ, chắc chắn bọn chúng nhắm đến con. Vì vậy tên tân môn chủ

Sát Huyết sơn trang có thể đã bắt đầu hành động.

- Gia gia, người có biết hắc là ai không, mưu đồ của hắc là gì?

- Hazz, hắc chính là đồ đệ của đại sư huynh, Tà Thần. Lần này hành động ta chỉ e rằng hắc đã tiến hành kế hoạch khởi động Sát Huyết Hồn trận...

Nghe vậy nàng không khỏi nghi hoặc.

- Sát Huyết Hồn trận là gì vậy, con chưa từng nghe qua?

Gia gia nhìn nàng rồi thở dài. Chính lão cũng chưa thực sự hiểu hết về trận pháp này. Đây là trận pháp cực kỳ nguy hiểm, một khi nó khởi động thì vạn vật cách trận 30 dặm sẽ tan thành mây khói. Nhất định không thể để trận khởi động vào ngày Xuân phân năm sau, nếu không thì không gì có thể ngăn cản được uy lực của Sát Huyết Hồn trận.

Cái trận này xem ra uy lực thật khủng khiếp. "Ta tuyệt không để cho trận khởi động, nhưng làm sao đây, lần đầu tiên ta nghe đến Sát Huyết Hồn

trận". Nàng dẫn đo suy nghĩ, ở thời hiện đại nàng cũng đã từng nghiên cứu về trận pháp, cũng nghe qua nhiều loại tuyệt nhiên loại này chưa nghe qua.

- Gia gia, người có biết cách phá trận?

Lão gia lắc đầu nhìn nàng. Trong ánh mắt toát ra tia bất lực và thất vọng.

- Ta cũng chưa giải hết được lời giải này. "Bách Nhật Thần công song Phong Hỏa chương - huyết phụng long ái âm dương". Ta và tam sư đệ đã giải được về đầu "Bách Nhật Thần công song Phong Hỏa chương". "Bách Nhật Thần công" và Phong Hỏa chương phải được kết hợp với nhau để tạo ra "thiên khí" mới có thể giảm bớt uy lực của Sát Huyết Hồn trận. Ta đã truyền lại cho con "Bách Nhật Thần công", còn tam sư đệ truyền lại Phong Hỏa chương cho đại đồ đệ Thiên Kỳ. Con phải cùng Thiên Kỳ liên hợp "Bách Nhật Thần công" và Phong Hỏa chương để tạo "thiên khí", như vậy mới có một tia hy vọng.

- Gia gia, tên Thiên Kỳ đó như thế nào, con phải luyện công với hắn sao
- bảo nàng luyện công với người lạ còn khó hơn lên trời, dù sao ở thời hiện đại nàng cũng rất ghét đàn ông rồi, à trừ cha nàng ra.

Gia gia lại một lần nữa nhìn nàng thờ dài, nàng như thế nào lại không nhớ Thiên Kỳ là ai. Chắc có lẽ do nàng bị tẩu hỏa nhập ma nên đã quên hết mọi chuyện trong quá khứ.

- Xú nha đầu, cả Thiên Kỳ là ai con cũng không nhớ. Thật là hazz, ngày xưa một mực bám theo gây rắc rối cho hắn, lại còn trộm mất bảo bối của hắn mà giờ lại không nhớ hắn sao. Chuyện này cũng không quan trọng, hai con cũng cần phải có cơ duyên thì khi liên hợp mới tạo ra uy lực lớn nhất. Hiện quan trọng là đảm bảo an toàn cho con. Con hãy quay về phủ Hoàng tướng quân, ta sẽ lên Tuyết Sơn tìm tam đệ. Con đi đi, đây là những gì ta ghi chép về Sát Huyết Hồn trận, con hãy suy ngẫm, tư chất con thông minh, ta hy vọng con sẽ tìm ra cách phá trận, hãy bảo trọng.

Nàng rời đi mang theo một mảnh hỗn độn. Nàng không muốn giờ rời xa gia gia vì ở nơi này gia gia là người đối xử với nàng tốt nhất. Theo lời dặn của người, nàng tìm đến phủ Hoàng tướng quân. Tướng quân Hoàng Long đã trở về được một tháng vì ở biên giới giáp Khiết Đan binh lính đối phương đã tạm lui binh.

.....

KHI HOÀNG HẬU NỔI GIẬN!!!

Từ Dạ
www.dtv-ebook.com

Chương 5

Chương 5. Kẻ giả mạo.

Dòng người vội vã đổ xô về phủ tướng quân từ mọi phía. Kẻ cao lớn chen lấn người thấp bé, thanh niên trai tráng dành giết cùng người già, trẻ nhỏ. Trước tình hình hỗn loạn trước phủ, quân gia từ bên trong bước ra lớn tiếng nói.

- Các vị xin hãy giữ trật tự, hôm nay Hoàng tướng quân mới nhận lại đại tiểu thư sau hơn mười năm xa cách. Tiểu thư nhà chúng tôi là người độ lượng bao dung, người đã thỉnh với lão gia phát cháo miễn phí cho mọi người, ngày hôm nay, mong mọi người hãy nhớ đại ơn đại đức của tướng quân và tiểu thư. Mọi người hãy đến nhận cháo.

Nàng đứng từ xa quan sát sự tình diễn ra trước mặt, bản thân không khỏi bất ngờ.

"Tiểu thư nào đây, không phải gia gia nói cha chỉ có mình ta là nữ nhi thôi sao? Không lẽ cô ta giả mạo".

Nàng muốn bước lên vạch trần cô ta nhưng rồi lại thiết nghĩ dù gì nàng cũng không muốn nhận lại Hoàng tướng quân, Sát Huyết Hồn trận cũng chưa tìm ra cách giải nên không có tâm trí làm chuyện khác nữa. Cũng có thể cô ta sẽ thay "Nhật Dương" cố đại chăm sóc vị lão bá đó.

Nàng quay lưng toan bước đi nhưng giây phút đó mọi người đồng thanh ồ lên "là Hoàng tướng quân kìa, đa tạ Hoàng tướng quân".

Nàng cũng có cha, tình cảm cha con nàng thật sâu đậm. Dù gì thân xác của cô gái này đang bị nàng chiếm giữ, nàng đã ích kỷ không thay cô ấy chăm sóc lão bá này rồi, nay sao lại có thể ích kỷ không để cô ấy được nhìn mặt cha mình lần cuối chứ. Nàng quay lưng nhìn về phía sau, và rồi lòng bỗng dừng lại khựng lại. Kia là cha nàng mà, là papa yêu quý của nàng mà, đã rất lâu rồi nàng chưa nhìn lại khuôn mặt đó, nụ cười đó, ánh mắt đó. Nước mắt bất giác lăn thành dòng trên má. Ông trời ơi! cảm ơn ông đã cho nàng cơ hội gặp lại cha yêu.

Nàng không thể bỏ đi được, không để cha phải gặp bất kỳ nguy hiểm gì nữa. Nàng sẽ bảo vệ cha bằng mọi giá. Nhưng nàng sẽ không vạch trần ả ta bây giờ, để xem ả ta có ý đồ gì.

Trong đầu nàng bỗng hiện lên một ý, và cứ thế ý tưởng được triển khai ngay lập tức. Nàng chen vào đám người đông trước mắt, cố đến gần cha nàng rồi giả vờ ngã đi. Nàng biết cha nàng là một người nhân từ, sẽ không thể thấy chết mà không cứu.

Đúng như dự đoán, nàng được đưa vào phủ chẩn bệnh. Sau hơn một tuần hương nàng mới từ từ mở mắt ra, trước mặt nàng vẫn là khuôn mặt ấy, vẫn ấm áp như ngày nào.

- Tiểu cô nương, cháu thấy trong người thế nào. Nhà cháu ở đâu ta phải người đưa cháu về?

“Cha của con vẫn lương thiện như vậy, từ nay con sẽ bảo vệ cha, không để cha bị bất kỳ kẻ nào tổn hại. Nhưng hiện tại con chưa thể nhận lại cha, cha thứ lỗi cho con gái bất hiếu”. Nàng tuyệt không để kẻ giả mạo kia có cơ hội, nàng sẽ vạch trần ả ta nhưng không phải lúc này.

- Dạ bẩm tướng quân, con...con không có nhà. Hu hu...tướng quân, mẹ con mất sớm cha con ở đâu con cũng không biết. Con ở với gia gia nhưng

mà gia gia con lâm bệnh nặng qua đời đã hai tuần rồi. Giờ con chỉ đành lang thang ăn xin qua ngày để kiếm cái ăn....hu hu.....

Nàng khóc sùi, làm vể mặt bi thương. Nàng tin chắc kể này sẽ thành công mỹ mãn, đồng thời không khỏi tự tán thưởng khả năng diễn xuất của chính mình. Hoàng tướng quân trong lòng chua xót, một đứa bé gái như vậy lại phải đi ăn xin kiếm sống, cuộc sống hết sức cùng cực như vậy.

- Tiểu cô nương, cháu đừng khóc nữa. Từ nay cháu hãy ở lại trong phủ của ta, cháu chắc cũng chạc tuổi Dương nhi nhà chúng ta, cháu hãy ở lại bầu bạn với nó. Dương nhi mới trở về ta e nó chưa quen với cuộc sống ở đây sẽ sinh buồn chán.

Nàng vể mặt tươi tỉnh hẳn lấy tay quẹt ngang dòng nước mắt, cảm tạ Hoàng tướng quân rồi rít. Vậy là kế hoạch thành công. Từ giờ nàng sẽ ở đây với cái tên Tiểu Song nhi.

Tại phủ tướng quân, rất nhiều quan khách đến chúc mừng Hoàng tướng quân đã nhận lại nữ nhi. Nàng chán ghét cái không khí ồn ào giả tạo đó đến tận cổ nên đành đi dạo quanh phủ, dù sao sau này nơi đây cũng là nhà của nàng. Đi đến gần nhà bếp, nàng nghe thấy tiếng đồ vỡ và tiếng tranh chấp của ai đó. Nàng tiến gần đến bụi hoa bên cạnh xem chuyện gì đã xảy ra. Đập vào tầm mắt nàng là cảnh tượng một người hầu đang quỳ xuống trước mặt van xin kẻ giả mạo kia.

- Xin tiểu thư tha mạng, nô tì bất cẩn làm đổ chén trà lên y phục của tiểu thư, để nô tì lau khô cho người.

Bốp! Cô ta đưa tay tát tì nữ đang khóc lóc van xin rồi đập một cước vào giữa bụng làm người quỳ dưới đất kia nhả ra một ngụm máu tươi rồi ngất đi, rõ ràng cô ta có võ công. Trong lúc cô ta đưa tay lên nàng vô tình nhìn thấy chữ “sát” được khắc bên tay phải, chẳng lẽ là người của Sát Huyết sơn trang, nhưng vì sao chữ sát lại ở bên tay phải? Nàng còn nhớ rất rõ bọn sát

thủ áo đen lần trước chữ “sát” được khắc lên tay trái. Chắc hẳn cô ta phải có vị trí đặc biệt trong Sát Huyết sơn trang.

Cô ta bỏ đi để lại nữ tì nằm dài trên đất. Nàng đến bắt mạch cho nàng ta, quả thật là bị thương không nhẹ, xem ra kẻ giả mạo đó võ công cũng khá. Nàng cho nàng ta uống một viên Cửu Hoàn đơn do nàng tự bào chế có thể trị thương rất tốt rồi quay lưng bước đi.

Ban đêm, nàng một thân hắc y đến phòng của kẻ giả mạo. Nàng nhanh thoăn thoắt thi triển khinh công bay qua những mái nhà, cuối cùng cũng đến nơi. Để tránh bị phát hiện, nàng ngồi trên mái nhà giữ một mảnh im lặng và vô tình nghe thấy cuộc trò chuyện giữa ả ta và một nam nhân nào đó.

- Mộc hộ pháp, giáo chủ có lệnh muội bằng mọi cách phải tìm được bản đồ quân sự của Phong Thiên quốc trong phủ tướng quân sau đó tìm cách tiếp cận tên hoàng đế. Trong cung Kim hộ pháp sẽ tiếp ứng cho muội thủ tiêu hắn.

- Hỏa hộ pháp, huynh về bẩm báo giáo chủ ta sẽ hoàn thành nhiệm vụ, xin người hãy yên tâm.

Nói rồi hắc phi thân bay đi trong đêm tối. “Kẻ giả mạo này, người dám có ý đồ xấu với cha ta, để xem ta trị người thế nào”. Và đây là thời điểm nhen nhói một âm mưu mới.

Sáng hôm sau nàng phải thức dậy sớm để nấu nước pha trà cho cô ta. “Thật là phiền phức, từ trước giờ ta chưa bao giờ phải dậy sớm thế này” nàng lẩm bẩm một mình rồi chợt cười nguy hiểm, nàng bỏ vào đó một chút bột màu trắng, là Bạch Thạch tán. “Phen này cho người ngựa chết luôn, không chết thì dung nhan cũng hủy, dám bắt ta pha trà cho người a”.

Nàng bưng trà đến thư phòng, vừa đến nơi thì nghe thấy tiếng cha nàng vọng ra.

- Dương nhi à, không phải cha không muốn cho con tiến cung mà trong cung vạn lần nguy hiểm tranh đấu khốc liệt, cha không thể để con phải chịu khổ được.

- Cha à, con muốn ở bên cạnh hoàng thượng, ngay từ lần gặp đầu tiên con yêu người rồi, cha à con muốn tiến cung.

Hoàng tướng quân lắc đầu thở dài, vì chiều nữ nhi và muốn bù đắp cho nó nên người đành vào cung gặp hoàng thái hậu. Người và hoàng thái hậu trước đây có giao tình nên có thể nhờ cậy được.

“Kẻ giả mạo này người thật có dã tâm, dù sao ta cũng biết mục đích của người rồi để xem ta xử lý người thế nào”. Nàng đem trà vào cho cô ta uống, ánh mắt toát ra một tia nguy hiểm.

.....

KHI HOÀNG HẬU NỔI GIẬN!!!

Từ Dạ
www.dtv-ebook.com

Chương 6

Chương 6. Vạch trần âm mưu.

Hoàng cung – Từ Ninh cung.

Hoàng thái hậu ngồi trên khảm từ tốn nhấp một ngụm trà.

- Kỳ nhi, hậu cung không thể một ngày không có chủ. Ai gia thiết nghĩ tiểu thư của Hoàng tướng quân thủy mị nét na rất thích hợp làm hoàng hậu. Hoàng tướng quân cũng là trọng thần của triều đình, thanh liêm chính trực có thể tin tưởng được. Ai gia cũng muốn có tôn tử rồi - hoàng thái hậu nhìn hân cười hiền từ.

Hân có đôi chút bất ngờ vì chưa bao giờ mẫu hậu ép hân phải lập hậu. Hân chưa muốn vì chưa có nữ nhi nào khiến hân động tâm.

- Mẫu hậu, nhi thần thiết nghĩ chuyện này chưa cấp bách. Chuyện ai làm hoàng hậu sẽ do nhi thần quyết định.

Thái hậu đặt mạnh chén trà xuống bàn tỏ vẻ vô cùng tức giận. Từ trước đến giờ bà chưa từng một lần ép buộc hoàng thượng làm điều gì, riêng lần này nhất định phải theo ý người. Thân là vua một nước phải có trách nhiệm duy trì hậu thế.

- To gan, con dám cãi lời ai gia sao. Nếu con quyết không chịu thì từ nay đừng gọi ta là mẫu hậu nữa!

- Vậy tùy ý mẫu hậu!

Hắn mặt mặt đăm đăm sát khí, buông một câu ngắn gọn rồi hồi điện Thanh Liên.

Phủ tướng quân.

- A!!!! Sao ngựa quá vậy, Tiểu Song nhi, người bỏ gì vào trà của ta.

Nàng tỏ vẻ sợ hãi vô cùng, quỳ xuống van xin, nước mắt rơi đầy ướt nhẹp cả cổ áo.

- Tiểu thư tha mạng, Song nhi không biết! Xin người tha mạng cho Song nhi.

- Chat! – nàng bị ả ta tát mạnh vào mặt - con tiện nữ này, người pha trà cho ta, không phải do người thì cứ sao lại ngựa thế này.

Khuôn mặt ả ta đã nổi lên những chấm nhỏ màu đỏ xen kẽ với những chấm màu đen nhìn hết sức kinh dị.

Nàng khóc ngày càng lớn khiến hạ nhân trong phủ ai cũng đến xem. "Hừ, người cứ chửi mắng ta đi, lão nương nhin. Nếu không vậy thì sao ta diễn kịch thành công được chứ" nàng cười thầm. Nàng đã nhìn thấy bóng dáng Hoàng tướng quân đang bước vào từ cửa lớn. "Vở kịch chính thức bắt đầu!!!!"

Nàng bò lên ôm chân ả ta van xin. Trong cơn tức giận ả ta đá vào bụng nàng làm nàng ngã lăn ra đất. Đúng lúc cha nàng bước tới, nàng giả vờ làm rơi miếng ngọc bội trong người ra.

Hoàng tướng quân sững sờ nhìn miếng ngọc bội có khắc chữ "Hoàng", đôi chân mày cau lại như đăm chiêu suy nghĩ một điều gì đó. ả ta nhìn thấy Hoàng tướng quân xuất hiện trước mặt vội vàng thay đổi thái độ.

- Cha à, Song nhi ước hiếp con. Muội ấy bỏ độc vào trà hại con ngứa gãi trầy da rồi. Miếng ngọc bội rách này chắc cũng là do muội ấy ăn cắp ở đâu đó cha, người phải làm chủ cho Dương nhi.....

- Tướng quân, không phải con mà. Hu hu... - nàng cũng chẳng chịu thua ả ta.

Hoàng tướng quân chăm chú nhìn mảnh ngọc rồi hỏi ả ta.

- Dương nhi, con không biết miếng ngọc bội này sao?

Ả ta cầm miếng ngọc lên xem rồi lại quăng xuống đất.

- Cha à, đây chẳng qua là một miếng ngọc rách nát thôi sao mà con biết được chứ. Người mau đuổi con tiện nhân này ra khỏi phủ kẻo một ngày nó sẽ hại đến cha mất.

Hoàng tướng quân lắc đầu thở dài rồi quay sang hỏi nàng ánh mắt đầy trù ố.

- Tiểu Song nhi, vì sao miếng ngọc bội này lại trong người cháu?

Nàng cười thầm, vậy là kế hoạch sắp thành công. Nàng ngược lên nhìn người trước mặt vẻ mặt uất ức. Đã đến lúc nàng nhận lại papa yêu dấu rồi.

- Hu hu, đây là miếng ngọc bội gia gia để lại cho con, người nói con phải giữ miếng ngọc này để nhận lại cha. Cha con khi xưa rời khỏi nhà nhủ lại con lúc nào cũng phải mang miếng ngọc này bên mình.

Hoàng tướng quân ôm nàng vào lòng, vài giọt nước mắt ấm nóng rơi trên gò má nàng. Cha nàng đang khóc sao? "Cha ơi cha đừng khóc, là con gái không tốt nên mọi chuyện mới đến nước này, con xin lỗi.....".

- Người là ai mà dám giả làm nữ nhi của ta!

Ả ta làm vẻ mặt ngây thơ vô số tội. "Trời, đến nước này còn làm ra cái vẻ mặt đáng ghét như vậy. Ta hận! Ta hận lúc này không cho thêm vài gói độc vào trà nữa cho người chết tại trận luôn!".

- Cha nói gì vậy, con không hiểu....

Hoàng tướng quân cầm chặt miếng ngọc bội trong tay hướng ả ta nói lớn.

- Người còn giả bộ không biết, đây là miếng ngọc bội ta tặng nữ nhi của ta lúc nó tròn năm tuổi, ta đã nói với người nuôi nấng nó nhất định phải để nữ nhi luôn mang theo bên mình. Vậy mà người không biết, người không phải nữ nhi của ta. Nói mau, người là ai.

Ả ta lúc này mới lạnh lùng buông lời đầy sát khí.

- Ta là ai người có tư cách biết sao. Nếu mọi chuyện đã lộ thì ta chẳng cần gì phải giấu. Đúng! Ta không phải nữ nhi của người!

- Người! người đâu, bắt ả lại cho ta.

Ả ta đánh lại hết lũ hạ nhân rồi phi thân đi mất. Trước khi đi ả còn buông lời "Còn gặp lại, ha ha!".

"Hy vọng khi gặp lại dung nhan của người không làm ta bị sợ chết a, với lượng thuốc ta cho người dùng thì ít nhất một nửa khuôn mặt sẽ bị biến đổi. Hừ! Đó là kết cục của kẻ dám động đến cha ta!".

Cuối cùng nàng đã nhận lại cha, người mà nàng yêu quý nhất trên đời. Sau khi cha trở về đã đến ngôi nhà trong rừng trúc tìm nàng và gia gia. Khi đến đó người gặp ả ta, ả nói gia gia đã chết, trước khi đi gia gia nói rằng có lỗi với cha vì không thể chăm sóc ả tốt được. Cha vì quá nóng vội nhận lại nữ nhi nên đã tin những lời ả ta nói.

- Dương nhi, phụ thân xin lỗi. Ta đã để con phải chịu uất ức rồi.

Nàng vui đầu vào ngực cha nũng nịu như đứa trẻ mới hôm nào. Đã từ rất lâu rồi nàng chưa có cảm giác an toàn như vậy.....

Ban đêm toàn phủ tướng quân chìm trong im lặng. Nàng một thân hắc y phi thân đến thư phòng của cha. Chắc chắn bản đồ quân sự của Phong Thiên quốc được cất giữ ở đây, cả phủ tướng quân đều rất ít người canh gác riêng chỉ có nơi này là được phòng bị nghiêm ngặt. Nàng thối vào ít mê hương khiến bọn lính canh đều lẫn ra đất.

Nàng nhẹ nhàng mở cửa bước vào trong. Căn phòng đơn giản chỉ có vòn vẹn hai cái kệ sách, "Không biết cha cất bản đồ ở đâu?" Nàng bước đến cạnh cái bàn cha hay ngồi đọc sách từ từ kéo kéo hộp tủ ra. Bên trong chỉ có hai quyển binh pháp tôn tử. Nàng lật từng trang ra xem nhưng không nhận thấy có gì bất thường.

Đến khi trang cuối cùng được lật mở nàng mới phát hiện có hai trang được dính với nhau bằng một chất keo đặc biệt. "Yes, chắc chắn là ở đây rồi". Với đôi chút khéo léo nàng đã lấy ra được một tấm bản đồ cũ kỹ, trên bản đồ có vẽ tất cả những nơi bày binh của Phong Thiên quốc, nếu bản đồ này rơi vào tay kẻ xấu chắc chắn Phong Thiên quốc sẽ lâm nguy.

Nàng cất tấm bản đồ vào trong người, đặt một tấm bản đồ giả vào chỗ cũ rồi rời đi. Để không bị phát hiện nàng liền hạ mê hương cho tất cả những người trong phủ rồi lấy đi vài món đồ có giá trị khiến mọi người nghĩ rằng hôm qua phủ Hoàng tướng quân bị trộm đột nhập lấy mất hai bình hoa quý. Thậm chí bên ngoài còn có lời đồn rằng "Tên trộm này thật ngu, đến phủ Hoàng tướng quân thì có gì đáng giá để ăn cắp chứ. Thật làm mất mặt giới trộm cắp chúng ta!!!".

.....

.....

KHI HOÀNG HẬU NỔI GIẬN!!!

Từ Dạ
www.dtv-ebook.com

Chương 7

Chương 7. Thánh chỉ.

Vậy là sau một đêm nàng từ vệt con xấu xí trở thành thiên nga. Nàng đã được ngủ nướng và có kẻ hầu người hạ. Hôm nay đang trong giấc mơ ngọt ngào, một tiếng hét lớn từ ngoài cửa làm nàng tỉnh giấc.

- Tiểu thư, mau tỉnh dậy đi có chuyện lớn rồi.
- Tiểu Hồng, em để ta ngủ thêm đi, mệt chết đi được.

Tiểu Hồng biết không mạnh tay không thể gọi được nàng mà. Cô phải sử dụng tuyệt chiêu chọc léc mới có thể gọi tiểu thư dậy.

“Trời ơi Tiểu Hồng, ta sắp lấy cắp được khẩu súng mới của tên trùm vũ khí hắc ám rồi, chỉ còn cách 1cm nữa thôi. Hix hix”.

Thánh chỉ đến.

Hoàng Song Nhật Dương tiếp chỉ.

“Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết. Nữ nhi Hoàng Long tướng quân Hoàng Song Nhật Dương tính tình đôn hậu, am hiểu lễ nghi, cầm kỳ thi họa, công dung ngôn hạnh. Nay sắc phong làm hoàng hậu, lệnh trong ba ngày phải lập tức tiến cung. Khâm thủ”.

Nàng vừa quỳ vừa ngáp ngủ, cũng chẳng hiểu lão hoàng đế này ban chiếu chỉ gì nữa, loạn hết cả não. Đang mơ màng thì nàng bị tiếng gọi của cha làm tỉnh giấc “Dương nhi đa tạ thánh ân đi con”. Nàng cũng chỉ biết

làm theo lời cha nói qua loa một câu cho xong chuyện sau đó sẽ trở về mơ tiếp mộng đẹp khi này.

- Đa tạ thánh ân.

Nói xong nàng vút chiếu chỉ cho Tiểu Hồng rồi về phòng ngủ tiếp. Giấc mơ kia một lần nữa quay trở lại “Oa, ta thật hạnh phúc. Nơi đây toàn là vũ khí tối tân bom có, súng có, trời ơi còn có cả F-35 Lightning II đang hót hòn họt nữa. He he thế này thì ta sẽ sớm làm chủ thế giới ngầm thôi!”.

Đến chiều, sau khi thức dậy nàng hoạch định ra bờ hồ luyện âm công. Vừa bước ra khỏi phòng nàng bắt gặp ngay hai nữ hầu đang tán gẫu. Sự xuất hiện của nàng khiến họ giật mình sau đó đồng hành lễ.

- Tham kiến tiểu thư. nô tì chúc mừng người.

Nàng chớp chớp mắt liên hồi, thậm chí con ngươi còn muốn bay xa vạn dặm. Nhận thấy biểu tình khác lạ của nàng, hai nữ tì tim đập chân run sợ rằng mình đã nói sai điều gì phật ý nàng.

Trên quãng đường ngăn ngùi từ thư phòng đến phòng khách, đếm đi đếm lại cũng có đến chục người nhìn thấy nàng là quỳ rạp xuống, sau đó nói mỗi một câu giống nhau.

Lạ thật, sao hôm nay ai nhìn thấy ta cũng nói một câu “chúc mừng tiểu thư”?

Nàng thề nếu nàng biết chuyện gì đang diễn ra nàng chết ngay lập tức. Nhìn thấy Tiểu Hồng đang bưng một bát yến sào hướng nàng đi đến, nàng liền bắt cóc ép cung hỏi chuyện gì đang diễn ra.

- Tiểu Hồng, hôm nay trong phủ có chuyện gì xảy ra, sao ai nhìn ta cũng nói “chúc mừng tiểu thư” vậy?

Tiểu Hồng xuýt ngã ngựa chớp chớp đôi mắt nhìn người trước mặt.

- Trời ơi tiểu thư, hoàng thượng hạ thánh chỉ sắc phong người làm hoàng hậu của Phong Thiên quốc, người thực sự không nhớ sao?

Nàng vẫn chưa thấm được ít nào vào đầu, “Ừ thì làm hoàng hậu, nhưng sao phải chúc mừng.....”

- Khoan đã, em nói tên hoàng đế già sắc phong ta làm hoàng hậu sao???? Không thể nào! Sao ta không biết!

Từ lúc nào, từ bao giờ. Ôi sao nàng không nhớ gì hết thế này.

- Tiểu Hồng, cha ta đang ở đâuuuuuuuuu!!!!!!

Nàng hét lớn rồi phía thư phòng tiến đến còn Tiểu Hồng vẫn ngơ ngác chẳng hiểu gì, rõ ràng hồi sáng tiểu thư đã tiếp chỉ rồi mà.

Hoàng tướng quân đang trong thư phòng, ông cũng không ngờ sự tình đến nước này. Ông không hề muốn nữ nhi của mình tiến cung sống cuộc sống tranh giành khốc liệt, nguy hiểm rình rập. Nàng từ bên ngoài đập bay cửa xông vào thư phòng.

- Cha! Mọi chuyện là sao? Con không muốn làm hoàng hậu!!!

Làm sao nàng có thể làm hoàng hậu. Nàng không cần quyền lực càng chán ghét việc tranh giành ân sủng. Nàng muốn được tự do và quan trọng nhất là Sát Huyết Hồn trận còn chưa tìm cách phá giải được. Có chêt nàng cùng không muốn “Tên hoàng đế dê già đó, ta mà gặp thì sẽ giết chết hẳn”.

Hoàng tướng quân nhìn nàng chẳng nói lời nào. Thánh chỉ đã ban nếu không tuân theo là khi quân phạm thượng, chu di cửu tộc. Nhưng ông đã nợ nàng quá nhiều, không thể để nàng vào cung chịu uất ức. Ông nhìn nàng ánh mắt đầy trù ối.

- Dương nhi, ta biết như vậy là khó cho con. Thánh chỉ đã ban không thể thu hồi. Nhưng cha nợ con quá nhiều cha không thể ép buộc con được. Con hãy rời đi ngay trong đêm nay, đến Tuyết Sơn gặp sư bá của ta, ông ấy ắt sẽ cứu mang con, còn chuyện ở đây ta sẽ nghĩ cách giải quyết.

- Không! con sao có thể bỏ mặc cha lại. Hay cha lên Tuyết Sơn cùng với con.

Hoàng tướng quân nhìn nữ nhi đôi mắt rưng rưng, suy cho cùng là do kẻ giả mạo đó. Nếu ả ta không nhất quyết van nài thì mọi chuyện đã không đến nước này.

- Dương nhi, không cần lo lắng cho ta. Ta không thể rời đi được, nếu lúc này ta rời đi hàng vạn bá tánh sẽ lâm nguy, và cả 80 người trên dưới trong phủ nữa, ta không thể để mặc họ. Nữ nhi ngoan của ta, ta đã nợ con quá nhiều ta không thể để con chịu uất ức thêm nữa.

Nàng biết cha đang bảo vệ nàng, làm sao nàng có thể để cha chịu bất cứ tổn thương nào. Ở thời hiện đại chưa có việc gì có thể làm khó nàng, lần này cũng vậy. “Cùng lắm là lấy lão hoàng đế già đó chứ gì, ta sẽ cho hoàng cung của lão gà bay chó nhảy”. Và rồi âm mưu lại nhen nhói, nữ chính cười bí hiểm quá.

- Cha, con nghĩ lại rồi con sẽ làm hoàng hậu. Giờ con đi ra ngoài có việc...

Nàng cười ngựa ra bờ hồ ở ngoại thành. Nàng dừng ngựa dưới bóng một hàng liễu rủ. Nàng dùng một chiếc lá trúc mỏng, đôi môi hồng đào nhẹ nhàng đặt trên chiếc lá khẽ thổi. Không trung tràn ngập bản nhạc du dương xoáy vào lòng người. Dần dần trên cành liễu rủ xuất hiện một vài con chim vàng anh líu lo nhảy múa.

Khúc nhạc tiếp tục ngân vang, đâu đó nghe thấy tiếng phành phạch cánh vỗ của một con chim đại bàng, chim đập cánh thật mạnh rồi đậu xuống một

cây cao gần đó. Dưới mặt hồ, các loại thủy sinh ngoi lên mặt nước mắt nhắm nghiền đung đưa theo điệu nhạc.

Nàng thay đổi một bản nhạc khác nhịp điệu nhanh hơn, cao độ tăng lên réo rắt xé tan tầng lá để gọi muông thú trong rừng sâu đến, xa xa trong bụi cỏ, hai con chồn hôi cũng đến tham gia buổi nhạc hội. Sau nửa tuần hương, tất cả các loài vật như cá, chim, rắn, chồn, sóc... đã tụ tập đầy đủ. Lúc này, nàng khẽ rung chiếc lá, một điệu nhạc khác hẳn cơ hồ phát ra, tinh mịch nhưng hùng hồn. Chẳng mấy chốc các loài thú dạt ra hai bên tạo thành một lối nhỏ. Bạch hổ dừng mãi tiến về phía nàng gầm mạnh một tiếng. Nàng dừng khúc nhạc lại, đưa tay ra vuốt ve đầu nó.

- Anh bạn, lâu rồi không gặp, vẫn khỏe chứ?

Con hổ nằm gục dưới chân nàng, mặc cho nàng vuốt ve. Nàng lại đặt chiếc lá lên môi rồi thổi một bản nhạc trầm lắng: “Tất cả hãy trở về đi, hẹn ngày gặp lại”.

.....

.....

KHI HOÀNG HẬU NỔI GIẬN!!!

Từ Dạ
www.dtv-ebook.com

Chương 8

Chương 8. Chạm trán lần hai – ai hơn ai.

Tất cả muông thú đã rời đi, nàng cũng cưỡi ngựa trở về phủ. Trên đường trở về, nàng vô tình nhìn thấy một đám đông tụ tập ở gần cầu. Nàng xuống ngựa chen vào giữa đám đông. Đứng giữa những tên đang cầm kiếm hênh hoang là một lão già chừng bảy mươi, lão đang cầm một đồng tảo trong tay hướng về tên mặc đồ đỏ cất lên thanh âm sợ sệt.

- Lý công tử, tảo này do chính nhà lão trồng, sao người lại nói trong này có độc tố chứ?

Tên Lý công tử dùng cước bộ đá tung đồng tảo trên tay lão, miệng không ngừng chửi rủa.

- Ông chán sống rồi sao. Ta nói tảo này có độc là có độc, ngày mai lão không được bán ở đây nữa, nếu ngày mai ta còn nhìn thấy lão ở đây thì coi chừng cái mạng của lão. Đi thôi!

Tên Lý công tử này là con của Lý viên ngoại, cậu thế nhà có tiền chuyên ăn hiếp kẻ nghèo hàn. “Hừ! Dám ức hiếp kẻ yếu, hôm nay lão nương sẽ dạy cho người một bài học!”. Nàng nhặt lên một trái tảo ở dưới chân rồi ném thật mạnh vào giữa trán của hắn, một dòng máu tươi dòng dòng chảy trên mặt hắn. Đau quá hắn lấy tay ôm mặt rồi quay về phía nàng.

- Mẹ kiếp, đứa nào dám đánh bổn công tử.

Nàng hai tay chống hông bước ra trước mặt hắn chửi lớn.

- Là lão nương đây con.

Hắn một tay ôm trán một tay chỉ thẳng vào mặt nàng. Trên mặt hiện rõ bản chất lưu manh.

- Người là ai? Có biết ta là ai không mà dám mạo phạm!

Nàng bước lên hất cằm chỉ thẳng mặt hắn, khiến xung đám đông xung quanh không khỏi xì xào “Tiểu cô nương này dám mạo phạm đến tên Lý công tử chắc chắn kết cục không hay. Thật tội nghiệp, còn trẻ như vậy....hazz”.

- Người chán sống rồi hay sao mà dám hỏi ta là ai. Ta thích đánh thì đánh. Khôn hồn thì biến ngay, từ nay còn xuất hiện trước mặt lão nương nữa thì hãy coi chừng cái mạng của người!

Nói xong nàng quay lưng bước đi, để mặc tên đó bơ ra ôm mặt. Khi chuẩn bị lên ngựa, một giọng nói quen quen cất lên khiến nàng quay lại.

- Chào cô nương, cô thật biết làm người khác tức giận. Ta và cô lại có duyên gặp mặt.

Lại cái tên ăn hại này, hôm nay thật xui xẻo gặp toàn chuyện không vui. Nàng quay mặt định bước đi thì hắn buông lời.

- Cô nương, ta và cô coi như là hữu duyên, cô nương có thể nói chuyện với ta một lát được không.

Trương Phi đứng bên cạnh suýt ngã ngựa. Lần đầu tiên hắn thấy hoàng thượng muốn trò chuyện cùng nữ nhân mà còn bị từ chối. Nay để cho đám cung nữ thái giám trong cung biết được thì mất hết hình tượng.

Nàng trên lưng ngựa quay xuống nhìn hắn. Trên môi vẽ một nụ cười quý dị.

- Nếu đuổi kịp thì bốn cô nương sẽ nói chuyện cùng người.

Nói xong nàng vung roi quất ngựa chạy về phía trước. Hãn thi triển khinh công đuổi theo sau. Trên phố một người một ngựa theo sát nhau khiến nhiều người đổ xô ra xem. Gần đến Xuân Mãn lâu, bỗng nhiên xuất hiện một đám binh lính cầm binh khí chặn đường, đứng giữa là tên mặc đồ đỏ chói lóa chết tiệt đó buộc nàng phải dừng ngựa. “Chết tiệt, lão nương đã tha cho người một mạng rồi mà còn không biết điều, giờ lại còn dám chặn đường ta!”. Hãn đuổi theo sau thấy nàng xuống ngựa liền ngừng cước bộ tiến đến bên nàng.

- Cô nương không sao chứ?

Hãn chẳng biết vì sao lại hỏi nàng như vậy, chỉ biết nàng đã gây ấn tượng rất mạnh cho hãn ngay từ lần gặp đầu tiên, nàng để lại cho hãn thật quen thuộc như đã quen từ trước.

Đôi mắt nàng lóe lên một tia nham hiểm, nàng nhìn hãn cười thầm trong lòng, ắt hãn nàng đã nghĩ ra một kế hoạch độc đáo.

- Công tử, ta không sao, chẳng qua có chó chặn đường.

Tên họ Lý hùng hổ tiến lên trước, cầm kiếm chỉ thẳng vào mặt nàng.

- Con tiện nhân này dám chửi bốn công tử là chó, người đâu bắt hai tên này về phủ cho ta.

Nàng tự nhủ trong lòng “ai sợ ai chứ” rồi tiến lên đập vào ngực tên lính đầu tiên. Theo kế hoạch nàng giả vờ trúng đòn rồi ngã xuống đất làm vẻ mặt đau đớn. Hãn thấy vậy không khỏi đau lòng chạy đến bên nàng, một cơn tức giận đang bốc lên ngùn ngụt.

- Cô nương, cô không sao chứ?

Nàng ôm bụng nhăn nhó, ai nhìn vào cũng ngỡ như nàng sắp quy tiên đến nơi rồi. Khó khăn lắm mới mở miệng cất lời được.

- Công tử, ta không sao.....chỉ là.... – rồi nàng giả vờ ngất đi.

Nhìn nữ nhân trong tay đã ngất đi cơn tức giận của hắn chính thức bùng nổ. Hắn đặt nàng tựa vào một gốc cây rồi xông thẳng vào đám bọn chúng. Lúc này nàng mới mở hờ hai con mắt ra để xem kịch. Một...hai...ba....hai mươi tên ngã gục chỉ trong vòng chưa đầy 1 phút. “Woa, cũng khá đấy, không phải đồ vô tích sự như ta nghĩ”.

Khi tất cả đã gục, nàng mới đứng dậy bước đến vỗ mạnh vai hắn.

- Sao ngươi dám đánh người, ngươi không sợ vi phạm vương pháp sao?

.

Hắn thấy nàng sắc mặt đã ổn lòng nhẹ đi một chút sau đó ra lời hỏi thăm.

- Cô nương khỏe chưa, có chỗ nào không ổn không?

Nàng thay đổi sắc mặt 180 độ so với ban nãy, nhìn thẳng mặt hắn quát lớn. Vết hoát bát lạnh lợi thường ngày đã được khôi phục hoàn toàn.

- Ngươi trù ta sao, ta thì làm sao có chuyện được.

- Không phải ban nãy cô nương....

- Ban nãy ta làm sao, ta chỉ giả vờ thua bọn chúng để phản công lại thôi, ngươi không nghe lùi một bước tiến hai bước sao, đúng là đồ dốt nát.

Hắn nắm chặt tay thành quyền. Từ trước tới giờ chưa có người nữ nhi nào dám nói chuyện với hắn như vậy. Nàng tuyệt nhiên là kẻ đầu tiên!

- Ngươi! Mau theo ta đến gặp quan phủ. Ngươi phạm tội hành hung đánh người nhất định sẽ không thoát khỏi vương pháp.

Nói rồi nàng hung hăng cầm tay hắc kéo về phía công đường của tri phủ đại nhân. Hắc vẫn cứ giữ im lặng đi phía sau nàng. Đến nơi nàng buông tay hắc ra rồi gõ trống thật mạnh “Tùng!Tùng!Tùng!”

Tiếng trống vang lên khiến cả công đường nhốn nháo sau đó mới nhanh chóng xếp đội hình "Giờ này còn ai muốn đánh trống nữa chứ?". Trước mặt họ hiện ra một cảnh tượng hết sức huy hoàng, một nữ tử đang hùng hổ kéo theo một nam tử tướng mạo phải nói là ngọc thụ lâm phong. Đến giữa công đường nữ tử mới chịu buông tay nam tử ra, sau đó còn dám cả gan lớn tiếng trong công đường. Loạn thật rồi, lần đầu tiên họ bắt gặp một kẻ không biết trời cao đất dày là gì.

- Tri phủ đại nhân mau ra đây. Ta có chuyện cần người làm chủ.

“Tên đáng ghét, lần này lão nương sẽ dạy cho người một bài học. Hừ!”

Lúc này Vu tri phủ mới chỉnh sửa mũ áo bước lên công đường. Như thường lệ ông ta quét đôi mắt nhìn một lượt người đứng bên dưới để xem tướng tá họ ra sao, đến khi ánh mắt chạm đến khuôn mặt hắc Vu tri phủ vội vàng lấy hai tay dụi mắt “Là ta nhìn nhầm sao người trước mặt chính là hoàng thượng mà”.

- Hoàng.....

Hắc liếc ánh mắt lạnh lùng ra hiệu khiến Vu tri phủ lạnh cả sống lưng. Nhìn thấy biểu hiện bất thường của tên đứng trên công đường cơ hồ cơn tức giận trong nàng càng thêm bùng cháy.

- Tri phủ đại nhân, ta tổ tên này hành hung đánh dân lành. Tất cả hai mươi người.

- Người.....vị cô nương này nói thật chứ?

Hắn vẫn giữ thái độ im lặng nhìn Vu tri phủ gật đầu nhẹ một cái. Ai da, tình huống này thật là khó xử, nếu là người bình thường hắn đã bị đánh cho 50 roi rồi giam đại lao nhưng người này là hoàng thượng đó nha. Vu tri phủ tay run run lấy vạt áo lau mồ hôi hột.

- Cô nương, người đã viết cáo trạng chưa? Nếu chưa có bản quan không thể xử án.

Nàng chớp chớp con mắt vẻ không thể tin nổi nhìn Vu tri phủ.

- Lý nào là vậy! hắn rõ ràng là phạm tội.

“Tiểu cô nương lại ương ngạnh thế nhỉ, cô không biết mình đang đắc tội với ai sao, chính là đương kim hoàng thượng của Phong Thiên quốc. Cô muốn chết cũng đừng kéo lão đi theo chứ...”

- Hazz...Cô nương, bản quan nhắc lại lần nữa, bản quan không tiếp nhận án nếu không có cáo trạng! người đâu bầy đường!

Vu tri phủ chỉ nói ngắn gọn rồi chuồn mất xác khỏi công đường. Nếu ở lại thêm một giây nữa thì ngày mai đừng nói là mũ ô sa mà ngay cả cái đầu cũng không còn dính trên cổ nữa.

Nàng hận! “Tên quan già chết tiệt, hôm nay nếu ta không xử lý hắn và người ta thì sẽ không là Nhật Song Vương”.

Vừa bước ra tới cửa phủ nàng liền giả vờ ngã xuống ôm chặt chân hắn khóc lóc thảm thiết khiến mọi người xung quanh bu lại.

- Hu hu, số ta thật khổ. Sao chàng lỡ bỏ mẹ con thiếp để đến với ả kỹ nữ đó chứ. Tri phủ đại nhân sao lại phán thiếp tội không giữ gìn danh tiết, rõ ràng chàng mới là người phụ ta. Cả chàng và tri phủ đại nhân đều là lòng lang dạ thú – nàng xoa xoa tay lên bụng nước mắt vẫn không ngừng rơi –

đứa con đáng thương tội nghiệp của ta, con còn chưa ra đời đã chịu nhiều bất hạnh như vậy, mẹ biết làm sao bây giờ....

Mọi người đứng xung quanh bàn tán, không ít người chửi rủa hằn “Nhìn mặt mũi sáng sủa vậy mà không bằng loài cầm thú, thật tội nghiệp cô nương kia”.

Hắn từ nãy đến giờ vẫn không có phản ứng gì, “cô nương quá thật thú vị, được nếu cô nương muốn thì ta nhất định sẽ chơi cùng”.

Trước màn kịch của nàng, hắn không những không tức giận mà ngược lại còn hẹ nhàng bước đến bên nàng ôm nàng vào lòng.

- Nương tử, thật tội nghiệp cho nàng. Là vì phu không tốt vì mãi lo kiếm tiền cho nàng và con mà để nàng mắc chứng bệnh tâm thần này. Hazz hôm qua đại phu nói nàng bị mắc chứng bệnh hoang tưởng hay đi gây rối lung tung. Lúc đầu ta cũng không tin nhưng hôm nay nàng lại dám chạy đến công đường tri phủ làm loạn thế này thì chắc chắn những lời đại phu nói là đúng rồi....mau, vi phu đưa nàng về nhà.

Hắn vừa nói vừa bế nàng nhắc bổng trên tay.

“Người! Dám nói ta bị chứng hoang tưởng”. Nàng hận không thể một kiếm giết chết hắn ngay bây giờ. Đám đông dần dần tản ra “Thì ra là bị điên, thật tội nghiệp nam nhân này quá, đã phải làm lụng vất vả mà còn phải lo cho nương tử bị điên này. Cô ta cũng thật là, đã bị điên rồi mà còn không chịu ở nhà lại còn chạy đến công đường làm loạn nữa”.

Khi đám đông tan hắn nàng mới thấy tư thế của nàng và hắn thật hết sức ám muội, hắn đang bưng nàng trên tay thật chặt, khoảng cách giữa hai người chỉ là lớp vải quần áo a.

- Người! Mau thả ta xuống, đồ dê già!

Hắn đột ngột buông tay ra khiến nàng ngã mạnh xuống đất.

- Ai da! Ngã đập mông ta rồi, người không biết thương hoa tiếc ngọc à.

Hắn lúc này mới nở nụ cười, khuôn mặt lạnh như băng cũng biến mất.

- Cô nương quá nặng, ta bưng mỏi tay rồi.

Nàng vừa xoa xoa cái mông vừa mới hôn đất, hướng hắn chửi lớn.

- Người! Tên côn đồ hỗn đản, tên lòng lang dạ sói, ta.....

Nàng đang định nói tiếp thì thấy xe ngựa của cha nàng gần đi tới chỗ này, không được nàng không thể để cha thấy tình cảnh này. “Lần này người may mắn, ta nhất định tìm người trả thù!”

Thế là nàng nhanh chóng biến mất trước mặt hắn còn hắn thì mặt đơ ra chẳng hiểu sự tình gì.

Lúc này Trương Phi mới đuổi đến nơi.

- Thần cứu giá chậm trễ, mong hoàng thượng tha tội

- Người hãy đuổi theo cô nương lúc nãy, điều tra cô ấy là ai, tiểu nữ nhà nào.

Hắn trong lòng tức tối “dám đùa giỡn ta, lần sau gặp lại ta nhất định không tha cho nàng”.

Xuân Mãn lâu.

- Lão đại, thời gian tới người thay ta quản lý tất cả mọi chuyện của Nhật Song hội. Tiểu Thanh, Tiểu Yến sẽ theo ta vào cung. Cho người giám sát nhất cử nhất động của Sát Huyết sơn trang, khi nào có biến phái người báo tin hiệu ở phía tây thành ta sẽ có mặt ngay lập tức.

.....

Tear cảm ƠN các bạn đã theo dõi truyện. Tks..... ((0_0))!

KHI HOÀNG HẬU NỔI GIẬN!!!

Từ Dạ
www.dtv-ebook.com

Chương 9

Chương 9. Nàng là nữ nhân bán sắc.

Điện Thanh Liên.

Trong điện bao trùm một mảnh tĩnh lặng. Hai con người mặt đối mặt gần trong gang tấc, họ nhìn nhau bằng một loại ánh mắt khiến đối phương không rét mà run.

Hắn nheo nheo con mắt nhìn về phía trước, tìm chút an ủi để hạ nhiệt cơn tức giận trong lòng. Thanh âm cất lên vang vọng khắp đại điện không hề mang theo độ ấm.

- Tam đệ, đệ quản không nghiêm hạ nhân trong vương phủ, đệ nghĩ ta phải xử lý thế nào?

Người đứng trước mặt hắn là một nam nhân tuấn mỹ, khí chất phi phàm - Vân vương gia – Phong Mặc Vũ. Trên người nam tử này luôn được bao phủ bởi một loại khí chất vương giả hiếm có. Nam tử quý xuống thật lâu, chính bản thân cũng không biết phải lên tiếng ra sao.

(Tear: Các mem nhớ kỹ Vũ ca nha nha, sẽ có một chuyện tình ly kỳ và hấp dẫn đang chờ đợi ở phía sauuuu!!!!).

- Hoàng huynh, sau khi trở về đệ mới biết trong hơn hai năm ở ngoài biên cương tên quân gia này cậy thế ức hiếp dân lành, lấy danh nghĩa của đệ đi gây họa khắp nơi, là do đệ quản lý hạ nhân không nghiêm mong hoàng huynh trị tội.

Hắn cơ mặt giãn ra đôi chút. Thực ra hắn cũng biết tam đệ không phải dạng người cường quyền hay ức hiếp dân chúng, chuyện lúc trước xảy ra trên phố chắc chắn có ẩn tình. Hôm nay lúc Phong Mạc Vũ vừa mới trở về kinh thành hắn liền truyền gọi để hỏi rõ sự tình.

- Nếu chuyện đã là như vậy thì ta không trách tội đệ nữa. Đệ mới về kinh chắc hẳn còn mệt mỏi, mau hồi phủ nghỉ ngơi.

Phong Mạc Vũ lưỡng lự đôi chút trước cách giải quyết của hoàng thượng. Hắn cũng không phải chưa từng chứng kiến qua cách trị tội nghiêm khắc đối với một số đại thần của hoàng huynh. Vì cớ gì hôm nay hắn lại thấy ở hoàng huynh có sự thay đổi lớn đến như vậy.

Chuyện trong phủ tuy không phải do hắn trực tiếp gây ra, nhưng nói không liên quan thì sẽ không thuyết phục được nhân tâm. Dù thế nào hắn cũng phải chịu trách nhiệm một phần.

- Hoàng huynh, suy cho cùng vẫn có là lỗi của thần đệ. Nghe nói Giang Châu đang bị lũ lụt, thần đệ xin được đến đó để trị thủy coi như là chịu tội.

Hắn im lặng đặt tấu chương sang một bên, con người đen hót nhìn thẳng Phong Mạc Vũ. Vị hoàng đệ này của hắn vẫn luôn như vậy, luôn nhìn thấu nhân tâm khiến người khác thật an lòng. Đi Giang Châu cũng tốt, vừa hay nơi đó đang gặp lũ lụt khiến dân chúng chìm trong cảnh màn trời chiếu đất. Với năng lực của mình, tam đệ nhất định giúp được bá tánh Giang Châu vượt qua kiếp nạn này. Như vậy sẽ gia tăng niềm tin của dân chúng vào tam đệ.

Hắn mất công bồi dưỡng nhân tài này để Phong Thiên quốc có thể có một con đường lui. Theo lời đại sư của Linh Giác tự, Xuân phân năm sau toàn Lưỡng Hà - con sông phong ấn huyết mạch của Phong Thiên quốc sẽ có biến động lớn. Lúc đó đích thân hắn phải hiện diện để phòng ngừa hậu họa về sau. Chuyến đi này thập phần nguy hiểm, nếu hắn có mệnh hệ gì thì

tam đệ sẽ lên làm Nhiếp chính vương. Với những gì tam đệ đã làm vì dân chúng, chắc chắn sẽ không bị phản đối, trong nước cũng sẽ không đại loạn.

- Nếu đệ đã quyết như vậy thì ta đồng ý. Đệ hãy nghỉ ngơi năm ngày sau dẫn đầu đoàn trợ cấp gạo của triều đình đến Giang Châu.

Sau khi Phong Mặc Vũ rời khỏi Trương Phi được truyền vào điện. Chuyện về nữ nhân gặp mặt trên phố đã phần nào trở nên quan trọng, nhất là sau khi hắn bị ép buộc cưới một người không quen biết và phải sắc phong nữ nhân này làm hoàng hậu.

- Trương Phi, việc ta phái người làm đến đâu rồi?

Trương Phi ngập ngừng phải suy nghĩ thấu đáo trước khi báo lại mọi chuyện với hoàng thượng. Với những gì điều tra được, Trương Phi chắc chắn vị vua tuổi trẻ tài cao đã bị một nữ nhân của Xuân Mãn lâu mê hoặc. Lòng thầm mong hoàng thượng không vì giận quá hóa then, lấy hắn ra làm chỗ trút giận.

- Hoàng thượng thứ tội, khi thần theo sau cô nương ấy đến Xuân Mãn lâu thì thấy cô nương ấy vào đó không trở ra, có lẽ cô nương ấy là người của Xuân Mãn lâu.....

Hắn nắm chặt tay thành quyền, nàng như vậy cư nhiên lại là nữ nhân bán sắc ở Xuân Mãn lâu. Thật không ngờ người nữ nhi đầu tiên làm hắn động tâm lại là một nữ nhân bán sắc, ông trời quả thật muốn trêu người hắn mà. Người hắn không yêu sắp trở thành người cũng hắn đầu đầu ấp tay kề, còn người làm trái tim hắn rung động lại là nữ nhân của vạn nam nhân trong thiên hạ.

Thời hạn 3 ngày đã đến.

Nàng đang mơ mình đứng ở kho vũ khí tối tân hiện đại bậc nhất của Mỹ ước gì tất cả đều là của nàng. Nhưng giấc mộng đẹp như thế lại bị tiếng hét

thất thanh làm tan vỡ thành bọt biển. Tiếng hét đó nhằm vào vào chính cái lỗ tai của nàng mà tuôn ra. Nàng thề, đây là thứ âm thanh nàng ghét nhất quả đất này, nếu có thể nàng sẽ nguyện lỗ tai mình bé đi một chút để khỏi bị thứ âm thanh kinh khủng này tra tấn.

- Tiểu Thanh, Tiểu Hồng, Tiểu Yến. Các em làm gì mà hét lớn thế, cái lỗ tai của ta muốn điếc rồi. Mau ra ngoài để cho ta ngủ nếu không ta sẽ phạt không cho các em mặc đồ màu xanh trong 1 tháng.....

(Tear: Hình phạt này lạ à nha (^_!)).

Đáp lại lời đe dọa “đáng sợ” ấy là sự im lặng của tất cả mọi người. Lựa chọn giữa việc đắc tội với tiểu thư và việc xem thường thánh mệnh thì họ thà rằng chọn cái thứ nhất. Họ nguyện cả đời không mặc áo màu xanh chứ không thể nào để đầu mình tạm biệt cái cổ thân yêu. Bộ ba "tam Tiểu" phối hợp với nhau ăn ý từng chút một, Tiểu Hồng lật tung chăn của nàng ra. còn Tiểu Thanh và Tiểu Yến nâng nàng dậy.

- Tiểu thư à, hôm nay người phải vào cung làm hoàng hậu, người quên rồi sao.

Và rồi suốt 2 canh giờ, nào tóc, nào mặt, nào y phục làm nàng tỉnh mộng đẹp bao nhiêu lần. “Ta hận người, lão hoàng đế già. Ta hận.....”- nữ chính lại ngủ tiếp.

Một người mang tư tưởng văn minh hiện đại như nàng sao lại có thể chịu nổi những cái cổ hủ đã bị khai trừ mất dạng ở thế kỷ 21 được. Đến bây giờ nàng mới thấm thía nỗi gian truân khi bản thân lưu lạc về nơi vốn không hề tồn tại cái gọi là "xã hội công bằng, dân chủ, văn minh".

Sau khi làm đại lễ, nàng được đưa vào một cung điện nằm ở phía tây, nghe một vị cung nữ nói qua hình như nơi đó tên Trúc Mai điện. Bộ lễ phục dày bảy lớp khiến toàn thân nàng nóng đến mức mồ cũng muốn chảy ra thành dòng. Trên đầu bị một chiếc mũ phượng nặng cả chục ký đè nén

khiến chút nữa nàng tưởng việc tử tù đeo gông còn sướng gấp mấy lần so với việc đội mũ phụng.

Kỳ lạ thay, đêm nay là đêm tân hôn gian phòng này lại yên ắng đến kỳ lạ. Nàng bỏ mũ phượng trên đầu xuống, ghé mắt nhìn xung quanh. Không hổ danh là hoàng cung, căn phòng này nhìn qua cũng sang trọng và rộng lớn gấp mấy lần thư phòng của nàng tại phủ tướng quân. Trong lòng nàng nảy sinh một tia nghi ngờ, liệu lão hoàng đế già này có phải một tên vua ăn chơi sa đọa, cướp tiền từ mồ hôi và xương máu của dân chúng để xây dựng cung điện hay không.

Mà hiện tại bản thân nàng còn chưa lo xong, lấy hơi đâu lo lắng đến vận mệnh quốc gia chứ. Cùng lắm nếu hãn quả thật là người như vậy thì nàng sẽ một đòn tiến hãn về cõi thiên thu, có khi lúc đó hoàng hậu như nàng sẽ được dân chúng tôn vinh, cảm kích vô cùng, thậm chí còn được lưu danh hậu thế.

Tuy không biết chắc lão già đó có ăn hại như vậy không, nhưng có một điều nàng chắc chắn đó chính là hãn ta là kẻ vô lương tâm. Hãn có biết một ngày rồi mà hoàng hậu của hãn chưa được ăn chút gì không? Nếu như cứ ngoan ngoãn chờ đợi như vậy thì nàng chết cũng không ai thêm khóc thương. Nàng vận nội công sử dụng Vạn lý truyền âm gọi Tiểu Yến đến.

- Đại tử, người gọi muội.

Tiểu Yến thực sự đã xuất hiện. Có trời mới biết nàng vui mừng đến nhường nào, vị cứu tinh được mệnh danh thần trộm Vương Phi Yến này có thứ gì mà không thể lấy cắp, chẳng qua chỉ là vài thứ đồ ăn sao có thể làm khó được chứ.

- Tiểu Yến, ta đói quá, em vào nhà bếp ăn cắp cho ta một chút thức ăn có được không. À quên sau khi lấy xong thức ăn em hãy bỏ cái này vào trong nước của bọn họ, sáng mai ta muốn xem kịch vui....

“Ha ha, lão hoàng đế già, đây mới chỉ là màn khởi đầu cho những chuỗi ngày bi thảm của người thôi. Welcome to my hell!!!

Lại một canh giờ nữa trôi qua trong tĩnh lặng. Đêm sơ sơ cũng có ít nhất ba lần nàng thức giấc, vậy mà....Nếu như hắc không đến thì càng tốt, đỡ mất công ta phải bày mưu tính kế. Ấy thế mà trong giây phút ăn mừng ngoài cửa lại có động tĩnh. “Không phải tên hoàng đế già này muốn động phòng thật chứ, hắc mà động đến ta tuyệt không cho hắc toàn mạng”.

Hắc bước vào nhìn thấy nàng một thân hỷ phục ngồi trên giường. Nữ nhân hắc không yêu chắc chắn sẽ không động vào. Dù sao sau này cô ta cũng làm chủ hậu cung, để tránh sau này cô ta lợi dụng quyền lực trong tay tiêu diệt hậu cung, hôm nay hắc nhất định phải đe dọa trước. Hắc đứng cách nàng cả mấy thước buông lời lẽ lạnh như băng.

- Nàng là Hoàng Song Nhật Dương?

Nàng làm vẻ hiền lành nhút nhát đáp lại.

- Dạ bẩm hoàng thượng, là....là....thiếp.

Hắc tiếp tục hướng phía nàng nói những câu không thể lạnh hơn.

- Từ nay nàng hãy an phận ở Trúc Mai điện này làm hoàng hậu. Nàng đừng tưởng với danh phận hoàng hậu nàng muốn làm gì thì làm, ta có thể tước bỏ bất cứ lúc nào. Hãy nhớ đấy!!!

- Hoàng thượng, nếu vậy người có thể đáp ứng thiếp một điều?

- Nàng có thể nói.

- Xin người hãy ban thánh chỉ cấm thiếp không được bước ra khỏi Trúc Mai điện trong một tháng được không?

Hắn nhìn nàng khó hiểu, nàng đang định thách thức hắn ư? “Không cần biết mục đích của nàng là gì, ta sẽ chiều ý nàng”.

- Được!

Nói xong hắn xoay người bước ra ngoài để nàng ở lại một mình trong phòng. Vậy cũng tốt, từ giờ về sau nàng có thể an tâm ăn ngủ trong Trúc Mai điện mà chẳng lo bị ai làm phiền. Trong chốn hoàng cung đầy rẫy những âm mưu toan tính này, muốn bản thân được an nhàn thì tốt nhất phải tránh xa hoàng đế. Mặc dù là hoàng hậu nhưng không được hoàng đế sủng ái thì cũng coi là hư danh, như vậy sẽ không ai xem nàng là cái gai trong mắt.

- Cái tên hoàng đế già chết tiệt, ta mới không thèm cái danh phận hoàng hậu này. Ra ngoài cũng không thèm đóng cửa. Đồ bất lịch sự!

Hôm nay nhiều nghi lễ đã được lược bỏ qua nhưng sao nàng vẫn thấy phức tạp quá, Nhất định bản thân phải ngủ bù vào ngày mai mới có thể lại sức. Nàng nằm ngay xuống giường làm một giấc đến ngày hôm sau.

- Tiểu thư!

- Đại tì!

Nàng đang ngon giấc thì hai giọng nói truyền vào tai nàng làm tan mộng đẹp. Lúc nào cũng như vậy, luôn luôn là như vậy. Chưa bao giờ nàng được hai nha đầu này cho phép ngủ quá giờ Sửu. Chỉ trách nàng quá nhân từ với chúng nên bây giờ chúng không biết sợ là gì nên cũng đành chịu thôi.

- Tiểu Hồng, em cho ta ngủ thêm chút nữa, chỉ 5 phút nữa thôi!!!

- Đại tì, người phải tỉnh dậy. Sáng nay còn phải thỉnh an thái hậu nữa.

“Hết hoàng thượng giờ lại đến hoàng thái hậu, cũng may ta nhanh trí xin được cấm túc một tháng”. Để tránh bị nghi ngờ, nàng phải diễn y như thật. Một hoàng hậu ngay sau khi vào cung, chưa đợi nhìn thấy mặt trời mọc lần thứ hai đã bị hoàng thượng ban lệnh cấm túc một tháng sẽ có biểu tình như thế nào nhỉ? Có lẽ là đau đớn như chết đi sống lại chẳng.

Đôi hàng mi khẽ chớp chớp, hai dòng nước mắt đã lăn dài trên má. Cộng thêm cái vẻ tiều tụy vì thiếu ngủ đêm qua khiến diễn xuất của nàng càng thêm thuyết phục.

- Hu hu, Tiểu Hồng, Tiểu Yến, ta thật bất hạnh. Chỉ vì ta tối qua lỡ lời làm hoàng thượng không vui nên người liền cấm ta một tháng không được bước ra khỏi Trúc Mai điện. Nếu vậy ta đành phải thất lễ với thái hậu rồi.

Nói xong nàng liền cuộn mình vào trong chăn ngủ tiếp để mặc hai nha đầu thay mình đau lòng tiếp. Tiểu Hồng nước mắt trực trào thay tiểu thư nhà mình uất ức. Một mực cho rằng tiểu thư vì quá đau buồn nên mới có biểu tình như vậy. Tiểu thư có phải mang số mạng khổ không? Người ta làm hoàng hậu thì sung sướng được vua yêu thương, người người kính nể, còn tiểu thư nhà mình thì...

- Hu hu, tiểu thư thật là bất hạnh vừa vào cung đã gặp phải chuyện chẳng lành. Đám cung nữ thái giám ngoài kia lại được nước xì xào to nhỏ.

Nàng vốn chẳng quan tâm người khác nói gì, nhưng vì Tiểu Hồng khóc lớn quá làm nàng không thể nào ngủ được nữa nên đành tỉnh dậy. Nha đầu này vốn mau nước mắt, lại suy nghĩ sâu sa.

- Oa....Tiểu Hồng, em đừng có khóc như vậy có được không, ta đau đầu quá. Bọn họ nói gì làm em khóc thành cái bộ dạng như vậy?

Tiểu Hồng quệt ngang dòng nước mắt kể hết những gì mới nghe được ở ngoài cung cho nàng nghe. Giọng nói không thể che dấu vẻ uất ức.

- Tiểu thư, đêm hôm qua em nghe bọn cung nữ nói người chỉ là có danh không phận, hôm qua là tân hôn của người và hoàng thượng nhưng mà hoàng thượng lại rời Trúc Mai điện đến Phụng Hoàn cung của Ngọc quý phi. Bọn chúng còn nói Phụng Hoàn cung xưa nay vốn là nơi hoàng hậu ở, Ngọc quý phi được ban ở đó chắc chắn sau này sẽ là chủ của hậu cung. Người sớm muộn cũng bị phế thôi. Hu hu.

Nàng nghe thấy mà ong hết cả đầu. Nàng không muốn đấu đá, cũng chẳng muốn tranh giành ân sủng với ả Ngọc quý phi gì đó. Nàng chỉ có một đạo lý người không đụng ta, ta không đụng người, ai dám cả gan đụng ta thì ta sẽ không tha cho kẻ đó. Còn chưa kịp giải quyết xong nha đầu này thì nha đầu khác đã xuất hiện bất ngờ giống như sắp đại loạn đến nơi.

- Đại tử, đại tử cả hoàng cung loạn hết lên rồi. Tất cả mọi người trên dưới đều ôm bụng chạy đi cầu rất là mắc cười.

“Oai, chuyện đó ta biết trước rồi, em có cần làm tới cái bộ dạng đó không?”

Trái lại với thái độ “không phải đờ và chảnh mà là thờ ơ với ngoại cảnh” của nữ chính thì tất cả mọi người trong hoàng cung đều vô cùng vội vã. Diễn hình nhất là cuộc chiến tranh giành nhà xí giữa các công công.

- Tần công công, ông mau ra đây cho ta ông ngồi trong đấy đã hơn nửa canh giờ, ta sắp không chịu được nữa rồi.

Lúc này Tần công công mới vật vờ bước ra, bộ dạng Tần công công trông giống như một cái xác không hồn: mắt trũng, da nhăn nheo, môi khô, hơi thở yếu ớt....

Quế công công vừa thấy tần công công bước ra thở phào nhẹ nhõm, nhanh chóng ôm bụng chạy vào nhà xí, nhưng cửa chưa kịp đóng thì đã bị một người khác đẩy ra.

- Quế công công thứ lỗi, ta sắp....sắp ra rồi!

Quế công công vẻ mặt không thể đau khổ hơn được nữa nhìn tên thái giám vừa chạy vào rặn ra từng chữ.

- Người....người....!!! Thôi không cần nữa, ta...ta...ra rồi!!!

.....

KHI HOÀNG HẬU NỔI GIẬN!!!

Từ Dạ
www.dtv-ebook.com

Chương 10

Chương 10. Lãnh cung.

Nàng đang tính lên giường làm một giấc nữa thì Tiểu Thanh từ bên ngoài bước vào.

- Đại tể, Ngọc quý phi thỉnh an.

Vừa nhắc đến tào tháo, tào tháo đã đến. Nàng cũng muốn xem ả Ngọc quý phi này là người như thế nào mà lão hoàng đế già đó lại sủng ái đến vậy. Chưa đợi nàng suy tính gì thêm thì ả đã mặc nhiên bước vào. ả ta xuất hiện trước mặt nàng với bộ dáng sang trọng, trên thân mặc một bộ y phục màu vàng thêu hình long phụng rực rỡ. “Màu vàng không phải tượng trưng cho hoàng thượng và hoàng hậu sao, ả lại dám ngang nhiên mặc cái này đến trước mặt ta. Làm ơn đi, nếu muốn thì nói ta một tiếng ta nhường ngôi vị này cho luôn!”.

- Ngọc quý phi sao hôm nay lại đại giá quan lâm thế này. Người đâu mau dâng trà.

Nàng ta tỏ thái độ kẻ bề trên không thèm hành lễ với nàng đã ngồi vào ghế. “Cái dáng ông ẹo lắc qua lắc lại nhìn thấy ghét, bộ ngươi là truyền nhân của bạch xà tinh hả?”. Điều bộ của ả ta vô tình khơi mào lên ngọn lửa tức giận trong nàng nhưng nàng phải nhịn, nàng không muốn sau này có người làm phiền giấc ngủ của mình.

Thấy nàng thần nhiên coi như có chuyện gì không xảy ra ả liền được đà lấn tới. ả cất cái giọng mềm ẹo như cục kẹo, đôi môi cong lên đến bảy tấc với nàng.

- Ai da, hoàng hậu tử không cần đa lễ. Tử mới vào cung nên muội muội đến thỉnh an, nhân tiện xem Trúc Mai điện cả tử thế nào. Tử tử thật là người giản đơn nha, ngay cả Trúc Mai điện cũng bày trí sơ sài thế này. Bữa nào muội sẽ phái người mang một số món bảo vật hoàng thượng ban tặng sang cung của tử để trang trí, tử xem như vậy có được không.

Ả ta rõ ràng là đang khoe khoang mà. Ở thời hiện đại chưa có loại người nào là chưa từng gặp qua. Nếu ả ta thích thì nàng cũng nên phối hợp chứ.

Nàng nhìn qua phía ả ta, nhẹ nhàng cầm bàn tay ả.

- Muội muội thật có lòng, tử cảm kích vô cùng, nhưng những thứ bảo vật như thế phải ở chỗ muội mới xứng.

- Người đâu sao còn chưa dâng trà – nàng nhắc nhở Tiểu Thanh.

Ngọc quý phi nghe nói vậy càng được nước lên mặt còn nàng thì cười thầm “Hazz, hoàng đế lão lão, không ngờ người là vua một nước mà con mắt sắp bị đui rồi, người như ả mà người cũng thích được sao quả là có nét riêng đặc biệt nha....”

- Tử tử, người thật biết nhìn. Muội vào cung đã lâu, được hoàng thượng sủng ái, còn tử thật không may mắn, mới vào cung đã bị hoàng thượng cấm túc 1 tháng ở Trúc Mai điện. Muội thành thật chia buồn với tử.

Vừa nói ả ta vừa sử dụng nội công để nàng không thể đặt tay lên tay ả được nữa. Nàng đương nhiên nhận ra. Nàng liền rút tay về tỏ vẻ đau đớn, trong lòng cười thầm “người dám sử dụng nội công, xem như người đen đủi động phải ta, người cứ chờ xem kết cục của mình đi”.

- Cảm ơn muội muội đã có lòng thương xót, để ta xem muội ăn mặc như vậy thật có khí chất trường thành già dặn nha. Hay là thế này đi đừng gọi ta là tử xưng muội nữa nếu không người ngoài sẽ tưởng ta không kính lão đắc thọ mất.

Ả ta cơ hồ vẫn chưa nhận ra ý tứ trong câu nói của nàng nên vẫn mặt nhiên tươi cười. Chỉ có Tiểu Yến và Tiểu Hồng đứng bên cạnh lén che miệng cười, xem ra đầu óc của ả cũng không sáng sủa là mấy.

Một cung nữ theo hầu bên cạnh sau khi suy nghĩ một hồi mới hung hăng lên tiếng.

- Người to gan, ý người không phải nói quý phi nhà chúng ta già sao?

Nàng giọng nói nhẹ nhàng miệng nở nụ cười nhạt tiếp tục khiêu khích.

- Tỉ tỉ, ta thấy người bên cạnh tỉ thật là thông minh nha, nhưng có điều chớ khôn sẽ không bao giờ sửa rong nếu không có lệnh của chủ, càng không bao giờ được tỏ vẻ thông minh hơn chủ cả, tỉ nói xem ta nói vậy có đúng không?

Cung nữ vừa rồi bị nàng dọa đến mức tay chân run lẩy bẩy, mặt không còn chút huyết sắc.

- Quý phi nương nương, nô tì không có ý đó, chỉ là rõ ràng ban này hoàng hậu cố ý chơi người mà. Xin người tha tội.

Hazz, cung nữ này càng nói càng rồi mà. Ngọc quý phi vừa nghe xong đã tát vào mặt cung nữ đó một cái thật đau.

- Con tiện tì này, ta chưa cho người nói sao người dám mở miệng. Mau câm miệng lại cho ta.

Nàng này giờ vẫn im lặng xem vở kịch giữa chủ và tớ, thật là hấp dẫn nha. Tiểu Thanh bưng trà lên nhìn ả ta với ánh mắt đầy đầy nguy hiểm “dám đắc tội với đại tỉ ta nhất định sẽ không tha người”.

Ngọc quý phi cầm chén trà trên tay, tâm liền động muốn bày mưu tính kế. Ả bỏ một ít bột thuốc độc vào trong trà rồi đặt chén trà về phía nàng.

- Hoàng hậu tí tỉ dù sao tí vẫn là bề trên, vừa rồi là do muội dạy dỗ hạ nhân không nghiêm, chén trà này muội mời tí coi như là chuộc tội. Nếu tí không uống thì thật không nể mặt muội muội này.

À ta diễn kịch cũng thật khá, nhưng có điều không phải là đối thủ của nàng. Nàng nâng chén trà lên, dùng vạt tay áo che rồi uống. “Dám hạ Hoàn Túc tán, để xem cuối cùng ngươi muốn gì. Tiểu Thanh em cũng thật nhanh tay quá đi mới vậy mà đã bỏ độc Kỳ Đà vào đây, cũng may loại hai độc này xung khắc nên độc được trong trà giảm đi không ít”.

Ngọc quý phi nhìn nàng uống xong chén trà liền nở một nụ cười quý quyết. Tiểu Thanh thấy nàng thản nhiên uống trà mặt tái nhợt hẳn đi “chẳng lẽ đại tỉ không nhận ra ta đã bỏ độc Kỳ Đà vào trong chén trà sao?”. Sau khi chén trà được uống hết phân nửa nàng liền ngã xuống ghế, hai tay ôm chặt khuôn mặt.

- Á, mặt ta nóng quá, người đâu!

Tiểu Thanh, Tiểu Hồng, Tiểu Yến thấy vậy liền chạy đến bên nàng. Nàng nhắm mắt ra hiệu cho Tiểu Thanh nàng không sao. Tiểu Hồng thì không ngừng khóc lớn hô hào truyền thái y.

Điện Thanh Liên.

Tần công công cố gắng lết cái thân tàn ma dại vội vã chạy vào bẩm báo.

- Bẩm hoàng thượng, có....có.....chuyện lớn rồi.

Hắn vẫn ngồi xem tấu chương lạnh lùng buông giọng.

- Lại có chuyện gì? Không phải đã tìm ra kẻ hạ độc hôm qua rồi chứ?

Chuyện xảy ra trong hoàng cung ngày hôm nay đã đủ làm hắn đau đầu, nếu hắn mà bắt được trên hung thủ đó là ai thì chắc chắn sẽ cho lăng trì xử

tử làm gương. Sau khi nhận tin cả hoàng cung đều bị đau bụng hãn đã phái Đình bộ thượng thư điều tra đến giờ vẫn chưa có kết quả.

Tần công công trả lời giọng đầy khẩn trương, nhưng do thiếu nước trầm trọng nên cũng chỉ đủ để hãn nghe lọt lỗ tai.

- Dạ bẩm hoàng hậu bị trúng độc đang hôn mê bất tỉnh.

Hãn vút đồng tấu chương qua một bên, lại có chuyện này sao. Loạn thật rồi, từ trước tới giờ chưa bao giờ hoàng cung nháo loạn như vậy.

- Đến Trúc Mai điện.

Hãn một mạch đến Trúc Mai điện, Tần công công đang đi sau hãn thì một cơn đau quặn bụng lại kéo đến nhưng không thể nào không theo sau hoàng thượng được đành phải nắm chặt tay chịu đựng, không dám bước mạnh nếu không thì..... (Tear: đây chắc là ngày đau khổ nhất trong cuộc đời của Tần công công ha”).

Trúc Mai điện.

- Lưu thái y, hoàng hậu sao rồi?

Lưu thái y nheo nheo đôi mắt trả lời giọng run run.

- Dạ bẩm hoàng thượng, hoàng hậu bị trúng Hoàn Túc tán, hiện hoàng hậu đã tỉnh rồi ạ. Nhưng có điều...

Lưu thái y ngập ngừng không dám nói. Hãn quét mắt nhìn qua làm thái y toát mồ hôi hột vội vàng lấy vạt áo chấm chấm lên mặt.

- Dạ thưa hoàng thượng, vì độc này quá mạnh nên sẽ gây hủy dung trong vòng 2 canh giờ kể từ khi trúng độc. Hoàng hậu vì không muốn để ai nhìn thấy nên đã dùng khăn che một nửa khuôn mặt. Xin hoàng thượng thứ tội, thần đã dụng hết khả năng.

Hắn nghe thấy vậy lòng đầy tức giận, trong hoàng cung lại ngang nhiên có chuyện hoàng hậu bị hạ độc, cho dù hắn không yêu thương gì hoàng hậu nhưng chuyện này xảy ra ảnh hưởng không nhẹ đến tôn nghiêm của hắn.

- Người đâu, truyền cung nữ hầu hạ bên hoàng hậu.

Tiểu Thanh, Tiểu Hồng, Tiểu Yến và tất cả cung nữ của Trúc Mai điện được truyền đến. Hắn tức giận quát lên khiến không gian im lặng, mọi người không ai dám thở mạnh.

- Nói, chuyện gì đã xảy ra!

Tiểu Thanh nhanh nhẹn kể hết sự tình từ lúc Ngọc quý phi đến cho đến lúc nàng bị hạ độc, đương nhiên có lược bỏ một số chi tiết NHỎ. Nghe xong hắn càng tức giận ra lệnh truyền Ngọc quý phi đến.

Ngọc quý phi vừa đến nơi nhìn thấy hoàng thượng đã làm vể mặt bi thương đầy nước mắt.

- Hoàng thượng, người phải làm chủ cho thiếp. Hoàng hậu muốn hạ độc thiếp. Người xem chén trà đó do hoàng hậu sai người chuẩn bị cho thiếp. Thiếp nể tí tí là bề trên nên đã mời tí tí uống chén trà đó. Hu hu người xem nếu hôm nay thiếp uống chén trà đó thì thiếp sẽ ra sao. Hoàng thượng....

Tiểu Thanh, Tiểu Yến nhìn thấy ả ta uốn éo bên cạnh hoàng thượng lòng sinh đầy căm phẫn, ả ta ngang nhiên dám đổ oan cho đại tỉ thật đáng chết vạn lần.

Hắn cau mày suy ngẫm rồi vô tình hạ một chiếu chỉ đầy nàng vào lãnh cung sau đó lập tức rời đi.

(Tear: muội giận Kỳ ca rồi!!!!!!).

Nàng nằm trong nghe thấy chỉ cười thầm. “Thì ra mục đích của ả ta là vậy, tên cầu hoàng đế già, dám đẩy ta vào lãnh cung. Lãnh cung cũng tốt, đỡ bị làm phiền việc ta ngủ”.

Lãnh thu cung (tức lãnh cung).

Nàng ngồi trên giường cuộn mền nghiên cứu Sát Huyết Hồn trận. Tiểu Hồng thì thu dọn phòng, Tiểu Yến thì đến ngự thiện phòng lấy trộm đồ ăn.

- Tiểu Thanh, em hãy điều tra ả Ngọc quý phi đó lai lịch thế nào. ả ta biết nội công, biết cả dụng độc chắc hẳn không phải kẻ tầm thường.

Nói rồi nàng lại tiếp tục đọc quyển sách gia gia đưa. Sát Huyết Hồn trận được bố trí theo 5 cực của ngũ hành: kim, thủy, mộc, hỏa, thổ. Mỗi cực mang sức mạnh tượng trưng cho kim loại, nước, cây cối, lửa, đất. Sức mạnh này phải được tập trung vào 5 vị hộ pháp canh giữ 5 đỉnh. Năm nguồn sức mạnh này vừa tương sinh vừa tương khắc. Kim sinh thủy, thủy sinh mộc, mộc sinh hỏa, hỏa sinh thổ, thổ sinh kim. Kim khắc mộc, mộc khắc thổ, thổ khắc thủy, thủy khắc hỏa.

Ở trung tâm trận là Sát Huyết hồn, đây là linh hồn của một người chết oan mang theo phần uất cùng cực. Khi Ngũ hành kết hợp với Sát Huyết hồn thì ngũ hành sẽ đảo ngược lại quy luật vốn có của nó, vạn vật sẽ đi ngược lại luân lý thường ngày và sẽ dần bị tiêu hủy. Khi trận hình thành vào ngày xuân phân năm sau thì không gì có thể ngăn cản được uy lực của nó. Chúng sinh sẽ rơi vào hậu họa khôn lường.

“Bách Nhật Thần công song phong hỏa chương – huyết phượng long ải âm dương”. Huyết phượng long ải âm dương là gì chứ, nàng nghĩ mãi vẫn chưa ra. Chỉ còn 5 tháng nữa là đến xuân phân rồi, phải tìm cách phá trận ngay nếu không nhân gian sẽ chìm trong thảm họa.

Lãnh thu cung.

- Tiểu Thanh, em điều tra bên Phụng Hoàn cung đã có manh mối gì chưa?

- Đại tể, đã điều tra ra ả ta là con gái nuôi của Ngọc Hoan thừa tướng. Gần đây ả ta thường xuyên xuất cung đi về phía đông ngoại thành. Khi đến ngôi miếu hoang ở rừng trúc phía đông thì mất dấu.

- Em tiếp tục cho người theo dõi nơi đó có tin tức gì báo lại cho ta.

- Đại tể, còn một chuyện nữa, Nhật Song hội trong lúc điều tra tên môn chủ Sát Huyết sơn trang mới đụng một nhóm người, chúng đã đả thương 5 người của ta. Muội đã điều tra ra nhóm người này là người của Phong Long hội.

Lại chuyện gì thế này, hết Sát Huyết sơn trang giờ lại Phong Long hội, đau đầu thật.

- Em nhắc lại người của ta không nên giao tranh với Phong Long hội, đợi sau khi đã diệt Sát Huyết sơn trang rồi tính sau.

Lãnh cung là nơi chẳng ai buồn đến vì vậy nàng có thể tự do sống cuộc sống của riêng mình. Trong lúc rảnh rỗi nàng thiết kế lại lãnh cung của mình theo phong cách hoàn toàn mới, nàng mua chuộc mấy thái giám mang rất nhiều trúc đến trồng ở khoảng trống xung quanh. Vì lúc trước nàng ở chung với gia gia trong rừng trúc nên nàng đã quen với mùi hương của lá trúc rồi.

Điện Thanh Liên.

Hắn đang cầm râu chương trên tay bất chợt lại nghĩ đến cô nương gặp mặt trên phố. Nhìn nàng giản dị nhưng không mất đi khí chất thanh tao, nàng để lại cho hắn cảm giác thân quen cùng con tim lồi nhịp. Vậy mà nàng lại là loại nữ nhân mua hoa bán sắc ở Xuân Mãn lâu. Hắn thở dài cho cái định mệnh trớ trêu mà ông trời đã sắp đặt cho hắn

(Tear: Hừ, là nữ nhân bán sắc thì huynh không quan tâm, bỏ mặc người ta sao??? đã vậy ế là đúng rồi.....muội vẫn còn giận!!!).

Hắn mãi mê suy nghĩ đến mức Trương Phi đã vào điện từ lúc nào hắn cũng không biết.

- Bẩm hoàng thượng, có chuyện cấp bách.

Thấy hoàng thượng không có phản ứng Trương Phi nhắc lại lần nữa, lúc này hắn mới giật mình tỉnh mộng.

- Có chuyện gì?

Trương Phi bẩm báo lại chuyện điều tra được về Sát Huyết sơn trang.

- Dạ bẩm hoàng thượng, đã điều tra ra tân môn chủ của Sát Huyết sơn trang là đồ đệ của sư thúc, Tà Thần.

Hắn lạnh lùng nói. Tay nắm chặt quyền tấu chương đến nỗi quyền tấu chương muốn rách làm hai mảnh.

- Hừ, thì ra là Tà Thần. Còn chuyện gì nữa không?

- Dạ bẩm hoàng thượng, còn một chuyện, gần đây Phong Long hội trong lúc điều tra Sát Huyết sơn trang đã đụng phải người của Nhật Song hội, người của chúng ta đã bị chúng hạ độc thiệt mạng mất 5 người.

Hắn tức giận đập mạnh tay xuống bàn. Không gian trong điện Thanh Liên giảm dần về âm độ.

- Bọn chúng dám hạ độc người của Phong Long hội sao, để sau khi tiêu diệt Sát Huyết sơn trang ta sẽ tiêu diệt luôn bọn chúng.

Và thế là cuộc chiến không đội trời chung giữa Nhật Song hội và Phong Long hội lại vô tình trở thành cuộc chiến giữa Dương Tỉ và Kỳ ca. Thú vị!

Thú vị!

.....

KHI HOÀNG HẬU NỔI GIẬN!!!

Từ Dạ
www.dtv-ebook.com

Chương 11

Chương 11. Nhận ra hấn.

Đại diện.

Một cuộc chiến tranh ngầm diễn ra giữa hai phe đối lập. Một bên là vây cánh của Ngọc Hoan thừa tướng, bên còn lại là những trung thần dốc lòng vì hoàng thượng. Chuyện lần này hết sức quan trọng, nếu như có chút sơ sẩy sẽ an nguy đến thỏa hiệp ngừng chiến giữa Phong Thiên Quốc và Khiết Đan.

Đinh bộ thượng thư là người đầu tiên bước ra giữa chính điện, tay cầm tấu chương dâng lên Hoàng thượng.

- Muôn tâu hoàng thượng, hai ngày nữa thái tử của Khiết Đan và thái tử phi sẽ đến kinh thành. Bọn họ yêu cầu đích thân hoàng thượng và hoàng hậu đón tiếp, thần khẩn cầu hoàng thượng lệnh cho Ngọc quý phi thay hoàng hậu đón tiếp họ.

Trương Phi tướng quân sau khi nghe xong lời đề nghị của Đinh bộ thượng thư liền bước ra phản bác. Chuyện những đại quan kết bè cánh theo Ngọc Hoan thừa tướng không ai không biết, lần này bọn họ lại dám đưa ra lời đề nghị trắng trợn như vậy há chẳng phải hạ thấp uy danh hoàng hậu. Nếu như hoàng hậu không thể danh chính ngôn thuận tiếp đãi thái tử Khiết Đan thì e rằng sau này hậu cung ắt có sóng gió. Ngọc quý phi sẽ càng được nước thâm tóm quyền lực hậu cung. Cả triều chính và hậu cung đều do người nhà họ Ngọc làm chủ há chẳng phải thiên hạ đại loạn.

- Muôn tâu hoàng thượng, thần thiết nghĩ nên để hoàng hậu cùng người đón tiếp họ, như vậy sẽ hợp lẽ hơn.

Mỗi người một ý, hẳn phải cân nhắc suy nghĩ. Dù sao Khiết Đan cũng là một đế quốc Trung Nguyên, tuy Phong Thiên quốc không thua gì Khiết Đan nhưng tuyệt đối không thể tùy tiện. Hẳn sao có thể không nhìn ra mưu đồ của Ngọc Hoan thừa tướng cùng lũ đại thần vô dụng đang quỳ dưới kia. Xem ra bản thân hẳn phải có tính toán lại, quyền lực hậu cung không thể để Ngọc quý phi thấu tóm, cách duy nhất là nâng cao địa vị hoàng hậu trong hậu cung. Dù sao Hoàng Long tướng quân tính tình liêm khiết chính trực, nếu quyền lực nghiêng về nhà họ Hoàng cũng sẽ an toàn hơn.

- Truyền chỉ của trẫm, lệnh hai ngày nữa hoàng hậu cùng trẫm đón tiếp thái tử cùng thái tử phi Khiết Đan.

Bãi triều.

Lãnh thu cung.

Hoàng hậu tiếp chỉ "Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết, lệnh cho hoàng hậu chuẩn bị hai ngày nữa cùng trẫm đón tiếp thái tử cùng thái tử phi Khiết Đan, khâm thờ".

Nàng đang nằm trùm chăn kín mít thì bị giọng nói the thé của Tần công công đánh thức. Khuôn mặt đang ngáp ngủ chuyển từ bơ phờ sang giận giữ, hận bản thân không thể tìm kẻ là nguồn gốc của mọi tội lỗi kia tính sổ. Nàng nên trách ông trời hay trách bản thân mình đen đủi đây?

Sau lần này chắc chắn cuộc sống an nhàn sẽ chấm dứt, Ngọc quý phi sẽ không ngần ngại mà giở mọi thủ đoạn tiêu diệt một hoàng hậu hữu danh vô thực như nàng. Nếu đã như vậy nàng không còn lý do gì để tiếp tục né tránh nữa.

"Tên hoàng đế già này, đã đẩy ta vào lãnh cung còn không để ta yên. Vậy nên hậu cung sau này gà bay chó nhảy cũng chỉ vì một nguyên nhân duy nhất đó chính là người đã phá tan giấc ngủ của ta. Hai ngày nữa sao? Ha ha, hôm đó nhất định sẽ có kịch hay để xem rồi đây, phen này ta sẽ cho ả Ngọc quý phi kia hết dám lên mặt".

Hôm đó sẽ là ngày nàng chính thức nhìn thấy tên hoàng đế già đó. Nhắc đến mới nhớ, đã hơn 1 tháng nhập cung nàng chưa từng có vinh hạnh diện kiến dung nhan của hoàng đế lão lão, chắc hẳn sẽ như một ông bụt râu tóc bạc phơ tay cầm lưỡi hái chuyên đi lấy mạng của kẻ khác. Nàng tin là như vậy!

Thấm thoát thời khắc hai ngày đã đến, trong Lãnh thu cung lại tiếp tục diễn ra cảnh tượng mèo vờn chuột có một không hai trong lịch sử. Người bên ngoài vẻ mặt vô cùng lo lắng và hốt hoảng. Còn kẻ trong chăn vẫn bày ra vẻ mặt vô sự như không hề có gì xảy ra.

- Tiểu thư, người mau dậy, không phải hôm nay người phải đón tiếp thái tử Khiết Đan sao.

Lại vẫn giọng nói ấy, sắc thái ấy. Nó đã khiến bao lần giấc mộng đẹp để kia bị tan vỡ. Hai hàng lông mi đang ôm ấp nhau thật sự không muốn chịu cảnh mỗi người một ngả. Khó khăn lắm nàng mới có thể mở miệng nói một câu.

- Tiểu Hồng, 5 phút nữa thôi, ta hứa đó.

Câu nói này tính đi tính lại vẫn là không có gì thay đổi. Dường như bọn họ đã thuộc kịch bản từ lâu nên xem đó là hiển nhiên và không cần quan tâm. Tiểu Hồng thôi không bầu vịu tay nàng nữa, cái đầu nhỏ khế lắc lắc rồi cười nguy hiểm.

- Tiểu Hồng sao e lật tung chăn của ta ra thế này, lạnh chết ta mất. Ha ha, đừng chọc léc nữa mà, buồn chết ta mất...ha ha!!!

Cuối cùng nàng đã thua trận một cách thê thảm, bản thân lười nhác để mặc cho người ta kéo đi. Trong gương hiện lên một nữ tử đầu tóc rối bù, con ngươi thâm đen vì chưa được đáp ứng đủ nhu cầu sinh lý của nó.

- Tiểu Hồng, đơn giản thôi, bỏ bớt trâm cài tóc ra, ít phấn thôi, son môi nhạt thôi.....

Nàng nhắm nghiền mắt gật gù trên ghế, thi thoảng cất lên vài câu ngắn gọn rồi lại gật gù.

- Tiểu thư, xong rồi người mở mắt ra đi.

Cô ả vui mừng đập mạnh vào vai nàng khiến nàng giật mình tỉnh dậy. Đôi mắt theo phản xạ tự nhiên nhìn về phía trước, bắt gặp khuôn mặt lạ lẫm đang hiện diện trong gương.

- Người là ai, muốn chết hay sao lại dám vào phòng ta!

- Tiểu thư, người tỉnh ngủ đi, đây là người mà.

Nàng chớp chớp đôi mắt, vỗ vỗ nhẹ vào mặt tỏ vẻ không tin nổi.

- Là ta sao, Oa! Tiểu Hồng, em thật là giỏi nha, trước đây ta biết ta cũng hơi hơi đẹp rồi nhưng không ngờ hôm nay ta mới biết ta đẹp đến mức nào.

Khuôn mặt nàng thật đẹp, đôi mắt đen tuyền, đôi môi anh đào đỏ mọng toát lên vẻ thanh tú. Cũng đã lâu rồi nàng không có dịp nhìn ngắm bản thân kỹ đến thế, suy cho cùng đó cũng không phải điều một sát thủ như nàng quan tâm.

- Tiểu Hồng, mang khăn che mặt cho ta.

Vì mọi người đều nghĩ nàng đã bị hủy dung nên phải mang khăn che mặt để che mặt. Ngộ nhỡ bị phát hiện chắc chắn sẽ phạm tội khi quân phạm thượng. Đến lúc đó đầu lìa khỏi cổ là điều dĩ nhiên. Hơn nữa còn một vấn

đề hết sức tế nhị và nàng đang nheo nheo con mắt nghĩ đến nó "Lỡ đâu hôm nay tên hoàng đế già đó thấy ta đẹp như vậy liền nổi thú tính thì toi, phải che phải che!".

Tiểu Hồng theo lời nàng mang ra một chiếc khăn che bằng vải lụa có thêu cảnh lá trúc màu xanh tinh tế. Tuy nó rất đẹp nhưng vẫn không thể sánh với dung nhan thực sự của nàng. Tiểu Hồng thất vọng thở dài, vịn bất đắc dĩ mới phải sử dụng kế sách này.

- Tiểu thư, người đẹp như vậy mà phải che mặt, thật đáng tiếc.

Nàng mỉm cười cho qua. Bản thân đứng lên ngắm nhìn một lần nữa bộ dạng của mình trong gương. Hôm nay nàng mặc trên người một bộ y phục màu xanh đơn giản, trâm cài đầu trắng ngần kết hợp với cảnh trúc trên mặt che mặt quả là rất đẹp. Cả người nàng tỏa lên một khí chất thanh tao, thánh thiện hiếm có, tựa một đóa phù dung giữa đầm xanh ngọc ngàn.

Đại điện.

- Hoàng thượng, hoàng hậu thật đáng bị trị tội, đã gần nửa canh giờ rồi mà vẫn chưa đến....

Khi mọi người trong đại điện dần mất kiên nhẫn, thậm chí còn có một số người đề nghị trừng trị nàng thì Tần công công cất cái giọng "éo éo" của mình lên phá tan bầu không khí không mấy vui vẻ này.

- Hoàng hậu giá đáo.

Một nữ tử ăn mặc đơn giản nhưng toát lên vẻ thanh tao bất phàm, khí chất hiếm ai có được bước vào đại điện. Tuy khuôn mặt đã bị mảnh vải kia che khuất phân nửa nhưng vẫn không hề làm giảm đi nét thanh tú, mỹ lệ của nàng. Mọi người đều phải nghiêng đầu ngắm nhìn, thậm chí có người còn rút cả vạt vệt nước miếng lên áo rồi vội vàng lau đi.

Nàng nhìn thẳng vào đại diện, đưa ánh mắt tìm kiếm "lão công đáng kính", "không biết tên hoàng đế già đó trông ra sao nhỉ?". Nàng nhìn quanh chẳng thấy hoàng đế lão lão đâu, chỉ thấy một người quen quen, cái người mà nằm mơ nàng cũng muốn đập vào mặt hắn vài cái.

- Là người....

Nàng thốt lên nhưng chỉ có nàng nghe thấy. "Hắn tại sao lại ở đây, lại còn mặc y phục màu vàng. Không phải hắn là hoàng thượng chứ???? Lần này ông trời hại con thật rồi..... Làm sao đây có nên trả đũa hắn vì tất cả những gì hắn gây ra không?....suy nghĩ.....suy nghĩ thật kỹ.....thôi thì đếm bước chân vậy, ta cứ bước từ đây đến cái cột trước mặt kia, nếu số chẵn thì không số lẻ là có".

Ý tưởng vừa ra đã được thực thi ngay lập tức. Nàng chăm chú nhìn xuống mũi chân không để ý đến mọi người xung quanh đang nhìn nàng với ánh mắt nghi hoặc.

"Một....có. Hai....không. Ba.....có. Bốn.....không. Năm....có. Sáu.....không...." mũi chân vừa chạm đến cái cột, nàng suýt nữa thì đụng đầu vào cột lớn ở đại diện, mọi người càng ngày càng tò mò về cái hành động kỳ quặc vừa rồi của nàng.

"Sáu! Không! chẳng lẽ ta lại tha cho cái tên đáng chết này sao? không được ta nhất định phải cho hắn một bài học. Ta thà cụng đầu vào cột để bước thêm bước nữa chứ không thể tha cho hắn". Thế là nàng cố gắng nhích lên phía trước, cái trán vì theo tốc độ của nàng mà đập mạnh vào cột lớn.

- Ai da!!

Không phải tiếng kêu của nàng mà là tiếng đồng thanh của tất cả mọi người. Hoàng hậu sao đột nhiên lại trở nên điên khùng như vậy chứ, không lẽ sau khi bị hủy dung hoàng hậu sốc quá nên thành ra như vậy.

Hắn nhìn nàng chăm chú từ lúc nàng xuất hiện đến giờ, không ngờ hoàng hậu lại có khí chất thanh cao đến vậy, nhìn nàng rất quen nhưng hắn không nhớ đã gặp ở đâu. Ngọc quý phi thấy ánh mắt hắn nhìn nàng như vậy trong lòng không khỏi ghen tức, tay nắm chặt thành ghế.

- Tham kiến hoàng thượng, xin hoàng thượng tha tội vì thần thiếp đến trễ.

Hắn cảm giác giọng nói này rất quen nhưng vẫn chưa nhớ ra. Tuy vậy hắn vẫn phải che dấu biểu tình của mình lại để tránh bị người khác dị nghị. Chuyện này hắn sẽ điều tra sau, còn việc bây giờ cần phải làm đó chính là lên tiếng trách phạt kẻ to gan bắt hắn phải chờ nửa canh giờ.

- Hoàng hậu, nàng có thể giải thích lý do vì sao nàng đến trễ được không.

"Tên chết tiệt trễ thì cũng đã trễ đã trễ rồi, có cần hỏi lý do vậy không. Đã vậy lão nương sẽ cho người thấy".

- Thừa hoàng thượng, do đêm hôm qua có một vị tiên nhân báo mộng nói thần thiếp hôm nay chắc chắn sẽ gặp vận đen, nếu muốn xóa bỏ hạn này thì hôm nay cần phải mặc một bộ lễ phục sang trọng. Nhưng vì tài sản của hoàng hậu Phong Thiên quốc QUÁ NHIỀU nên thần thiếp phải mất nhiều thời gian lắm mới tìm được những thứ SANG TRỌNG này để mặc trong ngày hôm nay.

Mọi người nhìn nhau bàn tán, hoàng thượng sao lại như vậy được chứ, đường đường là hoàng hậu của một quốc gia ngay cả lễ phục cũng không có. Hoàng thượng cũng thật là....

Hắn nhìn nàng rồi nhìn các quan đại thần, hắn quét ánh mắt lạnh lùng đến thấu xương khiến mọi người im lặng còn nàng thì vui mừng hết sức vì vừa chơi hắn được một võ nên chẳng thèm nhìn sắc mặt hắn. Nàng nói như

vậy chẳng phải chửi hấn keo kiệt ngay cả lễ phục cũng không may cho nàng sao.

Sóng gió tạm thời lắng xuống, mọi người đã an bài vào chỗ ngồi của mình. Tần công công theo thánh mệnh cất giọng lá lướt của mình truyền.

- Thái tử cùng thái tử phi vào điện.

Khi hai người bước vào thì cả đại điện không khỏi ồ lên. Mọi người trầm trồ khen ngợi tên thái tử thật có phong thái của bậc đế vương còn thái tử phi đoan trang thùy mị, quốc sắc thiên hương. Tuy nhiên nàng lại chẳng để ý gì đến bọn họ, con người dán chặt trên người hấn. Trong ánh mắt ấy toát ra vài tia nguy hiểm, bộ óc linh hoạt đang toan tính làm thế nào để chơi hấn một ván. Và rồi một âm mưu dần dần nhen nhói, tội danh của tử sắp được thành lập.

.....
.....

Hết chap..... thanks & see you again ^^

KHI HOÀNG HẬU NỔI GIẬN!!!

Từ Dạ
www.dtv-ebook.com

Chương 12

Chương 12. Trố tài.

Thái tử Khiết Đan mang theo vô số bảo vật vô giá, ngoài mặt thì giới thiệu những món này nhưng thực tâm là muốn khoe khoang nguồn tài chính dồi dào của Khiết Đan. Sau khi tất cả những bảo vật được trưng ra, thái tử Khiết Đan càng thêm hài lòng sau đó tiếp tục lên tiếng.

- Từ xưa đến nay người Khiết Đan chúng ta giành đất từ trên lưng ngựa, bảo vệ đất bằng xương máu của con cháu Khiết Đan, ngay cả phụ nữ cũng biết bắn cung cưỡi ngựa. Vậy không biết ở Phong Thiên quốc thì như thế nào?

Đứng giữa đại diện một người ngoại quốc lại có thể tự tin kiêu hãnh như vậy. Hơn ai hết hẳn hiểu rõ đây đơn thuần không phải cuộc chiến so tài thế lực giữa hai người mà là giữa hai quốc gia hùng mạnh nhất Trung Nguyên. Hoàng đế Phong Thiên quốc ắt không phải kẻ hữu danh vô thực, làm sao hẳn có thể để cho khí phách quần hùng của Phong Thiên quốc bị lép vế trước Khiết Đan được.

Giọng hân cất lên mang uy nghiêm của thiên tử, vang vọng khắp đại điện khiến khí phách quần hùng càng thêm cuộn cuộn.

- Ở Phong Thiên quốc chúng tôi nữ nhân rất giỏi cầm kì thi họa không quốc gia nào sánh bằng, vì chúng ta quan niệm nam giới ắt hẳn phải bảo vệ thật tốt nữ nhân của mình, vì vậy chúng ta sao có thể để đích thân nữ nhân phải cầm cung cưỡi ngựa được chứ.

Hắn quay sang phía nàng nở một nụ cười.

- Hoàng hậu nàng nghĩ có phải không?

Nàng đọc được ý nghĩ trong ánh mắt của hân. Hoàng hậu cùng hoàng đế đồng nhất một lòng sẽ khiến mọi người càng thêm nỗ lực. Điều đó chứng tỏ quốc gia ấy ổn định về triều chính và hậu cung. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại nàng vẫn không thể tán thành ý kiến này bởi lẽ nó quá cổ hủ so với tư tưởng văn minh của thế kỷ 21. Theo như chủ nghĩa Mac - Lenin điều này đi ngược với sự phát triển của nhân loại.

- Ah...uh....Hoàng thượng nói như vậy là không đúng rồi, nữ nhân Phong Thiên quốc sao có thể là dạng yếu đuối như người vừa nói. Phụ nữ chúng tôi cũng là con người, đã là con người thì không phân biệt nam nữ. Chúng tôi tự tin mình có thể sánh ngang với đấng nam nhi các người. Khi đất nước loạn lạc chúng tôi hoàn toàn có thể đứng lên chống lại kẻ thù. Điển hình như Mộc Quế Anh của Trung Hoa đã đại phá Thiên Môn Trận để cứu bách tính muôn dân. Chúng tôi tuyệt đối có thể cười ngửa bản cung chắc hẳn không thua gì nữ nhân của quý quốc.

Nàng làm một hơi bài tường trình của mình. Khi nàng kết thúc đại diện không khỏi vang lên tiếng xì xào từ hai phía. Phía nam nhân thì phê bình phản đối còn những cung nữ thì tỏ vẻ đầy tự hào, hoàng hậu của họ nói thật chí lý, bọn họ nhìn nàng với ánh mắt đầy ngưỡng mộ.

Hân cả kinh khi nghe nàng nói như vậy. Bất giác hân quay sang nhìn người ngồi bên cạnh kia. Thực sự trước đây hân chưa từng để ý đến nàng. Hân chỉ cho rằng hoàng hậu của hân là một nữ nhân yếu đuối chỉ quen sống trong vinh hoa phú quý. Thật không ngờ hôm nay nàng lại có thể nói ra đạo lý như vậy. Đáp lại hân là một ánh mắt tỏ vẻ đắc ý cùng cái hất mặt cao hơn 45 độ so với tư thế cơ năng của nàng. Nàng đang thách thức hân sao?

Thái tử Khiết Đan sau khi nghe xong những lời vừa rồi trong ánh mắt không khỏi toát ra tia sùng sốt. Những đạo lý như vậy lại có thể phát ra từ miệng một nữ nhân, sau đó bèn đưa lời thách thức.

- Đã như vậy thì ta mạn phép có ý thế này, hãy để thái tử phi của ta cùng hoàng hậu của quý quốc thi đấu với nhau người thấy có được không.

Nàng ngàn vạn lần không nghĩ thái tử Khiết Đan sẽ đưa ra lời đề nghị này. Bắn cung cưỡi ngựa thì chẳng vấn đề gì, nhưng cầm kì thi họa thì.....những thứ này tuyệt đối là sở đoản của nàng. Nàng quay sang phía hắc làm dấu lắc đầu nhưng hắc làm bộ như không không nghe thấy và còn gật đầu đồng ý.

- Trẫm đồng ý. Điều kiện là gì?

Thái tử Khiết Đan cười tỏ vẻ khinh thường. Hắc một mực cho rằng nữ nhân Khiết Đan lớn lên từ lưng ngựa, một nữ nhân mảnh mai yếu đuối như nàng sao có thể đánh bại thái tử phi của hắc được chứ, nhất định là lấy trứng chọi đá. Phen này Phong Thiên quốc nhất định sẽ mất hết thể diện. Nghĩ đến điều này thái tử Khiết Đan không khỏi cười thầm.

- Nếu thái tử phi của ta thắng thì Phong Thiên quốc phải cắt 15 thành trì sát biên giới cho Khiết Đan chúng ta...

Chưa kịp đợi thái tử Khiết Đan nói hết, tất cả quần thần đều đồng nhất quỳ xuống.

- Muôn tâu hoàng thượng, tuyệt đối không thể.

Bọn họ vì an nguy của quốc gia nhưng cũng một phần vì không tin tưởng nàng, nhìn nàng sức yếu mảnh mai, không ai nghĩ nàng còn biết cưỡi ngựa bắn cung. Ngọc quý phi ngồi phía dưới cười đắc ý, ánh mắt lộ ra một tia khinh bỉ. Nàng chẳng thèm quan tâm đến bọn họ, ý nghĩ duy nhất tồn tại trong đầu nàng lúc này là "Cơ hội đã đến, nếu như ta thua thì hắc có bị mất mặt trước Khiết Đan không nhỉ".

Hắc giữ im lặng và trầm tư suy nghĩ. Quả thật là mạo hiểm, 15 thành trì sát biên giới là huyết mạch của giang sơn nếu để rơi vào tay quốc gia khác

thì Phong Thiên quốc sẽ có nguy cơ bị xâm chiếm, khả năng thắng cũng giảm đi một nửa.

Từ khi nàng bước vào đại điện đã cướp đi sự chú ý của hần. Cũng chẳng hiểu vì sao hần lại có niềm tin mãnh liệt ở nàng. Hần sẽ liều một lần, tin tưởng vào cái niềm tin không chắc chắn ấy. Không để ý đến ý kiến của các đại thần đang quỳ bên dưới hần liền hướng thái tử Khiết Đan lạnh lùng lên tiếng.

- Nếu hoàng hậu của trăm thắng?

- Thì chúng tôi sẽ đáp ứng một điều kiện của quý quốc.

Giao ước đã thành lập, nàng và thái tử phi bước vào trận chiến gồm 3 trận. Trận đầu thi cầm kỳ thi họa, trận 2 thi cưỡi ngựa bắn cung, trận 3 thi đấu trí. Vì ý thức được việc mình tình nguyện thua sẽ nguy hiểm cho tính mạng nên nàng phải tìm cách tạo cho mình con đường rút lui an toàn. Trước khi vào trận đấu, nàng quay sang nói nhỏ với hần.

- Hoàng thượng, trước khi thi thiếp có một khẩn cầu.

- Nàng muốn khẩn cầu điều gì?

- Ah.....chỉ là sau khi thi đấu xong thiếp muốn hoàng thượng đáp ứng thiếp một nguyện vọng được không?

Trước khẩn cầu của nàng hần không thể không đồng ý, nếu như hần nói không chắc chắn nữ nhân này sẽ mất tinh thần ngay khi bước vào trận đấu. Nàng lựa chọn thời điểm này để nói ra yêu cầu rất có khả năng ẩn chứa mưu đồ. Hần trầm ngâm suy nghĩ, lựa chọn một cách đồng ý an toàn, phòng ngừa yêu cầu của nàng hần không thể thực hiện được.

- Nếu việc đó trong khả năng thì ta đồng ý. Nàng hãy tập trung đấu cho tốt.

"Tên khốn, đồng ý thì đồng ý thôi còn dài dòng làm gì" nàng nghĩ thầm. Thực ra khẩn cầu của nàng rất đơn giản, chỉ cần nàng thua hẳn không trị tội nàng là được.

Trận 1. Thi cầm kì thi họa.

Mời hoàng hậu nương nương và thái tử phi Khiết Đan bước lên. Trận này cả hai cùng phải thêu một bức họa có đề bốn câu thơ với chủ đề....

- Thôi, không cần nói nữa. Ván này người thắng.

Nàng chỉ về phía thái tử phi Khiết Đan rồi nói. Mọi người ồ lên đầy kinh ngạc, không ít tiếng xì xào to nhỏ bên dưới. Đây là ván đấu họ trông đợi nhất vào nàng, nếu ván này thắng thì ít ra còn có chút hy vọng, đằng này nàng lại buông một câu đơn giản tuyên bố thua trận. Hẳn cũng bất ngờ, chẳng lẽ hẳn tin nhầm nàng rồi sao.

Hiệp 1 thái tử phi Khiết Đan thắng.

Trận 2. Thi cưỡi ngựa bắn cung.

Hiệp này cả hai cùng phải cưỡi ngựa và bắn vào bia cách 50 thước. Bên nào điểm cao hơn sẽ thắng.

"Tưởng gì, quá đơn giản, ở thời hiện đại ta bắn súng vào mi tâm không lệch một mm nào. Để thua ả ta cũng thật đáng tiếc, nhưng vì trả thù tên hoàng đế ta nhất định chịu nhục lần này".

Nàng đến bên chuồng ngựa lựa chọn con ngựa xấu nhất và cỡi cộc nhất trong đám ngựa đó. Bao ánh mắt nhìn nàng với đủ loại sắc thái, căng thẳng có, bất ngờ có, khinh bỉ có. Thậm chí còn có tiếng của một người trong đoàn người Khiết Đan vang lên thoát ra khỏi đám hỗn độn lọt vào tai nàng "Chọn ngựa cũng không nổi mà dám đấu với thái tử phi sao, thật là tự chuốc nhục nhả vào thân mà".

Cuộc chiến sắp bắt đầu. Thái tử phi Khiết Đan lên ngựa cười vài vòng để làm quen, mọi người ai nấy đều trầm trồ khen nàng ta cười ngựa như thần. Nàng ta chọn một con bạch mã cao lớn với dây cương làm bằng vàng sáng chói dưới ánh mặt trời hòa cùng với trang phục rực rỡ của tầng lớp quý tộc thật khiến nữ nhân khác phải chạnh lòng, rất tiếc với nàng thì không!

Nàng vẫn ung dung vuốt ve lông con ngựa của mình không hề để ý đến mọi thứ diễn ra xung quanh.

Khi hiệu lệnh cuộc đấu bắt đầu nàng vô tình nhìn lên phía trên bắt gặp ánh mắt suy tư của hãn cùng khuôn mặt căng thẳng của các vị đại thần khiến nàng không khỏi lung lay. "Chẳng phải chỉ là 15 thành trì ở biên giới thôi sao, bọn chúng có cần tỏ vẻ vậy không?". Nàng đắn đo một lúc rồi bước lên hỏi nhỏ hãn.

- 15 thành trì đó quan trọng lắm sao?

- Ừ.

Hãn chỉ buông một câu ngắn gọn kèm động tác gật đầu nhẹ. "Thật sự quan trọng như vậy sao? Ta phải làm sao đây, có nên tiếp tục thua không?". Nàng trầm lặng trong tích tắc rồi đưa ra quyết định của mình.

Nàng bước lên ngựa rồi nhẹ nhàng nói nhỏ vào tai chiến mã của mình.

- Ngựa à, chạy thật nhanh nhé.

Trận đấu bắt đầu, cả hai người đã ở trên lưng lên ngựa. Tiếng trống vang lên dồn dập báo hiệu trận đấu bắt đầu. Cả hai bên cùng thúc roi vào chiến mã. Ngựa chạy như bay, lướt qua hàng rào vật cản phía trước. Khoảnh khắc thân ảnh màu xanh cười trên chiến mã lao vun vút trên trường đấu lọt vào tầm mắt hãn làm tim hãn như chậm đi vài nhịp. Thái tử phi giương cung bắn trúng hồng tâm. Mọi người vẻ mặt thất vọng "phen này thì mất nước

thật rồi". Nàng cũng giương cung trên môi nở một nụ cười bí hiểm. Cung tên lao vun vút xé tan màn không khí bay đến xuyên đôi cung tên của thái tử phi cắm vào hồng tâm làm mũi tên kia rơi xuống đất.

Mọi người lúc này mới thở ra nhẹ nhõm, sau đó là một tràng vỗ tay không ngớt kèm theo lời khen hoàng hậu thật giỏi. Đám cung nữ cười lớn tỏ vẻ đầy tự hào, nàng đúng là thần tượng của họ nha.

Ngọc quý phi này giờ đang đặc ý bông đùa sắc mặt. À ta tức giận nắm chặt cây quạt trong tay trong lòng lại nổi âm mưu thâm độc. Hẳn nhìn nàng không chớp mắt, thật không ngờ nàng lại giỏi đến vậy. Trước đây mặc dù biết nàng là nữ nhi của Hoàng Long tướng quân nếu có đôi chút võ nghệ thì cũng không có gì bất ngờ, nhưng hôm nay nàng quả thật đã cho hẳn mở rộng tầm mắt.

Trận thứ hai hoàng hậu Phong Thiên quốc thắng. Hòa 1-1.

Trận thứ 3. Đấu trí.

Trận này mỗi bên sẽ ra một câu hỏi, nếu bên nào không trả lời được thì thua.

Thái tử phi Khiết Đan thi đấu trước. Nàng ta bước lên cầm theo một bức tranh vẽ một con quái thú.

- Xin hoàng hậu hãy nghe câu hỏi: hoàng hậu hãy tưởng tượng người đang ở trong bức tranh này, đây là con quái thú ăn thịt người, người đang bị trọng thương. Quái thú đã đến gần hỏi làm sao người có thể thoát ra khỏi nơi đó mà không cần viện binh.

"Cái gì, đây cũng là câu hỏi sao, chẳng phải là quá đơn giản". Mọi người ai đó cũng trầm ngâm suy nghĩ, mỗi người có một suy luận riêng. Hẳn thì này giờ chỉ tập trung nhìn nàng xem nàng xử trí thế nào.

- Mời hoàng hậu đưa ra câu trả lời – thái tử phi nói.

- Khiết Đan các người không có câu nào khó hơn sao, chỉ cần hết tưởng tượng là thoát ra khỏi đây thôi.

Thái tử Khiết Đan sau khi nghe được câu trả lời ngắn gọn thoát ra từ miệng nàng thì thần sắc có chút biến, từ vẻ mặt chắc thắng bây giờ biến thành vẻ thất vọng vô cùng, sau đó liền quay sang phía nàng buông lời châm chọc.

- Vậy hoàng hậu có thể cho chúng ta mở rộng tầm mắt không?

Đương nhiên nàng sẽ cho bọn họ biết tay rồi. Nàng ngồi trên ghế uống một ngụm trà thảo nhiên đọc câu hỏi.

- Cho ta hỏi một cân thóc và một cân đất đá cái nào nặng hơn.

Thái tử phi vui cười khi nghe câu hỏi của nàng. Bản thân cho rằng câu hỏi vừa rồi chỉ đáng cho đứa con ít năm tuổi trả lời thôi. Ngay cả thái tử Khiết Đan cũng hờ hững ra mặt, tin chắc thái tử phi của mình sẽ trả lời đúng. Khi nghĩ đến 15 thành trì sắp lọt vào tay mình, trong lòng không khỏi nhen nhói một âm mưu.

- Quý quốc há phải coi thường chúng ta rồi sao, đương nhiên một cân đất đá sẽ nặng hơn rồi.

Nàng chỉ chờ câu trả lời là như vậy. Đây chính xác là bài học đắt giá cho những ai dám coi thường đối thủ, hậu quả chính là phải trả giá gấp trăm lần. Biểu tình của thái tử cùng thái tử phi Khiết Đan vừa rồi đương nhiên lọt hết vào mắt nàng, bao gồm cả giây phút âm mưu đen tối của thái tử Khiết Đan nhen nhói. Nàng mỉm cười đứng lên trước toàn thể văn võ bá quan cùng đám người ngoại tộc kia, đồng dạng nói câu trả lời làm cho vẻ mặt thái tử phi Khiết Đan không thể tối hơn được nữa.

- Sai, hai cái bằng nhau vì chúng đều nặng 1 cân.

Cả triều đình thở phào nhẹ nhõm, hoàng hậu của họ đúng là quá giỏi. Vậy là đã thắng rồi, thắng thật rồi!!!! Có năm mơ họ cũng không thể tin chỉ vài phút trước tình thế ngàn cân treo sợi tóc, vậy mà giờ này đích thực phần thắng đã về tay hoàng hậu.

Mặc dù không mấy vui vẻ nhưng hiệp ước đã định, thái tử Khiết Đan không thể không tuân theo. Trong lòng thầm lo lắng, ngộ nhỡ điều kiện nàng đưa ra là không thể chấp nhận được đối với Khiết Đan thì bản thân thà chết cũng sẽ không bán nước. Khi quần thần đang hết sức vui mừng thì thái tử Khiết Đan đứng lên bước ra giữa chính điện.

- Chúng tôi đã thua, xin người ra điều kiện.

Hắn quay sang phía nàng nhẹ nhàng nói.

- Hoàng hậu, nàng là người chiến thắng, nàng nói điều kiện đi.

Nàng phải ra điều kiện gì đây? Giây phút này nàng nhớ đến cha của mình hơn 10 dịp loạn ở biên giới giáp Khiết Đan, vừa mới trở về được một tháng lại phải cầm quân đi khiến nàng không có cơ hội gặp cha. Nàng không muốn cha phải xuất binh nữa, cả đời cha cơ hồ đã hết sức cực khổ.

- Điều kiện của ta là Khiết Đan và Phong Thiên quốc sẽ không bao giờ xảy ra chiến tranh. Con dân hai nước sống hòa thuận không còn bạo loạn nơi biên giới nữa.

Mọi người nghe xong ai cũng bất ngờ, hoàng hậu quả yêu dân như con, biết nhìn xa trông rộng. Phía bên Khiết Đan thở phào nhẹ nhõm trước điều kiện nàng đưa ra. Bọn họ quả thật không ngờ một nữ nhân lại có tầm nhìn xa trông rộng, tấm lòng bao dung độ lượng. Quả xứng là mẫu nghi thiên hạ.

Hôm nay nàng đã gây cho hấn quá nhiều bất ngờ, nếu không phải bản thân có sức chịu đựng được rèn giũa từ lâu thì có lẽ hấn đã không tự chủ được. Bản thân thấy nàng càng lúc càng thú vị.

- Ha ha, hoàng hậu quý quốc quả có tấm lòng yêu dân như con, ta đồng ý. Có điều ta có một nguyện vọng, ta muốn được nhìn thấy khuôn mặt của hoàng hậu quý quốc để tỏ lòng kính trọng.

Thái tử phi cũng thêm lời, trong lòng không khỏi thầm khen ngợi hoàng hậu Phong Thiên quốc. Một nữ nhân như vậy xứng đáng nhận được sự tôn trọng của tất cả thần dân trong thiên hạ, không riêng gì thần dân Phong Thiên quốc mà còn cả dân chúng Khiết Đan.

- Đúng vậy, ta thua người tâm phục khẩu phục. Hoàng hậu hãy cho ta được ngắm nhìn dung nhan của người để ta còn biết kể cho con cháu nghe trong thiên hạ tồn tại một người phụ nữ tài hoa như hoàng hậu đây.

Đúng là mọi chuyện xảy ra nằm ngoài dự tính, tính đi tính lại vẫn không thể ngờ được bọn họ lại có yêu cầu này. Nếu hiện tại lộ diện chẳng phải hấn sẽ nhận ra nàng ngay sao, như vậy hấn sẽ chém đầu, lăng trì xử tử, ngũ mã phanh thây nàng thì biết làm thế nào.....trời triệt đường sống của nàng rồi.

Ngọc quý phi cũng cất lời, âm mưu khiến nàng phải mất mặt trước thần dân thiên hạ. "Nếu tất cả mọi người đều nhìn thấy dung nhan đã bị hủy kia, để xem người sau này sẽ sống thế nào"

- Đúng rồi đó tí tí, người không cho mọi người nhìn thấy dung nhan của tí há chẳng phải khi dễ quý quốc đây sao.

Hấn quay sang nhìn nàng, trong ánh mắt chứa đựng sự lo lắng, hấn biết nữ nhân khi dung nhan đã bị hủy sẽ không muốn để người khác thấy được. Nếu bây giờ trước văn võ bá quan và cả sứ thần Khiết Đan nàng lộ diện dung nhan thì sau này nàng sẽ sống thế nào?

- Dương nhi....

Cái tên này vừa thốt ra từ miệng hắn đã khiến nàng giật nảy mình. Nàng ghét...nàng ghét! "Im đi!!!!Dương nhi cái con khỉ nghe nổi cả da gà, lão nương đang suy nghĩ làm sao trốn đây!" Và nàng lại nghĩ ra một cách. Cứ vậy nàng tự nhiên ngã xuống giả vờ ngất đi.

- Dương nhi!

.....

.....

KHI HOÀNG HẬU NỔI GIẬN!!!

Từ Dạ
www.dtv-ebook.com

Chương 13

Chương 13. Nhận ra nàng.

Lãnh thu cung.

- Lưu thái y, hoàng hậu sao rồi?

- Dạ bẩm hoàng thượng, do hoàng hậu ăn uống thiếu chất dẫn đến cơ thể suy nhược, chỉ cần nghỉ ngơi và tắm bổ đầy đủ cơ thể sẽ dần khỏe lại.

Hắn nhìn chăm chú thân hình có phần gầy và mảnh mai của nàng, trong lòng nổi lên một tia áy náy. Hắn đang tức giận, hắn giận chính bản thân vì sao lại đối xử với nàng như vậy. Cho dù hắn không yêu nàng nhưng cũng không hề muốn khiến nàng thương tổn. Thậm chí hắn còn có ý nghĩ cứ để nàng trong cung một thời gian, nếu sau này nàng muốn rời đi để tìm hạnh phúc đích thực cho bản thân thì hắn cũng sẽ không ngăn cản. Hắn thừa nhận trước đây đã có toan tính dùng nàng làm quân cờ ngăn không cho Ngọc quý phi thâm tóm quyền lực hậu cung, vì vậy đã để nàng phải chịu uất ức không ít.

- Tất cả lui ra ngoài hết cho ta.

Hắn nhìn nàng thật lâu, đôi tay vô thức chạm nhẹ lên gò má có đôi phần gầy của nàng. Hắn tự nhủ từ giờ sẽ không để nàng phải chịu thiệt thòi nữa. Chỉ ít hắn có thể dùng quyền lực của mình bảo đảm an toàn cho nàng trước khi nàng xuất cung. Suy cho cùng hắn cũng chỉ có thể làm như vậy để bù đắp cho nàng. Gạt bỏ đi uy nghi của một bậc đế vương, giờ phút này hắn với cương vị một người có lỗi nhẹ nhàng nói nhỏ.

- Có lẽ ta đã đối xử không công bằng với nàng, nếu sau khi nàng tỉnh dậy muốn rời khỏi hậu cung ta nhất định sẽ đồng ý. Nàng hãy đi tìm cho mình người nam nhân yêu nàng đích thực.

Nàng không ngờ hân đột nhiên quý dữ hóa bụt như thế. Suy cho cùng nàng vẫn chưa quen với dạng biểu tình này. “Trời ơi, nhột quá. Người có bỏ tay ra không thì bảo, tên hoàng thượng khốn. Là người nói sẽ cho ta rời khỏi đó, người nhất định không được nuốt lời”.

Đôi mắt nàng vẫn nhắm nghiền càng khiến hân day dứt hơn. Khuôn mặt nàng bị hủy dung phải mang cái mặt che mặt kia cũng là do hân. Thử hỏi một nữ nhân sẽ sống ra sao nếu mang trên mình một vết thương quá sâu. Vậy mà hân còn tơ tưởng nàng sẽ lại tìm được tình yêu đích thực. Hư! liệu có thể không. Đến bản thân mình hân còn không thể tha thứ được liệu nàng có thể?

Bất giác trong tâm hân nổi lên ý muốn gỡ mặt che ra, hân muốn xem chính mình đã hại một cô nương thành ra bộ dạng như thế nào. Dù gì hiện tại nàng vẫn đang hôn mê, như vậy sẽ bớt khó xử hơn cho nàng và hân.

Đôi tay nhẹ nhàng chạm lên lớp khăn lụa mỏng mượt mà từ từ kéo xuống. Nàng trong lòng không khỏi hồi hoàng mong hân sẽ thay đổi ý định vào phút chót nhưng cuối cùng thì mảnh vải đã rời khỏi khuôn mặt nàng. Hân đứng hình trong giây lát, cố gắng nén lại những xáo trộn trong lòng. Sau khi đã bình tĩnh trở lại thì hân trưng ra cái bộ mặt ác quỷ rồi nghiêng rằng nói từng chữ. Nhiệt độ trong phòng cũng vì có sự hiện diện của ác quỷ mà lùi dần về không độ.

- Hoàng Song Nhật Dương, nàng cứ nhiên dám lừa gạt trẫm sao!!!!

Nàng đang nằm im bất động sau khi nghe thấy tiếng hét đáng sợ của hân liền mở trừng hai mắt ngồi bật dậy. Hai tay không ngừng vẩy vẩy trước mắt tỏ ra vô tội.

- Ta không cố ý lừa ngươi, ta chỉ là vô tình mà thôi, người không nên tức giận a.

- Nàng nghĩ nàng vô tội, dám khi quân phạm thượng nàng có biết phải xử lý như thế nào không?

Nàng đang hoảng hốt không biết phải làm sao thì chợt nhớ ra lời hứa ban nãy của hã.

- Người đừng quên người từng hứa sẽ đáp ứng ta một yêu cầu, giờ ta nghĩ ra rồi, yêu cầu của ta là người không được trách tội ta. À còn nữa người nói nếu ta muốn rời khỏi hoàng cung thì người nhất định sẽ đồng ý a, bây giờ ta muốn rời khỏi đây ngay lập tức.

Hã nhìn nàng cười nham hiểm. “Nữ nhân đáng chết này, nàng có biết nàng đã bao lần chọc giận ta, trêu đùa ta, khiến ta trở thành trò cười trước bàn dân thiên hạ, giờ lại còn muốn rời bỏ ta mà đi sao??? ta cho nàng biết ta sẽ không bao giờ cho nàng được toại nguyện!!!”

- Được, ta đồng ý, ta sẽ chu di cửu tộc nhà nàng, nhưng riêng nàng sẽ được tha tội. Còn việc nàng muốn rời đi thì TA NHẤT QUYẾT KHÔNG ĐỒNG Ý!!!

Nàng có nghe nhầm không, hã thực sự rất xảo quyệt a. Hã dám chu di cửu tộc nhà nàng, hã dám động đến cha nàng sao, nàng tuyệt đối sẽ không để chuyện này xảy ra. Dù gì cũng là tử, vậy thì nhún nhường làm gì. Hừ! Nàng quay sang nhìn hã, thái độ thay đổi 180 độ.

- Hoàng thượng, ta không biết người là hoàng thượng nên mới như vậy, kẻ không biết không có tội đúng không. Người là vị vua thánh minh chắc hẳn sẽ không chấp nhận kẻ tiểu nhân như ta, với lại người là vua nói lời phải giữ lời chứ.....

Hã trầm giọng sắc mặt cũng trở nên lạnh lùng.

- Hoàng hậu, vậy nàng nghĩ trăm nên xử lý nàng thế nào? Nàng cả gan nói trăm là tên hoàng đế không ra gì, nàng như vậy mà dám cả gan trêu đùa trăm nói trăm bỏ mặc thê tử và tiểu hài nhi trước mặt bàn dân thiên hạ, lại dám gạt trăm nàng đã bị hủy dung do Hoàn Túc tán. Trăm nghĩ lại rồi, nàng phải ở lại trong cung cho đến khi nào đền bù hết những tổn thất nàng đã gây ra cho trăm.

Nàng trợn tròn mắt nhìn hăn, tâm cũng không còn đủ bình tĩnh để nhẹ nhàng với hăn nữa rồi. Hăn nghĩ sao, từ trước tới giờ chưa có người nào có gan dám làm như vậy. Và thế là nàng lại vùng lên, bộc lộ bản chất “mộc mạc, giản dị, yêu thương nhân loại của mình.....”. Mở màn là cái tư thế hết sức ấn tượng, hai tay chống hông cùng cái hất mặt cao 45 độ so với tư thế cơ năng.

- Nay, người đừng quá đáng, tất cả đều phải lỗi của ta. Người muốn giam cầm ta trong cái nhà tù này sao. Người muốn giết người không dao à?

Hăn vẫn thản nhiên như chẳng hề quan tâm đến cái thái độ của nàng lúc này, vì dù sao đây cũng không phải lần đầu, kiểu như là: sống lâu trong cái cảnh này hăn đã quen rồi.... Hăn nhìn nàng tựa tiểu phi tiểu.

- Nàng nhầm rồi, từ trước tới giờ trăm đều là giết người có dao, dao của trăm chính là..... đoạn đầu đao. Nàng có muốn thử không?

Nàng đơ đơ trong giây lát “cái gì, đoạn đầu đao - đao chém đầu.....không phải ý hăn là muốn chém đầu ta chứ? Ông trời ơi con chưa muốn chết.....huhu...còn còn muốn lấy chồng nữa....” Sắc mặt nàng đột nhiên trầm xuống, nhiệt độ cơ thể cũng giảm đi đôi chút.

Nhận thấy sắc mặt nàng có chút sợ hãi, khuôn mặt lấm tấm mồ hôi khiến hăn ngày càng hả dạ, thì ra nàng cũng biết sợ cơ đấy. Đã vậy hăn lại càng được đà lấn tới.

- Thôi, trăm không đôi co với nàng nữa, người đâu! Mau.....

Hắn chưa nói hết câu thì những từ sau đó đã bị nàng nuốt gọn vào trong miệng, nàng đang dùng môi của mình chạm nhẹ lên môi hắn. Hắn cảm giác như có một luồng điện xuyên qua người. Chết tiệt, nàng không biết mình đang đùa với lửa sao? Môi nàng thật ngọt khiến hắn không kiềm được cứ như vậy càng ngày càng tham lam xâm chiếm vào bên trong. Nàng thật to gan lại dám chủ động hôn hắn. Vậy thì hắn sẽ đáp ứng, hắn đã từng nói nếu gặp lại nhất định sẽ phải trừng phạt nàng thật nặng.

Nàng không biết làm gì đành phải dùng môi ngăn không cho hắn nói. Hắn cũng thật là, lại dám hôn đáp trả lại khiến nàng không đủ đường khí để thở. Nhưng sao tim nàng lại đập nhanh thế này. Chết tiệt tim ơi đừng có đập nữa nếu không ta sẽ chết mất, phải chăng do đây là lần đầu tiên nàng hôn nam nhân?

Nàng chẳng biết làm thế nào để chấm dứt tình huống ngượng ngạo này bèn đưa tay điểm huyệt ngũ của hắn. Nàng để hắn nằm dưới đất còn mình thì ngang nhiên lên giường cuộn chăn ngủ. Trước lúc lên giường nàng còn đá hắn vài cái, miệng không ngừng chửi rủa. Sau đó nàng cuộn chăn ngủ một mạch tới sáng.

- A!!!! Tên khốn, sao người dám nằm trên giường của ta.

Nàng tỉnh dậy phát hiện có cái gì đó không đúng, khi nhìn lại đã thấy tư thế của nàng và hắn hết sức ám muội. Nàng vòng tay ôm thật chặt eo hắn, cái chân không biết điều lại còn vắt ngang qua người hắn, cả hắn và nàng chỉ cách nhau có một lớp quần áo. Lúc này nàng cảm nhận được nhiệt độ trong người hắn rất nóng nha, không lẽ hắn bị sốt?

Hắn nhìn nàng lòng không khỏi nở một nụ cười thầm, hôm qua hắn cố tình giả vờ nằm ngủ để xem nàng có mục đích gì. Nàng đã có lẽ thì hắn cũng nên đáp trả mới phải. Nàng như vậy mà ngủ không biết trời đất gì, thấy nguồn ấm trong chăn liền quay sang ôm thật chặt khiến hắn phải kiềm chế lắm mới nằm im được.

Có một điều nàng cũng không thể lý giải, vì sao trước kia có động tĩnh gì xảy ra nàng đều rất nhạy cảm, vậy mà đêm hôm qua lúc hấn lên giường nàng lại không hề hay biết. Vì nàng không có chút đề phòng nào với hấn ư?

Hấn thản nhiên ngồi dậy, lấy tay phủi phủi cái chỗ ướt ướt trên tay áo khiến mặt nàng không thể đỏ hơn được nữa. Đó không phải là.....nước miếng của nàng sao. Nhìn thấy bộ dạng ngượng ngùng của nàng hấn càng thêm đắc ý, buông thêm vài câu trêu chọc.

- Không phải ý nàng muốn trầm nghỉ tại Lãnh thu cung nên mới điễm huyết ngủ của trầm sao, trầm chỉ chiều theo ý nàng thôi.

“Sao hấn biết được ta điễm huyết ngủ của hấn, nhưng sao hấn lại lên giường của ta được?”. Nghĩ đến đây thì nàng chợt hiểu mình bị hấn lừa cho một vố đau đớn rồi.

- Tên khốn, người lừa ta, rõ ràng hôm qua người không có trúng huyết, tại sao lại giả vờ ngủ.

Hấn vẫn duy trì điệu bộ thản nhiên bước ra ngoài cửa, xoay người lại nhìn nàng, khuôn mặt nàng méo mó khiến hấn buồn cười nhưng phải cố nhịn để làm ra cái vẻ lạnh lùng.

- Nếu không làm như vậy làm sao ta biết được nàng to gan đến mức nào. Nàng đá trầm, mắng trầm như vậy đã đủ để chu di cửu tộc nhà nàng chưa?

Nàng nắm tay thật chặt, trong lòng nổi lên vài tầng căm hận “Tên khốn, ta sẽ không tha cho người, cứ chờ đấy!!!”. Nhưng nghĩ lại dù sao hấn vẫn chưa hạ thánh chỉ chu di cửu tộc nhà nàng, cũng may hôm qua nàng hy sinh thân thể, không thì.....

Hấn rời khỏi Lãnh thu cung trong lòng đầy hưng phấn. Nghĩ đến khuôn mặt méo mó của nàng khi bị dọa trên môi hấn vẽ một vành cong. Thật không ngờ hoàng hậu của hấn lại chính là cô nương hấn gặp trên phố, là cô

nường đã lấy cặp đi trái tim hần từ lâu. Trong lúc vu vơ cười nhảm đột nhiên hần nhớ đến một điều gì đó hết sức quan trọng “Không đúng, lúc trước chẳng phải Trương Phi bẩm báo rằng nàng là người của Xuân Mãn lâu sao lại có thể trở thành hoàng hậu được chứ”. Nghĩ đến vậy hần liền phất tay áo quay lại Lãnh thu cung.

Đám cung nữ, thái giám lần đầu tiên nhìn thấy hần cười. Có mấy cô cung nữ nắm tay đưa lên ngực thầm cầu nguyện, ánh mắt mơ màng nhìn về nơi xa xăm nào đó, mơ ước một ngày được nằm trong vòng tay hần, có chết họ cũng cam lòng. Trong tích tắc nhìn thấy sắc mặt hần thay đổi thì ai cũng không dám thở mạnh....thế là vỡ mộng.

.....
.....

KHI HOÀNG HẬU NỔI GIẬN!!!

Từ Dạ
www.dtv-ebook.com

Chương 14

Chương 14. Giả chết...

Lãnh thu cung.

Nàng tức giận hai chân đá mạnh vào cột nhà miệng không ngừng chửi người nào đó đang không có mặt. Có lý nào hăn dám đối với nàng như vậy! Điều hăn làm đã động chạm đến tự tôn một Nhật Song Vương oai hùng uy chấn thiên hạ như nàng. Hỏi làm sao nàng có thể nhắm mắt cho qua!

- Tên hoàng đế chết tiệt, người dám đùa giỡn ta, người dám chu di cửu tộc nhà ta, người dám động đến cha ta, ta sẽ.....

Nàng chưa nói hết câu khi quay lưng lại đã nhìn thấy khuôn mặt ai kia đang tối dần, ánh mắt hăn gắn chặt trên người nàng đăm đăm sát khí. Giây phút ấy thật..kinh khủng. Hăn tựa một ác ma đến từ địa ngục, đứng trước một nữ nhân yếu đuối và dương đôi mắt đỏ ngầu khát máu như muốn ăn tươi nuốt sống nàng ta.

- Nàng sẽ làm sao????

Thấy thái độ hăn như vậy khiến nàng không dám nói thêm, trưng ra bộ mặt ngây thơ vô số tội nhưng trong lòng lại không được như thế. Ta sẽ giết chết người!" Nhưng tất cả đều bị chôn sâu trong lòng.

"Tiểu Thanh, Tiểu Yến chết tiệt thấy hăn đến mà không báo cho ta, hại ta rơi vào tình cảnh này". Nàng nhìn hăn miệng cố nặn ra một nụ cười thật tươi, chắc tươi cỡ ánh mặt trời cuối ngày vậy.

- Hoàng....hoàng thượng sao người lại quay lại?

"Hoàng đế đáng yêu, hoàng đế đáng kính của ta ời, người còn muốn ám ta đến bao giờ nữa hả? Sao người không đâm đầu vào cột chết luôn đi để người khỏi lúc nào cũng vác cái khuôn mặt lạnh như băng ấy đi dọa người như vậy. Hư!".

Hắn cầm chặt cổ tay nàng, lực đạo không hề nhẹ. Cũng may nàng chẳng phải loại nữ nhân yếu đuối gì nên không bị lực đạo ấy thương tổn.

- Nói, vì sao lúc trước nàng lại vào Xuân Mãn lâu?

- Xuân Mãn lâu????? Xuân Mãn lâu thì làm sao?

Nàng không hề mảy may suy nghĩ mà đáp lại hắn một cách vô tư, vì là người của thế kỷ 21 nên nàng chẳng hề đặt nặng vấn đề này. Cho đến khi nhận thấy tầng sát khí ngày một dày lên trên khuôn mặt hắn nàng mới ý thức được mình vừa nói gì. Chết thật, sao nàng lại quên mất nàng đang ở thời cổ đại, cái nơi xem danh tiết còn quan trọng hơn tính mạng này cơ chứ. Bất quá với con người "lý do còn to hơn mục đích" như nàng để nghĩ ra một lý do hợp lý có khó gì. Nàng ngay lập tức ra ám hiệu ngầm với Tiểu Thanh, Tiểu Thanh thấy vậy liền quỳ xuống, nước mắt lưng tròng.

- Dạ bẩm hoàng thượng, hoàng hậu trước đây vô tình nhìn thấy nô tì cùng Tiểu Yến phải bán thân vào Xuân Mãn lâu, Hoa ma ma ở đó vô cùng tàn bạo, vì tiểu nữ không chịu tiếp khách nên đánh đập chúng nô tì dã man. Hoàng hậu thương tình nên vào Xuân Mãn lâu chuộc thân cho nô tì cùng Tiểu Yến, xin hoàng thượng minh xét.

Tiểu Yến nghe thấy vậy cũng nói xen vào, quỳ xuống khóc lóc ôm chân nàng.

- Dạ bẩm hoàng thượng, hoàng hậu nương nương có ơn cứu mạng nô tì, cả đời này nô tì nguyện đi theo nương nương.

Nàng chăm chú xem Tiểu Thanh cùng Tiểu Yến diễn kịch, trong lòng không khỏi có lời khen đối với hai nha đầu này "Diễn khá, diễn khá. Không hổ danh là người bên cạnh ta".

Hai người họ đã sớm nước mắt đầm đìa, đau đớn khóc than, nỗi đau ấy tựa như có thể cảm hóa trời xanh. Hắn thấy tình cảnh trước mắt trong lòng cũng nguôi đi đôi chút nhưng sát khí ở trên mặt vẫn chưa tan hẳn. Hắn quay sang nhìn nàng gằn giọng.

- Bọn họ nói thật chứ?

Nàng gật gật đầu chớp chớp đôi mắt ngây thơ vô số tội nhìn hắn, trong đầu lại nghĩ ra một kế hoạch trả thù. Có ơn phải báo, có thù phải trả! Chắc chắn là như vậy rồi! Lần này nàng vận dụng hết khả năng diễn xuất tích góp mười mấy năm qua vào màn kịch sắp diễn ra tới đây.

"Tiểu Thanh, Tiểu Yến, giờ đến lượt ta diễn, các em hãy xem mà học hỏi thêm. Ha ha".

Đôi mắt nàng từ bao giờ đã ngấn lệ. Vẻ mặt uất ức cũng được trưng ra bên ngoài, lại thêm chuỗi thanh âm phát ra vô cùng bi thảm. Tất cả hợp lại tạo thành một màn hóa thân nhân vật xuất sắc.

- Hoàng thượng, hu hu....người hỏi ta những câu như vậy khác gì nghi ngờ thanh danh của ta. Người không tin ta, người khi dễ ta, người hết lần này đến lần khác muốn dồn ta vào chỗ chết... Ta sống trên đời còn ý nghĩa gì, hôm nay ta sẽ lấy thân mình đền tội người vừa lòng chưa, chỉ mong người hãy tha cho phụ thân của ta một con đường sống...

- Ý nàng nói là nàng muốn chết? vậy nói cho trẫm nghe nàng muốn chết theo cách nào?

Nàng đang định thi triển khả năng diễn xuất của mình thì đột nhiên bị câu nói của hắn làm khựng lại. Ý hắn là ta có chết hắn cũng không đau lòng

sao? Không hay rồi, biểu tình của hắn nằm ngoài dự tính ban đầu.

- À....ừ ta muốn tự vẫn bằng thuốc độc.

- Vậy thì khi chết sẽ rất khó coi. Còn chưa kể sẽ không còn ai nhận ra nàng sau khi nàng chết nữa.

- Vậy ta sẽ treo cổ tự tử.

- Vậy thì càng xấu nữa, khi chết cổ sẽ ọ qua một bên, mắt thâm, lưỡi thè.

- Vậy thì tuyệt thực vậy.

- Uhm! Cách này trầm nghĩ khá ổn nhưng có điều xuống dưới âm phủ sẽ thành ma đói, nếu nàng chịu được thì cứ thử.

Thời gian đôi co tỉ lệ thuận với cơn tức giận đang sắp phun trào trong nàng. Hắn nghĩ nàng không dám sao, vậy thì hắn nhắm to rồi. Nàng cố gắng chèo lái mọi thứ lại quay trở lại đúng quỹ đạo, đúng với kế hoạch ban đầu của nàng.

Nghĩ xong nàng liền phi thân đập đầu vào cột nhà, đương nhiên nàng đã có tính toán kỹ, chỉ đập nhẹ vừa đủ để máu chảy ra thôi. Nàng vận dụng luôn Dịch Hồn đại pháp mà gia gia đã dạy lần trước, tức là người ta sẽ không thở, mạch cũng không còn đập nữa. Lần này sẽ cho hắn biết thế nào là Nhật Song Vương.

Hắn bị bất ngờ vì hành động của nàng, đưa tay ngăn cản nhưng đã muộn. Đầu nàng vừa chạm vào cột nhà máu tươi chảy ra rùng rùng, khuôn mặt trắng bệch không còn huyết sắc. Hắn vội vã đến bên ôm chặt nàng vào lòng.

Vừa rồi hẳn chỉ muốn trêu chọc nàng một chút, không ngờ nàng...nữ nhân này lại cả gan làm thật.

- Dương nhi, là ta không tốt, nàng tỉnh lại đi.

Tiểu Thanh cùng Tiểu Yến không hiểu nàng có ý định gì, cho đến khi nhìn thấy máu chảy ra bọng họ mới hốt hoảng gọi thái y.

- Người đầu truyền Lưu thái y!

Lãnh thu cung một mảnh không gian tĩnh lặng. Lưu thái y tay run run, mặt tái nhợt, lo lắng cho đại họa sắp giáng xuống đầu Lưu gia. "Ai da, biết nói sao đây, giờ thì cái đầu của ta sắp lìa khỏi cổ rồi, hoàng hậu nương nương người chết rồi còn muốn kéo theo lão sao....."

- Muôn tâu.....hoàng thượng, hoàng hậu nương nương đã.....ngưng thở rồi ạ.....

Vừa nói lưu thái ý vừa dò xét sắc mặt hẳn, đón chờ cái chết được báo trước. Bởi vì một khi có vị nương nương nào trong hậu cung chết thì vị thái y chịu trách nhiệm chữa trị chính cũng không thoát được tội. Đẳng này đây lại là...hoàng hậu...

Câu nói như sét đánh ngang tai, Tiểu Hồng vừa nghe thấy đã không thể giữ nổi bình tĩnh, liền khóc òa chạy đến bên nàng. Trong lòng không thể không ai oán hoàng cung lạnh lẽo và khốc liệt này.

- Tiểu thư, người tỉnh lại đi, người đừng bỏ em. Số người thật khổ, phải vào cung làm hoàng hậu, ngày đầu tiên bị hạ độc lại còn bị đổ oan phải vào lãnh cung, bây giờ lại chết thảm thế này.....hu....hu.

Nàng bị Tiểu Hồng ôm vào lòng, nước mắt nàng ta chảy ròng ròng xuống mặt nàng thật nhột. Đây cũng lại là một chuyện ngoài ý muốn. Có ai biết cảm giác bị ôm như vậy khó chịu đến nhường nào không?

"Tiểu Hồng à, em đừng ôm ta như vậy, nhột chết ta được, nếu cứ như vậy sẽ bị lộ mất".

Tiểu Thanh cùng Tiểu Yến cố gắng kéo Tiểu Hồng ra, bọn họ cũng đau lòng khôn xiết. Đến bây giờ họ vẫn không thể tin nổi đại tì đã chết thật rồi. Người đi như vậy thì Nhật Song hội sẽ ra sao đây?

Hắn đến lạng lẽ bước đến bên nàng, ôm chặt nàng vào lòng. Khuôn mặt nàng tái nhợt khiến tim hắn nhói đau. Hắn không tin đây là sự thật. Khó khăn lắm hắn mới tìm được nàng, vậy mà nàng lại vội vã rời đi như vậy. Không! Nàng tuyệt đối không thể rời bỏ hắn mà đi được.

- Tất cả lui ra ngoài!

Hắn không ngờ mọi chuyện lại đến nước này. Hắn đang khóc ư, chưa bao giờ hắn rơi nước mắt vì một nữ nhân.

- Dương nhi, ta có lỗi với nàng. Sao nàng lại lỡ bỏ ta lại một mình, nàng có biết ngay từ lần đầu tiên gặp nàng ta đã có cảm giác nàng rất quen thuộc giống như ta và nàng đã quen biết từ rất lâu, nàng là người đầu tiên dám chửi ta, lừa ta nhưng ta không hề để tâm những chuyện đó, từ trước đến giờ ta chưa từng có cảm giác như vậy với nữ nhi khác. Nàng tỉnh dậy đi, ta hứa sẽ không trêu đùa, không làm nàng nổi giận nữa, Dương nhi.....

Hắn nhìn thẳng vào mắt nàng, bàn tay vận nội công truyền qua bàn tay nàng, trong mắt toát lên một tia hy vọng.

Nàng cảm nhận được nội lực của hắn, quả thật không tầm thường. Tên hoàng đế này ắt hẳn võ công ngang ngửa có khi còn hơn hẳn nàng. Nhưng nàng đang rất khó chịu, hắn cứ ôm nàng thế này sao nàng chịu nổi.

"Người khóc cái gì mà khóc, không phải mọi chuyện do người mà ra sao? Mà khoan đã người khóc vì ta, người nói người thích ta sao? Không thể nào, chắc chắn vừa rồi ta nghe nhầm, người năm lần bảy lượt muốn dồn

ta vào chỗ chết làm sao có thể thích ta được. Dù sao bị ôm cũng chẳng dễ chịu gì, thôi trừng phạt người đến đây thôi, lần này ta tha, lần sau còn dám đắc tội thì ta sẽ chết thật. À không phải, là người chết thật mới đúng". Nàng ho mạnh một tiếng rồi dần dần mở mắt.

- Dương nhi, nàng tỉnh lại?

Nàng nhìn hăn tỏ vẻ ngạc nhiên không biết gì, đưa đôi mắt mệt mỏi nhìn một lượt xung quanh sau đó cất giọng yếu ớt.

- Ta đã đến âm phủ rồi sao, người sao cứ ám ta hoài vậy. Ta đã xuống âm phủ người cũng không tha cho ta sao, hay là người hối hận vì đã không bắt ta phải chết đau đớn hơn????

Nghe thấy tiếng nói của nàng hăn mới tin nàng đã tỉnh lại thật sự. Hăn ôm nàng thật chặt tựa như buông lỏng ra một chút thì nữ nhân trong lòng sẽ hóa hư vô. Hăn không muốn mất nàng thêm một lần nữa. Một lần vừa rồi đã khiến trái tim hăn đau nhức nhối, hăn ghét cảm giác này!

- Dương nhi, ta xin lỗi. Ta không nên đối với nàng như vậy. Ta thật không có ý nghi ngờ nàng.

Câu nói vừa rồi là minh chứng hùng hồn cho chiến thắng giòn giã của nàng. " Yeah! Lại thành công rồi, tên hoàng đế này cũng ngốc quá đi, bị ta lừa mấy lần rồi ha ha. Để xem người còn dám khi dễ ta nữa không". Nhưng hiện tại phải kìm lòng giấu đi vẻ mặt đắc thắng, nếu không công sức diễn từ này đến giờ đổ xuống sông xuống bể hết!

- Người nói lời phải giữ lời đấy, người phải ngoắc tay với ta thì ta mới tin.

Hành động của nàng khiến hăn không nhịn được mà phải phì cười thành tiếng, rồi cũng bỏ đi cái khí chất quân vương để nghe theo lời nàng ngoắc tay làm dấu. Hăn sẽ bảo vệ nàng cho dù phải hy sinh tính mạng của mình.

Nàng là người đầu tiên hân yêu và cũng là người cuối cùng. Hân ôm nàng thật chặt như ôm một bảo bối, nàng là thứ quý giá nhất mà ông trời ban tặng cho hân, thà chết hân cũng không buông.

Trước đây hân vẫn chưa xác định được tình cảm của mình nhưng sự việc vừa xảy ra khiến hân nhìn thấu lòng mình. Hân thực lòng yêu nàng, tiểu yêu.

Thanh Liên điện.

Người ngồi trên bệ rồng cốt cách trang nghiêm, trên người lúc nào cũng toát ra một loại hàn khí khiến người ta run sợ. Ngũ quan tinh xảo, sắc nét ngoài sự lãnh đạm thì chưa bao giờ hiện hữu một loại sắc thái khác. Ấy thế mà từ khi gặp nàng tất cả những điều đó đã bị đảo lộn hoàn toàn.

- Trương Phi, người hãy phái năm cao thủ trong Phong Long hội đến bảo vệ hoàng hậu. Trẫm không muốn nàng bất kỳ tổn hại nào.

Trương Phi kinh ngạc nhìn hân, trong lòng không ngừng thán phục hoàng hậu nương nương. Người là nữ nhân đầu tiên có thể làm lay chuyển trái tim sắt thép của hoàng thượng. Hoàng hậu nương nương quả thật quá giỏi.

.....

...

KHI HOÀNG HẬU NỔI GIẬN!!!

Từ Dạ
www.dtv-ebook.com

Chương 15

Chương 15. Phải ôm hôn hăn.

Trúc Mai điện.

Sau sự việc ngày hôm qua, hăn ngay lập tức hạ chỉ cho nàng trở về Trúc Mai điện. Nàng vốn không muốn rời Lãnh thu cung, bởi vì ở đó đơn giản, yên tĩnh và ít bị làm phiền. Dầu sao trong hậu cung khắp chốn đều là toan tính mưu mô, thủ đoạn hại người, may ra còn một nơi duy nhất không bị vấy bẩn đó chính là lãnh cung. Nếu hỏi Trúc Mai điện thì chưa biết lúc nào Ngọc quý phi sẽ ngấm giở thủ đoạn, nàng không sợ nhưng nàng lười. Phải dùng trí óc đấu với hạng tiểu nhân rất mệt mỏi, đây chính là chân lý đúng đắn người đời trước để lại.

Bộ ba "tam Tiểu" lại không nghĩ được nhiều như vậy. Trước mắt, hoàng hậu ở trong lãnh cung đã phải chịu quá nhiều uất ức và thiệt thòi, lần này hoàng thượng có thể thay đổi chủ ý dành chút tâm tư cho hoàng hậu đây quả là điều đáng mừng. Nhất định không được bỏ qua cơ hội tốt như vậy! Đó là lý do cho dù nàng muốn ở lãnh cung cũng không thể toại nguyện.

Đúng như dự đoán, khi chưa bước chân vào tới cửa điện thì nàng đã bị một đám nữ nhân trong cung làm phiền, nào là phi, nào là tần, nói chung người nhiều vô số kể. Ai cũng mang theo một món bảo vật, xem chừng rất có giá trị. Trong số họ ắt có ít kẻ muốn lấy lòng còn phần nhiều còn lại chắc chắn đang giấu giếm âm mưu sau những nụ cười giả tạo kia. Nàng chỉ biết ngược lên nhìn trời mà than mà vãn “Trời ơi!!!! Xin ông cho ta một cơn mưa thật lớn để họ đừng ở đây thêm nữa”. Lời khẩn cầu của nàng ấy thế mà

lại cảm hóa ông trời, và một trận mưa to bùng kéo đến ngay sau đó khiến mọi người ai nấy đều chạy toán loạn.

Sau chuỗi ngày đau khổ tiếp đón những cô “vợ bé” của hắn thì mức năng lượng trong người nàng cũng giảm dần. Tưởng chừng như kéo dài thêm một chút nữa thôi nàng sẽ còn lại cái thân xác khô héo.

Hôm nay trời không mưa cũng chẳng nắng, Trúc Mai điện đã sớm vắng bóng kẻ qua người lại. Ngủ đã ngủ, nghỉ đã nghỉ, năng lượng hiện tại đã đạt đến mức dư thừa. Khi con người ta không còn bận rộn trong tâm ắt sẽ sinh buồn chán. Nàng ngồi ở cửa điện hướng mắt lên nhìn bầu trời không buông chút nắng, miệng không ngừng than vãn.

- Tiểu Thanh, ở trong cung thật chán, em còn trò gì chơi không?

Đứng bên cạnh một lúc lâu Tiểu Thanh không nhớ đã nghe nàng than chán bao nhiêu lần, bản thân cũng bị những lời than vãn của nàng ảnh hưởng, đành phải mang táo ra gọt giải khuây sau đó mang cho nàng một trái.

- Đại tì, muội hết nghĩ ra trò nào rồi. Mấy tháng qua chẳng phải tì đã chơi rất nhiều trò rồi sao.

Ngẫm lại mới thấy, trong mấy tháng qua nàng ở trong cung cảm thấy thật buồn chán cũng không được tự do như lúc ở cùng gia gia. Tiểu Thanh và Tiểu Yến thường xuyên ra ngoài thành mang những thứ mới lạ về cho nàng chơi nhưng mãi rồi cũng chán. Hôm nay đích thân nàng phải nghĩ ra trò gì thật độc đáo và mới lạ, nhất định là vậy!

Nàng trầm tư suy nghĩ rồi có một ý tưởng cực hay nảy ra trong đầu. Nàng nhớ đến giải thi đấu bóng chày ở trường năm mười hai tuổi. Đó là lần đầu tiên nàng tham gia một hoạt động với bạn bè sau cái sự việc xảy ra năm đó (chuyện gì về sau sẽ rõ nha mấy mem).

Lúc ấy lớp nàng đã giành giải quán quân, mọi cũng người đặt cho nàng một biệt danh “nữ hoàng bóng chuyền”. Đối với nàng danh hiệu đó chỉ là hư vô vì trong tiềm thức nàng luôn quan niệm một điều đã là đối thủ thì nàng nhất quyết sẽ không bao giờ tha cho họ, nàng sẽ chọn những phương thức nhanh gọn nhất để giải quyết, chỉ một phát súng trúng mi tâm thì tất cả đều giải quyết xong. Khi thi đấu bóng chuyền cũng vậy, nàng cũng chỉ sử dụng một lần đập bóng để ăn điểm của đối phương.

"Đúng, bóng chuyền! chơi nhiều không chán, lại còn có thể rèn luyện thể lực!"

Nàng lệnh cho Tiểu Thanh đi tìm vải để bện lại thành một quả cầu kích thước nhỏ hơn quả bóng chuyền thật một chút. Ở trước cửa Trúc Mai điện là một mảnh sân rộng có thể làm sân chơi được, vì vậy nàng dùng bột trắng để rải thành những đường kẻ ngang dọc. Sau đó cho người chôn hai cái cột ở hai bên, giăng một mảnh lưới giữa hai cột đó. Vậy là tất cả đã hoàn thành.

Nàng thông qua sơ luật chơi cho tất cả mọi người cùng biết. Luật chơi đã được nàng thay đổi một chút cho phù hợp với hiện tại, người chơi có thể dùng cả tay và chân để đưa quả cầu qua sân đối phương (vì vậy không gọi là đấu bóng chuyền mà gọi là đấu cầu), sau đó tự mình ứng chiến.

- Tiểu Thanh, Tiểu Yến chấp hai em thắng được ta đó.

Tiểu Thanh, Tiểu Yến nhìn nàng không mấy vui vẻ. Đại tỉ thách đấu như vậy chẳng phải quá tự tin hay sao? Tiểu Yến bước ra khỏi đám cung nữ, hất cằm nhìn về phía nàng.

- Đại tỉ, người có phải quá coi thường bọn muội không?

Nàng hai tay chống hông, khuôn mặt nâng lên một chút kèm theo biểu tình thách thức khiến Tiểu Thanh và Tiểu Yến không cam lòng. Và lại lời thách thức một đấu hai mà họ không chấp thuận chẳng phải sau này không thể ngẩng mặt nhìn anh em.

- Được! Nếu bọn muội thắng thì sao?

- Có giỏi thì thắng ta rồi nói. Hai người mau tấn công, ta sẽ không khách khí!

Tiểu Yến suy nghĩ trong tích tắc rồi tự đưa ra tính toán, trên môi nở một nụ cười gian tà đồng thời lộ ra vẻ mặt đầy nguy hiểm.

- Nếu bọn muội thắng người phảiừm – Tiểu Yến giả vờ trau mày suy nghĩ – à, phải ôm hôn hoàng thượng trước mặt bọn muội.

Nàng đang tư thế ung dung và hiên ngang đứng bên sân nhà sau khi nghe thấy điều kiện của Tiểu Yến toàn thân bỗng rung chuyển, tựa có sét đánh bên tai khiến nàng mở to mắt nhìn qua sân đối diện. Không phải chứ đó cũng là điều kiện sao. Lúc đầu nàng nghĩ hai nhà đầu này cùng lắm bắt nàng dạy thêm vài chiêu thức võ công hay độc dược gì đó thật không ngờ....lệch tử bị tử đề rồi. Lời đã buông nàng làm sao có thể rút lại, như vậy sẽ rất mất mặt.

- Được, ta đồng ý. Nếu ta thắng thì..... – nàng cũng tỏ ra nguy hiểm không kém – thì hai em phải thành thân, phu quân do chính ta lựa chọn.

Lần này đến lượt hai người họ tròn mắt. Có cần phải như vậy không, họ phải đánh cược hạnh phúc cả đời vào trận cầu này sao. Đại tử mới đúng là người độc địa, điều kiện đó cũng có thể nghĩ ra. Suy đi tính lại bọn họ chẳng phải quá thiệt thòi. Cả hai khẩn trương hướng nàng cầu khẩn.

- Đại tử, điều kiện khác được không?

Thấy vẻ mặt đáng thương của bọn họ nàng không thể nhin cười, lại càng không thể giấu đi vẻ dương dương tự đắc. Đã biết sợ rồi sao, đáng tiếc điều kiện này thú vị như vậy làm sao có thể bỏ qua được chứ.

- Never! Không bao giờ thay đổi. Ha ha sợ rồi sao!

- Được, bọn muội đồng ý, Tiểu Thanh ta tin chắc chúng ta sẽ thắng. Tỉ chuẩn bị....hoàng thượng đi.

Vừa nói Tiểu Yến vừa làm kí hiệu hôn môi hướng về phía nàng. Bị nàng ép đến đường cùng, tinh thần chiến đấu của họ càng được tăng lên cao độ.

- Được! Trận đấu bắt đầu!

Nói rồi nàng tung quả cầu lên trên không, xoay người một vòng dùng mũi chân đá quả cầu qua bên lưới.

Tiểu Yến không tỏ vẻ yếu thế liền sử dụng khinh công đỡ cầu chuyển cho Tiểu Thanh. Tiểu Thanh thấy cầu bay đến liền tung người đá thật mạnh về phía góc sân của nàng.

Nàng nhanh chóng phi thân đến cuối sân hai chân nhún nhẹ cả người bay lên không trung vừa đúng lúc cầu bay đến liền chạm mũi chân nàng liền đổi hướng bay về phía ngược lại.

Tốc độ cầu nhanh vun vút khiến Tiểu Thanh và Tiểu Yến nhất thời không đỡ kịp. Cầu rơi xuống chạm vào góc sân phía xa, may mắn vẫn còn nằm trong vạch trắng.

- Yeah! Tiểu Hồng mau ghi một điểm cho ta.

Nàng nhìn về phía hai đối thủ tỏ vẻ đầy tự hào, đồng thời ngón cái quẹt ngang mũi hất cằm như một chiến binh thiện xạ.

- Thế nào, hai em thấy tâm phục khẩu phục ta chưa? Chuẩn bị làm tân nương nhé.

Tiểu Thanh và Tiểu Yến không giấu nổi vẻ mặt uất ức, tuy nhiên điều đó không hề ảnh hưởng đến tinh thần chiến đấu đang dâng lên cuộn cuộn. Bọn

họ trao nhau ánh mắt đầy nhiệt huyết như để an ủi người đối diện, đồng thời bày tỏ sự ăn ý về suy nghĩ của mình trước đối thủ.

- Đại tử, trận đấu mới bắt đầu mà, muội và Tiểu Yến nhất định sẽ không thua!

Trận đấu diễn ra vô cùng quyết liệt giữa thân ảnh màu xanh và hai thân ảnh màu vàng. Tất cả cung nữ thái giám của Trúc Mai điện đều đứng vây quanh cổ vũ. Họ chia làm hai phe rõ ràng, một bên cổ vũ cho hoàng hậu, một bên cổ vũ cho hai tử tử. Tiếng hò hét vang xa dần dần thoát ra khỏi địa phận Trúc Mai điện, phá vỡ mảnh không gian tĩnh lặng trong cung.

Tiểu Hồng vừa ghi điểm vừa vung tay chân cổ vũ. Không khí trong Trúc Mai điện chưa bao giờ nóng đến thế, thậm chí có thể sánh ngang với sức nóng trong sân bóng đá.

- Tử số 20 đều. Tiểu thư cố lên! Tiểu Yến Tiểu Thanh cố lên! Nhang sắp cháy hết rồi.

.....

Chuyện về Sát Huyết Sơn trang ngày càng phức tạp, lại thêm việc Phong Long hội bị người của Nhật Song hội hạ độc thủ khiến hãn và hai trợ thủ đặc lực phải suy tính kỹ lưỡng. Trong giai đoạn cấp bách này, chỉ cần đi sai một bước thì tất cả coi như đổ sông đổ bể. Hôm nay địa điểm bàn bạc có chút thay đổi, không còn là Thanh Liên điện nữa, thay vào đó là ở Ngự hoa viên.

Trong lúc hãn, Trương Phi và Triệu Tấn đang bàn bạc chuyện triều chính thì bị âm thanh ồn ào phá vỡ, Nếu không nguồn gốc âm thanh đó chính là Trúc Mai điện.

- Tần công công mau đến xem Trúc Mai điện đang xảy ra chuyện gì!

Tần công công ngay lập tức chạy đến Trúc Mai điện tìm hiểu sự tình rồi quay về bẩm báo.

- Bẩm hoàng thượng, hoàng hậu và hai cung nữ đang thi đấu đá một quả cầu qua lại, thần cũng không biết rõ đây là gì.

Lại có việc này sao, nghe Tần công công nói vậy hần cũng nổi tính tò mò. Hần dừng cuộc bàn bạc lại rồi dẫn theo Trương Phi và Triệu Tấn đến Trúc Mai điện. Vì mọi người đang nhiệt liệt cổ vũ nên chẳng ai chú ý tới sự có mặt của hần.

Vừa bước vào hần đã thấy một bầu không khí náo nhiệt chưa từng có ở trong cung. Nàng một thân thanh y phất phơ trong gió, trên khuôn mặt là cả những giọt mồ hôi làm những ngọn tóc mai dính sát vào khuôn mặt. Nàng thật đẹp. Tim hần lại bắt đầu đập loạn xạ, không hiểu sao khi đối diện với nàng hần không thể nào giữ được bình tĩnh.

Đột nhiên một cung nữ quay ra nhìn thấy hần vội vàng quỳ xuống hành lễ. Mọi người xung quanh thấy vậy cũng nhanh chóng quỳ xuống.

- Tham kiến hoàng thượng.

Cầu đang hướng về phía nàng. Thấy vậy, nàng vội vàng tung chân đá cầu bay đi nhưng vì tiếng đồng thanh của bọn cung nữ thái giám khiến nàng phân tâm nhìn về phía hần. Giây phút này cầu đi không đúng hướng liền bay ra ngoài tiến về chỗ hần.

Dưới lực đạo từ bàn chân nàng, quả cầu như được tiếp thêm sức mạnh, lao vun vút tựa mũi tên xé ngang màn không khí lao đến mục tiêu trước mặt. Hần đưa tay chặn dứt đường bay của cầu, đồng thời trưng ra bộ mặt đăm đăm sát khí nhìn chủ nhân của đòn tấn công vừa rồi. Hần là vua một nước mà lại bị nàng đá cầu vào người như vậy thật là mất mặt. Tuy vậy hần vẫn cố gắng kìm nén tức giận chờ đợi nàng giải thích. Chính hần cũng muốn xem lần này nàng lại bày ra cái lý do gì để chối cãi.

Tiểu Thanh và Tiểu Yến thấy cầu bay ra ngoài địa phận vạch trắng thì tỏ vẻ vui mừng khôn xiết.

- Ha ha, đại tử người đã thua rồi. Mau thực hiện điều kiện đi.

Nàng đơ đơ trong vài giây, bộ óc linh hoạt bắt đầu hoạt động hết công suất nhưng rất tiếc lần này công hoạt động lại bằng KHÔNG. Nàng phải ôm hôn hăn trước mặt mọi người sao, không thể được! Như vậy sau này còn gì mặt mũi nhìn mọi người nữa chứ. Nàng nhìn về phía hai tiểu nha đầu đang cười đắc chí làm ra cái vẻ mặt đáng thương thê thảm.

- Cái này..... Hai em có thể đổi điều kiện khác cho ta được không. Chỉ cần không phải điều kiện này thì cái gì ta cũng chấp nhận.

- Never (cái này bắt chước nàng nói chứ thực sự họ cũng không hiểu nghĩa) không bao giờ!

“Ông trời ời đúng là ác giả ác báo mà. Không lẽ hôm nay định sẵn kiếp nạn này cho con hay sao, tất cả là tại người tên hoàng đế chết tiệt, tự nhiên lại xuất hiện vào lúc này”. Nàng biết bản thân không có đường lui. Giao ước đã thành lập không thể phá vỡ nếu không sau này sẽ không còn uy trước mặt lũ trẻ trâu này nữa. Phân nặng phân nhẹ một hồi thì ôm hôn hăn có tổn thất ít hơn, vì vậy "hazz đành phải chịu thiệt thòi".

Hăn vẫn một mực im lặng chờ đợi lời giải thích từ nàng. Nàng nắm chặt tay, từng bước thật chậm hướng về phía hăn, trong lòng tự hạ một lời nhắc nhở bản thân “Tiểu Thanh, Tiểu Yến ta nhất định sẽ báo thù này”.

Nàng bước đến sát bên hăn, hai tay vòng ra sau ôm hăn. Hăn cũng không hiểu nàng sẽ lại nghĩ ra cái trò gì nhưng hăn nghe thấy tiếng tim mình đập thành thịch từng tiếng, con tim như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực. Máu cũng dồn nhiều hơn lên mặt nên hình như mặt hăn cũng đang biến sắc. Khuôn mặt nàng đỏ ửng, nàng cảm giác có cái gì đó thật lạ, tim nàng dường như cũng đập mạnh hơn. Sau khi nàng buông hăn ra mọi chuyện tưởng như

đã chấm dứt nhưng rồi sự việc đâu chỉ dừng lại ở cái ôm. Nàng nhón cao chân lên hai tay vòng qua cổ hăn. Đôi môi anh đào dần dần tiến gần đến hăn. Trong khoảnh khắc môi nàng chạm vào môi hăn khiến mọi người đều ồ lên.

Nàng rời bỏ đôi môi hăn khuôn mặt mang theo một mảnh đỏ hồng. Hăn đang thưởng thức dư vị ngọt ngào kia thì nàng bỗng buông ra làm hăn có cảm giác hụt hẫng. Tay hăn nhanh chóng đặt sau gáy nàng kéo đôi môi nàng trở lại lần nữa, lần này là hăn chủ động. Bị bất ngờ nàng theo phản xạ khẽ mở miệng ra khiến đầu lưỡi hăn xâm nhập vào thật sâu bên trong. Tim nàng ngày càng đập mạnh, nàng nhắm mắt không dám nhìn thẳng vào đôi mắt đen tuyền cùng đôi chân mày đậm màu của hăn. Mọi người mắt chữ ô mồm chữ a trước cảnh tình tứ của hoàng hậu và hoàng thượng. Trương Phi và Triệu Tấn cũng không ngoại lệ. Trước đây nếu nữ nhân nào dám làm như vậy thì chắc chắn sẽ bị chém đầu ngay lập tức nhưng lần này hoàng thượng lại rất nhẹ nhàng không hề tỏ ra tức giận chứng tỏ tâm ý của người đối với hoàng hậu lớn đến mức nào.

Khi nàng sắp không thở nổi nữa hăn mới luyến tiếc buông đôi môi nàng ra. Sắc mặt nàng càng ngày càng đỏ.

- Người! Sao người dám hôn ta?

Hăn nở nụ cười quý quyết nhìn nàng.

- Nàng có quyền hôn ta vậy vì sao ta không được phép hôn nàng?

.....
.....

KHI HOÀNG HẬU NỔI GIẬN!!!

Tử Dạ
www.dtv-ebook.com

Chương 16

Chương 16. Hiệp ước bán thân.

Lần này nàng không thể đáp trả lại, căn bản là hấn nói đúng. Do nàng chủ động hôn hấn trước mặt đám cung nữ và thái giám, vì vậy nàng càng không thể đổi trắng thay đen ngay lúc này. Nhưng cho dù là vậy hấn cũng không nên... nghĩ đến sự việc vừa xảy ra vài phút trước đây trái tim nàng lại nhộn nhạo, khuôn mặt cũng đỏ bừng không rõ nguyên do. Cảm giác lạ ấy không ngừng dâng lên cuồn cuộn, nó khiến nàng khó khăn kìm chế những suy tư qua đôi mắt.

Có thù ắt phải trả là chân lý cũng như nguyên tắc hoạt động từ trước đến nay của nàng. Chỉ một chút nữa thôi hai nha đầu đang cười khoái trá hưởng thụ niềm vui thắng cuộc kia sẽ phải chịu kết cục bi thảm. Nàng dặn lòng hứa với bản thân nhất định phải làm được, và thực tế sẽ chứng minh nàng không phải kẻ chỉ biết nói suông. Nàng quét con người sắc bén và đen thẫm nhìn về phía Tiểu Thanh và Tiểu Yến, trong ánh mắt ấy toát ra kim quang bén nhọn kinh người, hoặc có thể ví như ánh mắt hình viên đạn đang muốn lao thẳng đến mi tâm đối phương.

- Chơi tiếp trận nữa, lần này ta chắc chắn sẽ không tha cho hai em. Còn người mau đứng qua một bên cho bốn cô nương báo thù.

Trận thắng vừa rồi trôi qua chưa được bao lâu, dư vị chiến thắng quá thật ngọt ngào và hưng phấn. Tinh thần chiến đấu của họ vẫn đang ở mức tối đa. Đối diện với lời thách thức của nàng hai người họ chẳng những không e sợ mà còn hứng thú nhiều hơn. Tiểu Yến vẫn điệu bộ như cũ, thanh

âm như cũ hướng phía nàng ứng chiến, thậm chí còn có chút khiêu khích trêu chọc đối phương.

- Đại tử, màn vừa rồi quá hay nhưng muội vẫn muốn xem nữa, người và hoàng thượng thật là.....

Tiểu Yến dùng hai ngón tay trở chạm vào nhau ý muốn nói đại tử và hoàng thượng rất đẹp đôi.

Chuyện kể rằng nguyên nhân con mồi bị rơi vào nanh vuốt mãnh hổ đều là do lúc đầu chúng tự cho rằng mình quá thông minh. chúng tự tin mình có một đôi chân dài có thể chạy phẳng phẳng về phía trước mà không loài nào có thể đuổi kịp kể cả mãnh hổ. Con người cũng vậy, họ chết là do quá coi trọng bản thân và khinh thường đối thủ, chung quy chỉ bởi một chữ "Ngu"!

Nàng sẵn tay áo qua khuỷu tay, hai tà áo xanh cũng bị cột chặt ở bên hông. Bàn tay nhỏ nhắn khẽ vuốt qua vầng trán, quét đi lớp mồ hôi lấm tấm nóng hổi. Nàng nhắm chặt đôi mắt, tạm thời cho phép thị lực được nghỉ ngơi trước giờ G, các giác quan khác cũng vì vậy mà nhạy bén đến mức tối đa. Nàng cảm nhận được nhiệt lượng bốc ra ngùn ngụt từ đám người cổ vũ xung quanh, thỉnh thoảng lại có một cơn gió nhẹ hừng hờ lướt qua đe dọa đi cái nóng ấy. Len lỏi giữa một rừng hỗn độn mùi thơm son phấn lại có một mùi hương khác biệt, tưởng chừng như đối với nàng rất quen thuộc. Phải rồi, nàng đã nhận ra, đây chính là mùi hương tỏa mạn từ cơ thể của hắn.

Bất ngờ nàng đánh một cái vào mặt mình, sao lại phí phạm thời gian hít ngửi mùi từ cơ thể hắn chứ. Bản thân nàng trở nên biến thái như vậy từ bao giờ? Không thể nào, nàng phải trấn tĩnh, không cho phép bị phân tâm bởi bất kỳ lý do gì. Thời điểm đôi mắt hé mở trở lại chính là lúc con ác ma trong tiềm thức được khơi dậy, không chút nương tình chỉ có một phát trí mạng dồn đối phương vào chỗ chết.

Trận chiến lại bắt đầu, lần này không còn thời gian một tuần hương nữa mà chỉ còn lại nửa tuần hương. Cung nữ thái giám ở những nơi khác kéo đến ngày càng đông, chẳng mấy chốc khuôn viên của Trúc Mai điện đã không còn chỗ trống. Lúc đầu bọn họ còn e dè sự có mặt của hoàng thượng nhưng nhận thấy người không có biểu hiện gì khác lạ nên dần dần quên đi sự hiện diện của hoàng thượng, bầu không khí vì vậy càng trở nên náo nhiệt.

Mỗi lần cầu chạm đất thì một tiếng “Ồ” rất lớn vang lên. Trước mặt họ là vị hoàng hậu dũng mãnh kiên cường, đã nghe danh từ khi người chiến thắng thái tử phi Khiết Đan nhưng hôm nay mới có dịp thấy mặt trực tiếp. Quả nhiên lời đồn hoàng hậu vạn phần xinh đẹp lại vạn phần tài giỏi quả không sai. Ai dám tin mới vài tháng trước đây vị hoàng hậu nương nương này đã bị hủy dung nhan, nếu bị hủy thực sự chỉ e hôm nay mỹ nhân này không thể nào có danh xưng "Hoàng hậu". Lời đồn trong cung tốt nhất nên giữ ngoài tai, chỉ tin là thật khi bản thân trực tiếp chứng kiến.

Nàng quyết tâm gỡ lại trận trước. Nàng nhất định sẽ thắng, nhưng không phải thắng nhỏ mà là thắng lớn mới có thể bù đắp những tổn thất về thân thể của mình nửa canh giờ trước. Trên sân tái hiện lại một trận chiến không hề cân sức, thân ảnh màu xanh di chuyển nhanh như vũ bão, lực đạo mỗi lần tiếp cầu quả thật mạnh mẽ phi thường, còn hai thân ảnh màu vàng thì hết sức chật vật, cầu đáp xuống sân lia lịa mà bản thân vô phương cứu vớt.

Thời gian vừa kết thúc, tỷ số áp đảo 15-7 được thiết lập. Trái ngược với niềm hân hoan hưởng thụ chiến thắng của kẻ thắng cuộc thì những người bị nàng đánh bại đã sớm trưng ra biểu tình đáng thương tội nghiệp mặc dù biết rằng sắp tới đây đại tỷ sẽ không vì vẻ đáng thương của mình mà hạ thủ lưu tình

- Đại tỷ, xin người thủ hạ lưu tình, bọn muội.....

- Hai em biết ta rất tốt với hai em mà. Ta chắc chắn sẽ chọn lựa phụ quân tốt cho hai em.

Câu nói của nàng như một gáo nước lạnh tạt vào mặt bọn họ. Giữa cơn nóng bức mà bị một gáo nước lạnh thấu xương tạt trúng, cảm giác ấy có ai hiểu thấu. Chỉ hận bản thân vô năng tựa một con thú nhỏ đang bị móng vuốt của mãnh hổ đùa bỡn. Không còn nghi ngờ gì nữa, số phận của họ sẽ thảm đến mức không thể thê thảm hơn.

Gạt qua mọi biểu tình đáng thương và ăn năn của hai con mồi bé nhỏ, nàng xoa xoa cằm suy nghĩ một lúc sau đó nhìn về phía hắc và hai người đứng cạnh một cách đầy nguy hiểm.

- Thay mặt Trúc Mai điện ta thách đấu với Thanh Liên điện. Thế nào đồng ý không?

Không ngờ nàng lại đưa ra lời thách đấu như vậy, từ bao giờ Trúc Mai điện bé nhỏ lại dám giương oai diễm võ trước mặt Thanh Liên điện to lớn. Không hiểu sao hắc lại cảm thấy bầu không khí xung quanh nồng đậm mùi nguy hiểm. Chắc chắn sự việc đơn giản chỉ dừng lại ở một trận đấu cầu thì thắng hay thua cũng không quan trọng, nhưng nếu đằng sau đó có âm mưu thì không thể nói trước được. Hắc cẩn trọng suy xét những mối nguy cơ nàng có thể đem lại. Không hiểu nàng sẽ lại giở trò gì nữa, mới màn hôn ban này cũng đủ làm hắc đau tim gần chết rồi. Thế nhưng khi nhìn thấy vẻ đặc ý của ai kia hắc lại nổi lên một tia không cam lòng.

- Được. Nàng muốn cược gì?

Chỉ cần hắc đồng ý là tốt rồi, xem như kế hoạch đã thực hiện được tám mươi phần trăm! Trên môi thoát ra nụ cười thập phần bí hiểm và quỷ dị khiến người ta không khỏi sợ hãi, tựa như bản thân sắp rơi vào hang cọp.

- Cược thân.

- Cược thân? - lần này là tiếng đồng thanh lập lại của đại đa số mọi người đang hiện diện.

Nàng vẫn luôn như vậy, luôn tỏ ra bí hiểm và khó hiểu, điều đặc biệt chính là càng nói càng khó hiểu. Hãn thừa nhận hãn thua nữ tử này ở điểm đó, không hiểu được nàng chính là thất bại lớn nhất trong cuộc đời của hãn. Nàng biết những điều nàng nói ra còn khá mập mờ, mọi người có dạng biểu tình như vậy là lẽ đương nhiên, vì vậy nàng tự cảm thấy mình cần phải có trách nhiệm giải thích đôi chút.

- Nếu ta thắng thì người, hãn và hãn sẽ là người của ta. À, còn nữa, trong vòng một tháng tất cả người của Thanh Liên điện phải làm hết công việc của Trúc Mai điện.

Nàng chỉ tay về phía hãn, Trương Phi và Triệu Tấn, khuôn mặt vẫn duy trì vẻ bình thản tựa như đang nói những điều hết sức hiển nhiên. Trước điều kiện có phần hơi... không được bình thường đó thì chỉ có một người mang trên mình bản lĩnh bậc đế vương mới có thể giữ được bình tĩnh. Hãn và nàng mặt đối mặt nhìn nhau, khí phách hai bên hùng hực tựa thần phách dũng mãnh của Kim long và Kim phụng. Hãn chẳng hề run sợ mà cất lời đáp lại.

- Đương nhiên ta đồng ý, còn nếu nàng thua thì chỉ cần nàng là người của ta là được rồi?

Lời đồng ý không chút do dự của hoàng thượng khiến Trương Phi và Triệu Tấn sắc mặt trở nên lúc xanh lúc đỏ. Bọn họ nhìn quân chủ bậc đế vương với ánh mắt tràn ngập tha thiết như muốn nói “Vậy chẳng phải quá thiệt sao. Hoàng thượng, tại sao người lại giao vận mệnh của thần cho hoàng hậu không một cách không thương tiếc, từ trước tới giờ thần luôn tận tụy trung thành với người sao người lại đối xử với thần như vậy????”.

Đáp lại ánh mắt của họ là biểu hiện vô sự của hắn cùng sự im lặng kinh khủng nhất mà họ từng thấy. Vậy là xong, bản thân đã mất đi chỗ bầu vú cuối cùng đành để mặc mọi sự hết thảy cho ông trời quyết định.

Giải quyết xong một bên, hiện tại bên còn lại cũng quan trọng không kém, kế hoạch này của nàng muốn thành công thì nhất định phải có sự tham gia của hai bên. Nàng quay sang vỗ nhẹ vai Tiểu Thanh và Tiểu Yến.

- Hai em nhất định phải cố gắng hết mình, nếu thắng ta sẽ suy nghĩ lại điều kiện ban này.

Nghe thấy vậy bọn họ mừng rỡ ra mặt. Có năm mơ họ cũng không thể tin đại tử lại cho họ một cơ hội, đương nhiên họ sẽ phải cố gắng hết mình ít nhất cũng vì bản thân.

- Tất cả cung nữ thái giám của Trúc Mai điện qua phía bên này, còn người muốn có người cổ vũ thì gọi người ở Thanh Liên điện qua đây.

Chẳng mấy chốc tin tức về cuộc đấu giữa hoàng thượng và hoàng hậu đã được truyền khắp hoàng cung rộng lớn. Người kéo đến Trúc Mai điện ngày càng đông, trong cung từng bừng như đón lễ hội. Một số nơi họ còn lập cả bàn cá cược đội nào sẽ thắng, số lượng cược cho mỗi bên cân bằng nhau, đương nhiên họ sẽ có lý lẽ riêng của mình. Kể cho rằng hoàng thượng cùng hai vị tướng quân thao lược thiên binh vạn mã sao có thể dễ dàng thua cuộc, lại có kẻ cho rằng anh hùng khó qua ải mỹ nhân hơn nữa năng lực của hoàng hậu bọn họ đã sớm nghe qua. Chỉ e cuộc chiến này ngang tài ngang sức, kẻ tám lạng người nửa cân.

Trận đấu bắt đầu, mỗi bên gồm ba người thi đấu trong thời gian hai tuần hương. Sau hiệu lệnh phát cờ của Tiểu Hồng, Tần công công tung cầu lên cao ở chính giữa lưới, kẻ nào tranh được trước sẽ là kẻ phát cầu đầu tiên. Trong lần tranh chấp mở đầu nàng đã giành phần thắng trước Trương Phi, ngay sau đó hàng loạt đợt tung cầu qua lại khiến trận đấu ngày càng hấp

dẫn. Cầu được tung lên rồi lại hạ xuống, một lần qua chân người là một lần gia tăng tốc độ, cứ như thế bay như vũ bão trên không trung. Quả nhiên mỗi bên một vẻ mười phân vẹn mười.

Tần công công và Tiểu Hồng đứng bên ngoài ghi điểm đồng thời là “bình luận viên” cho trận đấu. Đội cổ vũ hai bên không hề chịu lép vế trước đối thủ, ai cũng la hét cổ vũ cho cung của mình.

Tần công công cất giọng eo éo của mình lên tường thuật trận đấu.

- Còn thời gian một tuần hương, kết quả hiện giờ là 15-14 nghiêng về Thanh Liên điện. Cầu đã đến chân Trương Phi tướng quân sau đó chạm mũi chân rồi bay đến trên tay hoàng hậu nương nương. Ồ, nương nương đỡ cầu tựa như Yến Vũ nháy nhót trên cành anh đào vậy. Nương nương quyết định dồn sức lực ném cầu thật mạnh về phía cuối sân. Ồ, Triệu Tấn tướng quân di chuyển thần tốc tựa mãnh hổ đến nơi cầu sắp đáp xuống, may quá cầu đã được cứu và đang di chuyển về phía hoàng thượng. Hoàng thượng lại tung cầu đá về phía sân bên kia. Quá bất ngờ! Tiểu Yến đã bay lên cản cầu, và cầu đã chạm sân bên đội Thanh Liên điện. Kết quả mười lăm đều!

Sau khi công bố điểm số thuộc về Trúc Mai điện thì không khí lại một lần nữa náo nhiệt, không ngừng có những tiếng la hét cổ vũ cho cả hai bên.

- Hoàng hậu cố lên!

- Hoàng thượng cố lên!

Thời gian còn lại rất ít, nếu cứ tiếp tục như vậy thì kế hoạch của nàng chắc chắn bị phá sản, nàng tuyệt đối không thể thua!

Cầu bay đến phía Tiểu Thanh, thấy cầu đến Tiểu Thanh liền dùng đầu đỡ hướng cầu bay về phía nàng. “Lần này ta phải ra tay thôi, cứ thế này mọi chuyện đổ bể hết!”. Trong lúc nguy cấp nàng đã nghĩ ra một kế không được “sạch sẽ” cho lắm, tuy vậy khả năng thành công lại rất cao. Vì kế hoạch vĩ

đại của bản thân nàng đành nhắm mắt nhắm mũi thực hiện cái cách không "sạch sẽ" ấy. Nàng cố tình đá bay chiếc hài trong chân về phía Trương Phi khiến bọn họ dồn hết sự chú ý về phía chiếc hài, đến lúc này nàng mới tung chân còn lại đá quả cầu về khoảng trống gần sát lưới khiến ba người họ không kịp phản ứng.

- Yeah! Thắng rồi.

- Hoàng hậu nương nương thắng rồi, hoàng hậu nương nương giỏi quá!

Trong khi nàng cùng Tiểu Thanh và Tiểu Yến vui mừng thì ba người còn lại mặt mũi tối sầm. Lý nào họ lại thua nữ nhi chứ. Sự thật quá phũ phàng, một nam nhân khí phách đầu đội trời chân đạp đất sao có thể chấp nhận kết quả cay đắng này!

- Nàng chơi ăn gian.

Hắn cầm chiếc hài trên tay hướng nàng nói. Có nguyên cáo, có vật chứng tuy nhiên muốn kết tội nàng dễ thế sao. Nàng nhìn chiếc hài nhỏ nhắn trong tay hắn tựa như nhìn một vật dụng không may bị rơi rớt ở đâu đó.

- Ah! Thật xin lỗi, do hài của ta hơi rộng nên bị bay ra lúc nào ta cũng không biết, giờ cho ta xin lại.

Bọn họ tỏ ra vô cùng uất ức trước lời nói dối trắng trợn của nàng. Có lý nào hoàng hậu lại đi hài rộng. Tuy không can tâm nhưng vì hoàng thượng không có ý kiến nên họ đành im lặng.

- Được, ta đã thua, nàng muốn gì?

Nàng chỉ chờ có vậy thôi... giờ đã là lúc nàng nói ra ý đồ thực sự, cái kế hoạch vĩ đại được sản sinh dựa trên tinh thần quyết tâm trả thù của nàng.

- Hai người bước qua đây, hai em cũng bước qua đây. Tiểu Thanh em hãy giả cho Trương Phi tướng quân còn Tiểu Yến em hãy giả cho Triệu Tấn tướng quân.

- Không được!!!!

Đương sự nhiệt liệt phản đối nhưng kế hoạch là do nàng nghĩ ra, sao nàng có thể tự tay giết chết con đẻ của mình được cơ chứ, nàng lý nào lại buông tha cho họ.

- Đừng quên các người đã thua trận.

- Nhưng đại tể, người nói nếu giành chiến thắng người sẽ nghĩ lại mà.

Nàng mỉm cười thật tươi như chưa từng có chuyện gì xảy ra, chớp chớp con mắt to tròn lóng lánh nhìn họ.

- Ta nói sẽ suy nghĩ lại, giờ đã suy nghĩ xong ta quyết định không thay đổi chủ ý a – nàng lại quay ra phía hai người còn lại – hai người nếu dám bắt nạt Tiểu Thanh và Tiểu Yến ta tuyệt đối sẽ lấy mạng hai người.

Liên tiếp bị dồn ép đến bước đường cùng, sức phản kháng của họ hầu như không còn. Giờ phút này bọn họ đành quay về phía hãn cầu cứu, đây là tia hy vọng cuối cùng.

- Hoàng thượng, thần thà chết quốc trung tận tụy.

Bầy của nàng hãn cũng rơi vào, làm sao hãn có tư cách giải cứu hai cánh tay đắc lực của mình. Tuy nhiên đề nghị này của nàng không hề tệ chút nào, thậm chí rất vừa ý hãn. Hãn im lặng một lúc lâu cuối cùng cũng lên tiếng.

- Hai người cứ làm theo ý hoàng hậu đi.

Vậy là tia hy vọng cuối cùng đã tắt. Trên đời lại có kiểu ép duyên trắng trợn như vậy sao? Chỉ có nàng mới dám làm như vậy.

Nàng rất thỏa mãn với câu trả lời của hắn, trên gương mặt tỏa ra niềm phấn khích vô bờ.

- Được, vậy các người từ nay chính thức là phu thê nhưng có điều sau khi ta đồng ý hai người mới được đưa Tiểu Thanh, Tiểu Yến về phủ. Còn người- nàng cười bí hiểm với hắn – chờ ta nghĩ ra rồi sẽ nói sau. Bây giờ ta tuyên bố tất cả người của Trúc Mai điện được nghỉ ngơi một tháng!!!

.....

.....

KHI HOÀNG HẬU NỔI GIẬN!!!

Tử Dạ
www.dtv-ebook.com

Chương 17

Chương 17. Xuýt nữa thì bị hấn "ăn".

Sau khi trận cầu kết thúc, buổi tối hôm đó trong Trúc Mai điện xuất hiện hai ánh mắt vô cùng âm đạm. Họ theo nàng từng bước không rời, nàng ở chính điện họ ở chính điện, nàng ở hoa viên họ ở hoa viên, nói chung như hình với bóng.

- Đại tể, người tha cho bọn muội đi, muội không muốn lấy hấn.

Nàng chẳng hề bị ảnh hưởng bởi những lời nói đáng thương đó, tay vẫn cầm chùm nho đưa lên miệng cắn từng quả một. Thông dong tiêu sái như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Như đã nói, nàng sao có thể tự tay giết chết con đẻ của mình, để kế hoạch thành công nàng đã phải tốn bao tâm lực cùng trí lực, chuyện từ bỏ là không có khả năng. Xem ra vẫn cần phải tốn chút ít thời gian nữa để hai nha đầu này có thể thông tư tưởng, vui vẻ chấp nhận tâm ý của nàng.

- Hai em, ta thấy hai người họ rất có khí chất, ta cũng đã tìm hiểu thay hai em rồi họ tuyệt đối là người chính trực, mấy cung nữ trong cung ai cũng ngưỡng mộ nha. Hơn nữa hai em mau xuất giá để cho ta còn được bế tiểu hài nhi, ta thực rất muốn rồi.

Hai người họ nghe thấy ba chữ "tiểu hài nhi" như sấm đánh ngang tai. Đại tể nghĩ cái gì vậy, ngay cả nhìn mặt họ còn không muốn nhìn lấy đâu ra tiểu hài nhi. Xem ra người đã suy tính quá xa xôi rồi.

Chứng kiến biểu tình của Tiểu Thanh và Tiểu Yến, Tiểu Hồng không tránh khỏi nghi hoặc. Trương Phi tướng quân và Triệu Tấn tướng quân tựa

ngọc thụ lâm phong, lại còn độc thân, điều kiện tốt như vậy, có biết bao người thầm mơ ước mà không được. Hai tỉ tỉ có thể gả cho họ quả là có phúc. Đây vốn là chuyện vui, nhưng không hiểu tại sao hai vị đại tỉ lại nhất quyết không đồng ý.

- Tiểu Thanh tỉ tỉ, Tiểu Yến tỉ tỉ, muội cảm thấy hai vị tướng quân đó rất tốt, tại sao hai tỉ lại không đồng ý. Muội cũng giống tiểu thư, muốn bế tiểu hài nhi rồi. Hai tỉ mau xuất giá đi.

Sau khi nói xong câu này Tiểu Hồng hận mình không thể chui xuống cái lỗ nào đó. Sáu con mắt nhìn Tiểu Hồng chăm chăm khiến Tiểu Hồng như bị thiêu cháy, bản thân không cầm được mà phải nuốt vào một ngụm khí lạnh. Vốn hôm nay chỉ muốn quan tâm đến chuyện hai nha đầu này nhưng vừa rồi Tiểu Hồng lại lên tiếng khiến nàng bỗng nhiên nảy ra một kế hoạch khác. Nàng vẫy tay gọi Tiểu Hồng đến bên mình.

Tiểu Hồng ý thức được nguy hiểm rình rập nên cẩn trọng bước đến, thậm chí không có dũng khí nhìn thẳng vào mắt nàng. Hai bàn tay nắm chặt để tiếp nhận điều nàng sắp nói ra.

- Tiểu Hồng, ta quên mất còn có em nữa. Em xem đã vừa mắt ai chưa, nói với ta, ta sẽ cho em xuất giá chung một ngày với họ.

Tiểu Hồng nghe thấy vậy vẻ mặt trở nên thê thảm. Vốn không nghĩ tiểu thư có ý này với mình, cô mới mười bảy tuổi, lại chưa từng nếm trải tình trường làm sao có thể chịu xuất giá chứ. Hơn nữa với thân phận của mình cùng lắm cũng chỉ làm thiếp của một vị quan tứ phẩm đổ xuống. Không được! có chết cũng không muốn bị gả đi! Tiểu Hồng định hướng mắt đến hai vị tỉ tỉ cầu cứu nhưng chợt nghĩ chỉ ít phút trước đây bản thân còn muốn họ mau xuất giá, giờ thì lấy tư cách đâu mà cầu xin giúp đỡ. Nhưng dù sao cũng không thể bị gả đi dễ dàng như vậy được, bèn đánh liều quỳ xuống van xin nàng.

- Tiểu thư, em thà chết chứ không lấy phu quân, em làm sai điều gì thì người cứ trách phạt chứ đừng đuổi em đi. Huhu.

Nàng thở dài một cái. Thật là, mới vậy đã khóc rồi sao. Nàng biết nữ nhi thời này lấy chồng sớm hơn nữ nhân thế kỷ hai mươi một vậy nên bản thân không thể ích kỷ giữ họ bên mình, lại càng không thể để bọn họ phải thiệt thân, nhất định nàng sẽ tìm nam nhân xứng đáng gả cho họ. Tâm ý nàng rõ ràng như vậy, lại càng không phải đẩy họ vào đường chết, hà cớ gì họ sống chết không đồng ý.

- Oa, ta buồn ngủ rồi, ba em cũng về phòng ngủ đi. Chuyện này đã định như vậy, các em cứ chuẩn bị trước đi.

Nàng bỏ lơ mọi sự, một mạch tiến lên giường trùm kín chăn. Nhận thấy nàng không có động tĩnh gì họ đành ngậm ngùi rời khỏi. Họ hiểu rằng kẻ nào dám phá vỡ giấc ngủ của nàng đều phải chịu kết cục hết sức thảm, họ lại không muốn bản thân mình bị thảm hơn nữa. Chuyện này nên để nàng nguôi đi một chút, lúc đó có khả năng nàng sẽ thay đổi chủ ý.

Nàng vốn chưa định ngủ, chỉ do muốn thoát khỏi ba nha đầu kia nên mới dùng hạ sách này. Đến khi không còn nghe thấy tiếng động nữa nàng mới tung chăn ngồi bật dậy. Nghĩ đến chuyện lúc sáng khuôn mặt nàng chợt cảm thấy nóng, tim đập nhanh hơn, vô thức trên môi vẽ một nụ cười.

Bất giác phát hiện hành động kỳ lạ của chính mình nàng không khỏi thắc mắc "Tại sao ta lại có cảm giác lạ đến thế? Không! Nhất định vì đây là lần đầu tiên ta gần gũi người khác giới nên mới như vậy, vài ngày sau chắc hẳn sẽ hết thôi!". Nàng tìm vội một cái cớ đáp trả câu hỏi của chính mình, tránh bản thân suy nghĩ nhiều thêm nữa.

Ấy thế mà đêm nay Chu Công đi vắng khiến cả đêm nàng trằn trọc, hết lăn bên trái lại lăn bên phải, hết đứng lên rồi lại ngồi xuống, lay lắt từng giây từng phút đếm tiếng gà kêu báo hiệu sang canh. Cứ như vậy cả đêm

nàng không ngủ được, đôi mắt thâm cuồn, đầu tóc rối bù khiến Tiểu Hồng hoảng hốt.

- Tiểu thư, người bị mất ngủ sao. Để em truyền thái y đến bắt mạch cho người.

Nàng đưa tay ngăn cản, chẳng qua chỉ là mất ngủ thôi không cần phải phiền phức như vậy. Tất cả cũng tại hăn, nếu hăn không hôn nàng thì mọi chuyện đã không thê thảm đến mức này. "Hôm nay ta nhất định tìm người tính sổ!".

Nàng lệnh Tiểu Yến lấy về một bộ đồ, mang bản thân cải trang thành một tiểu cung nữ. Trong lòng thầm hạ quyết tâm tính sổ cùng hăn chuyện hôm qua! Vì chưa bao giờ bước ra khỏi cung một mình nên nàng chẳng biết đường nào dẫn đến Thanh Liên điện. Hoàng cung thật rộng lớn, hết chỗ rẽ này lại đến chỗ rẽ khác, đi gần cả buổi trời cũng chưa thoát khỏi mê cung hành lang gấp khúc.

Chẳng biết mất bao lâu nàng mới nhìn thấy dòng chữ "Thanh Liên điện" được dát vàng trên bức phù điêu cực đẹp, trong lòng không khỏi thầm khen mắt thẩm mỹ của người cổ đại, ở một nơi sang trọng như vậy cũng coi như quá sa hoa đi. Thanh Liên điện xem chừng lớn gấp vài lần Trúc Mai điện của nàng, cách bày trí cũng có sự chênh lệch không nhỏ. Một bên là điện của hoàng thượng, một bên là của hoàng hậu nhưng tại sao lại có sự chênh lệch lớn đến vậy, chí ít cũng chỉ nên gấp đôi thôi, đằng này gấp bốn năm lần há chẳng phải quá thiên vị nam nhân rồi sao! Hừ!

Bọn thị vệ bên ngoài nhìn thấy nàng liền ngăn cản, ánh mắt khinh bỉ dán chặt lấy nàng. Bộ trang phục nàng đang mặc là của cung nữ sơ đẳng, cấp bậc thấp nhất trong cung chẳng trách đám ngự lâm quân này lại có biểu tình như vậy. Một tên cao to nhất trong đám ngự lâm quân ấy bước ra trừng mắt quát lớn.

- Người là cung nữ ở cung nào, có biết đây là nơi nào không mà dám xông vào. Còn không mau rút đi!

Những lời tên này nói ra quả thật rất thối. Nếu không phải còn có chuyện quan trọng hơn cần làm thì nàng đã sớm cho hắn không còn đường nuốt cháo rồi. Nàng tự nhắc nhở bản thân bình tĩnh, đại sự phải được đặt lên hàng đầu, mấy tên nhãi ranh này xử lý sau cũng không muộn.

Nàng làm vẻ mặt hung dữ nhìn hắn. Lôi danh tính của "hoàng hậu nương nương" ra đe dọa, một là để chúng nể mặt mà cho qua, hai là thăm dò địa vị của "hoàng hậu" trong lòng đám nô tài này lớn đến bao nhiêu.

- Ta là cung nữ thân cận của hoàng hậu nương nương. Ta là theo ý chỉ của nương nương đến đây người dám ngăn cản sao?

Tên thị vệ nghe nàng nhắc đến hoàng hậu nương nương thì sắc mặt dịu hẳn đi. Trước đây bọn chúng nghĩ hoàng hậu chỉ là hữu danh vô thực không cần để tâm nhưng những chuyện xảy ra gần đây nhắc nhở nhân vật này không nên động vào.

Vậy là nàng được cho qua một cách dễ dàng. Bước đến cánh cửa sơn đỏ nàng nhẹ nhàng mở cửa bước vào. Bên trong điện lại không trang trọng như vẻ bề ngoài, có thể thấy vị quân vương này không hề quan tâm đến vật chất sa hoa. Hắn đang ngồi trên ghế rồng chăm chú đọc tấu chương, khi nghe thấy có tiếng bước chân cũng lười nhác không ngẩng mặt nhìn, chỉ lạnh lùng lên tiếng.

- Tần công công, có chuyện gì?

Thì ra hắn tưởng nàng là Tần công công. Vậy cũng tốt! Nàng im lặng không lên tiếng, vuốt cằm suy nghĩ.

"Làm thế nào để trả thù hắn đây, không thể đấu võ với hắn được. Võ công của hắn ít nhất cũng ngang ngửa ta cộng thêm đám ngự lâm quân

ngoài kia ta nhất định sẽ mất mạng. Ah! Hay thử dọa hăn một chút, dù không tổn hại đến hăn nhưng có thể khiến hoàng cung gà bay chó nhảy vì nghĩ rằng có thích khách".

Nàng lấy khăn tay che nửa mặt, đồng thời rút cây trâm trong người ra chỉ thẳng vào hăn.

- Ta là thích khách, mau giao nộp hết những thứ quý giá ra đây — giọng nói của nàng đã sử dụng nội công ức chế một phần nên rất khác giọng thật.

Hăn dừng việc đọc tấu chương, im lặng một hồi suy nghĩ sau đó trên môi nở nụ cười nhạt. Vẫn giữ nguyên tư thế cũ, cũng không ngẩng mặt lên nhìn người trước mặt, hăn thản nhiên lên tiếng đáp trả dường như không hề có chút sợ hãi nào.

- Lấy được đồ quý giá nhất người sẽ làm gì?

- Làm gì là chuyện của ta, mau mang ra đây.

- Nhưng thứ quý giá nhất đã bị người khác lấy đi rồi.

- Là ai dám lấy đi!

Hăn lại cười, giọng nói đầy mê hoặc.

- Là nường tử của ta.

"Nường tử hăn chẳng phải là nàng sao, nàng đã lấy được thứ gì từ hăn đâu". Nàng phải sử dụng quỹ thời gian nhỏ để tiêu hóa câu trả lời đầy ẩn ý này, vô tình tạo cơ hội cho hăn hành động. Chưa đợi nàng nghĩ xong hăn đã phi chiếc quạt bay đến điểm huyết đạo của nàng, vì quá bất ngờ nên nàng không kịp tránh né.

- Người, sao người dám điểm huyết đạo của ta, mau giải huyết cho ta.

Lúc này hắn mới ngẩng mặt lên nhìn nữ tử hung dữ phía dưới điện. Trái ngược với vẻ khẩn trương cùng tức giận của nàng, hắn lại vô cùng bình thản tựa như đang thưởng thức chiến lợi phẩm thắng cuộc. Không những thế hắn còn buông ra lời lẽ làm danh dự đạo chích của nàng bị tổn thương nặng nề.

- Cũng có lúc nàng ngốc như vậy sao?

Nàng chớp chớp hai mắt vẻ không thể tin nổi. Hắn nói như vậy có nghĩa bản thân mình đã bị phát hiện từ trước. Ba vạch đen hiện trên mặt nàng rõ mồn một, hơn bao ai hết nàng hiểu rằng kẻ thực sự bị tính kế là nàng.

- Người nhận ra ta? - "Rõ ràng người chưa có ngẩng mặt nhìn ta, hơn nữa giọng nói ta cũng đã thay đổi. Sao có thể!!!"

- Đương nhiên rồi, vì mùi hương trên chiếc khăn tay của nàng rất đặc biệt.

Nghe xong nguyên nhân khuôn mặt nàng trùng xuống, từ trước đến giờ nàng chưa từng để bản thân phạm một lỗi nghiêm trọng đến vậy, và cái giá phải trả là đây - đứng im bất động. "Nhật Dương lần này mà chết là đáng đời mà".

- Hoàng thượng đáng yêu đáng kính, lão công đại nhân đại lượng, mau giải huyệt đạo cho ta. Người không thể bắt nạt một nữ nhân yếu đuối được, chuyện này để lộ ra ngoài sao đáng mặt nam nhi.

Hắn lại bỏ lơ tất cả những ngôn từ ướm át mà nàng khó khăn lắm mới có thể nặn ra, từ từ bước đến bên nàng, hai tay nhấc bổng thân nữ tử nhỏ bé một mạch tiến vào tấm cung. Sau đó...sau đó lại làm một chuyện hết sức hạ lưu bỉ ổi...là...là...đặt nàng dưới thân tư thế hết sức ám muội.

- Người! Người làm gì? Sắc lang, người đừng quên người là người của ta, không được phép làm càn.

Hắn vẫn duy trì tư thế khó coi đó, ác ý phóng ánh mắt sắc bén quét khắp người nàng, cuối cùng tập trung nhìn ở một nơi đẹp nhất, hấp dẫn nhất đó chính là....đôi mắt.

- Nương tử, người nghĩ phu quân có thể làm gì nàng khi ở trên giường. Nàng đã nói ta là người của nàng vậy thì hôm nay ta nhất định sẽ biến điều đó thành hiện thực.

Phi! lại là những lời thối đến khó ngửi. Người xưa nói quả không sai, chó nào sủa tiếng nấy, con người bỉ ổi như hắn có mấy khi nói được lời tốt lành. Nàng hận mười tám đời tổ tông đưa nào sáng chế ra cái món điểm huyết này. Nàng hối hận rồi, ngày xưa tại sao không chịu học về huyết đạo mà chỉ lo học những loại võ công khác, để bây giờ nàng chỉ biết điểm những huyết cơ bản, còn về phương diện tự giải huyết thì....mù tịt!

"Không thể được, không lẽ hôm nay ta phải thất thân ở đây sao?" Nàng mở to đôi mắt nhìn hắn chăm chăm, hạ giọng gửi đến đối thủ tối hậu thư.

- Người dám làm gì ta sẽ không bao giờ tha thứ cho người!

Hắn không để tâm nàng nói gì, thậm chí còn lớn mật làm càn. Hắn cố ý cúi đầu thấp xuống khiến cho môi hắn càng gần sát môi nàng hơn. Từng hơi thở ấm nóng phả vào mặt nàng khiến trái tim nàng băng đi một nhịp, nơi lồng ngực bên trái tỏa ra một cảm giác lạ lùng.

- Thật sao, vậy nếu ta làm cho chỗ này — tay hắn chỉ vào bụng nàng — có một tiểu hài nhi thì nàng sẽ tính sao?

Nàng thề có trời đất chứng giám, hiện tại nàng muốn mở miệng văng tục vài câu. Thiết nghĩ tình thế cấp bách, nói ít đi vài câu thì tốt hơn, thêm một chuyện chi bằng bớt một chuyện, vì thế những ngôn từ tục tĩu chưa kịp thoát ra đã bị nàng nuốt nhem vào yết hầu. Tuy vậy không có nghĩa nàng dễ dàng đưa tay chịu trói, ngoan ngoãn làm tiểu bạch thỏ cho hắn nuốt vào bụng.

- Tên sắc lang, ta không tha cho người.

Hắn biết sự chịu đựng của nàng đã đạt cực hạn, hơn nữa hắn cũng muốn tạm gác trò chơi lại để làm việc chính yếu hơn. Khuôn mặt hắn đột ngột chuyển sắc, ý gian tà xấu xa cũng bị giấu sâu vào đáy mắt. Thế nhưng nàng không hề vì vậy mà giảm bớt cảnh giác, nam nhân mà, khả năng kiềm chế lúc nào chẳng kém, một phút lơ là có thể bị ăn đậu hũ như chơi.

- Ta có điều thắc mắc cần nàng giải đáp, nếu mỗi lần nàng nói dối ta sẽ cởi bỏ một thứ trên người nàng, rõ chưa.

Nàng im lặng không đáp lại, nàng tin hiện tại hắn không phải đang đùa giỡn, cứ nhìn cái ánh mắt lạnh lẽo đang gắn chặt vào người nàng kia thì biết. Dầu sao cổ nhân đã dặn im lặng là vàng, có lẽ rất phù hợp với hoàn cảnh éo le hiện tại.

Nhận thấy sự thỏa hiệp ngấm qua đôi mắt nữ tử dưới thân, hắn mở đầu cuộc "tra khảo" bằng câu hỏi đầu tiên.

- Vì sao dung nhan nàng không hề bị tổn hại, rõ ràng thái y nói rằng nàng đã trúng độc Hoàn Túc Tán với lượng khá cao?

Nàng giật nảy mình. Sao hắn lại biết? Giờ làm sao đây, không thể để hắn biết chính nàng biết có độc trong trà, cũng chính nàng muốn lừa mọi người dung nhan nàng đã bị hủy. Đây là tội thi quân phạm thượng, mất đầu chứ chẳng chơi.

- Ta....ta..... Ah, do một người thân của Tiểu Thanh làm đại phu ở Tô Châu, một lần người đó nói cho Tiểu Thanh cách giải độc nên Tiểu Thanh đã giải giúp ta.

Hắn không đợi nàng nói thêm câu nào nữa, bàn tay xấu xa đã tháo đai áo của nàng vứt ra ngoài. Sau đó hắn tiếp tục lạnh lùng nhìn nàng, có vẻ như kiên nhẫn đã vơi đi một chút.

- Nói lại lần nữa.

Nói vậy mà còn không tin, hử là ma xó sao? Không lẽ phải nói thật cho hử biết? Không được! Nàng nhất nhất quyết từ đầu đến cuối nói như vậy xem hử dám làm gì.

- Ta nói rồi, tất cả đều như vừa rồi ta nói, không có gì khác.

Dường như không nhận được câu trả lời vừa ý, một lần nữa bàn tay xấu xa lại gây tội ác cời chiếc cúc trên cổ của nàng ra.

- Nàng muốn thử tính kiên nhẫn của ta ư?

Đã đến cổ áo rồi sao? Không được, nếu cứ như vậy thì nàng sẽ khó mà thoát thân, thôi thì đành nói thật mọi chuyện muốn tới đâu thì tới. Nàng hít một hơi sâu, lấy dũng khí nhìn thẳng vào mặt hử quát lớn.

- Là do ta tự giải, được chưa!

Hử dùng ánh mắt hài lòng nhìn nàng, trên môi vẽ một nụ cười mãn nguyện, sau đó cúi thấp đầu, ghé sát vào tai nàng nói nhỏ.

- Nương tử không nên nổi nóng, còn rất nhiều câu hỏi khác đang chờ nàng. Vì sao nàng có thể tự giải độc?

Hơi nóng của hử phả vào tai nàng thật khó chịu. Cảm giác ngứa ngáy lại thêm phần kích thích từng đợt dồn dập thúc đánh vào tâm trí nàng. Khổ một nỗi tay chân vẫn không thể cử động để...gãi ngứa.

- Người tránh xa ta ra có được không, người làm ta thấy khó chịu. Cùng lắm là ta nói thật cho người nghe, là do gia gia dạy ta.

Hử thả lỏng người một chút, khuôn mặt cũng cách xa nàng một chút.

- Tại sao nàng biết sử dụng dịch hồn đại pháp?

"Hả? Không phải chứ, cả dịch hồn đại pháp của gia gia hẳn cũng biết sao?" Không còn nghi ngờ gì nữa, hẳn đích thực là ma xó, chuyện gì cũng biết. Nàng chớp chớp đôi mắt ngây thơ nhìn hẳn.

- Dịch hồn đại pháp là cái gì, ta không biết.

Dường như không vừa lòng với câu trả lời của nàng bàn tay lạnh lùng của hẳn lại tiếp tục công thành chiếm đất, tháo hết hàng cúc trên áo nàng, lúc này chiếc yếm màu đỏ đã lấp ló dưới lớp áo ngoài tạo thành cảnh xuân vô cùng diễm lệ. Hẳn hít một ngụm khí lạnh, đưa ánh mắt nhìn đi nơi khác để tìm kiếm chút yên bình.

Lúc này nàng nhận ra hẳn không phải con người dễ lừa như nàng nghĩ, hẳn thông minh hơn nàng tưởng rất nhiều.

- Mau dừng tay, ta nói ta nói. Là do gia gia dạy ta.

Gia gia nàng? người này là ai sao lại có bản lĩnh lớn đến vậy. Trên giang hồ biết dịch hồn đại pháp hiện chỉ có vài người, trong số đó hẳn biết có sư phụ, nhị sư thúc, đại sư thúc và đại sư Linh Giác Tự... Gia Gia nàng là ai trong số họ? Hay một kẻ nào khác.

- Gia gia nàng là ai?

Câu này nàng tuyệt đối không thể trả lời. Gia gia lúc trước đã dặn không thể để kẻ khác biết quan hệ giữa nàng và gia gia nếu không hậu họa khó lường. Hôm nay nàng dù chết cũng sẽ không đáp lại, trả lời những câu hỏi trước đã đạt đến giới hạn cực điểm của nàng rồi.

- Câu này ta không thể trả lời.

Hẳn trầm ngâm nhìn nàng, đột nhiên trong tâm trí nàng thoáng qua hy vọng hẳn sẽ thay đổi chủ ý nhưng cuối cùng bàn tay ấy vẫn tiếp tục làm càn kéo mảnh áo bên ngoài của nàng xuống. Toàn bộ chiếc yếm đỏ rực rỡ hiện

ra trước mắt, cũng vì vậy làn da trắng không tỳ vết được tôn lên như một báu vật quý giá. Hắn dẫn lòng trấn tĩnh, không thể để những hấp dẫn mê người kia đánh gục.

- Ta cho nàng cơ hội cuối cùng.

Dù có hỏi trăm ngàn lần thì cũng chỉ có một câu trả lời thôi. Con người ta luôn tồn tại một giới hạn nhất định, người ta sẽ sống chết ngăn không cho bản thân phá vỡ giới hạn đó, bởi lẽ đó không đơn thuần là một vạch mốc đo lường mà là cái tự tôn của họ. Nàng không thể đem tự tôn bản thân chà đạp dưới chân, vì vậy im lặng là cách tốt nhất giữ trọn vẹn tự tôn trước hắn. Nàng lặng im ngược mắt nhìn nam tử trước mặt, lần đầu tiên trong suốt trận đấu nàng thấy mình bất lực, nước mắt ứa khuất cũng vì vậy mà không ngừng rơi xuống.

- Hu hu, người khi dễ ta. Ta thà chết chứ không nói, người là tên xấu xa, ta ghét người.

Thấy nàng khóc tim hắn chột đau, hắn lại mềm lòng trước nước mắt của nàng rồi. Hắn vuốt nhẹ mái tóc nàng, lặng lẽ hôn lên gò má đang ươn ướt, nước mắt nàng cứ thế từng giọt từng giọt nối tiếp nhau thành hàng, theo đôi má gầy rớt xuống bàn tay hắn. Đôi môi nhẹ nhàng đặt lên khóe mắt đỏ xè, nuốt trọn vẹn thứ chất lỏng mặn chát, ngăn không cho nó tiếp tục rơi xuống nữa. Hắn đưa tay vòng ra sau gáy giải huyết đạo cho nàng, có lẽ thân thể thoải mái sẽ khiến nàng thôi rơi lệ.

Nàng cảm giác có một cổ ấm cúng lan truyền vào trong tim, sự ứa khuất vừa xong liền biến mất. Nàng đưa tay vòng qua cổ hắn hưởng ứng. Hai đôi môi chạm vào nhau thật nhẹ nhàng và ấm áp, tất cả xung quanh nàng bỗng hóa hư không, mờ ảo, lý trí nàng cũng từng bước bị lu mờ gục ngã. Giờ phút này nàng không còn nghĩ đến điều gì ngoài hắn.

Hắn tham lam nhấm nháp đôi môi đỏ mọng kia, mút từng chút ngọt. Lý trí hắn cơ hồ cũng biến mất, lúc này dục vọng của hắn nổi lên cuộn cuộn như một ngọn lửa không thể dập tắt. Đôi môi hắn dần dần rời bỏ anh đào đỏ mọng kia đi xuống chiếc cổ mảnh khảnh trắng nõn. Chiếc áo yếm kia vì luật động mà rơi xuống để lộ ra hai bờ tuyết nhũ trắng ngần. Đột nhiên cảm giác lạnh lẽo đánh ập vào ngực kéo lý trí nàng đã quay trở lại.

Nàng và hắn.....đang....đang là gì? nàng chưa kịp cất giọng thì hắn đã dùng môi ngăn chặn miệng nàng, nuốt trọn vẹn những ngôn từ ấy vào cổ họng. Ý trí đã được phục hồi nên nàng nhất định không cho hắn làm bậy, "Tên chết tiệt lại dám ăn đậu phụ của lão nương".

Nàng dùng sức thật mạnh cho hắn một quả đấm ở giữa ngực hắn khiến hắn giật mình buông tay. Theo phản xạ nàng nhanh chóng thoát ly khỏi giường sau đó mặc lại quần áo vừa bị hắn....

- Người....người nhìn thấy cái gì rồi???

Hắn mặt mũi nhăn nhó xoa xoa trước ngực.

- Nàng liễu yếu đào tơ như vậy mà lực đạo cũng không tệ. Nàng có cần ám sát phu quân vậy không? Bây giờ ta chỉ nhìn thấy những gì không được che thôi, còn cái gì che ta tuyệt đối không nhìn thấy.

- Người còn nói, là người muốn ăn đậu phụ của ta.

Hắn con người thâm hiểm nhìn nàng cười cười.

- Ta không hiểu ăn đậu phụ là như thế nào, hay là để ta thử lại lần nữa cho biết nhé.

- Đồ hạ lưu bỉ ổi, tên cuồng dâm đáng chết, đồ thô bỉ, dù người có nói vạn lần cũng không được ăn đậu phụ của ta!

Hắn vẫn không hề thay đổi sắc mặt vì câu nói của nàng mà lại cầm tay nàng nhẹ nhàng nói, (nói là nhẹ nhàng nhưng có trời mới biết hắn đã phải cố gắng lấy bao can đảm để nói đó).

- Dương nhi, ta yêu nàng, còn nàng thì sao, nàng có yêu ta không?

- Không!!!!

Lần đầu tiên hắn tỏ tình với nữ nhân và bị từ chối phũ phàng. Chỉ một lời của nàng thôi đã phủ nhận tất cả tình cảm giữa hai người. Nói xong nàng liền đẩy hắn ra chạy nhanh khỏi Thanh Liên điện, không dám ở lại thêm tích tắc nào nữa. Nếu cứ tiếp tục như vậy nàng chắc chắn sẽ chết vì cơn đau tim tái phát.

"Gì mà yêu với không yêu chứ, lão nương còn chưa ngốc ngời đó chờ người ăn đậu phụ đâu!!!"

Hắn im bật nhìn theo bóng dáng mảnh khảnh khuất dần sau cánh cửa. Đường như hắn vẫn chưa tin được đường đường là một quân vương, ấy thế mà lại bị nữ nhân từ chối một cách thẳng thừng và nhanh chóng đến thế. Giây phút này, hắn cảm tưởng bản thân mình tựa một kẻ cô độc bị đánh xuống mười tám tầng địa ngục, thần thờ ngược mặt lên nhìn đấng sinh thành trên cao mà than mà vãn.

"Nàng thật là không có chút tình cảm nào với ta sao, Dương nhi?"

Mấy ngày tiếp theo hắn không hề từ bỏ, vẫn đến Trúc Mai điện tìm nàng, còn nàng thì vận dụng hết khả năng trốn chạy, trốn hắn như trốn ác ma vậy. Cứ nghĩ đến cái cảnh bị hắn nhìn gần hết như thế làm sao nàng có thể đối diện với hắn đây. Tên chết tiệt, đã vậy còn nói yêu nàng nữa chứ. Bao nhiêu chuyện liên tiếp xảy ra làm sao trái tim nhỏ bé của nàng có thể chịu đựng nổi.

Từ nhỏ đến giờ chưa có người con trai nào nói với nàng những lời như vậy, đương nhiên nàng không biết phải tiếp nhận như thế nào. Nàng đối với hắn không hẳn là không có cảm giác.

Hắn biết nàng đang trốn tránh hắn nhưng hắn không biết làm như thế nào để chấm dứt cái tình cảnh mèo vờn chuột này. Không lẽ nàng đang giận hắn sao?

Thanh Liên điện.

- Trương Phi, Triệu Tấn hai người có biết làm thế nào để làm nữ nhân hết giận không?

Trương Phi và Triệu Tấn nghe xong xuýt nữa thì ngã lăn ra đất vì bị tăng xông. Cái gì, bọn họ có nghe lầm không, hoàng thượng lại hỏi bọn họ làm thế nào để nữ nhân hết giận ư? Vận dụng hết neuron thần kinh của mình để suy nghĩ thì bọn họ đã nghĩ ra đối tượng là người nào.

- Hoàng thượng, thần nghĩ người hỏi nhầm người rồi. Từ trước tới giờ thần và Trương Phi chỉ biết cười ngựa giết giặc thôi, còn chuyện về nữ nhân thì tuyệt nhiên.....không biết.

(He he, thì đúng rồi cùng một lò mà ra cả thôi).

Hắn ngẫm lại cũng đúng. Nếu như bọn họ có hiểu biết về nữ nhân thì hiện giờ cũng đã thành gia lập thất hết rồi, đâu đợi đến khi bị nàng ép duyên họ mới cưới được thê tử chứ. Vậy nên cả ba cùng trau mày suy nghĩ tìm giải pháp cho về vấn đề nan giải này, mãi đến khi Tần công công xuất hiện thì mọi chuyện mới được hóa giải.

- Hoàng thượng, thần nghĩ có một người chắc chắn sẽ giúp được người.

- Là ai?

Cả ba người họ cùng đồng thanh lên tiếng.

- Là Hoàng thái hậu. Dù sao Hoàng thái hậu cũng là nữ nhân nên chắc hẳn sẽ biết a.

Ba người bọn họ lại đồng nhất gật đầu, còn Tần công công đứng đó như một ngôi sao nổi tiếng "Chuyện, ta mà lại...".

Dù biết thái hậu có thể giúp nhưng làm sao để mở lời với người về vấn đề này đây, nếu cứ như vậy mà nói thẳng thì sẽ rất mất mặt. Cuối cùng cuộc bàn luận lại tiếp tục diễn ra.

- Hai người nghĩ thế nào? ai sẽ là người hỏi đây?

Nghe câu này là đủ hiểu hoàng thượng muốn gặp lửa bỏ tay người. Tuy ngâm dưởng nuốt cay nhưng Trương Phi và Triệu Tấn không dám biểu hiện ra mặt, chỉ dám âm thầm trao đổi nỗi lòng qua đấm mắt. Quả nhiên tư tưởng lớn gặp nhau, cả hai đều sớm đi đến kết luận "Hoàng hậu nương nương tức giận là do hoàng thượng gây ra, hà cớ làm sao bắt thần giải quyết chứ. Rắc rối của của mình mà lại bắt người khác gánh. Thật là..."

Giờ cuộc tranh luận tay ba nay chỉ còn lại Trương Phi và Triệu Tấn.

- Triệu Tấn, hay là người thay hoàng thượng đi hỏi đi. Dù sao ngày xưa người cũng đã từng có tình ý với Liên Hoa quận chúa.

- Này này, sao người không chịu đi. Chẳng phải người cũng từng thương trộm nhớ ái nữ của Sử đại nhân đó sao?

Hai người tranh cãi qua lại nhưng vẫn chưa đi đến hồi kết buộc hẳn phải đưa ra đòn quyết định.

- Thôi, hai người chơi trò người lớn đi.

Trò người lớn (oản tù tì đó mấy nàg). Hai người họ chớp chớp con mắt nhìn về phía hã, vẻ không thể tin nổi. Hoàng thượng từ bao giờ biết trò người lớn vậy? Sau khi suy nghĩ ngẫm đưa ra đáp án "hoàng hậu quả nhiên cao tay, lại khiến hoàng thượng thay đổi nhiều đến vậy". Trò người lớn là một ý hay, chỉ có điều sắc xuất rủi ro cao quá, năm ăn năm thua là xác suất nhà lính không bao giờ chấp nhận. Nhưng lần này...thôi nhắm mắt cho qua vậy!

Từ Ninh cung.

Hoàng thái hậu ngồi trên sạp lớn cắt tia cho chậu hoa mẫu đơn đang nở hoa rực rỡ. Đột nhiên có người thông báo hôm nay hoàng thượng và hai vị tướng quân đến, đây thực là điều rất lạ. Chưa kịp suy nghĩ nhiều thì ba người đã ùng ùng kéo đến.

- Nhi thần tham kiến mẫu hậu.

- Thần tham kiến Hoàng thái hậu.

Hoàng thái hậu nở nụ cười hiền từ nhìn ba người bọn họ tựa như hiền mẫu đang chăm chú nhìn những tiểu hài tử của mình. Đúng là rất lâu rồi cả ba người họ chưa ghé qua Từ Ninh cung.

- Mau đứng lên. Hôm nay cả ba con có chuyện gì quan trọng sao lại cùng nhau đến đây thế này?

Ba người ghé mắt nhìn nhau chẳng ai lên tiếng. Cuối cùng Triệu Tấn là người bước lên, ngập ngừng cố gắng lắm mới rặn ra được vài từ.

- Thái hậu, thần.....thần.....có chuyện muốn lĩnh giáo người.

Hoàng thái hậu vẫn im lặng lắng nghe điều Triệu Tấn sắp nói.

- Thái hậu.....À.....Trương Phi vừa mới để mắt tới một vị cô nương nhưng chẳng may làm cô nương đó giận. Người có thể chỉ giáo cho Trương Phi làm sao để vị cô nương đó hết giận được không ạ.

Sau khi Triệu Tấn kết thúc thì ai đó đang đen mặt. Không phải ban nãy chơi trò người lớn Triệu Tấn mới là người thua sao bây giờ lại mang mọi chuyện đổ qua đầu Trương Phi thế này.

Triệu Tấn cảm nhận được luồng sát khí đang tỏa ra trên người ai đó nhưng thà chết dưới tay huynh đệ còn hơn chết vì mất thể diện, cho nên đến phút chót hắn liền bán đứng người anh em vào sinh ra tử bao nhiêu năm nay của mình.

Hoàng thái hậu nghe xong liền cười lớn. Thì ra mọi chuyện là như vậy.

- Trương Phi, con lại đây. Là vị cô nương nào may mắn được con chú ý vậy. Mau nói với ta, ta nhất định sẽ thay con chủ trì hôn lễ. Con, Triệu Tấn và Kỳ nhi lớn lên cùng nhau tình thân hơn huynh đệ, ta cũng xem con như hài tử của mình. Nếu thực sự con gặp chuyện như vậy thật thì ta sẽ giúp. Nữ nhi ai cũng muốn sự chân thành, nếu con thực sự có tâm ý xin lỗi thì ta tin cô nương ấy

chắc chắn sẽ tha lỗi cho con.

Là vậy sao, nhưng làm thế nào hắn bày tỏ được sự chân thành của mình đây? Hazzz nữ nhi thật là phức tạp mà.

Sau khi nhận được ý kiến vàng ngọc từ Hoàng thái hậu bọn họ lại nhanh chóng hồi Thanh Liên điện, tất cả vì sự nghiệp làm hoàng hậu nguôi giận.

- Các người cũng nghe thấy rồi đấy, bây giờ các người nghĩ ta nên làm gì?

Và thế là một hồi tranh luận lại diễn ra, Tần công công cậ thế đang được tỏa sáng nên tiếp tục phô diễn tài năng của mình đưa ra toàn ý kiến độc mới ghê chứ.

(Tear: các huynh thấy chưa, đâu phải bị.... rồi là không làm ăn được gì đâu).

Kết quả của cuộc tranh luận là một đứa con tinh thần ra đời, hồi hộp quá không biết là gì đây?????? Kết quả sẽ được bật mí vào những chap sau.

.....

Hết chap. Tear cảm ơn các bạn đã theo dõi. Chap này Tear cố gắng viết dài nhất có thể để cảm ơn tất cả các bạn đang theo dõi và ủng hộ "Khi hoàng hậu nổi giận!!!"

Truyện có gì sai sót thì cmt cho mình biết nhé.

Chúc các bạn ngủ ngon

KHI HOÀNG HẬU NỔI GIẬN!!!

Từ Dạ
www.dtv-ebook.com

Chương 18: Ký Ức Đau Thương.

Đã mấy ngày nàng trốn tránh hăn, nơi nào hăn hiện diện đương nhiên nơi đó sẽ vắng bóng nàng. Đơn giản vì sau sự việc lần trước nàng không còn mặt mũi đối diện với hăn. Cứ nghĩ đến mảnh ký ức ấy thì khuôn mặt nàng lại nhiễm hồng, tim đập chệnh đi đến vài nhịp và còn rất hổ thẹn. Nữ nhân bị nhìn thấy hết như vậy sao có thể thản nhiên coi như không có chuyện gì xảy ra.

"Tên chết tiệt, sao cứ tìm ta mãi vậy. Ngày hôm nay ta nhất định trốn nguyên một ngày để không phải nhìn thấy cái mặt đáng ghét của người nữa!".

Để thực hiện được kế hoạch trốn tránh, nàng rất cần một bộ đồ cung nữ để giả trang, vì thế cần Tiểu Thanh đi lấy trộm ở Dịch đình. Nàng kéo tay Tiểu Thanh lại rồi nói nhỏ.

- Tiểu Thanh, em tìm cho ta một bộ đồ cung nữ. Ta sẽ cùng em xuất cung đến Xuân Mãn lâu thăm mọi người.

Tiểu Thanh một mực ngăn cản, tự ý xuất cung khi chưa có sự cho phép của hoàng thượng sẽ phạm vào đại tội, hậu họa thật khó lường. Khó khăn lắm hoàng thượng mới đặt chút tâm tình trên người hoàng hậu, cũng vì vậy mà địa vị người trong cung được củng cố, chẳng may bị phát hiện chỉ e... Tuy nhiên Tiểu Thanh sao có thể là đối thủ của nàng, từ trước đến giờ chuyện nàng muốn làm thì không ai có thể cản! Vậy nên Tiểu Thanh chỉ biết ngậm ngùi đồng ý.

Tại cổng thành, hai cung nữ mặc đồ trắng đang tiến về phía tên lính gác. Hăn ta ngay sau khi nhận ra Tiểu Thanh thì thay đổi hăn thái độ, ý cười rõ

rệt trên khuôn mặt.

- Tiểu Thanh cô nương hôm nay lại xuất cung sao, Tiểu Yến sao không đi cùng cô nương. Người này là ai đây?

Hắn nói chuyện với Tiểu Thanh nhẹ nhàng là thế, ấy vậy mà khi quay sang nhìn thấy nàng thì giọng nói hách dịch hơn hẳn. Đôi lông mày hắn trườ xuống, vài đường nhăn nhỏ in hẳn trước mi tâm thể hiện sự bức tức và không mấy dễ chịu của hắn.

Nàng im lặng không đáp trả, chỉ khom người cúi gằm mặt, đem bản thân núp sau lưng Tiểu Thanh, dáng vẻ vô cùng sợ sệt. Những biểu hiện này vô tình biến nàng trở thành một cung nữ sơ đẳng thực thụ, yếu đuối và nhút nhát.

Tiểu Thanh thấy vậy liền chớp chớp đôi mắt đen tuyền nhìn thẳng vào mặt hắn, trên môi vẽ nụ cười duyên dáng toát ra sức quyến rũ khó cưỡng lại, sau đó dúi vào tay hắn một ít bạc. Thanh âm phát ra nhẹ nhàng như muốn xoáy sâu vào trái tim nam nhân trước mặt.

- Hạ ca ca, bọn muội đều là người hầu hạ hoàng hậu nương nương, muốn ra ngoài thành có chút việc. Mong huynh chiếu cố.

Nhận thấy ánh mắt của Tiểu Thanh nhìn mình quá mức say đắm, tay chân hắn liền luống cuống, thậm chí cầm thỏi bạc cũng không vững, rớt xuống đất đến ba lần. Sau khi lấy lại bình tĩnh, hắn cũng chớp mắt vài cái đáp lại rồi cho hai người đi qua.

Nhờ mỹ nhân kế của Tiểu Thanh, hai người đã thoát ra khỏi tử cấm thành trót lọt. Đến khi xác định cả hai đã an toàn nàng mới kéo Tiểu Thanh sát vào người mình, thì thầm nói lời trêu đùa.

- Tướng quân phu nhân, thật không ngờ em cũng biết dùng mỹ nhân kế với "Hạ ca ca" gì gì đó. Nếu để Trương Phi tướng quân biết nương tử hắn

hồng hạnh ra tường thì chắc chắn "Hạ ca ca" sẽ rất thảm đó.

Tiểu Thanh vừa nghe nàng nhắc đến cái tên Trương Phi thì mặt mũi trở nên hình sự.

- Đại tử của tôi à, cho xin đi. Tử đừng nhắc đến cái tên Trương Phi đáng ghét đó nữa, có chết muội cũng không lấy hấn đâu.

- Được được, nếu muội không muốn gả cho Trương Phi cũng được, ta liền lập tức khẩn cầu hoàng thượng hạ chỉ ban hôn muội với "Hạ ca ca" lúc này, chuyện này đối với ta không thành vấn đề.

- Đại tử, người thật là.....

(Tử thật hết thuốc chữa, nghĩ sao muội lại để Tiểu Thanh tử tử lấy "gác thành" đại ca chứ, nói cho tử biết người quyết định là muội — tác giả đây nè).

Kinh thành ngày một náo nhiệt. Lâu lâu mới có dịp nàng phải chơi cho thỏa thích. Chỗ nào nàng cũng ghé qua, nơi nào có trò vui thì không thể vắng bóng nàng. Lúc gần đến Xuân Mãn lâu nàng cùng Tiểu Thanh thay đổi y phục giả làm nam nhân rồi bước vào.

- Hoa ma ma, mau gọi Tiểu Bạch, Tiểu Đào đến tiếp đãi bốn công tử.

Hoa ma ma nhìn thấy hai người đến vội mời lên phòng đặc biệt ở lầu ba. Nơi đây là căn cứ họp mặt của Nhật Song hội.

Hoa ma ma là lão đại, người này giỏi dụng độc, am hiểu trận pháp và võ công cũng nổi trội nhất.

Tiểu Yến là lão nhị, cô giỏi khinh công và đứng đầu về tài ăn trộm. Trước đây cô từng được mệnh danh là đệ nhất thần trộm Vương Phi Yến.

Tiểu Thanh là lão tam, cô giỏi nhất là làm mật thám, võ công cô đứng thứ hai sau lão đại.

Tiểu Bạch Và Tiểu đào là hai đệ tử thân cận của Hoa ma ma.

Sau nàng thì họ là những người đứng đầu của Nhật Song hội.

- Lão đại, tin tức về Sát Huyết sơn trang đã điều tra đến đâu rồi?

- Đại tể, đã điều tra ra căn cứ của chúng ở phía đông ngoại thành nhưng vị trí chính xác thì chưa tìm được, có thể chúng đã bày trận ở đó.

Biết được căn cứ của chúng sẽ dễ dàng cho ta tiêu diệt toàn bộ sào huyệt của Sát Huyết sơn trang, nhưng điều hiện giờ điều quan trọng hơn là phải tìm cách phá giải Sát Huyết Hồn trận. Không biết tên Tà Thần đó sẽ bố trí trận pháp ở nơi nào.

- Chuyện về Phong Long hội có tiến triển gì không?

- Đại tể, chưa điều tra ra thủ lĩnh của chúng là ai. Đúng như người đã dự đoán, bọn chúng đang truy lùng thông tin của Nhật Song hội, ta đã làm theo đúng lời đại tể tung ra những tin đồn làm lạc hướng bọn chúng.

- Được rồi, Lão đại người cứ tiếp tục cho người điều tra. Đợi đến khi thời cơ chín muồi ta sẽ một phát quét sạch bọn chúng!

Sau khi bàn bạc xong mọi việc nàng liền rời khỏi Xuân Mãn lâu, chẳng hiểu sao hôm nay nàng lại có dự cảm chẳng lành. Phải chăng hẳn đã phát hiện nàng lén xuất cung ra ngoài? Trên đường trở về nàng vẫn không ngừng quan sát bốn tên đã theo dõi nàng từ trong hoàng cung, vì chưa rõ ràng mục đích của bọn chúng nên nàng quyết định giả vờ như không biết.

Thanh Liên điện.

Hắn và Tần công công đang bàn bạc chuyện gì đó hết sức mờ ám (cái mà ta gọi là đưa con tinh thần đó mấy nàng).

- Tần công công, mọi chuyện giao hết cho người. Chú ý không được để nàng biết nghe chưa.

Tần công công nhanh chóng rời khỏi để tiến hành kế hoạch như đã dự tính.

Hắn ngồi một mình trong điện đắm chiêu suy nghĩ về nàng. Hắn chắc chắn đã từng gặp nàng ở đâu đó rồi, nếu không sao hắn lại có cảm giác rất quen thuộc khi gặp nàng ở trên phố, nhưng dù có nghĩ thế nào hắn vẫn không thể nào nhớ ra được. Đang miên man suy nghĩ thì Trương Phi cầu kiến.

- Thần tham kiến hoàng thượng.

Hắn nhìn Trương Phi rồi phẩy tay một cái hiệu cho hắn đứng lên tiếp tục bẩm báo.

- Bẩm hoàng thượng, đã điều tra ra sào huyệt của Nhật Song hội.

Hắn im lặng không lên tiếng, đôi mắt nheo nheo nhìn về phía trước, dường như đang suy nghĩ điều gì đó. Nhật Song hội - kẻ thù số hai của Phong Long hội, bọn chúng đã từng hạ độc thủ khiến người của hắn tử vong. Ông trời quả không phụ lòng người, tìm kiếm lâu như vậy cuối cùng đã điều tra được sào huyệt của chúng. Đợi sau khi tiêu diệt xong Sát Huyết Sơn trang nhất định hắn sẽ cho người san bằng địa phương chúng đang ẩn náu!

Trương Phi không dám chậm trễ bèn tiếp tục bẩm báo.

- Là Xuân Mãn lâu. Tên đứng đầu được mệnh danh là Nhật Song Vương. Người trong hội đều hết mực ca tụng hắn là một nam tử tuấn mã,

hào hoa, khí chất phi thường khiến cho tất cho tất cả các cô nương trong Xuân Mãn lâu đều nguyện theo hần nhưng hần chỉ hứng thú một cô nương, nghe nói người này tính cách kỳ quái khó lường tên là..... Nhật Dương.

Trương Phi bẩm báo nhưng phải cố hạ giọng hai từ cuối cùng. Lúc đầu khi nhận được tin hồi báo Trương Phi cũng giật nảy mình, vì cái tên này giống với tên của hoàng hậu nhưng sau đó tự trách bản thân quá đa nghi. Hoàng hậu là nữ nhi của Hoàng Long tướng quân sao có thể là nữ nhân lâu xanh, chắc chắn đây chỉ là trùng hợp. Tuy lần trước nhận lệnh theo dõi hoàng hậu, thấy người vào Xuân Mãn lâu không trở ra nhưng đánh chết hần vẫn tin đó là hiểu lầm. Hoàng hậu khí chất thanh cao, ăn mặc giản dị, cốt cách đoan trang tuyệt đối không phải dạng mua hoa bán sắc.

Hần trầm ngâm suy nghĩ, sắc mặt trầm thêm một bậc. Ngoài điện đột nhiên có tiếng vọng vào cắt đứt dòng suy nghĩ trong hần..

- Bẩm hoàng thượng, Triệu Tấn có việc bẩm báo.

Triệu Tấn là một trong năm người hần phái đến bảo vệ nàng, hôm nay đột ngột cầu kiến, không lẽ nàng xảy ra chuyện sao?

- Có chuyện gì mau nói.

Triệu Tấn vừa vào điện đã chứng kiến vẻ mặt lạnh lùng tựa đại hàn băng cùng hàn khí bốc lên ngùn ngụt của hần, trong tâm bèn nảy sinh lo lắng. Liệu sau khi nghe hần bẩm báo chuyện sắp tới đây không biết sự đáng sợ ấy còn kinh khủng đến mức nào, chỉ biết cầu xin ông trời hãy cứu lấy sinh mạng nhỏ bé của mình.

- Bẩm hoàng thượng, hoàng hậu xuất cung.

Hần nắm chặt tay thành quyền, vẻ tức giận lộ ra rõ mồn một. Nàng dám một mình xuất cung mà không xin ý chỉ của hần sao.

- Nói, hoàng hậu xuất cung đi đâu?

Triệu Tấn dường như cảm nhận rõ sắc mặt đại hàn băng trước mặt càng ngày càng lạnh, sát khí cũng nồng đậm hơn này rất nhiều. Hắn chấp hai bàn tay run run vào nhau, giọng ngắt quãng.

- Dạ....bẩm....hoàng hậu đến.....Xuân Mãn lâu ạ.

Lại là Xuân Mãn lâu, nàng đường đường là hoàng hậu của Phong Thiên quốc mà lại dám xuất cung đến đó thật là không ra thể thống gì. Lúc này hắn mới liên kết lại mọi chuyện. Nàng — Nhật Dương — Nhật Song Vương — Xuân Mãn lâu chắc chắn có quan hệ. Không lẽ như lời Trương Phi bẩm báo thì nàng chính là nữ nhân của tên Nhật Song Vương đó sao. Chẳng trách lúc trước nàng một mực từ chối tình cảm của hắn nguyên lai lại là như vậy.

Hắn cảm thấy có một cỗ khí nóng đang muốn phá vỡ tâm can hắn bốc ra ngoài, không được hắn phải hỏi nàng cho ra lẽ. Nghĩ xong hắn liền đứng dậy một mạch đến Trúc Mai điện. Lệnh cho tất cả cung nữ và thái giám của Trúc Mai điện phải quỳ ở giữa sân.

Hắn im lặng tỏa ra sát khí khiến cả Trúc Mai điện không ai dám thở mạnh, ngay cả Trương Phi thường ngày thân cận cũng chưa bao giờ thấy biểu hiện này của hắn. Hắn tựa một ác quỷ sắp lên cơn tàn sát sinh linh để thỏa mãn sát ý của mình.

Nàng và Tiểu Thanh đang vui vẻ với những chiến lợi phẩm thu được từ những tiệm thuốc trong thành. Tổng cộng cũng có hơn mười gói lớn nhỏ, bên trong đó đa phần là những vị thảo dược chữa bệnh. Những vị thuốc này tuy là thảo dược nhưng khi thay đổi hàm lượng sẽ tạo thành một dẫn xuất cực độc. Ở trong cung buồn chán nên nàng phải tự tìm thú vui cho mình.

Cả Trúc Mai điện sáng rực ánh đuốc, từ xa nàng đã cảm thấy có điều không đúng. Trước đây Trúc Mai điện vào buổi tối rất ít để đuốc sáng như

vậy.

Nàng và Tiểu Thanh bước vào. Thấy hai bên đều là cấm vệ quân, ở giữa là tất cả cung nữ và thái giám của Trúc Mai điện, có cả Tiểu Yến và Tiểu Hồng đang quỳ dưới đất. Tiểu Yến do biết được mục đích lần này nàng xuất cung nên không tỏ ra lo lắng còn Tiểu Hồng thì vô cùng sợ hãi khuôn mặt sớm đã không còn huyết sắc.

Hắn ngồi ở chính giữa khoảng sân trống, âm thầm phóng ánh mắt bén nhọn và lạnh lùng gắn chặt lên người nàng. "Hắn tưởng làm cái vẻ mặt đáng ghét đó mà ta sợ sao. Ta đã gặp qua nhiều bản mặt còn gớm hơn nhiều". Nàng nhìn hắn không nói gì, đến chuyện hành lễ cũng không muốn.

Nàng và hắn bốn mắt nhìn nhau không ai chịu thua ai. Trương Phi thấy tình hình căng thẳng bèn bước lên hành lễ với nàng. Tất cả ngự lâm quân thấy tướng quân hành lễ cũng không dám chậm trễ. Do trước đây nàng rất ít khi bước ra khỏi cửa Trúc Mai điện hoặc có cũng mang theo mạn che mặt nên nên bọn lính canh bên ngoài cũng chẳng biết hoàng hậu trông mặt mũi ra sao.

Lúc này hắn mới đứng lên chỉ tay vào đám người đang quỳ ở đất ra lệnh cho Trương Phi.

- Mau mang hết đám cung nữ và thái giám này ra ngoài chém đầu cho trảm.

Không ngờ hoàng thượng lại tuyệt tình đến vậy, tất cả mọi người trong đó có Trương Phi đều đồng loạt quỳ xuống xin tha mạng cho đám cung nữ và thái giám Trúc Mai điện.

Hắn dám uy hiếp nàng sao? Từ trước đến giờ nàng chưa từng sợ bất kỳ sự uy hiếp nào, chỉ có một lần duy nhất đó là lúc Hắc Đạo dùng tính mạng cha nàng để uy hiếp.

Nàng ngước lên nhìn hần con người tỏ ra sát khí kinh người. Sát khí này nàng vốn đã chôn thật chặt nhưng hôm nay chính hần đã khơi gợi lên tất cả. Nàng buông từng từ một, mỗi từ nói ra đều mang sự lạnh lẽo tột cùng.

- Vì sao người chém đầu bọn họ?

Chính hần cũng bị sát khí của nàng làm bất ngờ. Sao ánh mắt kia bỗng trở lên xa lạ, nàng rốt cuộc là người như thế nào. Hần nhìn thẳng vào đôi mắt kia và trả lời một cách ngắn gọn.

- Là do nàng nên họ phải chịu tội.

"Là do nàng nên họ phải chịu tội"....."cha mày chết là do mày"..... Đột nhiên những ký ức đen thẫm đứt đoạn quay trở lại, từng từ từng từ một văng vẳng bên tai nàng. Nàng nhớ đến lời nói của tên Hắc Đạo trước lúc kích hoạt quả bom. Đúng, do nàng mà cha mới bị hần hại, cũng may nàng còn gặp lại cha ở thời cổ đại nếu không cả đời này nàng sẽ không tha thứ cho mình.

Nàng mệt rồi, chẳng muốn đôi co biện bạch. Nàng gồng mình chống trả thì được gì chứ, bọn họ vẫn phải vì nàng mà trở thành oan hồn dưới đoạn đầu đao đầy thối... Không! Họ vốn không có lỗi, họ cũng không hề đáng chết. Nàng không được phép yếu đuối, ít ra cũng phải vì mấy chục con người đang quỳ dưới kia.

- Nếu người có tội là ta thì muốn chém muốn giết tùy người. Bọn họ không có tội.

Hần không nhịn được mà đập mạnh tay xuống ghế.

- Nàng đừng tưởng ta không dám làm gì nàng, ta có thể lấy mạng nàng ngay bây giờ cùng với bọn họ.

Nàng vẫn đứng đó, thanh âm ngày càng lạnh. Nàng chỉ tay thẳng vào mặt hắn, giọng nói đã không còn giữ được bình tĩnh như lúc đầu.

- Người tưởng ta sợ sao, nếu đã chết một lần ta tuyệt sẽ không sợ chết thêm lần nữa. Trước đây cho dù có bị đánh đập dã man, bị dao đâm nhiều nhát sâu đến tận xương ta cũng không hề kêu gào hay rơi một giọt nước mắt. Ta — Hoàng Song Nhật Dương sẽ không vì bị người trừng trị mà rơi bất kỳ giọt nước mắt nào!

Những lời này là lời nói lãnh huyết vô tình của một sát thủ. Nàng đã giấu chúng suốt bao nhiêu năm nhưng giờ lại vì hắn mà lên tiếng. Chẳng hiểu sao tâm nàng chợt thấy đau, mọi thứ xung quanh mờ dần rồi tối hẳn.

Nàng đang mơ một cơn ác mộng kinh hoàng. Nàng nhìn thấy một đứa bé đang bị trói chặt ở một cái ghế cũ kỹ tại một căn nhà hoang. Mùi máu tanh tỏa ra nồng nặc khiến đứa bé dần dần mở mắt. Bên cạnh nó là xác của một bé gái chạc tuổi. Năm tên mặc áo đen nhìn nó cười man rợ, chúng đã dùng tất cả những phương pháp tàn khốc nhất để tra tấn nó. Sau cùng tên cầm đầu cầm một con dao sắc nhọn đâm nhiều nhát vào chân và tay nhưng nó vẫn im lặng không hề kêu một tiếng rồi mở trừng đôi mắt nhìn hắn, gương mặt tỏa ra sát khí như tu la từ địa ngục.

Phải rồi, đứa bé đó chính là nàng còn bé gái nằm cạnh là đứa bạn thân nhất của nàng, đứa bé ấy đã bị tên cầm đầu bắn một viên đạn trúng mi tâm. Từ đó nàng tự nhủ sẽ không bao giờ để kẻ nào tổn hại đến bản thân mình và những người xung quanh, cách tốt nhất để không làm hại tới người khác đó chính là không bao giờ tạo quan hệ tốt với một ai.

Trong suốt một năm sau đó nàng ngày đêm luyện tập bắn súng. Cuối cùng trình độ bắn súng của nàng không ai sánh bằng, nàng đã tìm năm tên đó trả thù, mỗi phát bắn đều trúng mi tâm lấy mạng chúng. Đây là những kỷ ức bị nàng che giấu bao năm qua nhưng hôm nay nó lại hiện lên không mờ nhạt chi tiết nào.

Rồi nàng lại nhìn thấy trước mắt là cảnh cảng phía đông chìm trong biển lửa, nàng cứ thế chạy về phía cha nước mắt không ngừng rơi.

Nàng đã mệt mỏi khi phải che giấu nỗi sợ hãi trong lòng. Đến đây thôi, nhắm mắt buông tay ta sẽ không còn cảm thấy đau buồn nữa. Nàng mệt rồi, nàng không muốn tiếp tục mở mắt ra nhìn cuộc sống khốc liệt ngoài kia nữa.

.....

Hết chap. Mình sẽ post chap mới sau ba ngày nữa, tức là thứ bảy tuần này. Cảm ơn các bạn đã theo dõi.

KHI HOÀNG HẬU NỔI GIẬN!!!

Từ Dạ
www.dtv-ebook.com

Chương 19: Bóng Tối Bao Phủ

Điện Thanh Liên.

Hắn im lặng ngồi trong bóng tối, không cho thắp bất kỳ ngọn đèn nào trong Thanh Liên điện. Nàng đột nhiên như vậy khiến hắn không yên lòng. Hắn vẫn nhớ rõ cái ánh mắt kia, lạnh lùng tỏa ra sát khí nhưng không giấu nổi nỗi sợ hãi. Nàng đang cố giấu điều gì, đang sợ hãi điều gì?

Một vị tiểu công công vội vã tiến vào trong điện.

- Bẩm hoàng thượng, hoàng hậu nương nương đã tỉnh...

Nghe vậy khuôn mặt hắn mới giãn ra một chút. Nhưng vị công công vẫn ngập ngừng chưa nói hết.

- Hoàng....hoàng thượng, tuy đã tỉnh nhưng hoàng hậu không hề nói chuyện với bất kỳ ai chỉ ngồi im lặng trên giường.....

Khuôn mặt hắn lại nhanh chóng lãnh đạm, hắn đứng lên phát mệnh long bào đến Trúc Mai điện.

Trúc Mai điện.

Tiểu Hồng không ngừng khóc lóc, hai tay lay vai nàng. Đôi mắt Tiểu Hồng đã sưng đỏ do khóc từ tối đến bây giờ.

- Tiểu thư người đừng làm em sợ, người mau nhìn em đi.

Lần này không chỉ có Tiểu Hồng mà Tiểu Thanh và Tiểu Yến cũng không khỏi sợ hãi, đại tử của họ thế nào lại thành ra như vậy.

Nàng ngồi thu mình vào một góc giường tay ôm chặt hai đầu gối. Mắt nàng chỉ nhìn chăm chú vào một điểm tựa người mất hồn. Khuôn mặt trắng bệch không chút huyết sắc càng làm tâm hần đau đớn.

Hắn lệnh cho tất cả mọi người lui ra ngoài cho dù trong điện có bất cứ chuyện gì xảy ra nếu như không có lệnh của hắn thì không ai được bước vào. Trong phòng chỉ còn hắn và nàng, hắn nhẹ nhàng bước đến cầm lấy đôi bàn tay nhỏ bé kia. Tay nàng lạnh tựa hồ như băng. Hắn nhẹ nhàng kéo nàng vào trong lồng ngực, dùng hơi ấm của mình sưởi ấm cho nàng. Chưa bao giờ hắn đau như lúc này, hắn rất sợ. Hắn sợ một ngày nàng sẽ rời xa hắn mà đi vì vậy khi nghe nàng và tên Nhật Song Vương có quan hệ hắn liền tức giận, hắn không thể khống chế bản thân mình.

Bây giờ, nàng đang nằm trong vòng tay hắn nhưng sao lại xa lạ quá. Nàng vì sao lại thành ra như vậy?

- Dương nhi, nàng đang sợ hãi điều gì sao? Có ta ở đây không ai có thể thương tổn nàng, ta sẽ bảo vệ nàng suốt đời. Dương nhi, nàng có nghe thấy không. Ta yêu nàng, yêu hơn cả tính mạng của bản thân mình. Nàng đừng mong làm như vậy có thể chạy trốn được ta, cho dù có xuống âm phủ ta cũng quyết đòi diêm vương đưa nàng trở lại.

Hắn cứ vậy ôm nàng, che chở cho nàng không rời.

Nàng đang thu mình vào bóng đêm lạnh lẽo, chẳng biết vì sao lúc này lại thấy có chút ấm. Nàng muốn đưa tay về phía trước, nơi có những tia sáng đang heo hắt lọt vào bóng đêm, nàng muốn quay về.

Nhưng vừa mới bước đi phía trước nàng lại hiện lên hình ảnh đó, đứa bé gái nằm trên nền đất lạnh, ở giữa trán chảy ra những dòng máu tươi không dứt. Không gian nồng đậm mùi máu tươi và mùi đất ẩm. Tiếng ai đó đang cười rất man rợ..... Nàng giật mình giãy giụa trong vô thức.

- Không! Tránh xa ta ra, buông ta ra.

Lúc này trước mắt nàng không phải hình ảnh của hắn mà là của tên cầm đầu đó. Gã đàn ông ghê tởm này sao lại ôm nàng. "Không! ta không muốn, mau bỏ cái tay bẩn thỉu của người ra khỏi người ta, cha ời mau cứu con". Trong vô thức nàng không ngừng kêu cứu bởi vì lúc này nàng thực sự rất sợ.

Hắn không biết vì sao nàng lại phản ứng như vậy chỉ biết ôm nàng càng chặt hơn. Hắn không thể buông tay được nếu không nàng sẽ tự làm tổn thương chính bản thân mình mất.

Dường như không thể thoát ra khỏi cái bàn tay "dơ bẩn" đó nàng liền dùng hết sức mạnh thoát ra khỏi hắn, rút cây trâm trên đầu ra chĩa về phía người đối diện. Người ta nói lúc bị dồn vào đường cùng con người ta thường trở nên mạnh mẽ quả không sai. Mặc dù hắn đã có chuẩn bị trước nhưng vẫn bị nội lực của nàng đẩy mạnh ra lùi lại phía sau vài bước "nội lực nàng lại mạnh như vậy sao?" Trước đây hắn không hề cảm nhận được nguồn nội lực này toát ra từ người nàng, hắn chỉ nghĩ rằng nàng biết một chút ít võ thuật để phòng thân mà thôi.

Trong bóng tối con người của nàng sâu thăm thẳm. Cái ký ức đau thương đó lại một lần nữa trỗi dậy.

- Ha ha, con nhãi ranh này. Mà nhìn cái gì mà nhìn. Mà giỏi lắm nhìn thấy cái xác của con nhỏ này mà vẫn không hề khóc. Để xem mày còn ngoan cố đến bao giờ.

Nói vậy tên cầm đầu chậm chậm bước đến bên nàng. Nàng dường như cảm nhận rất rõ cái mùi hôi thối trong tim gan hắn đang thoát ly ra bên ngoài. Hắn cười nhai hàm răng ken két.

Đôi tay hắn không ngừng làm loạn trên bộ quần áo đã nhuộm màu máu. Mảnh vải cuối cùng trên cơ thể nàng cũng theo lực đạo tay hắn mà rơi xuống.

- Bọn bay đâu, mang con dao găm ra đây cho tao.

Hắn cầm chắc con dao nhọn trong tay đưa về phía nàng. Mũi dao sắc nhọn mà vô tình xuyên qua lớp da thịt trắng nõn làm thành những đường thẳng dài trên thân thể nàng, máu tươi không ngừng chảy ra thấm ướt cả mặt sàn. Trên mặt nàng tỏa ra luồng sát khí nồng nặc như tu la từ địa ngục, mắt mở to nhìn chăm chăm người đàn ông kinh tởm trước mặt. Mùi máu tươi bốc lên xông thẳng vào mũi khiến người người đều muốn nôn mửa nhưng với nàng lại không. Nàng cắn răng chịu đựng không hề kêu la một tiếng.

Hắn (lúc này là Kỳ ca nha) im lặng quan sát sắc mặt nàng. Ánh mắt của nàng toát ra vẻ cừu hận cùng cực lạnh thấu xương. Nàng vùng trỗi trong tay bắt đầu tấn công về phía hắn.

- Ta giết chết người, tất cả những gì người gây ra cho ta hôm nay ta sẽ trả lại.

Đường trỗi không ngừng lao về phía hắn, một đường bên trái rồi lại lao vun vút qua bên phải. Hắn chỉ phòng thủ chứ không hề ra tay tấn công vì nếu hắn phản công lại nhất định sẽ làm nàng bị thương.

- Dương nhi, nàng mau nhìn kỹ người trước mặt nàng là ta, nàng mau tỉnh.

Tâm thức nàng dường như không còn nghe thấy tiếng nói của hắn nữa, lúc này thứ âm thanh duy nhất nàng nghe thấy là tiếng cười man rợ của tên cầm đầu đó.

- Người câm miệng ngay cho ta, người không được phép cười người có nghe thấy không. Câm miệng!!!!

Hắn cau mày nghi hoặc trong giây lát. Nàng có lẽ nào không nhận thức được hành động của mình, nàng đang muốn tấn công ai, là người đã gây tổn

thương cho nàng sao? Người nào lại dám đối với nàng như vậy, nếu biết được hẳn tuyệt đối không tha cho kẻ đó!

Nàng vẫn tiếp tục tấn công, trâm trong tay nàng di chuyển với tốc độ ngày càng nhanh hơn. Lúc này không còn là những đường vung hỗn loạn thay vào đó là những đường sắc bén như muốn lấy mạng người. Mũi trâm ngày càng trở nên hung dữ như một thanh tử đao muốn tước đoạt đi linh hồn của bất kỳ kẻ nào cản đường của nó. Hẳn đương nhiên cũng nhìn ra điều đó, rốt cuộc nàng là ai và có bao nhiêu bản lĩnh?

Khí lạnh toát ra từ nàng khiến hẳn phải đôi phần suy nghĩ. Hẳn không thể để sự việc này tiếp tục tiếp diễn, nếu không thì hẳn cuối cùng cũng không thể chống cự lại được nàng. Hẳn suy nghĩ trong vài giây rồi quyết định phản công thật nhanh để ức chế nàng nhưng mọi chuyện xảy ra thực sự quá nhanh và vượt xa khỏi tầm kiểm soát của hẳn.

Nàng lúc này không còn tấn công hẳn nữa, ngược lại mũi trâm lại hướng vào chính người của nàng.

Trước hành động bất ngờ này hẳn không biết làm gì hết chỉ có thể dùng tay ngăn chặn mũi trâm kịp thời trước khi nó chạm vào người nàng.

Một giây...hai giây....ba giây..... một giọt máu.....hai giọt máu.....ba giọt máu..... lần lượt chảy ra theo kẽ tay hẳn chạm xuống nền đất lạnh lẽo. Nàng trong cơn hoảng loạn chợt ngửi thấy mùi máu tanh lan tỏa vào trong mũi, nhưng mùi máu tanh này lại có chút gì đó quen thuộc.

Hẳn cố gắng dùng hai tay gắt gao chế trụ bàn tay của nàng, hẳn chỉ sợ rằng nếu chậm chân một giây nữa thôi nàng sẽ ngay lập tức biến mất trước mặt hẳn. Hẳn mặc kệ cho máu của mình đang chảy xuống, mặc cho cơn đau đang dần dần lan truyền đến ngực, lúc này điều duy nhất hẳn quan tâm là không để cho nàng làm tổn thương chính mình.

Hắn không biết phải làm gì để nàng thoát ra khỏi nỗi ám ảnh đó. Tất cả là tại hắn, nếu như không phải hắn tức giận vì việc nàng xuất cung ra ngoài tìm tên Nhật Song Vương đó thì giờ mọi chuyện đã không ra cố sự như vậy.

Đôi môi lạnh lẽo đặt lên bờ môi đã tái nhợt của nàng. Hắn muốn nuốt hết đau thương, nuốt hết nỗi sợ hãi đang hiện diện quanh nàng. Nghĩ đến những gì nàng đang phải trải qua khiến tim hắn đau như hàng vạn nhát dao đâm, vì sao người đau không phải là hắn mà lại là nàng? Hắn nguyện thay nàng chịu đựng tất cả.

Nàng đang chìm trong bóng đêm lạnh lẽo đáng sợ. Xung quanh nàng chỉ có một màn đen huyền ảo, không người thân, không bạn bè, không một ai hết.

Nàng muốn thoát khỏi bóng tối để trở về, nàng thực sự rất sợ nơi này. Khi đôi môi hắn chạm nhẹ vào môi nàng, đôi chút ý thức của nàng đã trở về. "Cha ơi, sao con thấy ấm áp quá, có phải là cha không? Cha ơi, cha nói cho con biết con phải làm gì bây giờ?"

Đáp lại câu hỏi của nàng là một cổ ấm áp từ đâu truyền đến. Nỗi sợ hãi ngự trị trong tim nàng dần dần biến mất, bóng tối quanh đây cũng không còn hiện hữu. Nàng như một tiểu hài tử thức dậy sau giấc ngủ dài.

Mở mắt ra hình ảnh đầu tiên nàng nhìn thấy là khuôn mặt hắn, ánh mắt hắn nhìn nàng trìu mến. Nhận thấy ánh mắt của nàng không còn như lúc trước hắn mới thở phào nhẹ nhõm.

- Dương nhi, cuối cùng nàng đã tỉnh.

Nàng ngơ ngác nhìn xung quanh. Khi đôi mắt vô tình lướt qua vũng máu đang nằm dưới sàn nhà cùng cây trâm đang nằm ở trên tay nàng mới ý thức được chuyện mình vừa làm.

- Ta.....tay người.....là ta.....

Chưa đợi nàng nói hết câu hần đã cố gắng nặn một nụ cười thật tươi như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

- Ta không sao. Nàng tỉnh là tốt rồi.

Trái ngược với nụ cười của hần, khuôn mặt nàng đang đăm chiêu một điều gì đó có vẻ rất nghiêm trọng. Bất giác nàng không cầm được nước mắt, cất từng tiếng nghẹn ngào.

- Đồ ngốc, sao người lại ngốc như vậy chứ?

Vì sao tất cả những người quan trọng với nàng đều vì nàng mà phải chịu tổn thương, có hay không nếu như không quen biết nàng thì họ sẽ không bị như vậy. Hôm nay hần bị nàng làm cho bị thương, nếu nàng tiếp tục ở bên cạnh hần thì không biết hần sẽ còn gặp chuyện gì. Nàng thực sự mệt mỏi rồi, nàng không muốn trên cuộc đời này còn có bất kỳ ai vì nàng mà phải chịu tổn thương nữa.

- Người.....có thể để ta rời cung được không?

Hần đang cố gắng áp chế cơn đau để cười với nàng thì nụ cười chợt tắt, con người trở nên tối sầm, khuôn mặt ngay lập tức trở nên lãnh khốc vô tình.

- Không được, ta tuyệt đối không cho phép!!!

Nàng không quan tâm hần có đồng ý hay không, tất cả những điều nàng muốn lúc này là rời khỏi nơi đây. Tâm nàng thực sự không muốn rời đi nhưng cuộc sống của hần nếu như không còn sự hiện diện của nàng có lẽ sẽ tốt hơn rất nhiều. Lệ theo hai khóe mắt lăn dài trên đôi gò má gầy của nàng.

- Ta xin người.....ta không muốn ở nơi này thêm một giây phút nào nữa.....người hãy để ta đi đi.....

Thấy nàng đau đớn như vậy tâm hắc đau gấp trăm lần. Nàng phải chịu nhiều đau khổ như vậy cũng là vì hắc, nếu rời khỏi đây rồi nàng có hạnh phúc hơn không? Nhìn nước mắt nàng cứ thế mà rơi hắc càng cảm thấy nàng căm ghét hắc và cái hoàng cung này đến mức nào.

Hai con người, bốn con mắt nhìn nhau. Mỗi người đều mang một tâm tư mà đối phương không thể hiểu được. Quy cho cùng tất cả đều muốn tốt cho người còn lại.

- Dương nhi.....nếu như rời khỏi ta....rời khỏi hoàng cung có thể làm nàng được sống hạnh phúc thì nàng đi đi.....

Nghe được câu này của hắc nàng cũng không biết phải nói gì. Lặng lẽ cầm theo cây trâm dính đầy máu tươi của hắc, nàng lê từng bước rời khỏi căn phòng.

Bước chân càng ngày càng nặng nề, chính nàng lúc này cũng cảm thấy mình đang lưu luyến nơi này, lưu luyến bóng hình của hắc. Nước mắt vẫn âm thầm lăn trên gò má, nàng phải cố gắng kìm nén để không phát ra tiếng khóc lớn "Chúc chàng hạnh phúc...."

Hắc cố gắng gượng nhìn theo bóng dáng nhỏ bé của nàng khuất dần sau cánh cửa lớn của chính điện, có thể đây là lần cuối cùng hắc và nàng gặp mặt, có lẽ Nhật Song Vương kia mới có thể khiến nàng hạnh phúc "Dương nhi, chúc nàng hạnh phúc..."

Khi thân ảnh nàng vừa khuất hắc liền ngã xuống, miệng nhả ra một ngụm máu lớn. Hắc không thể khống chế cơn đau thêm được nữa rồi. Từng hồi đau đớn đang lan truyền đến trước ngực hắc. Trước khi nhắm mắt hắc đã kịp lệnh cho tất cả những người đứng bên ngoài không ai được phép ngăn cản nàng rời cung.

.....
.....

Hết chap. Buồn quá nhĩ..... Tear không biết nói gì thêm.....Thôi thì hẹn gặp lại ở chap sau nhé.....

Xin lỗi các bạn vì post chap hơi muộn. Thông cảm cho ta nhé.

KHI HOÀNG HẬU NỔI GIẬN!!!

Từ Dạ
www.dtv-ebook.com

Chương 20: Hy Sinh Thân Mình Để Giải Độc Cho Hắc.

Chương 20. Hy sinh thân mình để giải độc cho hắc.

Trên đường nàng rời đi không ai dám ngăn cản bởi vì hắc đã hạ lệnh tuyệt đối không ai được phép ngăn cản nàng rời khỏi hoàng cung.

Nàng bước đi thật chậm trong màn mưa dày đặc, mặc kệ cho mưa vô tình tạt vào da thịt, mặc kệ cho giá rét từng hồi len lỏi qua những lớp vải đã ướt đẫm. Giây phút này nàng chỉ bước đi như một kẻ vô hồn chẳng hề để ý đến những gì xảy ra xung quanh.

Mưa ngày càng nặng hạt tạt vào ướt đẫm cả khuôn mặt nhưng vẫn không thể cuốn trôi hết những giọt nước mắt đang lăn dài trên mi. Lớp mặt nạ lạnh lùng trên khuôn mặt nàng cũng bị rửa trôi mất, bây giờ chỉ còn lưu lại nỗi đau cùng những tiếc nuối không muốn rời.

Nàng dừng cước bộ trước cánh cổng lớn của Trúc Mai điện rồi quay lưng lại nhìn nơi này lần cuối.

Nàng quệt ngang dòng nước mắt đang rơi khuôn mặt nhanh chóng lấy lại vẻ lạnh lùng đáng sợ, nàng đè nén nỗi đớn đau đang cuộn cuộn sôi trào để mang bản thân chạy trốn khỏi hoàng cung ngột ngạt này. Nàng quay lưng bước đi thật nhanh về phía cổng thành, nàng sợ nếu chậm thêm một giây nữa thôi sẽ không đành lòng rời đi mất.

Tần công công đang nhanh chóng đốc thúc mọi người thực hiện nhanh tiến độ công việc. Mặc dù trời mưa nhưng tất cả vẫn đang tiến hành theo đúng kế hoạch.

- Mau mau nhanh tay, sáng ngày mai chúng ta phải hoàn thành rồi.

Tần công công sau khi cảm thấy mọi việc đã ổn liền nhanh chóng quay trở về bẩm báo cho hoàng thượng. Vì vội vã và mưa lớn, lại là lúc nửa đêm nữa (cái này là thiên không thời, địa không lợi, nhân không hòa) nên Tần công công và ai đó đâm sầm vào nhau.

- Ai da, ai dám to gan đâm vào ta, hai cái hông của ta muốn téc làm đôi rồi nè.

Tần công công nhăn nhó xoa xoa cái hông tội nghiệp của mình, tay cầm phất trần chỉ thẳng vào người đối diện miệng không ngừng chửi rủa. Cho đến khi nhận ra người nào đó trước mặt quen quen Tần công công mới vội vàng cầm chiếc dù đã bị văng ra xa khi va chạm che cho nàng.

- Hoàng hậu nương nương thứ tội, là do nô tài không chú ý đã đụng phải người. Sao người lại một mình đi trong mưa thế này, nếu người bị cảm hoàng thượng chắc chắn sẽ rất lo lắng.

Thấy nàng không hề có phản ứng Tần công công nghĩ rằng nàng còn đang giận hoàng thượng. Vậy nên Tần công công quyết định nói cho nàng nghe hết tất cả những gì hoàng thượng đang làm với hy vọng cứu vãn được tình hình. Hoàng thượng tính tình ra sao chẳng lẽ lão không hiểu rõ, người cao cao tại thượng như vậy dễ dàng gì nói ra tâm tình của mình, chỉ e lúc đó mọi chuyện đã phức tạp hơn nhiều.

- Hoàng hậu, thứ lỗi cho nô tài lảm lời, nô tài nghĩ người nên tha lỗi cho hoàng thượng đi. Vì để xin lỗi người hoàng thượng đã phải đến hỏi hoàng thái hậu làm thế nào để một nữ nhân hết giận. Không những vậy hoàng thượng biết được nương nương rất thích trúc nhưng trong Trúc Mai điện không đủ chỗ trồng nên người đã đích thân chuẩn bị cho nương nương một rừng trúc ở trong ngự hoa viên nữa.

Hắn....hắn làm tất cả những điều là vì nàng sao? Hắn vì sao lại đối tốt với nàng như vậy chứ? Vì sao hắn lại ngốc như vậy? Hắn như vậy thì làm sao nàng có thể tiếp tục ở bên tổn thương hắn được. "Đồ ngốc, có lẽ chàng đã chọn nhầm người rồi, ta hy vọng sẽ có một ngày có một nữ nhân tốt sẽ đáp lại tình cảm chân thành của chàng".

Trong màn mưa xuất hiện một tiểu thái giám đang chạy về phía nàng và Tần công công, trông điệu bộ vị thái giám này rất hết hoảng.

- Tần công công, không hay rồi. Hoàng thượng trúng độc bị thổ huyết nặng, hiện giờ đang hôn mê bất tỉnh.

Tần công công sau khi nghe thấy tin động trời liền cùng tiểu thái giám trở về Thanh Liên điện.

- Hoàng thượng, sao người lại bị trúng độc chứ. Người hãy chờ lão nô về hầu hạ người.....

Giờ chỉ còn lại một mình nàng đứng dưới mưa. Hắn bị trúng độc? nàng dăm chiêu suy nghĩ bỗng nhiên nghĩ ra một điều gì đó. Thì ra trên trâm cài tóc của nàng có tẩm độc cực mạnh, trước đây nàng dùng trâm này để phòng thân, thật không ngờ hôm nay chính trâm này đã làm hại hắn. Lúc bị trâm đâm vào tay hắn đã cố gắng che dấu đau đớn cộng thêm tâm trí nàng lúc đó không tỉnh táo nên không nhớ ra điều này. Không được, độc này do nàng bào chế chỉ có nàng mới có thể giải, nếu để quá lâu e rằng hắn sẽ mất mạng. Nàng không thể để hắn có mệnh hệ gì được!

Nàng sử dụng khinh công nhanh chóng phi thân về Thanh Liên điện. Mọi người lúc này đang vô cùng vội vã ai nấy đều chắp tay lên ngực cầu nguyện. Tất cả thái y trong cung đều được triệu tập khẩn cấp.

Sau một hồi xem xét vị thái y nào cũng lắc đầu thở dài.

- Hazz, hoàng thượng trúng độc kỳ quái, ta không thể chẩn đoán ra là loại độc nào.

- Lưu thái y, ngay cả ông cũng không đoán ra sao? hoàng thượng lần này khó mà.....hazz.

Khi mọi người đang lo lắng thì Trương Phi vội vã chạy vào.

- Hoàng thượng tại sao lại bị như vậy? Nếu các người không thể chữa trị thì đừng mong giữ lại mạng sống.

Cả đám thái y nghe xong lời Trương Phi nói sắc mặt đều trở nên tái mét. Lần này thì tiêu thật rồi, hoàng thượng bị trúng độc rất lạ, kinh mạch và khí huyết đều hỗn loạn, máu tươi không ngừng thổ ra e rằng sẽ không.....

Nàng đi thật nhanh vào chính điện nhưng vừa bước đến cánh cửa lớn thì bị mấy tên thị vệ ngăn cản.

- Hoàng hậu xin dừng bước, hoàng thượng đang được thái y chẩn bệnh, mong người đứng ở ngoài không được làm phiền.

Nàng đang khẩn trương mà gặp phải đám này thật là không thể giữ nổi bình tĩnh. Nếu đám thái y đó có thể giải độc thì nàng đã không tới đây rồi. Nàng nhanh tay xuất thủ đả thương mấy tên thị vệ rồi xông vào trong.

- Hoàng hậu, sao người lại quay lại?

Nàng không hề để ý đến câu hỏi của Trương Phi. Từ lúc bước vào tâm nàng đã đau như cắt khi nhìn thấy hắc nằm bất động trên giường, mặt không còn chút huyết sắc. Tất cả những điều này đều do một tay nàng gây ra hết, là nàng đã hại hắc.

- Tất cả các người mau tìm đủ 18 vị thảo dược này sắc thành một bát thuốc rồi mau mang tới đây. Nếu trong vòng một canh giờ nữa không có thì

hoàng thượng chắc chắn sẽ mất mạng.

Đám thái y không quan tâm hoàng hậu có thể giải độc được hay không mà chỉ muốn mượn cớ đi tìm thuốc để kiếm đường thoát thân. Lưu thái y cầm danh sách thuốc nàng đưa đọc qua một lượt trên mặt không khỏi toát ra chút kinh ngạc. Thật không ngờ hoàng hậu lại còn biết cả y thuật nữa, trong 18 vị thuốc này có cả những vị không phải thầy thuốc nào cũng biết, cũng may trong hoàng cung đều có đủ.

- Trương Phi, người đứng canh ở bên ngoài, trong vòng nửa canh giờ nếu không có lệnh của ta không ai được phép bước vào đây.

Trương Phi dẫn đo giầy lát, liệu hoàng hậu có đủ khả năng để giải độc không. Ngay cả thái y đều không có cách thì hoàng hậu sao có thể.

Đọc được ý nghĩ trong mắt Trương Phi nàng chỉ nói ngắn gọn một câu.

- Hãy tin ta, ta tuyệt đối không để hoàng thượng xảy ra chuyện gì.

Ánh mắt của nàng toát lên sự quyết tâm cùng sự tin tưởng khiến Trương Phi cũng bị thuyết phục.

- Hoàng hậu yên tâm, thần sẽ canh ở bên ngoài. Nếu có chuyện gì cần xin người cứ gọi.

- Được, sau nửa một canh giờ nếu không thấy ta trở ra, người hãy bước vào.

Lúc này nàng trong phòng chỉ còn nàng và hân. Nàng chạm nhẹ lên gò má xanh xao, đôi môi trắng bệch của người nằm bất động trên giường. Nước mắt nàng lại tự nhiên rơi xuống chạm vào gò má hân.

- Ta xin lỗi chàng, chàng hãy cố gắng một chút nhé.

Nàng đọc khẩu huyết gọi Bách Nhật Thần kiểm ra ngoài. Một thanh kiếm vô hình bỗng hiện diện trong không trung. Nàng đưa tay cầm kiếm rồi cắt một đường nhỏ ở cổ tay trái của mình.

Máu tươi theo đường kiếm tuôn ra chạm xuống mặt sàn. Nàng nhanh chóng đưa nơi máu chảy đến gần chỗ vết thương của hắc. Kỳ thật độc hắc trúng là Âm Nhược tán, độc này có ái lực cao hơn với máu của nữ nhân nên độc sẽ nhanh chóng di chuyển từ cơ thể hắc qua cơ thể của nàng.

Nàng dùng tay trái hút độc còn tay phải vận nội lực ép chất độc của hắc ra ngoài. Chẳng mấy chốc nửa canh giờ đã trôi qua. Độc đã qua bên cơ thể nàng được một nửa, nội lực của nàng cũng suy yếu dần, lúc này đây tình thế quả thật không ổn. Mồ hôi trên trán cứ chảy ra nhễ nhại, ướt hết đám tóc mái trước mặt, sắc mặt nàng trở nên tái dần.

Lúc này Trương Phi từ bên ngoài bước vào, cảnh tượng này thật khiến Trương Phi bất ngờ.

- Hoàng hậu, người....

- Trương Phi, người mau dùng nội lực ép tiếp chất độc của hoàng thượng qua người ta. Thuốc giải kia chỉ có thể giải được một phần tư hàm lượng độc trong người hoàng thượng thôi.

- Hoàng hậu, nếu như vậy người trúng độc sẽ là người.

- Người đừng nói nhiều, trước mắt cứu hoàng thượng quan trọng hơn. Độc này nếu ở trong cơ thể nam nhân sẽ phát tác mạnh nhưng nếu ở trong cơ thể nữ nhân thì sẽ ít tác dụng hơn, ta sẽ không sao....

Trương Phi ngồi xuống bên cạnh giường, đỡ hắc ngồi dậy truyền nội lực sang cho hắc để ép độc ra. Kinh mạch của hắc đã dần ổn định, huyết cũng không bị thổ ra ngoài nữa.

Lượng độc tố qua người nàng ngày càng nhiều, nội lực cũng đã giảm phân nửa. Lúc này cơ thể nàng đang suy yếu liền nhả ra một ngụm máu.

- Hoàng hậu, người không sao chứ?

Trương Phi đang vận nội lực thấy nàng bị thổ huyết không khỏi lo lắng.

- Ta không sao. Độc tố hiện giờ chỉ còn một ít, người mau đi lấy thuốc mang đến cho hoàng thượng uống mau lên, nếu qua một canh giờ thì vô phương cứu chữa.

Nghe thấy vậy Trương Phi nhanh chóng đi lấy thuốc cho hần uống. Quả thật sau khi uống xong sắc mặt hần đã hồng hào hơn rất nhiều. Hiện tại người không ổn duy nhất là nàng.

- Hoàng hậu, để thần cho người đưa người về Trúc Mai điện nghỉ ngơi, sắc mặt người có vẻ không ổn.

- Ta không sao. Hoàng thượng chưa tỉnh ta không thể rời đi được.

Trước sự cương quyết không thỏa hiệp của nàng Trương Phi chỉ biết lắc đầu. Chính hần cũng nhìn ra hoàng hậu rất quan tâm hoàng thượng, vậy tại sao hoàng hậu lại muốn rời đi chứ. Tuy rằng lo lắng cho sức khỏe của nàng nhưng còn một lý do nữa khiến Trương Phi canh cánh trong lòng đó là ngày mai Tiểu Thanh biết được chuyện này chắc chắn sẽ không ngừng trách móc hần mà.

Nàng ngồi bên cạnh giường của hần suốt một đêm không hề chớp mắt, cầm tay hần áp nhẹ lên gò má mình chờ đợi hần tỉnh dậy.

Hần trong cơn mơ màng chợt tỉnh giấc. Đập vào mắt hần là khuôn mặt của nàng, sao lại xanh xao như vậy, mặt nàng sao lại nóng như vậy? Hần ngỡ đây là một giấc mộng, nàng sao có thể ở đây được chứ, rõ ràng hôm qua nàng đã rời cung rồi mà. Nếu đây là mơ thì hần xin nguyện không tỉnh

lại, hẳn muốn cả đời này mỗi khi mở mắt đều có thể nhìn thấy khuôn mặt của nàng.

Thấy hẳn mở mắt nàng cảm thấy nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

- Chàng đã tỉnh lại rồi.

Đây đúng là giọng nói của nàng rồi. Đây không phải là mơ, là nàng đang ở bên cạnh hẳn, nàng không có rời đi.

- Dương nhi, nàng thực sự không rời đi?

Hẳn cố gắng ngồi dậy nhưng do chưa hồi phục hẳn nên không thể được. Nàng thấy hẳn muốn dùng sức liền ngăn cản. Hẳn vừa mới tỉnh nếu như dùng lực quá sẽ không tốt cho thân thể.

- Chàng vừa mới tỉnh, nên nằm nghỉ thì tốt hơn.

Hoàng thái hậu, Trương Phi và Tần công công vừa từ ngoài điện bước vào. Thấy hẳn đã tỉnh ai nấy đều hết sức vui mừng.

- Kỳ nhi, con thực sự đã tỉnh, mẫu hậu rất lo lắng cho con.

- Hoàng thượng, người tỉnh rồi. Lão nô tưởng cả đời này hết cơ hội được hầu hạ người nữa.

Câu nói vừa kết thúc Tần công công mới biết mấy con mắt đang nhìn mình, cái gì mà hết cơ hội hầu hạ nữa chứ.

- Ấy chết, là lão nô nói sai. Để lão nô tự phạt tát vào miệng mình hai mươi cái.

Chẳng ai thêm chú ý đến hai mươi cái tát tự phạt của Tần công công, tất cả sự chú ý bây giờ chỉ dồn vào hẳn. Sự việc hôm qua khiến mọi người vẫn

còn lo sợ, ngộ nhỡ hắn xảy ra chuyện gì thật thì Phong Thiên quốc sẽ ra sao đây.

Nàng đang cảm thấy rất khó chịu, độc tính phát tác trong cơ thể làm ngực đau nhói, tuy là tác dụng không mạnh nhưng vẫn khiến người bị trúng độc đau đớn cộng thêm việc nội công đã giảm hơn một nửa nên nàng khó cầm cự được. Sao nàng lại thấy nóng như vậy, không lẽ hôm qua dính mưa nàng bị cảm.

Nàng cố gắng vận phần nội công còn lại để cầm cự, không thể để hắn biết nàng vì hắn mà hút độc sang người mình được, nếu không hắn sẽ rất lo lắng. Nhìn thấy khuôn mặt của nàng ngày càng tái nhợt hắn thật không an tâm chút nào.

- Dương nhi, nàng không khỏe ở đâu?

Nàng cố gắng gượng cười với hắn, " Nhật Dương, mày cố thêm một chút nữa thôi, không thể để lộ mọi chuyện được!".

- Ta không sao. Chàng nghỉ ngơi cho tốt. Ta phải về Trúc Mai điện kéo Tiểu Hồng lo lắng.

Nàng phải kiểm soát rời khỏi nhanh chóng, nếu như ở đây lâu hơn nữa nàng sẽ không đủ sức cầm cự thêm. Bất chấp hắn có đồng ý hay không nàng vẫn đứng dậy bước đi. Vì thời gian ngồi quá lâu nên cả hai chân đều tê cứng. Một trận choáng váng ở đâu truyền tới, trước mắt nàng chỉ toàn là màu đen.

.....

KHI HOÀNG HẬU NỔI GIẬN!!!

Từ Dạ
www.dtv-ebook.com

Chương 21: Cầu Cứu Mẹ Chồng

Nhìn thấy nàng ngã xuống hần cố gắng dồn hết sức bật dậy đến bên ôm lấy nàng.

- Mau truyền thái y.

Trúc Mai điện.

Trong lúc Lưu thái y chẩn bệnh cho nàng thì hần một mặt lạnh lẽo nhìn hai người đứng trước mặt.

- Trẫm hỏi lại lần nữa, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?

Làm sao đây? Trương Phi và Tần công công bốn mắt nhìn nhau. Hoàng hậu đã dặn nhất định không thể để cho hoàng thượng biết. Bọn họ đương nhiên là không dám trái lời. Mọi chuyện xảy ra gần đây đều cho thấy thù địch với ai chứ không nên đắc tội với hoàng hậu nếu không kết cục hết sức thảm.

Đáp lại câu hỏi của hần vẫn là sự im lặng của họ. Hần nổi trận lôi đình đập tay vào bàn thết lớn (ca ca mới được giải độc mà oai ghê).

- Hai người muốn chết phải không, nếu hai người vẫn tiếp tục im lặng trẫm sẽ chém đầu hai người. Mau nói!

Chết thật rồi, lần này thảm rồi. Hoàng thượng đích thực đang rất tức giận. Sao bọn họ lại gặp xui xẻo vậy chứ. Một bên là hoàng thượng một bên là hoàng hậu, đắc tội với ai cũng chết chắc. Biết làm sao đây?

Thấy tình cảnh trước mắt Hoàng thái hậu mới lên tiếng phá tan bầu không khí căng thẳng đáng sợ này.

- Tần công công, Trương Phi hai người mau nói chuyện gì đã xảy ra.

Hoàng thái hậu anh minh, người đứng là Bồ tát sống cứu vớt sinh linh sắp lìa đời của bọn họ. Hoàng hậu suy cho cùng cũng chỉ dậm không được nói cho hoàng thượng biết chứ đâu có dạn không được nói cho thái hậu biết đâu.

Trương Phi và Tần công công một mạch kể hết mọi chuyện cho hần và thái hậu nghe.

- Bẩm hoàng thượng, đêm qua người bị trúng độc kỳ quái, thái y không thể chẩn đoán là độc gì. Hoàng hậu vì cứu người mà tự cắt cổ tay của mình hút độc từ cơ thể hoàng thượng sang cơ thể của mình, lại còn dùng nội lực để ép độc của hoàng thượng ra nữa. Hoàng hậu cả đêm ngồi bên cạnh người không hề chớp mắt.....

Hần nghe xong liền cảm thấy khí lạnh trong người bốc ra ùng ùng khiến mọi người lạnh thấu tim gan.

- Sao các người lại để nàng làm như vậy hả???? Nếu nàng có mệnh hệ gì trăm sẽ không tha cho các người!!!

Hần hận không thể giết ngay đám người này, chuyện nguy hiểm như vậy sao họ lại có thể để cho nàng làm cơ chứ.

- Kỳ nhi, con bình tĩnh lại. Chuyện quan trọng bây giờ là chờ Dương nhi tỉnh dậy. Con đừng trách bọn họ nữa.

Mọi thứ chìm trong im lặng cho đến khi nó bị phá vỡ bởi tiếng của Tiểu Hồng.

- Thái hậu, hoàng thượng. Hoàng hậu đã tỉnh.

Hắn nghe thấy vậy liền đến bên cạnh giường của nàng. Trương Phi và Tần công công thì thở phào nhẹ nhõm "Ờn giờ, hoàng hậu đã tỉnh".

- Dương nhi, nàng thấy trong người thế nào?

- Ta không sao. Sao chàng lại đến đây, độc mới được giải chàng không được phép vận động nhiều.

Hắn mới nguôi giận được một chút giờ lại bị nàng khơi lên. Nàng tại sao lại không lo lắng cho bản thân mình một chút mà lại đi lo lắng cho người khác chứ.

- Nàng lại còn nói. Ai cho phép nàng tự cắt cổ tay mình, ai cho phép nàng hút độc từ người ta qua người nàng, ai cho phép nàng dấu diếm ta. Nếu nàng xảy ra mệnh hệ gì thì ta biết phải làm sao?

Hắn làm một lèo bài ca con cá khiến nàng đau cả đầu. "Sao hắn lại biết mọi chuyện nhỉ, Trương Phi, Tần công công hai người sẽ biết tay ta". Hắn lại còn dám mắng nàng sao, hắn lấy cái tư cách gì mà mắng nàng cơ chứ.

- Ta nói cho chàng biết, chàng lấy tư cách gì mà nói ta. Ta hỏi chàng ai cho phép chàng tự ý ngăn mũi trâm đó của ta, ai cho phép chàng làm tổn thương mình như vậy hả? Nếu hôm qua chàng xảy ra chuyện gì cả đời ta sẽ không tha thứ cho mình, chàng biết không?

Hai người đáp qua đáp lại mà không chú ý có một bậc phụ huynh đang ngồi ngay bên cạnh, dạ vâng đó chính là Hoàng thái hậu đáng kính của chúng ta.

- E hèn!!! Hai con cho ta có ý kiến.

Hai người lúc này mới dừng cuộc tranh luận lại và dồn hết sự chú ý về phía thái hậu.

- Mẫu hậu, nhi thần xin lỗi.

- Hoàng thái hậu, thần thiếp đã bất kính.

Sau khi giành lại chủ quyền và trở thành tiêu điểm chú ý của mọi người Hoàng thái hậu lại tiếp tục lên tiếng.

- Ta nghĩ hai con đều nên nghỉ ngơi không nên tranh cãi nhiều. Cả hai con hiện tại sức khỏe đều không tốt, đợi sau khi sức khỏe hồi phục thì nói chuyện tiếp đi. Người đâu, lệnh trong ba ngày hoàng hậu và hoàng thượng không được phép gặp mặt nhau!

Hai người họ nhìn chăm chăm vào thái hậu không chớp mắt. Kẻ vui mừng người khóc thảm.

- Mẫu hậu, như vậy không được!!!

- Hoàng thái hậu, người thật là anh minh.

Hắn không nghe nhầm chứ, sao nàng có thể đồng ý với thái hậu như vậy. Dù sao hắn cũng nhất định không đồng ý.

- Ta còn chưa tính chuyện với nàng xong sao nàng dám đồng ý hả. Mẫu hậu nhi thần không đồng ý chuyện này được.

Cái gì mà không đồng ý. Hắn vừa mới được giải độc xong mà còn đòi tìm nàng tính sổ. Nàng muốn đập đầu vào gối tự sát quá, biết vậy để hắn ngỏm củ tỏi cho rồi. Mọi chuyện đã đến nước này nàng chỉ còn cách tính kế thoát thân thôi.

- Thái hậu, hay thần thiếp có ý thế này. Nếu người không phiền thì ba ngày tới cho phép thần thiếp được đến Từ Ninh cung ở chung với người

được không ạ.

- Như vậy thì còn gì bằng. Dương nhi, nếu con muốn thì ngay bây giờ có thể đến Từ Ninh cung luôn.

Hô hô, có thể chứ. Hoàng thái hậu thật là đáng yêu quá mà. Được như vậy nàng mơ cũng chẳng được nữa.

- Tạ ơn thái hậu, vậy thì ngay bây giờ con xin phép được theo người về Từ Ninh cung. Tiểu Hồng, Tiểu Thanh, Tiểu Yến ba em mau dọn đồ của ta đến Từ Ninh cung nhanh lên.

Chứng kiến cảnh mẹ chồng nàng dâu hết sức thân mật hẳn không biết làm gì hơn ngoài chuyện nắm tay chịu đựng. Thật ra thì hẳn hay là nàng mới là con đẻ của thái hậu đây? Hoàng Song Nhật Dương nàng đừng đắc ý vội, ta nhất định không tha bỏ qua cho nàng đâu.

Từ Ninh cung.

Đây là lần đầu tiên nàng đến Từ Ninh cung. Kể ra từ khi vào cung đến giờ được ba tháng rồi mà gặp biết bao nhiêu chuyện rắc rối khiến nàng quên mất trong cung còn có một vị Hoàng thái hậu nếu sáng nay không gặp chắc nàng cũng sẽ chưa biết.

Lần đầu nhìn thấy Hoàng thái hậu nàng đã rất có thiện cảm, ắt hẳn đây là một người có tấm lòng lương thiện. Nàng ước gì mình cũng có một người thân như vậy.

- Dương nhi, con mau ngồi xuống đây. Ta đã căn dặn cung nữ chuẩn bị phòng nghỉ cho con rồi.

Nàng theo lời của thái hậu ngồi trên cái sập gỗ. Nhìn lướt qua thì nơi đây rộng hơn Trúc Mai điện của nàng, bài trí cũng đơn giản không quá mức cầu kỳ, đặc biệt trong cung này có rất nhiều cây xanh.

- Thái hậu, thần thiếp đa tạ người.

Thấy kiểu xưng hô khách sáo của nàng thái hậu cũng phải cười thành tiếng. "Đứa nhỏ này chắc còn đang sợ ta, ta trông khó tính vậy sao?"

- Đứa nhỏ ngốc ngày, đừng có một tiếng gọi ta là thái hậu, hai tiếng gọi ta là thái hậu có được không. Hay con cũng giống như Kỳ nhi gọi ta là mẫu hậu đi.

Vậy thì còn gì bằng, nàng thực ra cũng không muốn xưng hô rắc rối như vậy. Nhưng vì đây là lần đầu gặp mặt nên nàng phải theo quy tắc mà làm.

- Thái... à không mẫu hậu, con cảm ơn người, thực ra con cũng muốn gọi người ngay từ đầu như vậy rồi nhưng lại sợ vi phạm quy tắc trong cung. Mẫu hậu may mà hôm nay gặp được người nếu không cái mạng nhỏ này của con e là sẽ rất thâm.

Vẻ tự nhiên của nàng càng khiến thái hậu càng yêu thích, trong cung lòng người hiểm ác khó mà gặp được những người thẳng thắn như vậy. Thái hậu cười hiền từ nhẹ nhàng cầm lấy tay nàng.

- Dương nhi, cảm ơn con đã hy sinh thân mình để cứu Kỳ nhi, nếu không có con nhất định nó đã gặp chuyện chẳng lành.

- Mẫu hậu, người đừng nói như vậy. Mọi chuyện đều là lỗi của con, nếu không phải vì con thì chàng cũng không bị như vậy.

Sự hiền từ làm cho nàng có cảm giác rất ấm áp. Từ trước đến giờ ngoại trừ mẹ nàng ra thì chưa có một người phụ nữ nào đối tốt với nàng giống người. Nàng rất muốn được xà vào lòng người thường thức từng chút một dư vị ấm áp mà đã rất lâu nàng chưa được cảm nhận.

- Dương nhi, ta đã nghe những cung nữ khác kể lại. Con có thể cho ta biết vì sao con muốn rời đi không?

Nàng biết trả lời như thế nào đây. Mọi chuyện nói chung rất phức tạp, có liên quan đến quá khứ ở hiện tại, nàng làm sao có thể giải thích rõ ràng được.

- Mẫu hậu, con.....

- Dương nhi, ta có thể nhìn thấy được Kỳ nhi là yêu con thật lòng, từ trước đến giờ nó chưa từng đối với nữ nhân nào khác như vậy cả. Ta cũng có thể cảm nhận được con cũng có cảm tình với nó. Ta hy vọng con có thể cho Kỳ nhi một cơ hội.

Vấn đề ở đây không đơn giản như vậy. Nếu như nàng ở bên mà tiếp tục gây ra tổn thương cho hần thì nàng thà rằng chọn cách rời đi. Ngày hôm qua hần đã vì nàng mà xuýt mất mạng, không biết sau này hần còn vì nàng mà chịu thêm tổn thương gì nữa.

Tối nay nàng không thể ngủ được vì suy nghĩ lại chuyện hồi chiều thái hậu nói. Kỳ thật nàng cũng có cảm giác với hần, nàng không muốn rời xa hần. Nàng có nên tiếp tục rời đi không? Nếu như ông trời đã muốn thử thách lòng người thì nàng sẽ lựa chọn đối mặt. Nàng không muốn hần phải chịu bất kỳ tổn thương nào và bây giờ nàng quyết định sẽ ở bên hần, dùng hết khả năng của mình để bảo vệ hần.

Nàng đang ở đâu đây, sao nơi này toàn là bóng tối vậy. Cha ơ, Tiểu Thanh, Tiểu Yến mọi người ở đâu. Phút chốc trước mặt nàng lại hiện lên cái cảnh đáng sợ đó, là máu, là mùi tanh nồng nặc. Phía trước là một gã đàn ông với cái đầu màu đỏ chói, bộ quần áo trên người dính toàn máu tươi, hần ta đang quay lưng về phía nàng nên nàng chẳng nhìn rõ hần là ai.

Một giọng cười ghê rợn vang lên khiến nàng giật mình lùi về phía sau vài bước, giọng cười đó..... hần ta vừa cười vừa quay mặt về phía nàng. Trên tay phải của hần cầm một con dao nhọn đập liên tục vào lòng bàn tay

trái. Là hắc, là tên đã bắt cóc nàng. Không! sao hắc lại ở đây, nàng đã giết chết hắc rồi, hắc không thể nào đến tìm nàng được.

Hắc cầm con dao nhọn từ từ bước về phía nàng. Một cảm giác sợ hãi đang kéo đến nhanh chóng dâng kín trong tâm trí.

- Không! người đừng bước qua đây nếu không ta sẽ giết chết người!
Mau tránh xa ta ra, mau rút đi!!!!

Tiểu Yến ở cách đó không xa nghe thấy tiếng hét của nàng liền chạy đến. Nhìn thấy nàng hết sức sợ hãi, mồ hôi chảy đầm đìa trên mặt Tiểu Yến liền gọi nàng tỉnh dậy.

- Đại tể, người mau tỉnh dậy. Đại tể!!!

Nàng đang gặp ác mộng liền được tiếng gọi của Tiểu Yến gọi dậy. Thì ra đây chỉ là ác mộng. Nàng đưa vạt áo lau mồ hôi lấm tấm trên mặt rồi vỗ nhẹ lên ngực. Đã nhiều năm rồi nàng chưa mơ lại cơn ác mộng này, sao hôm nay lại gặp lại chứ.

Rất nhanh chóng thái hậu cũng đến phòng nàng. Nhìn thấy gương mặt tái nhợt của nàng thái hậu hết sức lo lắng.

- Dương nhi, con không sao chứ, con gặp ác mộng sao?

Đột nhiên nghe thấy tiếng nói thân thiết của thái hậu nàng cảm thấy lòng mình thật ấm áp rồi bản thân cũng tự ôm Hoàng thái hậu thật chặt, hai dòng nước mắt cứ thế chảy ra. Lúc này nàng ngỡ rằng chính là mẹ đang ôm mình.

Hoàng thái hậu ôm nàng thật chặt, để mặc cho nước mắt nàng làm ướt đầm một bên vai áo của mình. Người vỗ vỗ nhẹ sau lưng nàng rồi nói những câu yêu chiều như một người mẹ đang dỗ dành đứa con của mình vậy.

- Dương nhi ngoan đừng khóc nữa, có mẫu hậu ở đây rồi.

Nàng như một tiểu hài tử làm nũng mẹ, nàng chỉ muốn đêm nào đi ngủ cũng được ôm một ai đó để ngủ, có lẽ như vậy nàng sẽ bớt sợ hãi hơn nhiều. Thế là gần cả một đêm nàng thức trắng, đến tận gần sáng mới chợp mắt được một chút.

Ba ngày trôi qua trong sung sướng và hạnh phúc. Với tư cách là người bệnh nàng được mẹ chồng bồi bổ cho bao nhiêu là sơn hào hải vị, món ngon vật lạ. Ngoại trừ những lúc bắt nàng uống thuốc ra thì những lúc còn lại Hoàng thái hậu quả là một người mẹ chồng lý tưởng. Nàng ước rằng thời gian ba ngày cứ mãi mãi kéo dài như vậy. Nhưng rồi thời gian trôi nhanh như ngựa phi qua cửa sổ vậy, mới nhắm mắt giờ mở mắt đã hết ba ngày. Biết vậy lúc trước nàng xin đến Từ Ninh cung một tháng luôn có phải hay hơn không.

Giây phút nàng rời khỏi Từ Ninh cung cũng là thời khắc đánh dấu chuỗi ngày thâm cảm của nàng sau này, nàng tin chắc là như vậy. Bởi vì thực tế đã chứng minh điều đó. Hắn đang đứng trước Từ Ninh cung, chỉ cần nàng bước ra là hắn sẽ nhào tới xé xác nàng ra, giống như TOM rình JERRY ở cửa hang vậy.

- Mẫu hậu, người có thể cho con tá túc vài tháng ở đây được không?

Trái lại với trái tim đầy nhiệt huyết và khẩn cầu tha thiết là một cái lắc đầu lãnh khốc vô tình của mẹ chồng khó tính.

- Dương nhi, tất cả không thể giải quyết bằng trốn tránh. Con phải tự mình đối đầu.

Đùng! Nàng nghe như có tiếng sấm bên tai. Lần này xác định nàng sẽ chết rất thảm cho mà coi. Hazz cách duy nhất bây giờ là face to face (mặt đối mặt) vậy.

Đội quân chân chính "tứ đại cô nương" của nàng gồm nàng, Tiểu Hồng, Tiểu Thanh, Tiểu Yến . Còn quân địch "tứ đại ác ma" ngoài kia bao gồm hắc, Trương Phi, Triệu Tấn và Tần công công. Cuộc chiến giữa "tứ đại cô nương" và "Tứ đại ác ma" ai sẽ giành chiến thắng đây? Tất cả phụ thuộc vào một trái tim nóng và một cái đầu lạnh.

Nàng đi từng bước thật chậm thật chậm về phía kẻ địch. Hắc thì vẫn một mực im lặng nhìn theo nhất cử nhất động của nàng (Kỳ ca nguy hiểm quá).

Tần công công đại diện cho "Tứ đại ác ma" gửi thư khiêu chiến.

- Bẩm nương nương, tối nay hoàng thượng sẽ đến Trúc Mai điện thị tẩm. Mong nương nương chuẩn bị cho tốt.

Đùng!!! Tiếng sấm thứ hai trong ngày vang lên. Hắc là có ý gì đây, hắc không phải sẽ trừng phạt ta bằng cách này chứ!

- Người không được đối xử với ta như vậy. Người không phải muốn động dục đến mức một người mới vừa khỏi bệnh như ta phải thị tẩm chứ. À phải rồi Ngọc quý phi chắc đang mong chờ người đến Phụng Hoàn cung, người nên đến đó mới đúng.

(Tear: ta định cho Dương tử tiếp tục gọi Kỳ ca là "chàng" nhưng với tình cảnh này chắc không được quá, thôi thì tiếp tục sai "người" vậy).

Hắc không may may lên tiếng giải đáp thắc mắc của nàng, lần này vẫn là Tần công công lên tiếng.

- Hoàng hậu, được thị tẩm là vinh hạnh của bất kỳ vị phi tần nào, lão nô chúc mừng nương nương, chúc người sớm mang long thai.

Máu dồn lên não rồi. Nàng thề sẽ không tha cho cái tên công công thói này. Nàng trực tiếp bước đến sát bên cạnh Tần công công, trên môi nở một

nụ cười quỷ dị. Nàng dùng lực bàn tay bóp mạnh cằm của lão khiến lão há miệng ra rồi trực tiếp bỏ vào trong đó một viên dược màu đen.

Tần công công cố gắng nhổ ra nhưng không được, viên dược vừa vào trong miệng đã tan ngay lập tức.

- Hoàng hậu, người.....

- Im ngay!!! Đây chỉ là cảnh cáo, không được phép phát ngôn lung tung.

"Ta mới không thèm thị tẩm cái tên xấu xa này!"

Nói xong nàng mang "tam Tiểu" rồi hỏi ngay. Trước khi nàng rời đi hẳn còn tặng nàng một câu mang tính chất đe dọa nặng nề đến thể chất lẫn tinh thần.

- Nếu nàng có ý định bỏ trốn thì....tất cả những người trong Trúc Mai điện sẽ phải chết.

Sau những việc xảy ra gần đây hẳn rút ra một điều là đồ tiểu yêu này luôn luôn chống đối lại hẳn không hề sợ hãi điều gì nhưng nhược điểm chí mạng của nàng mà hẳn có thể lợi dụng được đó là tính mạng của những người trong Trúc Mai điện. Hẳn cũng không muốn làm như vậy nhưng để đạt được mục đích hẳn đành xấu xa một lần vậy.

Và đương nhiên nữ chính của chúng ta cũng chẳng vừa, cũng kịp đưa ra lời phản công trước khi rời khỏi. Đó là....

- Người hãy lấy hẳn làm gương đi!!!

Vừa nói nàng vừa chỉ đến cái người đang cố gắng khạc nhổ dược trong miệng ra, mặt mũi thì tái mét như người chết đến nơi vậy.

KHI HOÀNG HẬU NỔI GIẬN!!!

Từ Dạ
www.dtv-ebook.com

Chương 22: "Thị Tầm, Ta Phải Làm Sao???"

Chương 22. "Thị tầm, ta phải làm sao???"

Thanh Liên điện.

Tần công công mặt mũi tái nhợt chờ đợi bản án tử hình được báo trước, không biết độc này sau khi phát tác sẽ làm ra cái giống gì đây?

Mấy vị thái y cùng được truyền đến nhưng không ai có khả năng giải độc.

- Tần công công thật thứ lỗi, đây là Thanh Tiêu hoàn dược, người uống vào sẽ thay đổi giọng nói, nam thành nữ, nữ thành nam. Ta e ông sẽ phải nói giọng nam nhân trong vòng một tuần. Không có thuốc giải.

Tần công công đau đớn không thể chấp nhận sự thật này.

"Ôi giọng nói thánh thót của ta không thể trở thành giọng của nam nhân được. Hoàng hậu nương nương sao người có thể ra tay độc ác như vậy với nô tài".

- Hoàng thượng, người phải thay lão nô làm chủ.....hu hu.

Cả ba người còn lại đều nhìn Tần công công với ánh mắt thương xót và đồng cảm nhưng đây chỉ là vẻ bề ngoài thôi còn thực tế bên trong lại trái ngược, ba ý tưởng lớn gặp nhau.

"Tại ông cả thôi, biết hoàng hậu không dễ động vào còn phát ngôn hàm hồ. May cho ông hoàng hậu còn ra tay nương tình nếu không giờ này ông không còn mạng để mà than nữa rồi".

- Tần công công, ông nên về nghỉ ngơi cho tốt. Nếu có gì không phục ông cứ nói thẳng với hoàng hậu.

Oành!!!

"Hoàng thượng sao người có thể nói như vậy, nếu lão nô đến tìm hoàng hậu thì ngay cả mạng già này cũng không còn. Người như vậy là bệnh vực thê tử. Không phục, không phục!!!"

Tần công công đành vác cái mặt ỉu xiu rời khỏi Thanh Liên điện, trong lòng không khỏi thầm than.

"Thôi đành buông tay chấp nhận số phận, ai bảo mệnh ta sinh ra là để hầu hạ hoàng thượng cơ chứ. Coi như lần này ta xui xẻo đụng trúng hoàng hậu".

Trúc Mai điện.

Một mảnh não loạn chưa từng thấy. Nàng nằm gác chân trên giường suy nghĩ kể phòng thủ.

"Cái tên chết tiệt này, người nghĩ lão nương dễ dàng chịu thua như vậy sao. Hừ!".

Nhưng nghĩ nát óc nàng vẫn chưa tìm ra được kế nào.

Dụng độc? không được! Cơ thể hãn mới hồi phục nếu trúng độc e rằng không hay.

Đánh lại hãn? Không được! Nội lực của nàng chưa hồi phục, không thể đánh thẳng hãn được.

Trốn đi lại càng không, hãn sẽ nổi thú tính mà toàn tâm tiêu diệt Trúc Mai điện của nàng mất.....

Cách này không được, cách kia không được vậy cuối cùng ta phải làm sao???

Lại thêm vị ma ma trong cung sau khi biết tin tối nay nàng thị tẩm liền đến Trúc Mai điện để dạy nàng biết một vài kiến thức cơ bản mà thời hiện đại gọi là SKSS (sức khỏe sinh sản đó mấy nàng).

Nàng cầm quyển Xuân cung đồ trong tay lật lật vài trang rồi vứt xuống bàn. Rõ là rắc rối, các người có cần phiền toái như vậy không!!!

- Hoàng hậu nương nương, một trong những cách nắm giữ trái tim của hoàng thượng là người phải biết lấy lòng người khi ở trên long sàng. Điều đầu tiên là phải lựa chọn trang phục phù hợp.

Nói rồi vị ma ma đặt lên bàn một bộ y phục màu tím nhạt. Nàng vừa uống trà vừa cầm lên xem thử. Mém chút nữa là ngum trà bay ra ngoài.

"Không phải chứ, đây cũng là y phục sao. Không ngờ người cổ đại cũng biết chế ra cái loại y phục xuyên thấu, chỗ cần dài thì lại ngắn, chỗ cần dày thì lại mỏng như thế này".

- Còn nữa còn nữa, người hãy xem những hình ảnh trong quyển Xuân cung đồ này đi, người nói xem người thích hình nào nhất?

Nàng im lặng không nói gì, thấy vậy vị ma ma này tự suy diễn ra đủ thứ chuyện.

- Hoàng hậu nương nương, lần đầu tiên ai cũng căng thẳng và e thẹn hết. Người nhất định đang rất lo lắng phải không? Vậy để nô tì tư vấn cho người nhé. Người nhìn xem hình này, nam trên nữ dưới hết sức tình tứ nha.

Nàng không hề để tâm đến những gì bà ta nói, lòng bùng hết cả lỗ tai.

- Ta thấy nó giống như chó đực đang bắt ve cho chó cái thì đúng hơn.

(Tear: chắc chết mất).

Câu nói của nàng vừa thoát ra liền khiến một dàn người trong hậu trường muốn ngã lăn ra đất. Tiểu Hồng, Tiểu Thanh, Tiểu Yến này giờ lén lút trốn sau tấm màn che nghe lén.

Mặt ai cũng nổi rõ hai mảnh đỏ hồng, e thẹn khi nghe những gì vị ma ma truyền đạt, duy chỉ có mình nàng vẫn giữ nguyên sắc thái bình thường.

Thực ra nàng đã phát hiện ra ba tiểu nha đầu này từ lâu nhưng chưa muốn phát giác chúng. Bọn họ cũng thật là muốn nghe thì đường đường chính chính bước ra chứ cần gì phải lén lút như vậy chứ.

Mà khoan, sao bọn họ lại có loại phản ứng đó chứ? Trước kia nàng vẫn thấy con Euro nhà nàng nằm dưới đất để cho con Dollar bắt ve mà, tư thế giống y cái hình nàng vừa nhìn thấy. Nàng chỉ nói ra sự thật thôi.

- Ba em mau bước ra đây cho ta, đừng lén lút ở trong đó nữa.

Nghe thấy tiếng gọi của nàng cả ba người họ như kẻ gian bị bắt tại trận, lần lượt bước ra.

- Ma ma, hay là người dạy cho ba nha đầu này đi, dù gì họ cũng sắp lên kiệu hoa rồi.

Bọn họ đương nhiên hiểu ý tứ trong câu nói kia. Đối với Tiểu Thanh và Tiểu Yến cái án "thành thân" còn treo lơ lửng trước mặt, chỉ cần nàng hạ lệnh họ sẽ ngay lập tức bị bắt về phủ của hai cái tên đáng ghét kia. Tốt nhất là không nên làm nàng nổi giận.

Sau một hồi truyền đạt kiến thức uyên thâm của mình, cuối cùng vị ma ma cũng chịu buông tha cho những trái tim yếu đuối này. Trước khi rời khỏi ma ma còn cố nhấn mạnh thêm một câu với phong thái nửa đùa nửa thật.

- À, có một điều ta chưa nói đó là....lần đầu tiên sẽ rất đau, các người nhớ la bé bé thôi kẻo làm ảnh hưởng đến giấc ngủ của người khác.....

Ba trái tim yếu đuối cuối cùng cũng tan vỡ và không chịu đựng được thêm đả kích nào nữa bèn đuổi vị ma ma này về.

- Bà còn nói nữa, mau biến ngay!!!!

Nhận thấy sắc mặt của ba tiểu nha đầu này thay đổi như tắc kè bông nàng không thể cầm được mà cười thành tiếng. Thay vì bắt nàng phải học mấy cái thứ lý thuyết đó thì việc ngồi xem mấy nha đầu này học còn thú vị hơn nhiều.

Bắt được ánh mắt căm phẫn của ba người họ nàng mới cười nhỏ giọng đi một xíu.

- Đại tì, người chó có cười. Đừng quên tối nay tỷ mới chính là người phải làm mấy cái đó.

Nụ cười trên môi nàng chợt tắt. Nãy giờ mãi xem kịch vui mà quên mất. Tiểu Yến nói đúng, tối nay nàng mới là nạn nhân xấu số. Phải làm sao đây, phải suy nghĩ. Cái đầu óc thiếu năng này, sao lúc cấp bách mà lại đình công thế hả????

Rất nhanh một ngày đã trôi qua, mặt trời đã ngủ yên sau rặng núi, bóng đến dần dần buông xuống thật đáng sợ. Sau một ngày suy nghĩ không ra biện pháp nàng đã quyết định đổi mặt, nàng không tin nếu nàng nhất định không đồng ý mà hấn dám làm gì nàng.

- Tiểu Thanh, Tiểu Yến hai em ra canh bên ngoài, nếu hấn đến báo cho ta biết.

Dù gì cũng phải có chuẩn bị trước, nếu hấn cứ như hồn ma xuất hiện mà không báo trước thì nàng chắc chắn sẽ bị nhồi máu cơ tim mất thôi.

Tiểu Thanh và Tiểu Yến theo lời nàng chốt chặn ở cửa điện lỗ có gì còn ứng phó kịp. Cơ mà đợi mãi vẫn chưa thấy quân địch xuất hiện, có phải hay không hôm nay hoàng thượng sẽ không đến đây.

Không được rồi hai người họ hiện đang rất buồn ngủ, nếu chờ thêm chút nữa chắc chắn sẽ không chịu nổi. Hai người họ bước qua rồi bước lại, đưa tay lên ngực cầu khẩn cho cái tình cảnh éo le này mau kết thúc.

Có động có động. Có người tới! Hai người bọn họ nhanh chóng tỉnh ngủ nhìn ra xung quanh. Đúng là hoàng thượng đang đến, nhưng đằng sau người là ai vậy. Cố gắng vươn tầm mắt ra xung quanh họ mới nhận ra hai người họ là "tướng công" của mình. Không phải chứ, hoàng thượng đi thị tẩm mà cũng dẫn theo hai tên chết tiệt này sao?

Tiểu Thanh và Tiểu Yến ra hiệu cho nhau, một người định chạy vào trong báo cho nàng biết nhưng sao thế này, bọn họ không thể cử động được. Nguyên lại là hắc mã nhanh chân hơn ra hiệu cho Trương Phi và Triệu Tấn lao tới điểm huyết của họ.

Nàng nằm mãi trên giường nhưng chẳng thể nào ngủ được vì tinh thần đang căng như dây đàn, độ lạc quan cũng đang giảm dần về không.

Lúc này nàng thử mở quyển Xuân cung đồ ra coi, thú thật với con người ngu dốt về tình yêu tình báo như nàng thì đây là những kiến thức hoàn toàn mới.

Giờ này đã là nửa đêm nhưng vẫn chưa thấy hắc mã, có lẽ hắc mã hôm nay không đến thật rồi. Ha ha, ông trời thật có mắt mà.

Thấy ngoài cửa có động nhưng nàng chủ quan không quay người lại vì nàng đặt niềm tin tuyệt đối vào tài canh cửa của hai nha đầu kia. Chắc là hai người họ vào xin phép nàng đi ngủ đây mà.

- Tiểu Thanh, Tiểu Yến. Hai em khỏi cần canh nữa, ta đoán hẳn giờ này sẽ không đến đâu, chắc hẳn đang ngủ tại cung của một phi tần nào rồi. Hai em có thể đi ngủ.

Nói xong nàng lại tiếp tục học hỏi kiến thức trong quyển sách đang cầm trên tay. Thực ra nàng là người hiện đại nên khi đọc những thứ này không đến nỗi mặt đỏ tía tai, e thẹn, ngại ngùng như những cô nương cổ đại. Đây cùng lắm cũng giống như sách văn hay địa lý mà nàng phải học ở hiện đại thôi.

- Hoàng hậu, trẫm không ngờ nàng chuẩn bị thật chu đáo cho đêm thi tầm này, lại còn nghiên cứu rất kỹ Xuân cung đồ. Chắc chắn hôm nay nàng sẽ không làm trẫm thất vọng.

Nàng đang ung dung suy ngẫm những "triết lý sâu xa" trong quyển Xuân cung đồ chợt nhận ra cái giọng quen quen. Đó không phải là giọng của "Đại ma vương" là hẳn sao???

Nàng vội vàng bật người dậy nhìn kỹ người đang đứng cạnh bàn. Bàn tay dụi dụi vào mắt lần nữa xem, giờ này là nửa đêm hay xuất hiện ảo giác lắm. Nhưng mà kết quả test vẫn như nhau, trước mặt nàng vẫn là khuôn mặt "hiền lương và thánh thiện" ấy.

- Á Á Á. Sao người lại đến đây....Tiểu...Tiểu Thanh, Tiểu Yến sao lại không thông báo trước? Người đã làm gì họ rồi???

Nàng đè chặt bàn tay lên ngực trái thầm nói nhỏ "Tim ơi, tao xin mày đừng có nhồi máu ngay bây giờ, hiện tại tao chưa muốn đột tử. Hu hu".

Thấy bộ dạng hốt hoảng như nhìn thấy ma của nàng hẳn không hề thay đổi nét mặt, vẫn lạnh lùng như đại ma vương vậy.

- Từ sáng đến giờ nàng đã học được những gì rồi, mau thực hiện đi.

Hắn vừa nói, con người thâm hiểm nhìn chăm chăm vào người nàng. Bất giác nàng cảm thấy nguy hiểm đang rình rập, vội vàng tung chăn nhảy xuống giường bước về phía không có hắn. Tốt nhất là đứng cách hắn càng xa càng tốt.

"Hắn không phải muốn động dục tới mức lú lẫn rồi chứ. Hắn nói cái gì mà mau thực hiện đi. Hắn làm như mấy cái việc này muốn là thực hiện ngay được á. Điều quan trọng là ta không muốn!!!".

Hắn vẫn thản nhiên đi về phía giường của nàng rồi nằm xuống đó. Mặc kệ cho ai đó đang khóc thương tiếc nuối cho cái giường tội nghiệp của mình.

Nàng vẫn đứng dưới nền đất lạnh chờ hắn rời đi nhưng kết quả thật đau lòng, hắn vẫn nằm im đó như một cái xác chết vậy.

Lấy hết can đảm nàng bước đến cạnh thành giường, ngón tay cầm nhẹ tay áo hắn lay lay.

- Này này, người không thể nằm ngủ ở đây được. Người nằm đây thì ta biết nằm đâu hả, người mau tỉnh dậy cho ta.

Đột nhiên hắn mở mắt, tay cầm lấy tay trái của nàng rồi kéo nàng ngã xuống giường.

.....

Hết chap. Các bạn cứ phát huy tinh thần tưởng tượng phong phú của mình nhé. Mem nào có ý tưởng độc đáo xin comment ở dưới để bàn dân thiên hạ được mở mang đầu óc hen. Kết quả sẽ được công bố ở chap sau

^^^

KHI HOÀNG HẬU NỔI GIẬN!!!

Từ Dạ
www.dtv-ebook.com

Chương 23: Thanh Danh Một Đời...Đã Bị Hủy Trong Tay Hắn...

Chương 23. Thanh danh một đời...đã bị hủy trong tay hắn...

Đột nhiên hắn mở mắt, tay cầm lấy tay trái của nàng rồi kéo nàng ngã xuống giường.

- Á!!!!!! Người không nhẹ nhàng hơn được một chút à?

Lúc hắn cầm tay nàng không để ý đến vết thương ở cổ tay trái của nàng vẫn chưa khỏi hẳn. Vì hắn sử dụng lực đạo hơi mạnh nên miệng vết thương lại rách ra, máu theo chỗ hở nhỏ giọt xuống tấm vải phủ giường. Hắn nhìn thấy máu liền cầm chặt phía trên cổ tay nàng để máu không chảy ra thêm nữa.

- Dương nhi, ta xin lỗi là ta không tốt. Thái y có để vải băng vết thương ở đây không? để ta băng lại cổ tay cho nàng.

Nàng nhìn hắn không hề rời nửa giây. "Sao hắn thay đổi đột ngột như tắc kè bông vậy, lúc này thì như ác quỷ, bây giờ lại ôn nhu như nước? Không được, nhất định không để sập bẫy ôn nhu của hắn!". Hắn lấy thuốc bôi lên vết thương rồi dùng vải băng lại cổ tay cho nàng thật kỹ.

Nhìn vào vết thương ở cổ tay nàng chợt nghĩ ra một lý do, nếu may mắn nàng có thể thoát khỏi kiếp nạn lần này. Nàng hướng phía hắn chớp chớp đôi mắt giọng nói hết sức nhẹ nhàng,

- Đây, ta bị thương như vậy chắc chắn không thể hùa hạ người tốt rồi. Ta nghĩ người nên đến cung vị phi tần nào khác đi....

Khuôn mặt ai đó bỗng nhiên tối sầm lại. Hắn vốn dĩ muốn ôn nhu nhưng nàng lại ngu ngốc phá vỡ điều đó. Nàng lại dám khuyên hắn đến cung của vị phi tần nào khác, nàng không thấy khó chịu khi hắn ở với nữ nhân khác ư? Nàng không có chút tình cảm nào với hắn sao?

- Ta nghĩ vết thương nhỏ này sẽ không ảnh hưởng gì đến việc tiếp theo ta và nàng sẽ làm đâu.

Nàng mở to đôi mắt chớp chớp nhìn hắn vẻ không tin nổi. Đúng là vẻ ôn nhu vừa rồi chỉ để diễn cho người ta xem. Hừ! Hắn như thế nào lại không biết thương hoa tiếc ngọc như vậy chứ! Đồ cầm thú không bằng!

- Ta....ta nói thật ta chưa nhớ hết Xuân cung đồ nên.....cái đó....cái đó chắc không được.....

Nàng muốn đập đầu vào gối chết luôn đi. Hết lý do rồi hay sao mà lại moi ra cái lý do ngu ngốc này chứ. Cầm lưỡi, phải cắn lưỡi!

Hắn nhìn nàng bằng con người thâm hiểm rồi cười khiến nàng lạnh cả sống lưng.

- Không sao, ta có thể nhắc cho nàng nhớ.

Ách... hắn thật hạ lưu vô liêm sỉ mà. Sao hắn có thể phát ngôn ra những từ đó được chứ. Suy cho cùng nàng cũng là nữ nhân, nghe hắn nói vậy không khỏi mặt đỏ đến mang tai.

- Không...không cần. Ta không muốn!!!

- Muốn hay không không phải do nàng quyết định.

Thôi rồi lại bị điểm huyết. Nàng thật hận bản thân vì sao ngày trước lại coi thường mấy công phu điểm huyết của người xưa, báo hại lần nào nàng cũng bị hắn điểm huyết rồi làm bừa. Nàng không thể làm gì khác ngoài việc

mở to mắt nhìn tên cầm thú như hăn làm càn. Hăn ngang nhiên cởi bỏ áo ngoài trên người hăn, sau đó.....sau đó...là áo ngoài của nàng.

Nàng muốn vùng lên phản kháng nhưng vô dụng, nàng thầm rửa mười tám đời tổ tông cái ông nào sáng tạo ra cái thứ điểm huyết này khiến người ta không thể cử động được.

Nhớ đến lời vị ma ma lúc sáng nói lần đầu ai cũng căng thẳng và e thẹn hết. Có phải nàng cũng giống như những nữ nhân khác không. Khoan đã, để nàng nhớ đến trình tự ma ma nói. Đầu tiên là bỏ áo ngoài, sau đó....sau đó chẳng phải là bỏ cả áo trong sao?

Hăn nhẹ nhàng bắn một luồng khí về phía ngọn nến đặt trong phòng. Nguồn sáng cuối cùng cũng đã tắt. Bây giờ tất cả chìm trong bóng tối....hăn...hăn sẽ làm gì nàng? Tim nàng đập rộn lên, dây thần kinh căng thẳng bắt đầu hoạt động.

Trái ngược với những gì nàng tưởng tượng, hăn chỉ ôm nàng từ đằng sau lưng rồi nói nhỏ.

- Dương nhi, nàng ngủ đi. Có ta ở đây nàng đừng sợ. Giờ ta sẽ giải huyết cho nàng nhưng nhớ là phải nằm im.

Nàng đứng hình trong giây lát. Không lẽ hăn đến đây chỉ là để ôm nàng ngủ như vậy sao? Hăn thật hay không có ý đồ khác.

- Đây, người nói thật đấy chứ. Người không được nửa đêm lợi dụng lúc ta ngủ say lại chiếm tiện nghi của ta đâu đấy?

Nàng vừa nói vừa giãy giụa người để thoát khỏi vòng tay của hăn.

Hăn bật cười thành tiếng, nàng cũng là đánh giá hăn thấp quá đi. Hăn chẳng qua là nghe ma ma bên Từ Ninh cung bẩm báo mấy ngày nay nàng đều gặp ác mộng lúc nửa đêm khiến hăn hết sức lo lắng nên hăn bất chấp sự

phản đối của nàng để đến đây ngủ cùng nàng. Bất quá hấn cũng là nam nhân có nhu cầu sinh lý bình thường, nếu nàng cứ làm loạn như vậy hấn sẽ không đảm bảo được sẽ không ăn nàng ngay lập tức.

- Nếu nàng tiếp tục giãy như vậy ta không đảm bảo sẽ không làm gì đâu.

Nàng nghe hấn nói như vậy bèn nằm im thín thút như con thỏ nhỏ trong vòng tay của hấn. Nàng cũng đâu có ngu ngốc mà khơi mào dục vọng của nam nhân chứ. Chẳng mấy chốc nàng đã hít thở đều đều trong vòng tay của hấn. Hấn cảm nhận được nàng đã ngủ say nên cũng an tâm phần nào.

Hấn đang ngủ bỗng phát hiện có gì đó không ổn. Cả người nàng bỗng đổ nhiều mồ hôi, toàn thân vô thức mà giãy giụa. Chết tiệt, không lẽ nàng lại gặp ác mộng?

Hấn gọi lớn tên nàng, hai tay đặt trên bả vai nàng để gọi nàng tỉnh dậy.

- Dương nhi, mau tỉnh lại. Dương nhi!!!

Nhờ có hấn mà nàng mới thoát khỏi cơn ác mộng. Sao lại vẫn là cơn ác mộng đó, sao hấn vẫn đến tìm nàng. Nàng không muốn như vậy bởi vì trong cơn ác mộng nàng thực sự rất sợ hãi, nàng cứ chạy mãi chạy mãi nhưng không thể nào thoát ra khỏi nơi đáng sợ đó.

- Dương nhi, nàng đừng sợ có ta ở đây.

Hấn ôm chặt thân hình nhỏ bé vào trong lòng, là hấn muốn bảo hộ nàng thật tốt. Nàng gặp phải chuyện gì mới thành ra như vậy, hấn không muốn nàng cứ mãi âm thầm chịu đựng. Bất giác nàng vùi sâu vào trong ngực hấn, nước mắt cứ thế mà rơi như một tiểu hài tử bé nhỏ cần sự bảo bọc.

- Ta không biết chuyện gì đã xảy ra với nàng nhưng ta hứa ta sẽ mãi ở bên cạnh nàng. Nếu một ngày nàng đủ tin tưởng thì hãy kể cho ta nghe được không?

Nàng có thể tin tưởng hắn sao? Niềm tin từ lâu đã không còn hiện diện trong cuộc sống của nàng, trừ cha nàng ra thì tất cả những người khác đều không thể tin được. Lần này nàng có nên cá cược một lần đặt niềm tin vào hắn không...

Nàng tựa đầu suy nghĩ, hắn mang lại cho nàng cảm giác ấm áp khiến nàng nhớ lại dường như đã từ rất lâu nàng đã quên mất cuộc sống kia còn nhiều điều ấm áp. Nàng sẽ thử một lần.

- Người có tin ta đã từng chết đi một lần, hai người quan trọng nhất đối với ta đã từng bị sát hại ngay trước mặt ta và tất cả những người có liên quan đến việc này đều bị ta một tay giết chết.

Hắn vẫn im lặng nghe nàng nói, tay hắn càng nắm chặt tay nàng.

- Người có biết đôi tay này đã từng ướm đầm máu, ta đã không để cho tên nào đắc tội ta được yên ổn. Ta thực ra rất sợ bóng tối nhưng tâm ta không cho phép điều đó xảy ra, ta không thể để ai biết Hoàng Song Nhật Dương lại sợ bóng tối đến nhường nào.

Chẳng biết vì sao khi kể cho hắn nghe những chuyện này nàng cảm thấy nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

- Dương nhi, đừng khóc nữa? Nhắm mắt lại rồi ngủ tiếp nhé, có ta ở đây không ai dám tổn hại nàng.

Nàng ngoan ngoãn nghe lời, nép sâu vào lồng ngực hắn ngủ tiếp. Chẳng hiểu sao nàng có cảm giác thật an toàn khi nằm cạnh hắn.

Trái ngược với khung cảnh lạnh mạn trong phòng, những con người canh gác bên ngoài lại rơi vào tình cảnh không mấy yên bình.

Trương Phi và Triệu Tấn sau khi điểm huyết của Tiểu Thanh và Tiểu Yến để hoàng thượng đi vào bèn để hai người bọn họ ngồi ngoài cửa rồi họ

cũng ngồi ngoài để canh gác cho hoàng thượng cùng hoàng hậu. Sau khi đảm bảo người đã vào tới nơi bình an vô sự họ mới giải huyết cho Tiểu Thanh và Tiểu Yến.

Ngay sau khi được tự do, Tiểu Thanh và Tiểu Yến không hề chậm trễ mà vươn móng vuốt của mình ra bên ngoài. Họ chỉ mặt điểm tên hai nam tử trước mặt với giọng điệu vô cùng tức giận.

- Tên khốn, sao người dám điểm huyết của bốn cô nương!

- Cô nương có cần hung dữ như vậy không, bọn ta cũng là phụng mệnh hành sự thôi.

Hai người hung hăng nhìn hai tên trước mặt. Dù bọn hắc có phụng mệnh thì cũng phải biết lựa chọn chứ. Ai đời hoàng thượng đi thị tẩm mà hai người họ cũng đi theo, người ngoài không hiểu lại nghĩ hai người là âm hồn bất tán mất. "Không biết đại tể trong đó thế nào rồi có bình an không?"

Sau khi tranh chấp một hồi ai cũng đã thấm mệt, chỉ biết im lặng theo dõi tình hình ở bên trong. Đột nhiên bên trong truyền ra tiếng hét của nàng.

- Á!!!! Người không thể nhẹ nhàng hơn một chút à?

Lúc này sắc mặt Tiểu Thanh và Tiểu Yến trở nên vô cùng khó coi, bốn con mắt nhìn nhau khó hiểu.

"Không phải chứ, đại tể vừa kêu đau. Hồi sáng ma ma cũng nói lần đầu sẽ rất đau. Không phải đại tể đã....."

Một hồi nữa trôi qua, đèn trong phòng chột tắt. Vậy là xác định rồi, đại tể của bọn họ đã bị chiếm tiện nghi rồi. Sao người lại dễ dàng thất thủ đến vậy, không lẽ hoàng thượng quả thực giống như lời đồn rất đáng sợ sao?

Thôi việc xảy ra thì đã xảy ra rồi, phải chấp nhận thực tại thôi. Lúc này cơn buồn ngủ khốn khiếp lại vờn đi vờn lại trên mi mắt khiến họ muốn mở mắt cũng khó, có bờ vai bên cạnh ngu gì không mượn. Tư tưởng lớn gặp nhau giữa Tiểu Thanh và Tiểu Yến, hai người họ tự nhiên tựa đầu vào vai nam nhân bên cạnh rồi ngủ một mạch đến sáng.

Tội nghiệp hai vị ca ca cả đêm không dám động dậy, sợ làm hai cô nương này tỉnh giấc. Cho dù là rất mỏi nhưng họ lại không cảm thấy phiền. Đây là lần đầu tiên có nữ nhân tựa vào vai họ để ngủ, có cái gì đó rất lạ và ấm áp.

Ông mặt trời cuối cùng cũng đã chịu tỉnh giấc. Tiểu Thanh và Tiểu Yến đang say sưa giấc nồng thì bị một thanh âm vô cùng quen thuộc của Tiểu Hồng làm thức giấc.

- Tiểu Thanh, Tiểu Yến, sao hai tỉ lại ngủ ở đây, lại còn có Trương Phi và Triệu Tấn tướng quân nữa?

Lúc này họ mới để ý người ngồi bên cạnh. Bờ vai sau một đêm bị ai đó tựa vào rốt cuộc cũng đã được tự do. Vì thiếu máu nuôi nên bây giờ bả vai đau như bị búa đập vào. Nhìn thấy vẻ đau đớn của họ Tiểu Thanh và Tiểu Yến tỏ vẻ vô cùng áy náy.

- Ta xin lỗi, thật ngại quá.

- Ta không sao, cô nương không cần xin lỗi.

Tiểu Hồng bưng chén canh đậu đỏ mang vào phòng cho nàng. Bốn người còn lại lên tiếng ngăn cản nhưng đã trễ. Tiểu Hồng đã nhanh chân nhanh tay hơn một bước, cô đã tiến đến sát cửa và lớn tiếng gọi.

- Tiểu thư.

Bị tiếng gọi của Tiểu Hồng hai người đang ngủ say bỗng tỉnh giấc. Nàng theo thói quen thường ngày uốn éo người xin ngủ thêm 5 phút nữa. Nhưng chợt phát giác có cái gì đó khác khác.

Cố gắng mở to con mắt nhìn xung quanh nàng mới phát hiện.....

- Ahhhhh.

Nàng hét thật to khiến Tiểu Hồng, Tiểu Thanh và Tiểu Yến vội vã chạy vào vì sợ nàng xảy ra chuyện gì không hay. Làm thế nào đây...cảnh tượng mà nàng nhìn thấy là: Hắc và nàng đang ôm nhau ngủ tư thế rất ám muội, cả hai chỉ mặc bộ y phục trắng mỏng, quần áo bên ngoài đang vương vãi dưới mặt sàn. Sáu con mắt không hẹn mà cùng nhìn chăm chăm vào nàng và hắc.

- Không....không phải như mọi người nghĩ đâu.

Hắc này giờ im lặng không nói gì càng làm nàng cuống như ngồi trên đống lửa. Thảm rồi, lần này có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không giải thích được.

Nàng vội vã bước xuống giường thoát khỏi cánh tay đang vắt ngang eo nàng của hắc. Nhưng vừa bước xuống nàng mới phát hiện mình đã làm một việc sai lầm. Trên giường tại sao....tại sao lại có mấy giọt máu. A, đây không phải là máu từ cổ tay nàng rớt xuống sao? Sắc mặt nàng ngày càng tối sầm lại, chuyện rồi càng thêm rồi, không có cách nào để giải thích được rồi.

- Thực ra hôm qua ta và hắc không có..... - cảm thấy không thể giải thích được nên nàng đã hướng hắc cầu cứu - Này người nói gì đi chứ.

Hắc nhìn thấy vẻ luống cuống như gà mắc tóc của nàng mà không nhịn được cười. Hắc bước xuống bên cạnh nàng, tay vòng qua eo kéo nàng đứng sát cạnh hắc.

- Hôm qua nàng làm rất tốt, đêm nay ta vẫn tiếp tục đến Trúc Mai điện.

Đùng!!! Tiếng sấm lần một. Hắc nói vậy chẳng phải công bố với bần dân thiên hạ hôm qua nàng và hắc đã làm cái chuyện đó rồi sao. Hắc thật nham hiểm mà.

Tiểu Hồng nhanh chóng bưng bát chè đậu đỏ đến cho nàng, khuôn mặt tỏ rõ vẻ hớn hở.

- Tiểu thư, chúc mừng người. Người mau ăn hết chén chè đậu đỏ này đi, chúc người chóng mang long thai .

Đùng!!! Lại một lần nữa nàng muốn nổ đom đóm mắt luôn. Tiểu Hồng ơi em nghĩ cái gì vậy, ta mới là không có cùng hắc làm cái chuyện đó.

Hắc vươn tay cầm bát chè đậu đỏ từ tay Tiểu Hồng, miệng nói ra những từ hết sức mờ ám.

- Nàng mau ăn đi, chắc nàng vẫn còn mệt mỏi nhiều lắm. Ta cũng rất muốn nàng chóng mang long thai.

Đùng!!! Đây là lần thứ ba, thứ ba rồi!!! Thanh danh một đời của nàng hôm nay đã bị hủy hoại trong tay hắc. Không thể bình tĩnh thêm được nữa rồi.

- Biến hết cho ta. Ta đếm tới ba kẻ nào còn ở lại ta nhất định sẽ giết. Một....

- Nàng nhất định phải bình tĩnh, biết đâu trong bụng nàng đã có tiểu hài tử rồi thì sao. Nàng tức giận sẽ làm ảnh hưởng đến hài tử.

- Hai!!!!

- Nàng đừng tức giận, Dương....

- Ba!!!

Sau khi nàng đếm tới ba Trúc Mai điện vắng như chùa bà đanh, chắc là đã di cư tránh bão rồi.

.....
.....

Cuối cùng, Mem hãy thử đoán xem Dương tĩ sẽ xử lý Kỳ ca như thế nào nhé.

Chúc các bạn một buổi tối vui vẻ (^_^!)*~*~*~*Tủ Dạ - Tear*~*~*~*

KHI HOÀNG HẬU NỔI GIẬN!!!

Từ Dạ
www.dtv-ebook.com

Chương 24

Chương 24. Ngự thiện phòng bốc cháy.

Phụng Hoàn cung.

Ngọc quý phi giận dữ vung tay hất hết đồ đạc trong phòng.

- Tiểu Hiên, Trúc Mai điện có động tĩnh gì không?

- Dạ bẩm nương nương, sau khi hoàng hậu trở lại Trúc Mai điện thì đêm nào hoàng thượng cũng đến đó.

- Tên hoàng đế đáng ghét người ngang nhiên dám sủng ả ta. Đã vậy ta sẽ cho người cùng ả họ Hoàng đó chết nhanh một chút. Tiểu Hiên, người mau gửi ám hiệu mời Thủy hộ pháp đến, nói ta có chuyện cần giúp đỡ.

Phân phó thuộc hạ xong xuôi ả ta liền đến bên cạnh bàn lấy một chiếc hộp nhỏ được khắc chạm tinh xảo, nhìn sơ qua cũng có thể đoán được bên trong có chứa thứ vô cùng quý giá. ả nắm chặt hộp gỗ trong tay, ánh mắt toát ra một tia vô cùng độc ác. Bên trong chiếc hộp chính là Băng Tầm ngàn năm do giáo chủ giao cho trước khi ả vào cung, đây có thể coi là bảo vật có một không hai trên thế gian. Cách đây vài chục năm, Băng Tầm ngàn năm và Giải Bách dược chính là hai thứ mà võ lâm tranh giành chiếm đoạt. Băng Tầm ngàn năm là một loại sinh vật chứa kịch độc, tuy rằng nó có khả năng hút bách độc từ cơ thể ra ngoài nhưng loài vật này vốn hoạt động theo sự điều khiển của âm công, nếu chủ nhân lệnh giết người nó sẽ giết người, nếu chủ nhân lệnh nó cứu người nó sẽ cứu người.

Thứ độc này không phải hữu danh vô thực, năm xưa có có không dưới chực cao thủ giang hồ bị Băng Tằm cắn chết, độc tố này có khả năng giết chết người trong vòng một cái chớp mắt. Ngọc quý phi sớm đã vạch ra một kế hoạch nham hiểm, nếu ả điều khiển Băng Tằm ngàn năm tấn công nàng thì chắc chắn nàng sẽ mất mạng.

Chưa đầy nửa tuần hương ngoài trời bỗng đổ mưa tầm tã, cơn mưa này kéo đến có điểm kỳ lạ. Mưa giăng khắp lối bủa vây lấy toàn bộ khuôn viên của Phụng Hoàn cung trong khi trên nền trời lại quang đãng không một gợn mây đen. Một nam tử tuấn mỹ với ánh mắt trong suốt hút hồn từ trong màn mưa từ từ bước ra.

Nam tử từ từ bước đến bên Ngọc quý phi, hắn ta không kiêng dè mà vòng tay ôm chặt eo ả từ đằng sau rồi hôn nhẹ lên cổ ả. Hai người một nam một nữ quấn lấy nhau hết sức tình tứ, lại không ngừng trao đến đối phương ánh mắt mê tình.

- Sao vậy vật cứng bé nhỏ, nhớ ta sao?

Ả ta vẫn ngồi im lặng trước gương mặc cho bàn tay hắn đang làm càn trên khắp thân thể, một lúc sau ả mới cất lên giọng nói đầy mê hoặc.

- Thủy ca, huynh nóng vội vậy sao. Ta đây dù sao cũng là người của huynh rồi.

Hắn duy trì tư thế ám muội, bàn tay vẫn không ngừng làm càn, thậm chí y phục trên người ả đã bị lơi lỏng ra không ít.

- Là ai dám làm Kim muội tức giận, nói với ta, ta sẽ cho kẻ đó chết không toàn thây.

Ả ta quay người lại hai tay vòng qua gáy hắn uốn éo, thân thể bám chặt vào ngực hắn tựa một con rắn.

- Ai da, chỉ có Thủy ca là tốt với muội thôi. Muội muốn cho ả họ Hoàng kia ngày mai không còn nhìn thấy mặt trời lặn, muội còn muốn ả ta trước lúc chết phải đau đớn cầu xin muội tha thứ.

Hắn đưa bàn tay xoa xoa cái mũi nhỏ của ả, vỗ mạnh một cái làm ả không nhịn được mà kêu thành tiếng.

- Tưởng chuyện gì, nếu muội muốn ngay sáng mai ả ta sẽ thành một cái xác không hồn. Nhưng hôm nay muội phải đền đáp cho ta thật xứng đáng.

Trúc Mai điện.

Nàng nằm ung dung trên giường mặc kệ cho ai đó đang cố gắng nài nỉ.

- Dương nhi, ta thực sự không cố ý làm như vậy, nàng tha lỗi cho ta đi.

Nàng không quan tâm đến hắn, tay chỉ chăm chú cầm quyển sách. "Hắn lại còn chối, hắn không cố ý nhưng là cố tình. Mấy ngày hôm nay giấc ngủ của ta bị phá hỏng cũng bởi vì đám vợ bé của hắn". Ngay cả Hoàng thái hậu cũng đích thân đến Trúc Mai điện để đưa canh tẩm bổ cho nàng, người cũng là nhanh muốn có tôn tử bấ.

Nàng dù có giải thích thế nào mọi người cũng không tin, ai nấy đều nghĩ rằng do nàng còn e thẹn nên chưa chịu thừa nhận. Tất cả là do hắn, nàng nhất định không tha thứ!

- Dương nhi, nàng hãy tha lỗi cho ta, chỉ cần nàng đồng ý muốn ta làm gì cũng được.

Nàng cười thầm một tiếng, đến nước này rồi hắn còn có thể tự tin được như vậy sao? Việc gì cũng được? Hừ! có phải hắn quá coi thường nàng không. Trời đã định hôm này hắn sẽ chết thảm trong tay nàng mà.

- Được, ta chỉ cần ngươi làm cho ta ba việc.

Nàng nói vậy hẳn vui mừng còn chẳng kịp, hai mắt sáng rực như đèn pha ô tô, đừng nói là ba việc chứ ba nghìn việc hẳn cũng đồng ý, chỉ cần nàng tha thứ cho hẳn là được.

- Dương nhi thật chứ?

Nhìn thấy vẻ mặt đặc ý của hẳn nàng không khỏi cười thầm, hẳn có phải quá coi thường nàng không, hẳn nghĩ ba điều kiện của nàng dễ thực hiện lắm sao, nhảm to rồi.

- Được, điều thứ nhất cả đêm nay người đứng đó không được bước lên trên giường.

- Được.

Hắn trầm ngâm giây lát rồi gật đầu đồng ý, kẻ thức thoir mới là anh hùng, trước mắt cứ tạm thời làm nàng nguôi giận đã.

- Điều thứ hai.....từ giây phút này người mau lệnh cho bốn tên luôn theo sát ta mau biến đi, nếu có thêm một lần ta nhìn thấy bọn chúng thì ta không dám chắc chúng còn toàn mạng trở về. Với lại người không được phép ngăn cản mỗi lần ta xuất cung.

- Không được! nàng không được tự ý xuất cung nếu không có sự đồng ý của ta!

Nàng mở to mắt nhìn thẳng vào mặt hẳn, cứ tưởng lần này hẳn sẽ ngoan ngoãn nghe lời nhưng nào ngờ hẳn lại dám phản đối. Vừa rồi hẳn lớn gan lớn mật đứng trước mặt nàng tuyên bố đồng ý đáp ứng nàng ba điều kiện, ấy thế mà nàng mới nói ra điều kiện thứ hai hẳn đã không đồng ý. Suy cho cùng điều kiện này đối với hẳn quá dễ dàng, chẳng phải hẳn chỉ cần gật đầu một cái là được, vì sao hẳn lại nhất quyết phản đối, điều này chính nàng cũng không hiểu được. Nàng không giấu nổi nghi hoặc của mình bèn cất giọng.

- Vì sao?

Nàng hỏi hắn vì sao, đương nhiên là hắn sẽ không trả lời. Lẽ nào hắn lại nói với nàng rằng hắn không muốn nàng mỗi lần xuất cung đều đến Xuân Mãn lâu, đến tìm tên Nhật Song Vương đó. Cứ mỗi lần nghĩ đến mối quan hệ mờ ám giữa nàng và cái tên đó hắn lại không thể bình tĩnh được.

(Tear: Kỳ ca, ghen đó ghen đó!).

- Không có lý do vì sao hết, ta nói không là không!

Sự phản đối quyết liệt của đương sự cũng không hề làm lung lay ý chí tự tưởng hướng đến tự do của nàng. Nàng thật sự chán ghét cái nhà tù cổ xưa này, nói đúng hơn đối với nàng nó chỉ như cái nơi chuyên cung cấp cái ăn cái mặc, còn lại không còn ý nghĩa gì hết.

Nhận thấy hắn không có ý đáp trả nàng biết chắc mình phải sử dụng chiêu thức khác, rất nhanh chóng bộ mặt ủy khuất được nàng mang ra trưng dụng. Nàng ngược đôi mắt long lanh đã sớm chảy ra vài giọt lệ nhìn hắn, giọng ghen ngào.

- Hu hu, tên xấu xa, người thất hứa, rõ ràng người nói đáp ứng ba điều kiện của ta nhưng bây giờ người lại phản đối. Chỉ có đứa ngốc như ta mới tin người thôi.

Hắn sớm đã đoán được nàng sẽ có dạng biểu tình này, chính hắn cũng không ngừng nhắc nhở bản thân phải cứng rắn nhưng suy cho cùng hắn hoàn toàn không có miễn dịch kháng cự lại và lại một lần nữa hắn rơi vào bẫy nàng tạo ra.

- Nàng....nàng đừng khóc nữa, Thôi được ta đồng ý cho nàng xuất cung.

- Người nói thật?

- Nàng đừng vội mừng, ta sẽ cho nàng xuất cung nếu như có ta theo cùng.

Khuôn mặt tươi như hoa bỗng ỉu xiu. Có hẳn theo cùng thì còn gì vui nữa, như vậy khác gì đang hưởng án treo. "Tên hoàng đế xấu xa, tại sao người lại rảnh rỗi đi theo giám sát ta chứ?"

Khuôn mặt hẳn lạnh đi không ít nàng cũng phải cảnh giác, tốt nhất không nên làm hẳn nổi trận lôi đình nếu không còn sức này giờ coi như tan thành mây khói. Cả hai không ai nói câu nào, chỉ biết đối phương đã đến giới hạn cho phép, tốt nhất đôi bên nên ngừng bắn nếu không độ sát thương rất cao, coi như giao ước được thành lập.

- Hai điều trước ta đã đồng ý, điều cuối cùng là gì?

Nàng xoa xoa ngón tay lên trên cằm tỏ vẻ dăm chiêu suy nghĩ, hẳn đương nhiên cảm nhận được có cái gì đó rất kinh khủng sẽ xảy đến nhưng điều duy nhất hẳn có thể làm bây giờ chỉ có thể là chờ đợi thôi.

- Điều cuối cùng là.....ta chưa nghĩ ra.

Nàng quăng một câu ngắn gọn nhưng lực sát thương thật kinh khủng. Hẳn biết rõ tiểu yêu này sẽ không dễ dàng buông tha cho hẳn vì vậy hẳn chỉ biết bơ mặt chờ đợi. Đúng, sẽ có một ngày hẳn sẽ chinh lại nàng, hẳn thề là như vậy.

Thời gian trôi qua thật chậm, hẳn ghét cái cảm giác này, vì sao tiểu yêu như nàng lại có thể ngủ ngon như vậy trong khi hẳn thì phải đứng một chỗ không được đến gần nàng. Hẳn nhất định không để tình trạng này tiếp tục xảy ra, một nụ cười nhạt vô thức hiện diện trên khuôn mặt hẳn.

Trên miệng hẳn đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi, cả thân mình mất thăng bằng đổ ập về phía trước tạo ra tiếng động lớn khiến nàng tỉnh giấc.

- Tên khốn, lão nương ghét nhất người nào phá giấc ngủ của mình, tốt nhất người nên giữ im lặng nếu như không muốn cả thân mình bị đá văng ra ngoài cửa!

Nàng tức giận quát lớn nhưng cả người vẫn vùi sâu trong đồng chấn ảm không thêm quan tâm chuyện gì đang xảy ra.

Hắn gắng gượng cất lên vài tiếng khe khẽ.

- Dương.....Dương nhi, là ta không tốt đã.....phá giấc ngủ của nàng.....nàng mau ngủ tiếp đi....

Nàng chuẩn bị đi tìm chu công lần nữa thì phát hiện ra điều không đúng, sao giọng nói của hắn lại như người sắp chết đến nơi vậy, lúc này nàng mới tung chăn ngồi dậy nhìn về hướng hắn.

- Nay, người đừng dọa ta, người có cần làm ra vẻ người sắp chết như vậy không?

- Ta không...không sao....nàng nên tiếp tục ngủ tiếp nếu không sẽ hại sức khỏe.

Nàng không khỏi chửi thầm, cái tên này nghĩ nàng là lợn nái hay sao mà lúc này còn ngủ được, nàng rõ ràng cảm nhận được là hắn không khỏe.

- Người không khỏe?

Thấy hắn vẫn nằm dưới đất không ngồi dậy tâm nàng cũng thấy lo lắng, dù sao nàng cũng không phải loại lòng dạ sắc đá. Hắn dù sao cũng mới vừa hồi phục lại phải đứng dưới đất lạnh như vậy rất dễ sinh bệnh. Không lẽ độc trong cơ thể hắn chưa được giải hết nên bây giờ tái phát?

Hắn im lặng không đáp lại càng làm nàng lo lắng thêm. Nàng bước xuống giường thật chậm đi về phía hắn đỡ thân thể đang nằm nhoài trên đất

ngồi dậy. Nhìn thấy dòng huyết ở khoe miệng cùng khuôn mặt ngày càng tái nhợt tim nàng đột nhiên nhói đau.

- Người vì sao lại bị vậy, nếu thấy không khỏe tại sao lại còn đứng ở đây??? Người có phải đồ ngốc không hả???

Câu hỏi của nàng tràn ngập tức giận, trách móc nhưng cũng mang theo vài phần lo lắng. Hắn vì sao lại ngốc như vậy chứ, hắn muốn nàng ân hận cả đời hay sao?

Nàng bắt mạch thấy rõ hắn là đang bị nội thương, kinh mạch không ổn định có lẽ độc tính vẫn chưa được giải hết.

Âm Nhược tán là âm, khí lạnh ngoài trời cũng là âm, cả hai thứ kết hợp lại nhất định sẽ hỗ trợ cho nhau. Hắn là nam nhân mang mệnh dương, vì vậy âm khí sinh ra từ Âm nhược tán và khí lạnh ngoài trời sẽ tương khắc với hắn, kết quả dẫn đến tổn thương kinh mạch.

- Ta...không...sao. Ta đã hứa cả đêm chỉ đứng đây thì nhất định sẽ làm được. Nàng mau đi ngủ đi, ta vẫn chịu được.

- Người im ngay, mau lên trên giường nằm, ta sẽ truyền thái y.

Cuối cùng cũng được đến gần nàng, ngửi mùi hương quen thuộc trên người nàng, hắn cố nén nụ cười trong lòng để bày ra cái bản mặt ốm yếu. Khổ nhục kế này của hắn quả thực là hiệu quả. Nguyên lai vừa rồi là hắn tự làm mình bị nội thương như vậy mới có thể qua mắt được nàng, muốn bắt cá lớn nhất định phải thả mồi lớn, kể cả việc tự làm hại chính mình.

Nhưng hắn không muốn bị mấy tên thái y già đó quấy rầy nên nhất quyết không chịu truyền họ vào. Giờ phút này hắn phải tranh thủ chinh tiểu yêu này cái đã.

- Dương nhi, ta lạnh quá.....nàng có thể ôm ta được không....

Lúc này nàng vẫn đang đắm chìm trong mặc cảm tội lỗi, dù gì hẳn bị như vậy cũng là do nàng gây ra vậy nên nàng chỉ nhu thuận làm theo điều hẳn yêu cầu mà không phát hiện ra bản thân mình đang rơi vào cái bẫy ai đó tạo ra.

Thật không thể tin được có một ngày hẳn được nàng ôm như vậy, quả thật rất ấm áp, có chết hẳn cũng cam lòng.

- Dương nhi, ta đói....

Nàng nhìn hẳn với vẻ mặt khó hiểu. Đói? Hẳn không phải là vua một nước sao, vậy mà lại than với nàng rằng hẳn đói, há chẳng phải giống tên ăn mày ngoài phố.

- Người nằm im, để ta gọi người mang đến.

- Không, ta không muốn ăn những thứ đó, ta muốn ăn cái khác.

- Rắc rồi, vậy người muốn ăn cái gì?

- Ta là muốn ăn....đậu phụ...của nàng...

Đậu phụ của nàng? Ý hẳn là gì? Không phải hẳn muốn..... Hẳn quả là tên bỉ ổi, chuyện như vậy cũng dám nói trắng trợn ra như vậy. Nếu không phải vì hẳn đang bị nội thương thì nàng nhất định đạp cho hẳn một cước bay ra khỏi cửa phòng rồi. Không được, nhất định nàng không thể để hẳn ăn đậu phụ của nàng được.

Nhìn thấy khuôn mặt đang biểu lộ đa dạng sắc thái của nàng hẳn không thể nhịn cười, chỉ có điều cười lớn sẽ bị lộ nên chỉ dám cười thầm.

- À, nàng đừng hiểu lầm..... Ý ta là muốn ăn mì đậu phụ do chính tay nàng làm.

Lại một sắc thái khác được biểu lộ, đó là mắt chữ O mồm chữ A. Nàng biết nấu ăn từ khi nào vậy, chính bản thân nàng còn không biết. Từ nhỏ đến giờ nàng chưa từng bước chân vào bếp thì làm sao nấu mì đậu phụ, nói không chừng nó sẽ thành mì hun khói mất.

- Người chắc là muốn ăn chứ?

Nàng hỏi khẳng định chắc chắn lại lần cuối, để sau này có biến chứng gì xảy ra nàng cũng sẽ không phải chịu tội danh hoàng hậu mưu sát hoàng thượng.

Ngự thiện phòng.

Giờ Mùi, hai con người một nam một nữ có thể làm gì trong ngự thiện phòng? Câu trả lời là....làm mì đậu phụ.

Nàng bối rối cầm con dao bếp trong tay hung hăng chém miếng đậu phụ thành trăm mảnh với đầy đủ kích cỡ và hình dáng khác nhau.

"Con dao này sao lại khó điều khiển đến vậy, lúc đầu còn tưởng sử dụng giống như kiếm, ai ngờ đâu....Haizzz bây giờ phải làm sao?"

Hơn một tuần hương trôi qua, nàng mới cắt được một đồng củ với hình dáng được cho là chấp nhận được. Cục thì hao hao giống kim tự tháp Ai Cập, cái thì lại giống giống tháp nghiêng Piza, còn đại đa số không xác định được hình dạng.

Giờ là công đoạn khó nhất nhóm bếp. Nàng đi qua rồi đi lại, tay vắt lên trán suy nghĩ cách nào để nhóm bếp. Thôi thì bắt chước người cổ đại ngày xưa vậy.

Bắt đầu là kéo cao tay áo sau đó xé một miếng vải nhỏ cột lên trán thể hiện quyết tâm "Nhất định ta sẽ nhóm được cái bếp này!!!!".

Có một người đang chăm chú quan sát từng hành động nhỏ của nàng. Với tư cách là người bệnh hăn được đặc xá ngồi trên cái ghế nhỏ ở góc bếp, điều hăn cần làm duy nhất là nếu tô mì được hoàn thành hăn phải nuốt hết cả cái lẫn nước không được phép chứa lại tí nào.

Ông trời thật là không phụ lòng người, cuối cùng bếp cũng cháy lại còn khuyến mãi thêm hai cái lỗ thủng ở vạt áo của nàng nữa chứ.

Giai đoạn cuối cùng, cho dầu vào xào nào. Công việc nghe có vẻ hết sức đơn giản nhưng thực tế lại không giản đơn chút nào.

Vì chảo quá nóng khiến dầu bắn lên tung tóe làm cả tay nàng đau rát, và thế là cả một hũ dầu to chà bá được nàng "tiện tay" đổ vào bếp.

- Á!!!!

Ngọn lửa bốc lên bùng bùng càng làm nàng rối trí. Lửa lớn quá, phải dập lửa thôi, nước ở đâu?

Nhìn thấy cái hũ lớn đựng chất gì đó không màu ở cách đó không xa nàng nhanh chóng bưng đến đổ vào đám lửa lớn. "Cái này chắc là nước bọt họ để nấu ăn, thôi dùng tạm vậy".

Vèo! Cả hũ dung dịch đã được nàng đổ vào bếp mang theo hy vọng lớn lao lửa sẽ tắt, đâu ai ngờ rằng lửa không những không tắt mà còn lan ra cháy mạnh hơn.

- Dương nhi, rốt cuộc nàng vừa đổ gì vào đó?

Nàng chớp chớp con mắt long lanh ngây thơ trả lời đầy trù ẻo.

- Ta....lúc đầu ta cứ tưởng là nước....nhưng bây giờ ta mới phát hiện đó là.....dầu hỏa....

Khuôn mặt ai đó không thể đen thêm được nữa, nàng quá thông minh, quá xuất sắc nên mới lấy dầu hỏa để dập lửa!

- Á!!!!

Tiếng hét của nàng lại một lần nữa vang lên.

- Lửa đang cháy....

- Cháy ở đâu?

- Là ở.....tà áo trước của ta....

Hắn nhìn xuống thì nhận ra một đốm lửa nhỏ đang bén đến tà áo dưới của nàng, chết tiệt, tại sao nàng lại sơ xuất như vậy.

Nàng nhảy lên liên tiếp để ngọn lửa tắt nhưng vô dụng, cái đốm lửa bé xíu giờ đã lan cao lên phía trên.

- Làm sao bây giờ, lửa cháy lên cao rồi, làm sao???

Hắn vội vàng dùng tay dập lửa nhưng vẫn không được, cuối cùng hắn đành phải xé luôn cái vạt áo trước bỏ đi.

- Sao ngươi lại xé cái đó, nhìn kỳ cười lắm.

- Giờ còn để tâm đến những chuyện đó, mau rời khỏi đây nhanh!

Phía trước hai con người đang chạy, phía sau một vùng rực sáng.

Sử sách ghi lại: Phong Thiên quốc đời thứ Năm, năm 1230. Trong lúc cả hoàng cung đang ngủ say thì đột nhiên ngự thiện phòng bị bốc cháy, đến nay vẫn chưa tìm ra thủ phạm.

.....

.....

KHI HOÀNG HẬU NỔI GIẬN!!!

Từ Dạ
www.dtv-ebook.com

Chương 25

Chương 25. "Đã đụng đến ta thì phải chịu kết cục bi thảm".

Nàng và hần, hai con người vừa thoát ra từ nơi đang rực cháy đằng xa kia lại ung dung ngồi vắt vẻo trên một cây cổ thụ nhìn dòng người vội vã qua lại dập lửa.

Từ lúc thoát ra đến giờ hần vẫn giữ khuôn mặt lãnh đạm, đến nhìn nàng một cái cũng không có. Hần giận nàng sao? Vì nàng đã thiêu trụi ngự thiện phòng của hần? Nàng không cam lòng bị người khác đối xử như thế, hết như tất cả chỉ là lỗi của một mình nàng vậy. Ngay từ lúc đầu nàng đã cảnh báo trước nhưng hần vẫn nhất quyết bắt nàng làm, kết quả bây giờ thì hay rồi, hần lại bày ra cái dạng biểu tình đáng ghét này trước mặt nàng.

Đôi tay lần mò tìm đến ống tay áo của hần, túm chặt một góc rồi lay nhẹ tựa như một tiểu hài tử đang ăn nắm chuối lỗi.

- Này, ta không phải là cố ý người không thể trách ta được, có trách cũng phải trách người tự nhiên đêm hôm muốn ăn mì đậu phụ, lại còn phải do chính tay một kẻ không biết nữ công gia chánh như ta làm...là do người biết đó là nhiệm vụ bất khả thi mà vẫn bắt ta làm, là người biết giao việc quá khả năng cho ta hay nói cách khác là do người không biết nhìn người...

Nói đến giữa chừng nàng vừa mới ý thức được người không thức thời mới chính là nàng, vội vàng lấy tay bịt chặt miệng không cho bản thân nói thêm gì nữa. Trong lòng nàng không khỏi oán trách vì sao bản thân lại tùy tiện như vậy, rõ ràng đã nhắc đi nhắc lại rằng hần đang nóng giận không nên nói nhiều nhưng cuối cùng những lời lẽ ấy lại cứ tuôn ra không kiểm soát.

Hắn giữ một mảnh im lặng khiến nàng muốn thở cũng chẳng nổi. Phen này thì rắc rối rồi, không những chữa lợn lành thành lợn què mà còn có thể mang họa sát thân. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại vẫn thấy không nuốt trôi được, hẳn đường đường là quân vương của Phong Thiên quốc, một trong hai quốc gia hùng mạnh nhất Trung Nguyên, tài lực mạnh như thế chẳng phải chỉ cần vẫy tay một cái thì đừng nói một cái ngự thiện phòng chứ trăm cái cũng không thành vấn đề. Một tiếng than nhẹ không khỏi thoát ra trong tâm ý nàng, "Ông trời, tại sao người lại mang đến cho nhân gian một tên đế vương tính cách vừa thối vừa keo như vậy?".

Nàng yêu ghét rõ ràng, uất ức nhất là khi nàng đang nói mà kẻ khác lại xem như nàng không hề tồn tại, đấy chẳng phải là khinh thường. Đừng tưởng người khác phạm lỗi mà muốn đối xử với người ấy thế nào cũng được.

- Nay, người có nghe ta nói không!!!

Hắn đang trầm mặc suy nghĩ thì bị tiếng quát của nàng làm giật mình, hẳn cảm thấy ngữ khí của nàng rõ ràng là đang có phần tức giận nên không dám khiêu chiến với nàng thêm nữa. Thực sự này giờ hắn đang tự trách chính mình, là do hắn muốn chinh nàng nên mới đẩy nàng vào chốn nguy hiểm như vậy.

- Ta xin lỗi.

Một câu hắn nói ra rất nhỏ nhẹ nhưng lại vừa đủ lọt vào tai nàng. Nàng mở cặp mắt to tròn hết mức có thể kiểu như không thể tin nổi. Biểu tình của hắn trái ngược hoàn toàn với những gì nàng suy nghĩ, vì vậy trong giây lát nàng không thể thích ứng ngay được. Đột nhiên hắn nói xin lỗi khiến nàng nổi lên một cổ áy náy, chính nàng cũng không hiểu vì sao bản thân lại có loại cảm giác này, từ bao giờ Hoàng Song Nhật Dương này lại có mặc cảm tội lỗi như vậy?

- Người đừng nói thế, lỗi là do ta.....người muốn ta đền gì cũng được nhưng nói trước ta không có tiền.

Câu nói vừa rồi là minh chứng cho sự thỏa hiệp của nàng. Nếu so sánh với biểu tình trước đó vài tích tắc phải nói là khác nhau một trời một vực. Không thể không nhận ra nàng đã thay đổi quá nhiều.

Bàn tay truyền đến cảm giác đau rất, nàng đưa tay lên xem mới biết ở đó có vài nốt phồng, có lẽ là trong lúc "chữa cháy" vô tình bị than củi bắn trúng. Nhớ khi xưa mỗi lần nàng bị đau cha thường hay thổi vào chỗ ấy, cái cảm giác ấm áp mà nhẹ nhàng khiến cái đau giảm đi mấy phần. Lúc này cha không có ở đây nên chính nàng phải tự thổi cho mình, mong sao có thể giảm đau đi một chút.

Hắn thấy vậy liền kéo tay nàng đến trước mặt, nhìn thấy một mảng hồng trên mu bàn tay trái của nàng khiến thanh âm của hắn lạnh đi mấy phần. Hắn thay nàng thổi thổi nơi vết bỏng, miệng nói ra từng từ trách móc.

- Sao lại không cẩn thận như vậy, lần sau không cho phép nàng đến gần bếp lửa nữa nghe chưa. Đó là mệnh lệnh.

Chẳng hiểu sao lúc nhìn thấy hắn như vậy nàng lại chạnh lòng. Lúc hắn thổi vết bỏng cho nàng giống hệt như lúc cha lúc ấy, dịu dàng và vô cùng ấm áp, chuôi hời ức đẹp đẽ khi xưa dồn dập ủa về, bất giác nàng không giấu nổi nụ cười hạnh phúc trên môi.

- Nàng cười gì hả, ta còn chưa tính sổ với nàng đâu. Để ta tính xem ngự thiện phòng năm xưa phụ hoàng mất hơn mười lăm vạn lạng hoàng kim để xây, đến bây giờ coi như đã hư hại một số, thôi thì ta tính rẻ cho nàng mười vạn lạng hoàng kim vậy.

Hắn nói nhẹ như không giống như những thứ hắn nói ra là hiển nhiên và không phải cố ý, thế nhưng ấy ai biết được trong lòng hắn lại đang suy tính một âm mưu đen tối. "Mười vạn lạng hoàng kim, để xem nàng làm sao để

trả đây. Đợi sau khi nàng tuyên bố không có tiền trả thì ta sẽ đàm phán điều kiện khác yêu cầu cả đời này nàng phải làm hoàng hậu của ta, mãi mãi không được rời xa".

Nàng giật bắn người đến nỗi mất thăng bằng xuýt nữa thì lao xuống hôn đất. Là mười vạn...MƯỜI VẠN lạng hoàng kim đó, hắn muốn giết người không dao sao? Tại sao hắn có thể đối xử với nàng như vậy? "Đồ cầm thú không bằng!"

Nàng hận bản thân thấp cổ bé họng không thể lớn tiếng chửi thẳng mà chỉ có thể âm thầm chửi rửa sau lưng. Món nợ ngập đầu mười vạn lạng hoàng kim còn chưa tìm được cách giải quyết, tốt nhất lúc này không nên manh động. Chớp chớp đôi mắt ngây thơ, nàng quay về phía hắn đáp trả với thanh âm vô cùng thê thảm hy vọng sẽ khiến ma tính đột nhiên bộc phát trong hắn nguôi đi vài phần.

- Nay, ta đã nói là ta không có tiền mà.....

Thấy vẻ đáng thương thê thảm của nàng hắn càng thêm đặc ý, kế hoạch của hắn tiến triển y như dự định, chỉ còn một bước nữa thôi. "Phải làm tiếp mặt lạnh, không thể mềm lòng trước vẻ đáng thương - đáng sợ này của nàng, nhất định không thể thua nàng".

Sắc mặt hắn căn bản không có biểu hiện gì là bị lung lay và nàng xác định mỹ nhân kế này coi như vớt. Mười vạn lạng hoàng kim cả đời này nàng chết già trong cung cũng không có đủ. Mỗi tháng nàng được có năm mươi lượng bạc để tiêu vặt, tính đi tính lại cả đời vẫn là chưa đủ. Nếu cứ mãi bị động thì không còn nghi ngờ gì nữa, nàng nhất định sẽ rơi vào thảm cảnh vạn kiếp bất phục. Chờ người cứu không bằng tự cứu lấy mình, nàng tập trung suy nghĩ tìm đường thoát thân.

Nàng im lặng khá lâu, không phải đã đầu hàng rồi chứ? Suy nghĩ này của hắn quả thực không tệ, khiến tâm tư hắn vui vẻ hơn rất nhiều. Chỉ có

điều lúc này chưa thể hưởng thụ niềm vui chiến thắng, nếu không để nàng phát hiện ra thì người thua cuộc đối lại chính là hăn, hơn nữa thất bại còn rất thảm hại là chẳng khác. Vì vậy hăn kiềm chế mọi xúc cảm vui sướng trong lòng, gương mặt vẫn duy trì biểu cảm lạnh.

Sau khi tập trung suy nghĩ cuối cùng nàng đã tìm được cách cứu thân, xem ra lại khiến hăn phải thất vọng vì uổng phí công sức rồi. Nàng phá tan mảnh im lặng bằng một câu nói với thanh âm khá cao.

- Ta có một điều muốn hỏi người. Sau khi hỏi rồi ta mới có quyết định có nên kiếm tiền trả cho người không.

- Được.

- Nếu một người đã bán thân cho kẻ khác thì có phải tất cả những gì thuộc về người đó đều thuộc về kẻ làm chủ kia không?

Hăn không cần suy nghĩ liền gật đầu đồng ý.

- Đúng!

Hăn gật đầu, hăn đồng ý và xin chúc mừng hăn đã sập bẫy của nàng, còn ai đó đang ngây thơ chưa biết rằng kế hoạch của mình sắp bị phá sản.

- Ha ha, vậy thì đúng rồi, lúc trước trong trận đá cầu người thua ta nên đã là người của ta, vì vậy của cải của người đều là của ta.....

- Có nghĩa là.....

- Có nghĩa là những gì thuộc quyền quản lý của người đều là của ta, bao gồm cả cái ngự thiện phòng đó, mà đã là đồ của ta thì đốt đi hay giữ lại đều do ta quyết định.

Sống rồi sống rồi, không những không mất xu nào mà sau này lại còn được hưởng cả đồng gia tài tích tụ từ lão công hoàng đế này thì còn gì

bằng. Ông trời đúng là có mắt vì đã đem của cải của người giàu chia cho người nghèo như nàng.

Hắn cũng bó tay chào thua tiểu yêu như nàng. Tuy kế hoạch bất thành nhưng khi thấy nàng cười tươi như vậy hắn cũng thấy nhẹ lòng hơn, nàng có hay không dành cho hắn một chút tình cảm? Hắn nhìn lên bầu trời sâu thẳm tự hỏi lòng.

.....

Tại Phụng Hoàn cung phát ra âm thanh rất lạ từ chiếc tiêu nhỏ. Độc xà màu trắng kích thước nhỏ bé chỉ bằng một chiếc trâm cài đầu từ từ theo tiếng tiêu bò từ chiếc bình sứ ra ngoài.

Ngọc quý phi đặt một chiếc lược nhỏ trước mặt độc xà còn Thủy hộ pháp thì nói nhỏ với nó bằng giọng điệu dụ hoặc êm tai.

- Độc xà, mau đến cắn chủ nhân của chiếc lược này cho ta.

Độc xà sau khi nghe xong mệnh lệnh của chủ nhân thì toàn thân uốn éo, tựa như đang cố thể hiện với chủ nhân rằng mình đã hiểu mệnh lệnh của người. Ngay khi Thủy hộ pháp phất tay một cái, độc xà bé nhỏ bắt đầu di chuyển ra ngoài cửa chính sau đó tiến thẳng về ngự hoa viên.

Ngự hoa viên.

Đây là khu rừng trúc hắn đặc biệt làm riêng cho nàng. Hương trúc phảng phất vây quanh khiến tâm hồn ta thoải mái và thanh tịnh. Trong chốn hoàng cung ngọt ngào và đầy rẫy những mưu toan độc ác có thể tìm cho mình một chốn bình yên như vậy đã được xem là quá hạnh phúc rồi.

Đến khi thăm mệt nàng dừng chân tại một gốc cây liễu rũ cạnh hồ sen. Nàng nhớ đến khuôn mặt hắn, sự ôn nhu của hắn dành cho nàng. Hắn nói hắn sẽ bảo vệ nàng, hắn nói hắn yêu nàng nhưng liệu hắn yêu nàng được

bao lâu. Hậu cung ba ngàn giai nhân có chắc rằng hẳn không lại động lòng với một giai nhân mỹ liễu nào đó.

Mặt hồ phẳng lặng, muôn đóa hoa sen đua nhau khoe sắc thắm. Một cơn gió nhẹ thổi qua khiến nàng tập trung cảnh giác cao độ, trong gió có lần tiếng tiêu rất nhỏ người thường khó mà nghe được nhưng nàng đã từng luyện âm công nên dù nhỏ đến mấy nàng cũng có thể nhận ra.

Âm thanh đó lạnh lẽo kèm theo tà khí kinh người, người thổi ra âm thanh này chắc hẳn phải có tâm địa rắn rết. Nàng cẩn trọng xem xét xung quanh bất chợt nhận ra một độc xà nhỏ đang ẩn mình trong đóa cúc màu trắng. Độc xà hung hăng thè lưỡi chuẩn bị tư thế như muốn phi ngay tới ăn tươi nuốt sống thân ảnh bé nhỏ của nàng.

Môi nàng cười nhẹ một tiếng, tay hái một lá trúc đặt lên đôi môi anh đào đỏ mọng. Giai điệu nhẹ nhàng ngân nga cất lên hòa quyện vào không trung mê mông như một hũ mật ngọt khiến đàn ong không thể cưỡng lại được phải rời bỏ đóa phù dung kia bay đến gần đóa cúc trắng.

Tất cả những con ong bay đến gần độc xà đều chết, xác ong phủ kín một vùng xung quanh cúc trắng. Thật không thể xem thường độc xà này.

Nàng vẫn tiếp tục thổi giai điệu du dương trầm bổng dụ hoặc tất cả những đàn ong ở gần đó bay đến. Ong kéo đến ngày càng nhiều, sau nửa tuần hương trên nền trời đàn ong đang che phủ kín dần dần dạt ra hai bên nhường đường cho một con ong lớn màu vàng ánh, đôi mắt nó long lanh phản chiếu những kim quang sáng chói của mặt trời. Đây đúng là thứ nàng cần.

Khúc nhạc nàng thổi là Chiêu Sinh Dạ Khúc để dụ ong tinh ngàn năm ra. Đây là lần đầu tiên nàng sử dụng nhưng không hề phạm một sai lầm nhỏ.

Ong tinh đôi mắt sáng chói lướt nhìn qua mọi vật một cách kỹ lưỡng, tia mắt sắc nhọn nó phóng ra khiến cho mọi sinh vật đều cảm thấy phập phồng lo sợ, cuối cùng ánh mắt ấy lại dừng ngay tại nơi mà xà độc đang trú ngụ, đó chính là đóa cúc trắng đằng kia. Phát hiện được kẻ tranh giành quyền uy với mình, ong tinh liền phát ra thanh âm "Vù vù" với cường độ lớn, sau đó không ngần ngại mà phi thân đến gần đóa cúc. Nó lượn vài vòng quanh đóa cúc, tiếng đập cánh vo ve dững mãi của nó khiến xà độc phải vùi sâu thân mình vào đóa hoa..

Thủy hộ pháp đang thổi tiêu liền ộc ra một ngụm máu tươi, bàn tay run run làm tiếng tiêu lạc đi vài nốt.

- Chết tiệt, tại sao ong tinh lại xuất hiện ở đây chứ. Xà độc đang sợ hãi không dám tiến lên, hơn nữa còn chống lại sự khống chế của ta.

Ngọc quý phi đập bàn tức giận, kế hoạch lại bị ong tinh ngang nhiên phá vỡ. Suy nghĩ kỹ mới nhaj ra điểm bất thường, ong tinh không phải chỉ xuất hiện ở nơi nào có Tuyết Liên ngàn năm thôi sao, hà cớ gì lại xuất hiện ở đây? Có thật đây là sự trùng hợp?

- Sư huynh, không còn cách nào sao?

- Mọii mau mang Băng Tầm ngàn năm ra liên thủ cùng xà độc.

Ngọc quý phi liền mang ra hộp nhỏ chứa Băng Tầm ngàn năm để trên bàn trà. Ầ ta đốt một que hương do giáo chủ giao cho rồi đặt que hương đó gần chiếc hộp. Một lát sau Băng Tầm liền ngóc đầu bò ra khỏi hộp, nó uốn éo thân mình làm thành tiếng "rạo....rạo...".

Ngọc quý phi đặt chiếc huyền (một loại sáo cổ đại, hiện nay được gọi là Ocarina) đặt lên môi. Từ chiếc huyền, một giai điệu nhẹ nhàng mà du hoặc vang lên, Băng Tầm ngàn nă, sau khi nghe hết đoạn nhạc này nó bắt đầu ngưng tiếng "rạo...rạo..." bò đến bên cạnh ả ta.

À ta dần dần thay đổi giai điệu khiến cho Băng Tầm theo lệnh phi thân bò thật nhanh về phía ngự hoa viên.

Lúc này trong ngự hoa viên đang diễn ra trận chiến ác liệt giữa ong tinh và xà độc. Nàng không cần dùng âm công nữa vì ong tinh là loài hiếu thắng, nếu đã nhìn thấy xà độc chắc chắn nó sẽ chiến đến cùng. Xà độc trước sự tấn công dũng mãnh của ong tinh bị thất thế bèn lui sâu vào bụi trúc.

Ong tinh đang chiến đấu dữ dội đột nhiên bay xa khoảng một thước. "Có chuyện gì xảy ra a, đang giành ưu thế mà. Ong tinh cố lên!!!". Nàng đang xem trận đấu gay cấn khi thấy ong tinh lùi ra làm hứng thú giảm đi không ít.

Nàng cẩn trọng xem xét xung quanh, khi nhìn đến lần thứ ba mới thấy một con vật nhỏ bên cạnh khóm trúc.

- A, thì ra là mi Băng Tầm ngàn năm.

Nàng lại đặt lá trúc lên môi thổi một khúc nhạc khác. Âm thanh trong trẻo thánh thót vang lên xé tan tiếng huyên phát ra từ Phụng Hoàn cung. Nhưng sao Băng Tầm vẫn không nhận ra nàng, chẳng phải trước đây nó rất thích nghe nàng thổi khúc này sao, không lẽ nó bị khống chế?

Băng Tầm ngàn năm là vật cưng của gia gia nàng, trong một lần gia gia uống say làm đổ bình rượu chứa Băng Tầm làm nó bỏ đi. Gia gia đã tốn nhiều công sức và biện pháp để chiêu hồi Băng Tầm về nhưng vô ích, thật không ngờ hôm nay nó lại xuất hiện ngay trước mặt nàng. Tại sao hôm nay nó lại xuất hiện ở đây?

Nàng nhanh chóng vào trong mái đình lấy một bình rượu là cống phẩm của triều đình mang ra dụ nó. Nàng nhấp thử một ngụm "quả là rượu ngon", chỉ có những loại rượu như vậy Băng Tầm mới thích. Nàng mở nắp bình rượu ra đặt gần bụi trúc và tiếp tục thổi giai điệu ban nãy.

Mùi rượu nồng đậm lan tỏa ra xung quanh, lúc này Băng Tầm mới có chút phản ứng, lần này xem ra là vô cùng hưng phấn. Nó lại một lần nữa uốn éo mình thật mạnh phát ra tiếng "rạo...rạo..." theo giai điệu của nàng thổi.

Không ngoài dự đoán, Băng Tầm ngàn năm người thấy mùi rượu quen thuộc bèn bò đến gần bình rượu. "Đúng rồi, mau bò vào bình đi, món người ưa thích nhất đó". Nàng không ngừng dùng âm thanh dụ hoặc kêu nó bò vào trong bình, cuối cùng sau nửa tuần hương Băng Tầm đã nằm gọn trong bình rượu thưởng thức men say nồng.

Nàng đứng thẳng chỉ tay về phía Phụng Hoàn cung đôi mắt toát ra tia lãnh đạm cùng ý cười khinh bỉ.

- Giờ đến lượt ta đáp lễ. Đã đụng chạm đến ta thì phải chịu kết cục bi thảm!

Nàng vuốt mạnh lá trúc trên tay rồi đặt lại trên môi. Âm thanh không còn du dương nhẹ nhàng như lúc đầu, thay vào đó là một giai điệu lạnh lùng làm lòng người đau thấu tim gan.

Ông tinh lúc này lao thẳng đến xà độc, giờ cao ngòi độc của mình cắm thẳng vào mắt xà độc, chưa đầy một khắc cả ông tinh và xà độc đều chết.

- Hazz, thật đáng tiếc. Nếu cả hai mi đều đã chết thì ta sẽ dùng hai người bào chế độc dược mới vậy. Vật đã chết giờ đến lượt người thôi.

Môi nàng nở ra nụ cười lạnh, một lần nữa âm thanh đau thấu tim gan lại vang lên, lần này có thêm cả nội lực.

Phụng Hoàn cung.

Thủy hộ pháp mất khống chế với cây tiêu, một lần nữa phun ra máu. Sắc mặt hắn ta tái đi không ít, xem chừng đã cảm nhận được mối nguy hiểm

trước mắt.

- Không hay rồi, độc xà đã chết, muối mau lệnh Băng Tầm ngàn năm tấn công đi.

Sắc mặt ả ta không còn được như lúc đầu, e rằng đã sớm trắng bệch tựa người mất hồn, đôi tay run run làm chiếc huyền rơi xuống đất.

- Sư huynh, ta không được, ta không cảm nhận được Băng Tầm ngàn năm, ta không thể khống chế nó....

Chưa đợi ả ta nói hết câu, từ bên ngoài một luồng sát khí kéo đến như vũ bão, không khí như bị lồng khí này bẻ gãy thành từng đoạn. Tiếng răng rắc do những nhánh cây bị bẻ gãy liên hồi vang lên trong không trung, luồng không khí đáng sợ này càng lúc càng đến gần, tốc độ nhanh khủng khiếp. Ngọc quý phi và Thủy hộ pháp không giấu nổi nỗi sợ hãi, hai người cũng có thể được xếp vào hàng cao thủ, đương nhiên biết rõ luồng không khí sắp đổ ập đến người mình có lực sát thương đến mức nào, chỉ có điều hiện tại muốn trốn chạy cũng không được.

- A!!!!!!!!!!

Ngọc quý phi kêu lên thảm thiết, thân như có muôn ngàn lá trúc xuyên qua, cảm giác đau đớn tột cùng. Thủy hộ pháp cũng ngã lăn ra đất máu tươi không ngừng chảy ra.

Hai người bọn họ liên tục bị những cơn đau tấn công hành hạ, nếu không phải dùng nội công để khống chế e rằng đã mất mạng từ lâu. Ngọc quý phi nắm chặt tấm thảm trải trên nền, hận một nỗi không thể xé nát. ả ta mở mắt chùng chùng nhìn về phía cửa chính.

- Ta hận ngươi, ta thề sẽ cho ngươi và tên hoàng đế đó chết không toàn thây!!!

.....

.....

KHI HOÀNG HẬU NỔI GIẬN!!!

Từ Dạ
www.dtv-ebook.com

Chương 26: Biến Cố Bất Ngờ

Điện Thanh Liên.

- Trương Phi người của ta theo sát Ngọc quý phi có kết quả gì chưa?

- Bẩm hoàng thượng, theo những gì người của ta thu thập được thì Ngọc quý phi đúng là người của Sát Huyết sơn trang, gần đây Ngọc quý phi thường xuyên đến một ngôi miếu hoang ở khu rừng trúc phía đông ngoại thành rồi mất dấu, có lẽ ở đó đã bày trận.

Quả đúng như hần dự đoán, tên Tà Thần này đã cài người ở hoàng cung, chắc chắn hành động lần này đã được chúng tính toán kỹ lưỡng, tuyệt đối không thể lơ là.

- Còn chuyện về hoàng hậu người đã tìm hiểu đến đâu rồi?

- Dạ bẩm hoàng thượng, người của Phong Long hội đã điều tra tất cả những chuyện xảy ra trước đây của hoàng hậu nhưng kết quả thu được không nhiều. Mẫu thân người là quận chúa Ngọc Chu của Minh Nguyệt Quốc. Năm xưa khi đại chiến sáu nước xảy ra Ngọc Chu quận chúa được Hoàng Long tướng quân cứu thoát từ tay nguyên soái của Khiết Đan - Mộc A Nhĩ. Khi hoàng hậu được năm tuổi Ngọc Chu quận chúa đột nhiên lâm bệnh kỳ lạ rồi qua đời. Sau đó Hoàng Long tướng quân đã mang hoàng hậu rời khỏi phủ nhờ một người nuôi nấng nhưng hiện chưa điều tra ra người này là ai.

Ai là người đã nhận nuôi nàng? người này có phải là người đã làm tổn thương nàng hay không? những năm rời khỏi phủ nàng sống như thế nào?

Tất cả những nghi vấn từ trước đến giờ của hắn vẫn không có đáp án, điều này khiến hắn lo lắng không ít.

Tạm gác lại chuyện điều tra quá khứ trước đây của nàng, chuyện bây giờ cần làm là phải tiêu diệt Sát Huyết sơn trang thì dân chúng mới được bình an. Hắn không để con dân của mình phải chịu khổ được.

Giọng Tần công công từ ngoài truyền vào.

- Bẩm hoàng thượng, Ngọc quý phi mời người tối nay đến hoa viên của Phụng Hoàn cung ngắm hoa quỳnh nở.

Nàng ta có ý đồ gì, nếu nàng ta muốn chơi hắn nhất định không khiến nàng ta phải thất vọng, cũng đã đến lúc phải kết thúc trò chơi này rồi.

- Được, người mang trâm ngọc bích đến Phụng Hoàn cung nói rằng trăm ban cho Ngọc quý phi, bảo với nàng ta trâm nhất định sẽ đến.

Trúc Mai điện.

Nàng ngồi giữa bậc thềm ở cửa chính của Trúc Mai điện. "Sao giờ này hắn vẫn chưa đến, chắc là hắn đang bận chuyện triều chính nên mới đến muộn như vậy".

Sắc trời đã tối dần, trăng càng ngày càng lên cao nhưng vẫn chưa thấy bóng dáng thân thuộc xuất hiện, trực giác mách bảo sắp có chuyện chẳng lành xảy đến, nghĩ vậy tâm nàng cơ hồ còn lo lắng hơn. Trước đây hắn chưa từng có lần nào đến muộn như vậy.

Tiểu Hồng thấy nàng đã ngồi suốt hơn hai canh giờ ở đó liền vội mang áo choàng đến cho nàng.

- Tiểu thư, hoàng thượng chắc bận bàn chính sự với Trương Phi tướng quân nên đến trễ, người nên vào nhà kéo ngoài này gió lạnh rất dễ bị cảm

lạnh. Nàng chẳng quan tâm tới lời Tiểu Hồng nói, vẫn cứ dựa người vào bậc thềm chờ đợi. Nàng tự nhủ lòng "chắc chắn hẳn sẽ đến, chắc chắn sẽ không có chuyện gì".

Tiểu Yến từ bên ngoài chạy vào với dáng bộ khẩn trương.

- Đại tể, Ngọc quý phi mời người đến Phụng Hoàn cung thưởng thức hoa quỳnh nở. Nghe nói hoàng thượng cũng đang ở đó.

Nếu bình thường chỉ đến ngắm hoa quỳnh thì chắc chắn nàng sẽ không đi, nàng không rảnh rỗi đến mức làm mấy cái việc nhàm chán như thế, nhưng mà hẳn đang ở đó. Hẳn hôm nay đến trễ là vì đang ở cùng ả Ngọc quý phi ngắm hoa quỳnh nở sao?

- Ắ ta dám bày trò gì nữa. Tiểu Yến, em mau cùng ta đến Phụng Hoàn cung.

Nàng tâm tình không tốt, lại dám bày trò vào lúc này quả thật to gan, hôm nay nàng phải xem ả ta còn có bộ dạng gì chưa lộ ra. Lại còn tên hoàng đế đó nữa, nếu hẳn dám làm chuyện có lỗi với nàng thì nàng tuyệt đối không tha thứ cho hẳn.

Phụng Hoàn cung.

- Hoàng thượng, đã rất lâu rồi người chưa đến thăm thần thiếp, người ta thực sự rất nhớ chàng nha.

Ngọc quý phi mặc trên người bộ đồ màu đỏ chói được làm bằng vải voan mỏng ôm sát phía trên lộ ra đường cong tuyệt mỹ. Cổ áo khoét rộng càng khiến cảnh xuân thoát ẩn thoát hiện đến mê người. Xem ra hôm nay Ngọc Quý phi nhất định muốn quăng mồi bắt cá lớn đây. Ắ ta uốn éo thân mình như con rắn vờn hai tay vòng qua thắt lưng ôm chặt hẳn. Hẳn vẫn im lặng để nàng ta diễn trò. Một cơn gió lạnh thổi qua khiến bộ y phục mỏng manh dễ vỡ của ả tung bay phất phơ. Bây giờ đang là giữa mùa thu tiết trời

cũng đã xe lạnh, vì vậy ả không cầm được mà xuýt xoa kêu lạnh. Hắn vẫn giữ một mảnh im lặng trầm ngâm tháo chiếc áo choàng của mình khoác lên cho giai nhân mỹ lệ trước mặt.

Cảm nhận được phản ứng của hắn có chút thay đổi khiến tâm tình ả mừng rỡ càng được đà lấn tới. ả vẫn tiếp tục ôm chặt hắn rồi chủ động nhón chân lên hôn nhẹ lên bờ môi của hắn. Hắn đứng im mấy giây rồi vội né tránh rồi khỏi bờ môi của nàng ta, giai nhân trước mặt vì bị khước từ mà hai má tuyết trắng đã trở nên đỏ ửng mang theo chút ngại ngùng.

- Hoàng thượng.....

- Ái phi đã say rồi, người đâu mau đưa Ngọc quý phi về phòng nghỉ ngơi.

Giây phút hắn đưa tay khoác áo choàng cho ả rồi bị ả chủ động hôn cũng là lúc nàng vừa bước vào đến hoa viên. Tất cả đều lọt vào tầm mắt của nàng. Tên hoàng đế đáng ghét, người được lắm, ngang nhiên dám đến đây tình chàng ý thiếp với ả, ta coi như cả đời này sáng suốt lại bị người lừa gạt trắng trợn như vậy. Nàng toan quay lưng bước đi nhưng trong tích tắc lại thay đổi chủ ý. Một thân bạch y nhẹ nhàng tiến dần về phía hai con người trước mặt kia, ngay cả Tiểu Yến đi theo nàng cũng bất ngờ một phen, đại tì tính làm gì?

- Hoàng hậu giá đáo.

Tiếng của Tiểu Yến vang lên phá tan bầu không khí quý dị trong hoa viên, Ngọc quý phi đang nằm trong vòng tay hắn thấy nàng đến vội vàng cất giọng là lướt.

- Tì tì đến mà muội muội không ra tiếp đón được quả là thất lễ, mong tì tì rộng lượng bỏ qua. Hoàng thượng, cũng là tại chàng hư quá nên thiếp mới đắc tội với hoàng hậu tì tì a.

Nàng muốn nhõ vào mặt ả ta vài bãi nước bọt cho bõ ghét, có cần thiết eo đến mức vậy không? Mục đích của nàng khi bước vào đây là gì nàng biết rõ, vì vậy ả ta tuyệt đối không có tư cách ngăn cản nàng.

- Hôm nay bốn cung vốn là muốn đến đây ngắm hoa quỳnh nở cùng Ngọc quý phi nhưng thật không ngờ đã lỡ tay phá hỏng chuyện tốt của muội muội và hoàng thượng. Bốn cung quả thật phải có lời khen, hoa quỳnh đúng là quốc sắc thiên hương nhưng so với Ngọc quý phi e rằng còn thua xa, nhân gian nói quả không sai trai anh hùng gái thuyền quyên quả thật là xứng đôi.

Vừa nói nàng vừa quét mắt qua nam nhân đứng đối diện này giờ không lên tiếng. "Sao người lại im lặng, hay là ăn cắp bị bắt quả tang nên đành phải câm miệng."

- Hoàng thượng, người thấy chưa, bị hoàng hậu tử tử bắt gặp người ta quả thật rất ngại ngùng a, tất cả là tại tật hư của chàng đó.

Ả ta lại vẫn cái bộ dáng như mất xương sống bám sát vào ngực hần. Nhìn thấy cảnh tượng này cũng không hề làm nàng thay đổi thái độ.

Thái độ nàng bình tĩnh đến lạ, không hề mang chút tức giận, không bi ai, không thống khổ. Nhưng mà dạng biểu tình này của nàng càng làm hần thấy sợ, hần có một dự cảm chẳng lành. Hần chỉ một biểu cảm duy nhất là im lặng và im lặng, "Dương nhi, sau khi về Trúc Mai điện ta nhất định sẽ giải thích cho nàng, nàng ngàn vạn lần không nên tin lời Ngọc quý phi nói. Vì để Ngọc quý phi lộ diện ta không còn cách nào khác đành phải làm nàng đau lòng".

Gió lạnh tiếp tục thổi qua nhưng sao có thể so với giá lạnh của lòng người, nàng nhắm mắt hít một hơi dài cảm nhận thật sâu luồng không khí có phần sát khí này. "Không đúng, có một người võ công thâm hậu đang núp gần đây, trên người hần tỏa ra sát khí nặng nề. Tên hoàng đế này võ

công cao như vậy chẳng lẽ lại không nhận ra, hay là vì bị mê luyện sắc đẹp nên tâm trí trở nên mơ hồ". Hít thêm một luồng hơi nữa nàng cẩn trọng phân tích những gì người thấy, kẻ địch quả thật tính toán rất kỹ, muốn mượn mùi thơm của hoa quỳnh để che dấu đi tất cả những chúng đã tính toán sai một bước đó chính là nàng là một sát thủ hiện đại đương nhiên khứu giác cũng rất nhạy bén, cho dù trong không khí nồng nặc mùi hoa quỳnh nhưng nàng vẫn có thể nhận ra có mùi của Tiêu Cốt Đan, đây là một loại độc khiến người trúng phải không thể thi triển nội lực, sau đó dần dần mất ý thức, da thịt và xương cốt cũng dần dần bị tiêu hủy. Mục tiêu của chúng là ai, nàng hay là hắn?

Nếu như là nàng thì tốt thôi nàng sẽ chơi đến cùng với chúng, nhưng nếu là hắn thì sao? suy cho cùng hắn giỏi võ nhưng không giỏi dụng độc, nếu hắn trúng phải độc này chắc chắn sẽ mất mạng.

"Hoàng đế đáng ghét, hôm nay ta cứu người một mạng, coi như ta và người không ai nợ ai, từ nay trở đi ai đi đường nấy, tất cả không còn quan hệ".

Nàng tiến đến bên cạnh bàn đá tay cầm bình rượu tự rót một chum rượu đầy hướng hai người bọn họ nói.

- Hoàng thượng, Ngọc quý phi không phiền nếu mời ta một chum rượu chứ.

Không đợi họ có phản ứng gì nàng đã đưa chum rượu lên miệng, vạt áo đưa lên che khuất đi chum rượu. Trong hơi chum rượu này không có gì bất thường cả, vậy Tiêu Cốt Đan kia đang ở đâu? Nàng bỏ vào trong ly rượu một viên Giải Bách Dược lúc trước gia gia cho phòng lúc nàng trúng độc không thể giải, Giải Bách Dược là vật báu trên đời chỉ có một, năm xưa gia gia một thời tung hoành giang hồ mới giành giật được, người coi như vật báu nên không dám dùng. Thật không ngờ hôm nay nàng vì một nam nhân phụ tình mà dùng đến, thật nực cười...

- Hoàng thượng, hôm nay thần thiếp có chút mệt trong người, rượu này không thể uống, người có thể giúp thần thiếp uống hết chum rượu này không?

Nàng nở một nụ cười tươi như hoa khiến ai đó giật mình. Hắn biết nàng sẽ không dễ dàng gì tha thứ cho hắn mà, tiểu yêu này càng cười tươi càng đáng sợ, nhưng mà hắn không hề lo lắng. Hắn cho rằng với tính cách của nàng thì vừa rồi nhất định đã giở trò với chum rượu này nhưng mà cho dù nàng có bỏ độc được vào rượu khiến hắn mất mạng ngay lập tức hắn cũng cam lòng.

Hắn nhận chum rượu từ tay nàng uống không chút do dự. Sau khi uống hết hắn đặt chum rượu xuống bàn rồi lạnh lùng lên tiếng.

- Rượu trầm đã uống hết, hoàng hậu nếu không có việc gì thì mau trở về Trúc Mai điện nghỉ ngơi, ngoài này gió lạnh kéo bị phong hàn.

"Hừ, nhanh chóng như vậy đã muốn đuổi ta đi rồi sao. Người yên tâm đây cũng là lần cuối cùng người nhìn thấy ta, rất nhanh nữa thôi ta lập tức sẽ không làm người thấy khó chịu nữa". Âm thanh lạnh lẽo của hắn cũng không làm tim nàng thấy đau thêm nữa bởi vì nó đã đóng băng rồi.

- Hoàng thượng, người cũng thật là quá nóng vội quá đi. Dù sao đêm nay cũng còn dài mà.

Trước biểu tình của Ngọc quý phi nàng chỉ biết cười thầm khinh bỉ, còn người suy cho cùng chẳng mấy ai tốt đẹp.

- Hoàng thượng, Ngọc quý phi, ta không làm phiền hai người nữa, chúc hai người nhanh chóng thỏa mãn, nhưng mà nhớ kiềm chế thôi. Ngoài này gió lạnh lắm nếu trên người không mặc gì rất dễ bị phong hàn, vào trong phòng có lẽ ấm hơn nhiều. Chỉ có xúc vật mới làm "chuyện ấy" nơi công cộng thôi.

Nghe thấy lời của nàng hai con người trước mặt xuất hiện ba vạch đen trên trán. Nàng nói không hề lấp liếm mà là thẳng thắn vào trọng tâm thật khiến người ta đỏ mặt. Ý nàng không phải ví họ giống súc vật sao.

Nói xong nàng quay lưng bước đi. Giây phút ấy hân muốn đưa tay giữ lấy nàng, ôm chặt nàng vào lòng nhưng không thể, việc lớn chưa thành hân không thể tùy tiện. Thôi đành để lát nữa về giải thích cho nàng hiểu vậy.

(Tear: dạ thưa, hết cơ hội rồi ạ).

Sau khi rời khỏi Phụng Hoàn Cung nàng không thể giữ được bình tĩnh nữa, nước mắt nàng cứ thế mà rơi chảy dài trên má. Nàng chạy nhanh trong đêm tối cho đến khi không còn bóng người. Lúc này nàng không cầm được mà khóc lớn.

- Tên hoàng đế chết tiệt, tại sao ta lại tin tưởng người chứ. Người lừa gạt ta, người là tên xấu xa. Người nói sẽ bên ta, yêu ta vậy mà lời nói đó chưa bao lâu người đã quên mất, đã vậy còn ôm hôn ả hồ ly tinh đó trước mặt ta. Ta hận người!

Âm thanh tuyệt vọng vang lên trong đêm tối. Nàng đã sai khi tin hân, sai khi đặt cược vào hân, ván bài này nàng đã thua..... Nàng không muốn nhìn thấy mặt hân nữa, không muốn ở trong hoàng cung này nữa. Nàng sẽ về bên gia gia không bao giờ quay trở lại nơi này.....

Trúc Mai điện.

- Tiểu Thanh, Tiểu Yến hai em ở lại em giúp ta thu xếp cho tất cả mọi người ở nơi này, phải giữ an toàn cho họ, tuyệt đối không để cho tên hoàng đế đó trị tội họ. Khi mọi chuyện đã xong hai em lập tức trở về Xuân Mãn lâu.

(Tear: hu hu, ngoài tử ra thì ai có khả năng ngăn cản Kỳ ca chứ...).

- Tiểu thư, người đừng bỏ em lại. Người cho Tiểu Hồng theo hầu người đi, em không thể rời xa người được....hu hu hu.....

Mặc cho Tiểu Hồng khóc lóc van xin nàng vẫn lãnh đạm vô tình phi thân ra khỏi hoàng cung.

- Tiểu Thanh, người đi theo sau hỗ trợ đại tì. Chuyện ở đây để ta thu xếp.

- Được, vậy ta đi. Người ở lại nhớ bảo trọng.

Nói xong Tiểu Thanh cũng phi thân về hướng nàng. Cả Trúc Mai điện chìm trong im lặng.

Nàng bước chân ra khỏi kinh thành. Đường phố vắng lặng không một bóng người. Nàng cứ vậy bước đi trong đêm tối, dường như nàng chẳng còn sợ bóng tối nữa, lúc này nỗi buồn nỗi căm hận đang xâm chiếm trái tim nàng.

Ở một con hẻm nhỏ, tiếng khóc phát ra khiến nàng dừng cước bộ hướng mắt về phía có ngọn đèn heo hút, trước mặt nàng là một đứa bé ăn mày đang lăn lộn trên mặt đất không ngừng la hét. Nàng đến gần bên nó, cầm tay bắt mạch cho nó, chắc tại nó đã lâu rồi chưa được ăn nên đói. Thấy vậy nàng liền lấy trong tay nải một ít bánh hoa quế đặt trên tay nó, đứa bé mừng rỡ nắm chặt tay nàng.

Ngay lúc nàng không chú ý liền bị đứa bé ấy phóng một dải ngân châm vào mạn sườn phải. Lúc này mọi thứ xung quanh trở nên tối dần, nàng không còn chút sức lực nào nữa.

- Hỏa hộ pháp, nàng ta đã trúng Huyết Đà Man của giáo chủ rồi, người mau ra đây mang nàng về Sát Huyết sơn trang giao cho giáo chủ.

Lúc này Tiểu Thanh vừa đến nơi nghe thấy lời tên ăn mày đó nói liền ra tay cướp nàng từ trên tay bọn chúng. Tiểu Thanh rút kiếm đâm thẳng về phía Hỏa hộ pháp với tốc độ nhanh như chớp. Tên ăn mày thấy vậy liền đánh một chưởng về phía Tiểu Thanh khiến Tiểu Thanh không kịp né. Khi tình hình trở nên cấp bách Tiểu Thanh liền rút phi tiêu có chứa độc Kỳ Đà phi về phía tên ăn mày, hăn trúng tiêu ngã lăn ra đất bất tỉnh.

Hỏa hộ pháp một tay giữ nàng, một tay vận khí. Hỏa nóng tung ra khiến Tiểu Thanh trúng thêm một chưởng của hăn ngã xuống đất nhả ra một ngụm máu tươi, khi Tiểu Thanh đứng lên đã không còn thấy bóng dáng hăn đâu đành phải trở về cung báo cho Tiểu Yến.

Phụng Hoàn cung.

- Hoàng thượng, người nhất định phải uống với thần thiếp chén này. Nếu không uống là người không thương Ngọc nhi rồi.

Ngọc quý phi lén bỏ vào trong chén một viên Tiêu Cốt Đan khi tan trong rượu sẽ không thể nào phát hiện được, trên miệng nở một nụ cười thâm độc.

Hăn bưng chén rượu trong tay thản nhiên uống. Rượu nóng vừa trôi xuống cổ họng hăn đã thấy có một cảm giác khác thường chắc chắn trong rượu có độc, một lúc sau hăn nằm gục xuống bàn đáng vẻ không còn sức lực.

- Ái phi, nàng.....

Thủy hộ pháp lúc này mới từ trong bước ra, thấy hăn ta ả liền nhanh phi thân đến dán chặt vào lồng ngực hăn rồi cười lớn.

- Hôm nay sẽ là ngày chết của ngươi. Ha ha ha. Tên hoàng đế đáng ghét nhà ngươi được chết trong tay mỹ nhân như ta quả là tu mấy kiếp mới được.

Ả vén vài sợi tóc trên mặt hăn mặt tỏ vẻ tiếc nuối.

- Hazzz..... Thật đáng tiếc đáng tiếc. Nếu không phải vì ả họ Hoàng đó trêu tức thì có lẽ ta sẽ chơi đùa với người thêm vài ngày. Nhưng mà không sao, dù sao người cũng không phải là nam nhân thực thụ có chết đi cũng là phước của người rồi.

Ả ta vừa nói vừa nghĩ lại chuyện xưa. Hắc đường đường là một hoàng đế tuần dật phi phạm nhưng rất tiếc....hazz. Nhớ những ngày đầu tiên vào cung ả được thị tẩm hầu hạ hoàng thượng, thật không ngờ cho dù ả có giỏi đủ mọi thủ đoạn hoàng thượng vẫn không hề cùng ả làm cái chuyện nam nữ đáng phải làm. Thậm chí có lần ả toàn thân lỏa lồ nằm trên giường khiêu gợi nhưng hắc chỉ nói một câu ngắn gọn "Ái phi như vậy không sợ bị phong hàn sao?". Mỗi lần đến hắc chỉ ôm ả ngủ đến sáng rồi lại rời đi thật khiến người ta nghi ngờ hắc có phải nam nhân thực thụ không nữa.

Hắc cất giọng yếu đuối không còn nội lực nhìn Ngọc quý phi.

- Nàng.....nàng tại sao lại làm như vậy. Hắc là ai?

Thủy hộ pháp túm chặt cổ áo hắc đưa lên.

- Nàng là ai sao? Nàng chính là người phụ nữ của ta, là Kim hộ pháp của Sát Huyết sơn trang còn ta chính là Thủy hộ pháp. Ha ha dù sao người cũng sắp chết dưới tay ta vậy thì ta sẽ nói cho người biết sau khi người chết Sát Huyết Hồn trận sẽ được khởi động, con dân của người sẽ phải phục tùng giáo chủ anh minh thần dũng của chúng ta. Ha ha.

Ngọc quý phi ghé sát vào tai hắc nói nhỏ.

- Ta cho người biết, sau khi người chết ta cũng sẽ chôn ả họ Hoàng cùng người.

Khi nghe thấy ả muốn giết nàng, cơn tức giận của hắc đã không thể kiềm chế, hắc cũng không cần phải diễn kịch nữa. Hắc vận nội lực vào hai đầu ngón tay, sức nóng đạt đến đỉnh điểm.

Hắn bất ngờ đánh mạnh một chưởng vào ngực bọn họ. Do bất ngờ nên họ chẳng kịp phản công. Cộng thêm thương thế lúc trước chưa hồi phục hẳn lúc này bọn họ bị nội thương không nhẹ.

- Người.....sao người vẫn có thể vận nội công? Rõ ràng Tiêu Cốt Đan người đã uống.

Hắn đứng lên phất quạt về mặt lạnh lùng đầy sát khí, không muốn nói thêm một lời nào với bọn họ. Tiêu Cốt Đan hắn đã từng nghe qua, bất quá hắn cũng thắc mắc vì sao mình không bị trúng độc. Nghĩ tới một màn khi này của nàng hắn mới chợt thức tỉnh, là nàng đã cứu hắn. Tuy hắn đã làm nàng đau lòng nhưng nàng vẫn cố nén lại để cứu hắn, nghĩ đến đây hắn không nghĩ nàng sẽ tha thứ cho hắn.

Thủy hộ pháp thấy sự tình nguy cấp vội vàng thi triển chút sức lực cuối cùng tạo ra một màn sương mờ trước mặt hắn rồi chạy mất.

Hắn định đuổi theo nhưng chợt nhớ đến lời của Ngọc quý phi "không lẽ nàng đang gặp nguy hiểm?". Hắn lệnh cho Trương Phi lục soát khắp hoàng cung tìm hai người bọn họ rồi vội vàng đến Trúc Mai điện.

Trúc Mai điện.

Một mảnh hỗn độn, không khí tràn ngập màu u ám. Tiểu Hồng không ngừng khóc lớn ở giữa sân, các cung nữ và thái giám khác đều mặt mày ủ rũ. Tiểu Yến đứng giữa sân nhìn hắn đăm đăm.

- Hoàng hậu đâu?

Tiểu Yến im lặng nhìn hắn, tay nắm chặt chuỷ thủ (dao găm). Tiểu Yến đột nhiên tiến đến chuỷ thủ trong tay đâm thẳng vào tim hắn. Hắn nhón chân lùi về phía sau tránh né đòn tấn công của Tiểu Yến.

- Tại sao người làm vậy? Ta hỏi lần nữa hoàng hậu đâu?

Hắn mặt lạnh như băng miệng phun từng chữ. Tiểu Yến tức giận chủ thủ chỉ thẳng vào mặt hắn quát lớn.

- Người có tư cách biết đại tử ở đâu sao. Đại tử đã ngồi ở ngoài trời chờ người suốt hai canh giờ thế mà người lại đến ôm ấp ả hồ li tình họ Ngọc đó. Đại tử đã rời đi từ lâu rồi, cả đời này người đừng mong gặp lại tử.

Nàng đã nhìn thấy ư? Tại sao nàng không nghe hắn giải thích đã vội vàng bỏ đi như vậy?

Tiểu Yến vẫn không ngừng tiến lên tấn công hắn. Cô đang dồn hết sự tức giận cảm phần vào mũi chủ thủ, hắn chỉ phòng thủ chứ không tấn công, dù sao Tiểu Yến cũng là người hầu của nàng.

Hắn tránh mũi dao rồi xoay người điểm huyết của Tiểu Yến.

- Dương nhi hiểu lầm ta. Người cho ta biết nàng đã đi đâu?

Tiểu Yến vẫn trừng đôi mắt nhìn hắn không nói gì. Trúc Mai điện một mảnh im lặng.

Trương Phi đang thống lĩnh ngự lâm quân lục soát tất cả mọi nơi trong cung thì đằng xa có giọng một tên lính truyền đến.

- Thừa tướng quân, phát hiện một nữ nhân đang mang trọng thương. Cô ta hiện ở gần Trúc Mai điện.

Trương Phi theo tên lính đến chỗ của nữ nhân đó. Hắn đến gần nhận điện phát hiện bóng dáng quen thuộc ấy.

- Tiểu Thanh cô nương, tại sao cô lại bị như vậy?

Tiểu Thanh nhìn thấy Trương Phi trong miệng phát ra giọng nói nhỏ.

- Hoàng hậu.....hoàng hậu nguy hiểm.....

Trương Phi vội vàng ôm Tiểu Thanh về Trúc Mai điện. Không hiểu vì sao khi thấy cô trọng thương trong lòng Trương Phi lại cảm thấy bất an.

Trương Phi ôm Tiểu Thanh về liền bắt gặp hãn đang gặt gao nhìn Tiểu Yến. Thấy Tiểu Thanh bị thương không nhẹ Tiểu Yến vội vã lên tiếng.

- Tiểu Thanh người sao vậy, đại tì đâu?

Bàn tay hãn càng thêm siết chặt. Một dự cảm chẳng lành chiếm đóng tim hãn. Nàng không thể xảy ra bất kỳ chuyện gì được.

Tiểu Thanh cố dùng chút sức lực còn lại hướng hãn cầu cứu.

- Mau cứu hoàng hậu, người bị bắt..... Là Sát Huyết sơn trang.

Hãn nghe thấy vậy bèn nổi xung thiên, giọng nói phát ra lạnh thấu xương.

- Trương Phi, dẫn một ngàn người của Phong Long hội đến san bằng Sát Huyết sơn trang!

Mặc dù Trương Phi đang lo lắng cho người nằm trong ngực nhưng không thể chậm trễ. Đành phải giải huyết cho Tiểu Yến rồi giao cô lại cho Tiểu Yến chăm sóc. Sau đó cùng hãn thống lĩnh Phong Long hội đến Sát Huyết sơn trang.

- Tiểu Yến, tình hình nguy cấp người hãy về bẩm báo lão đại, nhất định đại tì không thể xảy ra chuyện được.

KHI HOÀNG HẬU NỔI GIẬN!!!

Từ Dạ
www.dtv-ebook.com

Chương 27: Náo Loạn Ở Sát Huyết Sơn Trang.

Sát Huyết sơn trang.

Nàng vẫn còn choáng váng, thử vận nội công cũng không được. Nàng mở mắt ra thấy mình đang nằm trên một chiếc giường xa lạ. Đây là nơi nào?

Nàng nhớ lại hôm qua bị tên ăn mày đó hạ độc liền bất tỉnh, lúc tỉnh dậy đã ở đây. Nàng cơ hồ định bước chân xuống giường thì nghe thấy giọng nói từ bên ngoài truyền đến.

- Vật bé nhỏ, nàng đã tỉnh dậy rồi sao. Thật nhanh hơn ta tưởng.

Một nam nhân mặc hắc bào tiến vào. Thân hình cao ráo, nước da ngăm đen, mái tóc đen tuyền, ánh mắt trong như nước mùa thu. Ẩn sau vẻ đẹp ấy là một linh hồn khát máu, người này không thể xem thường. Điều đặc biệt là trên người hắt toát ra một mùi hương rất lạ, nàng chưa từng ngửi qua bao giờ.

- Người là ai, tại sao lại bắt ta đến đây?

Nàng thanh âm lãnh đạm, trong giọng nói không hề có một tia sợ hãi.

- Nàng quả thật khác người, bất quá ta thích. Nàng không sợ ta bắt nàng đến đây thủ tiêu hay làm hại nàng sao?

Nàng vẫn giữ vẻ mặt lãnh đạm nhìn hắc, giọng nói lạnh lùng ngắn gọn.

- Chớ dài dòng, người là ai, lý do đưa ta đến đây?

Hắn nhìn nàng cười tỏ vẻ đắc chí. Nàng rất khác người, nếu như là nữ nhân khác sẽ không giữ được vẻ bình tĩnh như vậy. Trong tâm hắn liền nảy sinh một tia độc chiếm.

- Nàng thật thú vị, nàng là người đầu tiên có khả năng làm ta thay đổi kế hoạch. Ta muốn nàng trở thành người phụ nữ của ta.

Nàng phun một ngụm nước bọt về phía hắn, tỏ rõ vẻ kinh thường.

- Ta khinh, người như ngươi cho ta cũng không thêm.

Hắn vẫn duy trì vẻ mặt cười đắc ý. Hắn bước đến bên nàng xô nàng ngã tựa vào thành giường. Đôi tay hắn giữ chặt hai tay nàng. Đôi môi hắn càng ngày càng đưa sát đến môi nàng. Cho đến khi hai đôi môi lướt nhẹ qua nhau hắn đột ngột đổi hướng đến sát tai nàng nói nhỏ.

- Vật bé nhỏ, sớm muộn gì nàng cũng sẽ là người của ta.....bất quá không phải bây giờ.

Nàng vẫn không phản kháng, đưa đôi mắt đen lách nhìn hắn chăm chăm. Nàng đang cố vận nội công nhưng vô ích, không biết đã trúng phải độc gì mà không thể dùng nội công. Hắn dường như hiểu được nàng đang nghĩ gì, ghé sát tai nhỏ của nàng thì thầm.

- Đừng phí công vô ích, nàng sẽ không thể vận nội công đâu. Tất cả những độc được trên người nàng cũng đã bị ta lấy đi, tốt nhất nàng nên ngoan ngoãn.

Nếu nàng ngoan ngoãn như hắn nói được thì chó cũng biết leo cây. Một điều hắn không thể ngờ được là nàng đã học võ ở thời hiện đại không cần đến nội công. Nàng vung tay đánh một quyền vào bụng hắn khiến hắn nhăn mặt một chút, nhưng nàng chưa kịp đánh quyền tiếp theo đã bị hắn nhanh tay bắt được.

- Cút! Đừng để cái mùi hôi hám của người dính trên người ta.

Hắn giữ chặt cổ tay nàng, hôn nhẹ vào bàn tay đang nắm thành quyền, thanh âm đầy ám muội.

- Vật bé nhỏ đừng làm loạn, nếu không ta sẽ không ngần ngại mà đẩy nhanh tiến trình ngay bây giờ.

Hắn lấy ra từ trong ngực một lọ thuốc nhỏ, đưa lên trước mặt, ánh mắt tà mị gắn chặt trên khuôn mặt lãnh đạm của nàng. "Mẹ kiếp, lại độc gì nữa?" Nàng hơi nhúu chân mày sau đó sắc mặt nhanh chóng lạnh như cũ.

- Vật bé nhỏ, nàng có biết đây là gì không?

Hắn im lặng một lúc rồi lại lên tiếng.

- Là mị dược do ta bào chế, nếu nàng còn lộn xộn thì cái này lập tức dành cho nàng, nghe rõ chưa.

Nàng vẫn không thay đổi sắc mặt, ánh mắt sắc như chim ưng quét qua người hắn.

- Người nghĩ có thể dọa ta sợ sao. Tốt nhất người nên giết chết ta, nếu không ta còn một hơi thở cũng sẽ khiến người vạn kiếp bất phục.

- Ai da, vật nhỏ xù lông thật đáng sợ nha. Có điều ta đã nói thì nhất định sẽ làm, tốt nhất đừng để sau này nàng phải khóc lóc van xin, lúc đó ta hứa sẽ khiến nàng hết sức thê thảm....ví dụ như là....ba ngày không thể rời khỏi giường chẳng hạn....

"Mẹ kiếp, số ta nhất định phải gặp nam nhân thích động dục bừa bãi như thế này sao. Trước là tên hoàng đế, giờ đến tên diên này, đúng là số đen như đít nòi mà".

Thấy nàng im lặng không nói gì, Tà Thần nghĩ rằng nàng đã ngầm thỏa hiệp. Hắn cười vẻ thỏa mãn, trên gương mặt toát ra vẻ đắc chí.

- Ta biết nàng và tên hoàng đế đó chưa xảy ra quan hệ vợ chồng, vì thế ông trời đã định kiếp này nàng là người của ta. Tên hoàng đế đó nửa điểm tốt cũng không có. Ta chắc giờ này hắn đang vui vẻ bên quý phi của hắn, nàng có bị ta mang đi hắn cũng sẽ không quan tâm. Ha ha.

Bị hắn nói trúng nàng chỉ biết bậm môi im lặng. "Đúng, tên hoàng đế chết tiệt đang vui vẻ bên cạnh ả hồ li tinh, hắn sẽ không quan tâm đến ta. Ta hận, ta khinh, ta tuyệt đối không tin tất cả nam nhân trên đời này".

- Ta hỏi lần cuối, ngươi là ai?

- Có chắc nàng muốn biết? Ta chính là Tà Thần, tân giáo chủ của Sát Huyết sơn trang. Nàng nên nghỉ ngơi cho tốt, đừng nghĩ đến chuyện chạy trốn. Nàng đã trúng Huyết Đà Man của ta toàn bộ võ công sẽ không thể sử dụng. Nếu nàng để ta phát hiện thì có ý muốn chạy trốn.....hậu quả khó lường a.

Hắn nhìn nàng với ánh mắt đầy tà mị, nở nụ cười ma mãnh rồi rời khỏi phòng dặn dò Ma Quân canh giữ ngoài cửa, phái nhà bếp làm cho nàng một ít đồ ăn đạm bạc.

Tại một nơi cách đây không xa, Mộc hộ pháp, Thủy hộ pháp, Kim hộ pháp đang tính toán kế hoạch trả thù.

Mộc hộ pháp phải dùng mạn che để che đi một nửa khuôn mặt. Lúc trước ả bị nàng hạ Bạch Thạch Tán khiến dung nhan bị hủy, khuôn mặt bị ngứa nên gãi tạo thành vết sẹo lớn.

Thủy hộ pháp và Kim hộ pháp đều bị trọng thương nặng, trên người vẫn còn nhiều vết tích.

Kim hộ pháp giọng nói lá lướt, tay xoa nhẹ lên ngực Thủy hộ pháp.

- Thủy ca, ta hận ả họ hoàng đến thấu xương, ả dám dùng âm công hại ta bị thương tích giảm năm phần công lực. Phen này ta quyết phải trả lại cho ả gấp mười... huynh nhất định phải giúp muội.

- Đúng đó kim muội. Ta cũng bị ả hại đến nỗi hủy dung, khiến giáo chủ không còn hứng thú với ta nữa. Ta muốn ả cũng bị hủy dung giống ta. Thủy ca, huynh có cách gì không.

- Hai muội yên tâm, đây là Hoàn Túc Tán trộn với Bạch Ngân Dược sẽ khiến cô ta toàn thân ngứa ngáy kèm theo đau đớn, cảm giác như bị hàng ngàn con kiến giầy vò cho đến khi chết, không những thế khuôn mặt cũng bị biến dạng.

Kim hộ pháp và Mộc hộ pháp cầm bình sứ trong tay nâng niu, đôi mắt gian tà nhìn về phía căn phòng đang giam giữ nàng.

Nàng đang ngồi trên giường nghĩ cách thoát khỏi nơi này bỗng ngoài cửa có tiếng vọng vào, là tiếng của Ma Quân và ba người khác.

- Thủy, Mộc, Kim hộ pháp, giáo chủ có lệnh không cho bất kỳ ai vào. Mong ba người về cho.

- Ai da Ma Quân ca, bọn muội chỉ vào thăm Dương muội muội thôi. Nghe nói hôm qua Dương muội được giáo chủ đưa về sơn trang nên hôm nay chúng ta muốn đến để trò chuyện a. Dù sao cũng là chỗ "quen biết".

Giọng nói éo lá của Kim hộ pháp khiến Ma Quân cười híp mắt, hần lập tức mở cửa cho bọn họ vào.

Ba người bước vào với nụ cười quỷ quyệt. Tên Thủy hộ pháp liền đóng cửa lại. Á Ngọc quý phi bước vào ngay lập tức tát vào mặt nàng một cái.

- Tiện nhân, hôm nay xem người làm sao thoát khỏi tay ta.

Kẻ giả mạo kia cũng tát nàng một cái vào bên má còn lại giọng cay nghiệt.

- Tiện nhân, người xem mặt mũi ta thành ra như vậy đều là vì người. Bây giờ ta sẽ trả lại cho người gấp mười.

Nàng không hề tỏ vẻ sợ hãi, làm ra vẻ không có sự tồn tại của chúng ở đây. Á Kim hộ pháp tức giận đưa tay bóp cổ nàng.

- Con tiện nhân này, đến nước này còn tỏ vẻ thanh cao. Người chưa thấy quan tài chưa đổ lệ. Thủy ca đưa thuốc cho muội.

Thủy hộ pháp lấy lọ sứ trắng từ trong người rồi đổ ra tay một viên thuốc màu đen.

À ta nhìn viên thuốc màu đen đang nằm trên tay Thủy Hộ pháp rồi cười lớn.

- Đây là thứ ta dành cho người, nó sẽ khiến người rất thoải mái.....ha ha ha!

"Lại là độc. Chán thật. Bọn người thấy ta im lặng thì làm càn ư. Hừ! Sự tử không gần thì tưởng ta là Hello Kitty hả. Bây giờ tâm tình không tốt, bây giờ có chỗ xả ngu gì không chơi".

- Khoan!!!!

Nàng bất ngờ phản ứng đưa một tay về phía ba người họ, ánh mắt tỏ vẻ sợ hãi vô cùng.

- Con tiện nhân này, mày còn muốn nói cái gì?

- Uhm thực ra thì muội dù gì cũng nắm trong tay tử tử rồi, trước khi chết muội có điều muốn nói.....

Sau khi tam hộ pháp hội ý một hồi đã ra quyết định chính thức.

- Nói!

Nàng trau mày suy nghĩ, sau đó ngập ngừng nói:

- Chuyện là.....giáo chủ muốn muội gia nhập Sát Huyết sơn trang, người còn nói chỉ có những người như muội mới có khả năng làm giáo chủ phụ nhân và giao cho muội một bí kíp võ công có thể trẻ mãi không già nha. Hazz hôm nay số muội định sẽ chết trong tay hai tử tử, nhưng muội không biết sẽ giao bí kiếp võ công này cho ai đây....

- Thật không?

Nàng chớp chớp con mắt ngây thơ, vẻ mặt sợ hãi gật gật đầu lia lịa.

- Muội....muội làm sao dám nói dối hai tử chứ.

- Vậy đưa cho ta, ta là nữ nhân của giáo chủ, là người xứng đáng nhất. Mộc hộ pháp nói.

- Không được, ta mới xứng đáng, khuôn mặt xấu xí như Mộc tử tử ta nhìn cũng thấy buồn nôn huống chi là giáo chủ. Phải là quốc sắc thiên hương như ta giáo chủ mới yêu thích.

Sau khi Kim hộ pháp lên tiếng thì hai người còn lại liền phản ứng dữ dội.

- Mộc hộ pháp, sao người dám nói ta như vậy. Người thì tốt đẹp lắm sao, chỉ giỏi cởi quần áo bò lên giường nam nhân mà thôi, đồ nữ nhân bẩn thỉu như người mới làm giáo chủ buồn nôn!

- Kim muội, sao muội lại như vậy. Chẳng phải muội nói cả đời này sẽ nguyện ý làm nữ nhân của ta sao bây giờ liền thay đổi muốn làm giáo chủ phu nhân. Coi như ta đã nhìn nhầm muội rồi.

- Ta khinh, người mà cũng dám so sánh với giáo chủ sao, so với người người không bằng một cái móng tay. Trước đây mỗi lần bên người ta chỉ cảm thấy ghê tởm.

Nàng đứng một bên xem chiến tranh thế giới thứ ba do chính mình châm ngòi, phải nói nàng ít nhất cũng được xếp ngang hàng với Hitler trong chiến tranh thế giới thứ hai, nàng cảm thấy bội phục bản thân quá mình đi.

Sau màn đấu võ mồm là màn đấu vật. Hai bà la sát đâm vào nhau vò đầu bứt tóc đối phương, phải nói là sử dụng đủ mọi chiêu thức của nữ sinh thời hiện đại, nào là xé quần áo, cào mặt, cấu tay chân, tát.... Đúng, quả thật rất giống.

- Người dám tát ta sao con tiện nhân này.

- Người dám cào mặt ta sao!

-

Màn này chưa đủ kích thích đối với nàng, phải thêm nhân vật mới nữa mới vui, chẳng phải ngoài kia còn tên Ma Quân nữa sao, phải nghĩ cách gọi hắn vào nhập hội cho đầy đủ.

Trên môi nàng nở nụ cười thâm hiểm, sau đó nhanh chóng chạy về phía cửa lớn.

- Cứu ta với, ta không muốn chết.

Cửa lớn vừa mở ra nàng đã nhìn thấy tên Ma Quân đang vội vàng chạy đến, vẻ mặt hấp tấp vô cùng.

- Hu hu, Ma Quân ca ca mau cứu muội, bọn họ vào đây là muốn ép muội chết. Huynh nhìn xem bọn họ còn cầm viên thuốc độc trên tay kia kìa.

Ba người ở trong phòng cũng bị một phen kinh sợ, bọn họ cùng nhìn theo hướng tay của nàng chỉ. Tất cả ánh mắt tập trung trên người Thủy hộ pháp, trên tay hắn đúng là đang cầm một viên dược màu đen.

Ma quân nhìn thấy bèn thay đổi sắc mặt, bọn họ lại dám giở trò sau lưng hắn. Giáo chủ đã giao cho hắn canh giữ nàng, nếu nàng có xảy ra chuyện gì thì giáo chủ chắc chắn không tha cho hắn. Bọn họ làm như vậy khác gì đẩy hắn vào chỗ chết.

- Các người dám to gan như vậy thì đừng trách ta vô tình.

Ma Quân vung rìu lớn trong tay về phía ba người đang còn ngơ ngác chưa hiểu sự tình, một đòn giáng xuống khiến cánh cửa vỡ tung bắn ra bên ngoài.

- Ma Quân, người vì con tiện nhân đó mà đánh chúng ta sao? hai muội muội, lên!

Và bây giờ là cuộc chiến của bốn người. Nàng đã thành công mãi mãi trong công cuộc khơi ngòi chiến tranh giữa các đế quốc. Nhìn bọn họ đánh nhau cứ như trong phim vậy, giá mà có thêm kính 3D thì hấp dẫn hơn nhiều.

Nhân lúc bọn họ đánh nhau nàng cũng phải đi tham quan thử nơi này. Nàng chưa có ý định bỏ trốn lúc này vì nội công không sử dụng được nên việc bỏ trốn phải tính toán kỹ.

Nơi nàng ở là một tiểu viện nhỏ, xung quanh không thấy người qua lại, tất cả chỉ có một cái cây lớn ở cuối sân, là dùng trận pháp gì?

Nàng bước gần đến cái cây lớn cuối sân xem có chút manh mối gì không, suy cho cùng đây là chỗ khác biệt nhất, rất có thể cơ quan mở trận là ở đây.

Khi nàng còn cách cái cây chừng một vài mét thì cái cây bỗng rung chuyển, trước mắt hiện ra một cánh cửa nhỏ. Người đang bước ra sau cánh cửa là nam nhân mặc áo đen hôm qua – Tà Thần.

Hắn nhanh chóng bắt lấy cánh tay của nàng, hắn kéo nàng về phía đám người đang chiến tranh quyết liệt đằng kia. Hắn cũng thật là, nàng có chạy trốn đâu, chỉ là đi tham quan một chút thôi, hắn có cần thô bạo lôi kéo như vậy không???

- Các người dừng lại hết cho ta!!!

Bốn người cùng nhau nhìn về phía giọng nói có phần quen thuộc. Không gian đột nhiên yên tĩnh đến lạ thường.

Mô tả hình ảnh nhân vật:

Mộc hộ pháp: khuôn mặt đã xấu xí nay càng được tô điểm thêm vài đường nét màu đỏ trên mặt, chắc là gặp phải tai nạn nghề nghiệp lúc đánh nhau.

Kim hộ pháp: trên mặt có một vết màu tím hình năm ngón tay, tóc tai bù xù che đi một phần khuôn mặt. Tà áo phía trước không còn nguyên vẹn do bị Mộc hộ pháp xé bằng hai đường cơ bản.

Thủy hộ pháp: vẻ tuấn mĩ đã rạn vỡ nay lại còn chói lóa do hai vết thâm tím trên hai gò má.

Ma Quân: hiện là nam vương của bộ tứ vì trên người không hề có vết tích nào khác thường (Tear: suy cho cùng là do huynh có góp phần bảo vệ Dương tử nên ta tha).

Nữ chính: vẫn là bên ngoài thờ ơ với ngoại cảnh nhưng bên trong lại dậy sóng không ngừng: Vui! Vui! Vui! Ha ha cho các người biết đừng có chọc ta giận, nếu không chỉ có....die!

KHI HOÀNG HẬU NỔI GIẬN!!!

Từ Dạ
www.dtv-ebook.com

Chương 28: Bỏ Trốn Bất Thành.

Sự xuất hiện của Tà Thần khiến bọn họ không ai dám lên tiếng, chỉ biết cúi gằm mặt. Kỳ thực giáo chủ như thế nào bọn họ là người biết rõ, lúc này trên mặt hắn tỏa rõ sát khí bức người khiến họ lạnh đến thấu xương, tâm thầm nghĩ đến kết cục thâm hiểm tiếp theo của mình.

- Ba người mau rút ra ngoài, hình phạt như thế nào chắc không cần ta nhắc lại.

Hắn lạnh nhạt hướng về tam hộ pháp. Bọn họ sau khi nghe xong vội vàng đẩy nhau rời khỏi, nếu như chậm thêm chút nữa có thể họ sẽ bị giáo chủ động thủ tại ngay nơi mất, hình phạt kia tuy có nặng nhưng suy cho cùng vẫn còn giữ được một nửa tính mạng.

Hắn vẫn giữ chặt cổ tay nàng, nơi bị hắn nắm đã hắn thành một vòng đồ nhỏ chứng tỏ lực đạo của hắn thực mạnh. Nàng bị hắn thô bạo kéo đi nhưng vẫn duy trì vẻ mặt lãnh đạm.

Hắn đẩy mạnh nàng ngồi xuống thành giường, miệng phun ra từng ý lạnh.

- Vật bé nhỏ, nàng thật giỏi, lại có thể khiến thủ hạ của ta gây chiến với nhau. Nàng nói xem ta nên xử lý nàng thế nào đây?

Nàng chẳng thèm liếc nhìn hắn lấy một cái. Đôi mắt lãnh đạm lại tập trung vào Ma Quân, tên này võ công không tầm thường nhưng rất tiếc trí thông minh bằng con số 0. Qua mấy lần quan sát nàng đã phát hiện ra điều này, đây là cơ hội để nàng chạy thoát.

- Nàng dám coi thường lời ta nói sao? ta hỏi lại lần nữa, nàng nói ta nên xử lý nàng như thế nào đây?

Giọng nói hần toát rõ vẻ tức giận, một phần là do chuyện vừa xảy ra còn một phần có lẽ vì từ lúc hần xuất hiện đến giờ nàng chưa mấy may chú ý đến hần. Lúc này nàng mới lên tiếng.

- Người nghĩ ta thiếu năng hay sao mà im lặng cho bọn họ hạ độc. Nếu là người người sẽ làm gì? Hay là nói với họ rằng "độc đâu, mau đưa ta ăn. Ta muốn chết". Đúng là chủ nào tứ nấy, một lũ sâu mọt ngu ngốc!

- Nàng dám nói như vậy sao?

- Hazz, ta xem người cũng không sáng sủa hơn bọn họ là bao. Ta nghĩ người tốt nhất nên trở về dạy dỗ lại lũ thuộc hạ ngu ngốc kia thì tốt hơn.

Lời nói của nàng vô tình mà cố ý như gáo nước lạnh hắt vào mặt Tà Thần, hần dạy dỗ hạ nhân như thế nào đến lượt nàng xen vào sao. Cơn tức giận của hần bị nàng khơi mào nếu không dập tắt chắc chắn sẽ đột tử vì nhồi máu não, nghĩ vậy hần liền nhanh chóng rời khỏi, mà mục tiêu hướng đến của hần là tam hộ pháp. Hần bước ra ngoài trên mặt mang theo một mảnh lạnh lẽo khiến Ma Quân sợ hãi nhìn hần không dám nói lời nào.

buổi chiều sau khi hần rời khỏi nàng bắt đầu tiến hành kế hoạch. Nàng bước đến đưa một chén trà cho tên Ma Quân nở nụ cười thật tươi.

- Ma Quân ca ca, mời huynh uống trà, đứng canh ta đã lâu chắc hần huynh rất khát a.

Hần trợn mắt tỏ vẻ hung dữ nhìn nàng.

- Người đừng hòng giở trò hạ độc. Mau trở vào phòng nếu không đừng trách ta không khách sáo.

Nàng vẫn bước đến giọng cơ hồ có phần ủy khuất. Nước mắt cứ thế tuôn trào.

- Hu hu, Ma Quân ca ca làm muội sợ, muội chỉ muốn mời huynh uống trà vì lúc này huynh đã cứu muội thôi tại sao huynh lại lớn tiếng với muội.....hu hu.

Thấy nàng khóc ngày càng lớn, nước mắt tuôn ra như mưa tay chân Ma Quân liền luống cuống.

- Tiểu cô nương, muội đừng khóc, ta lỡ lời...

Nàng vẫn duy trì sắc mặt ủy khuất đặt chén trà vào tay hắn.

- Vậy huynh uống đi.

Hắn liền cầm chén trà trên tay một hơi uống sạch, nói thật cả ngày hôm nay tim đập chân run quá nhiều lần Ma Quân cũng thấy khát. Không ngờ tiểu cô nương này lại biết điều đến vậy.

- Nay, ta đã uống rồi sao muội vẫn còn khóc.

Nàng tuy bên ngoài khóc lớn nhưng trong tâm cười thầm "tên này thật ngốc".

- Hu hu, Ma Quân ca ca. Muội.....muội sợ ba người họ nhân lúc giáo chủ không có mặt sẽ lại đến ức hiếp muội. Cũng may lúc này huynh và giáo chủ đến kịp nếu không muội e.... Hu hu huynh và giáo chủ thật tốt với muội.....

Hắn thấy nàng ngày càng khóc lớn mồ hôi đã chảy dài xuống cằm. Lúc trước hắn chỉ sợ nước mắt của Kim muội không ngờ hôm nay nước mắt của tiểu cô nương này còn đáng sợ hơn.

- Muội đừng khóc nữa được không, có ta ở đây bọn họ không dám làm gì muội đâu.

Nàng cầm tay hắn lên đưng đưa về ngoài nững nịu như một tiểu oa nhi mới lớn.

- Bọn họ có ba người còn huynh chỉ có một làm sao huynh đánh lại họ để bảo vệ muội. Có lẽ ngày mai muội không còn cơ hội để đền đáp tấm chân tình của giáo chủ rồi.....hu hu.... Huynh giúp muội đi.....

- Muội cần huynh giúp gì?

"Ha ha, cá đã cắn câu. Ta chỉ cần người đưa ta ra khỏi nơi này" nàng nghĩ thầm.

- Ma Quân ca ca, người có thể đưa muội ra khỏi đây được không.

Hắn nghe thấy vậy liền cảnh giác lấy lại vẻ lạnh lùng khi nãy.

- Không được, giáo chủ đã căn dặn không thể để muội rời khỏi đây nửa bước, muội nên ngoan ngoãn ở trong phòng.

Nàng tiếp tục diễn, nước mắt tiếp tục rơi. Diễn kịch là thế mạnh của nàng, mà càng diễn lại càng nhập tâm.

- Hu hu..... huynh hiểu lầm rồi. Muội chỉ muốn huynh dẫn muội ra khỏi đây để tìm chút thảo dược..... Giáo chủ tốt với muội như vậy thì làm sao muội có thể bỏ đi. Muội muốn tìm chút thảo dược giúp giáo chủ có thể an thần thôi a..... Huynh giúp muội đi.....

Thấy vẻ mặt của nàng hắn không đành lòng từ chối. Hắn vội vàng nhìn xung quanh xem có người không rồi nói nhỏ.

- Được rồi, muội có lòng với giáo chủ như vậy ta sao có thể từ chối. Nhưng ta chỉ đi được thời gian ngắn thôi. Nếu để giáo chủ phát hiện thì cả ta và muội đều gặp nguy hiểm.

Hắn đưa nàng ra khỏi phòng, bước đến cái cây ở cuối sân. Nàng vừa đi vừa ghi nhớ lại hết đường đi. Rõ ràng nơi đây có bày trận pháp, cảnh vật thay đổi khó lường. Khi hắn chạm tay vào một vật nhỏ ở trong gốc cây, trước mắt là một ngọn núi đá lớn liền biến thành một con đường mòn.

- Muội cẩn thận, nơi đây có rất nhiều cạm bẫy, nếu không cẩn thận đi lạc đường sẽ mất mạng ngay lập tức.

Nàng tỏ vẻ ngu ngơ không biết gì, cái gì cũng hỏi.

- Ma Quân ca, lúc này rõ ràng trước mặt là một ngọn núi sao giờ đã biến thành con đường. Nếu muội lỡ đi lạc thì biết làm sao đây? Muội sợ quá.

- Đây là trận pháp do đích thân giáo chủ bày ra. Nếu lỡ muội bị lạc thì hãy nhìn thật kĩ xung quanh. Nơi nào có một cái cây lớn thì hãy đi về hướng đó. Đây là trung tâm của trận và cũng là cách duy nhất để mở đường thoát ra ngoài trận. Mọi chuyện muội không nên biết nhiều quá, tuyệt đối không nên có ý chống lại giáo chủ nếu không hậu quả khó lường a.

Hắn nghĩ nàng cùng lắm là một tiểu cô nương chưa hiểu sự đời. Có lẽ giáo chủ có ý với nàng nên đưa về sơn trang. Nhìn thấy giáo chủ đối với nàng như vậy hắn cũng không muốn đắc tội.

Con đường nhỏ dẫn đến một ngôi miếu hoang ở rừng trúc. Đây chính là cửa vào của trận pháp. Tiểu Thanh lúc trước đã từng nói ả Ngọc quý phi thường hay xuất cung đến nơi này, nhắc đến nàng mới nhớ sao ả ta lại có mặt ở đây, đáng lẽ giờ này ả phải ở trong cung "tình chàng ý thiếp" với tên hoàng đế đáng ghét đó.

Nghĩ đến tâm nàng chột đau. Nàng tưởng rằng nàng chẳng bao giờ biết đau biết buồn, nhưng giờ phút này nàng không thể nào ngăn cho những thứ đó không ngự trị trong tim nàng.

Đi về phía tây rừng trúc vài chục bước một dãy núi đá sừng sững hiện ra. Tên Ma Quân chỉ tay về hướng có nhiều loài thảo dược.

- Ở đó có rất nhiều thảo dược, muội nhớ cẩn thận vì phía trước có một vực sâu không đáy. Nếu sảy chân ngã xuống chắc chắn sẽ mất mạng.

Nàng đi về phía hắc chỉ, quả nhiên đây là một vực thẳm, người nào rớt xuống chắc chắn sẽ thịt nát xương tan. Ngay cả nàng nếu sử dụng võ công thì cũng không thể nào vượt qua. Giờ chỉ còn cách dụ tên Ma Quân này đi thì nàng mới có thể chạy thoát.

- A!!!!!!

Nàng giả vờ ngã một cái thật đau rồi lớn tiếng kêu gào. Ma Quân thấy nàng kêu thảm thiết nhanh chóng chạy đến.

- Muội có sao không?

- Hu hu, muội bị ngã có lẽ trật chân rồi. Muội đau quá!

Nàng ngày càng kêu lớn làm tâm hắc loạn chẳng biết làm sao. Tên này cơ hồ cũng không thể chống đỡ được lâu nữa.

- Muội cố gắng, ta đưa muội về lại sơn trang.

- Không được, muội như vậy mà về sẽ bị giáo chủ phát hiện. Nếu người biết huynh dẫn muội ra ngoài sẽ trị tội huynh, muội không muốn..... Hay là huynh hãy về phía dãy núi đằng kia tìm một cây thạch thất ngàn năm, cây này ăn vào sẽ khôi trật chân ngay lập tức a.

Hắc chỉ đo suy nghĩ, cái óc của hắc chỉ suy nghĩ mười năm nữa cũng chẳng thể nào thẳng được nàng. Thấy hắc chỉ suy nghĩ nàng liền kêu lớn hơn.

- A!!! Đau quá. Ma Quân ca muội đau. Huynh mau đi tìm cho muội.

Hắn ba chân bốn cẳng chạy về ngọn núi trước mặt. Thấy bóng hắn khuất dần nàng mới đứng dậy đi về hướng ngược lại.

- Ha ha, tên ngốc. Đại nương đi đây.

Nàng để lại nụ cười thật tươi rồi rời đi. Nàng không thể không nể phục khả năng diễn xuất chuyên nghiệp của mình, hắn có tìm đẳng trời cũng không thấy cây thạch thất ngàn năm. Nàng chỉ nghĩ bừa ra một cái tên thế mà hắn cũng tin.

Nàng đang bước đi bỗng một bóng đen lướt qua, sao cả người nàng không thể cử động được nữa? Nàng đứng im bất động trong lòng không ngừng chửi rửa tên nào đã điểm huyết nàng.

Xuất hiện trước mặt nàng là một nam tử mặt lạnh như băng, Tà Thần. Trục giác nàng đang mách bảo một điều không lành sắp đến.

Cất giấu khuôn mặt tươi cười vào bên trong, khuôn mặt nàng đột nhiên lãnh huyết như băng. Từ trước đến giờ khi nào gặp nguy hiểm thì khuôn mặt nàng đều trở nên như vậy.

Hắn ghé vào tai nàng nghiêng răng nói từng từ.

- Không phải ta đã cảnh cáo nàng rồi sao, nếu để ta bắt được thì hậu quả nàng phải gánh chịu.

Nàng không hề tỏ vẻ sợ hãi, ngược lại càng trở nên bình tĩnh. Nàng nhìn thẳng vào mắt hắn.

- Hừ, ta chưa từng sợ bất kỳ sự đe dọa nào. Muốn chém muốn giết tùy người.

Hắn ôm nàng vào trong lòng ánh mắt hết sức ám muội. Lúc này Ma Quân đột nhiên quay trở lại.

- Muội quên chưa nói với ta cây đó hình dáng như thế nào a.

Hắn thấy Tà Thần đang ôm nàng, khuôn mặt lãnh khốc vô tình không khỏi giật mình quỳ xuống.

- Giáo chủ trị tội, thần không làm tốt nhiệm vụ.

Hắn chẳng thèm nhìn tên Ma Quân đang quỳ dưới đất chỉ lạnh lùng nói ngắn gọn.

- Về ngục thất chịu tội.

Hắn ôm nàng phi thân trở về Sát Huyết sơn trang. Hơi thở mang theo vài tầng sát khí.

Về đến căn phòng đó hắn liền đặt nàng ngồi trên giường.

- Nàng nghĩ ta nên xử lý nàng như thế nào đây?

Nàng vẫn im lặng thản nhiên như hắn không hề tồn tại trước mắt. Hắn vuốt nhẹ gò má nàng giọng nói đầy tà mị.

- Nàng cứ việc im lặng, để xem lúc sau nàng phải khẩn cầu van xin ta như thế nào. Vật bé nhỏ, nàng biết ta rất muốn nàng là người phụ nữ của ta đúng không, hôm nay ta sẽ không buông tha cho nàng nữa.

Hắn bỏ vào trong miệng nàng một viên thuốc nhỏ rồi giải huyết đạo cho nàng. Nàng nhớ đó là lọ dược hắn đã từng cho nàng xem, cũng biết nó là mị dược.

KHI HOÀNG HẬU NỔI GIẬN!!!

Tử Dạ
www.dtv-ebook.com

Chương 29: Sinh Ly Tử Biệt

Hắn bỏ vào trong miệng nàng một viên thuốc nhỏ rồi giải huyết đạo cho nàng. Nàng nhớ đó là lọ dược hắc đã từng cho nàng xem, cũng biết nó là mị dược. Hắc quả thực là kẻ hạ lưu bỉ ổi, nàng tuyệt đối sẽ không để hắn đạt được ý nguyện!

Tà Thần nhẹ nhàng uống một ngụm trà, con ngươi đầy ý cười thỏa mãn.

- Đây là mị dược do chính ta bào chế, nếu nàng ân ái cùng ta thì sẽ rất thoải mái còn với nam nhân khác thì hắn sẽ trúng phải kịch độc và mất mạng ngay lập tức. Nếu như sau ba tháng không giải thì mị dược cũng sẽ lấy mạng nàng nhưng có điều khả năng này rất khó xảy ra vì rất nhanh nữa thôi nàng sẽ là của ta. Ha ha ha.

Quả nhiên mị dược này không tầm thường, vừa vào trong người đã phát huy tác dụng. Tất cả giác quan trên người nàng đều được đánh thức, ý chí cảnh giác ngày càng mạnh mẽ.

Hắn thấy nàng nắm chặt bàn tay, mồ hôi không ngừng chảy xuống liên tục. Nàng cảm thấy rất khó chịu, toàn thân nóng bừng, cổ họng khô khan muốn uống nước.

Không được! Nàng sẽ không đầu hàng, sẽ không để hắn đạt được mục đích. Người đầu tiên cùng nàng nhất định phải do nàng lựa chọn, không thể là hắn.

- Nói! Mục đích cuối cùng của ngươi là gì?

Câu hỏi của nàng khiến hắc hơi nhúu mày vài khắc, sau đó lại cất lên giọng cười tà ý mang theo chút lạnh lùng.

- Vật bé nhỏ, thông minh quá là không tốt. Cùng lắm trước lúc nàng thành người của ta thì ta cũng không ngần ngại nói cho nàng nghe. Ta biết nàng đang nắm giữ bí kiếp Bách Nhật thần công và bách nhật thần kiếm, nếu nàng chịu giao những thứ đó cho ta thì ta nhất định không phụ nàng.

Thì ra hắc là vì Bách Nhật thần công và bách nhật thần kiếm. Nếu hắc đoạt được hai thứ đó thì chắc chắn không còn gì có thể phá giải Sát Huyết hồn trận, nhân gian sẽ trải qua kiếp nạn diệt vong, dù phải chết nàng cũng phải bảo vệ hai thứ này.

Bách nhật thần kiếm là binh khí chủ chốt phát huy sức mạnh của Bách Nhật thần công, lúc trước gia gia từng nói Bách Nhật thần kiếm chỉ có thể chọn một chủ nhân, mà nàng của cố đại chính là người được chọn. Nếu nàng chết đi Bách Nhật thần kiếm sẽ tự động trở lại bên cạnh gia gia, như vậy có lẽ sẽ an toàn.

Nàng phải làm gì đây? Khẽ nhắm mắt lại để mặc một giọt nước mắt rơi theo khóe mi, tâm như mặt hồ tĩnh lặng trước cơn đại hồng thủy đáng sợ, nàng nghĩ về hắc, nếu nàng chết đi hắc sẽ ra sao?

Chút lý trí còn sót lại khiến nàng quyết định liều một lần. Nàng rút cây trâm trên đầu chìa thẳng về phía Tà Thần. Hắc nghĩ nàng muốn phản kháng nên vẫn cười giọng điệu coi thường, cùng lắm hành động của nàng chỉ như con chuột giãy giụa trước khi chết mà thôi.

- Ha ha! Nàng nghĩ với cây trâm đó nàng sẽ làm được gì? Sẽ giúp nàng đánh bại ta và thoát khỏi đây sao? Lại đây vật bé nhỏ, ta sẽ giúp nàng thấy dễ chịu.

Giọng của Tà Thần hơi khan đục khiến nàng buồn nôn. Trước đây nàng đã từng nhiều lần nghe đến mị dục, cũng biết tác dụng của nó chỉ có làm

chuyện nam nữ mới có thể hóa giải. Dù thân thể ngày càng khó chịu, lý trí dần trở nên mơ hồ nhưng nàng vẫn cố gắng gượng.

- Không phải người nói ta không giống người khác sao. Ta – Hoàng Song Nhật Dương không bao giờ chịu khuất phục.

Cây trâm đột ngột đổi hướng đâm mạnh vào vai nàng. Cơn đau truyền đến khiến ý thức của nàng dần hồi tỉnh. Hành động bất ngờ đánh tan nụ cười thâm hiểm trên mặt Tà Thần, thay vào đó là một tia tức giận. Hắn nhanh chóng phi thân đến giữ chặt tay nàng, bóp nát sự phản kháng cuối cùng này.

- Giờ thì nàng sẽ không thể tổn hại mình nữa. Một vết thương nhỏ sẽ không giúp nàng duy trì được lâu, ta sẽ không ngại mà chờ nàng.

Giờ phút này hắn hiện nguyên hình là một con ác quỷ. Mặc kệ máu nàng chảy dài trên cánh tay nhưng hắn không động tâm. Từng hơi thở lạnh nhạt phả vào người nàng, vô tâm, lãnh huyết và tàn khốc.

Cơn đau truyền đến bóp nghẹt tim gan, giằng xé từng mảnh da mảnh thịt. Nàng choáng váng tựa vào thành giường miệng phun ra một ngụm máu tươi. Tà Thần rất nhanh chóng nhận ra mọi chuyện không hề đơn giản như hắn nghĩ, liền xiết chặt tay nàng mạnh hơn.

- Nói! Tại sao lại như vậy? Nàng như con kiến nhỏ đơn phương độc mã gồng mình quần quai chịu đựng những cơn đau liên hồi kéo đến, phải rồi không phải chỉ là đau thôi sao, ông trời không phải đã sớm rèn luyện cho nàng bản lĩnh chịu đau đón xác thịt hay sao? Đôi mắt rất nhanh chóng lấy lại vẻ bình tĩnh lạ thường, ánh mắt sâu thăm thăm như đại dương mênh mông không gợn sóng.

-Người không có tư cách để biết.....bởi vì chuyện ta muốn làm xưa nay chỉ có trời biết....mà Tà Thần người rất tiếc lại không phải là

trời.....Nói cho người biết ta thà chết vì đau đớn chứ không để người được toại nguyện.....

Cơn đau lấn át hết tác dụng của mị dược. Giờ phút này nàng vẫn nắm chặt thành giường, đau thấu tâm can nhưng nàng không hề kêu la, nước mắt cũng không rơi một giọt.

- Thuốc giải đâu?

Nàng mở trừng mắt nhìn hắn, vẫn đôi mắt trong suốt sâu thăm thẳm, vẫn sự tĩnh lặng đến ghê người, nàng mở miệng thoát ra một hơi rất nhỏ.

- Không có....

Tà Thần tức giận đập vỡ tách trà trên bàn, nữ nhân này quả thật không thể coi thường. Người không vì mình trời chu đất diệt, nhưng với nữ nhân này thà tự diệt mình chứ không thuận theo thiên ý. Chung quy lại một điều, hắn đã quá coi thường nàng.

Bên ngoài giọng của Thủy hộ pháp truyền đến.

- Thừa giáo chủ, quân triều đình đã bao vây toàn bộ sơn trang. Tên hoàng đế đó nói nếu người không giao trả hoàng hậu hắn sẽ cho người san bằng nơi này.

Tà Thần vừa nghe xong nhanh chóng khôi phục vẻ bình tĩnh, con người thâm hiểm quét qua người nàng, trên môi nhanh chóng nở một nụ cười nhạt.

- Vật bé nhỏ, nàng nghe thấy không? Là hắn tự dẫn xác đến, ta đây sẽ không ngại tiễn hắn xuống địa phủ. Để xem sau khi hắn chết nàng còn dám cự tuyệt ta nữa không. Nàng yên tâm, sau khi trở về ta sẽ dạy dỗ lại nàng.

Tà Thần nói xong nhanh chóng bước ra ngoài, hắc dẫn theo tứ đại hộ pháp cùng Ma Quân ra nghênh chiến.

Trước cửa ngôi miếu hoang một ngàn quân của Phong Long hội (đang mặc quân phục nên tạm gọi là quân triều đình) đang bao vây. Hắc cười một con hắc mã, khuôn mặt lạnh như băng hơi thở tỏa ra sát khí lạnh thấu xương.

Đã hơn nửa canh giờ mà tên Tà Thần vẫn chưa xuất hiện. Trương Phi, Triệu Tấn không khỏi khẩn trương hướng hắc nói.

- Bẩm hoàng thượng, Tà Thần đã không ra thì ta nên nghĩ cách phá trận xông vào cứu hoàng hậu, nếu để lâu thần e sẽ không hay.

Hắc trầm ngâm suy nghĩ, trận pháp hắc đã tìm hiểu qua nhưng chưa bao giờ gặp trận pháp đảo ngược này. Tuy nhìn có vẻ dễ phá nhưng đây chỉ là cái bẫy dụ người, nếu đi nhầm vào những nơi tử trận thì chắc chắn sẽ mất mạng.

Trong lúc hắc suy nghĩ cách giải trận thì đột nhiên xuất hiện một nữ nhân mặc áo trắng. Nữ nhân này dùng khăn che kín nửa khuôn mặt nhưng nhìn kỹ cũng nhận ra đây là một phụ nữ trung niên, chừng hơn 30 tuổi.

- Hoàng thượng, ta biết cách giải Nghịch Vân trận này, để ta giúp người giải trận.

Sự xuất hiện bất ngờ của nữ nhân này khiến mọi người không khỏi nghi hoặc. Người này là ai? tại sao biết họ cần phá trận? sự xuất hiện này là ngẫu nhiên hay cố ý? Trương Phi cười chiến mã hướng bạch nữ nhân tỏ vẻ nghi ngờ.

- Vì sao chúng ta phải tin người?

Bạch nữ nhân quay mặt đi không trả lời, hướng về phía ngôi miếu hoang nhưng không bước vào. Mắt chỉ nhìn chăm chú vào một cái cây cao ở đỉnh núi phía trước. Cái cây đó rất đặc biệt, cành lá rất ít nhưng lúc nào cũng có một đám mây đen che ở trên. Bạch nữ nhân bước theo hướng nối liền ngôi miếu và cái cây đó. Thực ra trong miếu có bày vô số cạm bẫy, nếu đi không đúng hướng sẽ lập tức mất mạng, cửa sinh duy nhất của trận là cửa nối liền cổng ngoài miếu và cái cây trên đỉnh núi.

Bạch nữ nhân cẩn trọng bước về phía cửa sinh vừa xác định, vừa bước qua hai cánh cửa bên ngoài của ngôi miếu thì cảnh vật đột nhiên thay đổi. Ngôi miếu biến mất trước mắt hiện ra một con đường mòn dẫn vào sơn trang.

Lúc này Tà Thần cũng vừa bước ra. Hai ánh mắt gặp nhau bùng cháy ngọn lửa thù hận phần nộ khiến lòng người khiếp sợ.

Hắn lãnh khốc như băng phun ra từng từ, mỗi từ chứa bao nhiêu nỗi oán hận.

- Tà Thần, mau thả hoàng hậu của ta ra.

Tà Thần nhìn hắn cười gian tà.

- Ha ha, nàng đang chuẩn bị làm giáo chủ phu nhân của Sát Huyết sơn trang. Người đến thật không đúng lúc, nàng là đang say giấc nồng trên giường của ta.

Nghe Tà Thần nói vậy khuôn lạnh hắc lạnh đi vài phần, Tà Thần hắn dám tổn hại nàng sao? nếu hắn động đến một sợi tóc của nàng hắn nhất định khiến Tà Thần chết không toàn thân.

- Mau thả nàng ra, ta sẽ không để người thương tổn nàng.

Nàng đang chịu đựng sự đau đớn tột cùng. Từng cơn đau liên hồi kéo đến đau thấu tim gan. Nàng có nghe nhầm không, hân đến cứu nàng, hân không bỏ mặc nàng.

Tâm nàng chợt đau, nàng sẽ không thể ở bên cạnh hân, không thể nhìn thấy khuôn mặt hân nụ cười của hân nữa. Đoạt Hồn Cân do nàng bào chế từ xác ong tinh và xà độc uy lực thật mạnh, nàng mới bào chế ra độc chứ chưa kịp bào chế thuốc giải, nàng sắp không chống cự được nữa.

Nàng muốn nhắm mắt ngủ một giấc thật sâu, như vậy sẽ không đau. Chợt trong vô thức lại vang lên câu nói ấy "ta yêu nàng, yêu hơn cả tính mạng của bản thân mình. Nàng đừng mong làm như vậy có thể chạy trốn được ta, cho dù có xuống âm phủ ta cũng quyết đòi diêm vương đưa nàng trở lại".

Nàng có yêu hân không? Giờ phút này nàng mới nhận ra nàng yêu hân thực sự, nàng muốn nhìn thấy hân ngay bây giờ.

Cố gắng nén nỗi đau nàng dồn sức bước ra khỏi phòng. Có lẽ vì Tà Thần nghĩ nàng sẽ không thể chạy trốn nên đã dẫn hết quân ra ngoài. Nàng cố trấn tĩnh nhớ lại con đường Ma Quân đã dẫn nàng đi. Đây là cái cây lớn, nàng đưa tay chạm vào cơ quan mở trận.

Một cơn đau khác lại truyền đến, nàng ngã tựa vào thân cây, phun ra một ngụm máu tươi.

- Không được ta phải cố gắng, ta không thể bỏ cuộc.

Con đường mòn hiện ra, trước mắt nàng là một trận giao tranh hỗn loạn. Nàng đã nhìn thấy hân, hân một thân chiến bào đang giao chiến với Tà Thần. Nàng cố dùng sức đi đến phía bên rừng cây có nhiều thảo dược, theo như trí nhớ thì ở đó có một chỗ nấp an toàn.

Bên này gần sát với vực thẳm, địa hình hiểm trở khiến nàng đã ngã mấy lần, mỗi lần ngã làm thân mình trầy xước rướm máu nhưng nỗi đau thể xác sao có thể sánh bằng nỗi đau tâm can chứ, chẳng hiểu sao khi nhìn thấy bóng dáng ấy nàng lại không cầm được nước mắt.

Hắn dùng quạt giấy phất mạnh về phía Tà Thần, một trận cuồng phong khiến bụi đất tung lên mù mịt cả đất trời. Tà Thần vung một chưởng về phía trước hàng loạt thân trúc đứt đôi đâm về phía hắn.

Hắn bị thương làm tâm nàng chua xót. Hắn nhanh chóng nhón chân hướng về phía Tà Thần, tay vung lên đánh một đòn Phong hỏa chưởng. Tất cả trúc đang phi đến đều cháy hết, cả Tà Thần cũng bị thương phun ra một ngụm máu.

Tên Thủy hộ pháp đứng phía sau liền ra đòn đánh lén một chưởng về phía hắn. Khi một chưởng kia sắp đánh trúng người hắn, nàng đang ẩn nấp sau một gốc cây lớn vội vàng bước ra hét lớn.

- Cẩn thận phía sau.

Trương Phi nghe thấy tiếng hét vội vàng nhìn lại, đúng là đang có một chưởng lực rất mạnh lao về phía hoàng thượng, không chút do dự Trương Phi liền nhanh chóng bay đến đỡ cho hắn. Còn hắn thì quay về phía có thanh âm quen thuộc.

- Dương nhi, nàng không sao chứ?

Tà Thần cũng bị tiếng hét của nàng làm giật mình, sao nàng có thể đến đây được? Tà Thần rất nhanh vận khinh công bay đến vị trí nàng đang nấp nhưng chưa kịp bay lên đã bị trúng hòn đá do hắn bắn đến.

Hắn chạy đến bên nàng tốc độ nhanh nhất có thể. Giây phút này nàng cố nén cơn đau dùng chút sức lực cuối cùng lùi về phía sau, không ngờ đến đây là đường cùng, phía trước là vực sâu vạn trượng.

Hắn và Tà Thần đều đưa tay về phía nàng hô lớn.

- Dương nhi cẩn thận.

Tà Thần thấy nàng đến gần mép vực không cam lòng.

- Nàng mau quay trở lại cho ta.

Nhưng nàng không hề chú ý đến Tà Thần, đôi mắt nàng vẫn nhìn về dáng hình quen thuộc kia.

Hắn đau lòng nhìn nàng, nàng vì hắn mà rơi lệ. Trên người nàng khắp nơi đều chảy máu, trên khoe miệng một dòng máu tươi không ngừng chảy ra. Tất cả đều làm tim hắn đau đến nghẹt thở.

- Dương nhi, nàng hãy qua đây với ta. Hãy tin tưởng ta, lúc trước là ta không tốt nên mới khiến nàng bỏ đi. Xin nàng hãy tin ta có được không, ta chỉ yêu mình nàng.

Hắn vẫn yêu nàng, chỉ cần vậy là quá đủ rồi. Nàng biết độc mình trúng phải cộng thêm mị dược phát tác nàng cũng không sống được thêm nữa. Nàng không muốn liên lụy đến hắn. Có lẽ đây là cách tốt nhất để giải quyết mọi chuyện.

Nàng hướng về phía hắn đôi mắt đắm lệ.

- Ta xin lỗi, ta không thể. Ta yêu chàng, cả đời này chỉ yêu mình chàng.....Nhưng chúng ta có chỉ có duyên mà không có phận, tất cả là ý trời, nếu đã có duyên không phận xin chàng hãy quên đi.....

Tâm đau như cắt, nước mắt không ngừng rơi. Nàng cứ thế phi thân xuống vực sâu không đáy.

Hắn và Tà Thần đều chạy đến bên miệng vực, đưa đôi tay hướng theo nàng.

- Không!!!! Dương nhi.....

Nữ nhân áo trắng cũng vừa đến bên miệng vực hét lớn.

- Đại tử, người không thể làm như vậy được!!!!

Tất cả chìm trong yên lặng đáng sợ.

KHI HOÀNG HẬU NỔI GIẬN!!!

Từ Dạ
www.dtv-ebook.com

Chương 30: Vẫn Là Xa Cách

Hắn quỳ ở đó suốt bảy ngày bảy đêm khuôn mặt trở nên hốc hác tiêu tụy. Có lúc hắn muốn xuống vực để tìm kiếm nàng nhưng Trương Phi một mực ngăn cản.

- Hoàng thượng, người không thể làm như vậy, nếu người xảy ra chuyện gì thì Phong Thiên quốc sẽ lâm nguy. Xin người hãy nghĩ đến hàng vạn bá tánh cần người bảo vệ.

Hắn luôn thương dân như con, làm sao hắn có thể bỏ mặc họ. Hắn chỉ biết đứng trên miệng vực nhìn xuống đôi mắt ngày càng trở nên lãnh khốc vô tình.

- Dương nhi, nàng yên tâm đi, cả đời này ta chỉ yêu mình nàng tuyệt đối không gần nữ nhân khác. Ta – phong Thiên Kỳ sẽ mãi mãi chỉ yêu một người là Hoàng Song Nhật Dương.

Sau khi nàng nhảy xuống vực hắn đã lệnh cho tất cả quân lính tiêu diệt Sát Huyết sơn trang. Tà Thần và tứ đại hộ pháp đã bỏ chạy, cả một mảnh rừng chìm trong biển máu.

Hắn nắm chặt tay thành quyền, từng tiếng thoát ra là từng mũi dao đâm vào không trung.

- Tà Thần, ta tuyệt đối không tha cho ngươi!

.....

Nàng cảm thấy toàn thân đau nhức. Không lẽ đã đến âm phủ rồi sao. Bây giờ mở mắt ra không biết sẽ thấy cái gì, một lũ đầu trâu mặt ngựa, một

đám ma đói mặc đồ trắng tóc xõa che hết khuôn mặt hay là một công đường xử án để kể hết tội lỗi của nàng trên thế gian?

Nàng mở dần đôi mắt để xem mình có đoán đúng phần nào không? Cảnh vật xung quanh tối om dần dần sáng lên rồi hiện ra trước mắt. "Oa đoán trật tử rồi, đây chỉ là một cái động thôi. Chẳng lẽ âm phủ cũng đẹp như vậy sao?".

Nàng dùng sức chống người dậy. Thật là thoải mái a, không còn những cơn đau đớn như trước nữa, ngoại trừ những vết thương nhỏ ngoài da thì tất cả đều bình thường.

Nàng đang ngẩn ngơ suy nghĩ thì bên trong vọng ra tiếng người.

- Người đã tỉnh, mau vào đây. Nàng theo hướng có thanh âm đi tới. Bên trong động được thắp sáng bởi một loài cây rất kỳ lạ, nhìn bề ngoài có vẻ bình thường nhưng toàn thân cây đều tỏa sáng giống như bột lân tinh vậy.

Ở giữa động là một lão nhân đầu tóc bạc phơ, khuôn mặt có một vết sẹo kéo dài hết nửa khuôn mặt. Con mắt bên trái được che bởi một miếng vải màu đen nhìn hết sức dị thường. Nàng vẫn giữ vẻ bình tĩnh cất tiếng hỏi.

- Lão bá là ai sao người lại ở đây? Nơi này có phải âm phủ không? Cho hỏi đường nào tới gặp diêm vương vậy?

Người này trước vẻ mặt bình tĩnh của nàng liền im lặng suy nghĩ một hồi sau đó cười lớn.

- Ha ha. Quả là đặc biệt. Người thường nếu nhìn thấy khuôn mặt ta không ai là không hoảng sợ, người không những không như vậy ngược lại còn tỏ ra hết sức bình tĩnh. Người là ai, tại sao lại phá được trận của ta để đến đây. Trên người người trúng bốn loại kịch độc: Huyết Đà Man, độc của ong tinh, xà tinh, mị dược thất truyền của Vạn Trùng Hoa quốc. Người

thường nếu trúng ba loại đầu thì sẽ đau đớn đến chết, chắc chắn không trụ được nửa tuần hương còn người trúng bốn loại mà có thể duy trì được mấy canh giờ quả thật là có sức chịu đựng phi thường.

Không thể khinh thường lão bá này, vì sao ông ta biết ta trúng bốn loại độc này, chắc hẳn cũng là một cao thủ dụng độc.

- Sao lão bá biết được. Ta muốn hỏi vì sao bây giờ ta không đau nữa, có phải ta đã chết rồi không?

Lão nhìn nàng cười lớn.

- Ha ha, nếu không phải ta và người có duyên thì người e rằng đã sớm mất mạng. Khả năng của ta chỉ giải được độc của Huyết Đà Man, độc ong tinh và xà độc, còn mị dược của Vạn Trùng Hoa quốc thì không thể. Thật không ngờ tên nghịch đồ của ta lại có thể dụng mị dược này với người.

Lão vừa nói nghịch đồ sao. Không lẽ.....

- Lão bá, người lão vừa nhắc đến là ai? Có phải tên Tà Thần đáng ghét đó không?

Nghe thấy tên hắc lão bá liền ngao ngán thở dài. Lão là Tà Thiên, Tà Thần là đại đệ tử của lão. Tám năm trước hắc nhân lúc lão không để ý liền dụng độc cướp đi bí kiếp khởi động Sát Huyết Hồn trận cùng Tà Thiên kiếm pháp sau đó còn phái người đuổi giết lão.

Lão trong lúc chạy trốn sự truy đuổi của Tà Thần bị ngã xuống nơi này liền bày trận pháp khiến mọi người đều tưởng đây là một vực sâu vạn trượng không ai dám tới gần.

Năm xưa lão bị Tà Thần hạ độc làm tứ chi bị liệt không thể sử dụng võ công thêm nữa. Đã tám năm không ai dám tới đây thật không ngờ hôm nay nàng dám nhảy xuống xuyên qua trận pháp tới nơi này.

Lão kể hết mọi chuyện cho nàng nghe. Thật không ngờ tên Tà Thần lại lòng lang dạ thú, ngay cả sư phụ cũng dám hại.

- Sư bá, người biết Sát Huyết Hồn trận sao?

Nàng tò mò hỏi khiến lão nghi hoặc. Một tiểu cô nương bề ngoài mỏng manh yếu đuối vậy mà lại quan tâm tới Sát Huyết Hồn trận sao.

- Tiểu cô nương, người là ai?

Nàng có thể cảm nhận được lão bá này không hề có tà ý. Nàng nói cho lão nghe về thân thế của mình.

- Ta là Hoàng Song Nhật Dương, đại tướng quân Phong Thiên quốc – Hoàng Long là cha ta, lão hoang đồng Bạch Thuần Khương là gia gia của ta.

Khi nghe nàng nhắc đến cái tên Hoàng Long, Bạch Thuần Khương thì trong mắt lão hiện ra một tia kinh ngạc.

- Người chính là tiểu oa nhi năm xưa nhị đệ nhận nuôi? Vậy không phải ta chính là đại thúc của người sao. Đúng là có khí chất phi thường của tên nhóc Hoàng Long cộng thêm tính tình kỳ quái của nhị đệ. Thật thú vị ha ha.

Lão bá này biết nàng ư. Vì trí nhớ của thân thể này đã mất nên nàng cũng không nhớ được đã gặp lão từ lúc nào.

Sau khi biết thân thế thực sự của nàng Tà Thiên liền kể về chuyện xưa, nguồn gốc của Sát Huyết Hồn trận.

Năm xưa chiến tranh trung nguyên nổ ra giữa sáu nước. Khi đó Phong Thiên quốc và Khiết Đan là hai nước hùng mạnh nhất về quân sự. Sau hơn ba năm chiến sự liên miên hai nước mạnh nhất cũng là nước tồn tại cuối

cùng. Thiên Cơ quốc và Linh Đăng quốc sát nhập vào Khiết Đan còn Minh Nguyệt quốc và Vạn Trùng Hoa quốc sát nhập vào Phong Thiên quốc.

Năm đó sư phụ lão đi chu du khắp nơi tìm kiếm thảo dược mới và học hỏi võ công của những môn phái khác. Ngay lúc đi ngang qua nơi đã xảy ra giao chiến người phát hiện có một nữ nhân trên người đầy máu, trong bụng còn có cốt nhục. Sư phụ không đành lòng liền ra sức cứu chữa nữ nhân này.

Sau này mới biết nàng là hoàng hậu của Vạn Trùng Hoa quốc vì theo vương ra trận mà gặp nạn. Sau khi nàng tỉnh sư phụ đã hết mực chăm sóc nàng ta và tiểu hài nhi trong bụng, đem lòng yêu mến nàng. Sau khi lâm bồn nàng ta đã để lại tiểu hài nhi nhờ sư phụ chăm sóc còn bản thân thì nguyện kết liễu để đi theo phu quân xuống âm tuyền. Sư phụ một nỗi oán hận vì sao nàng lại nhẫn tâm như vậy bèn đem tiểu hài nhi đó trên đỉnh núi cho sói ăn thịt còn bản thân thì đóng cửa bế quan, lão chính là không đành lòng nên đã lén lút mang hài nhi đó về nuôi nấng chăm sóc.

Thời gian này sư phụ rầy công nghiên cứu để bày ra Sát Huyết Hồn trận. Trận này là ngũ hành đảo ngược, mọi vật đi ngược lại với quy luật bình thường. Điểm mấu chốt của trận chính là năm đỉnh và trung tâm của trận.

Năm đỉnh tượng trưng cho năm sức mạnh của Kim, Thủy, Mộc, Hỏa, Thổ, trung tâm là sức mạnh của Sát Huyết Hồn. Khi trận đã hình thành thì vạn vật trong vòng 30 dặm sẽ tiêu tan.

Năm đó trước lúc người quy tiên đã triệu tập ba huynh đệ chúng ta lại. Người giao bí kiếp bày Sát Huyết hồn trận cho lão, bí kiếp "Bách Nhật Thần công" cho nhị đệ, bí kiếp Phong Hỏa Chương cho tam đệ. Người còn truyền lại cách phá trận cho cả ba người "Bách Nhật Thần công" song Phong Hỏa chương, huyết phụng long ải âm dương". Khi nói đến đây sư phụ đã quy tiên, ba người còn lại không ai hiểu được hết câu nói này.

- Sư thúc, đứa bé năm là ai?

- Chính là Tà Thần. Dù ta có cố gắng che dấu thân phận thực sự của nó nhưng vẫn không được. Sau khi biết thân phận thực sự của mình nó đã bày kế hại ta cướp bí kiếp bày Sát Huyết Hồn trận.

Thật không ngờ mọi chuyện là vậy. Tên Tà Thần vì muốn trả thù Phong Thiên quốc mà làm ra nhiều chuyện như vậy.

Giờ mới chợt nhớ ra nàng đã rơi xuống đây lâu rồi, không biết hẩn hiện như thế nào. Vì sao nàng không còn cảm nhận được tác dụng của mị dược nữa?

- Sư thúc, trong người con vẫn còn mị dược nhưng sao con không hề cảm nhận được tác dụng của nó a?

Tà Thiên nhìn nàng thở dài.

- Ta chỉ có thể tạm thời khống chế tác dụng của nó chứ không thể nào giải được. Đến thời hạn thuốc phát tác thì ta cũng không còn cách nào.

- Sư thúc, người vừa nói mị dược này là dược thất truyền của Vạn Trùng Hoa quốc sao?

- Đúng, Vạn Trùng Hoa quốc khi xưa là bậc thầy điều chế dược liệu từ hoa nhưng lại không mạnh võ công bằng các nước khác. Vì vậy quốc vương đời thứ tư của Vạn Trùng Hoa quốc mới điều chế ra loại mị dược từ 108 loài hoa quý của Trung Nguyên, dược này có tác dụng duy trì huyết mạch hoàng thất, khi một người dùng mị dược này ân ái cùng người có huyết mạch hoàng thất trong Vạn Trùng Hoa quốc thì cả hai sẽ tăng võ công lên gấp bội, còn với nam nhân khác thì người nam nhân đó sẽ trúng độc mà chết.

Quả là bỉ ổi, Tà Thần cũng đã nói nếu nàng cùng nam nhân khác nhất định người đó sẽ bị kịch độc mà chết, còn nếu trong vòng 3 tháng nữa không giải thì nàng sẽ bị độc chết. Lúc đó không phải là lúc Sát Huyết Hồn

trận hình thành hay sao. Có lẽ đây là ý trời. Sau khi phá được Sát Huyết Hồn trận nàng cũng có thể yên tâm rời đi.

- Sư thúc, giờ con phải rời khỏi. Con phải đi Tuyết Sơn tìm gia gia.

Nàng bước ra khỏi cửa động nhìn lên trên tìm đường ra khỏi trận. Trận này quả thật thần kỳ, ngay cả Tà Thần cũng bị lừa. Thực ra vực này không hề sâu, tất cả chỉ là ảo giác mà thôi. Vì vậy khi nàng nhảy xuống mới không có thịt nát xương tan a.

Nàng khựng lại, đôi mắt lại dâng trào thủy lệ. Hắn đang quỳ ở trên, khuôn mặt gầy gò hốc hác. Hắn vẫn còn quỳ ở đây ư?

Nàng đứng ở dưới tâm đau như cắt, nhìn hắn quát lớn.

- Hoàng đế ngốc, người mau đứng lên, sao người lại hành hạ bản thân như vậy???

Giọng nói cất lên nhưng mọi người vẫn chẳng có phản ứng. Họ không nghe thấy giọng nàng nói sao.

Tà Thiên ngồi ở trong động, giọng nói truyền ra.

- Ha ha, tiểu nha đầu người đừng cố gọi nữa, bọn họ sẽ không nghe thấy gì đâu. Tất cả đã bị trận pháp của ta ngăn lại. Người cũng đừng mong có thể rời khỏi nơi này nếu không có sự cho phép của ta.

KHI HOÀNG HẬU NỔI GIẬN!!!

Từ Dạ
www.dtv-ebook.com

Chương 31: Duyên Phận Ý Trời.

Chương 31. Duyên phận ý trời.

"Hừ! Thế gian này còn có người chưa hỏi ý kiến mà dám có ý định giam cầm ta sao".

- Lão già chết tiệt, ông nghĩ có khả năng này sao!

Tà Thiên vẫn không có phản ứng gì, chỉ nói một câu vô tình mà cố ý nhắc nhở nàng.

- Tiểu nha đầu, hãy nhớ rõ người trúng phải độc gì. Nếu người không muốn liên lụy đến tên nhóc đó thì tốt nhất là không nên xuất hiện. Ta cũng không muốn đắc tội với tam đệ.

Nàng chỉ chăm chú nghe vế đầu của câu nói vì đây đúng là điều nàng lo lắng. Đúng vậy, nàng trúng phải mị dược không thể giải. Nàng không thể liên lụy đến hần, nàng không thể xuất hiện.

(Nhân vật chính toàn bỏ qua những vế quan trọng, vì bỏ qua nên mới có chuyện sau này, các bạn chờ nhé).

Nàng ngồi trước cửa hang động, đầu tựa nhẹ vào một tảng đá đã phủ kín rêu phong, đôi mắt chăm chú nhìn về phía hần, hần cứ như vậy làm tâm nàng đau vô cùng. Hần đã quỳ ở đây bảy ngày rồi, khuôn mặt hốc hác tiều tụy hần.

Thế gian thật nực cười, ông trời cũng thật nhẫn tâm với họ. Hai con người tuy ở rất gần mà lại rất xa. Hần một mực nghĩ nàng đã chết còn nàng nhìn thấy hần nhưng không thể nào đến bên hần.

Trương Phi bước đến bên hãn khuyên hãn quay về hãn không về. Chỉ đến khi Trương Phi nhắc đến con dân của hãn, trách nhiệm của hãn đối với tất cả người dân Phong Thiên quốc mới làm hãn tỉnh ngộ. Hãn nói với nàng những câu nói sâu thẳm trong tim "Dương nhi, nàng yên tâm đi. Cả đời này ta chỉ yêu mình nàng tuyệt đối không gần nữ nhân khác. Ta – phong Thiên Kỳ sẽ mãi mãi chỉ yêu một người là Hoàng Song Nhật Dương".

Nước mắt nàng rơi ướt đầy vai áo, con tim quặn thắt như bị ai dùng tay bóp nghẹt. "Chàng hãy về đi, đừng tốt với ta như vậy. Nếu không ta sẽ không có cách nào buông tay chàng. Ta cả đời này cũng chỉ yêu mình chàng. Hãy quên ta đi, ta không thể mang lại hạnh phúc cho chàng".

Bóng dáng ấy ngày càng khuất dần, nàng cũng đứng lên lau khô dòng nước mắt "Tạm biệt chàng".

Một cơn đau đớn xuất phát từ tâm lan truyền đến ngực, nàng không cầm được mà phun ra một ngụm máu tươi.

- Mị dưng trong người người vì bị khống chế nên sẽ làm cơ thể người đau đớn tột cùng mỗi khi động tâm. Người nếu muốn chết sớm hơn một chút thì cứ việc để tâm mình dao động, nhưng ta nhắc người một điều nếu người chết sớm như vậy thì nhân gian cũng sẽ bị diệt vong theo người thôi. Bởi vì Sát Huyết Hồn trận chỉ có thể phá giải khi nó được khởi động và chỉ có thể trong một canh giờ đầu mà thôi.

Giọng Thà Thiên vọng ra từ bên trong động.

Nàng bước vào trong động khuôn mặt trở nên lạnh lùng đáng sợ.

- Sư thúc, ta muốn rời khỏi đây tìm gia gia. Nếu người nhất quyết không chịu ta chỉ đành đắc tội.

Thấy Tà Thiên ngồi im bất động không trả lời. Nàng liền ra tay xuất thủ đánh về phía lão. Đây là lần đầu tiên nàng dùng hết công lực của mình. Tà

Thiên nhẹ nhàng vận công toàn thân bay bổng lên trên tránh né.

Thật không ngờ nội công của Tà Thiên lại phi thường như vậy. Tuy chân tay đã bị phế nhưng lão chẳng khó khăn gì tránh đòn của nàng.

Lúc này nàng mới đọc khẩu huyết, Bách Nhật thần kiếm đang vô hình liền hiện diện trước mặt. Đây chính là binh khí để thi triển "Bách Nhật Thần công", là vật hộ thân của nàng. Thanh kiếm theo sự điều khiển của nàng liền đâm thẳng về phía trước. Khi đến gần mục tiêu Bách Nhật thần kiếm liền biến hình thành tám thanh kiếm trong suốt, mỗi kiếm chĩa vào một hướng xung quanh người lão.

"Bách Nhật Thần công" sao? Xem ra người cùng tên nhóc Thiên Kỳ đó thật là có duyên, đúng là ý trời ha ha" Tà Thần trong lòng cười thầm, lúc đầu lão còn tưởng lão hoang đồng sẽ truyền lại "Bách Nhật Thần công" cho tên gốc Phong Long thật không ngờ lại là đứa trẻ này. "Nhị đệ đúng là có con mắt nhìn người".

Tà Thần vận nội công tạo thành một vòng bảo vệ tránh sự tấn công của bát kiếm. Miệng lão phi ra một hạt nhỏ điểm trúng huyết đạo của nàng khiến tám thanh kiếm đang tấn công lão nhập lại trở về hình dáng của Bách Nhật thần kiếm rơi xuống đất rồi vô hình trong không khí.

- Ha ha, quả là đủ lãnh huyết vô tình. Còn trẻ mà "Bách Nhật Thần công" đã luyện đến tầng cao nhất. Nhưng có điều người còn yếu về huyết đạo, trận pháp cũng chưa thông thạo. Nếu đấu với Tà Thần sẽ khó giành phần thắng, ta sẽ thả người đi với điều kiện người phải học thành thạo phương pháp điểm huyết, cách bày trận pháp và luyện thành Thiên Lữ kiếm pháp.

Lão nói đúng, ngay cả lão nàng còn chưa đánh bại sao có thể đánh bại được Tà Thần.

- Vì sao phải luyện Thiên Lữ kiếm pháp?

- Đây là kiếm pháp do ta sáng tạo ra trong suốt tám năm qua để khắc chế Tà Thiên kiếm pháp.

- Được, ta sẽ ở lại, nhưng nhất định không phải vì sự uy hiếp của người mà là do ta muốn. Nếu có một ngày ta thực sự không muốn ở lại nữa thì người có cản cũng không được.

Nàng sẽ cất giấu hết nỗi đau vào tận sâu bên trong. Hiện giờ quan trọng nhất là Sát Huyết Hồn trận, nàng không thể để dân chúng phải gặp nạn, trong đó có cha nàng và hắc. Nàng đã từng trải qua tập luyện khổ cực ở thời hiện đại nên việc luyện tập gian khổ ở đây chẳng thể làm khó nàng.

Nàng siêng năng luyện tập từ sáng đến nửa đêm, nhờ có khả năng và sự chăm chỉ chẳng mấy chốc nàng đã luyện xong Thiên Lữ kiếm pháp. Nhờ có sách cổ mà Tà Thiên đưa cho mà giờ nàng có thể điểm mọi huyệt đạo hơn thế nữa nàng còn phát hiện ra cách kết hợp điểm các huyệt đạo mà chỉ nàng mới có thể giải huyệt. Nàng cũng biết cách dịch chuyển các huyệt trên người để tự giải huyệt cho mình. Cách bày trận cũng đã học xong, với tư chất thông minh nàng cũng đã tự tìm ra cách giải trận của Tà Thiên.

Đã hai tháng trôi qua, đôi mắt nàng giờ đây chỉ còn lại ý lạnh lùng khiếp sợ, nụ cười cũng không còn hiện diện. Tâm nàng đã định, nàng chỉ còn sống được một tháng nữa nên nàng không thể bất cứ ai phải đau lòng vì nàng, cách duy nhất là không mang lại cho họ bất kỳ niềm hy vọng nào.

- Sư thúc, tất cả những gì người yêu cầu ta đã làm xong. Giờ ta phải đi, người hãy bảo trọng!

Lúc này Tà Thiên ngẩng mặt nhìn nàng, ánh mắt đầy trù ẻo.

- Tiểu nha đầu đến đây đứng trước mặt ta.

Nàng không ngần ngại mà bước lên đứng trước mặt lão. Tà Thiên cầm bàn tay của nàng lên vỗ nhẹ vài cái.

- Nha đầu ngốc, chúng ta coi như có duyên. Ta không có gì tặng người chỉ có cái này giao cho người trước khi nói lời tạm biệt.

Tà Thiên vừa nói vừa truyền hết nội lực của mình sang người nàng. Nàng cảm nhận thấy một nguồn khí nóng đang di chuyển vào trong người, cảm giác nóng như hỏa đốt xen đến từng chân tơ kẽ tóc.

Sau khi mọi thứ kết thúc thì râu tóc trên người lão đã biến thành bạc trắng.

- Sư thúc, tại sao người lại làm như vậy?

Tà Thiên dùng chút sức lực cuối cùng mỉm cười với nàng, giọng nói cũng không còn đủ mạch lạc, có lẽ lão đã truyền hết tất tâm huyết cả đời cho nàng.

- Có thể gặp được người ta đã không còn gì phải hối hận, hãy thay tiêu diệt tên phản đồ đó để trừ hại cho dân chúng, nếu có thể hãy chôn nó cùng với ta để kiếp sau ta cũng không phải cô đơn nữa – Tà Thiên phun ra một ngụm máu tươi, đôi tay run run buông tay nàng ra – con có thể gọi ta một tiếng sư phụ không?

Đôi mắt nàng lạnh lùng mà lãnh đạm, hai chân quỳ xuống trước mặt Tà Thần, dập đầu ba cái.

- Đồ nhi bái kiến sư phụ.

- Đồ nhi ngoan.....

Tà Thiên gật đầu nhẹ một cái, ánh mắt toát lên vẻ hài lòng. Đôi hàng mi trĩu nặng giờ đây cũng nhẹ nhàng hạ thấp.

Nàng vẫn quỳ ở đó im lặng chẳng nói lời nào. Sau hai canh giờ nàng mới cất bước đi. Không gian lạnh lùng đáng sợ, con người lãnh khốc vô

tình, chỉ nghe thấy tiếng thở lạnh đến thấu xương của ai đó, tất cả chỉ có một chữ "lạnh", thì ra chỗ này còn đáng sợ hơn địa phủ. Ra tới cửa động nàng xoay người lại quỳ xuống dập đầu ba cái thêm một lần.

- Sư phụ, đồ nhi nhất định sẽ giúp người hoàn thành tâm nguyện. Đồ nhi cũng sẽ sớm đến bên người thôi, người sẽ không phải cô đơn nữa.

Nàng quyết định sẽ không phá hủy trận, chỉ mở trận để ra ngoài sau đó mọi thứ vẫn khôi phục như cũ vì nàng không muốn ai đến quấy rầy giấc ngủ ngàn thu của sư phụ.

Một thân thanh bào phất phơ trên miệng vực, mái tóc đen tuyền khẽ theo làn gió rồi mù. Con người đen nhánh nhìn về nơi xa xăm của núi rừng, phía muôn trùng xa chân trời liệu còn có thể chứa đựng một chút ấm áp?

Nàng đứng trên miệng vực, tay vận nội công bứt một chiếc lá trúc đặt lên môi. Âm thanh vang lên hết sức u tịch, lạnh thấu tâm can. Không gian xung quanh như bị một sức mạnh vô thường nào đó khuấy động, gió cát thổi mù mịt khiến muôn loài chim khiếp sợ bay đi.

Một lúc sau, một con bạch hổ từ rừng sâu xuất hiện.

- Anh bạn, lại gặp nữa rồi. Ta muốn lên Tuyết Sơn.

Bạch hổ cõng nàng trên lưng phi như bay xuyên qua những cánh rừng về hướng Tuyết Sơn. Trên đường đi muông thú đều dạt ra hai bên nhường đường cho bạch hổ.

Hoàng cung. nHắn sau khi trở về tính tình càng trở nên đáng sợ, mọi người đều tìm cách tránh xa chính vì hắn luôn tỏa ra khí lạnh như tu la đến từ địa ngục. Hắn ra lệnh cho tất cả người của Trúc Mai điện đều phải làm việc bình thường như lúc nàng còn ở đó, ngay cả Tiểu Hồng, Tiểu Yến, Tiểu Thanh cũng không được phép rời đi. Hắn nói nếu có bất kỳ một người bỏ đi thì hắn sẽ giết hết tất cả mọi người trong Trúc Mai điện.

Trúc Mai điện.

Sau khi nhận được tin hoàng hậu đã chết tất cả mọi người đều khóc thương cho nàng. "Tam Tiểu" ngày nào cũng ngồi ở cửa điện như ngóng chờ nàng trở về, Hận một nỗi không thể trở về Xuân Mãn lâu vì hắn đã tuyên chỉ không cho phép các nàng rời đi.

- Tiểu Thanh, đại tì chết thật thê thảm, ta muốn tìm tên Tà Thần trả thù cho đại tì, người có đi cùng không?

- Được ta và người lập tức đi!

Hai người mang theo vẻ mặt tức giận bước ra ngoài cửa điện thì bắt gặp Trương Phi đang đứng ở phía trước.

- Tiểu Thanh, Tiểu Yến hai cô nương định đi đâu?

Tiểu Thanh hướng phía hắn chửi lớn.

- Chúng ta đi đâu không liên quan đến ngươi! Mau cút sang một bên nếu không đừng trách ta vô tình.

Tiểu Thanh cầm trên tay cầm kiếm hướng thẳng về phía Trương Phi. Hắn không ngờ Tiểu Thanh lại nhanh tay như vậy.

Trương Phi chỉ tránh né chứ không dám phản công sợ làm Tiểu Thanh bị thương. Tiểu Yến đứng một bên cũng cầm thanh chủ thủy sắc bén muốn xông vào.

Triệu Tấn từ xa nhìn thấy cảnh bát nháo trước Trúc Mai điện liền quát lớn.

- Ba người dừng tay. Chuyện này nếu để hoàng thượng biết được sẽ không hay – hắn vừa nói vừa đến gần – Tiểu Yến cô nương không sao chứ?

Tiểu Yến nghe thấy giọng Triệu Tấn quát lớn liền đổi hướng tấn công về phía hắn.

- Người im ngay, nếu không bốn cô nương sẽ lấy cái mạng chó nhà người.

Trước Trúc Mai điện một mảnh hỗn độn. Hai nữ nhân liên hồi xuất thủ còn hai nam nhân chỉ tránh né không hề ra đòn phản công mà không hề chú ý đến ai đó đang dăm dăm sát khí.

- Các người dừng tay lại cho trẫm!

Chỉ một câu ngắn gọn cũng đủ làm Trương Phi và Triệu Tấn giật mình, nhanh chóng quỳ trước mặt hắn.

- Vi thần có tội, mong hoàng thượng khai ân.

Hắn không thèm liếc họ một cái, đôi mắt lãnh khốc nhìn thẳng về phía Tiểu Thanh và Tiểu Yến.

- Định đi đâu?

Tiểu Thanh tức giận nói lớn.

- Ta đi đâu người cũng muốn quản sao. Đại tể vì người mà chết bọn ta muốn đi báo thù người cũng ngăn cấm. Hôm nay ta nhất định đi tìm người đền mạng cho đại tể.

Tiểu Yến cũng không hề tỏ vẻ sợ hãi, tay chỉ thẳng vào mặt hắn.

- Hôm nay ta nhất định rời đi, người đừng hòng ngăn cản.

Trương Phi và Triệu Tấn tâm không ngừng lo lắng cho hai nữ nhân bên cạnh. Hai người họ biết rõ biết khi hoàng thượng nổi giận sẽ đáng sợ như thế nào.

- Hoàng thượng tha tội, Tiểu Yến và Tiểu Thanh chỉ là quá đau lòng vì cái chết của hoàng hậu nên mới có ý mạo phạm. Mong hoàng thượng khai ân.

Từ này đến giờ hân vẫn im lặng, sau khi nghe Triệu Tấn nói cơ hồ còn tức giận hơn. Bọn họ lại động đến nỗi đau của hân, rằng nàng đã chết rồi. Khuôn mặt hân lạnh như băng, chỉ tay về phía Trúc Mai điện.

- Người đâu, mau mang hết cung nữ và thái giám nơi này giam vào đại lao, giờ Ngọ ba khắc ngày mai xử trảm!

Câu nói này khiến tất cả mọi người đều khiếp sợ. Trên dưới gần năm mươi người đều bị bắt giam vào đại lao. Ngay cả Trương Phi và Triệu Tấn cũng bị phạt năm mươi trượng, chưa bao giờ họ thấy hoàng thượng xử sự như vậy, đây là lần đầu tiên.

Điện Thanh Liên.

- Muôn tâu hoàng thượng, có thư đến từ Tuyết Sơn, là của sứ phụ.

- Là sứ phụ sao? Trong thư sứ phụ nói gì?

- Trong thư sứ phụ nói người mau đến Tuyết Sơn, Sát Huyết Hồn trận sắp được khởi động, một khi trận hình thành dân chúng Phong Thiên quốc sẽ lâm nguy.

Sau khi hân rời khỏi Tuyết Sơn thì chưa bao giờ sứ phụ triệu tập hân về cả. Vì lo lắng sẽ ảnh hưởng đến công việc triều chính của hân nên sứ phụ cùng lắm chỉ triệu tập Triệu Tấn và Trương Phi về thôi. Lần này sứ phụ đích thân gọi hân về chứng tỏ mọi chuyện hết sức cấp bách, mà chuyện lần này có liên quan đến vận mệnh quốc gia nên hân không thể chậm trễ.

- Người cùng Triệu Tấn thu dọn ngay trong đêm nay cùng trẫm lên Tuyết Sơn.

- Thần tuân mệnh. Chỉ có điều..... Hoàng thượng..... – Trương Phi ngập ngừng.

- Có chuyện gì?

- Thần khẩn cầu người hãy tha mạng cho đám cung nữ và thái giám Trúc Mai điện. Bọn họ chắc chắn đã biết lỗi rồi, hoàng hậu chắc chắn cũng không muốn họ gặp phải chuyện gì.

Hắn im lặng không đáp trả. Đúng, lúc trước nàng luôn mực bảo vệ bọn họ như vậy thì sao hắn lỡ động đến bọn họ chứ. Hắn thực ra cũng không có ý trị tội họ chỉ là lúc sáng tâm trạng hắn không tốt nên mới cho họ một bài học.

Hai con người, hai không gian, hai hoàn cảnh khác nhau nhưng họ lại có cùng một điểm đến....có phải do duyên phận ý trời sắp đặt không?

.....

KHI HOÀNG HẬU NỔI GIẬN!!!

Từ Dạ
www.dtv-ebook.com

Chương 32: Giây Phút Tương Phùng

Chương 32. Giây phút tương phùng

Hắn cùng Trương Phi và Triệu Tấn cấp tốc khởi hành trong đêm. Mất ba ngày đường cưỡi ngựa không nghỉ ngơi mới đến được Tuyết Sơn.

Nhớ năm xưa khi tròn một tuổi, phụ hoàng cùng mẫu hậu đã đưa hắn lên Tuyết Sơn bái Hỏa vương Đoàn Danh Sư làm sư phụ, đi theo còn có hai tên nhóc Trương Phi và Triệu Tấn. Từ nhỏ hắn đã theo sư phụ luyện công, khổ luyện ròng rã mười hai năm trời sau khi luyện thành Phong Hỏa chương mới trở về hoàng cung.

Hắn nhớ lại khi hắn tròn mười tuổi thì nhị sư thúc dẫn về một tiểu cô nương mới tròn năm tuổi. Trong suốt ba năm sống chung hắn thường xuyên bị tiểu cô nương này lừa gạt khiến hắn cảm phẫn đặt cho nha đầu này một biệt danh "Tiểu dạ xoa". Có lần hắn bị Tiểu dạ xoa lừa vào rừng trong đêm, khi đó hắn phải chống lại đàn sói đói hung ác khiến hắn bị thương ở cánh tay trái, đến giờ vết sẹo vẫn còn. Hắn tự hứa với lòng nếu có gặp lại hắn nhất định sẽ trả đũa lại chuyện xưa. Vậy mà đã hơn mười năm hắn chưa gặp lại tiểu cô nương này, không biết gặp lại Tiểu dạ xoa có còn nhớ chuyện cũ không?

.....

- Nhãi ranh, người biết ta là ai không mà dám mạo phạm, mau trả miếng ngọc bội đó cho ta.

- Hừ, người là ai thì mặc xác nhà người. Miếng ngọc bội này ta xem cũng không có gì đáng giá, người có cần làm quá vậy không?

Đó là miếng ngọc bội chứng minh thân phận hoàng tử của hần, nếu như có bị hư hại gì nhất định hần sẽ không để yên.

- Nhãi ranh, ta chính là đại hoàng tử của Phong Thiên quốc, miếng ngọc bội đó chính là chứng minh thân phận của ta, người còn không mau trả lại.

Nha đầu đó im lặng trong giây lát rồi chợt cười nguy hiểm, sau đó tìm kiếm xung quanh nhặt lên một cục đá to nhất.

- Nhãi ranh, người định làm gì? Ta cảnh cáo người, nếu nó có mệnh hệ gì ta sẽ không tha cho người!

- Hắc hắc, không phải miếng ngọc bội này chứng minh thân phận của người sao – Bốp! tiếng va chạm trong không khí vang lên – Xong! Nó đã vỡ, vậy là sau này không còn gì để chứng minh người là hoàng tử nữa.

Mặt ai đó vênh vênh tự đắc, còn ai đó lại đang tối sầm. Hần nắm chặt nắm đấm đưa ra trước mặt, gân xanh cũng đã nổi khắp người.

- Hu hu, gia gia, sư bá có người muốn hành hung đánh con. Mau cứu con.

Ngay lập tức hai vị tiền bối xuất hiện giải cứu con người vô vàn tội lỗi này.

- Có chuyện gì mà hai đứa ầm ĩ vậy? Cãi nhau mãi không chán sao?

Hần lập tức kể lại mọi chuyện đã xảy ra, nhưng nha đầu đó lại nhanh chóng phản bác với lời giải thích cực kỳ vô lý.

- Gia gia, sư bá, không phải do con trực tiếp đập mà là cục đá kia mới chính là thủ phạm.....

.....

- Ranh con, không phải do người thì ta đâu có bị sư phụ phạt quỳ ở đây.
- Người còn nói, không phải do người ta mới không bị quỳ ở đây. Tất cả là do người, tên sao chổi đáng ghét.
- Ranh con, ta thề cả đời sẽ không để người được yên, cứ chờ đó.
- Hô hô, đại ca sao chổi, ta sợ quá à.....
-
-
- IM LẶNG!!! quỳ thêm hai canh giờ nữa, trưa nay không được ăn cơm!
-

Ba người dừng ngựa dưới chân một ngọn núi, bên trên đỉnh quanh năm tuyết trắng bao phủ. Qua khỏi cầu đá trước mắt liền hiện ra một rừng đào nhỏ, giữa rừng đào có một căn nhà bằng trúc rộng rãi, gồm nhiều gian phòng nhỏ. Trước căn nhà còn có một hồ nước, cái bánh xe nước đưa nước vào hồ vẫn còn, nó đã tồn tại hơn hai mươi năm rồi.

Hỏa vương và lão hoang đồng ngừng bàn cờ đang đến hồi gay cấn.

- Đồ nhi bá kiến sư phụ, bá kiến nhị sư thúc.

Thấy ba người họ đã đến Hỏa vương và lão hoang đồng hết sức vui mừng.

- Ha ha, các con đã đến rồi sao. Mau, đứng dậy cho sư phụ và sư thúc người xem nào. Đứa nhỏ Thiên Kỳ này lớn lên đúng là có khí chất của một quân vương nha.

Hỏa vương miệng nở nụ cười hướng căn nhà gọi lớn.

- Tuyệt nhi, con mau ra xem ai đến.

Một cô nương khoảng chừng hai mươi tuổi chạy từ trong nhà ra. Khi nhìn thấy hắc liên chạy đến ôm chặt miệng không ngừng bật ra tiếng cười lớn.

- Thiên Kỳ ca ca, có phải là huynh không? Muội nhớ huynh quá, sao giờ huynh mới quay lại.

- Muội muội ngốc, Kỳ ca phải bận việc triều chính nên không đến thăm muội được - Triệu Tấn và Trương Phi đồng thanh nói.

Hắc chỉ mỉm cười nhẹ rồi hướng Hỏa vương và lão hoang đồng nói.

- Sư phụ và sư thúc ắt hẳn có chuyện cấp bách nên mới cho gọi đồ nhi về.

Hỏa vương kể lại cho hắc nghe hết sự tình về Sát Huyết Hồn trận, về Phong Hỏa chương, Bách Nhật Thần công. Khi nghe xong khuôn mặt hắc càng lãnh khốc hơn "Tà Thần, ta nhất định bắt ngươi đền tội".

Trương Phi cất giọng hỏi thăm, vì sao đã đến một lúc lâu vẫn thấy không khí im lặng, thì ra là thiếu tiểu nha đầu năm xưa.

- Nhị sư thúc, sao con không thấy Tiểu dạ xoa đâu?

- Hazzz, tiểu nha đầu ham chơi này, ta đã cho người đưa tin cho nó hơn một tháng mà vẫn chưa thấy nó đến. Chắc vẫn đang mãi chơi ở đâu đó chưa chịu về.

Hỏa vương vỗ mạnh vai hắc tỏ vẻ khoái chí hướng lão hoang đồng nói.

- Nhị sư huynh, đại đồ đệ của ta đánh cờ hắc không thua kém ta và huynh, ván này ta sẽ nhường cho Kỳ nhi thay ta ứng phó, ý huynh thế nào?

- Được, xú nha đầu kia đã từng đánh bại ta, lần này để ta xem tài nghệ của con thế nào.

Mọi người đều đổ dồn sự chú ý về bàn cờ. Hãn cẩn trọng tính toán từng nước cờ, trước đây trong cung không ai có thể đánh thắng hãn, lần này cũng không ngoại lệ. Lão hoang đồng đặt cờ vào hộp nhỏ miệng không ngừng cười.

- Ha ha, quả thật lợi hại, có lẽ chúng ta già rồi cũng nên nhường bước cho hậu bối thôi tam sư đệ. Lần này ta thua đệ tử của đệ, lần sau ta nhất định cho xú nha đầu đánh một ván với tên nhóc Thiên Kỳ này. Đệ thấy chúng ta có nên tác hợp cho hai đứa nó không?

Hỏa vương nghe vậy vô cùng đặc chí, đúng là tư tưởng lớn gặp nhau.

- Ha ha, nhị huynh quả là cao kiến, cao kiến.

Chỉ có hai trưởng lão tâm đắc với ý kiến của mình còn tất cả những người còn lại không lấy làm vui vẻ. Trương Phi và Triệu Tấn liếc nhìn nhau, bọn họ hiểu rõ tình cảm của hoàng thượng đối với hoàng hậu ra sao, chắc chắn người sẽ không đồng ý a. Còn một ánh mắt ganh tị khác từ lãnh tuyết, ả ta trong lòng không ngừng chửi rủa nàng "Hoàng Song Nhật Dương, tốt nhất ngươi không nên trở lại, nếu không ta sẽ tính cả thù mới lẫn thù cũ. Lần này ta nhất định không để người cướp mất Thiên Kỳ ca ca của ta".

- Hix hix hix.....sư phụ, sư thúc, Thiên Kỳ ca ca, mọi người đều coi thường con, không ai chú ý đến con hết.....

Mọi người đều thay đổi sắc mặt khi nghe thấy tiếng khóc lớn của Lãnh Tuyết, ai ngờ được đang nói chuyện vui mà Lãnh Tuyết lại khóc cơ chứ. Lúc này Triệu Tấn mới cất tiếng dỗ dành.

- Lãnh Tuyết, sao mọi người lại coi thường muội được chứ, nín đi nào.

Lãnh Tuyết vẫn làm ra vẻ nũng nịu không vừa lòng với những lời dỗ dành của Triệu Tấn, bởi thứ Lãnh Tuyết muốn không phải có vậy.

- Triệu Tấn, huynh đừng nói dối muội. Từ nhỏ các huynh khi thấy nha đầu đó đều bỏ rơi muội, mặc dù các huynh đều bị nha đầu đó trêu chọc nhưng không ai dám nặng lời với cô ta. Muội có gì không bằng cô ta chứ??? Thiên Kỳ ca ca huynh trả lời muội đi!

Lãnh Tuyết vừa khóc vừa tiến đến ôm chặt hân. Hân cũng không vô tâm đến mức đẩy ra nên đành vòng tay vỗ vỗ nhẹ lưng an ủi, dù gì Lãnh Tuyết cũng là sư muội của hân. Động tác của hân có vẻ luống cuống, suy cho cùng trước giờ nữ nhân duy nhất hân dỗ dành chỉ có mình nàng.

Nàng cười bạch hổ hơn hai ngày đường cuối cùng cũng đến nơi. Cảnh vật ở đây thật đẹp, nàng chưa từng thấy bao giờ. Bạch hổ đi qua cầu đá cuối cùng cũng đến căn nhà nhỏ trong rừng đào. "Nhà thì đây rồi nhưng sao lại không có ai?". Nàng cất tiếng gọi.

- Gia gia, người ở đâu rồi.

Vừa nhắc đến nàng thì nàng tới, đúng là kỳ duyên. Gia gia nghe thấy tiếng nàng liền nói với hân.

- Hazz, cuối cùng xú nha đầu cũng đến.

Nàng nhìn thấy gia gia vội vàng chạy đến ôm chặt người. Đã lâu lắm rồi nàng chưa được ôm gia gia như vậy, chẳng hiểu sao lúc này khóe mắt bỗng nhiên cay xè. Sau một hồi lâu cuối cùng nàng cũng chịu buông tay, nũng nịu như một đứa trẻ.

- Gia gia, con rất nhớ người.

Gia gia vỗ vỗ nhẹ lên mái tóc vì bị gió thổi mà hơi rối, nụ cười ấm áp như mặt trời tỏa nắng.

- Ha ha, nha đầu ngốc. Sao bây giờ mới chịu về thăm ta? Thôi, con mau ra phía sau, mọi người đang chờ con.

Nàng theo gia gia ra phía sau diện kiến mọi người. Vì trí nhớ của thân thể này đã không còn nên nàng không biết tiếp theo sẽ được gặp ai.

Vừa nhìn thấy nàng và gia gia bước đến Hỏa vương liền cất giọng.

- Tiểu oa nhi năm xưa nhị huynh nhận nuôi đã lớn như vậy rồi sao? quả thật là có khí chất ha ha.

Gia gia cầm tay nàng dẫn nàng đến trước mặt mọi người giới thiệu.

- Đây là Nhật Dương, cũng mười năm rồi chưa gặp mặt mọi người, không biết có ai còn nhớ tiểu cô nương nghịch ngợm này không?

Nàng chẳng nghe rõ gia gia nói những gì vì giờ đây tâm trí nàng chỉ tập trung vào một mình hắn. "Sao chàng lại ở đây, chàng gầy đi nhiều quá. Cô nương ấy là ai, sao chàng lại ôm cô ấy?". Nàng muốn chạy đến ôm hắn nhưng không thể, nàng không được phép yếu đuối nếu không sẽ tổn hại đến hắn. Nàng thu ánh mắt đau thương vào tận sâu bên trong, thay vào đó là một tia xa lạ.

Hắn cũng vậy, đôi mắt chỉ chăm chú nhìn về phía nàng. "Đúng là nàng rồi, nàng vẫn chưa chết". Hắn chợt nhận ra tư thế của mình không đúng, là hắn đang ôm Lãnh Tuyết, hắn không cho phép mình có một giây chậm trễ, liền buông Lãnh Tuyết ra nhanh chóng đến ôm chặt nàng vào lòng.

- Dương nhi, có thật là nàng, nàng chưa chết. Ta rất nhớ nàng.

Nàng nằm trong ngực hắn cố cất giấu đi nước mắt, không thể mềm lòng được. Trong miệng nàng thoát ra từng lời như đâm sâu vào tim hắn.

- Tên này, người là ai sao dám ôm bốn cô nương. Mau buông ra nếu không ta sẽ không khách khí. Ta không phải nữ nhân bán hoa, phiền người về ôm lại người cũ.

Trước biểu tình của nàng hấn một mực cho rằng nàng đang hiểu lầm, nha đầu ngốc này sao lại có thể hoài nghi tình cảm của hấn được cơ chứ.

- Dương nhi, có phải nàng đang giận ta vừa rồi ôm Lãnh Tuyết không? nàng tuyệt đối không nên hiểu lầm, Lãnh Tuyết chỉ là sư muội của ta thôi.

- Người nhầm rồi, ta không quan tâm người và ả ta là ai, chỉ có điều hai người ôm nhau trước mặt nhiều người thật rất chướng mắt a. Yêu cầu lần sau ôm nhau nơi kín đáo một chút.

Hấn khựng lại, nàng không nhận ra thật hấn sao. Cả hấn và gia gia cùng lên tiếng.

- Xú nha đầu con không nhận ra hấn sao?

- Dương nhi nàng không nhận ra ta sao?

Nàng vẫn duy trì vẻ mặt lạnh lùng trừng mắt nhìn hấn.

- Sao con phải nhớ hấn. Hấn là ai?

- Hazz, xú nha đầu, con bị tẩu hỏa nên quên mất hấn rồi. Hấn chính là tên nhóc năm xưa luôn bị con lừa gạt Phong Thiên Kỳ.

Hấn và nàng đã quen biết từ trước sao? Nàng chính là tiểu nha đầu năm xưa luôn chọc giận hấn chẳng trách lần đầu gặp mặt hấn cứ thấy nàng quen quen.

- Người tên là gì? – thanh âm lãnh đạm của nàng vang lên.

- Nàng không nhớ ta thật? Ta là phong Thiên Kỳ, là PHU QUÂN của nàng.

Hắn cố nhấn mạnh từ phu quân để nhắc nhở nàng. Thực sự đến bây giờ nàng mới biết hắn tên là phong Thiên Kỳ. Khi còn ở trong cung nàng cũng chưa từng nghe tên hắn và cũng chưa từng tìm hiểu.

- Phu quân????

Ngoại trừ nàng, hắn, Trương Phi và Triệu Tấn thì tất cả mọi người đều bất ngờ, khi nào thì kẻ thù không đội trời chung ngày xưa giờ lại trở thành phu thê? Trái ngược với cảm xúc của mọi người, nàng thì vẫn giữ một mảnh trầm lặng. Con mắt của tất cả mọi người dồn về phía nàng, trong đó có một ánh mắt vô cùng tức giận của Lãnh Tuyết.

Khi mọi chuyện không thể hóa giải bằng sự im lặng thì lúc này nàng mới lên tiếng.

- Người muốn có thê tử đến nỗi hóa điên gặp ai cũng nhận mình là phu quân sao. Nói cho người biết phu quân ta chỉ có một người, đó là Nhật Song Vương, môn chủ của Nhật Song hội.

Hắn cố nén tức giận trong lòng. "Nhật Song Vương, nàng dám ngang nhiên nói hắn là phu quân trước mặt ta, lần này ta nhất định phải trừng phạt nàng thật nặng, cả tên Nhật Song Vương đó nữa, sau khi tiêu diệt Sát Huyết sơn trang ta sẽ không tha cho người!". Hắn liếc mắt về phía Trương Phi và Triệu Tấn khiến họ nhanh chóng hiểu nên làm gì. Bọn họ cùng tiến lên hành lễ trước mặt nàng.

- Hạ thần tham kiến hoàng hậu nương nương.

Gia gia nhăn mày khó hiểu, sự tình xem ra không hề đơn giản, liền quay sang nhìn nàng.

- Hazzz, xú nha đầu, mọi chuyện là như thế nào?

Nàng nũng nịu nắm chặt tay gia gia, cố gắng lơ đi sắc mặt ai đó.

- Gia gia, người phải tin tưởng con. Con thực sự không biết cái tên này là ai. Phu quân con là một người rất giỏi nha, chắc chắn hơn tên này rồi. Đợi khi nào phá xong Sát Huyết Hồn trận con nhất định sẽ dẫn chàng đến ra mắt người.

Hắn giờ phút này không thể nén cơn giận, đôi mắt đỏ ngầu lãnh huyết. Hắn bước đến xiết tay nàng thật chặt.

- Hoàng Song Nhật Dương, nàng ngang nhiên lại dám nói những lời này trước mặt ta. Được! Nếu nàng không nhớ ta là ai thì ngay bây giờ ta sẽ cùng nàng ôn lại.

Hắn ôm ngang thắt lưng nàng hướng về phía căn phòng trước mặt. Nàng biết hắn tiếp theo sẽ làm gì nên không thể để chuyện này xảy ra nếu không nàng sẽ không thể cầm được lòng mình. Thà là một mình nàng đau còn hơn liên lụy đến hắn, cách duy nhất là khiến hắn chết tâm đối với nàng.

Nàng cố nén nỗi đau, hàm răng cắn chặt môi dưới tưởng như đã bật máu. Nàng dồn nội lực chưởng vào ngực hắn sau đó đọc khẩu huyết gọi Bách Nhật thần kiếm. Một chưởng kia của nàng không nặng nhưng cũng khiến hắn bất ngờ buông tay. Nàng nhanh chóng thoát khỏi vòng tay thân quen, tay cầm chặt kiếm chỉ thẳng vào hắn.

- Ta nói lần cuối, nếu người còn dám động vào ta thì ta tuyệt đối không tha cho người.

Nói rồi nàng xoay người bước đi đến một căn phòng trống. Nàng đóng thật chặt cửa để không ai nhìn thấy nước mắt nàng đang rơi. "Ta xin lỗi, ta không thể liên lụy đến chàng, hãy quên ta đi".

Tim nàng đau đến không còn cảm giác, mũi được trong người vì nỗi đau của nàng mà phát tác, tay nàng ôm chặt ngực đè nén cơn đau thấu tim gan, miệng không cầm được mà phun ra một ngụm máu tươi. Nàng phải cố gắng đè nén, không thể để chuyện này xảy ra một lần nữa nếu không chắc chắn thời gian còn lại sẽ không tới một tháng.

Hắn vẫn đứng ngoài mặt không hề biểu hiện chút cảm xúc nào. Khi bất ngờ bị trúng một chưởng của nàng hắn bị thổ huyết không ngừng. Hắn đang rất đau, không phải vì đau vì bị thương mà đau vì nàng. Hắn đã vì nàng mà đau khổ, vì nàng mà không màng đến nữ nhân khác trên đời, vậy mà khi gặp lại nàng lại đối với hắn vô tình lãnh khốc như vậy.

Thấy hắn bị thổ huyết Trương Phi và Triệu Tấn chạy vội vàng đến bên hắn. Cả gia gia và Hỏa vương đều bất ngờ trước hành động kia của nàng, cho dù trước đây không đội trời chung nhưng không đến nỗi vừa gặp lại đã động tay chân chứ? Lãnh Tuyết tức giận chạy đến đập bay cửa phòng nàng tay cầm kiếm vung lên định chém vào nàng, vô tình để lộ ra chữ "sát" ở cánh tay phải.

Nàng chợt cười thầm trong lòng "Tốt, nếu đã tự mình xuất hiện thì ta khỏi mất công tìm kiếm, xem ra nơi này cũng không còn được an toàn".

Nàng tuyệt đối sẽ không tha cho người nào có ý định tổn hại đến hắn kể cả ả Lãnh Tuyết này.

Khi nàng luyện tập ở trong động sư phụ chỉ cho phép nàng đánh vào tử huyết, một phát mất mạng kẻ thù. Vì trong vòng một canh giờ sau khi Sát Huyết Hồn trận được khởi động nàng buộc phải tiêu diệt tất cả năm hộ pháp và cả Tà Thần nếu không trận chắc chắn sẽ không thể phá.

Nàng lặng im quan sát Lãnh Tuyết, ả ta chắc chắn chính là Thổ hộ pháp của Sát Huyết sơn trang, võ công cũng có phần cao hơn bốn tên còn lại. Hôm nay nàng sẽ dạy cho ả một bài học, chỉ có điều muốn chết cũng không

đơn giản như vậy đâu, nàng chắc chắn sẽ khiến tất cả người của Sát Huyết sơn trang phải chịu kết cục bi thảm nhất nhưng không phải lúc này. Ả cần phải sống để mà khởi động Sát Huyết hồn trận nữa chứ.

Tìm được tử huyết của ả cũng không hề dễ, khi ả cố tình nâng cao kiếm lên trên nàng đã tìm ra tử huyết, ở chính giữa trung đôn trái cách móm tim một thốn (tức độ rộng một ngón tay cái).

Lúc này nàng liền đọc khẩu huyết gọi Bách Nhật thần kiếm xuất hiện đâm về phía ả, mục tiêu nhắm đến là vị trí cách tử huyết 1cm. Ngay lúc kiếm gần chạm đến thì bị bàn tay ai ngăn cản. Là hắc, hắc lại đưa tay chặn lưỡi kiếm của nàng.

- Nói! Vì sao nàng lại trở nên như vậy?

Không gian im lặng rồi tiếp tục im lặng, lặng đến mức một chiếc lá rơi cũng làm tâm vỡ nát. Trầm mặc chờ đợi cho đến khi một giọng nói lạnh lùng vang lên khiến mảnh không gian vỡ tung thành từng mảnh.

- Ta cảnh cáo lần cuối, không nên làm phiền ta nếu không ta sẽ không khách sáo.

Nàng quay lưng bước vào phòng, tâm lại hiện lên một cổ đau như cắt. Nàng cố gắng quên đi nỗi đau thể xác đang phải gánh chịu, nhưng cơn đau tinh thần lại không thể nguôi ngoai, tâm nàng đang đau vì vết thương của hắc lại do chính nàng gây ra.

Mị được trong người lại một lần nữa phát tác, máu từ trong miệng không ngừng chảy ra hòa lẫn với máu của hắc còn đọng trên kiếm. Bách Nhật thần kiếm trên tay nàng đột nhiên vô hình trong không khí. Trước đây chỉ khi nàng đọc khẩu huyết thì bách nhật thần kiếm mới hiện hình, lúc đó nàng mới có thể cầm kiếm trong tay. Vậy mà bây giờ, ngay cả khi kiếm không hiện diện nàng vẫn có thể điều khiển nó như bình thường. Hiện tượng này thật kỳ lạ.

"Bách Nhật Thần công song Phong Hỏa chương", có lẽ vì hắc là truyền nhân của Phong Hỏa chương còn nàng là truyền nhân của Bách Nhật Thần công nên khi máu của nàng và hắc hòa quyện đã đánh thức Bách Nhật thần kiếm thức dậy thật sự.

Gia gia lặng người trong giây lát rồi cũng trở lại bình thường.

- Tam đệ thứ lỗi, xú nha đầu này tính tình kỳ quái đệ bỏ quá cho.

Có lẽ vì đã quen với tính tình kỳ quái của Nhật Dương lúc nhỏ nên Hỏa vương cũng không lấy làm lạ.

- Ha ha, nhị huynh, ngược lại ta lại thấy mọi chuyện thật thú vị, thú vị. Ta và huynh e rằng phải học một khóa cấp tốc chăm sóc tiểu hài nhi sắp trào đời thôi.

- Ha ha, đúng, đúng như vậy!

.....

KHI HOÀNG HẬU NỔI GIẬN!!!

Từ Dạ
www.dtv-ebook.com

Chương 33: Hai Phe Đối Lập Tham Chiến

Chương 33. Hai phe đối lập tham chiến

Những ngày ở đây nàng hầu như không bước ra ngoài trừ những lúc ăn cơm. Nàng cố gắng nghiên cứu thật kỹ nhược điểm của Sát Huyết Hồn trận nhưng vẫn chưa có manh mối gì. Thời gian còn lại không nhiều nàng phải cố gắng hết sức.

"Huyết phụng long ả âm dương" là gì chứ? sư phụ từng nói sư công vì mẫu thân của Tà Thần mà lập thành trận này, không lẽ có liên quan đến tình yêu nam nữ, nhưng tại sao phải là huyết phụng long? Thật là đau đầu.

Trong khi nàng đang suy nghĩ thì đột nhiên nghe thấy tiếng binh khí giao đầu từ bên ngoài.

- Hai người là ai mà dám xông vào Tuyết Sơn?

- Ta đã nói rồi, bọn ta muốn gặp hoàng thượng sao người lại một mực ngăn cản. Mau tránh ra nếu không ta sẽ không khách sáo.

Nàng nhận ra ngay đó là tiếng của Tiểu Thanh, tại sao Tiểu Thanh lại đến đây?

Xen vào giữa tiếng nữ nhi cãi nhau là một tiếng quát lớn của Trương Phi.

- Các người ồn ào gì chứ, ảnh hưởng đến việc nghỉ ngơi của hoàng thượng.

Nhưng khi hắn nhìn thấy thân ảnh kia giọng lại nhẹ nhàng hẳn đi.

- Tiểu Thanh cô nương, sao cô lại đến đây? Cô không bị sao chứ. Lãnh Tuyết cùng là bằng hữu không nên động thủ.

- Ai là bằng hữu của người, ta và Tiểu Yến muốn gặp hoàng thượng.

- Hai cô nương muốn gặp hoàng thượng làm gì? Bình tĩnh, chớ có làm hoàng thượng tức giận, lần trước là do may mắn mới được tha, lần này e rằng mọi chuyện khó hơn rất nhiều.

Trương Phi chưa kịp nói xong Tiểu Yến và Tiểu Thanh đã bước đến trước cửa phòng mà Trương Phi vừa bước ra.

- Hoàng thượng thứ tội, chúng ta muốn đi tìm Tà Thần báo thù cho đại tể, mong người ân chuẩn.

Họ tìm đến đây để báo thù cho nàng ư? Nàng đã quên mọi người đều tưởng nàng đã chết, vì nhất thời lên Tuyết Sơn nên nàng đã quên truyền tin về cho lão đại.

Giọng hần trong phòng truyền ra tràn đầy ý lạnh.

- Hai người không nên hỏi ta, hãy hỏi ý kiến người trong phòng đối diện.

Tiểu Yến và Tiểu Thanh không hiểu ý tứ của hần nhưng vẫn đến đá tung cửa phòng đối diện.

- Hoàng thượng nói người.....

- Đại tể, người vẫn chưa chết, người còn sống.

Hai người họ chạy đến ôm trầm lấy nàng, nước mắt như mưa. Thật không ngờ người đứng trước mặt họ đúng là đại tể, đây không phải là mơ.

Nàng vẫn giữ im lặng, phải làm sao để không bị lộ đây? Tiểu Yến, Tiểu Thanh đột nhiên xuất hiện làm thay đổi hết kế hoạch của nàng. Mặc dù hai người nước mắt đầm đìa, mặc dù tâm nàng cũng rất đau nhưng nàng không thể làm gì khác. Nàng lạnh lùng nhìn họ, con người tỏ ra vẻ lạnh lùng xa lạ.

- Hai người là ai? Ta rất ghét bị người khác ôm như vậy, thật khó chịu.

Câu nói này thoát ra như hàng vạn lưỡi dao đâm thẳng vào tim bọn họ. Hai người nhìn nhau không hiểu chuyện gì đã xảy ra, nàng như vậy mà không nhớ bọn họ là ai.

- Đại tể, muội là Tiểu Thanh còn đây là Tiểu Yến người quên rồi sao? Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra với người sau khi rơi xuống vực?

- Ta không phải đại tể của các người, nếu không còn chuyện gì hai người mau ra ngoài, đừng làm phiền ta!

Tiểu Thanh không cầm được nước mắt bước ra khỏi phòng. Tiểu Yến cũng vậy, hai người chỉ biết ôm nhau khóc.

- Hu hu! Tiểu Yến, đại tể quên chúng ta rồi, giờ phải làm sao đây? Hu hu.....

Nước mắt của họ làm ai kia đau lòng, thật đúng là bi kịch. "Hazz" Trương Phi và Triệu Tấn thở dài một tiếng trong lòng không khỏi chua xót cho hai vị cô nương trước mặt. Hoàng hậu đột nhiên trở về nhưng hoàn toàn không nhớ chuyện trước kia tạo cục diện hiện tại vô cùng rối ren, khiến hoàng thượng và hai cô nương này không khỏi đau lòng.

Sự việc từ nãy đến giờ đều lọt vào tầm mắt hắc, không lẽ nàng đã mất trí nhớ thật sao. Sự việc vừa xảy ra chẳng qua là hắc muốn dùng hai người bỏ họ làm thuốc thử nhưng kết quả thật đáng buồn. Lúc đầu hắc còn tỏ vẻ nghi ngờ nhưng bây giờ hắc đã phần nào tin nàng đã mất trí nhớ thật sự.

Nàng thức gần như trắng đêm chỉ để suy nghĩ mọi chuyện. Nàng nhất định phải nhanh chóng tìm cách tiêu diệt Sát Huyết sơn trang và hóa giải Sát Huyết Hồn trận, có như vậy nàng mới an lòng rời đi. Nàng không thể để bất kỳ một ai xung quanh nàng chịu tổn thương nào, nàng không muốn chuyện trong quá khứ lặp lại một lần nữa.

Ở căn phòng đối diện hắc cũng không ngủ được, đã hơn hai canh giờ hắc suy nghĩ về tình trạng của nàng. Chuyện gì đã xảy ra sau khi nàng bị bắt đến Sát Huyết sơn trang? Câu hỏi đó không ai biết đáp án ngoại trừ nàng. Hắc bước xuống giường đến bên cạnh cửa sổ nhìn sang phòng đối diện. Trong căn phòng đó là nữ nhân hắc yêu cũng là nữ nhân làm tâm hắc đau như cắt, phải làm gì mới có thể khiến nàng nhớ lại mọi chuyện đây.....

Nàng chính là "tiểu dạ xoa" năm xưa luôn lừa gạt hắc, cũng chính là vị hôn thê mà sư phụ tìm cho hắc, chẳng trách hắc lại cảm thấy nàng rất quen khi gặp lần đầu. "Dương nhi, ông trời định sẵn chúng ta có duyên vậy tại sao mọi chuyện lại trở nên như vậy chứ? Nếu lúc trước nàng nói với ta gia gia nàng là lão hoang đồng Bạch Thuần Khương thì mọi chuyện.....". Hắc không muốn đổ lỗi cho số phận, hắc muốn tự mình giành lại nàng, nàng chỉ có thể là của hắc!

Gần đây nhờ sự xuất hiện của Tiểu Thanh và Tiểu Yến mà Tuyết Sơn náo nhiệt hơn hắc, điển hình là những trận đấu võ mồm kinh điển giữa hai phe, một bên là Lãnh Tuyết, bên còn lại là Tiểu Thanh và Tiểu Yến.

Từ khi hắc đến Tuyết Sơn, ngày nào Lãnh Tuyết cũng theo sát hắc như hình với bóng, hắc ở phía Tây ả ta nhất định không ở phía đông, đã như vậy còn làm ra vẻ yếu đuối nũng nịu thật khiến người khác nhức nhối.

- Tiểu Thanh người xem, nghe người ta nói từ xưa đến nay hồ ly tinh toàn là người xinh đẹp, nhưng ta nghĩ không đúng. Với nhan sắc trời đánh, ma quỷ sợ chạy hết nhưng Tuyết tí ti đây vẫn cố gắng để trở thành truyền nhân của Cửu vĩ hồ ly (hồ ly 9 đuôi) nha.

- Đúng đúng đúng. Tiểu Yến, tì có con mắt thật tinh tường.

Tiểu Thanh và Tiểu Yến nháy mắt nhau cười khiến ai đó máu dồn lên não, và đương nhiên có chuyện để xem.

- Hai người vừa nói cái gì?

Hai người ngồi dưới gốc đào lớn, kẻ đấm người xoa, kẻ tung người hứng.

- Ai da, Tiểu Yến nói như vậy thật không nể mặt Tuyết tì chút nào, ít nhất người cũng nên nói là vẻ đẹp của Tuyết tì rất mỹ liêu, rất có phong cách riêng, lay động lòng người khiến người gặp người nhớ, có khi nhớ cả đời ý chứ và đặc biệt là KHÔNG BAO GIỜ MUỐN GẶP LẠI!!!

- Ha ha ha....người nói vậy rất đúng ý ta, Tuyết tì lúc này là ta dùng từ chưa xứng với độ đẹp mỹ liêu của tì.

Hai người ôm bụng ngả nghiêng cười không để ý sắc mặt người đối diện tối sầm.

- Hừ, hai người nghĩ mình tốt đẹp lắm sao, thân là tì nữ mà dám liếc mắt đưa tình với hai vị sư huynh của ta Trương Phi và Triệu Tấn, người ta đường đường là tướng quân cao sang quyền quý nha, cả đời các người cũng không xứng xách dép cho hai người họ đâu.

- Người nói cái gì, chúng ta mới không thèm hai tên đáng chết đó.

Lãnh Liếc liếc mắt nhìn hai người họ, trong trận chiến này kẻ nào mất bình tĩnh trước là kẻ thua cuộc. Nhận thấy có một chút xáo trộn của Tiểu Thanh, Lãnh Tuyết tiếp tục công kích.

- Ai da, còn chưa biết trước nha. Ta nghe nói lúc trước hai người được bán cho hai vị sư huynh là vì một trận đá cầu. Ha ha, giá trị của hai người

cùng lắm chỉ là vật trao đổi không hơn không kém, người nghĩ hai người có thể gả cho họ được sao, ĐỪNG CÓ MƠ!!!

- Người cũng đừng mơ tưởng trở thành hoàng hậu, vì hoàng thượng chỉ yêu đại tỉ ta, hiểu chưa? Người cùng lắm cũng chỉ bằng một ngón tay cái của tỉ ấy thôi.

- Tiểu Yến tỉ sai rồi, ả ngay cả một ngón tay út của đại tỉ cũng không bằng!

-

-

Cục diện rối rắm sắp xảy ra chiến tranh thế giới mới, đột nhiên phía xa xuất hiện hai nhân vật đó là Trương Phi và Triệu Tấn. Không biết sự xuất hiện này là phúc hay là họa đây? Tưởng rằng sẽ trở thành người giảng hòa giữa các phe phái đối lập, thật không ngờ cái nhận được chỉ là ánh mắt đe dọa của Tiểu Thanh, Tiểu Yến cùng thái độ hắt hủi của bọn họ.

Đêm qua nàng vẫn thức khuya để nghiên cứu Sát Huyết Hồn trận, nàng vừa chớp mắt được một lúc thì cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra. Là tiếng của ả Lãnh Tuyết. "Hừ, thiên đường có lối không muốn đi, địa ngục không có lối lại cứ đâm đầu vào, ta dù không giết ngươi nhưng chắc chắn sẽ không cho ngươi lành lặn trở về Sát Huyết sơn trang !"

- ả họ Hoàng, người mau ra đây cho ta!

Nàng vẫn chẳng có phản ứng gì, vẫn nằm im trong chăn khiến Lãnh Tuyết cơ hồ càng thêm tức giận.

- Ta nói người mau ra đây, hôm nay ta nhất định sẽ không tha cho người. Hừ! Tất cả mọi người đã ra sau núi luyện võ sẽ không ai cứu người đâu.

Ả nhanh tay rút kiếm đâm về phía nàng, khi mũi kiếm gần chạm vào người thì nàng đột nhiên tung chân đánh một chưởng vào ngực ả. Bị bất ngờ ả lùi lại một bước thay đổi chiêu thức tấn công.

Không hổ danh là Thổ hộ pháp, kiếm pháp của ả chắc chắn hơn bốn người còn lại. Vừa rồi nàng đã dồn năm phần nội lực đánh bất ngờ mà ả vẫn tránh né được, quả thật không thể xem thường.

Hôm nay ả ta chắc chắn đã chuẩn bị kỹ, ả tấn công không hề để lộ khoảng trống, cũng hầu như không có sai lầm. Ả thay đổi chiêu thức liên tục mỗi chiêu đều biến hóa khôn lường, kiếm pháp này nàng chưa bao giờ gặp qua.

- Người cũng cầm cự thật giỏi. Không chịu ở bên cạnh giáo chủ mà lại chạy đến đây tranh giành Kỳ ca với ta, này là do người tự chuốc lấy.

Kiếm chém một đường ngang khiến tấm chắn của nàng đứt đôi. Nàng nhẹ tung mình một tay bám vào cột nhà một tay dùng nội lực kéo một chén chum trà ở trên bàn hướng về phía mình. Nàng đập chiếc chén chum vào cột nhà chọn lấy một mảnh sắc nhất cầm trên tay rồi hướng về phía ả. Nãy giờ chỉ là dạo chơi một chút nàng đã tìm ra điểm yếu của ả. Đối phó với ả nàng không cần dùng đến Bách Nhật thần kiếm.

- Hừ! Không hổ danh là Thổ hộ pháp, đứng đầu trong năm hộ pháp của Sát Huyết sơn trang. Chỉ có điều chỉ đáng làm vật thí nghiệm cho ta thôi.

Lãnh Tuyết nghe thấy từ "vật thí nghiệm" phát ra từ miệng nàng liền nổi thanh âm tức giận.

- Con tiện nhân này, hôm nay ta sẽ cho người chết không toàn thây.

Trận chiến diễn ra vô cùng quyết liệt. Dần dần căn phòng nhỏ của nàng đã thành một đồng đồ nát. Hai người họ tiếp tục phi thân ra rùng đào tiếp chiến. Nội lực hai bên va chạm nhau khiến cánh đào xung quanh rơi lả tả. Nàng một thân thanh y bay lượn trong những cánh đào như một con chim anh vũ.

- Tiệp nhân, thật không ngờ người cũng không vô dụng như ta tưởng.

Lãnh Tuyết hướng nàng nói. Kiếm trong tay đã biến hóa thành chục con rắn độc, con nào cũng hung hăng thè lưỡi tiến về phía nàng.

- Cuối cùng người cũng hiện hình dạng thật, ai da thật là đẹp quá mức nha, nhưng mùi rắn quả là rất hôi!

Nàng nở nụ cười mỉa mai chọc tức ả. Bây giờ ả ta mới hiện nguyên hình thật sự, khuôn mặt lộ ra vài vết thẹo màu đen, ở bên trái còn hiện ra một cái bớt hình rắn hết sức ghê sợ.

Lúc này nàng dùng một thứ chất lỏng gì đó quét lên mảnh chén vỡ đang cầm trong tay. Một đường lướt qua khiến lũ xà độc lăn ra chết.

Lãnh Tuyết miệng phun ra một ngụm máu đen, bộ dạng lại trở lại như lúc đầu.

- Người! Người tại sao lại có thể???

Nàng phi mảnh chén chum vỡ trong tay cắm vào một thân cây hoa đào. Trong chốc lát cái cây đó dần dần khô héo rồi chết hẳn.

- Người không có tư cách để biết!

Lãnh Tuyết hận không thể giết chết nàng ngay tại thời điểm đó. ả ta nắm chặt tay, đôi mắt đỏ ngầu đầy căm hận. Bất ngờ ả lấy ra một thứ gì đó

nhỏ bằng cây trâm cắm mạnh vào trong đất. Mặt đất bỗng dung chuyển động, hàng trăm con rắn độc theo khe nứt của mặt đất bò ra.

Tiểu Thanh và Tiểu Yến lúc này vừa đi lấy nước ở khe núi trở về thấy nàng và Lãnh Tuyết đang đánh nhau trong rừng đào liền đứng cổ vũ cho nàng. Đến khi mặt đất phủ kín những con rắn độc thì bọn họ mới thay đổi sắc mặt. Thực sự thì họ không giỏi dụng độc, trong hội chỉ có đại tỉ và lão đại là có khả năng đó,

thứ độc duy nhất họ có thể dùng và giải được đó là độc Kỳ Đà, nhưng xem ra tình huống này không thể đem ra sử dụng.

Hai người họ không nhịn được bèn cầm binh khí phi thân tới chỗ ả.

- Người dám ra tay với đại tỉ, chúng ta tuyệt đối không tha cho người.

- Tiểu Yến, Tiểu Thanh hai em mau tránh ra, xà độc này không dễ đối phó, độc Kỳ Đà của hai em sẽ không có tác dụng.

Hai người họ nhìn nhau khó hiểu, cuối cùng ai cũng ôm chặt nàng cười lớn.

- Đại tỉ, người nhận ra muội rồi sao? chỉ có đại tỉ mới biết hai bọn muội sử dụng độc Kỳ Đà thôi. Ha ha.

Trong lúc cấp bách nàng chẳng để ý đến điều đó. Tình huống bây giờ rất nguy hiểm, làm sao để ngăn cho lũ xà độc này không tấn công. Tiểu Yến, Tiểu Thanh đang đứng cạnh nàng rất dễ bị nguy hiểm, căn bản họ chưa biết độc của xà độc này ghê gớm đến cỡ nào nên mới dám xông vào.

Nàng vận nội công hái một chiếc lá trúc ở cạnh bờ hồ. Nhẹ nhàng đặt lá trúc lên môi, nàng thổi điệu Chiêu Sinh Dạ Khúc để dụ chim ưng đến. Lần đầu tiên nàng sử dụng khúc nhạc này là khi gọi Ong tinh đến giao chiến với Xà độc và đây là lần thứ hai.

Hơi thở nàg lạnh đến thấu xương, mùi sát khí tản mạn ra xung quanh. Âm thanh ré lên xé nát bầu không khí trong lành, chưa đầy một khắc trên trời đã xuất hiện tám con chim ưng. Con nào cũng móng vuốt sắc nhọn, ánh mắt sắc bén nhìn thẳng xuống mặt đất.

Trên đời khắc tinh của rắn là chim ưng vì vậy khi nghe thấy có tiếng chim ưng lũ xà độc lui lại vài thước. Khúc nhạc trên môi nàg vẫn tiếp tục phát ra, dần dần trên nền trời có đến mấy chục con chim ưng đang đói khát, nhìn thấy món mồi ngon liền lao nhanh xuống như vũ bão.

Chẳng mấy chốc trên mặt đất chẳng còn con xà độc nào, khúc nhạc trên môi nàg cũng chấm dứt, chim ưng cũng dần tản đi. Lãnh Tuyết sắc mặt trắng bệch, đôi tay run run hướng nàg cầu khẩn.

- Hoàng Song Nhật Dương, ta một phút nóng nảy nên đắc tội, người không nên để bụng a.

Hắn cùng mọi người từ sau núi trở về liền thấy cảnh tượng ả đang nằm dưới chân nàg, Tiểu Thanh và Tiểu Yến đang cầm kiếm chĩa vào ả, trên người ả dính đầy máu me rất dễ khiến mọi người hiểu lầm. Khi thấy mọi người ả liền thay đổi sắc mặt, giọng nói trở nên yếu đuối.

- Dương muội muội, ta không biết đã đắc tội gì với muội mà muội lại đối xử với ta như vậy. Thiên Kỳ ca ca mau cứu muội....

Hắn bước đến bên cạnh ả đỡ ả ngồi dậy rồi đưa đôi mắt quét qua phía nàg, Tiểu Thanh và Tiểu Yến, thanh âm lạnh băng.

- Chuyện gì xảy ra?

Trước bãi chiến trường do bọn trẻ gây ra hai trưởng bối chỉ đành lắc đầu vì họ rất hiểu tính cách đồ nhi của mình.

- Hazz, nhị huynh, ta nghĩ nên để bọn trẻ tự giải quyết, chúng ta ra đằng sau đánh cờ nào.

Nàng im lặng nhìn ả diễn kịch, ngày xưa nàng nhận khả năng diễn kịch của mình đứng thứ hai thì không ai dám nhận đứng thứ nhất, nhưng giờ chắc ả ta dám nhận đứng đầu lắm nha.

Tiểu Thanh tức giận chửi thẳng vào mặt ả.

- Người còn dám nói, không phải là người ra tay với đại tể trước sao.

Hai bên giằng co qua lại, mọi người ở đó chẳng biết tin ai. Hãn thì vẫn im lặng nhìn nàng như chờ nàng lên tiếng nhưng đáp lại vẫn là một chuỗi im lặng kinh người.

Lãnh Tuyết thấy mọi người vẫn chưa hoàn toàn đứng về phía mình nên tiếp tục diễn trò.

- Hu hu, Kỳ ca, Trương Phi ca, Triệu Tấn ca.... Muội biết các huynh không tin muội, vậy muội chỉ còn cách chết để chứng minh sự trong sạch...

Chưa đợi Lãnh Tuyết kịp hành động thì Triệu Tấn và Trương Phi bèn đến bên ả nhẹ nhàng đỡ dành.

- Tuyết muội, bọn huynh sao có thể không tin muội được chứ... nín đi đừng khóc. Hai cô nương thật quá đáng, lại dám nhân lúc bọn ta không có mặt bắt nạt Tuyết muội như vậy, mau xin lỗi Tuyết muội đi.

.....

KHI HOÀNG HẬU NỔI GIẬN!!!

Từ Dạ
www.dtv-ebook.com

Chương 34: Trí Nhớ Đã Hồi Phục?

Chương 34. Trí nhớ đã hồi phục?

Tiểu Thanh, Tiểu Yến tức giận đá tung đồng cánh hoa đào. Bọn hăn lại tin nước mắt của ả hồ ly tinh đó mà không tin họ. "Dám bắt ta xin lỗi ả, đừng có mơ! Đã vậy ta cũng diễn xem ai thắng ai" Tiểu Yến cười thâm.

Tiểu Yến tay buông chủ thủ trong tay, ngồi gục xuống đất nước mắt rưng rưng.

- Triệu Tấn, ta biết người chỉ coi ta là người ngoài, người coi thường ta, không hề tin tưởng ta....uống công lúc trước đại tì giao ta cho người..... Người thà tin ả chứ không hề tin ta, lại còn bắt ta phải xin lỗi ả.....ta ghét người...

Triệu Tấn thấy nước mắt của Tiểu Yến sắc mặt tái ngắt, tay chân hăn luống cuống chẳng biết nói với Tiểu Yến ra sao.

Tiểu Thanh thấy Tiểu Yến tỏ ra như vậy cũng hùa theo, đã đấu phải đấu đến cùng chứ. "Vì đại tì ta sẽ đấu với người một trận".

- Tiểu Yến, người đừng khóc, ta chẳng phải cũng như người sao. Cái gì mà phu quân chứ, Trương Phi người coi ta là cái gì?..... ta biết đối với người ta chẳng qua chỉ là một nô tì thân phận thấp kém không xứng với thân phận tướng quân cao quý như người, người khi dễ ta, nghi ngờ ta..... Ta hận người huhuhu..... ta sẽ rời khỏi nơi này để cho người không còn cảm thấy chướng mắt nữa.....

Và rồi đây lại trở thành trận chiến nước mắt nữ nhi. Hai nam nhân luống cuống không biết phải làm gì. Bọn họ bình thường giết người không hề mảy may sợ hãi nhưng trước nước mắt của hai người thì họ hoàn toàn thất bại.

Tiểu Thanh và Tiểu Yến quay người người bước đi, trong lòng không khỏi cười thầm. Thấy hai thân ảnh xa dần Trương Phi và Triệu Tấn liền buông Lãnh Tuyết ra chạy theo họ.

Nãy giờ nàng chứng kiến màn kịch hay không bỏ lỡ một chi tiết nào, "Tiểu Thanh, Tiểu Yến thật không uổng công ta đào tại hai em, diễn cũng khá lắm". Kịch hay cũng hết, nàng mặc kệ ánh mắt ai kia đang chăm chú nhìn nàng quay lưng bước đi.

Trương Phi nhanh chân đuổi theo Tiểu Thanh đến cầu đá.

- Tiểu Thanh cô nương, nghe ta nói đã.

- Người còn gì nói với ta nữa?

- Ta thực sự không có ý đó, cô nương đừng hiểu lầm. Ta chưa bao giờ có ý xem thường cô nương.

"Ha ha, tên này thật ngốc. Hẳn tưởng những lời ban nãy ta nói thật lòng sao. Người cũng thật thú vị, để bốn cô nương chơi với người một lúc". Tiểu Thanh tiếp tục rơi nước mắt nhìn Trương Phi.

- Hu hu. Người nói dối, rõ ràng là người có ý đó, người khi dễ ta. Ta không muốn ép buộc người, lúc trước lời đại tể nói chỉ là đùa thôi người không cần có trách nhiệm gì với ta hết.

Trương Phi sắc mặt trở nên ngu hơn lúc nãy, Tiểu Thanh cứ khóc như vậy chắc hẳn sẽ trở thành khi đột mất.

- Tiểu Thanh, cô không muốn gả cho ta ư?

"Đương nhiên là không rồi, ai lại gả cho một tên đại ngốc như người chứ" Tiểu Thanh thầm nghĩ, nhưng vẫn muốn tiếp tục chơi với hắn a.

- Thân phận của ta làm sao xứng với tướng quân như người chứ, với lại người không hề tin tưởng ta. Nếu ta gả cho người không chừng người lại vì ả ta ức hiếp ta.

- Không.....ta.....ta tin cô nương mà. Ta nhất định sẽ không ức hiếp cô nương, ta sẽ đối tốt với cô nương cả đời.

Nghe thấy hắn nói vậy Tiểu Thanh đột ngột thay đổi sắc mặt, tay chỉ mạnh vào ngực hắn.

- Cái gì? Ai thèm gả cho người, đừng ăn dưa bỏ nha. Bỏ cô nương chắc chắn không gả cho người! Ta phải quay lại tìm đại tử, tránh ra cho ta đi.

Tội nghiệp Trương Phi đứng bơ mặt, từ trước tới giờ hắn chưa từng tiếp xúc với nữ nhi cũng không hề hiểu nữ nhi. Trương Phi một mực cho rằng Tiểu Thanh do tức giận nên mới nói như vậy nên nhất quyết không rời nửa bước để giải thích.

Triệu Tấn cũng phi thân theo Tiểu Yến, vì trước đây nàng là Vương Phi Yến thiên hạ đệ nhất thần trộm nên kinh công không hề thua kém đáng mà râu chut nào. Triệu Tấn vừa theo sau vừa lớn tiếng gọi.

- Tiểu Yến cô nương, nghe ta giải thích đã.

"Cái tên Triệu Tấn này sao cứ bám theo ta hoài, thật đáng ghét. Đại tử như vậy mà lại bắt ta phải lấy hắn, nhất quyết ta không lấy hắn". Tiểu Yến tức giận dưng cước bộ.

- Ta không cần người giải thích, người mau đến đỡ dành ả hồ ly tinh đáng ghét kia đi.

- Tiểu Yến cô nương bớt giận, Lãnh Tuyết muội muội tuy tính tình kỳ quái nhưng không xấu như mọi người nghĩ đâu.

Câu nói này của Triệu Tấn càng làm cổ khí nóng trong lòng Tiểu Yến nổi lên.

- Người từ đầu đến cuối đều bênh vực ả, người mau rút về đừng đi theo ta nữa. Còn chuyện này nữa, ta nhất định không gả cho người!!!!

Tiểu Yến cố gắng gằn giọng câu cuối cùng rồi phi thân bay đi. Triệu Tấn ngơ ngác nhìn theo thân ảnh đã bay xa trong lòng không khỏi buồn rầu "Cô nương không muốn gả cho ta sao?".

.....

Nàng đến bên sườn núi đứng một lúc lâu. Gió lạnh men theo sườn núi thổi tung tà áo xanh phất phơ trong gió. Nàng ngồi xuống cạnh một tảng đá mắt ngược nhìn những cánh đào bay lá tả, chắc không lâu nữa nàng cũng giống như những cánh đào đó bị gió cuốn đi, muốn níu kéo cũng không được.

Hắn đứng phía xa quan sát nàng thật kỹ, ánh mắt nàng toát ra một tia sợ hãi kèm nuối tiếc, dù chỉ là trong tích tắc nhưng hắn cũng nhận ra. Hắn đã từng gặp ánh mắt này của nàng một lần đó là lúc ký ức đau thương trong nàng gọi lại. Hắn nhẹ nhàng bước đến bên nàng, hắn muốn ôm nàng thật chặt nhưng phải kiềm chế.

- Dương nhi, nàng đang sợ hãi điều gì sao? Nàng đừng giấu trong lòng như vậy có được không....

Câu nói này rất quen, đúng rồi nàng đã nghe thấy khi đang chìm trong bóng tối của quá khứ. Tâm nàng chột đau, miệng cũng theo nhịp đập trái tim mà phát tác "không được, phải cố gắng gượng, không thể để chàng nhìn thấy được".

- Người tốt nhất tránh xa ta ra!

Hắn biết trước nàng sẽ nói như vậy nhưng chẳng có gì có thể làm thay đổi quyết tâm của hắn cả.

- Ta không biết đã xảy ra chuyện gì với nàng nhưng ta nhất định sẽ không buông tay.

Hắn bước tới gần nàng hơn, nhẹ nhàng cầm bàn tay nàng đặt lên ngực mình.

- Nàng biết không, thấy nàng như vậy nơi này của ta rất đau. Nếu nàng muốn động thủ thì hãy mạnh tay một chút.

Nàng cảm nhận được cổ ấm cúng truyền vào, "chàng như vậy thì làm sao ta có thể an tâm rời đi được chứ?". Giây phút này nàng chỉ im lặng nhìn hắn, nàng muốn đuổi hắn đi nhưng mặt khác lại không muốn buông bàn tay ấm áp của hắn ra.

Đọc được tia lưỡng lự trong mắt nàng hắn nhanh chóng ôm nàng thật chặt, đôi môi đặt lên môi nàng. Đã rất lâu rồi hắn chưa được nếm vị ngọt từ đôi môi này, cũng đã rất lâu rồi hắn chưa ngửi thấy mùi hương trên tóc nàng.

Bị hắn hôn bất ngờ nàng không ngừng giãy dụa. Từng trận đau đớn trong người cũng dần dần biến mất, thay vào đó là một cảm giác thoải mái ấm áp đang lan tỏa trong người nàng. Dần dần nàng không còn làm loạn trong ngực hắn nữa, đôi tay theo bản năng vòng qua cổ hắn đáp lại nụ hôn của hắn. Một cổ khí nóng trong người nàng đang gào thét muốn phun trào ra bên ngoài.

Thấy nàng có phản ứng hắn liền trở nên tham lam hơn, lưỡi nhỏ cạy hàm răng đang xiết chặt của nàng xâm chiếm thật sâu vào bên trong nhấm

nhấp từng chút ngọt. Cho đến khi nàng sắp hết đường khí hân mới chịu buông tha cho nàng.

Khi hai đôi môi rời nhau hân mới ý thức được hành động vừa rồi của mình.

- Dương nhi, ta.....

Hân chưa nói hết câu nàng đã đặt môi mình lên môi hân một lần nữa. Vào khoảnh khắc đôi môi hân rời ra nàng cảm thấy thật trống rỗng, tâm trí nàng cũng dần dần biến mất, bản năng mách bảo nàng cứ làm những gì mình muốn. Nàng không ngần ngại chủ động hôn hân để lấp đầy cổ trống vắng này.

Dần dần cái hôn cũng không còn đủ để thỏa mãn khát vọng đang sục sôi trong nàng. Đôi tay bé nhỏ của nàng luồn sâu vào trong ngực hân làm loạn, hơi thở nóng bừng liên tiếp phả vào cổ hân.

- Dương nhi nàng có biết mình đang làm gì không, nàng đừng có đùa với lửa, ta là nam nhân sinh lý bình thường.

Lúc này nàng chẳng còn đủ tâm trí để hiểu những gì hân nói. Bàn tay tiếp tục làm càn, cởi bỏ áo choàng bên ngoài của hân ra. Nãy giờ hân cố gắng kìm nén dục vọng trong lòng nhưng bây giờ không thể nữa, hân nhìn cũng hiểu nàng đang muốn gì.

- Dương nhi, nàng không hối hận chứ?

Nàng cũng chẳng đáp lại lời hân, đôi tay nàng đã luồn sâu qua lớp áo chạm vào bờ ngực rắn chắc của hân, hơi thở của nàng càng trở nên ám muội.

Hân ôm chặt lấy nàng, phi thân qua một bãi cỏ xanh rờn. Hân nhẹ nhàng đặt nàng nằm xuống dưới nền cỏ mềm mại, đôi môi lại đặt lên môi nàng.

Hai người cứ như vậy triền miên. Bàn tay hần lướt nhẹ từ trên xuống dưới tháo bỏ lớp áo ngoài của nàng ra, làn da trắng nhanh chóng lộ ra nổi bật trên nền cổ xanh thắm.

Cảm thấy sự ấm áp của hần nàng nhanh chóng hưởng ứng theo, đôi tay nàng cũng cởi bỏ lớp áo lót trắng mềm mại trên người hần, để lộ ra làn da hơi ngăm đen của hần. Giây phút này trước mắt nàng ngập tràn sương mù, nàng muốn nhiều hơn nữa.

Cuối cùng trên người nàng chỉ còn lại chiếc áo yếm xanh nhạt, hai con người gần nhau không cách rời một. Hần nhẹ nhàng đặt nụ hôn lên tai nàng, từng hơi nóng phả vào khiến hơi thở trở nên hỗn loạn.

- Dương nhi, mau gọi là Thiên Kỳ.

Nàng chẳng hề ngần ngại gọi thẳng tên hần.

- Thiên Kỳ, Thiên Kỳ.....

Hần nở nụ cười thỏa mãn, nụ hôn dần dần di chuyển xuống môi, xương quai xanh và cái cổ trắng thon dài của nàng. Đến khi chiếc áo yếm rơi ra ngoài một cổ khí lạnh đánh thức một phần tâm trí nàng.

"Ta và chàng... tại sao ta lại mất khống chế như vậy, chắc chắn là do tác dụng của mị dược. Không! Ta không thể để liên lụy tới chàng".

Nàng cố gắng đè nén tác dụng của mị dược, cảm giác thoải mái đến giờ lại biến thành một cổ đau đớn thấu tim gan. Đôi tay nàng đẩy mạnh hần ra, miệng cũng phun ra một ngụm máu tươi.

Bất ngờ bị nàng đẩy ra khiến hần bất ngờ, nhưng khi nhìn thấy nàng bị thổ huyết hần không còn suy nghĩ đến chuyện vừa rồi nữa.

- Dương nhi nàng bị làm sao vậy? Tại sao nàng lại bị thổ huyết?

Tâm trí vừa rồi của nàng mới hồi phục lại vì hương thơm trên cơ thể hắc làm cho lu mờ. Nhân lúc còn chút lý trí cuối cùng nàng đã vận nội công đánh một chưởng thật mạnh vào ngực mình.

Hắc không hiểu vì sao nàng lại làm như vậy, vì sao nàng lại đả thương chính mình.

- Dương nhi, vì sao vậy?

Bị đau đớn làm cho thức tỉnh nàng mở đôi mắt nhìn hắc trều mẩn, bàn tay chạm nhẹ lên gò má hắc.

- Chàng ngốc ạ, ta không sao. Ta xin lỗi chàng ta không thể cùng chàng.....

Nàng chưa nói hết câu đã ngất đi trong vòng tay của hắc. Nhìn thấy nàng ngất đi trước mặt hắc khiến hắc cơ hồ sợ hãi. Hắc sợ lần này nàng sẽ mãi mãi biến mất khỏi vòng tay hắc.

Hắc ôm nàng phi thân trở về rừng đào.

- Sư phụ, sư thúc. Hai người mau xem Dương nhi!

Mọi người nhanh chóng tập trung về phía hắc. Là hắc đang khóc, nàng trong vòng tay hắc khuôn mặt tái nhợt, máu tươi vẫn còn dính trên y phục của hắc.

Trong phòng chỉ có nàng, gia gia và tam sư bá. Hai người họ thay nhau bắt mạch cho nàng rồi thở dài. Lúc này nàng cũng đã tỉnh, nhìn thấy sắc mặt lo lắng của hai người họ nàng cũng biết tình trạng của mình không ổn.

- Xú nha đầu, tại sao con lại giấu chúng ta....

Nàng cố gắng nặn một nụ cười.

- Gia gia, con không sao thật mà.

Hỏa vương hướng nàng giọng đầy trách móc.

- Đứa nhỏ ngốc này, con còn nói không sao, nếu ta và nhị huynh không vận công kịp thời và cho con uống Tuyết Liên ngàn năm có lẽ cái mạng nhỏ của con đã không còn rồi.

Nàng cũng biết tình trạng của mình như thế nào, chỉ có điều nàng chưa phá được Sát Huyết Hồn trận nàng không thể rời đi được.

- Gia gia, sư bá, con còn sống được bao lâu nữa?

Gia gia lắc đầu vẻ mặt buồn rười.

- Nếu như không bị nội thương thì ít nhất sẽ được một tháng, nhưng mà con lại can tâm tự đả thương chính mình nên.... không còn quá nửa tháng nữa. Con hãy kể rõ mọi chuyện cho ta và tam đệ nghe được không?

Nàng mỉm cười chua xót, vậy là đủ rồi. Mười ngày nữa là ngày Xuân phân, sau khi tiêu diệt Sát Huyết Hồn trận nàng có thể an tâm ra đi rồi.

Nàng kể lại tất cả mọi chuyện cho hai trưởng lão nghe từ lúc nàng trở về phủ tướng quân, vào cung, ở Sát Huyết sơn trang, sau khi rơi xuống vách núi cho mọi họ nghe. Nghe xong họ chỉ biết im lặng nhìn nàng.

- Gia gia, người có thể giúp con một chuyện được không?

- Đứa ngốc này, con còn quan tâm chuyện gì ngoài bệnh tình của mình nữa hay sao.

- Gia gia, tam sư bá, con xin hai người đừng để mọi người biết chuyện này có được không.

Hai vị trưởng bối nhìn nhau thở dài.

- Hazz, ta hứa. Chúng ta biết những gì con làm tất cả là vì tên nhóc Thiên Kỳ. Nó lấy được một người như con quả là có phúc phận a.

- A! còn một chuyện nữa, mọi người nhất định phải tin con, Lãnh Tuyệt chính là Thổ hộ pháp của Sát Huyết sơn trang.

Hai người họ không những không bất ngờ mà lại còn cười lớn.

- Ha ha. Đứa nhỏ này đừng quá thông minh như vậy.

Gia gia gõ nhẹ vào trán nàng mỉm cười.

- Xú nha đầu, không phải ta đã từng dạy con tất cả đều cần có thời cơ. Ha ha.

Sau khi uống thuốc do sư bá điều chế nàng đã thấy khỏe lên rất nhiều, nhưng vì họ đặc biệt cẩn thận nên nàng phải ở trong phòng nghỉ ngơi.

Hắn mở cửa bước vào, tất cả chỉ làm trong im lặng. Hắn lén lút ngồi ở cạnh giường như một tiểu hài nhi vừa phạm lỗi cần mẫu thân tha thứ. Ngay từ lúc bước vào nàng đã biết nhưng vẫn giả vờ ngủ.

Hắn chẳng làm gì ngoài việc im lặng nhìn nàng ngủ, một lúc sau nàng mới giả vờ tỉnh giấc.

- Dương nhi, là ta đánh thức nàng sao?

Thấy vẻ mặt của hắn nàng cố gắng lắm mới nhìn được cười.

- Tìm ta có chuyện gì ?

Hắn tỏ vẻ ngập ngừng, có vẻ như có điều gì cần nói với nàng.

- Có chuyện gì thì nói đi!

- Ta.....Dương nhi, ta xin lỗi. Nếu biết nàng không khỏe ta đã không làm như vậy.....

Lần này thì nàng không nhin cười được nữa. Có mỗi một vấn đề như vậy à từ này đến giờ hăn ngập ngừng vậy ư.

- Đồ ngốc, ta không sao. Không phải lúc trước trong cung chàng đã từng ước hiếp ta như vậy à.

Hăn im lặng một lúc, mặt lại trở nên đăm chiêu. Rồi đột nhiên hăn cầm chặt cổ tay nàng.

- Nàng đã hồi phục trí nhớ???

Nàng nhớ lại vài giây trong quá khứ, ừ thì nàng nói "Đồ ngốc, ta không sao. Không phải lúc trước trong cung chàng đã từng ước hiếp ta như vậy à" có vấn đề gì sao? Khoan đã "lúc trước ở trong cung....." nàng quên mất mình đang mất trí nhớ mà, sao lại nhớ lúc trước ở trong cung được. "Hoàng Song Nhật Dương, mày chết là đáng lắm, tự nhiên lại lờ lờ như vậy! Giờ làm sao đây?"

KHI HOÀNG HẬU NỔI GIẬN!!!

Tử Dạ
www.dtv-ebook.com

Chương 35: Gương Vỡ Lại Lành.

Nàng nhớ lại vài giây trong quá khứ, ừ thì nàng nói "Đồ ngốc, ta không sao. Không phải lúc trước trong cung chàng đã từng ức hiếp ta như vậy à" có vấn đề gì sao? Khoan đã "lúc trước ở trong cung....." nàng quên mất mình đang mất trí nhớ mà, sao lại nhớ lúc trước ở trong cung được.

- Ta...ta.....

Có những lúc nàng quả thực rất thông minh nhưng lúc này trí thông minh của nàng giảm dần về con số không. Bình thường nàng nghĩ một giây có thể lôi ra bao nhiêu cái lý do hợp lý, bây giờ ngay cả một lý do bất hợp lý cũng không nghĩ ra là sao.

- Người đừng làm ta sợ. Người đừng quên sự phụ người kêu ta phải tịnh dưỡng, người không được phép ức hiếp ta!!! mau ra ngoài.

Nàng chỉ còn biết dùng cách này để trốn tránh thôi, tránh được lúc nào hay lúc ấy, cổ nhân đã dạy ba sáu kế chuồn là thượng sách, nàng đã là con cháu nên phải ngoan ngoãn nghe lời chứ.

Xem kỹ cái biểu tình này của nàng thì không còn nghi ngờ gì nữa, đích thực trí nhớ nàng đã hồi phục. Nhân cơ hội lúc này hẳn phải hỏi cho ra lẽ cái tên Nhật Song Vương đáng chết đó. Hẳn là ai mà ngay cả khi mất trí nhớ nàng cũng không quên, lại còn nói hẳn là phu quân của nàng nữa chứ.

- Nương tử, người không nên quá kích động. Vẫn nguyên tắc cũ, vì phu hỏi câu nào nàng phải trả lời câu đó, nếu như không đúng thì vi phu sẽ xử nàng thật nặng.

Nàng quan sát thật kỹ nét thay đổi trên khuôn mặt hắn, chính là biết hắn không hề nói đùa. Con người này hắn sinh ra có tướng số mặt lạnh hay sao mà lúc nào cũng như tảng băng ngàn năm thế không biết. Được rồi, thích thì nàng sẽ giải đáp hết, chỉ có điều đúng hay không thì làm sao hắn biết được, nếu biết hắn đã không hỏi, hắc hắc.

- Nói đi, Nhật Song Vương hắn là ai, vì sao nàng lại nói hắn chính là phu quân của nàng?

Con người lãnh huyết toát ra tia lo lắng, chính hắn cũng không biết rằng bản thân có phần lo sợ, hắn sợ một câu trả lời kia của nàng chính là làm hắn đau lòng. Chẳng hiểu sao khi thấy hắn như vậy tâm nàng lại nảy ra ý định trêu đùa, thực ra thì Nhật Song Vương chính là nàng mà nàng cũng chính là Nhật Song Vương. Bất quá lúc trước nàng nói như vậy chính là muốn hắn chết tâm, thật không ngờ sự tình sau đó xảy ra ngoài ý muốn. Nhưng bây giờ nàng vẫn chưa muốn nói thật cho hắn biết hết mọi chuyện.

- À uhm. Chẳng phải như người vừa nói đó sao. Hắn chính là phu quân của ta.

Sắc mặt hắn nhanh chóng âm trầm khó hiểu, trong đó có chút thất vọng. Nàng ngay cả khi hồi phục trí nhớ rồi vẫn không hề phủ nhận, vậy có nghĩa là khoảng thời gian kia giữa hắn và nàng đều không có ý nghĩa gì hết. Thanh âm âm trầm cất lên hòa chút buồn rười.

- Nàng yêu hắn sao?

Một câu của hắn khiến nàng hơi chấn động, biểu tình của hắn thật nằm ngoài sức tưởng tượng. Nhưng mà ai bảo hắn đe dọa nàng, vì vậy đâu dễ gì nàng tha thứ cho hắn. Nhân cơ hội này nàng thử lòng hắn cũng tốt.

- Ta cũng không biết có yêu hắn không. Có một chuyện ta chưa nói với người, lúc trước sau khi từ biệt gia gia ta bị bắt vào Xuân Mãn Lâu. Lúc ấy Nhật Song Vương là người chủ đứng sau lưng Xuân Mãn Lâu, hắn vừa nhìn

thấy ta đã có hứng thú, vì vậy đã cưới ta là thê tử.....ta và hân cũng có cái quan hệ vợ chồng kia rồi.

Hân vừa nghe nàng nói xong liền ngồi dậy bỏ ra khỏi phòng, không gian trong phòng lập tức trở về yên tĩnh. Nàng lặng im nhìn bóng người khuất dần ngoài cửa. Hân bỏ đi, là hân không chấp nhận một nữ nhân có mối quan hệ với nam nhân khác hay sao. Tâm nàng chột đau, có phải nàng đã quá ngu ngốc không? Nam nhân sao có thể thứ tha cho một nữ nhân bán sắc chứ, hân cũng không ngoại lệ. Như vậy cũng tốt.....như vậy cũng tốt..... Nàng chẳng thể khóc cũng chẳng thể cười, tâm chết lặng quay mặt vào góc tường, thu mình trong chiếc chăn nhưng sao chẳng thể nào ấm nổi.

Bỗng sau lưng có tiếng mở cửa, "hân quay lại?", nhưng rồi lại nhanh chóng nhắc nhở mình "sao có thể chứ, chắc là Tiểu Thanh, Tiểu Yến hay gia gia thôi".

- Ta còn mệt lắm, mọi người ra ngoài đi.....

Lúc này đây nàng chẳng muốn nói chuyện với ai nữa.

- Nàng mệt sao?

Giọng hân vang lên khiến tâm nàng thổn thức.

- Là người sao, chẳng phải đã rời đi sao lại còn quay lại?

Nàng vẫn không quay mặt lại, chỉ vì nàng rất sợ lúc này phải đối diện với hân. Phải làm sao đây, nàng cố gắng giữ bình tĩnh nhưng bất cứ lúc nào cũng có thể bật khóc.

- Ta muốn đến là vì hưu thư.

"Hưu thư sao?" hân đến chỉ là để đưa cái hưu thư kết thúc mối quan hệ giữa hai người.

- Người cứ đặt hủi thư trên bàn, từ nay về sau ta và người không còn quan hệ.

Nghe thấy câu nói này của nàng nét mặt hắt ngày càng lạnh buốt. Con người nguyên thủy tỏa ra mâu quang lãnh huyết.

- Hoàng Song Nhật Dương, nàng đang nói cái gì? Ta là muốn nàng viết hủi thư cho tên Nhật Song Vương kia, từ nay về sau chỉ có ta – Phong Thiên Kỳ là phu quân của nàng thôi.

- Kể cả ta có là nữ nhân không còn trong trắng sao?

- Nương tử, vì phu không quan tâm điều đó, ta chỉ quan tâm nương tử sẽ mãi bên ta như vậy, đừng bao giờ rời xa ta nhé, vì phu sẽ rất đau lòng.

Nàng nắm chặt tấm chăn, ngăn không cho mình khóc thành tiếng, nhưng mà thủy lệ đã nhiễm ướt một bên vai áo. Là nàng đang khóc sao, tại sao nàng lại khóc? Hẳn không biết vì sao nàng khóc nhiều như vậy chỉ biết rằng nàng khóc làm tâm hắt đau vô cùng.

- Thiên Kỳ.....chàng có thể đừng.....yêu ta nữa được không?

Nàng như một tiểu oa nhi khóc nức nở, chui vào sâu trong ngực hắt tìm nguồn ấm. Tại sao hắt lại tốt với nàng như vậy? nàng không xứng đáng!

Hắt vỗ nhẹ nhàng vào mái tóc dài có chút rối của nàng, hắt làm sao có thể ngừng yêu nàng được cơ chứ. Thà rằng hắt chết đi cũng sẽ không bao giờ, không bao giờ không yêu nàng.

- Nương tử, đừng như vậy nữa có được không, như vậy vì phu sẽ rất đau lòng.

Nàng cứ mặc nhiên chiếm lấy lồng ngực ấm nồng, không muốn buông tay. Nàng sợ chỉ một phút buông tay sẽ mãi mãi tan thành mây khói. Đừng

nói là mãi mãi bên hân, chỉ sợ sau 15 ngày nữa mị được phát tác tính mạng nàng khó mà bảo toàn. Nhưng mà thực sự nàng rất mệt mỏi, nàng không muốn đóng kịch, không muốn gồng mình tỏ ra vô sự.

Khóc xong tâm tư nàng vơi đi rất nhiều. Thấy nàng nằm im trong ngực không còn khóc nữa hân mới nhẹ nhàng lên tiếng, tốt nhất là nên chấm dứt sớm mọi chuyện.

- Nương tử, phu quân nhất định sẽ không truy cứu chuyện này ngay bây giờ. Chỉ có điều sau khi hồi cung phu quân nhất định phạt nàng thật nặng. Nàng còn nhớ chứ, ta đã từng nói sẽ làm cho chỗ này của nàng (chỗ cái bụng a) có một tiểu hài tử thật đáng yêu nha.

Nàng đột nhiên giật mình cảnh giác nhìn lại tư thế của mình và hân hết sức ám muội, bản thân mình có phải là đang giao trứng cho ác không? "Hân thật là, có cần nhớ dai vậy không, ý hân muốn nói là sẽ cùng mình.....". Mặt nàng đột nhiên đỏ bừng, hận không có cái lỗ nào để chui xuống. Nàng đột nhiên giãy mạnh thoát ra khỏi ngực hân.

- Người bị tình trùng ăn lên não à. Biến ra ngoài cho lão nương!!! Nếu không mau ra ngoài thì – nàng nở nụ cười gian xảo rồi hét lớn – Sư bá, gia gia, Thiên Kỳ quấy rầy không cho con nghỉ ngơi!!!!

Tiếng hét thất thanh của nàng làm hai vị trưởng lão nhanh chóng có mặt. Hai người họ nhìn hân chăm chăm.

- Sư phụ, người cũng đứng về phía nàng sao, đồ nhi mới là đệ tử của người.

Hai người vẫn duy trì sắc mặt lúc đầu cho đến khi hân chịu đầu hàng rút lui.

- Đồ nhi cáo lui. Nương tử, phu quân mong nàng nhanh chóng khỏe lại, lúc đó chúng ta cùng ôn lại CHUYỆN CŨ sau.

Cái ánh mắt đầy nguy hiểm của hắn khiến nàng lạnh sống lưng.

- Xú nha đầu con không cần phải hét lớn như vậy chứ, ta bị đau tim vì con mất....

- Đứa nhỏ này, từ nhỏ đến lớn con đều như vậy năm lần bảy lượt chọc tức đệ tử của ta, lần này ta lại vì con mà quay lưng lại với nó. Giờ con tính sao đây....

Hai vị trưởng lão liên tiếp trách móc nàng. Nàng có gì sai đâu, chỉ là do hắn dám to gan đắc tội với nàng thôi.

- Gia gia, sư bá con biết hai người thương con nhất trên đời mà, cười với con một cái nào.

Ai có thể cứng rắn trước miệng lưỡi của nàng chứ, hai vị trưởng lão cũng không phải ngoại lệ.

- Xú nha đầu, đừng để tâm mọi chuyện nữa. Nhân duyên là do trời định, là phúc thì không phải họa, là họa thì khó tránh khỏi. Vì vậy hãy cứ vui vẻ sống trên cõi đời này, bỏ mặc hết thảy mọi sự.

Mọi người đã rời khỏi phòng, lúc này chỉ còn lại một mình nàng. Bất giác nàng nghĩ đến hắn, nếu sau khi nàng ra đi thật sự thì hắn sẽ ra sao đây? Nàng đã làm hắn tổn thương quá nhiều lần rồi không muốn tổn thương hắn thêm nữa. Nước mắt nàng không cầm được rơi lã chã trên mặt. Nhưng gia gia và sư bá nói đúng, nếu là họa không tránh khỏi thì vì sao ta lại phải chọn cách sống đau khổ để đối mặt với nó chứ? Từ hôm nay nàng sẽ lại vui vẻ, sẽ không phải sống trong bóng hình của một kẻ khổ đau nữa!

Sau khi nàng uống thuốc của sư bá và gia gia thì độc tính của mị dược đã được tạm thời khống chế, nàng không còn cảm thấy đau đớn khi nhớ đến hắn, cũng không còn cảm thấy mất khống chế khi ở cạnh hắn nữa. Nàng sẽ dùng những ngày cuối cùng để sống thật vui vẻ.

Đã năm ngày nàng ở trong phòng thật chán chết đi được hôm nay nhất định phải ra ngoài chơi. Oa, hít thở không khí ngoài trời thật là thoải mái dễ chịu.

Trương Phi và Triệu Tấn nhìn thấy nàng bước ra liền quỳ xuống hành lễ.

- Thần tham kiến hoàng hậu nương nương.

Sau khi hẳn thăm nàng trở về đã nói với họ trí nhớ của nàng đã hồi phục có thể nhớ hết mọi chuyện trước kia, ai nấy đều vui mừng, nhất là Tiểu Thanh và Tiểu Yến.

- Mau đứng lên. Hai vị tướng quân không cần đa lễ, nơi đây không phải là hoàng cung.

Khi bọn họ vừa đứng lên Tiểu Thanh và Tiểu Yến cũng vừa bước đến.

- Đại tể, người đã khỏe chưa, sao lại ra đây?

- Ta rất khỏe, rất khỏe. Nếu cứ ở trong phòng mãi chắc chắn ta sẽ chết mất.

Triệu Tấn nhìn liếc qua phía Tiểu Yến giọng ngập ngừng.

- Tiểu Yến cô nương, cho ta mạo muội hỏi cô nương có nhặt được mảnh ngọc bội màu xanh ta đánh rơi không?

Tiểu Yến suy nghĩ một hồi lâu sắc mặt trở nên hung hăng chỉ tay vào mặt Triệu Tấn chửi lớn.

- Ai mà thèm nhặt miếng ngọc bội vỡ đó của người chứ. Ta không biết!

Triệu Tấn không hề bỏ cuộc, hướng nàng cầu khẩn.

- Hoàng hậu nương nương, đó quả thật là một miếng ngọc bội đã bị vỡ, nó rất quan trọng với thần.

Nàng liếc nhẹ về phía Tiểu Yến nở nụ cười thầm sau đó quay sang hỏi Triệu Tấn.

- Miếng ngọc đó rất quan trọng sao?

Triệu Tấn ngập ngừng không trả lời, có lẽ đây là những điều khó nói của một nam nhân. Lúc này Trương Phi mới nói chen vào.

- Thừa hoàng hậu nương nương, miếng ngọc đó là do mẫu thân của Triệu Tấn trước lúc qua đời để lại, người nói miếng ngọc này nhất định phải giao cho nương tử của Triệu Tấn. Vì tìm mảnh ngọc bội này mà Triệu Tấn đã thức trắng đêm để tìm khắp rừng đào.

Thì ra là như vậy, chẳng trách Triệu Tấn ngập ngừng không dám nói. Sắc mặt Tiểu Yến cũng tái đi không ít. Chuyện này quả thật thú vị nha.

- Triệu tướng quân, người yên tâm, miếng ngọc bội này chắc chắn sẽ đến tay nương tử của người thôi. Tiểu Yến em thấy ta nói có đúng không.

Ai cũng hiểu ý tứ trong câu nói này của nàng, nhất là Triệu Tấn. Hẳn vội vàng quỳ xuống cảm ơn nàng rồi rút, chỉ có sắc mặt ai kia không vui xịu nào.

- Đại tì, đã muộn rồi muội cùng Tiểu Yến phải ra sau núi lấy nước a.

- Tiểu Thanh ta đi cùng cô nương / Tiểu Yến ta đi cùng cô nương.

- Người cút đi, ai cần người đi cùng. Làm ơn đừng có như âm hồn không tan bám theo ta nữa có được không.

Bọn họ vừa đi vừa tranh cãi khiến không gian vui vẻ hẳn lên, không còn cái cảm giác u buồn như lần đầu nàng đến đây nữa.

Mới sáng sớm đã gặp chuyện thú vị, chắc chắn những ngày tiếp theo sẽ không còn chán nữa a. Nàng nhất định phải tác thành cho bọn họ càng nhanh càng tốt. Hắn này giờ đều là đứng từ xa quan sát tất cả, hẳn chắc cũng như nàng đều nhận ra tình cảm của bọn họ.

- Dương nhi, người của nàng thật giỏi nha. Trương Phi và Triệu Tấn đều là hai trợ thủ đắc lực nhất của ta, lại sắp bị người của nàng cướp mất rồi.

Nàng quay lưng lại nhìn thấy hắn đang ngồi trên mái nhà cầm quạt giấy, ý cười hiện lên trên khuôn mặt anh tuấn.

- Chàng cũng thấy như vậy sao, vậy ta và chàng lập kế hoạch tác thành cho bọn họ được không?

Hắn giả vờ trau mày suy nghĩ, hướng nàng nói.

- Vậy thì ta quá thiệt thòi rồi, mất đi hai trợ thủ đắc lực mà không được gì hết.

- Vậy chàng muốn gì mới chịu giúp ta?

Hắn lại tỏ vẻ dăm chiêu suy nghĩ.

- Cái gì ta cũng có, bất quá ta chịu thiệt thòi vậy. Sau khi bọn họ thành thân ta cũng muốn thành thân cùng nàng được không. Tính ra lúc trước ta và nàng cũng chưa có bái đường thật sự.

- Tất cả không phải do chàng hạ chỉ bỏ hết những lễ nghi cần thiết sao, người ta nói gieo nhân nào gặp quả đấy mà.

Nàng vận khinh công bay lên ngồi cùng hắn.

- Chàng nghĩ xem phải làm cách nào mới khiến bọn họ nhận ra tình cảm của mình a.

Hắn bộ dạng không hề thay đổi hướng nàng nói.

- Nàng chưa đồng ý điều kiện của ta.

Nàng quay lưng đi về mặt giận dữ. Không phải nàng không muốn gả cho hắn mà nàng sợ nàng sẽ không chờ được đến lúc đó.

- Chàng có cần ép ta như vậy không. Bất quá ta đồng ý với chàng lúc đó còn có thể thì ta sẽ thành thân cùng chàng. Bây giờ chàng mau nói cho ta nghe đi.

Hắn ghé vào tai nàng nói ra kế hoạch.Ừ thì cũng có lý nhưng khả năng thành công không quá cao, liều thử một lần vậy, tới đâu hay tới đó.

KHI HOÀNG HẬU NỔI GIẬN!!!

Từ Dạ
www.dtv-ebook.com

Chương 36: Tác Chiến Thành Công.

Triệu Tấn và Trương Phi bước vào trong thấy hắc và nàng cùng ngồi trên ghế vẻ mặt hết sức nghiêm trọng.

- Thần tham kiến hoàng thượng, hoàng hậu nương nương. Hoàng thượng người gọi chúng thần đến đây ắt hẳn có chuyện cần dặn.

Hắc đặt chén trà trong tay xuống bàn làm vẻ mặt nghiêm nghị khiến hai người đứng trước mặt nuốt một ngụm khí lạnh vào trong người, biểu tình này của hoàng thượng chỉ gặp khi có chuyện hết sức nguy cấp thôi.

- Ừm. Ta biết hai người là trợ thủ đắc lực nhất của ta vì vậy ta không thể nhẫn tâm ép buộc hai người phải thành thân với Tiểu Thanh, Tiểu Yến. Những ngày vừa qua ta đã thấy các người luôn xảy ra tranh chấp cãi vã chắc hẳn không có duyên làm phu thê. Vì vậy..... – hắc cố ý nhìn sang phía nàng.

- Vì vậy ta và hoàng thượng quyết định hủy bỏ hôn sự của các người. Triệu Tấn, hoàng thượng thiết nghĩ quận chúa Diễm Châu tính tình thùy mị nết na chắc hẳn sẽ rất phù hợp với người, còn Trương Phi hoàng thượng nghĩ nên ban hôn cho người cùng Ngọc Nhiên quận chúa, các người.....

Nàng chưa nói hết câu bọn họ đã quỳ xuống đồng thanh nói.

- Hoàng thượng, hoàng hậu không thể như vậy được!

Nàng và hắc nhìn nhau cố gắng nhịn cười.

- Vì sao không được a? lúc trước là ta không tốt nên ép duyên các người, bây giờ ta đã nghĩ thông rồi ta không thể ích kỷ như vậy.

Bọn họ cúi thấp đầu không ai nói gì, lúc này hắc mới lên tiếng.

- Nếu các người đều im lặng có nghĩa là đồng ý, vậy thì ta sẽ hạ chỉ ban hôn cho Triệu Tấn cùng quận chúa Diễm Châu, còn Trương Phi cùng Ngọc Nhiên quận chúa. Sau khi phá xong Sát Huyết Hồn trận ta sẽ thông cáo thiên hạ.

Bọn họ vẫn cúi đầu im lặng. Trái ngược với thái độ của họ, nàng lại không thể an tâm được "Hai người này thật là, mau nói ra nhanh lên. Ta chờ đợi này giờ thật là chán. Nếu như hai người không nói thì ta lại phải tiếp tục hành động, đến lúc thành công ta sẽ đòi các người cả vốn lẫn lời nghe chưa!".

- Hai người còn không mau tạ ơn. Hoàng thượng người xem trong triều còn công tử của mệnh quan triều đình nào thì ban hôn cho Tiểu Thanh cùng Tiểu Yến, ta không thể để họ phải chịu uất ức khi theo ta được.

- Hoàng hậu, ta thấy công tử của Đình bộ thượng thư Đình Quý và trạng nguyên Lý Huyền tài đức vẹn toàn, có lẽ sẽ hợp với hai người đó.

Nàng vẫn tiếp tục diễn kịch cùng hắc, đúng là vừa đâm vừa xoa mà. Phụ xướng phụ tùy thì sức của họ làm sao chịu được cơ chứ.

- Hay quá! Vậy chúng ta có thể tổ chức 5 hôn lễ cùng một lúc không, ta sẽ tìm mối gả Tiểu Hồng đi luôn.

(Tiểu Hồng đang ở một nơi rất đặc biệt thì hắt xì hơi "Không biết ai đang nói xấu ta?" – nơi đặc biệt được giữ bí mật nhá mọi người).

Bọn họ lưỡng lự rồi cả hai cùng cáo lui, sắc mặt ai cũng trở nên âm trầm khó hiểu. Đợi bóng họ khuất xa nàng mới quay sang nhìn hắc.

- Thiên Kỳ, người của chàng sao cứng đầu như vậy chứ? Ngày xưa chàng đã đào tạo họ như thế nào mà ngay cả tình cảm của mình cũng nhận không ra. Kế hoạch lại phải sang giai đoạn tiếp theo rồi.

Nàng vẽ mặt trầm ngâm ngồi trong phòng. Ánh nến thoát ra từ cây đèn khiến không gian càng trở nên mờ nhạt.

- Đại tể, người có chuyện gì cần nói với bọn muội sao?

Nàng bỏ cốc trà xuống bàn thở dài.

- Hazz, là chuyện hôn sự của hai em.

- Chuyện hôn sự của bọn muội có gì sao????

Nàng gương mặt giả ngu, ánh mắt nhìn ra cửa sổ đắm chiêu suy nghĩ.

- Lúc trước là ta không tốt đã vội vàng gán ghép hai em với Trương Phi và Triệu Tấn. Mấy ngày nay ta cảm thấy các người quả thật là không hợp luôn chiến tranh với nhau. Vì vậy ta đã bàn với hoàng thượng ban hôn Tiểu Thanh cho công tử của Đình bộ thượng thư Đình Quý và Tiểu Yến với trạng nguyên Lý Huyền. Có lẽ mọi chuyện như vậy sẽ tốt hơn.

- Không được! – Tiểu Yến và Tiểu Thanh đồng thanh lên tiếng.

Nàng nặn ra vẻ mặt hết sức bất ngờ nhìn họ, đôi mắt mở to tròn chớp chớp vài cái.

- Vì sao không được???

Hai người họ ngập ngừng không nói gì, nàng chỉ còn cách nói vài câu đả kích nữa.

- Hai em yên tâm, hai người này tài đức vẹn toàn không kém gì Trương Phi và Triệu Tấn. À, nhân tiện ta nói luôn hoàng thượng đã ban hôn quận

chúa Diễm Châu cho Triệu Tấn, quận chúa Ngọc Nhiên cho Trương Phi. Ta tính sẽ cho các người tổ chức hôn lễ cùng một ngày, ngày hôm đó chắc chắn sẽ rất vui.

Hai người họ sắc mặt càng xấu dần, không ai nói một lời nào rời khỏi phòng nàng. Đã đến lúc sử dụng chiêu cuối cùng.

- Thiên Kỳ! Chàng mau ra đây xem kịch cùng ta.

Hắn nhẹ nhàng bước từ trong ra ánh mắt nhìn nàng đầy yêu chiều.

- Nương tử, nàng còn chiêu gì nữa sao?

Nàng không đáp lại, chỉ lấy từ trong tay nải một bộ đồ màu đen kèm nụ cười quỷ dị. Hắn nhìn nàng tỏ ánh mắt nghi hoặc, nàng lại có trò gì mới nữa đây?

Nàng và hắn ngồi trên ngọn cây cao gần hồ nước nhìn xuống, bên dưới Tiểu Thanh đang cầm kiếm chém loạn xạ làm những cánh hoa đào rơi lả tả trên mặt hồ.

Trương Phi đột nhiên xuất hiện trước mặt khiến Tiểu Thanh càng trở nên tức giận.

- Người mau tránh ra cho ta.

Trương Phi bất chấp đường kiếm của Tiểu Thanh đang tiến tới gần, hắn vẫn một mực đứng lại không hề lùi bước.

- Tiểu Thanh, cô nương nghe ta nói có được không....

- Cút! Ta không muốn nghe bất cứ điều gì từ người. Mau về với ả Ngọc Nhiên quận chúa của người đi. Ta ngàn vạn lần cũng không xứng đứng nói chuyện với tướng quân cao quý như ngài.

Trương Phi vẫn đứng im tại chỗ, nhân lúc đường kiếm của Tiểu Thanh có chút loạn hăn liền vung tay bắt lấy cổ tay kéo Tiểu Thanh vào trong lòng mình.

- Tiểu Thanh, nghe ta nói, ta nhất quyết sẽ không thành thân cùng Ngọc Nhiên quận chúa gì gì đó, cả đời này ta chỉ muốn lấy một mình muội.

Tiểu Thanh lúc này mới ngừng làm loạn trong ngực Trương Phi, không nghe nhầm chứ. Tiểu Thanh nhìn thẳng vào mắt Trương Phi hỏi nhỏ.

- Thật không? như vậy là kháng chỉ, sẽ mất mạng đó.

- Ta không sợ. Muội thì sao, muội không lấy cái tên Lý Huyền đó chứ?

Tiểu Thanh him lặng nhìn hăn. Chưa bao giờ Tiểu Thanh có cảm giác kỳ lạ như vậy, tim đập liên hồi như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

- Đương nhiên ta không lấy hăn rồi, nhưng ta cũng chưa có nói sẽ lấy người nha.

Lúc này Tiểu Thanh mới nhận ra tư thế của mình và Trương Phi hết sức ám muội, nếu để ai nhìn thấy có giải thích nghìn lần cũng không ai tin. Tiểu Thanh dùng sức đẩy mạnh Trương Phi ra nhưng lực đạo của Tiểu Thanh và Trương Phi vốn rất chênh lệch sao Trương Phi có thể dễ dàng buông tay Tiểu Thanh ra như vậy được.

Trương Phi cơ hồ càng tăng lực đạo xiết chặt Tiểu Thanh trong lòng, gần đến mức Tiểu Thanh có thể nghe thấy nhịp tim của hăn đập liên hồi. Trương Phi nhẹ nhàng cúi xuống gần đôi môi anh đào kia. Tiểu Thanh cơ hồ bất động, tim càng ngày càng đập nhanh "Chết rồi, hăn định hôn mình sao, làm sao đây. Đau tim quá".

Nàng và hăn ngồi trên cành cây chứng kiến tất cả, nàng không ngừng lăm bầm cổ vũ cho bọn họ.

- Đúng rồi Trương Phi, người mau hôn Tiểu Thanh đi chứ.

Hắn ngồi bên cạnh chăm chú nhìn nàng, buông một câu nói đầy ám muội.

- Hay là ta và nàng cũng làm giống họ được không.

Nàng đương nhiên hiểu ra ý tứ trong câu nói của hắn nhưng mọi chuyện đâu có dễ dàng như vậy, khi khuôn mặt hắn gần tiến tới nàng đã nhanh tay vỗ một cái vào mặt hắn.

- Xin lỗi chàng, là ta vỗ con muỗi.

Hắn sắc mặt trầm xuống, trên mặt nổi ba vạch đen sì. Nàng thì không hề mấy may quan tâm đến hắn, chỉ chú ý đến mà kịch đằng xa.

Khi đôi môi gần chạm nhau Trương Phi bỗng nhiên dừng lại.

- Tiểu Thanh, ta xin lỗi. Từ nhỏ đến giờ ta chỉ biết luyện công đánh giặc chứ không biết hôn nữ nhân như thế nào cho đúng.

(Tear: chắc chết quá.....)

Tiểu Thanh đột nhiên đá mạnh vào chân Trương Phi, nhân lúc hắn giật mình liền đẩy hắn ra xa.

- Tên khốn, tránh xa bốn cô nương ra!!!!

Trương Phi đứng bơ nhìn theo bóng dáng ấy, chắc hắn còn đang thắc mắc vì sao Tiểu Thanh lại như vậy, hắn chỉ nói sự thật thôi mà.

Nàng chứng kiến mọi chuyện cũng muốn xuống dẫm vào mặt cái tên đang đứng dưới kia. "Không được! phải hít thở thật sâu cho khí huyết lưu thông, nếu không máu sẽ rất nhanh dồn lên não. Bình tĩnh! không thể để bản thân bị tổn hại vì cái tên ngốc Trương Phi kia".

- Ta hỏi chàng, người của chàng có phải nam nhân không?

Hắn nhìn nàng ánh mắt đầy tà ý.

- Hắn thì ta không biết, nhưng.....ta thì chắc chắn là nam nhân.

Hắn vừa nói vừa vòng tay ra sau gáy kéo nàng đến gần. Đôi môi hắn nhanh chóng đoạt lấy đôi môi anh đào kia, từng từ nàng nói ra đều bị hắn nuốt vào trong (đại khái là "chàng làm gì vậy? chàng mau bỏ ta ra").

Trước sự tấn công của hắn nàng chỉ theo bản năng vòng hai tay ra sau gáy hắn đáp trả. Cho đến khi nàng hết thở nổi mới cắn mạnh vào cánh môi mềm mại của hắn, lúc này hắn mới luyến tiếc buông tha cho nàng.

- Nàng định ám sát phu quân à.

Nàng sắc mặt đỏ bừng sau nụ hôn vài tích tắc trước, ánh mắt không cam lòng nhìn hắn.

- Chàng nghiêm chỉnh lại đi, bây giờ mới cần ta và chàng ra tay đây. Tính cách Tiểu Yến cố chấp chắc chắn người của chàng chẳng làm được gì nếu không có sự giúp đỡ của ta.

Sau khi Trương Phi rời đi một lúc thì Tiểu Yến lại xuất hiện cạnh bờ hồ. Khuôn mặt Tiểu Yến dăm dăm sát khí dùng chủ thủ trong tay chém đứt mấy cành trúc ở đó.

Triệu Tấn xuất hiện đứng cách Tiểu Yến năm bước chân.

- Tiểu Yến cô nương....

- Hôm nay tâm trạng bốn cô nương không tốt người mau tránh ra. Giữ toàn mạng mà về thành thân với ả quận chúa đó. À quên, đây là mảnh ngọc bội của người do ta vô tình "nhặt được", giờ trả lại người, từ nay đừng bám theo ta nữa.

Triệu Tấn loay hoay nhận lại miếng ngọc bội hắn đã tìm kiếm mấy ngày, thật không ngờ nó ở trong tay Tiểu Yến thật. Hắn gãi đầu gãi tai khó khăn lắm mới nặn được vài từ.

- Tiểu Yến, cô nương không muốn giữ miếng ngọc bội này sao?

Tiểu Yến nhìn Triệu Tấn ánh mắt không hề có thiện chí a.

- Không. Người mau rút đi. Ta nói cho người biết, ta chắc chắn không gả cho người, người ta chọn là tên Đinh Quý kia. Mặc dù ta không biết hắn là ai nhưng chắc chắn sẽ tốt hơn người.

Triệu Tấn khi nghe thấy Tiểu Yến nói như vậy liền tỏ vẻ thất vọng, ánh mắt chùng xuống quay lưng bước đi.

Nàng ngồi đằng xa không khỏi tức giận, đập mạnh tay vào thân cây.

- Hắn như vậy mà đã đầu hàng rồi sao. Xem ra đã đến lúc ta ra tay rồi.

Nàng đặt vào tay hắn một viên sỏi rồi phi thân bay xuống dưới. Hắn liền hiểu nàng muốn làm gì miệng nở một đường cong "Nương tử của ta, nàng thật là thú vị".

Một thân ảnh màu đen hướng kiếm về phía Tiểu Yến, thấy vậy Tiểu Yến liền đưa chủ thủy lên đánh một đường về phía trước. Tiếng kim loại va vào nhau khiến Triệu Tấn quay lưng lại.

- Tiểu Yến cô nương, cô không sao chứ?

Triệu Tấn nhanh chóng rút kiếm giao thủ với người mặc áo đen, võ công của người này quả thật cao cường, cả hắn và Tiểu Yến liên thủ cũng không thắng được.

Nàng vùng kiếm làm chệch hướng đi của chủ thủy rồi nhanh chóng quay lưng lại đỡ mũi kiếm của Triệu Tấn, sau đó tập trung ra đòn về phía Tiểu

Yến khiến Tiểu Yến phải lùi lại vài bước.

Hắn ngồi phía xa quan sát sự tình, đã đến lúc phải ra tay a. Hắn nhẹ bắn viên sỏi trong tay trúng vào chân khiến Tiểu Yến ngã xuống đất không kịp tránh đường kiếm của nàng.

- Tiểu Yến!!!

Triệu Tấn lao thân đến dùng cánh tay đỡ mũi kiếm cho nàng, tay áo hắn rách một nửa, máu cũng theo đường kiếm tuôn ra. Chỉ cần như vậy là đã thành công rồi, trên mũi kiếm của nàng có bôi một ít độc Kỳ Đà, loại độc mà Tiểu Yến hay dùng, chắc chắn Tiểu Yến sẽ giải được độc cho Triệu Tấn.

Nàng phi thân bay đi để lại một đôi nam nữ bên cạnh hồ. Độc Kỳ đà phát tác khiến Triệu Tấn đau đớn lăn lộn trên đất, máu tươi trong người không ngừng tuôn ra. Mặc dù cố đã cố gắng trấn tĩnh nhưng Tiểu Yến vẫn không ngừng khóc lóc.

- Sao người ngốc vậy, ai cần người đỡ kiếm cho ta!

Triệu Tấn cố gắng đè nén đau đớn nặn một nụ cười hướng Tiểu Yến nói, giọng nói hắt hủi không liên mạch.

- Ta.... ta không sao. Ta thà chết chứ không thể để cô nương bị tổn.....thương..... Tiểu Yến, cô nương đừng khóc, cả đời này Triệu Tấn ta chỉ muốn lấy một mình cô nương làm nương tử thôi....

Tiểu Yến nước mắt rơi đầy hai má, tay bám chặt vào vai hắn lay mạnh.

- Người chết rồi thì ta sẽ gả cho ai? Người muốn ta mãi mãi không xuất giá được sao? Người mau tỉnh dậy cho ta.

Triệu Tấn đã ngất đi vì độc của Kỳ Đà. Tiểu Yến sau khi xem xét kỹ tình trạng của Triệu Tấn mới biết hắn bị trúng độc Kỳ Đà, cũng may đây là loại

độc mình hay dùng nên biết cách giải.

Tiểu Yến xé rách tay áo bị thương của hắn, dùng miệng hút hết chất độc trong vết thương rồi lấy từ trong người ra một lọ sứ màu trắng, bên trong là thuốc giải của độc Kỳ Đà.

Hắn và nàng ngồi trên cây chờ đợi kết quả.

- Nàng quả thật cao tay, ngay cả người của ta cũng bị nàng lừa. Ta tự hỏi không biết kiếp trước nàng có phải tiểu yêu thành tinh không nữa.

Nàng quay sang liếc xéo người bên cạnh, ý hắn không phải nói khéo nàng quý quyết đa đoan sao!

- Chàng còn dám nói, nếu không như vậy người của chàng có làm nên chuyện không??????

Hai con người trên cây thì tranh cãi khốc liệt, hai con người phía dưới lại không được như vậy, kẻ nằm bất tỉnh kẻ hoang mang. Qua nửa tuần hương giải được đã phát huy tác dụng, Triệu Tấn bắt đầu mở mắt.

- Người tỉnh lại rồi?

Hắn thấy đôi mắt Tiểu Yến nhắm lệ không đành lòng liền lấy vạt áo lau khô dòng nước mắt đang chảy xuống.

- Sao cô nương lại khóc?

Tiểu Yến tức giận đánh mạnh vào vai hắn.

- Còn không phải vì người sao?

Triệu Tấn chợt ngồi bật dậy, bàn tay thô ráp nắm lấy tay Tiểu Yến.

- Cô nương lo lắng cho ta sao?

Tiểu Yến đỏ mặt không dám đáp lại câu hỏi của Triệu Tấn, ánh mắt cùng dời đi chỗ khác. Lúc này Triệu Tấn mới lấy ra mảnh ngọc bội lúc nãy bị Tiểu Yến trả lại.

- Tiểu Yến, muội hãy gả cho ta nhé. Ta tính tình cọc cằn không biết như thế nào để lấy lòng nữ nhi nhưng ta xin thề cả đời ta chỉ yêu mình muội.

Tiểu Yến quay lại nhìn hắn, hai mắt chạm nhau khiến sắc mặt cơ hồ càng thêm đỏ.

- Nhưng thân phận ta thấp hèn, không xứng với tướng quân như người.

Hắn tăng lực đạo kéo Tiểu Yến vào trong ngực, bị bất ngờ Tiểu Yến chỉ đành nằm sát trong ngực hắn.

- Ta không quan tâm!

Nàng ngồi trên cây cao ăn mừng chiến thắng của nàng và hắn. Thật không ngờ nàng sắp được làm chủ hôn cho hai người họ. Như vậy nàng cũng an tâm phần nào, còn Tiểu Hồng..... chắc nàng không có đủ thời gian để thu xếp mọi chuyện cho Tiểu Hồng rồi..... nước mắt nàng tự nhiên rơi xuống hòa lẫn với màu những cánh anh đào Đang tung bay trong gió.

Hắn quay sang bất chợt nhìn thấy nàng rơi lệ trong lòng nổi lên một cổ lo lắng.

- Dương nhi, nàng vì sao lại khóc?

Nàng cứ thế vùi sâu đầu vào trong ngực hắn. nàng không còn nhiều thời gian ở bên hắn nữa, liệu khi nàng ra đi hắn sẽ ra sao đây. Nàng chỉ lặng im trong vòng tay hắn như một nữ nhi yếu đuối cần được yêu che chở.

- Không có gì, vì ta cảm động quá thôi.....

Hắn lấy tay lau khô những giọt lệ nóng hổi đang rơi trên đôi mi kia, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên trán nàng.

- Dương nhi, nàng đồng ý gả cho ta không???

Đương nhiên là nàng đồng ý, cả đời này nàng chỉ mong được ở cạnh hắn, nhưng hắn và nàng chỉ e có duyên không phận.....

- Ta.....

- Nàng không muốn gả cho ta sao?

- Không, ta muốn, chỉ có điều.....

Hắn lại một lần nữa hôn nhẹ lên trán nàng, giọng nói nhẹ nhàng ấm áp.

- Đừng lo lắng gì cả Dương nhi, dù có chuyện gì đi nữa ta vẫn mãi chỉ yêu mình nàng.

Nàng cảm thấy thật ấm áp, nàng mong rằng thời gian ngừng trôi để khoảnh khắc này sẽ mãi mãi tồn tại.....

KHI HOÀNG HẬU NỔI GIẬN!!!

Từ Dạ
www.dtv-ebook.com

Chương 37: Đáng Bị Đánh!

Ngồi trên ghế mộc là hắc y nhân thập phần quý dị, đôi mắt lãnh huyết như băng toát ra sát khí như tu la đến từ địa ngục. Khuôn mặt bị che khuất phân nửa bởi chiếc mặt nạ sắt càng làm tăng thêm vài phần khí thế bức người. Nam nhân khoác trên mình bộ hắc bào đưa ánh mắt lạnh lẽo quét qua nguồn sáng độc nhất trong phòng gian tối, cây nến còn con tỏa ra ánh sáng heo hút tưởng chừng như bị lọt thỏm vào mảnh không u tịch. Cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra, người vừa bước chân vào chứng kiến một cảnh trước mắt bèn lặng im hít vào một ngụm khí lạnh để định thần.

- Giáo chủ, người tìm hạ nhân có gì cần phân phó.

Hắc y nhân vẫn duy trì dáng bộ, ánh mắt thủy chung chỉ toát ra một tia sắc nhọn. Con người đen kiên định hướng đến người đang quỳ trước mặt, thanh âm vang lên lạnh thấu tâm can.

- Hôm nay Thổ hộ pháp sẽ ra tay, để tránh xảy ra sự việc ngoài ý muốn, người hãy đến Tuyết Sơn yểm trợ. Lần này nhất định phải lấy được tấm bản đồ quân sự của Phong Thiên quốc.

- Tuân lệnh chủ nhân.

Thủy hộ pháp nhanh chóng rời khỏi, còn lại một mình hắc y nhân trong phòng. Người này không biết từ bao giờ đã nắm chặt tay vào thanh vịn của ghế mộc, rất nhanh có thể nhìn thấu hận ý trong con người lãnh khốc kia.

Trên đường trở về phòng hắc y nhân bắt gặp một bóng đen đang chạy tới. Người này vì mãi nhìn theo bóng người phía sau mà không hề để ý phía trước liền đâm sầm vào nàng. Nhận thấy có người tên áo đen liền đánh một

chưởng thật mạnh về phía trước, trường kiếm vung lên hung hăng đâm về phía nàng.

Nàng nhẹ nhàng vận khinh công bay lên cao tránh né đòn của hắn, lúc này hai người phía sau cũng đuổi tới nơi.

- Lãnh Tuyết, người mau giao lại bí kiếp Bách Nhật Thần công và Phong Hỏa chưởng ra đây cho sư phụ. Niệm tình người đã theo ta từ nhỏ sẽ tha cho người một con đường sống.

"Thì ra hai người đuổi theo sau là sư bá và gia gia, họ đang tính làm gì vậy. Lý nào họ đã biết Lãnh Tuyết là người của Sát Huyết sơn trang mà lại để lọt bí kiếp Bách Nhật Thần công và Phong Hỏa chưởng vào tay ả? Chắc hẳn gia gia lại đang bày trò gì". Nàng đã phần nào hiểu được ý đồ của gia gia nên chọn cách im lặng.

- Sư phụ, người thứ lỗi. Con không thể giao trả lại hai quyển bí kiếp này được. Vừa rồi lúc ăn cơm con đã bỏ vào thức ăn của mỗi người một ít Huyết Đà Man, chỉ một ít phút nữa thôi tất cả mọi người sẽ không còn vận được nội công nữa. Ha ha, con sẽ không làm hại ai.....ngoại trừ ả.

Lãnh Tuyết chỉ thẳng tay vào mặt nàng cười lớn, con người nổi lên ý thâm độc.

- Ả họ Hoàng kia, hôm nay ta nhất định không tha cho người! Lúc xưa ngay từ lúc người xuất hiện đã nhận được sự quan tâm của tất cả mọi người, từ lúc đó ta thề sẽ không đội trời chung cùng người. Nếu người biết điều thì đã không nên quay trở lại, chỉ có điều bây giờ người hối hận cũng đã muộn.

Lúc này độc tính phát tác, hắn, hỏa vương, gia gia đều lần lượt ngã xuống đất. Đương nhiên nàng cũng phải giả vờ trúng độc để góp vui chứ. Lãnh Tuyết ta bước thật chậm về phía nàng, một tay dùng nội lực bóp mạnh vào cổ nàng khiến nàng thở không thông.

- Con tiện nhân này, người có điểm gì hơn ta mà được tất cả mọi người quan tâm chứ. Đáng hận nhất là người lại dám cướp đi Thiên Kỳ ca ca của ta. Hôm nay ta sẽ rạch vài đường trên khuôn mặt này để xem Thiên Kỳ ca còn yêu người nữa không.

Lãnh Tuyết lấy ra từ trong người một thanh chủy thủ sắc bén đặt lên gần sát mặt nàng mà nàng thì vẫn mở trừng mắt nhìn hắn không hề tỏ ra một tia sợ hãi. Hắn thấy Lãnh Tuyết hành động như vậy tâm không khỏi lo lắng hướng Lãnh Tuyết quát lớn.

- Tuyết nhi, muội không được phép làm hại nàng. Từ trước đến nay ta luôn coi muội là muội muội tốt, ta hứa sẽ chăm sóc và bảo vệ muội, nhưng muội tuyệt đối không được ra tay với Dương nhi.

Lãnh Tuyết nghe thấy hắn nói thế tâm lại càng tức giận nhiều hơn, bàn tay cũng gia tăng lực đạo.

- Ha ha ha. Muội muội tốt ư? Ta không muốn như vậy. Huynh biết rõ là ta yêu huynh nhưng huynh vẫn yêu ả ta, sư phụ biết ta yêu huynh nhưng người vẫn muốn tác thành cho huynh và ả, huynh hỏi ta làm sao có thể tha cho ả?

"Hazz...cuối cùng cũng chỉ một chữ tình. Nếu người yêu chàng sao lại chọn cách thức này chứ?" nàng nhìn hắn và ả ta rồi thở dài.

- Thiên Kỳ ca ca, bây giờ ta cho huynh hai lựa chọn, một là chọn ta hai là chọn Phong Thiên quốc? Còn ả họ Hoàng này chắc chắn hôm nay phải chết dưới tay ta.

Mọi người đều trầm ngâm chưa hiểu ý tứ trong câu nói của ả.

- Người nói vậy là có ý gì?

Lúc này Lãnh Tuyết mới nói lỏng tay trên cổ nàng ra, đưa tay vào trong áo lấy ra một mảnh giấy cũ.

- Thiên Kỳ ca ca, đây là bản đồ quân sự của Phong Thiên quốc, nếu như huynh chọn ta thì ta lập tức trả lại nó cho huynh, còn nếu không thì ta lập tức giao nó cho giáo chủ.

"Thì ra đó là bản đồ quân sự Phong Thiên quốc, mà khoan! rõ ràng lần trước ta đã trao đổi tấm bản đồ đó rồi mà. Nhật Song Vương mà đúng là thật giỏi nha, liệu việc như thần, hắc hắc".

(Tear: bó tay tí luôn, giờ phút này còn có tư tưởng tự sướng nữa. Hazzz).

Hắn cố gắng gượng dậy nhưng vô lực. Thấy hắn như vậy Lãnh Tuyết càng buông lỏng cảnh giác hả hê cười, tay lại bóp chặt cổ nàng.

- Ha ha, Thiên Kỳ ca ca huynh đừng nóng vội, đợi ta xử lý xong ả rồi sẽ nghe câu trả lời của huynh sau.

Lúc này Lãnh Tuyết đưa dao ra xa một chút để lấy lực đâm mạnh vào mặt nàng.

- Không! – cả ba người đều đồng thanh kêu lên.

- Ah!!!!!!!!!!!!!!

Tiếng kêu thảm thiết của một nữ nhân vang lên, đáng tiếc người đó không phải là nàng. Trong giây phút mũi dao gần chạm mặt nàng mới vận nội công đánh mạnh vào cổ tay Lãnh Tuyết, mũi dao đổi hướng cửa vào má bên trái của ả một đường thật sâu. Máu cứ như vậy tuôn ra nhuộm đỏ cả một bên cổ. ả ta đau đớn ôm mặt, giọng nói đầy tức giận có lác chút sợ hãi.

- Người.....sao người có thể sử dụng nội công..... không phải người đã....

Nàng đứng dậy phủi sạch y phục tỏ vẻ đắc ý.

- Huyết Đà Man, hư! Xin lỗi người ta đã chơi chán rồi. Người nghĩ với chút độc còn con này có thể làm gì được ta. Ha ha.

Khi nàng ở trong sơn động luyện võ, sư phụ đã truyền lại cho nàng cách giải Huyết Đà Man hơn nửa lượng thuốc giải còn lại trong người nàng vẫn đủ để giải độc Lãnh Tuyết cho vào thức ăn.

- Giờ đến lượt ta nghĩ xem nên chơi với người thế nào mới vui. Hủy dung? No no....Cắt đứt gân cơ để người tàn phế?.....ừm...ta nghĩ ý này không tệ. Cho ta mượn thanh chủy thủ của người xiu nha. Uhm quả thật sắc bén.

Nàng vừa nói vừa nổi lên nụ cười tà khiến ả ta bò lùi lại phía sau.

- Sư phụ, Thiên Kỳ ca ca cứu muội, ả ta sắp ra tay hại muội.....

Nhưng đổi lại lời khẩn cầu của ả chỉ là sự im lặng của mọi người. Nàng càng ngày càng đến gần ả hơn tay chủy thủ trong tay cũng sẵn sàng đâm xuống.

- Ah!!!!!!!!!!

Tiếng hét thất thanh của ả làm chim trong rừng giật mình tung cánh bay đi.

- Hazzzz, đồ nhát gan ta đã đâm trúng người đâu. Giờ ta chán rồi không muốn cắt gân người, phải như thế này mới vui.

Nàng mở miệng ả ra cho vào trong đó một viên dược màu đen. ả cố sức cựa quậy cho viên thuốc không vào miệng nhưng cuối cùng kết quả vẫn chẳng khả thi là mấy.

- Người cho ta uống cái gì?

- À, chỉ là chút độc do ta chế ra thôi. Người chắc hẳn biết dung nhan của Mộc hộ hộ pháp vì sao lại "mỹ liêu" như thế chứ tất cả là do dược của ta mà ra, người có thích được như vậy không?

Lãnh Tuyết cố gắng nhổ viên thuốc ra ngoài nhưng vô ích, cuối cùng ả ta không còn la hét giãy giụa nữa, hai tay nắm chặt cánh hoa anh đào đã rụng, con người cảm tức nhìn nàng.

- Hoàng Song Nhật Dương, ta có chết cũng kéo người đi theo!!!

- Vậy sao, người nói ta nghe xem người sẽ làm được gì? Người đừng quên bây giờ ta chỉ việc ngồi chờ độc tính trong người người phát tác từ từ, trên mặt người dần dần sẽ xuất hiện những vết màu đen, ta chắc chắn sẽ rất đẹp.....

Đây là cuộc chiến giữa hai nữ nhân, ba nam nhân còn lại chỉ im lặng ngược nhìn. "Hoàng hậu của ta quả thật không đơn giản, bất quá ta thích!".

Bốn bề đột nhiên nổi gió mạnh, trời đang quang mây bỗng đổ mưa. Giữa màn mưa một nam nhân từ trong mưa bước ra. Hắn ta vẫy nhẹ mưa về phía nàng, nơi nào có hạt mưa chạm qua đều nổ tung. Nàng thoăn thoắt nhún chân tung người lên cao tránh né đòn tấn công của hắn.

"Hừ, giờ người mới đến, hại ta chờ từ nãy tới giờ chán chết".

Người vừa xuất hiện là Thủy hộ pháp. Hắn ta nhanh chóng đến bên cạnh Lãnh Tuyết, lạnh lùng phun một từ rồi biến mất.

- Đi mau!

Nàng để mặc cho họ rời đi. Lúc này nàng mới dìu hắn, Hỏa vương và gia gia vào phòng, chế giải dược Huyết Đà Man. Giải dược uống vào được khoảng nửa tuần hương thì mọi người dần dần hồi phục lại công lực.

Hắn vận nhẹ nội công thấy nội lực hoàn toàn hồi phục liền đứng dậy đi nhanh ra ngoài. Thấy hắn như vậy nàng cũng đoán được hắn đang nghĩ gì, chắc chắn là hắn đang lo lắng về bản đồ quân sự của Phong Thiên quốc đang nằm trong tay Lãnh Tuyết. Nàng nhanh chân tiến lên phía trước giữ tay hắn lại.

- Chàng đừng lo lắng quá có được không?

Hắn thở dài một tiếng rồi ngừng cước bộ, trên mặt toát rõ vẻ lo lắng hiểm có. Nàng nhớ lần đầu tiên nàng nhìn thấy ánh mắt này là lúc nàng gieo mình xuống vực sâu.

- Dương nhi, ta nhất định phải đuổi theo Lãnh Tuyết để lấy lại tấm bản đồ này, nếu thực sự bản đồ rơi vào tay Tà Thần thì Phong Thiên quốc sẽ gặp nguy.

Thấy khuôn mặt của hắn nàng muốn cười cũng không lẽ. Nàng vẫn giữ lực đạo ở cổ tay hắn không chịu buông.

- Chàng mau vào đây, ta cho chàng cái này.

Hắn vẫn chưa hiểu ý tứ của nàng nhưng vẫn theo ý nàng bước vào trong. Nàng lấy ở dưới gối của mình ra một tấm bản đồ đã cũ rồi đặt vào tay hắn. Hắn vừa nhìn qua đã nhận ra đây là gì, vì tấm bản đồ này cách đây 10 năm chính phủ hoàng gia cho Hoàng Long tướng quân cất giữ. Nhưng sao tấm bản đồ này lại nằm trong tay nàng? Hắn chưa kịp mở miệng hỏi thì nàng đã lên tiếng.

- Chàng đừng suy nghĩ nhiều, cái này chỉ là lúc trước ta mượn của cha chơi một chút thôi mà.

Mọi người nghe xong xuýt té xỉu. Nàng đang nghĩ cái gì vậy, đây là tấm bản đồ rất nhiều người phải hy sinh để bảo vệ nó vậy mà nàng lại lấy trộm để chơi sao? Lúc này hắn then quá hóa giận buông lời đe dọa.

- Dương nhi, tiểu đệ xoa này. Nàng có muốn bị ta đánh vào hông không? Sao nàng lại dám lấy vật này để chơi chứ, đó là khi quân phạm thượng nàng có biết không? Tội này có đáng bị đánh chưa?

Lời hắn nói ra bá đạo cực kỳ, mà khổ hơn là hai vị trưởng lão cũng ra vẻ đồng tình, kiểu như là "Đúng, đáng bị đánh".

Nhìn sắc mặt của hắn cùng hai vị trưởng lão không mấy thiện cảm nàng liền ba sáu kể chuồn là thượng sách thôi, hắc hắc. Hắn đương nhiên biết được nàng sẽ tính kế chuồn nên không thể để nàng thành công được. Thân thủ chớp mắt đã nắm chặt lấy tay nàng, sau đó dùng sức kéo nàng vào lòng rồi đặt xuống giường.

- Sư thúc, sư phụ ra ngoài nhớ đóng cửa giúp đồ nhi.

Hắn buông một câu đầy ác ý. Thôi xong, nàng đã xác định được số phận bi thảm của mình hôm nay rồi.

- Thiên Kỳ, chàng bình tĩnh một chút, ta..... A!!!!!!! Thiên Kỳ, ta hận ngươi, hận cả mười tám đời tổ tông nhà ngươi!!!!!!

Không đợi nàng đưa ra lời thỏa hiệp hắn đã vỗ mạnh vào hông nàng, một cảm giác đau đớn truyền đến khiến nàng la lớn xé nát không gian yên tĩnh. Mặc dù hắn rất đau lòng nhưng lần này hắn không thể nường tay, phải cho nàng một bài học để nàng nhớ mãi về sau, không thể tùy tiện mang vận mệnh quốc gia ra làm trò đùa được!

KHI HOÀNG HẬU NỔI GIẬN!!!

Từ Dạ
www.dtv-ebook.com

Chương 38: Đại Hôn (1)

Chuyện kể rằng sau khi khóc một trận thật lớn, ai đó lại vùi đầu sâu vào chăn ấm ngủ một giấc dài.

Như thường lệ cứ mỗi sáng Tiểu Thanh và Tiểu Yến sẽ đến phá tan tành mộng đẹp của nàng nhưng sao hôm nay lại không thấy, tâm tư chợt nổi lên một chuỗi nghi hoặc rồi quyết định rời khỏi giường bước ra ngoài. Con mắt sau một giấc ngủ dài chưa quen với cường độ ánh sáng mạnh buộc phải mở thật to nhìn cảnh tượng "kinh hoàng" đập vào mắt. Nàng đưa tay dụi dụi hai mắt nhìn những người đang quỳ trước mặt hăn.

"Trương Phi, Triệu Tấn, Tiểu Thanh, Tiểu Yến mọi người đang tính làm gì, sao mới sáng sớm đã diễn cái cảnh bi thương này. Còn chàng sao lại để bọn họ quỳ như vậy chứ?"

Thấy nàng bước tới bọn họ chỉ cúi đầu nhẹ rồi tiếp tục hướng phía hăn cầu khẩn.

- Hoàng thượng, thần nhất định không lấy Diễm Châu quận chúa, mong hoàng thượng thứ tội.

Hăn không mảy may chú ý đến khẩn cầu của Trương Phi đang quỳ dưới đất. Thấy nàng xuất hiện hăn mới giãn khuôn mặt ra đôi chút, nàng như vị cứu tinh lúc hăn đang ở trong tình thế bí. Thực ra hăn cũng không muốn đối xử với họ như vậy, trước thỉnh cầu của Trương Phi và Triệu Tấn hăn cũng muốn gặt đầu cái rụp chấm dứt mọi chuyện, nhưng vì nàng căn dặn rất kỹ là không được dễ dàng tha cho họ nên hăn mới phải làm ra gương mặt kinh khủng như vậy. "Nương tử, cuối cùng nàng cũng chịu ra ngoài. Mọi chuyện ta trả lại hết cho nàng định đoạt".

Như hiểu được ý nghĩ thầm kín trong đôi mắt kia, nàng bước đến đứng cạnh hắn, giương đôi mắt lạnh lùng nhìn bốn người đang quỳ gối tựa tiểu phi tiểu. "Ai kêu các người cố chấp cứng đầu, phải để đến lúc ta ra tay mới chịu chấp thuận, ta làm sao có thể để các người dễ dàng được toại nguyện như vậy chứ".

Tiểu Yến thấy nàng đứng trước mặt liền ngẩng đầu lên tiếng khẩn cầu.

- Đại tì, muội không muốn lấy cái tên Lý Huyền gì gì đó.

Nàng tỏ vẻ cảm thông bước đến cạnh Tiểu Yến và Tiểu Thanh cầm tay bọn họ lên rồi nói.

- Tiểu Yến, Tiểu Thanh ta không ép buộc hai em, nếu hai em không muốn lấy người này thì ta có thể xin với hoàng thượng ban hôn cho người khác. Ta đảm bảo hai em không phải chịu thiệt thòi. Còn hai người nữa, hai người có biết hoàng thượng phải rất quan tâm đến hai người nên mới lựa chọn cho hai người nương tử vừa thông minh vừa tài sắc không? Sao hai người lờ phớt tấm lòng của hoàng thượng như vậy.

Hắn từ này đến giờ vẫn chỉ im lặng quan sát hành động của nàng. Trái ngược với thái độ vô sự của hắn là bốn con tim đang sắp bị phù thủy xấu xa như nàng bóp nát.

- Thôi các người đứng dậy cả đi. Hiện giờ ta và hoàng thượng phải luyện công. À, ta nhấn mạnh một điều là: SẼ KHÔNG BAO GIỜ THAY ĐỔI HÔN ƯỚC NÀY, CÁC NGƯỜI CỨ VIỆC CHỜ ĐỢI CHUYỆN HẾT ĐI!!!

Câu nói cuối cùng của nàng có lẽ chính là bốn phát đạn bắn xuyên qua trái tim mỏng manh yếu đuối của bọn họ. Họ chỉ biết cúi mặt thương cho cái số phận nghiệt ngã của mình, mà thủ phạm gây ra không ai khác chính là.....nàng!!!

Nói xong nàng ngang nhiên nắm tay hắn kéo đi để mặc bọn họ với một đồng suy tư. Chỉ khi quay lưng đi nàng mới phì cười thành tiếng, nhìn thấy cái khuôn mặt đau khổ và tội nghiệp của họ nàng chỉ muốn cười lớn nhưng phải nhịn, phải nhịn mới cho họ một bài học được.

Hắn lẳng lặng đi theo nàng mà không hề phản kháng. Cho đến khi hai người đi khuất vào rừng đào hắn mới ôn nhu lên tiếng.

- Nương tử, thật không ngờ nàng đúng là "tiểu dạ xoa" luôn luôn nghĩ ra đủ chiêu trò để chơi họ, lần này họ thực sự bị nàng dọa đến thê thảm.

Nàng quay lại nhìn hắn nở nụ cười quý quý.

- Chàng lại còn nói. Nếu không phải do họ cố chấp thì ta đâu có làm như vậy. Giờ ta và chàng còn một chuyện hết sức quan trọng phải làm đó là xuống trấn mua đồ về tổ chức hôn lễ cho bọn họ ngay tối nay. Mọi chuyện ta đã nói cho gia gia người hứa sẽ giúp ta và chàng dấu kín chuyện này a.

Thật không ngờ mọi chuyện vào tay nàng thật đơn giản, ngay cả việc hệ trọng một đời người cũng bị nàng giải quyết nhanh đến chóng mặt - quá nhanh, quá nguy hiểm. Hắn đương nhiên không có ý kiến gì, tất cả đều do nàng định đoạt.

Không hiểu sao trong lòng hắn lại nổi lên cảm xúc kỳ lạ. Nghĩ đến chuyện bốn người bọn họ sắp kết thành phu thê kỳ thực hắn cũng muốn nàng giả cho hắn, nếu có thể hắn muốn ngay bây giờ nàng và hắn cùng mặc lễ phục làm lễ bái đường, đưa vào động phòng, cuối cùng hắn và nàng sẽ hạnh phúc ôm những đứa con ngây thơ trong lòng.

Bất giác trong lòng hắn nổi lên một nỗi sợ hãi. Hắn không hiểu vì sao mình lại có cảm giác này nhưng hắn sợ một ngày nàng thực sự rời xa hắn, lúc đó hắn sẽ ra sao đây?

Hắn đột nhiên nắm tay nàng thật chặt, nàng cũng cảm nhận được lực đạo từ bàn tay hắn có chút căng thẳng. Nàng ngừng cước bộ quay lại mỉm cười nhẹ, hắn đáp lại bằng cái nhìn thật sâu vào đôi mắt nàng từ tốn cất giọng.

- Dương nhi, nàng gả cho ta có được không?

Câu nói của hắn làm nàng có chút chấn động. Dương nhiên là nàng ngàn vạn lần muốn gả cho hắn, chỉ có điều..... Nàng thật muốn một lần được mặc hỉ phục, được làm tân nương của hắn. Đây là tâm nguyện cuối cùng của nàng trước khi ra đi. Đáp lại ánh mắt chân thành chờ mong của hắn là một nụ cười quý quý.

- Vẫn quy tắc cũ, nếu chàng đuổi kịp thì ta đồng ý.

Nói xong rồi nàng nhẹ nhàng điểm chân một cái bay lên, chân chạm nhẹ vào những cành đào di chuyển nhanh thoăn thoắt về phía trước.

Hắn cũng không hề tỏ vẻ yếu thế liền vận khinh công đuổi theo sau. Giữa rừng đào tràn ngập sắc hồng, hai thân ảnh một vàng một trắng liên tục bám đuổi nhau như một đôi hồ điệp lưu luyến không rời.

Nàng ở phía trước liên tục quay lại phía sau khiêu khích hắn.

- Xem ra cả đời này chàng cũng không thể cưới ta được rồi, vì cả đời này chàng mãi mãi không thể đuổi kịp ta. Ha ha....

Và trong lúc đang đắc chí và tự cao nàng đã để tà áo vướng vào một cành đào và thế là.....

Hai thân ảnh gần nhau không cách rời milimets, à không, cách lớp quần áo. Hắn đang ôm nàng thật chặt trong tay còn nàng thì....."Tim ơi xin mày đừng đập nữa, tao sắp đột quỵ vì mày rồi".

Tua lại vài giây trước: tà áo nàng bị một cành đào quăn lấy làm nàng giật mình bước hụt một bước và thế là thân thể rơi tự do trong không trung với gia tốc 9.8m/s^2 . Hắn đang đuổi phía sau thì thấy nàng bị ngã xuống, hắn cố gắng lao lên phía trước đỡ lấy cánh tay của nàng rồi kéo nàng vào sát trong lồng ngực. Kết quả là cảnh tượng lãng mạn như trong phim.

Hai người im lặng nhìn nhau một hồi thật lâu. Đến khi nàng cảm thấy toàn thân như sắp bốc hỏa mới vội vàng dùng tay đẩy hắn ra.

- Nương tử, nàng không sao chứ?

-

Thấy nàng không nói gì hắn lại càng thấy lo lắng hơn. Không lẽ vừa rồi hắn không đỡ kịp thời làm nàng bị thương chỗ nào đó.

- Nàng bị thương ở đâu, để ta xem thử.

- Chàng ngốc, ta không sao. Chỉ là.....chàng đã đuổi kịp được ta rồi.....

Nhờ được nàng nhắc nhở khéo hắn mới nhớ mục đích của mình. Hắn đã đuổi kịp nàng, vậy có nghĩa là....

- Nàng đồng ý gả cho ta rồi chứ.

Nàng không dám nhìn thẳng hắn vì khuôn mặt lúc này của nàng đang đỏ ửng lên vì ngại ngùng. Hắn biết nàng đã đồng ý nên nhẹ nhàng hôn lên mái tóc đen tuyền mềm mại.

- Nương tử, cuối cùng vi phu cũng cưới được nàng rồi.

.....

Cuối cùng sau hơn một canh giờ hai người đã đi tới một trấn buôn bán nhỏ. Ở đây tuy không náo nhiệt bằng kinh thành nhưng cũng có đủ vật dụng cho một hôn lễ. Nàng hỏi thăm một người dân trong trấn mới đến tiệm bán hỷ phục. Vừa thấy nàng và hẩn đứng ngoài cửa tiệm ông chủ đã vội vã ra chào hàng.

- Hai vị khách quan mau mời vào, hôm nay cửa tiệm của ta có mấy bộ trang phục mới để ta lấy cho hai người xem.

Ông chủ tiệm hồ hởi lấy ra hai bộ hỷ phục cho tân lang và tân nương đặt vào tay nàng.

- Vị cô nương này người xem, đây là loại vải được nhập từ kinh thành vừa mềm lại vừa sang trọng nữa, rất hợp với khí chất của cô. Cô mau vào thử đi.

Nàng vẫn im lặng cầm bộ đồ trong tay không nói gì. Dáng người của Tiểu Thanh và Tiểu Yến chắc cũng vừa tầm của nàng, nếu lựa chọn theo kích cỡ của nàng chắc chắn sẽ vừa.

Nàng theo chỉ dẫn của ông chủ đến phòng thay đồ, bộ đồ khoác trên người nàng vừa như in giống như may theo đúng số của nàng vậy. Nàng có một cảm giác thật lạ, tuy đây không phải lần đầu tiên nàng mặc trên người hỷ phục nhưng lần này lại khác.

Ước gì người làm tân nương trong bộ trang phục này là nàng, còn hẩn sẽ là tân lang. Hẩn sẽ nhẹ nhàng dắt tay nàng lên kiệu, cùng nàng làm lễ bái đường, cùng vào động phòng, hai người sẽ mãi mãi bên nhau không có gì có thể ngăn cách.

Nhưng chính nàng biết rằng mọi dự định trong người nàng cũng sắp phát tác, thời gian dành cho nàng không còn nhiều nữa rồi. Nghĩ vậy nàng lại không cầm được cho nước mắt thôi rơi.

- Nương tử.....

Tiếng gọi của hắn khiến nàng giật mình bước ra ngoài. Ngay trước mặt nàng là hắn, hắn đang trong bộ hỷ phục màu đỏ rực rỡ nhìn về phía nàng.

Hắn căng thẳng vài giây khi chứng kiến thân ảnh của nàng trong bộ hỷ phục đỏ rực rỡ. Hắn thầm mỉm cười vì nàng sắp trở thành tân nương của hắn, là nương tử của hắn, chỉ cần sau khi phá xong Sát Huyết Hồn trận hắn sẽ lập tức cùng nàng thành thân, đây là điều hắn đã mong ước từ bấy lâu.

Hai người cứ mãi nhìn nhau không nói tiếng nào cho đến khi ông chủ tiệm lên tiếng phá tan bầu không khí im lặng này giờ.

- Bộ hỷ phục này quả thật là phù hợp với hai vị, ta nói thật cô nương và công tử đây quả thật là một cặp trời sinh. Nếu hai người chọn bộ này ta sẽ giảm giá cho.

Hắn và nàng đẹp đôi đương nhiên nàng biết từ lâu rồi, đâu cần lão phải khen. Nàng biết đây chỉ là thủ đoạn bán hàng của lão mà thôi. Ở thời hiện đại nàng đã chứng kiến bao nhiêu thủ đoạn trên thương trường lẽ nào lại không biết chứ. Nhưng quả thật bộ hỷ phục này rất hợp với nàng, chắc cũng hợp với Tiểu Yến và Tiểu Thanh. Nếu mua hai bộ cùng một lúc thì phải tìm cách để lão giảm giá cho mới được.

- Thiên Kỳ – nàng quay sang khoác tay hắn – ta thấy bộ y phục này cũng không phải loại tốt lắm, vậy mà ông chủ lại nói vài nhập từ kinh thành. Ta đã nói rồi để cha gửi người trực tiếp lên kinh thành mua có phải tốt hơn không.

Hắn hiểu ngay được ý tứ của nàng nên cũng ra sức phối hợp.

- Nương tử, nếu nàng không thích thì bữa khác ta sai người đến tận kinh thành mua vài về cho nàng chọn, nàng có chịu không. Thế nàng muốn mua mấy bộ nào?

- Thiếp muốn mua 2 bộ, nhưng phải là nhất phẩm kinh thành thiếp mới chịu cơ.

Thấy hai người nói chuyện qua lại ông chủ tiệm thầm nghĩ đây chắc hẳn không phải người bình thường, nếu đắc tội với họ thì sau này cửa tiệm sẽ mang tiếng xấu mất. Dù giá nào cũng phải bán hàng bằng được cho họ.

- Ấy, hai vị khách quan. Đây đúng là vải do kinh thành chuyển đến, hai người hãy xem cho kỹ a.

Nàng làm bộ xem xét kỹ lại lần nữa, khuôn mặt tỏ ý không hài lòng.

- Đây chắc hẳn không phải vải của kinh thành, ông định lừa ta sao. Từ nhỏ đến lớn cha đều mua vải từ kinh thành về may đồ cho ta lẽ nào ta lại không biết. Thôi như thế này đi, nếu tình ông tình mắt nhận ra ta và chàng đẹp đôi nên ta sẽ mua hai bộ này với giá bằng một bộ ông vừa nói. Được không?

Ông chủ cửa tiệm mở to mắt nhìn nàng. Vị cô nương này thật biết ép người vào đường cùng nha, nếu bán giá như vậy thì đâu có lời.

- Cô nương, như vậy thật khó cho lão, hay người bỏ thêm chút đỉnh nữa đi.

Nàng không hề tỏ vẻ nhân nhượng, cầm tay hắt kéo ra khỏi cửa tiệm, câu nói cuối cùng cố gắng vọng lại để chủ tiệm nghe thấy.

- Thiên kỳ, chúng ta đi thôi. Thiếp sẽ về nói với cha tiệm này buôn bán không trung thực, kêu cha lần sau không bao giờ mua vải ở đây nữa.

Thấy nàng và hắt bước đi không thương tiếc chủ tiệm đồ mới vội vàng chạy ra kéo tay bọn họ.

- Thôi được rồi, coi như hôm nay lão phu chúc phúc cho hai người vậy.

Nàng hồ hởi cầm chiến lợi phẩm trong tay tung tăng trên phố. Hăn thì lảng lảng đi theo nàng như một tên vệ sĩ vậy, tất cả đều để cho nàng định đoạt hết, hăn chỉ có một việc duy nhất là thực thi và thực thi mà thôi.

Tiếp theo nàng tìm đến một cửa hàng bán đồ trang sức trên phố, dù gì hôn lễ cũng phải có của hồi môn chứ.

- Chàng mau qua đây xem, chỗ này bán nhiều đồ trang sức quá.

Tuy đồ trang sức ở đây không nhiều và quý giá bằng ở trong cung nhưng trong tình cảnh ngặt nghèo này có như vậy là tốt lắm rồi. Nàng cầm lên xem hai chiếc vòng tay bằng ngọc bích xanh thẫm, cái này chắc chắn sẽ rất hợp với hai người bọn họ đây.

- Chàng xem cái này có đẹp không, nếu như Tiểu Yến và Tiểu Thanh đeo cái này vào sẽ đẹp lắm. À mà chàng đã chuẩn bị gì để tặng cho Trương Phi và Triệu Tấn chưa?

Hăn không ngờ nàng lại lo mọi chuyện chu toàn như vậy. Quả thực hăn chưa hề nghĩ sẽ tặng cho bọn họ cái gì trong ngày hôn lễ.

- Cái này.....Ta nghĩ họ không cần gì đâu. Võ tướng của ta chắc chắn sẽ không coi trọng vật chất.

Nàng nghe xong muốn đâm cho hăn một cái thật mạnh vào ngực. Người gì đâu mà khô khan, dù gì cũng đã từng vào sinh ra tử với nhau mà.

- Chàng đó, làm sao chàng biết bọn họ không cần chứ. Vậy nếu chàng cưới ta thì chàng có của hồi môn cho ta không?

- Nàng đã gả cho ta thì tất cả những thứ thuộc về ta đều là của nàng rồi còn gì. Đâu cần phải có của hồi môn chứ.

Nàng chỉ biết lắc đầu cho cái suy nghĩ rất chi là "Thanh niên nghiêm túc của hăn". Hăn đâu có biết nữ nhi nào chẳng muốn có một vật do người mình yêu tặng để làm kỷ vật chứ, tính ra đến giờ hăn cũng chưa có tặng nàng cái gì hết. Nàng thấy trong phim người ta hay có tín vật tình yêu lắm, vậy chứng vật tình yêu của nàng và hăn là cái gì chứ?

Nhận thấy nha đầu là nàng đang có ý giận đối hăn lại thấy có chút vui mừng.

- Nương tử, đừng giận ta mà.

Hăn cố ý phát ra thanh âm trầm ấm mà nhỏ nhẹ, giống như đang muốn làm nũng. Nhưng một con người có thù ắt phải trả như nàng lý nào lại buông tha dễ dàng như vậy.

- Vậy thì.....ừm, ta muốn chàng không dùng tiền của hoàng đế mà mua cho ta cây trầm kia, được không.

Lần đầu tiên có người nói một câu như vậy, hăn là hoàng đế mà lại không được dùng tiền của hoàng đế, thử hỏi thế gian này có gì không phải của hoàng đế chứ.

- Nghĩa là bây giờ chàng giống như dân chúng bình thường, phải tự lao động kiếm tiền.

- Được rồi, nương tử, nàng cứ ngồi đây uống trà, khoảng một canh giờ nữa ta sẽ mua cây trầm đó tặng nàng.

Nói rồi hăn đến trước gian hàng bán đồ trang sức, cầm cây trầm nàng vừa chỉ lên xem một cách tỉ mỉ.

- Ông chủ, trầm này bao nhiêu tiền?

Ông chủ trưng ra bộ mặt niềm nở trả lời.

- Khách quan quả có mắt tinh tường, đây là cây trầm chất lượng tốt nhất ở đây, giá 5 lượng bạc.

Sau khi nghe xong giá hẵn đặt lại cây trầm vào chỗ cũ rồi rời đi khiến ông chủ bán hàng hậm hực trong lòng "không mua mà bày đặt hỏi".

Chẳng qua là hẵn đã nhìn thấy phía bên kia đường có một tiệm bán tranh chữ, nếu như có thể hẵn sẽ vẽ tranh để kiếm tiền.

Hẵn thân hình nho nhã như một thư sinh, một thân mặc y phục màu trắng, trên tay phất cây quạt tứ quý toát ra khí chất vương giả.

- Khách quan, người muốn mua tranh sao?

Hẵn nhìn qua một lượt các bức tranh ở đây, kỳ thực không phải loại hiếm có gì, tài năng người vẽ cũng chỉ ở loại tạm chấp nhận được.

- Ta không mua tranh mà ta muốn bán tranh.

Ông chủ tiệm nhăn mày đánh giá một lượt hẵn từ trên xuống dưới. Người này không phải có vấn đề gì chứ, bảng hiệu bên ngoài đề rõ là tiệm bán tranh chứ không có mua tranh, mà đến bán tranh nhưng trên người lại không mang theo bức họa nào.

- Ông chủ, ông có thể cho ta mượn dụng cụ vẽ tranh, nếu sau khi bức tranh hoàn thành ông thích thì có thể mua lại, còn nếu không thì tôi sẽ bồi thường lại tiền dụng cụ cho ông.

Ông chủ tiệm không do dự mà gật đầu lia lịa, đây là mỗi làm ăn có lời chỉ có kẻ ngốc mới từ chối.

Quả thực sau một canh giờ, một bức họa phong thủy hữu tình hiện ra trước mắt, ông chủ tiệm vẫn còn chưa thể tin được mọi chuyện đang xảy ra là sự thật. Nhưng liệu vị công tử này có bán giá cao không?

- Khách quan, bức họa này quả thật rất đẹp, không biết người định bán với giá bao nhiêu?

- Năm lạng bạc.

Ông chủ tiệm vẫn chưa kịp hoàn hồn, năm lạng bạc là thật sao, chỉ sợ bức tranh này sau khi rao bán giá không dưới ngàn lạng bạc, vậy mà vị khách quan này bán với giá 5 lạng bạc. Hôm nay thần may mắn gõ cửa thật rồi.

Ông ta nhanh chóng đặt vào tay hăn 5 lạng bạc kèm lời cảm ơn rồi rút. Mục đích hăn đã đạt được thì không có lý do gì lưu lại, nhưng khi hăn chưa kịp rời khỏi thì có một chuyện ngoài ý muốn xảy ra.

Bước vào cửa tiệm là một nữ nhân mặc áo xanh, khuôn mặt sắc sảo, ăn mặc sang trọng. Nữ nhân vừa xuất hiện đã dồn sự chú ý trên người hăn, sau đó ánh mắt di chuyển sang bức họa mới được họa kia.

- Ông chủ, kia là bức họa mới ở cửa hàng của ông sao, bao nhiêu tiền?

Ông chủ nhận ra được người vừa bước vào, đó là đại tiểu thư của tri huyện đại nhân— Lâm An Nhi, lòng thầm mừng cảm ơn thần may mắn đã phù hộ.

- Ai da, Lâm đại tiểu thư có ánh mắt thật tinh tường, đây là bức họa vừa được vị công tử này họa cách đây ít phút. Giá một ngàn lạng bạc không hơn không kém.

Ông chủ này thật biết cách làm ăn, nhưng nếu biết bức tranh này là do đương kim hoàng thượng vẽ thì chắc chắn sẽ cắn lưỡi tự sát, hận không bán với giá cao gấp trăm lần.

- Là do công tử đây họa sao, vậy ông chủ chuyển bức họa này đến Lâm gia hộ ta.

Lúc này Lâm An Nhi điệu bộ nhẹ nhàng bước đến cạnh hắn, mang hết tất cả những gì thể mạnh ra phô diễn.

- Ai da, công tử, chúng ta gặp nhau coi như là có duyên, chẳng hay có thể cho tiểu nữ biết cao danh quý tánh công tử được không?

Hắn không thèm liếc Lâm An Nhi lấy một cái, tăng cước bộ đi ra khỏi cửa tiệm. Hắn đến trước gian hàng bán trầm lúc này cầm lên thứ mình muốn mua.

- Này, không mua thì đừng có động vào đó.

Hắn không chú ý được nhiều như thế, chỉ đưa 5 lạng bạc trong tay ra rồi cầm cây trầm đi mất.

- Nương tử, vi phu trở về rồi.

Nàng kiên nhẫn chờ đợi hắn một canh giờ, đơn giản vì nàng hoàn toàn tin tưởng hắn có khả năng làm được. Nhìn thấy vẻ mặt hạnh phúc khi hắn cầm cây trầm trên tay hướng về phía nàng khiến tâm nàng rung động.

- Nương tử, để vi phu cài cây trầm lên đầu cho nàng nhé.

Đây là món quà đầu tiên hắn tặng nàng, là dùng tiền do chính hắn làm ra, đương nhiên nàng phải hết sức trân trọng.

- Thiên Kỳ, ta cài trầm có đẹp không?

Nàng nở nụ cười hạnh phúc rạng ngời, nụ cười vô ưu vô phiền không vướng bận chuyện ngày mai. Nhưng lúc này nàng nhận ra có cái gì đó bất thường.

- Không đúng, Thiên Kỳ, vì sao trên người chàng có mùi son phấn phụ nữ?

Nàng tăng lực đạo cầm cổ tay hắn, tỏ ra vẻ nghi ngờ. Nhưng chính bộ dạng này của nàng cơ hồ gieo một tia vui sướng trong tim hắn.

- Nương tử, nàng đang ghen?

- Không cần biết, nói đi, có phải chàng đi trêu hoa ghẹo nguyệt lúc không có mặt ta đúng không?

Hắn còn chưa kịp phản bác thì rắc rối đã tìm đến nơi. Lâm An Nhi vừa rồi không cam lòng trước biểu tình của hắn, từ trước đến giờ nam nhân lẽo đẽo theo sau đều không màng tới, thật không ngờ hôm nay nam nhân này lại dám ngang nhiên không chút mảy may chú ý đến mình. Đến nơi còn thấy một cảnh tượng tình chàng ý thiếp khiến Lâm An Nhi càng thêm tức giận.

- Công tử, chàng là vì nữ nhân này mà không chú ý đến ta sao? ta có điểm nào không bằng nữ nhân này chứ?

Nàng hít một hơi sâu, vẻ mặt bình tĩnh, nở một nụ cười thật tươi đầy vẻ thân thiện. Điều kinh khủng hơn là tất cả những điều này đều dành cho hắn, hơn ai hết hắn hiểu rằng sắp đây sẽ có biến động. Biểu tình của nàng giống như sự tĩnh lặng đáng sợ trước khi đại hồng thủy xảy ra vậy.

- Thiên Kỳ à, cô nương ấy là ai vậy, giới thiệu cho ta có được không.

Hồi chuông cảnh báo liên tục vang lên, hắn không biết gì hết, hắn vô tội.

- Nương tử, ta không biết cô nương ta là ai hết.

- Công tử, ta và chàng vừa cùng thưởng thức bức họa đẹp kia sao chàng lại lờ nói rằng không biết ta là ai, cô nương đứng bên cạnh chàng là ai vậy?

Vừa nói Lâm An Nhi tiến sát về phía hắn, bàn tay vuốt nhẹ cánh tay hắn.

"Dám hỏi ta là ai, dám giương oai điều võ trước mặt ta sao". Nàng thầm chửi rửa trong lòng, đặc biệt là hỏi thăm mười tám đời tổ tông nhà cô ta.

Điều cô ta làm đã phạm vào tối kỵ của hắc, từ trước đến giờ hắc không cho phép bất kỳ nữ nhân nào chạm vào nếu không có sự cho phép ngoại trừ một người là nàng. Cánh tay vừa chạm vào hắc ngay lập tức bị bẻ cong ra đằng sau. Không còn vẻ ôn nhu hiền lành như trước, bây giờ hắc hiện rõ nguyên hình một kẻ lãnh huyết vô tình, ánh mắt toát ra hàn khí khiến người ta không rét mà run.

Hành động của hắc làm Lâm Vũ Nhi đau đớn, kêu lên một tiếng cầu tình.

- Á, sao chàng lại bẻ tay ta như vậy, ta rất đau.

Lời nói của cô ta không hề có chút giá trị, hắc vẫn giữ lực đạo như cũ, thanh âm vang lên không có độ ấm.

- Im lặng! Từ trước đến giờ kẻ tự tiện động đến ta đều phải chết. Nhưng vì hôm nay là đại hỷ của Trương Phi và Triệu Tấn nên ta không muốn đại khai sát giới. Đi!

Hắc hất mạnh Lâm An Nhi một cái khiến cô ta lão đảo lúi về đằng sau vài bước, may mà được nha hoàn đỡ được nếu không đã được một cú tiếp đất đẹp mắt.

Nàng âm thầm nuốt một ngụm khí lạnh khi nghĩ đến những lần trước đây đắc tội với hắc, chửi có, lừa gạt có, động chạm vào hắc cũng có nhưng chưa lúc nào nhìn thấy biểu hiện lãnh huyết như lúc này. Chắc có thể những ngày đó hắc đang ăn chay niệm phật, hoặc là thần kinh bị chập tạm thời mới không ra tay trừng trị nàng, quả là may mắn....

Không cam lòng khi tiểu thư nhà mình bị khi dễ, nha hoàn kia hung hăng bước lên phía trước chỉ thẳng vào mặt hắc và nàng chửi lớn.

- Hai người là cái thá gì chứ, đại tiểu thư của quan tri huyện mà các người cũng dám đắc tội sao?

Một nha hoàn bé nhỏ cũng dám chỉ tay vào mặt hấn như vậy sao, từ trước tới giờ ngoại trừ nàng ra thì chưa có ai dám làm như vậy, nhưng hôm nay hấn sẽ tạm thời giữ lại mạng những người này, ngày đại hỷ không nên dính máu thì tốt hơn.

- Nếu không muốn cánh tay còn lại của tiểu thư nhà người bị tàn phế thì im lặng! Nường tử, chúng ta đi.

Khí thế bức người làm cho người khác cơ hồ càng thêm khó thở, nha hoàn vừa rồi nghe thấy hấn nói như vậy chỉ hậm hực quay về đỡ tiểu thư nhà mình, để mặc bóng hai người họ càng khuất xa.

KHI HOÀNG HẬU NỔI GIẬN!!!

Từ Dạ
www.dtv-ebook.com

Chương 39: Đại Hôn (2)

Hai người sau khi mua xong tất cả mọi thứ cần thiết liền trở về lại Tuyết Sơn trước khi trời tối. Lúc này chắc sư thúc cũng đã thực hiện theo kế hoạch dụ bốn người bọn họ ra sau núi rồi. Trong căn nhà trúc chỉ còn mỗi gia gia đang đợi hai người họ trở về.

- Gia gia, con đã về.

- Hazz, xú nha đầu, Thiên Kỳ. Hai con đi mua đồ sao lâu quá vậy, báo hại ta ngồi đây lo sợ bốn tên nhóc kia quay lại thì kế hoạch bị lộ mất, giờ không còn sớm nữa hai con mau chuẩn bị đi.

Và rồi mọi người bắt tay vào trang trí gian phòng trở thành một lễ đường đơn giản với vải đỏ treo ở khắp phòng và nến đỏ bày ở khắp nơi.

- Xú nha đầu, sau này con thành thân có muốn gia gia giúp con trang trí lễ đường không?

- Gia gia, con chưa muốn thành thân.

Hắn đang đứng trên chiếc ghế treo hoa đỏ nghe thấy câu nói của nàng liền bước xuống nắm chặt khuỷu tay nàng, khuôn mặt không có thiện chí chút nào nha.

- Nàng nói lại! không phải nàng đồng ý gả cho ta rồi sao?

Nàng quay lưng lại đung ngay con người sâu hút bắn ra từng hồi hàn khí làm sống lưng có chút lạnh.

"Có cần nhìn ta như vậy không? chỉ là đùa thôi mà".

- Đúng là ta đồng ý gả cho chàng nhưng ta chưa có nói là khi nào mà.

Gia gia chứng kiến cuộc nảy lửa của hai đứa trẻ trâu cũng không biết đứng về bên nào, xú nha đầu hay tên nhóc Thiên Kỳ đây. Chắc chắn là phải chọn một trong hai rồi.

- Xú nha đầu, hay là như vậy đi. Sau khi phá xong Sát Huyết Hồn trận ta sẽ mang con gả cho Thiên Kỳ, để nó thay ta quản giáo con. Ta tuổi già sức yếu không thể làm được việc này nữa rồi.

Biết sư thúc đang ngăm đứng về phía mình nên hăn được đà làm tới.

- Sư thúc, người yên tâm. Con nhất định sẽ quản giáo nàng thật nghiêm khắc, nhất định sẽ làm người cảm thấy hài lòng. Đúng không nương tử.

Nàng này giờ im lặng nhìn hai người tung qua đáp lại. Phán thật rồi, gia gia giờ cũng đứng về phía chàng sao? sao lại kỳ thị với nàng như vậy chứ.

- Gia gia và chàng muốn thì tự đi mà lấy nhau. Con đây nhất định không gả, có chết cũng không gả!!!!

- Thật???

Hăn và gia gia cùng lên tiếng, không phải vì bất ngờ khi nghe thấy câu trả lời của nàng mà là vì họ đã biết sớm câu trả lời này chắc chắn sẽ xuất hiện trong cuộc hội thoại.

- Ta cũng nói cho nàng biết. Có chết nàng cũng phải gả cho ta!!!!.

Nàng không thèm lên tiếng với hai người họ nữa, chỉ im lặng tiếp tục làm việc của mình. Một lúc sau nghe thấy bên ngoài có tiếng người họ mới dừng cuộc chiến tranh lạnh và bắt tay vào tác chiến.

Nàng và hăn bước ra khỏi phòng với vẻ mặt không mấy thân thiện – hai nhân vật phản diện mang khuôn mặt lạnh. Nàng ngồi trên chiếc xích đu còn

hắn ngồi trên chiếc ghế đá ở giữa sân, mắt liếc qua bốn người trước mặt đang mang ánh mắt hình viên đạn nhìn chăm chăm hai người.

"Phản rồi, giờ còn dám nhìn ta với ánh mắt như vậy sao?".

- Từ sáng đến giờ các người đã suy nghĩ kỹ chuyện hôn sự chưa? Các người nên nhớ rằng ta và hoàng thượng chỉ muốn tốt cho các người mà thôi.

Tiểu Yến vẫn chưa thông tư tưởng nên không thềm đáp lại lời nàng, chỉ có Trương Phi và Triệu Tấn do bị ràng buộc về thân phận nên mới quỳ xuống trước mặt nàng và hắn.

- Bẩm hoàng thượng và hoàng hậu, chúng thần đã suy nghĩ kỹ rồi, nguyện cả đời này không thành thân để phục vụ triều đình.

"Khá thay cho câu cả đời không thành thân, để xem những giây tới đây các người còn nói như vậy được nữa không, hắc hắc".

Hắn cầm chiếu chỉ đặt lên tay nàng, còn nàng thì mặc sức đưa con người gian tà nhìn bọn họ. Bọn họ giống như một đàn chuột thí nghiệm đang nằm trong tay nhà bác học như nàng vậy.

- Thôi được, nể tình các người trung thành ta sẽ hủy bỏ những điều trong thánh chỉ này, chỉ có điều mong các người đừng hối hận.

Nàng cầm chiếu chỉ trong tay lên rồi đọc lớn.

"Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết. Tiểu Thanh và Tiểu Yến một lòng trung thành, không tiếc thân mình hộ giá hoàng hậu. Nay phong cho Tiểu Thanh làm Ngọc Nhiên Quận chúa ban hôn cho Trương Phi tướng quân, phong Tiểu Yến làm Diễm Châu quận chúa, ban hôn cho Triệu Tấn tướng quân. Khâm thử".

Chiếu chỉ đã đọc hết. Tâm bốn người họ càng thêm héo mòn, giống như chiếc lá cuối thu đã buông mình theo gió – Hụt hẫng và hồi hận.

- Như đã nói, ta và hoàng thượng sẽ hủy bỏ chiếu chỉ này, các người có thể về nghỉ ngơi.

Lời nàng vừa dứt cả bốn người bọn họ đều đồng nhất quỳ xuống giọng nói ngập ngừng.

- Hoàng thượng....hoàng hậu....chúng thần....

Thôi thôi. Nàng cũng chán cái cảnh mè vờn chuột với bọn họ lắm rồi. Hiện tại nàng chỉ muốn nhanh nhìn thấy bọn họ thành thân thôi. Nàng phất tay áo ra hiệu cho bọn họ đứng dậy, nếu cứ cái tình cảnh này chắc nàng tổn thọ mất.

- Các người mau đứng lên, bây giờ ta chỉ thử các người thôi. Chiếu chỉ này coi như còn hiệu lực, bây giờ các người lập tức thành thân.

Bọn họ sau khi nghe xong những gì nàng nói trên mặt liền bày ra cái vẻ hớn hở chưa từng có. Bất quá nàng lệnh cho bọn họ ngay lập tức thành thân, như vậy có là nhanh quá không?

Hôn lễ tuy đơn giản nhưng cũng cần phải có lễ đường, hỷ phục cho tân lang và tân nương chứ.

Nàng nhìn qua là biết họ đang đắn đo điều gì nhưng để làm họ bất ngờ thì nàng đành giữ bí mật đến phút chót vậy.

- Ta nói ngay bây giờ thì liền ngay bây giờ đi. Ta mang Tiểu Thanh và Tiểu Yến về phòng trước. Hẹn gặp lại một canh giờ sau nhé, hai người cũng mau chuẩn bị đi.

Phía bên hai tân nương.

- Đại tể.

Tiểu Thanh và Tiểu Yến đồng loạt quỳ xuống trước mặt nàng khi nàng đưa cho họ bộ hỷ phục. Đại tể vì họ mà chuẩn bị tất cả, từ trước đến giờ trừ phụ mẫu ra thì chưa ai đối tốt với họ như vậy cả.

- Hai em mau đứng lên. Vì hôn sự có phần gấp gáp nên ta chỉ có thể chuẩn bị cho hai em những thứ này. Đây là vòng tay ta tặng hai em làm của hồi môn, tuy là không đáng giá nhiều nhưng ta hy vọng hai em sẽ nhận.

Nàng vừa nói vừa đeo vòng vào tay của họ, quả thật là đúng kích cỡ. Tiểu Thanh và Tiểu Yến lúc này lệ sớm đã đầm hai gò má, họ là quá cảm động trước tấm chân tình của nàng.

- Thôi hai em đừng khóc nữa, bây giờ phải mau trang điểm mới kịp giờ lành. Ngày thường toàn là các em trang điểm cho ta, hôm nay là hỷ sự của hai em nên ta sẽ trang điểm cho hai em a.

Tuy nàng không giỏi việc trang điểm này nhưng qua nhiều lần nhìn Tiểu Hồng làm nàng cũng nắm được chút ít cơ bản. Tuy không phải là thợ lành nghề nhưng ít ra vẫn có thể làm được.

Cuối cùng sau một canh giờ hai tân nương đã xinh đẹp như hoa, chỉ còn chờ báai đường nữa.

- Đại tể, muội thực sự rất cảm kích. Từ trước đến giờ chưa ai đối tốt với bọn muội như vậy chỉ xin người nhận của bọn muội một lạy.

Nói rồi bọn họ cùng nhau cúi rạp người một cái trước mặt nàng. Nàng muốn cản lắm nhưng hai nha đầu này tốc độ hành sự nhanh quá nên cản cũng chẳng kịp nữa.

- Đại tể. Phụ mẫu của bọn muội đều đã mất sớm, xin người hãy làm chủ hôn cho bọn muội.

Cái này, nàng tuy là đại tử của họ nhưng quy cho cùng nàng mới là tiểu cô nương mười tám tuổi, sao có thể làm chủ hôn được. Trong lúc rối cấp bách nàng liền nghĩ ra một người rất thích hợp làm chủ hôn cho bọn họ, người đó chính là gia gia.

Phòng hai tân lang.

Hắn lấy trong người ra hai mảnh ngọc bội màu xanh có khắc chữ "Phúc" đặt vào tay Trương Phi và Triệu Tấn.

- Hai người từ nhỏ lớn lên cùng ta có thể coi tình thân như thủ túc. Hôm nay là hôn sự của hai người ta có thứ này tặng hai người, mong hai người sẽ gặp bình an, gia quyến thuận hòa hạnh phúc.

Bọn họ do dự không dám nhận. Hoàng thượng vì họ mà phải hao tổn tâm sức, bọn họ cảm kích còn không hết sao có thể nhận ngọc bội này của người.

- Hoàng thượng, thứ cho thần không dám nhận.

Hắn không quan tâm bọn họ nói gì, chỉ đáp một câu ngắn gọn.

- Đây là thánh mệnh.

Bọn họ cầm ngọc bội trong tay tâm cơ hồ xúc động. Hoàng thượng thật là quá tốt với bọn họ, cả đời này họ nguyện đi sẽ theo bảo vệ người. Họ là một võ tướng, việc tối kỵ là không được khóc nhưng giờ phút này họ không cầm được mà để nước mắt tuôn rơi.

Từ trước tới giờ hắn chưa bao giờ nhìn thấy bọn họ có loại biểu tình này, nhìn thấy bọn họ khóc cũng không tránh khỏi xúc động.

- Huỳnh đệ tốt, nhất định phải sống hạnh phúc.

Giờ lành đã đến, tân lang và tân nương được đưa đến lễ đường. Lễ đường là một căn phòng nhỏ. Tuy được bài trí sơ sài nhưng hết thảy đều có đủ những vật dụng cần thiết như chữ hỷ, nến, vải đỏ.

Lại một lần nữa bọn họ kinh ngạc, hoàng thượng và hoàng hậu lại còn vì bọn họ chuẩn bị cả lễ đường nữa. Trước lúc bái đường cả bốn người bọn họ đều hướng nàng và hân hạnh một cái để tỏ lòng cảm tạ.

Gia gia là chủ hôn của Tiểu Thanh và Tiểu Yến còn sư bá là chủ hôn của Trương Phi và Triệu Tấn. Hôm nay hai vị trưởng lão cùng mặc một bộ đồ hồng bào, thú thực ngày thường bọn họ rất ít khi mặc những y phục như thế này nhưng hôm nay dưới áp lực khủng khiếp của nàng gây ra bọn họ cuối cùng cũng phải mặc.

Bà mối do nàng tìm về cố nhắc cái thân xác "nhẹ tựa lông hồng" của mình đi lên phía trước bắt đầu chủ trì hôn lễ. Giờ lành đã đến, tân lang cùng tân nương tiến vào.

- Nhất bái thiên địa.
- Nhị bái cao đường.
- Phu thê giao bái.
- Đưa vào động phòng.

Cuối cùng hôn lễ đã kết thúc, bọn họ cũng đã chính thức trở thành phu thê, nàng thực sự mừng cho họ. Còn Tiểu Hồng nữa, có lẽ nàng không còn đủ thời gian để lo cho cho nha đầu này được rồi. Mị được trong người nàng cùng lắm là năm ngày nữa sẽ phát tác, lúc đó nàng e sẽ....

Một tia lo lắng trong mắt nàng cũng không thể thoát qua hỏi hân. Hân tiến đến thật gần vòng tay ôm nàng từ phía sau.

- Nương tử, nàng đang lo lắng điều gì sao?

Nàng im lặng nhìn lên bầu trời trong lòng tràn đầy tâm sự. Sau khi đột phát tác nàng sẽ ra sao? hân sẽ sống như thế nào nếu nàng đột nhiên biến mất trên cõi đời này? Có phải hay không nàng sẽ lại gây tổn thương cho hân.

Nỗi ưu tư nặng trĩu lòng khiến nàng muốn nhắm nghiền con mắt muốn đem hết thủy sự đời đều giam vào bóng tối. Một giọt nước mắt theo khóe mi lăn dài trên má rồi rơi xuống chạm nhẹ vào tay hân.

- Nương tử, nàng đang khóc?

Nàng lúc này mới nhận thức được là mình đang khóc. Hân thì lại càng lo lắng hơn, tại sao nàng lại khóc chứ? Hân đột nhiên có một dự cảm chẳng lành.

Nàng xoay người ôm chặt lấy hân, là nàng không muốn buông tay, không muốn rời xa hân, không muốn thương tổn hân, nhưng tại sao ông trời lại quá nhẫn tâm như vậy? nàng muốn ôm hân lâu hơn, muốn cảm nhận hết hơi ấm nồng nàn phả ra từ ngực hân. Nếu có một điều ước nàng sẽ ước rằng thời gian dừng lại để nàng mãi mãi được ôm hân như vậy.

- Ta không sao, chỉ là quá vui mừng cho Tiểu Thanh và Tiểu Yến là thôi.

Hân nhìn nàng với ánh mắt nghi hoặc.

- Thật không?

Nàng không đáp lại chỉ nhẹ gật đầu rồi lại vùi sâu vào lồng ngực của hân.

Mặt trời cuối cùng cũng đã ló rạng, không khí ở Tuyết Sơn hôm nay cũng rất khác mọi ngày. Nàng đang hăm hở đón chờ Tiểu Thanh và Tiểu

Yến bước ra từ cửa phòng của mình. Rất nhanh sau đó bọn họ đã xuất hiện.

Vừa nhìn thấy họ bước ra đôi mắt của nàng đã sáng rực như sao hôm.

- Hai em, hôm nay tựa hồ rất khác nha.

Nhìn thấy trên gương mặt họ vẫn còn hai mảnh phấn hồng thì thừa biết hôm qua đã trải qua chuyện gì, bất quá nàng không muốn để bọn họ cứ như vậy mà hưởng thụ được, phải kiếm trò chọc họ mới vui. Cũng là một công nàng và hắc bày mưu tính kế, cũng là nàng và hắc hy sinh hai gian phòng của mình để làm phòng tân hôn hại đêm qua nàng và hắc phải vật vờ như những kẻ vô gia cư ngoài phòng khách.

Nàng cười một cách khó hiểu ánh mắt toát ra một tia quỷ dị, e là sắp có nạn nhân xấu số.

- Hai em, mau ngồi xuống đây cùng ta nào. Ta có cái này hỏi hai em.

Bọn họ cảnh giác ngồi xuống cạnh nàng, chẳng hiểu sao sống lưng có chút lạnh, khi ba người bọn họ đã yên vị nàng mới ghé tai hai người hỏi nhỏ.

- Hai em, cảm giác thế nào, lần đầu tiên có phải rất đau không?

Hai người bọn họ hôm vừa nghe xong liền cúi đầu thấp e thẹn, má lại càng hồng hơn.

- Hai em im lặng nghĩa là có, vậy sao hôm qua ta không nghe thấy ai la lớn hết nhỉ, ta nhớ rõ lần trước ma ma có dặn không được la lớn kéo làm ảnh hưởng đến giấc ngủ của người khác mà. Kỳ lạ, không lẽ tai ta bữa nay có vấn đề sao?

Bọn họ nghe xong muốn cắn lưỡi tự tử luôn quá. Đại tì sao có thể nói những chuyện như thế này được, thật là...

Thấy bọn họ e lệ nàng vẫn chưa có ý định buông tha cho họ, đây mới là đòn đánh phủ đầu nè.

- Hai em sao im lặng vậy, hay hai em vẫn còn đau quá nên không nói được. Mau cho ta xem chỗ hai em bị đau để ta bôi thuốc cho.

Đến lúc này họ không còn khả năng chịu đựng được nữa rồi, 36 kế chuồn là thượng sách. Nếu ngồi đây lâu thêm chắc sẽ chết do tim thiếu máu vì máu dồn hết lên mặt rồi.

- Đại tì, bọn muội đi lấy nước.

Nhìn thấy bộ dạng của họ nhanh chóng rời đi nàng không thể nhịn được cười. Hai nha đầu này thật không ngờ cũng có lúc bị á khẩu. Ai đó đang cười đắc chí không để ý ai đó đang đứng đằng sau.

- Nàng không cần hỏi bọn họ, để sau khi nàng gả cho ta chẳng phải tất cả đều sẽ rõ hay sao.

Hắn đột ngột xuất hiện, lại còn là ở phía sau thật khiến người ta nhầm tưởng hắn là chủ nợ đi thu tiền lãi cơ đấy.

- Ta tự hỏi kiếp trước có mắc nợ chàng điều gì không mà kiếp này chàng như âm hồn không tan vậy?

- Kiếp trước thì ta không chắc nhưng kiếp này thì có, nàng còn nợ ta một tân nương không phải sao và nàng phải chịu trách nhiệm với ta.

Bá đạo, chuyên quyền, hắn đúng là loại người như vậy. Nàng không bắt hắn chịu trách nhiệm thì thôi hắn lại còn dám đòi nàng chịu trách nhiệm với hắn.

KHI HOÀNG HẬU NỔI GIẬN!!!

Từ Dạ
www.dtv-ebook.com

Chương 40: Long Phụng Giao Tranh.

Mùa xuân trăm hoa đua nở, đất trời nghiêng mình thay màu áo mới. Cảnh vật như một bức tranh thủy mặc thấm đượm lòng người, nhất là khi ta đang đứng trên đỉnh núi ngập tràn hoa đào này. Nhưng mọi thứ tất cả chỉ dừng lại ở một từ khoe sắc, còn người ngoạn cảnh lại không một chút tâm tư vì tất cả bọn họ đều mang trên mình gánh nặng quốc gia đại sự.

- Xú nha đầu, bây giờ ta sẽ hướng dẫn con và Thiên Kỳ cách liên hợp Bách Nhật Thần công và Phong Hỏa chưởng. Hai con hãy nhắm mắt lại, vận nội công, nhất định phải tập trung và đọc đúng câu khẩu huyết. Nếu một trong hai đọc sai sẽ làm đối phương bị chính nội lực của mình đả thương.

Nàng và hần cùng nhắm mắt lại làm theo như lời gia gia vừa nói. Nàng dần dần cảm nhận được một cỗ khí nóng trong người muốn bức phá ra. Sau một hồi, khí nóng dần dần tản mạn ra xung quanh, tức thì nàng mở mắt quan sát mọi chuyện đang diễn ra, trước mặt nàng không còn là cảnh rừng đào nữa mà là một không gian mờ ảo, phía trước có một bóng người đang bước về phía nàng, màn sương bông bồng huyền ảo khiến nàng không nhìn rõ dung mạo người này nhưng chắc chắn đây là một nam tử.

Đột nhiên phía đằng sau nam tử xuất hiện một luồng sáng, một con rồng vàng phát ra kim quang bay thẳng lên trời gầm thét. Kim Long cuộn mình vài vòng rồi lao vun vút về phía nàng.

"Đáng chết! Mới sáng sớm đã gặp phải chuyện khỉ gió gì thế này?" nàng trong lòng thầm chửi rủa một câu.

Kim Long dương nanh vuốt sắc nhọn, ánh mắt hung dữ nhìn nàng giống như kẻ thù, nàng không hiểu sao nó lại tấn công nàng như vậy? Thiên Kỳ đang ở đâu, liệu chàng có bị Kim Long này tấn công hay không?

Khi nanh vuốt cách nàng khoảng mấy chục thước thì phía sau nàng một vầng sáng xuất hiện, lần này là phụng hoàng vàng. Vừa mới xuất hiện Kim Phụng đã lao đến ngay trước mặt nàng, ngăn cản lại đòn tấn công của Kim Long. Hai linh thú đối diện với nhau, ánh mắt toát ra vẻ căm phẫn như kẻ thù truyền kiếp.

Sự việc diễn ra đột ngột khiến nàng hơi nhú mày một chút. "Long phụng xưa nay không phải một cặp trời sinh hay sao? Vậy vì cớ gì hôm nay chúng nó lại đánh nhau như vậy?"

Kim Long và Kim Phụng xuất hiện cùng lúc, trên người cả hai đều toát ra kim quang sáng lạng, mọi vật đang mờ ảo trong sương mờ đều được hiện lên rõ mồn một. Lúc này nam tử phía trước đã xuất hiện trước mặt, người này không ai khác chính là hắc.

Bọn họ khi nhìn rõ đối phương ở trước mặt thì thở phào nhẹ nhõm, chí ít không phải lo lắng người còn lại hiện đang như thế nào, có gặp nguy hiểm không.

- Thiên Kỳ, chàng không sao chứ?

- Nương tử, ta không sao. Nàng vẫn bình an là tốt rồi.

Lúc này Kim Long và Kim Phụng đang ở thế đối diện nhau, Kim Long ở sau lưng hắc còn Kim Phụng ở sau lưng nàng, mà khi hắc định bước đến gần nàng thì Kim Phụng đột nhiên cất tiếng hét cao vút trời rồi lao thẳng về phía hắc. Vì sao con vật vốn hiền lành, tượng trưng cho quyền quý hôm nay lại giận dữ đến vậy?

- Thiên Kỳ, cẩn thận.

Hắn nhanh chóng tránh được đòn tấn công của Kim Phụng, mà Kim Long lúc này ánh mắt đã chuyển rõ sang màu đỏ, sức nóng trên con người hiện rõ, nó hít một hơi sâu, phun luồng khí nóng rực về phía trước. Kim Phụng uốn mình trong tích tắc tránh được hỏa thiêu của Kim Long.

Hai con vật lúc này trở nên hung tợn dữ dội, vẫn một mực nhắm về phía nàng và phía hắn tấn công.

Hắn di chuyển linh hoạt tránh né từng đợt tấn công của Kim Phụng, đây là loài vật vốn bay lượn trên không trung nên khả năng di chuyển rất linh hoạt, từng đợt tấn công liên tiếp dồn dập về phía hắn. Tránh né mãi cũng không phải biện pháp hay, đến cuối cùng hắn phải đánh một chưởng thật mạnh lên phía trên, chưởng tung ra trúng một bên cánh của Kim Phụng khiến nó chao đảo vài vòng.

Nhân lúc Kim Phụng bị ngã gục dưới mặt đất, hắn vội vàng vận khinh công di chuyển đến đứng bên cạnh nàng.

Hành động này của hắn cơ hồ càng làm khí thế bức người trong đôi mắt của Kim Long thêm hùng hực. Kim Long dồn hỏa lực tạo thành một quả cầu lửa đỏ rực lớn chừng bằng miệng giếng, sau đó trực tiếp đáp cầu lửa về phía nàng

Hắn di chuyển đến bên nàng vừa kịp lúc, vận khinh công kéo cả người hắn và nàng lên trên cao, tránh được đòn tấn công chết người của Kim Long sau đó xuất một đòn Phong Hỏa chưởng về phía nó.

Phút chốc hai cầu lửa chạm nhau làm thành tiếng nổ lớn, vô số đốm lửa bắn tung tóe ra xung quanh. Không gian nhất thời đỏ rực, nóng như lửa thiêu.

Bất ngờ bị trúng một chưởng của hắn, Kim Long cũng chao đảo vài vòng rồi lùi ra xa vài trăm thước, ở giữa thân mình bị rách một mảng da lớn, máu xanh từ nơi vết thương nhỏ ra thành dòng.

Nó im lặng trong tích tắc rồi gầm lên một tiếng kinh thiên động địa như một minh chứng rằng nó đã thực sự tức giận.

Quầng mây vân hồi như vũ bão, gió mạnh đột ngột nổi lên làm thành những ngọn lốc xoáy cao mấy chục thước. Cách đó không xa hàng loạt cây cao chao đảo rồi đổ ập xuống đất. Nàng và hắc nhìn nhau chưa hiểu sự tình gì đang diễn ra.

- Thiên Kỳ, vì sao Kim Long lại tấn công ta còn Kim Phụng lại tấn công chàng? Chúng ta đã đắc tội với chúng khi nào sao?

Hắc nắm chặt bàn tay nhỏ bé của nàng, cảm nhận thấy ý nguy hiểm nồng đậm ở bên trong. Kim Long, Kim Phụng vốn là một đôi, sao đột nhiên hôm nay bỗng trở nên đối nghịch. Hắc cố gắng xâu chuỗi mọi sự việc xảy ra. Kim Long xuất hiện từ sau lưng hắc, Kim Phụng xuất hiện sau lưng nàng. Kim Phụng liều chết lao đến ngăn cản đòn tấn công của Kim Long để bảo vệ nàng, và Kim Long cũng vậy.

- Nương tử, ta đã nghĩ ra rồi. Chắc chắn Kim Long là hiện thân của ta cùng Phong hỏa chương, còn Kim Phụng vốn là hiện thân của nàng và Bách Nhật thần công.

Thì ra là vậy. Nhưng vì sao chúng nó lại tấn công hắc và nàng chứ, vốn dĩ Bách Nhật thần công và Phong Hỏa chương phải liên hợp thì chúng cũng phải liên hợp với nhau mới phải. Giờ phải làm sao đây?

Không xong rồi, vừa nãy vì cứu nàng hắc đã đánh một chương vào Kim Long khiến nó tức giận gấp bội, hiện tại chính nó cũng muốn quay lại để tấn công hắc. Là chủ phản vật hay vật phản chủ đây, xem ra mọi chuyện càng lúc càng rắc rối.

Nếu như chúng là hộ thân của nàng và hắc thì liệu chúng có khả năng nghe thấy những điều nàng nói không? đến nước này chỉ còn cách liều một

phen thôi. Nàng đang đứng sau hăn liền bước lên vài bước, giọng nói mang bình tĩnh lạ thường.

- Kim Long, Kim Phụng, không biết các người có thể hiểu những điều ta nói hay không nhưng ta vẫn sẽ thử một lần. Kim Phụng ta không biết nguyên nhân vì sao người lại tấn công chàng, nhưng ta nhất định sẽ ngăn cản người đến cùng.

Kim Phụng vùng cánh hét lên một tiếng chói tai, ánh mắt sắc như chim ưng quét qua người nàng.

- Chủ nhân, xưa nay nam luôn là kẻ phụ tình, người nhất định không được để nam nhân lừa gạt. Tiểu nhân sẽ cố gắng bảo vệ người, người yên tâm.

Nàng khước môi hơi giật giật, "Ồn giời, không ngờ đánh tầm bậy tầm bạ mà trúng tùm lum tùm la, con Kim Phụng nó biết nói được ông ời". Hăn cũng không khỏi bị làm cho bất ngờ, nếu Kim Phụng nói được thì không phải Kim Long cũng thế sao?

Hăn quay sang nhìn thẳng vào Kim Long đang chuẩn bị bốc hỏa, giọng nói âm trầm khiến người ta lạnh thấu xương.

- Kim Long, ta nhất định không cho phép ai tổn hại nàng!

- Chủ nhân, nữ nhân xưa nay lòng dạ rắn rết, luôn làm lu mờ ý chí hành sự của nam nhân. Người không nhớ vừa rồi, ta vì chủ nhân không tiếc bản thân ngăn cản đòn tấn công của Kim Phụng còn người chỉ vì vì một nữ nhân ngu ngốc mà tung đòn đánh trả ta hay sao.

Ôi, chắc chết mất, sao trời đất lại sinh ra một đôi long phụng ngược đời như vậy chứ.

- Hai người mau nói, vì sao hai người lại xuất hiện ở đây, lại còn là hộ thân của ta và chàng?

Kim Long uốn mình liếc qua phía nàng, con người đỏ ngầu như muốn ăn tươi nuốt sống nữ nhân nhỏ bé trước mặt.

- Nữ nhân ngu ngốc, người thế nào lại muốn hỏi nhiều, chuyện của ta người không cần biết.

"Cái gì, con rồng thối tha này lại dám ngông cuồng lỗ mãng như vậy sao. Dám chửi ta là nữ nhân ngu ngốc, để xem ta tính sổ với người thế nào". Nàng chống hai tay ngang hông hất cằm về phía nó.

- Con rồng thối tha, bớt nói những lời hôi thối của người lại. Nếu không nể tình người là hộ thân của chàng thì bà nội đây đã bắt người về làm măm rồng rồi – nói xong nàng quay sang phía Kim Phụng.

- Kim Phụng, người nói rõ ràng mọi chuyện xem nào.

Kim Phụng nghe nàng nói vậy cũng không dám ngập ngừng, tường tận kể mọi chuyện diễn ra năm xưa.

- Thừa chủ nhân, trước đây ta và tên rồng thối kia là hai linh vật cai quản muôn thú của Tây Vực. Ta là cai quản tất cả loài bay trên trời, còn đồ rồng thối cai quản các loài vật dưới đất. Khi chiến tranh sáu nước xảy ra mà vương Tây Vực vì muốn tham chiến mà bào chế ra một loại độc dược cực mạnh, chỉ cần một giọt có thể khiến vạn vật tiêu tan. Để ngăn chặn âm mưu này có một lão nhân đã đến dạy ta và đồ rồng thối loại võ công khi liên hợp lại với nhau có thể cứu sống được vạn vật. Ta được truyền dạy Bách Nhật Thần công, còn đồ rồng thối được truyền dạy Phong Hỏa chương. Sau khi luyện thành ta và hắc mới trở thành Kim Long và Kim Phụng, có thể biến thành hình người được.

Nghe Kim Phụng nói xong nàng cũng tương đối hiểu ra một số việc, nhưng mà vì sao chúng không ở Tây Vực mà lại ở đây.

- Kim Phụng, vì sao người không ở Tây Vực mà lại đến đây. Hơn nữa vị lão nhân người vừa nói là ai?

Nghe xong câu hỏi của nàng ánh mắt Kim Phụng đột nhiên thay đổi nhìn về phía Kim Long. Nàng chắc chắn không nhìn nhầm, đây là ánh mắt căm phẫn cùng tức giận.

- Lão nhân đó là chủ nhân của Tuyết Sơn, cũng là sư công của người. Mọi chuyện đến nước này chính là do đồ rồng chết thối tha nên mới như vậy.

Kim Long chính là không nghe lọt câu vừa rồi nên mới gầm giọng lên tiếng. Cũng may nó có lên tiếng nếu không này giờ nàng tưởng nó bị câm rồi chứ.

- Đồ chim chết, người còn dám nói ta sao. Nếu không phải vì người thì một cái sừng của ta đâu có bị gãy như vậy.

Đúng đúng, bây giờ nàng mới để ý con rồng này bị gãy một sừng. Cơ mà hình như mọi chuyện càng ngày càng phức tạp thì phải. Nàng quay sang nhìn hắn một cách sâu thẳm miệng mấp máy lên tiếng.

- Hazz, không hiểu sư công quá rảnh rồi hay sao lại rước hai con vật này về, ta chắc chắn là mình muốn xỉu ngay lập tức.

Trong lúc nàng và hắn trao đổi tâm tư thì Kim Long và Kim phượng lại sắp lao vào đánh nhau. Không hiểu, thật sự không hiểu được chúng nó có bị chập chỗ nào không nữa.

- Rồng thối, ta hôm nay không giết người thì không còn là Kim Phụng nữa.

- Chim chết, ta sẽ trả hết nỗi nhục này!

-

-

"Ông trời ơi, con muốn cắn lưỡi tự tử quá, thế gian sao lại sinh ra cái giống này". Suy cho cùng trước hết phải hiểu rõ mọi chuyện rồi hãy tính sau. Nàng dồn hết sức lực trong màn "sư tử hồng" này.

- Dừng lại!!!!!!!!!!!!!!

Kim Long và Kim Phụng chuẩn bị lao vào nhau thì bị tiếng hét của nàng làm bất ngờ, dừng lại một chút.

- Kim Phụng, kể rõ mọi chuyện cho ta nghe. Nếu lần này mà không rõ ràng thì hai người sẽ được mai táng trong cùng một hũ mả!

Hắn nghe thấy những lời nàng nói miệng giật giật một chút, xem ra bản chất thực sự của nàng nó là như vậy đấy. Thôi, dù sao hắn cũng quen rồi.

- Chủ nhân, thật không dám dấu người, sau khi cứu sống được vạn vật ta và rồng thối tha được vạn vật tôn làm vương. Bọn ta cùng trong hình dạng con người để cai trị muôn thú. Một hôm rồng thối đến nơi ở của ta, hắn nói rằng long phụng vốn là một đôi trời đất tạo thành, ý muốn cùng ta kết thành phu thê. Lúc đó là do ta còn đang ngái ngủ nên mới gật đầu đồng ý. Thật không ngờ hắn là kẻ bạc tình mới có nửa năm mà đã đi theo ả Không Tước lăng lơ đó....Hắn là rồng thối phụ tình. Chúng ta chính vì vậy mà trở thành thù địch, sau đó vị lão nhân quay trở lại nói rằng muốn ta đến bảo vệ hai người sau này có số mạng liên hợp Bách Nhật Thần công và Phong hỏa chương. Ta vì không muốn nhìn mặt tên rồng thối tha một lần nào nữa nên đã đồng ý, thật không ngờ hôm nay xui xẻo lại gặp hắn ở đây!

Cố nín cười, phải cố nín. Nếu giờ nàng cười chẳng phải là cười trên nỗi đau của người khác sao. Nàng nắm bàn tay thật chặt, hít thở thật sâu để lấy dũng khí nghe tiếp câu chuyện bi hài, mà thực tế hài nhiều hơn bi này.

- Đồ chim chết, người còn nói. Không phải vì người lúc nào cũng cần nể nói ta là vô lương tâm, cảm thú không bằng, lại còn nhân lúc ta ngủ say cắt mất một bên sườn của ta. Người làm ta không còn mặt mũi nào gặp mặt kẻ khác. Người là đồ chim chết lòng dạ rắn rết.

Mọi sự đều có giới hạn của nó, nàng thực tình không thể nín cười thêm một phút nào nữa và một lời lý giải hết sức có lý vừa được nàng nghĩ ra "người ta cười trên nỗi đau của người khác là chuyện bình thường vì đâu ai có thể tự cười trên nỗi đau của chính mình". Thì ra chuyện là như vậy, tất cả là do một chữ "Tình".

Hắn thực ra cũng rất muốn giống như nàng, cười lăn lộn một trận cho đã nhưng vì thân là bậc đế vương nên không thể để mất mặt trước họ được, có cười cũng phải giữ trong lòng. Hắn có lúc thật ghen tị với nàng, tại sao nàng lại có thể cười thoải mái như vậy được chứ.

Kim Long và Kim Phụng chớp chớp mắt vẻ không tưởng tượng nổi, nàng như thế mà lại cười lăn lộn trước câu chuyện đầm đìa nước mắt của họ. Chẳng lẽ bọn họ lại buồn cười như vậy sao?

- Nữ nhân ngu ngốc, người cười cái gì?

"Hử? Nữ nhân ngu ngốc sao?" Nàng đang tập trung cho việc cười không có nghĩa là bất chấp xung quanh xảy ra chuyện gì. Con rồng thối này lại một lần nữa gọi nàng như vậy, được rồi, nàng sẽ cho nó biết như thế nào là động vào người không thể động.

Nàng thu lại ý cười, nhanh chóng khôi phục ánh mắt sắc sảo lạnh lùng nhìn thẳng vào con rồng thối tha đó. "Hừ, trước hết ta phải hàn gắn hai người, sau đó để Kim Phụng dạy người một bài học cũng chưa muộn".

Chuyện kể rằng cổ nhân có câu "Không thể đánh giá mọi việc qua vẻ bề ngoài", và thực tế sắp chứng minh điều đó. Người tốt với ta chưa chắc đã là thật tâm.

- Kim Long, ta cảnh cáo lần cuối nếu người còn nói một tiếng "nữ nhân ngu ngốc" thì ta không chắc sẽ biến người thành cái dạng gì đâu. Ta muốn hỏi vì sao người lại đi theo Khổng Tước?

Kim Long trong mắt ánh lên một tia tức giận, thanh âm gầm gừ phát ra hỏa nóng.

- Ta nào muốn đi theo ả Khổng Tước lẳng lơ đó, chỉ là ả ta giữ trong tay một loại độc gọi là "Mật Khổng Tước", vì vậy ta mới tiếp cận để ăn trộm về thôi. Cũng không phải là vì người sao cái đồ chim chết, người nói cái gì đó muốn "Mật Khổng Tước" để điều chế dược nên ta mới hạ mình đi lấy. Ấy vậy mà người lại lòng dạ hẹp hòi, nhân lúc ta không để ý cắt mất một sừng của ta, khiến ta không còn mặt mũi nào nhìn chúng sinh thiên hạ.

Kim Long nhân cơ hội này nói hết mọi chuyện khiến nàng hiểu hơn phần nào mối tình oan trái này. Chung quy cũng chỉ là một chữ tình, vì tình mà sinh hận.

Kim Phụng nghe xong cũng không mấy hài lòng, nếu chỉ vì một chuyện như vậy thì mọi chuyện đã không trở nên tồi tệ như vậy.

- Người đừng có viện cớ, ngày đó chính là ta nhìn thấy người và ả ở cùng một chỗ, còn làm ra cái chuyện kia.....cái chuyện kia....thật tức chết ta mà! Ta nói cho người biết, chính bởi vì vậy ta mới cho người không dám nhìn mặt người đời, giết chết ả Khổng Tước cho bỏ ghét.

Lúc này mới chính là lúc nàng ra tay, thực ra thì nàng vẫn nhìn ra bọn chúng chỉ là một phút đại đột, giận hờn nên sinh sự, nếu mọi chuyện đều giải quyết ổn thỏa thì không phải có thể hòa hợp hai bọn chúng với nhau rồi

hay sao, hơn nữa có thể mượn tay Kim Phụng trừng trị tên rỗng thối đó một trận.

- E hèn, cho ta có ý kiến. Hai người có thể hiện nguyên hình người được không, như vậy có lẽ sẽ dễ nói chuyện hơn.

Kim Long và Kim Phụng im lặng một lúc rồi từng người một dần dần hiện rõ sau màn kim quang sáng chói. Một nam tử tuấn mỹ cùng một nữ tử dung nhan mỹ lệ đúng là một cặp trời sinh nha.

Lúc này mới nhìn sang nam nhân đứng bên cạnh, một thân hắc y khuôn mặt lãnh đạm quan sát sự việc xảy ra từ đầu đến giờ. Từ lúc Kim Long và Kim Phụng gây chiến đúng là nàng có dành cho hắn ít sự chú ý hơn, lúc này cũng nên nhờ từ hắn một chút sự trợ giúp.

- Thiên Kỳ, chàng nói có phải không, nếu đã yêu nhau sao lại làm khổ nhau như vậy. Ta chính là đau lòng thay cho bọn họ, rõ ràng là Kim Long vì Kim Phụng mà phải tiếp cận với Khổng Tước, mà Kim Phụng cũng chính là yêu Kim Long nên mới làm như vậy. Cổ nhân có câu có yêu mới có hận, nếu không yêu sao lại có hận chứ.

Nghe xong một bài diễn thuyết của nàng hắn cũng chỉ gật đầu nhẹ, nói một câu đầy sủng nịnh.

- Nương tử chính là trời, nương tử nói gì thì đều là đúng như vậy.

Hắn nói rất hay, nhưng không có đúng ý nàng. Nàng muốn hắn phải nói ra vài lời có ảnh hưởng đến cái tên rỗng thối đó, chí ít nó cũng là hộ thân của hắn mà. Tay nàng khẽ động véo một miếng da trên cánh tay hắn, bốn mắt nhìn nhau muốn thông điệp gửi đi chính xác và nhanh chóng.

- Thiên Kỳ, chàng nói có phải không????

Nàng nhấn mạnh từng từ một khiến hấn nhanh chóng hiểu ra, nhưng mà những lời nói kiểu như vậy nếu nói trước mặt nàng thì không vấn đề, đằng này có thêm hai tên này nữa khiến hấn.....ngại....

- À...Ừ....Nương tử nói phải. Yêu nhau thì không nên làm tổn thương nhau, cho người một cơ hội chính là cho mình một cơ hội. Không nên vì một số chuyện không đáng mà hối hận cả đời. Khi đã yêu một người thật lòng có nghĩa ta sẽ chấp nhận thứ tha, chấp nhận hy sinh, chấp nhận chờ đợi suốt đời suốt kiếp. Dù là hóa thành hồn ma đợi chờ một nghìn năm để gặp lại người trong một khoảnh khắc cũng không bao giờ hối hận. Nương tử, vi phu sẽ đối với nàng như vậy suốt đời suốt kiếp.

Bàn tay tăng thêm lực đạo, vô tình xiết chặt cổ tay hấn. Một nét buồn tiếc nuối thoáng qua trên mặt vô tình rơi vào tầm mắt hấn. Hấn ngượng ngùng gãi đầu, biểu tình như vậy của nàng là như thế nào, không lẽ hấn đã nói sai? Những lời vừa rồi cũng chính là những lời xuất phát từ tâm của hấn.

Nàng không ngờ rằng hấn có thể nói như vậy. Dù là hóa thành hồn ma đợi chờ một ngàn năm để gặp người trong một khoảnh khắc cũng không hối hận sao? nếu như nàng rời đi như vậy hấn cũng sẽ như những lời vừa rồi, nguyện sẽ đợi chờ nàng suốt đời suốt kiếp sao? "Thiên Kỳ à, chàng thật ngốc".

Kim Long và Kim Phụng bị ảnh hưởng không nhỏ từ những lời hấn vừa nói, tâm tình tuy có chuyển biến nhưng vẫn còn do dự. Nỗi lòng chất chứa bao nhiêu năm sao có thể bài trừ ngay một khắc được chứ.

Nàng cũng không vội vàng thúc ép, quả xanh ép chín sẽ không ngọt, sự tình chuyển biến như vậy đã là quá tốt rồi. Họ cũng cần có thời gian suy nghĩ thêm, nhưng nàng tin nhất định cuối cùng họ sẽ trở lại bên nhau thôi.

- Hai người cứ từ từ suy nghĩ, còn một chuyện khác ta muốn hỏi, đó chính là làm sao có thể liên hợp Bách Nhật Thần công và Phong Hỏa chương?

Vẫn là tên rồng thối đó lên tiếng trước, thanh âm cũng không ấm là bao, âm trầm và lãnh đạm.

- Ta là hiện thân của Phong Hỏa chương, chim chết là hiện thân của Bách Nhật Thần công. Chỉ cần chúng ta hòa hợp hai viên linh đan lại là sẽ được.

Nàng cảm thấy nhẹ đi phần nào, nếu như vậy thì tốt rồi, chỉ cần nàng đầu tư chút chất xám vào case này là được. Nàng sau đó ngay lập tức nhìn về phía hắn nói vài câu tựa như vô tình mà cố ý đả kích tâm tính Kim Long và Kim Phụng

- Vậy sao? Thiên Kỳ à, nếu như Kim Long và Kim Phụng không chịu hòa hợp linh đan thì dân chúng sẽ trải qua kiếp nạn khó lường, ta tin chắc hai bọn họ sẽ không vì chuyện riêng của mình mà nhẫn tâm như vậy đâu.....

Quả nhiên những lời nàng nói đều một phát đánh vào trọng yếu. Năm xưa Kim Long và Kim Phụng liên kết với nhau hết thủy cũng là vì cứu muôn thú thoát khỏi kiếp nạn, chắc chắn lần này cũng sẽ không khoanh tay đứng nhìn, nhưng vì tự tôn bao năm sao có thể một phút bị đánh sập nên Kim Long và Kim Phụng không thể ngay lập tức làm lành với nhau được.

- Được, ta đồng ý. Nhưng sau khi cứu nhân gian thoát khỏi kiếp nạn ta cũng sẽ không tha thứ cho đồ rồng thối này đâu.

Ngữ khí Kim Long vang lên hùng hổ không kém.

- Chim chết, ta mới là người nên nói như vậy. Vì đại cuộc ta đành chịu thiệt thòi.

Mọi chuyện coi như ổn thỏa, thứ yếu hiện tại là phải trở về bàn tính thật kỹ càng kế hoạch tác chiến cùng mọi người. Nhắc đến mới nhớ, nàng và hắc đều không biết địa phương mình đang đứng là nơi nào, e rằng chỉ có hai nhân vật kia mới có thể giải đáp.

- Hai người khoan tranh cãi tiếp, ta muốn hỏi hiện tại làm sao có thể thoát ra khỏi chỗ này được?

- Thừa chủ nhân, đơn giản thôi, hai người cứ nhắm mắt lại ngay lập tức sẽ thoát ra ngoài.

Nàng và hắc làm theo lời Kim Phụng nói, quả nhiên sau khi mở mắt ra đã quay về thực tại, là đang ngồi dưới tán đào bay lá tả trong gió. Mỉm cười nhẹ với đối phương, xác thực cả hai đều bình an vô sự, nàng nhớ lại cảnh tượng xảy ra vừa rồi là thực hay hư?

Còn chưa đợi nàng hoài nghi xong, một giọng nói quen quen khiến nàng giật mình thanh tỉnh.

- Chủ nhân, người lý nào lại chưa đứng dậy?

A! đây chẳng phải là Kim Phụng sao? có nghĩa là mọi chuyện vừa mới đây là sự thật.

Hai vị trưởng lão và những người xung quanh không dấu nổi vẻ kinh ngạc. Ngay sau khi nàng và hắc đọc xong khẩu huyết xung quanh liền bị một khối ánh hào quang bao bọc. Sau một hồi lâu ánh hào quang dần mất đi, nhưng xuất hiện trước mặt họ không phải hai người mà là bốn người. Ngoại trừ nàng và hắc thì nam tử và nữ nhân kia là ai?

- Đây.....hai người là ai?

Nàng và hắc kể lại hết sự việc vừa xảy ra, sự xuất hiện của Kim Long Kim Phụng, cách liên hợp Bách Nhật Thần công và Phong Hỏa chương.

Sau một ngày vất vả Tuyết Sơn lại rộn rã hơn, thường ngày chỉ có ba cặp đôi trời đánh cãi nhau nàng và hấn, Trương Phi và Tiểu Thanh, Triệu Tấn và Tiểu Yến, giờ lại xuất hiện một cặp đôi truyền kiếp mới là Kim Long và Kim Phụng thật khiến hai vị trưởng lão đau đầu.

- Chủ nhân, trời đã tối rồi. Hôm nay ta cùng với tên rồng thối này ngủ ở đâu?

Quả là một vấn đề nan giải, Tuyết Sơn lại không phải là khách điểm, gian phòng nghỉ ngơi không nhiều. Chính hấn và nàng đêm hôm trước phải nhường hai phòng của mình cho Tiểu Thanh và Tiểu Yến, bọn họ mới thành thân nên không thể chia rẽ được, bây giờ e rằng thân nàng cũng lo chưa xong.

- Cái này.....hiện tại chỗ này có bốn phòng ngủ, một phòng của gia gia, một phòng của sư bá, hai phòng còn lại của Tiểu Thanh và Tiểu Yến....ta e đêm nay các người tạm thời ngủ ở phòng khách vậy....

- Đại tì, không được! người vì bọn em mà phải ngủ phòng khách ngày hôm qua rồi, bây giờ nhường phòng khách cho bọn họ thì người và hoàng thượng sẽ nghỉ ở đâu?

- Thôi thì bốn chúng ta ở chung một phòng còn bốn người họ ở phòng còn lại.

Nàng chỉ lần lượt vào bốn nam nhân đối diện rồi lên tiếng, đây cũng coi như cách giải quyết ổn thỏa nhất đi.

KHI HOÀNG HẬU NỔI GIẬN!!!

Từ Dạ
www.dtv-ebook.com

Chương 41: Sự Vùng Lên Của Đấng Mày Râu.

Nam phòng.

Mỗi người một vẻ suy tư chẳng nói thành lời. Lúc này Triệu Tấn mới đứng dậy khỏi ghế toan bước ra khỏi phòng.

- Đứng lại, Triệu Tấn. Người muốn đi đâu? Không phải là nhớ nương tử đến không chịu nổi rồi chứ?

- Nào có, ta muốn đi hóng mát thôi. Mà sao người lại nói ta, ta nghĩ người mới là đang nhớ nương tử của mình không chịu nổi.

Họ đường đường là một tướng quân thống lĩnh vạn quân, sao có thể thừa nhận mình đang nhớ thê tử. Thật mất mặt!

Kim Long chứng kiến biểu tình của hai người không khỏi lắc đầu.

- Hai huynh cãi làm gì, nếu muốn thì cùng ta đến phòng họ có sao đâu.

- Nhưng đêm hôm thế này chúng ta đến liệu có ổn không?

- Không sao, đâu nhất thiết phải vào phòng, chỉ cần ngồi trên mái nhà là được rồi.

Hai người họ đương nhiên là đồng ý rồi nhưng mà còn phải dè dặt xem sắc mặt của hoàng thượng. Hẳn lúc này đang ngồi trên bàn cầm một quyển sách trên tay, nghe thấy những lời vừa rồi không khỏi nhắc nhở một tiếng.

- Nửa đêm ngồi trên mái nhà nghe lén chuyện của nữ nhân thật mất mặt nam nhi, ta sẽ không đi theo các người.

Dù câu nói này là nhắc nhở nhưng họ cũng hiểu ý, người nói "ta sẽ không đi theo các người" có thể tạm hiểu là "các người có thể đi, nhưng còn ta sẽ không đi", như vậy là ngầm đồng ý rồi.

Nữ phòng.

Nhờ có sự xuất hiện của Kim Phụng mà nhiều chuyên mục nóng hổi được nêu ra, cuối cùng câu chuyện tập trung vào đề tài nóng nhất.

- Tiểu Thanh tí tỉ, Tiểu Yến tí tỉ, hai người nhanh có tiểu bảo bảo nha, ta rất muốn chơi với bảo bảo.

Hai người ngay lập tức cúi gầm mặt, hai má nhanh chóng hiện lên hai mảnh đỏ hồng.

"Biểu tình này thật khác lạ, từ trước đến giờ chưa có lúc nào họ nữ tính và hiện dụ như vậy, này chắc chắn do tên họ Trương và họ Triệu dạy hư rồi".

Nàng nhất định không bỏ qua cho họ.

- Đúng đúng, ta cũng muốn bế bảo bảo nha – nàng bất ngờ cầm tay Tiểu Yến khiến cô giật mình một cái, e là sóng gió sắp đến – Thế nào Tiểu Yến, đêm qua nhất định là có rồi đúng không?

Tiểu Yến sắc mặt càng khó coi hơn trước, chỉ biết bặm môi thật chặt, tay nắm thành quyền thầm nghĩ "Đại tỉ, người cứ nhớ gieo gió sẽ gặp bão đi".

Tiếp theo nàng lại cầm tay Tiểu Thanh nói những lời tương tự.

- Tiểu Thanh, e thì thế nào?

Không một phản ứng khác, vẫn là cái cúi mặt và vẻ ngượng ngùng nữ tính. Nhưng ai bảo họ là do nàng đào tạo ra chứ, lý nào lại ngoan ngoãn chịu nàng ức hiếp như vậy.

- Kim Phụng à, người hần là không nên nói hai bọn ta, bọn ta mới thành thân thời gian còn quá ngắn, nhưng mà đại tỉ lại khác. Người đã cùng hoàng thượng rất nhiều đêm ở Trúc Mai điện nha, có khi giờ tiểu bảo bảo cũng lớn rồi. Hay người xem thử cho đại tỉ đi.

"A, hai em lại còn dám phản kháng à, còn non tay lắm. Ta và Thiên Kỳ cũng còn chưa làm cái chuyện kia thì làm sao mà có được. Lần này không xử đẹp hai em thì sao xứng làm Nhật Song Vương".

- Kim Phụng, người thử bắt mạch cho ta xem.

Kim Phụng hồ hởi bắt mạch cho nàng, hy vọng nhỏ nhoi là bắt được hỷ mạch nhưng đáp trả lại chỉ là cái lắc đầu tiếc nuối.

- Hazzz, làm hai em thất vọng rồi.... – Kèm theo một nụ cười nguy hiểm.

- Tiểu Yến à, trên cổ áo em dính cái gì kia, để ta lấy xuống cho.

Nàng nhẹ nhàng đặt tay lên cổ áo Tiểu Yến sau đó không biết vô tình hay cố ý mà kéo thấp cái cổ áo xuống.

- Tiểu Yến, sao khắp người em đều là vết bầm tím thế này. Nói đi là ai đã bắt nạt em, có phải tên Triệu Tấn chết tiệt đó không? Không được rồi, ta cũng phải kiểm tra xem Tiểu Thanh có bị như vậy không.

Và cuối cùng cả hai vạt áo đều bị kéo xuống, trên người bọn họ đều là những dấu ấn hồng nhạt, có những chỗ đậm màu hơn một chút, nhưng nàng lại cố tình cho đây là những vết bầm tím lớn.

- Hai em! chuyện thư thế này sao không nói cho ta biết, có phải hai tên khốn kiếp đó đánh hai em thành như vậy không? Ta sẽ tìm hai tên đó tính sổ ngay bây giờ.

Quả nhiên sắc mặt hai bọn họ tái nhợt đi, ngay cả Kim Phụng cũng thành sắc mặt trắng xanh. "Theo như Tiểu Thanh và Tiểu Yến tử tử nói thì chủ nhân đã cùng hoàng thượng làm nhiều lần rồi, không lẽ lại không biết những dấu vết đó là gì, lại mặc nhiên nói là bị đánh. Chủ nhân ơi người không biết thật hay giả ngu đây?"

- Đại tử à, người ta cho bọn em đi.

Lúc này hai bọn họ mới giương cờ đầu hàng, thú thật họ không phải là đối thủ của nàng.

Ngay từ lúc bắt đầu nàng đã phát hiện trên mái nhà có vài tên nam nhân thối đang nghe lén, vì vậy chưa muốn mọi chuyện kết thúc dễ dàng như vậy, lại cố tình giả ngu thêm chút nữa.

- Hai em nói gì thế, ta là đòi lại công bằng cho hai em mà.

Biết đại tử đang cố tình làm khó nhưng ngoài cách hạ mình nài nỉ bọn họ chẳng biết làm gì khác.

- Đại tử à, bọn em sai rồi, không nên có mắt mà không có núi Thái Sơn, không nên chọc giận người, không nên lấy trứng chọi đá, không nên chọc gậy bánh xe, không nên múa dùi qua mắt thợ, không nên xem thường đối thủ, không nên nghĩ mình hơn người, không nên.....

- Thôi! Một đồng "không nên" của hai em làm ta đau cả đầu. Nhưng ta thật sự không biết vì sao hai em bị đánh thành ra như vậy mà còn cố tình bao che cho hai tên khốn đó. Kim Phụng, lúc trước ngươi và Kim Long dù gì cũng là phu thê, ngươi nói xem vì sao Trương Phi và Triệu Tấn lại dám đánh Tiểu Thanh và Tiểu Yến đến mức này.

Bị điểm danh Kim Phụng giật bắn người. "Chủ nhân quá cao tay khiến người khác không đỡ nổi. Nhưng bản thân chưa có lần nào đắc tội với người sao người lại nhẫn tâm kéo ta vào cuộc?".

- Cái này...chủ nhân....họ không phải bị đánh mà là.....

- Là cái gì????

- Là.....là người nên đi hỏi hoàng thượng là sẽ biết. Không lẽ hoàng thượng chưa làm như vậy với người sao?

"Hắc hắc, Kim Phụng. Không hổ danh tồn tại hơn ngàn năm, cũng có chút cơ trí, nhưng mà....vẫn còn non lắm!".

- Chưa, làm sao Thiên Kỳ lại dám đánh ta như vậy. Không lẽ Kim Long đã từng làm như vậy với người sao?

Không nghĩ tới nàng lại hỏi lại như vậy, Kim Phụng suy nghĩ một chốc mặt bỗng nhiên đỏ bừng.

"Đương nhiên là có rồi, lại còn nhiều là đằng khác".

Những hồi ức tươi đẹp chưa nhớ được bao nhiêu thì sắc mặt Kim Phụng lại trùng xuống khi nhớ đến hình ảnh hắc cùng ả Khổng Tước lăng lờ ở cùng với nhau, tâm liền dâng lên một cỗ bức tức.

- Chưa! Hắc là nam nhân vô dụng, là đồ yếu sinh lý, có khi còn bị liệt dương. Chủ nhân, người không biết đâu nhiều khi ta còn hoài nghi hắc không phải là nam nhân nữa.

- Ầm!!!!!!!!!!!!!!!

Câu nói của Kim Phụng vừa mới kết thúc thì trên mái nhà truyền xuống một tiếng động cực lớn. Mái nhà mỏng manh dễ vỡ nay đã không còn hình dạng ban đầu nữa.

Một lỗ thủng chừng bằng cái bàn ăn lớn hiện ra trước mắt, ngàn vạn vì sao lấp lánh trên bầu trời cùng ông trăng hiền dịu đang nhìn xuống gian

phòng. Đương nhiên nàng cũng phải mỉm cười đáp lại để ăn mừng một phi vụ thành công mỹ mãn.

Mọi người còn lại chưa kịp hiểu sự tình gì đang xảy ra thì đã thấy nam tử mặc hắc bào tiến đến, đôi mắt đỏ ngầu như ác quỷ.

- Chim chết, người nói ai là nam nhân vô dụng, ai là đồ yếu sinh lý, lại còn không phải nam nhân???

Khí thế bức người toát ra từ nam nhân đối diện khiến Kim Phụng nuốt một ngụm khí lạnh.

"Thôi xong, lần này chết chắc rồi, dù gì cũng là nhục mạ danh dự nam nhi của hãn, chắc chắn hãn sẽ không bỏ qua".

- Rồing....rồing thối, sao người lại ở đây?????

Chưa kịp đợi hãn trả lời thì nàng đã lên tiếng.

- Không chỉ có hãn, các người sao còn chưa ra đây!

Bị điểm mặt chỉ tên Trương Phi và Triệu Tấn phi thân xuống, khuôn mặt bày tỏ sự ăn năn hối cải giống như vừa phạm tội bị người khác bắt gặp.

- Trương Phi / Triệu Tấn, sao chàng lại ở đây. Đêm hôm khuya khoắt lại trốn trên mái nhà nghe nữ nhi nói chuyện, chàng nói xem nếu chuyện này truyền ra ngoài thì sao?

- Nương tử, nàng bình tĩnh....ta không phải cố ý, ngàn vạn lần đừng có bao giờ truyền ra ngoài, nếu không ta không còn mặt mũi nào thống lĩnh vạn quân nữa.

Nhìn thấy sắc mặt bọn họ như thế nàng rất muốn bật cười nhưng lại phải kìm nén. Nhân cơ hội này Tiểu Thanh và Tiểu Yến phải nhanh chóng thực hiện chủ trương nữ quyền được đại tể truyền bá từ trước.

- Chàng muốn như vậy cũng được, chỉ cần trở về viết giấy kê khai tất cả những tài sản hiện có và giao lại cho thiếp là được. Thiếp muốn ngay sáng ngày mai có được.

Trương Phi và Triệu Tấn đau khổ ôm nhau, đúng là huynh đệ tình thâm, cách thức chia sẻ nỗi đau cũng hết sức thân thiết.

- Phong Thiên Kỳ, thuộc hạ của chàng đã nhận lỗi rồi chàng còn chưa mau xuống đây sao???

"Là nàng đang gọi ta sao?" rõ ràng hãn đã ẩn thân rất tốt, làm sao nàng có thể phát hiện được. Tốt nhất không nên xuất hiện, có khả năng nàng chỉ đang cố tình gọi thử thôi.

Không nhận thấy sự phản hồi từ hãn nàng lại mỉm cười bí hiểm "Giả ngu sao? chàng đừng có mơ!"

- Phong Thiên Kỳ, nếu chàng không mau ra đây thì đừng mong đến chuyện thành thân cùng ta!

"Hử, nàng dám lấy chuyện này ra uy hiếp ta sao? Nữ nhân chết tiệt này luôn luôn muốn ta vào đường cùng mà". Không còn sự lựa chọn nào khác hãn đành phải phi thân xuống trước mặt nàng.

- Nương tử, nàng gọi vi phu có chuyện gì sao?

Thấy hãn xuất hiện ba nam nhân còn lại đều tỏ vẻ bất ngờ, thậm chí còn có chút khinh thường.

"Hử, chẳng phải ban nãy người nói nghe lén chuyện của nữ nhân thật mất mặt, hoàng thượng sẽ không đi theo, sao giờ lại ở đây?"

Hãn ho khan một tiếng để không bị những ánh mắt chết người kia giết chết.

- E hèn, hôm nay thời tiết nóng nực, ta là muốn đi dạo.....

Hoàng thượng đúng là giả nai, ai đời lại đi dạo trên mái nhà của nữ nhân chứ. Biết là người đang nói dối nhưng không dám phản bác, chỉ mong lần này hoàng hậu có thể trị người thật nặng, bọn họ bị phạt thì hoàng thượng cũng phải bị phạt mới công bằng.

- Đi dạo trên mái nhà sao? Thiên Kỳ, ta không biết chàng còn có sở thích đó. Chàng chắc hẳn biết hai thuộc hạ của chàng phải làm gì rồi đúng không, tài sản của chàng nhiều hơn, ta sẽ cho chàng nộp muện hơn một chút. Trưa mai ta muốn có danh sách tất cả tài sản của chàng.

Một lời nói xuống như đá nặng ngàn cân, họ sao có thể đỡ nổi, nường tử là trời, mà trời là lớn nhất, họ sao có thể thắng nổi đây.

Nhìn thấy hần, Trương Phi, Triệu Tấn có ý định rời khỏi nàng nhanh chóng gọi lại.

- Các người đi đâu? Phòng này do các người phá, nội trong đêm nay ta muốn hoàn chỉnh trở lại, còn phòng của các người đêm nay chúng ta sẽ ngủ ở đó.

Trước sự tình hỗn loạn, nữ nhi nhìn nàng với ánh mắt tôn sùng, còn nam nhân nhìn nàng với ánh mắt khiếp sợ. Hoàng thượng sao lại có thể sống chết yêu một hoàng hậu như vậy chứ. Ngay cả Kim Long đang khí giận ngút trời cũng phải tạm quên đi để nhìn cách nàng xử lý mọi chuyện, đến khi nhớ lại nỗi hận thì Kim Phụng đã sớm rời khỏi.

Ba người mặt như đưa đám, tài sản mất hết thì chẳng còn thiết tha gì nữa, giờ chỉ còn lại ánh mắt căm hận nhìn Kim Long.

- Tại sao người lại phá nát mái nhà, hại chúng ta thê thảm như vậy?

Kim Long từ trước đến giờ vẫn chưa quên ý niệm thua dưới tay nữ nhân, vì vậy trong tâm nảy ra ý chí phản kháng.

- Mọi người phấn chấn lên, tại sao chúng ta phải sợ nữ nhân chứ. Đến lúc này chúng ta phải hiệp lực chống lại họ.

Nhìn thấy ánh mắt sáng ngời từ người anh bạn, bọn họ cũng muốn thử, nhưng mà được sao?

- Kim Long, người có chủ kiến gì sao?

Kim Long cười nham hiểm, đương nhiên là có.

- Họ đã muốn ta sửa lại mái nhà trong đêm nay thì.... – Rầm!!!! Kim Long vung một chưởng thật mạnh vào gian phòng khiến nó đổ nát- Ta sẽ phá hỏng hết!

Ba người chứng kiến cảnh sụp đổ trong tích tắc, thầm nuốt một ngụm khí lạnh, không biết ngày mai lão bà của mình sẽ phản ứng ra sao nếu chứng kiến số phận không may mắn của gian nhà này.

- Mọi người không nên quá lo lắng, nếu như bây giờ không chấn chỉnh thì sau này chủ nhân và mọi người chắc chắn sẽ rất thảm. Ngày mai chỉ cần cứng rắn giữ đúng quy củ như quân đội là được, nhớ rằng tương lai tốt đẹp đang chờ phía trước.

KHI HOÀNG HẬU NỔI GIẬN!!!

Từ Dạ
www.dtv-ebook.com

Chương 42: Bình Yên Trước Dậy Sóng

Chương 42. Bình yên trước dậy sóng.

Hắn tuy không ủng hộ họ nhưng cũng không thể phản bác, hắn rất muốn nhìn thấy nương tử của mình phản ứng như thế nào, dầu biết rằng dù gì nàng cũng thắng nhưng hắn cảm thấy rất thú vị.

Những động tĩnh bên ngoài không thể lọt khỏi tầm mắt của nàng được, dám có ý phản kháng sao, chờ đấy. Vì đang ở gian phòng của hắn nên giấy bút luôn sẵn có, và một kế hoạch mới lại nhen nhói.

- Tiểu Thanh, Tiểu Yến các em qua đây, cầm lấy giấy bút này đi.

Tiểu Thanh và Tiểu Yến không biết nàng muốn làm gì nhưng vẫn một mực làm theo. Đại tì làm gì chẳng có mục đích, chần chẫn lần này mấy lão công kia sẽ thê thảm lắm đây.

- Đại tì, bây giờ chúng ta làm gì?

Nàng mỉm cười nham hiểm, nói một từ hết sức ngắn gọn.

- Hưu thư!

.....

Buổi sáng tốt lành, phải chuẩn bị kỹ càng cho trận nổi dậy giành chính quyền sắp tới. Nàng và mọi người bước ra ngoài chứng kiến một cảnh tượng huy hoàng nhất trong lịch sử.

Hoàng đế Phong Thiên Quốc đứng sừng sững trước một cái cây lớn, vì đêm qua chịu một lực không nhỏ nên cây đã gãy vài cái cành lớn. Đứng bên cạnh là hai vị tướng quân dày dạn kinh nghiệm điều khiển vạn quân chinh chiến sa trường, đứng đằng sau nguyên là vương của các loài vật tung hoành ở Ma Vực ngàn năm nay. Nhưng mà ấn tượng nhất vẫn là cái background đồ võ đằng sau. Ngôi nhà bằng nửa tồn tại hơn 20 năm đã sụp đổ trong một đêm, giờ chỉ còn một đồng đổ nát.

Sự xuất hiện của những "lão bà" khiến họ cảnh giác lùi về sau một bước, sau đó Trương Phi đại diện bước lên trước.

- Tiểu Thanh à, ta nghĩ....ách ta nghĩ nàng nên dịu dàng một chút. Dù gì ta cũng là phu quân của nàng, nàng là thê tử hết thảy nên nghe lời ta....

- Tiểu Yến, nàng cũng vậy, nàng bớt hung dữ một xíu sẽ đáng yêu hơn rất nhiều. Cổ nhân nói "tại gia tòng phụ, xuất giá tòng phu", nàng đã gả cho ta rồi thì nên nghe lời ta mới phải.

Hai người họ vừa nói vừa lau đi mồ hôi lấm tấm trên mặt. Không thể ngờ được việc chống lại "lão bà" của mình lại khó khăn hơn đánh địch rất nhiều.

- Phong Thiên Kỳ, còn chàng thì sao, chàng muốn ta phải thế nào?

Thanh âm nàng vang lên nhẹ nhàng như nước mùa thu, nhưng chắc chắn không có gì tốt lành. Người ta nói sự im lặng quá mức sẽ là báo hiệu của cơn đại hồng thủy sắp đến, quá mức kinh hoàng. Hơn nữa nàng lại còn gọi đầy đủ họ và tên của hắn nữa, đây là lần thứ hai, lần đầu tiên là tối hôm qua khi nàng gọi hắn lộ diện.

- Nương tử, nàng luôn biết rằng đối với vi phu tất cả lời nàng nói đều đúng mà.

Ách, lúc này ba nam nhân còn lại mới nhìn hắn với ánh mắt không mấy thiện cảm. Phản bội huynh đệ, đáng chém! Nhưng không được, vì người là hoàng thượng...

- Hoàng....hoàng...thượng. Sao người lại thay đổi nhanh như vậy? chẳng phải tối qua người.....

- Tối qua ta có nói gì sao?

- Người không nói nhưng cũng không phản đối mà.....

Tiểu Yến và Tiểu Thanh vẫn giữ im lặng từ khi xuất hiện, lúc này mới có hành động phản ứng lại. Họ bước gần đến phía "lão công" của mình rồi nhét vào tay họ một tờ giấy nhỏ.

Trương Phi và Triệu Tấn mở ra xem, xem xong sắc mặt hai người trở nên tối sầm.

- Nương....nương tử...nàng sao lại viết hưu thư....nương tử, nàng suy nghĩ lại đi, là ta đã sai rồi.....

Kim Long thấy khí phách hai huynh đệ giảm đi đáng kể buông lời nhắc nhở.

- Trương Phi, Triệu Tấn, hai người phải nhớ lại những lời ta nói tối qua. Phải quyết tâm đòi lại tự tôn của nam nhi.

Còn chưa đợi họ tiêu hóa hết câu nói vừa rồi nàng đã nháy mắt ám hiệu với Kim Phụng. Lúc này Kim Phụng lẩm bẩm cái gì đó trong miệng, ngay lập tức Kim Long ngã lăn ra đất ôm đầu giãy giụa.

- Đồ rồng chết, người chán sống hay sao mà lại đi xúi dục bọn họ làm càn. Người đừng quên ta năm xưa lão nhân đã cho ta câu chú văn này để trị người, nếu người còn làm càn ta liền đọc tiếp.

Thê thảm, chỉ có một từ này thôi vẫn chưa đủ miêu tả tình thế cấp bách thế này. Khí thế nam nhi hùng hực bị đàn áp đến mức không thể nào thấp hơn, chỉ hận không có một nơi nào trốn tránh thực tế khắc nghiệt này.

- Chim chết, chú văn là để người sử dụng như vậy hả. Người có biết khi đọc chú văn người ta sẽ đau chết đi sống lại không!!!! Á !!!!!

- Hừ, vẫn còn sức phản kháng, xem ra vẫn còn đọc chưa đủ.

Xem ra tình thế trước mặt khiến nàng rất hài lòng, dám âm mưu tạo phản sao, đừng có mơ. Trò hay vẫn còn đang tiếp tục mà.

Lúc này nàng mới dùng vạn lý truyền âm gọi hai vị trưởng lão đến, thử xem họ sẽ phản ứng ra sao nếu như biết được căn nhà trúc gấm bó hơn 20 năm qua bị mấy tên này một chương phá sạch.

- Nương tử à, bọn họ đã biết sai, nàng có thể hạ thủ lưu tình không?

Sự lợi hại của nàng hẳn đương nhiên biết rõ, nếu như không nhanh chóng cứu vãn thì chắc chắn bọn họ sẽ bị chinh đến thê thảm. Lúc này chỉ còn cách cầu cứu nương tử thôi.

- Thiên Kỳ à, chàng đừng quá nóng vội, rất nhanh nữa thôi chàng sẽ có phần.

Nàng nhẹ nhàng buông một câu nói rồi rất nhanh nháy mắt với đồng minh. Bây giờ không còn là sân khấu của các nàng nữa, phải nghỉ ngơi lấy lại sức.

Lúc này hai vị trưởng lão cũng vừa từ sau núi trở về, chứng kiến cục diện trước mắt không thể hoang mang hơn, đó là một cảnh nước mất nhà tan, đau từng khúc ruột. Gian nhà yêu dấu hơn 20 năm giờ chỉ còn đồng đố nát, là lai? Là ai đã tạo ra cục diện này.

- Nói! Ai làm?

Chẳng mất mấy thời gian mà tìm được thủ phạm, các nàng đều đồng loạt chỉ tay về bốn tên nam nhân trước mắt, và rồi tội danh đã được thành lập.

.....

Đến giờ Ngọ, đoàn người vẫn lao động say xưa, kẻ kéo gỗ người dựng nhà. Đường đường là chỉ huy thiên binh vạn mã nhưng lại không hề có chút kinh nghiệm trong việc dựng nhà, căn nhà được dựng lên sau đó lại đổ sập xuống, sơ qua cũng phải hơn bốn lần.

Qua một ngày mệt nhọc, một chỗ trú nắng trú mưa tương đối ổn được dựng lên. Mọi chuyện tưởng như sẽ tương sáng hơn khi căn nhà hoàn thành, không ngờ rằng ngoài việc đó tối nay hai vị trưởng lão còn bắt họ quỳ ngoài rừng đào không được ăn cơm. Nhưng mà cũng đúng thôi, ai bảo đêm không ngủ mà lại đi phá nhà!

Tại nhà bếp.

- Tiểu Yến, Tiểu Thanh, hai em cầm đồ ăn đi đâu?

Hai người họ bị giọng nói của họ làm giật mình, nhanh chóng dấu đồ đang cầm trên tay ra đằng sau.

- Không có gì, đại tể, bọn muội chỉ đang dọn dẹp nhà bếp thôi. Giờ xong rồi, bọn muội xin phép đi trước.

Nói xong không ai bảo ai, hai người rất nhanh chóng rời khỏi. Nàng cười khổ trong lòng, hai nha đầu này dấu đem đồ ăn đến cho hai tên ngốc kia, tưởng nàng không biết sao, chỉ là nàng cố ý để họ đi.

Một lúc sau, lại đến lượt Kim Phụng lần mò vào nhà bếp, nhìn thấy nàng đứng đó cũng không khỏi giật mình một cái. "Giờ này đã khuya sao chủ

nhân còn đứng ở đây chứ, định dọa người sao?"

- Kim Phụng, khuya rồi sao người lại đến đây?

- À.....chủ nhân, do ta lúc tối ăn ít nên thấy đói, định đến mang ít đồ ăn ra bên ngoài ăn cho đỡ đói.

- Chứ không phải người định mang đến cho tên rỗng thối đó chứ? –
Nàng giả bộ ngu ngơ hỏi.

- Sao có thể, hăn tốt nhất đói chết đi!

Kim Phụng ngay lập tức phản bác, nhưng sau đó cũng nhanh chóng rời đi, trên tay cầm theo một giỏ thức ăn đầy.

Lại một lần nữa phải lắc đầu cười khổ, rõ ràng còn tình cảm sao lại phải trốn tránh chứ.....

Nàng nhìn lại trên bếp xem còn thứ gì có thể ăn được không, nhưng mà đã bị bọn họ mang đi hết rồi.

"Vậy hăn ăn gì?"

Nghĩ đến nàng có chút áy náy, hăn từ sáng đến giờ làm việc vất vả, lại không được ăn gì chắc là rất đói, nhưng hiện tại trong bếp đã hết đồ ăn, phải làm sao đây?

"Hay là mình tự làm đồ ăn cho hăn"

Rất nhanh nàng đã bị ý tưởng của mình hù dọa, lần trước chẳng phải đã thiêu cháy Ngự Thiện Phòng rồi sao, nhưng nếu không nấu thì hăn biết phải làm sao?

Chiến đấu trong bếp hơn một canh giờ, cuối cùng trên tay nàng cũng có thành quả - mấy cái bánh bao nóng hổi mới ra lò. Cũng may chưa đến mức

đốt cháy gian bếp của gia gia, nếu không ngày mai chính nàng lại phải đi dựng lại thì khổ.

Tiết trời xuân se se lạnh, gió phất phơ cuốn theo từng lớp cánh đào uyển chuyển chao mình trong gió. Trong cánh rừng đào nguyên sơ tĩnh mịch, một bóng dáng nam tử suy tư ngồi trên mỏm đá rêu phong phủ kín.

Nàng đứng từ xa quan sát thật kỹ bóng dáng quen thuộc phía trước, khuôn mặt nam tử vì được ánh trăng phản chiếu mà thêm vài phần mịn hoặc, nhưng sao nàng lại thấy có thêm chút buồn man mác. "Đã là giờ Mùi rồi ,Trương Phi, Triệu Tấn và Kim Long đã rời đi rất lâu rồi, chàng vì cố sự gì vẫn còn lưu lại?".

- Thiên Kỳ, khuya rồi sao chàng vẫn còn ngồi đây?

Nghe thấy giọng nói ấm áp và quen thuộc, hắn quay lưng lại khẽ cười.

- Nàng về phòng nghỉ ngơi đi, tiết trời xuân lạnh không tốt cho sức khỏe của nàng đâu.

Giọng nói chứa đựng sự quan tâm sâu sắc, nhưng sao nàng vẫn thấy phảng phất đâu đó chút hờn dỗi, không phải hấn giận vì cho rằng nàng vô tâm đó chứ?

- Chàng nhìn xem, ta vì một nam nhân mà phải chiến đấu trong bếp suốt một canh giờ. Đã vậy hấn lại còn không muốn nói chuyện với ta, vô cớ giận dỗi ta nữa. Ta phải làm sao bây giờ?

Hắn lúc này mới quay lại nhìn kỹ bộ dáng nữ tử trước mặt, một thân nhem nhuốc, đầu tóc rối bời, trên mặt còn có vài vết nhọ nôi nữa. Bất giác hấn bật cười kéo nàng vào lồng ngực ấm nóng của mình.

- Nương tử, nàng là vì ta nên đã vào bếp hơn một canh giờ sao?

- Chàng còn nói nữa, ta chính là một kẻ ngu ngốc nên mới vì một tên ngu ngốc làm một việc đại ngu ngốc như thế này. Giờ chàng cứ ngồi đây đi, ta trở về.

Trong câu nói vang lên nồng đậm mùi vị giận dữ, phải chăng tình cảm ta đặt vào người quá nhiều nên nảy sinh một cỗ suy tư, muốn được người quan tâm, muốn được người dỗ dành. Hẳn biết một khắc trước đây sự vô tâm thoáng qua của mình đã làm nàng tổn thương.

- Nương tử, là vì phu không tốt, đừng giận ta nữa mà. Để xem nương tử hôm nay làm cho vi phu món gì nào.

Hắn mở chiếc giỏ nhỏ trong tay nàng, nhẹ nhàng nâng niu như một bảo vật. Hơi nóng bốc ra từ chiếc giỏ hòa quyện cùng sương đêm lạnh lẽo của mùa xuân làm thành một làn khói tinh khôi huyền ảo.

- Nương tử, là bánh bao sao. Vi phu rất muốn ăn, vi phu rất đói.

Hắn cầm chiếc bánh bao trong tay hít một hơi sâu, tận hưởng hương vị của hạnh phúc, của ngọt ngào sau đó cắn một miếng nhỏ.

- Sao vậy, rất khó ăn sao?

Thực ra vì quá vội nên nàng cũng chưa có ăn thử, xem ra lần này cũng không khả quan cho lắm, vẫn là phiên bản lỗi rồi.

Hắn không đáp lại nghi vấn của nàng, lẳng lặng ăn hết chiếc bánh bao cầm trên tay.

- Nương tử, đây là món vi phu thấy ngon nhất từ trước đến giờ.

Không thể tin nổi vào tai mình, nàng vươn hai tay vòng qua cổ hắn bày tỏ sự vui sướng tột cùng.

- Thật không, kỳ thật lần đầu tiên ta làm bánh bao, cũng không chắc có ăn được không, chàng thấy ngon là tốt rồi. Vậy ta sẽ ăn cùng chàng co vui nhé.

Nàng hồ hởi cầm chiếc bánh bao lên nhai ngấu nghiến, thực ra từ tối đến giờ nàng cũng chưa ăn được bao nhiêu, lúc này dạ dày cũng đang đình công. Chiếc bánh bao thơm phức tỏa ra hơi nóng ngào ngạt, mang theo hy vọng dạt dào trong nàng.

Mọi thứ cứ mãi như thế thì thật tốt, nhưng ông trời có bao giờ đối tốt với ai điều gì đâu. Tất cả mọi hy vọng vụt tắt giống như bị người khác đặt xuống để giày chà đạp ngay sau khi nàng cắn miếng đầu tiên. Cố gắng nhai, cố gắng nuốt nhưng kỳ thật miếng bánh đó không thể nào trôi qua khỏi cổ họng được. Nó là cái món dở nhất nàng từng ăn từ trước đến giờ.

- Như vậy mà chàng cũng ăn được sao, thôi chàng đưa hết giỏ bánh lại cho ta, để ta nhờ Tiểu Thanh làm món khác cho chàng ăn tạm vậy.

Không để nàng có cơ hội thu hồi giỏ bánh trên tay về, hăn vội vàng đứng dậy đưa giỏ bánh lên cao.

- Nương tử, ta lại thấy ăn rất ngon, nàng hãy để vi phu ăn hết giỏ này nhé.

Nàng biết hăn đang dối lòng, nhưng điều này lại khiến nàng rất vui, tâm như có một cỗ ấm áp truyền vào.

- Thôi được rồi, chàng ngồi xuống đây từ từ rồi ăn, ta sẽ không lấy mất cái giỏ đó đâu.

Nàng đưa bàn tay bé nhỏ nắm lấy tay hăn, kéo hăn ngồi xuống chỗ trống bên cạnh. Con người nhạy bén của hăn nhìn chăm chú từng hành động nhỏ của nàng, cuối cùng sự chú ý lại dồn lên bàn tay kia.

- Nương tử, nàng bị thương sao?

Trên bàn tay trắng nõn xuất hiện hai vết đỏ hồng, lại còn có bóng nước nổi lên khiến tâm hần đau vô cùng. Không lẽ đây là do nàng làm bánh cho hần mà bị bỏng.

- Không sao, chỉ là vết bỏng nhỏ thôi, chàng không cần quá lo lắng đâu.

- Im lặng!

Hần lạnh lùng vang lên hai từ, đôi mắt lại chăm chú nhìn vào hai vết đỏ hồng. Hần không cầm được mà thối nhẹ lên đó, hơi ấm phả ra khiến nàng khẽ run người một chút. Vết bỏng đã không còn rát nữa, giờ chỉ còn lại cảm giác ấm cứng rớt vào tim.

.....

KHI HOÀNG HẬU NỔI GIẬN!!!

Từ Dạ
www.dtv-ebook.com

Chương 43: Đại Phá Mê Hồn Trận.

Gánh nặng vận mệnh nhân gian đang đè nặng trên vai, hơn ai hết hai vị trưởng lão dồn hết cơ trí tìm cách phá giải trận. Hiện tại Bách Nhật Thần công và Phong Hỏa chưởng đã liên hợp với nhau, ít nhất Sát Huyết Hồn trận lúc mới đầu hình thành sẽ bị áp chế phân nửa sức mạnh, nhưng nếu trong vòng một canh giờ sau khi trận hình thành mà không phá được trận có nghĩa vĩnh viễn không còn cơ hội.

- Sư huynh, ngày mai sẽ là Xuân phân, nhưng ta vẫn chưa hiểu hết được hàm ý trong câu nói sư phụ để lại. "Huyết phụng long ải âm dương" có hay chẳng ẩn chứa nhiều hàm ý.

- Tam đệ, trong câu này nhất định chứa huyền cơ, ải "âm dương" có hay chẳng đó là cửa ải giữa hai trạng thái đối lập nhau, ví dụ như lửa – nước, nóng – lạnh, sáng – tối, vận động – bất động, sống – chết....

Hỏa vương suy ngẫm lại câu nói vừa rồi của Lão hoang đồng, không hẳn là không có lý, nhưng không biết sư phụ muốn ám chỉ đến loại trạng thái nào?

Khi xưa người vì một nữ nhân mà dày công sáng tạo ra Sát Huyết Hồn trận, tất cả bởi vì nổi oán hận âm dương chia cắt, người côi âm kẻ côi dương. Không lẽ.....

- Sư huynh, rất có thể ải âm dương ở đây chính là ranh giới giữa sự sống và cái chết. Huynh còn nhớ năm xưa sư phụ ôm xác hoàng hậu của Vạn Trùng Hoa quốc đứng trên đỉnh Tuyết Sơn bảy ngày bảy đêm, ngay sau đó người lại đóng cửa luyện công, Sát Huyết Hồn trận cùng thời gian đó mà được sáng lập ra.

Lão hoang đồng trầm mặc hồi lâu, đôi hàng lông mày bạc trắng khẽ nhấp nhô theo cái từng cái nhăn này, phản chiếu theo ánh nến in bật trên vách tường. Vẻ mặt lo lắng dần dần tạc sâu in hằn trên gương mặt đã quá nhiều vết nhăn.

- Hazz, sư phụ, ân oán đời trước sao người lại tính trên đầu những đứa trẻ tội nghiệp này chứ.

Hỏa vương nhận ra biểu tình khác thường trên mặt sư huynh, chính mình cũng linh cảm chuyện không hay sắp xảy ra. Hỏa vương đưa tay lên bấm đoán vận mệnh trời đất đang luân chuyển.

- Không hay rồi nhị sư huynh, vùng Tây Nam lưu vực sông Lưỡng Hà có biến động. Giờ là mùa xuân đáng lẽ khí nóng phải di chuyển theo hướng Tây Nam lan tỏa đến lục địa bên cạnh, nhưng lúc này khí nóng lại được linh khí từ Lưỡng Hà hấp thụ, vì tụ tập khí nóng quá nhiều nên băng trên sông sẽ tan chảy rất nhanh. Tình hình này tiếp tục diễn ra vùng hạ lưu chắc chắn sẽ ngập lụt. Hơn nữa.....

- Hơn nữa làm sao?

- Hơn nữa có một sức mạnh bí ẩn nào đó đang làm rung động địa chất ở đáy sông. Năm xưa đại sư Linh Giác Tự đã phong ấn toàn bộ hàn khí, độc khí, oán khí dưới đáy Lưỡng Hà, nếu đáy sông bị nứt thì toàn bộ hàn khí, độc khí và oán khí tích tụ mấy chục năm nay sẽ thoát ra. Lúc đó khí nóng và khí lạnh gặp nhau sẽ sinh ra một nguồn nội lực cực mạnh phá hủy vạn vật.

Không hay rồi, đây không phải âm dương đảo lộn sao? Việc này xảy ra chắc chắn sẽ gây ra hậu quả không hề nhỏ.

- Sư đệ, rất có thể Tà Thần đã đặt trung tâm Sát Huyết Hồn trận ở nơi đó. Từ xưa đến nay Lưỡng Hà chính là con sông mang long mạch của Phong Thiên quốc, Tà Thần có dã tâm như vậy chắc chắn sẽ dùng sức mạnh

của Sát Huyết Hồn trận phong ấn long mạch khiến Phong Thiên quốc mãi mãi không thể trở mình.

- Như vậy thì nguy rồi, bây giờ báo cho tất cả mọi người khởi hành đến Lưỡng Hà trước khi Sát Huyết Hồn trận có đủ uy lực phá hủy vạn vật trong vòng 30 dặm.

Đoàn người khởi hành cấp tốc ngay trong đêm, mỗi người một nỗi suy tư riêng. Lần khởi hành này lành ít dữ nhiều nhưng họ không thể không đi. Trách nhiệm đặt trên vai quá lớn khiến họ phải tạm gác hạnh phúc, bình yên và tình cảm của bản thân sang một bên, cho dù phải hy sinh tính mạng thì cũng không hề hối tiếc.

Mọi người đi liên tục một ngày đêm không ngừng nghỉ, cuối cùng cũng đã đến được Lưỡng Hà.

Lưỡng Hà là một con sông lớn, bắt nguồn từ cao nguyên của Khiết Đan, kéo dài gần như xuyên suốt lãnh thổ Phong Thiên quốc. Đây là con sông dường như vẫn còn nguyên thủy hoang dã, mang sức mạnh cuộn cuộn kinh thường chưa được con người khai hóa.

- Theo như dự đoán, chỉ còn khoảng nửa canh giờ nữa Sát Huyết Hồn trận sẽ được khởi động, chúng ta nhất định phải phá xong trận trong vòng một canh giờ.

Đêm nay trăng rất tròn không hề bị mây đen che phủ, nhưng ai biết được một giây tiếp theo thôi sẽ có chuyện gì xảy ra. Một mảnh lặng tĩnh lạ thường, lặng đến mức có thể nghe thấy nhịp thở của đối phương hòa cùng chiếc lá khô lìa cành chao mình trên không làm thành tiếng xạo xạo.

- Nương tử, ta nhất định sẽ bảo vệ nàng.

Hắn nắm đôi bàn tay nhỏ bé đã lạnh đi vì gió xuân, giờ phút này thật không thích hợp nói lời yêu đương nhưng hắn rất muốn chở che cho nàng,

hơn ai hết hẳn hiểu rằng thà hẳn là người đau đớn còn hơn để nàng chịu bất kỳ một thương tổn nhỏ nào.

- Thiên Kỳ, hãy hứa với ta dù cho bất kỳ chuyện gì xảy ra chàng cũng phải tiếp tục sống thật tốt, tất cả con dân Phong Thiên quốc đều cần chàng trở về. Ta nhất định sẽ không sao.

Một câu dối lòng cũng đủ để mang lại cái ấm áp thật nhẹ, chỉ cần người vui ta cũng thấy yên lòng...

Nửa canh giờ trôi qua trong im lặng, nếu tất cả cứ mãi như vậy thì thật tốt, sẽ không có tranh đấu, không có chia ly và mất mát.

- Âm!!!!!!!!!!!!

Một tảng đá to vỡ tung tóe, nước từ con sông không ngừng cuộn mình gào thét. Một vòng tròn đỏ ngẫu xuất hiện bao quanh một vùng trời rộng.

- Sát Huyết Hồn trận đã khởi động rồi, mọi người nhớ cẩn thận. Xú nha đầu, Thiên Kỳ hai con bắt đầu đọc khẩu huyết Bách Nhật Thần công và Phong Hỏa chương đi, còn Kim Long và Kim Phụng cũng hãy bắt đầu hòa hợp linh đan, tất cả phải diễn ra đồng thời.

Bốn người ngồi thành một đường thẳng, Kim Long hộ pháp sau lưng hẳn còn Kim Phụng hộ pháp sau lưng nàng.

Kim quang chói sáng tỏa ra bốn phía tạo thành một vòng tròn nhỏ sau đó lớn dần lên. Dần dần lớp kim quang hòa quyện vào mảnh không đỏ ngẫu khiến màu đỏ không còn đậm như lúc đầu nữa.

- Sức mạnh của Sát Huyết Hồn trận đã tạm thời bị áp chế, chúng ta còn một canh giờ để hoàn thành tất cả. Khi tiến vào trong trung tâm của trận phải hết sức cẩn thận.

Mười người khăn trương bước qua vòng tròn đỏ, vì sức mạnh của nó tạm thời đã được áp chế nên lực cản không quá lớn. Mười người võ công đều thuộc hàng cao thủ, nội lực phi thường nên muốn đi qua không phải chuyện khó.

Quả nhiên sau khi bước qua vòng tròn đỏ cảnh vật đột nhiên biến đổi khôn lường, trước mắt không còn là con sông nữa mà là một rừng cây âm u huyền bí. Vẫn là một mảnh tỉnh mạch dị thường nhưng trong tâm ai cũng hiểu đó là sự tĩnh mạch ẩn chứa dư vị chết chóc.

"Roạt rào" một âm thanh rất nhỏ len lỏi qua từng tán lá càng ngày càng lớn dần.

- Nương tử, ta nghe thấy có âm thanh rất lạ.

Nàng cũng nhận thức được sự hiện diện của nó, hồi chuông cảnh báo liên tục vang lên khiến hơi thở nàng toát ra lạnh lẽo. Khi con người ta rơi vào nguy hiểm, bản năng sẽ được bộc lộ rõ nét nhất. Lúc này khí thế bức người của một sát thủ thế kỷ 21 tỏa ra ngày càng nồng đậm.

Cánh rừng này rất giống với rừng nhiệt đới, nơi luôn có những sát thủ rình rập cướp đi sinh mệnh con người. Nàng nhắm chặt hai mắt, tất cả giác quan được thức tỉnh đến mức tối đa.

"Roạt rào", âm thanh một lần nữa lại cất lên nhưng lần này lại rõ ràng hơn những lần trước, có vẻ nó đang tiến lại gần nơi mọi người đang đứng. Nàng rất nhanh đã đoán được thứ đó là gì.

Một đám dây leo phóng ra với tốc độ chớp nhoáng, cuốn chặt lấy đôi chân của nàng lực đạo mỗi lúc một mạnh thêm, dần dần đám dây leo vươn thân mình xiết chặt hai cổ tay nàng. Tất cả những người còn lại cũng bị đám dây leo tấn công, trong tình huống này dù có kiếm trong tay cũng không thể làm gì được.

Tiểu Yến bị dây leo xiết chặt cổ, tay chân không có cách nào cử động, đường khí ngày càng ít, hô hấp càng thêm khó khăn phút chốc trước mặt đã trở nên mờ ảo.

Triệu Tấn cũng gặp rắc rối không nhỏ với đám dây leo, nhưng khi nhìn thấy Tiểu Yến đang gặp nguy hiểm bèn bất chấp tất cả, trường kiếm vung lên chém mạnh vào đám dây leo đang cuốn chặt vào cổ cô. Đám dây leo không hề bị đứt một cọng nào mà kiếm của Triệu Tấn đã sút mẻ một miếng.

Tình thế ngày càng cấp bách, tình hình Tiểu Yến đã không thể cầm cự được nữa. Lúc này Triệu Tấn dồn nội lực kéo đứt thân dây leo đang xiết chặt tay mình sau đó chạy đến bên phía Tiểu Yến, một lần nữa cầm xoi dây leo trên cổ Tiểu Yến giựt đứt thành hai đoạn.

- Tiểu Yến, nàng không sao chứ?

Triệu Tấn đỡ Tiểu Yến ngồi dậy, gỡ hết đám dây leo còn sót lại trên người cô, giọng điệu lo lắng.

- Ta không sao, Triệu Tấn cảm ơn chàng.

Hơn ai hết nàng là người hiểu rõ càng vắng vùng nhiều thì dây leo càng xiết chặt hơn. Vì bọn họ chưa từng vào rừng nhiệt đới bao giờ cho nên không hề nhận thức việc làm vừa rồi của mình càng dồn bản thân vào chỗ nguy hiểm.

Sau khi bị giựt đứt, đám dây leo cơ hồ càng tấn công mãnh liệt hơn, đặc biệt tại vị trí Tiểu Yến và Triệu Tấn đang đứng, từng lớp từng lớp dây từ trong bụi rậm lan ra, phút chốc đã dang kín tứ phía.

Dây leo sợ nhất là lửa, nếu như có một mối lửa đốt trụi chỗ này chắc chắn chúng sẽ tự biến mất.

- Mọi người hãy đứng im bất động, càng cử động nhiều dây leo càng xiết chặt. Kim Long, người hãy phun một mồi lửa về phía đồng lá đằng kia cho ta!

Cũng may trong thời khắc nguy hiểm cái tên rỗng thối này không thích tranh cãi với nàng, hẳn chỉ nghe nàng nói một câu ngay lập tức phun một quả cầu lửa về đồng lá khô.

Thời điểm này chỉ cần chờ đợi hơi nóng phát ra làm dây leo tự động biến mất. Nhưng càng chờ đợi càng thấy có gì đó không đúng, vì sao dây leo càng lúc càng tấn công dữ dội hơn, thậm chí còn mọc ra nhiều hơn nữa.

Kim Long gào thét, hét ra một câu chỉ trích.

- Nữ nhân ngu ngốc, người lại bắt ta làm cái việc ngu ngốc như thế này sao? Người xem mọi người rất nhanh sẽ bị người hại chết.

Đám dây leo không giống bình thường, không sợ bị đao kiếm chặt đứt, càng không sợ bị lửa thiêu là vì sao?

Đáng chết!

Sao nàng lại quên mình đang ở trong Sát Huyết Hồn trận, ngũ hành đều bị đảo ngược. Thân dây leo vốn là thuộc mệnh Thổ, theo ngũ hành thì "Kim khắc Mộc, Mộc sinh Hỏa". Vì tất cả đã bị đảo ngược nên sẽ thành "Mộc khắc Kim, Hỏa sinh Mộc" vì vậy binh khí chém dây leo sẽ bị gãy, lửa đốt dây leo sẽ làm chúng càng được sinh ra nhiều hơn.

Nếu như vậy rất có thể "Mộc khắc Thổ" sẽ đảo ngược lại thành "Thổ khắc Mộc", có nghĩa những thứ từ đất sẽ có thể chém đứt thân dây leo, nhưng lúc này lấy đâu ra binh khí bằng đất chứ?

Nàng cẩn thận nhìn thật kỹ xung quanh, tìm kiếm thứ gì đó có khả năng trợ giúp được. Cuối cùng lực chú ý dồn hết đến một bãi đất lầy nhỏ cách đó

không xa.

Có cách rồi!

Nàng đọc khẩu huyết điều khiển Bách Nhật Thần kiếm hướng phía bãi đất lầy, thân kiếm vô hình bởi vì phủ trên mình lớp bùn đất nhanh chóng hiện hình rõ trong không khí. Cầm trường kiếm trong tay nàng vung vài đường chặt đứt đám dây leo đang ngày càng dày lên kia, quả nhiên kiếm đi tới đâu dây leo đứt lìa tới đó.

Sau một hồi đánh chém lũ dây leo đã không còn, mọi người ai nấy đều thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này hắc mới nhẹ bước đến cạnh nàng, cầm cổ tay đã có hai vòng đỏ lên thối nhẹ. Có trời mới biết được lúc nhìn thấy nàng bị tấn công hắc lo lắng đến mức nào, nhưng chính bản thân hắc cũng không có cách nào thoát ra khỏi chỗ đó để đến bên nàng.

- Nương tử, nàng không sao chứ?

Nàng con mắt thâm trầm quan sát mọi vật xung quanh, vừa rồi là nàng quá sơ xuất nên mới để mọi chuyện diễn ra như vậy. Nàng cũng chỉ đáp lại câu hỏi của hắc với thanh âm vang vô cùng lãnh đạm, vì giờ đây bản năng của một sát thủ chính thức hiện hữu.

- Ta không sao, mọi người chú ý một chút.

- Phải rồi, xú nha đầu, tại sao vừa rồi Bách Nhật Thần kiếm sau khi dính bùn đất mới có thể chặt đứt đám dây leo kia.

Nàng giải thích hết những gì mình vừa nhận ra, như vậy sẽ giúp mọi người có thể tự bảo vệ bản thân mình.

Khu rừng này rất đặc biệt, không hẳn như những khu rừng bình thường, chắc chắn có người đang điều khiển đằng sau. Không còn nghi ngờ gì nữa, chắc chắn là kẻ giả mạo đó – Mộc hộ pháp.

Điều quan trọng nhất hiện tại là dụ ả ta ra nếu không sẽ mất rất nhiều thời gian đối phó.

Nàng đứng giữa rừng cây rộng lớn, giọng điệu vang lên mang đậm mùi khiêu khích.

- Mộc hộ pháp, ngươi còn không mau ra đây, hay là vì dung nhan của người mỹ lệ đến mức không dám đứng trước mặt ta. Ha ha.

Lời nói vang lên quả nhiên có tác dụng. Từ phía cổ thụ dần dần biến đổi, rất nhanh những cổ thụ này di chuyển thành một vòng tròn vây quanh bọn họ lại.

- Mê Hồn trận.

- Thiên Kỳ, chàng biết trận này?

- Đúng, ta đã từng gặp một lần.

Hắn nhận thức được cảnh vật biến đổi lúc này có phần giống với trận địa hắn đã gặp phải khi giao chiến với quân Khiết Đan ba năm về trước. Trận này thay đổi khôn lường, khiến người ta ở mãi trong đó không dám bước chân ra khỏi vòng tròn do cổ thụ tạo thành. Điểm mấu chốt của trận là người bày trận phải ẩn thân ở một cây cổ thụ trong số đó, chỉ cần tìm ra cái cây đó thì sẽ có thể phá trận.

Lúc này trong không gian vang lên tiếng cười nói của nữ nhân.

- Ha ha, con tiện nhân họ Hoàng kia, người chết đến nơi rồi mà vẫn còn ngạo mạn. Lúc trước người hạ Bạch Thạch tán hủy dung nhan của ta thì

phải biết sẽ có ngày này. Ha ha, chết đi!

Lúc này trên mỗi thân cây bắn ra vài chục mũi phi tiêu về phía trung tâm. Mọi người vùng binh khí phòng bị khiến phi tiêu rơi rập khắp mặt đất.

Đáng chết!

Nếu tình hình này tiếp tục tiếp diễn sẽ rất mất thời gian và sức lực. Thời gian trận hình thành đã được hơn một khắc, không thể chậm trễ hơn. Hẳn ghé vào tai nàng nói nhỏ.

- Nương tử, nàng cứ tiếp tục khiêu khích ả ta cho tinh thần thoải mái, chuyện còn lại để vi phu lo.

Nàng đương nhiên hiểu được ý tứ của hắn, tiếp tục nói ra những câu khiến Thổ hộ pháp hận không thể chém nàng thành trăm mảnh ngay lập tức.

- Ai da, ta nói người nghe, ngày đó sau khi hạ Bạch Thạch tán vào trà của người ta rất hối hận..... – nàng cười gian xảo – Nhưng không phải hối hận vì đã hạ độc người là hận vì đã không bỏ thêm vài gói nữa. ha ha!

- Con tiện nhân, người còn ngông cuồng vậy sao? Một lúc nữa thôi sau khi người ngã xuống, ta sẽ vẽ vài đường cơ bản trên khuôn mặt đáng ghét của người, để xem người sẽ vui vẻ ra sao.

"Hừ, chỉ sợ lúc đó người đã là tù nhân của quỷ câu hồn rồi. Hừ".

- Ai da, tiểu thư à, Tiểu Song Nhi (tên của Dương tử lúc ở trong phủ tướng quân – nếu bạn đọc còn nhớ....) sợ quá.... Ta nói người cái tên giả mạo kia! Người đừng có như con rùa rụt cổ trốn mãi sau cái cây thế, có giỏi thì mau ra đây, ta sẽ khoan hồng tha cho người một mạng.

- Người!.....người đừng hòng sẽ dụ ta ra ngoài, ta sẽ không ngu như vậy đâu.

Hắn nhắm mắt nghe thật kỹ thanh âm phát ra sau cổ thụ. Ả ta rất thông minh, cổ thụ di chuyển với tốc độ rất nhanh vì vậy ả có phát ra thanh âm cũng khó bị phát hiện đúng vị trí. Nhưng từ nhỏ hắn đã được sư phụ rèn luyện thính giác, vì vậy đã có thể xác định đúng chính xác ả đang nấp sau cổ thụ nào.

"Đã xác định!"

Hắn dồn nội lực đánh một chưởng thật mạnh về bên trái.

Thổ hộ pháp chính vì bất ngờ trúng chưởng nên nội công tổn thương không nhẹ, vì vậy không còn đủ sức thi triển Mê Hồn trận nữa.

Cổ thụ chuyển động bỗng nhiên dừng lại, Thổ hộ pháp từ trên cây cao ngã xuống đất phun ra một ngụm máu tươi, cặp mắt trừng to nhìn về hướng mọi người.

- Người.....người cố ý.

Nàng nở một nụ cười lạnh kèm thêm tia khinh bỉ.

- Ta không cố ý mà vì người quá ngu ngốc -Nàng nhìn sang hương Triệu Tấn và Tiểu Yến - ả bị trọng thương không nhẹ, nơi này giao cho hai người, bảo trọng.

Còn bốn hộ pháp nữa đang chờ phía trước, nàng không còn thời gian đôi co với ả. Triệu Tấn và Tiểu Yến chắc chắn sẽ có thừa khả năng tiêu diệt ả, nàng nhân cơ hội này nhanh chóng thoát khỏi địa phận "Mộc".

Nhận ra nàng có ý rời đi Thổ hộ pháp tức giận thét lớn.

- Ta không cho phép người rời đi, hôm nay ta nhất định không tha cho người!

Nàng không hề mảy may chú ý đến động tĩnh của ả, lúc này Triệu Tấn và Tiểu Yến đã sớm hướng ả tấn công.

KHI HOÀNG HẬU NỔI GIẬN!!!

Từ Dạ
www.dtv-ebook.com

Chương 44: Công Phá "Thủy" Địa

Vừa qua khỏi khu rừng cảnh vật trước mắt liền thay đổi từ đêm sang ngày. Trước mắt hiện ra một đầm nước rộng mênh mông, mặt hồ trong xanh in bóng gợn mây lững lờ trôi trên nền trời cao hun hút. Không gian quá mức tịch mịch khiến nàng có cảm giác bất an. Nàng nhắm chặt mắt hít thở sâu, cũng không nhận ra trong không khí có gì khác thường.

- Nhị sư huynh, nơi này chắc chắn là địa phận của "Thủy", hộ pháp ở nơi này chính là tên đã cứu Lãnh Tuyết tại rừng đào.

Khác hẳn với không khí u ám trong rừng cây, nơi này quá mức thanh tịnh, non nước hữu tình. Nếu như không phải đang trong lúc phá Sát Huyết Hồn trận thì quả thực lão cũng muốn ở nơi này bế quan luyện công.

- Chim chết, người xem nơi này còn kém xa phong cảnh ở Ma Vực, sau khi phá tan tà thành chỗ này ta sẽ dẫn người về đó chịu không?

Kim Long đột nhiên lên tiếng khiến Kim Phụng không biết đáp lại thế nào cho đúng.

- Ai thèm về cùng người, đồ rỗng thối!

Trong lúc bọn họ đang tranh cãi thì hần cùng nàng lại cảnh giác cao độ. Đột nhiên trên mặt hồ phẳng lặng như tấm gương lần lượt lại hiện ra hình ảnh của mọi người.

Đầu tiên là hình ảnh nàng cùng một nam nhân khác ôm hôn thắm thiết trong rừng trúc. Nam nhân khí chất phi thường, mày râu như kiếm, trên môi

nở một nụ cười mê hoặc. Nữ nhân khuôn mặt thanh tú vùi sâu đầu vào ngực nam nhân, mà nam nhân này không ai khác chính là Tà Thần.

Hắn chứng kiến hết thảy trong lòng dương lên một cỗ tức giận, dù biết đó chắc chắn là cái bẫy của kẻ thù nhưng hắn cũng không thể không để tâm. Hai tay nắm chặt thành quyền, hắn hận ngay lúc này không thể giết chết tên tà Thần đáng ghét kia.

Nàng nhìn hắn, nhận ra một tia ghen tức qua ánh mắt kia, nàng nhẹ nhàng cầm lấy bàn tay đang xiết chặt của hắn. Chút hơi ấm từ tay nàng truyền đến mới khiến hắn hơi thả lỏng đôi chút.

Hình ảnh nàng và tên Tà Thần biến mất, tiếp sau đó lại hiện lên hình ảnh khác. Hắn đang đi dạo trong ngự hoa viên, đi bên cạnh còn có Tần công công và Trương Phi. Từ xa có một nữ nhân một thân y phục sang trọng tiến đến, trên tay nữ nhân này còn đang ôm một đứa bé khoảng chừng hai tháng tuổi.

Sự xuất hiện của nữ nhân này khiến sắc mặt của hắn âm trầm chuyển thành dịu dàng và ôn nhu. Hắn đưa tay ôm lấy đứa bé trên tay rồi lại ôm nữ nhân vào lòng, cả nhà ba người bên nhau hạnh phúc.

Tâm nàng chợt quặn thắt, nếu như ông trời cho nàng cơ hội, nếu như số phận không quá nghiệt ngã thì có lẽ hắn và nàng sẽ là một gia đình hạnh phúc như thế. Giọt nước mắt rơi xuống trong vô thức, rất nhanh nàng đưa tay gạt đi.

Tất cả thay đổi của nàng hắn đều nhìn thấy, ngay cả giọt nước mắt trong suốt ấy. Hơn ai hết bọn họ phải trấn tĩnh, nhất định không để những điều vừa hiện lên ảnh hưởng. Hắn cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên bờ môi căng mọng hơi run rẩy, chỉ một cái chạm nhẹ cũng đủ để hòa tan những bất an trong lòng. Ánh mắt nàng lại trở nên lãnh đạm như trước, nguyên thủy không pha tạp chút ý niệm nào khác.

Mặt hồ tiếp tục biến hóa, các hình ảnh liên tiếp được lướt qua. Lúc này trên mặt hồ lại hiện ra hình ảnh một đôi uyên ương. Nam tử nắm chặt tay nữ tử bay trên cánh đồng hoa dài vô tận, hoa lung linh với đủ mọi màu sắc, từng đàn bướm bay dập dờn đùa nghịch trên tóc nữ tử vẽ thành bức tranh tuyệt đẹp.

Mọi người đều hiểu rằng cảnh đẹp như vậy chính là liều thuốc độc khơi gợi lòng đổ kỵ của con người. Kim Phụng đang nắm chặt tay Kim Long bỗng nhiên hất mạnh một cái.

- Đồ rồng chết thối tha, người từng hứa sẽ dẫn ta đi trên cánh đồng hoa lâu như vậy rồi mà vẫn chưa thực hiện, lúc đầu ta còn tưởng do người vô tâm ai ngờ không phải vậy, tất cả đều vì người đã dành hết cho ả Không Tước kia rồi! Ta ghét người!

Kim Phụng tính khí nóng nảy nên rất dễ bị những chuyện như vậy kích động, mà Kim Long cũng không giữ được bình tĩnh nên đã có tranh chấp xảy ra.

- Chim chết, người có bị thiếu năng không, đã biết đây là bẫy rồi còn tin!

- Ai biết đó là bẫy hay sự thật người và ả ta đã vui vẻ như thế. Ngụy biện!

Một đôi uyên ương số khổ!

Trước tình hình căng thẳng như vậy Trương Phi chỉ còn biết cầm thật chặt tay Tiểu Thanh, thì thào một câu.

- Tiểu Thanh, lát nữa có gì xảy ra nàng nhất định không được tin là thật nghe chưa?

Tiểu Thanh gật đầu nhẹ một cái, cố giữ tâm bình tĩnh, tránh để những ảo ảnh đánh lừa, một khi tâm tình trở nên dao động thì ý chí cảnh giác cũng sẽ giảm dần.

Mặt hồ phẳng lặng bỗng nhiên gợn sóng, dần dần những ngọn sóng nhỏ li di trở nên hung dữ, mỗi ngọn sóng vươn mình lao đến phía mọi người như những con quái vật muốn nuốt gọn con mồi ngay trước mặt.

Ngọn lớn vùi ngọn bé, tất cả nối tiếp nhau không ngừng nghỉ. Ngọn sóng hung dữ nhất cao đến vài chục thước, màu bạc lấp lánh phản chiếu ánh nắng mặt trời khiến người ta lóa mắt. Trên đỉnh ngọn sóng dần dần hiện rõ dáng dấp một nam nhân mặc y phục màu lam, mái tóc phất phơ phiêu dật giữa biển nước mênh mông. Nam tử nở một nụ cười quý quyết lộ ra vẻ bí hiểm, tay phất nhẹ bắn vô số giọt nước ánh bạc về phía đối phương.

Tất cả diễn ra chỉ trong một cái chớp mắt, không gian ngập tràn ý chết chóc và hủy diệt.

Nguy hiểm cận kề càng làm con người ta cẩn trọng hơn, mọi người vận khinh công xoay người né tránh đòn tấn công của Thủy hộ pháp. Những giọt nước bạc lấp lánh chạm nhẹ đến nơi nào thì nơi đó lập tức nổ tung, nếu không may để chúng chạm vào da thịt e rằng hậu quả khó lường.

Nàng đã từng giao đấu với Thủy hộ pháp hai lần nhưng cũng chỉ có một lần chứng kiến loại võ công này của hãn, lần đó hãn xuất hiện ở Tuyết Sơn cứu Lãnh Tuyết, lúc giao đấu hãn chỉ dừng ở mức dùng nước mưa làm vũ khí uy lực đã ghé gớm, thật không ngờ hôm nay hãn lại cao hơn một bậc sử dụng nước bạc này.

Đòn tấn công liên tục giáng xuống dồn dập, nếu cứ duy trì như vậy bọn họ sẽ không thể cầm cự thêm được nữa.

Hãn dồn nội lực đánh một đòn xuyên qua thân thể Thủy hộ pháp nhưng tất cả không có tác dụng, nếu hãn đoán không lầm thì đó không phải thân

xác thực của Thủy hộ pháp mà chỉ là ảo ảnh mà thôi.

Thủy hộ pháp ngăm quan sát trận chiến từ xa, thông qua ảo ảnh trên ngọn sóng để ra đòn tấn công, nhận thấy mọi đòn tấn công của hắc đều không thể làm thương tổn đến mình Thủy hộ pháp lên tiếng cười kinh bỉ.

- Ha ha, chỉ có như vậy thôi mà đòi đánh bại ta sao?

Đúng, hắc nói không sai, tất cả đòn tấn công đang hướng về phía ngọn sóng đều giống như đánh vào không khí, chắc chắn không có tác dụng.

Hỏa vương nhận định tỉ mỉ tình hình từ khi bước vào địa phận "Thủy", khởi đầu là ảo ảnh đánh vào tâm lý đối phương khiến người ta phân tâm mà lơ là cảnh giác, tiếp đó lại là ảo ảnh về những ngọn sóng dữ trên mặt hồ, nếu lão nhớ không lầm thì có lần lão đã được nghe sư phụ nói đến một loại trận pháp khiến người ta lạc vào trong những ảo ảnh, cũng bởi vì dồn hết sức đánh lại những ảo ảnh không có thật, cuối cùng sẽ hao tâm tổn lực, dẫn đến họa diệt thân.

- Ảo Ảnh trận.

Hỏa vương thầm lên tiếng, mà cái tên này sau khi được nàng tiếp nhận liền biến thành cứu tinh của bọn họ. Nàng đã từng đọc trận pháp này trong quyển sách về trận pháp sư phụ nàng - Tà Thiên đưa cho lúc ở dưới vực.

Ảo Ảnh trận lợi dụng hơi nước bốc lên trong không khí và ánh mặt trời để tạo thành các ảo ảnh, mà trận muốn hình thành bắt buộc cần phải ở địa hình có sông hồ lớn và nhất định phải là thời điểm có ánh sáng mặt trời.

Nhưng hiện tại đang là giữa đêm, làm sao có thể có mặt trời ở đây? Nàng chưa từng nghe qua Ảo Ảnh trận có thể vận dụng ánh sáng mặt trăng để khởi động, chỉ có thể là Thủy hộ pháp đã sử dụng Nhật Nguyệt Nghịch trận để đảo ngược ban đêm thành ban ngày, vì vậy nơi này mới đang là ban ngày.

Quả không đơn giản, trận lồng trận khiến người ta thật hoang mang!

Nhật Nguyệt Nghịch trận được hình thành nhờ việc hấp thụ tinh hoa Nhật – Nguyệt vào hai cực âm dương của vòng bát quái, sau đó người bày trận sử dụng linh lực di chuyển vị trí hai cực cho nhau biến đêm thành ngày, biến ngày thành đêm.

Nếu nàng không lằm chằm chắn cơ quan mở trận sẽ hiện diện ở đây, nhưng mà nàng chưa tìm ra. Xung quanh chỉ là cây cối không có gì khác thường, chỉ có duy nhất mặt hồ này có điểm khác lạ.

- Kim Phụng, người hãy biến thân bay lên cao quan sát thật kỹ toàn trận cho ta?

- Dạ chủ nhân!

Kim Phụng ngay lập tức biến thân thành phụng hoàng bay vút lên trời xanh. Ở trên cao mọi thứ trở nên thật nhỏ bé, ngay cả mặt hồ rộng lớn phút chốc nhỏ như lòng bàn tay.

"Hình như mặt hồ có điểm lạ, một nửa bên trái nước vô cùng trong xanh, còn nửa bên phải lại trong suốt, dường như có thể nhìn rõ dưới đáy hồ. Không lẽ chủ nhân đang nghi ngờ điều này sao?"

Kim Phụng biến thân trở lại mặt đất, nhanh chóng bẩm báo lại những gì vừa thấy được.

Quả nhiên là Nhật Nguyệt Nghịch trận, rất có thể cơ quan mở trận chính là hồ nước này, chỉ cần phá vỡ vòng bát quái đã đảo ngược đó thì Nhật Nguyệt Nghịch trận sẽ không còn tác dụng, thời gian sẽ trở lại nguyên trạng là ban đêm, cũng vì thế Ảo Ảnh trận cũng sẽ tan bởi vì không còn ánh sáng mặt trời nữa.

"Làm sao để phá cái vòng bát quái đó?"

Nàng suy nghĩ về vị trí tên Thủy hộ pháp đặt cơ quan mở trận, hẳn là Thủy hộ pháp, là hóa thân của nước vì vậy cái hồ chính là địa phận hẳn có khả năng làm chủ nhất. Rất có thể Thủy hộ pháp cũng đang ẩn thân trong hồ.

Một nụ cười quỷ dị nhanh chóng nở trên môi nàng. "Giờ đã đến lúc trò chơi kết thúc".

- Kim Long, làm phiền người cho ta vài quả cầu lửa thật lớn xuống cái mặt hồ này đi.

Kim Long này giờ vẫn lo lé tránh những giọt nước bạc bắn từ tứ phía, khi nghe nàng nói như vậy không khỏi tức giận.

- Người lại muốn làm cái gì nữ nhân kia, tên Thủy hộ pháp đang ở trên kia, người không đánh lên trên đó thì thôi lại còn muốn ta phun cầu lửa xuống dưới cái hồ làm gì? Cầu lửa của ta sẽ bị nước dập tắt!

Nói xong Kim Long mới nhìn qua sắc mặt của ai đó không được ôn hòa cho lắm. Hẳn tin chắc chắn nàng đã nhận ra được điều gì đó nên mới muốn Kim Long làm như vậy. Nhưng tên Kim Long này vẫn không thích nàng lắm nên tỏ ra khinh thường, mà điều này hẳn không cho phép.

Nhận thấy chủ nhân đang phóng ánh mắt sắc nhọn về phía mình Kim Long không phục nhưng vẫn phải làm theo.

Kim Long tức giận biến thân thành đại Kim Long uốn lượn trên nền trời, mỗi lần há miệng là một quả cầu lửa khổng lồ đánh về phía hồ, tất cả đã có năm quả cầu lửa được hẳn đã tung ra.

Thủy hộ pháp ẩn thân ở đáy hồ bị năm quả cầu lửa do Kim Long phun ra đã thương nghiêm trọng, nội lực vì thế mà suy giảm không ít.

Bình thường nếu cầu lửa đánh xuống chắc chắn sẽ bị nước hồ dập tắt ngay lập tức nhưng trong Sát Huyết Hồn trận ngũ hành bị đảo ngược, vì thế sẽ không phải "Thủy khắc Hỏa" mà là "Hỏa khắc Thủy". Hơn nữa cầu lửa làm nước trong hồ dao động dữ dội khiến vòng bát quái bị hủy hoại, hết thấy Nhật Nguyệt Nghịch trận hay Ảo Ảnh trận đều đã bị phá.

Khốn khiếp!

Thủy hộ pháp chửi thề một câu. Phen này e rằng lạnh ít dữ nhiều!

Sau thời gian ngắn, mọi thứ dần trở lại bình thường, sắc trời ban ngày đột nhiên tối sầm trở lại nguyên trạng là ban đêm. Các ngọn sóng trên mặt hồ biến mất, hết thấy hiện tại chỉ có một trạng thái – Tĩnh!

Thủy hộ pháp bị nội thương không hề nhẹ, pháp lực đã không còn đủ để ẩn thân dưới nước nữa. Lúc này hắn nhanh chóng trôi nổi trên mặt nước để hít thở dưỡng khí.

Xem ra Thủy hộ pháp hiện giờ khó mà thay đổi được tình thế, nàng cũng phải nhanh chóng di chuyển đến địa phận khác, phải nhanh tìm được tên Tà Thần khốn khiếp đó.

- Trương Phi, Tiểu Thanh. Hai người giải quyết Thủy hộ pháp đi, tử huyệt của hắn là vị trí cách Chính Thủy một đốt ngón tay về phía trên.

Trương Phi và Tiểu Thanh rất nhanh hướng kiếm về phía Thủy hộ pháp, trường kiếm vung lên đều nhằm vào tử huyệt.

Thủy hộ pháp không ngờ nàng lại có thể nhanh như vậy nhìn thấu tử huyệt của hắn, nhưng hắn chưa hấn đã mất hết nội công. Trước đòn tấn công của hai người hấn vội vàng phi thân lên bờ, tay áo phất lên bắn ra vô số hạt nước.

Mỗi hạt nước bắn ra đều di chuyển với tốc độ nhanh như chớp trong không khí nhưng vì nội công đã giảm nên tốc độ không còn nhanh như bình thường.

Trương Phi kéo Tiểu Thanh qua một bên, tay cầm trường kiếm vung vài đường, hạt nước va chạm vào trường kiếm kêu leng keng rồi bị lạc hướng bắn vào thân cây.

Thương thế nặng, giờ còn phải vận nội công đánh hai người khiến Thủy hộ pháp phun ra một ngụm máu, máu tươi liên tiếp chảy ra theo khoe miệng, nhiễm đỏ một vùng xiêm y màu lam.

Nhân cơ hội sức tấn công của hãn suy yếu, Trương Phi đánh một chưởng vào ngực khiến hãn lão đảo ngã lăn ra đất.

Tiểu Thanh bay đến với tốc độ nhanh nhất, nhân lúc hãn chưa kịp phản ứng liền dương kiếm đâm thẳng xuống ngực, vị trí cách Chính Thủy hai đốt ngón tay về phía trên.

Tử huyết bị đâm bất ngờ khiến Thủy hộ pháp chết không kịp nhắm mắt.

KHI HOÀNG HẬU NỔI GIẬN!!!

Từ Dạ
www.dtv-ebook.com

Chương 45: Kim – Thổ Liên Hợp (1)

Cửa ải càng lúc càng khó khăn, trực giác mách bảo những cửa còn lại nhất định không dễ dàng gì vượt qua. Hiện tại chỉ còn sáu người bước tiếp vào bên trong trận, bốn người còn lại an nguy còn chưa rõ ràng.

Cảnh vật lại một lần nữa thay đổi, bỗng chốc trên nền trời mây đen ùn ùn kéo đến, che khuất đi mặt trăng trên cao. Nguồn sáng cuối cùng bị cướp mất khiến tất cả chìm vào bóng tối.

Chết tiệt!

Những cửa ải trước nhìn rõ mọi chuyện diễn ra trước mắt còn khó vượt qua, cửa này tất cả đều một màu đen thì nhất định khó khăn gấp bội.

Không gian tản mạn mùi sát khí, nàng nhắm mắt để vận dụng tối đa những giác quan còn lại. Khi lâm vào hoàn cảnh khó khăn bản năng sẽ là thứ duy nhất còn tồn tại khiến người ta vượt qua cõi chết.

Có một cái gì đó rất lạnh, nàng không biết đó là thứ gì nhưng sống lưng nàng bất giác nổi vài tầng hàn khí.

Không khí có pha chút quỷ dị, cũng có chút hỗn loạn. Sự di chuyển này tuy không nhiều nhưng lại là điều không bình thường, nàng cảm nhận được mơ hồ một bức tường thành bằng không khí đang hình thành vây quanh mọi người.

Nàng tin chắc mọi người trong nhóm ai cũng nhận ra điều này, mọi người đã sớm đứng thành một nhóm, lưng quay về phía trong còn bình khí hướng ra ngoài thành một vòng tròn khép kín.

- Chủ nhân, ta có thể biến thân tạo ra lửa để thắp sáng chỗ này, người nghĩ sao? – Kim Long nói.

Hiện tại vẫn chưa xác định được tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì, mọi người lại không thể tiếp tục bị động như vậy, nếu không thời gian sẽ không kịp để phá hết Sát Huyết Hồn trận.

Thời gian đã trôi qua hơn hai khắc, nếu nơi này không nhanh chóng vượt qua thì hậu quả sẽ khó lường.

Nàng và hắc đồng lúc lên tiếng ra hiệu cho Kim Long biến thân, trong nháy mắt Kim Long đã biến thân thành một con rồng vàng phát ra kim quang sáng lạng. Ánh sáng đã có lại, hiện tại quan trọng nhất là xác định nguồn gốc sự chuyển động dị thường của luồng không khí lúc này.

Nàng hướng tầm mắt nhìn ra xung quanh, đập vào mắt là cảnh tượng hàng ngàn lưỡi kiếm vây quanh bọn họ tạo thành một vòng vây kiếm khép kín, mà mỗi một thanh kiếm đều ánh lên vẻ sắc bén chết người.

Không ổn.

Những thanh kiếm này sắp xếp không bình thường chút nào, bức tường thành có dạng hình cánh cung tuyệt nhiên không đơn giản.

- Chết tiệt! Kim Long, người mau biến lại hình người, nếu không sẽ rất nguy hiểm.

Mọi người còn chưa kịp hiểu những lời nàng nói thì không gian đã có biến.

Kim quang phát ra từ cơ thể Kim Long bị những mặt hình cung do những thanh kiếm tạo thành phản chiếu lại.

Mỗi một thanh kiếm phản xạ lại một tia sáng về phía họ, ở đây có khoảng chừng hàng ngàn thanh kiếm, có nghĩa họ sẽ đồng loạt bị hơn một nghìn tia sáng tấn công.

Vì được phản xạ liên hồi nên năng lượng nguồn sáng được tăng lên rất nhiều lần, có khả năng nướng chín tất cả mọi thứ nó xuyên qua.

Những tia sáng này không có thứ gì có thể chặn đứt hay chống phá lại nên cách duy nhất chỉ có thể là né tránh. Mọi người nhanh chóng vận khinh công tránh né những tia sáng đang lao tới, phút chốc bên trong vòng tròn kiếm là một không gian vô cùng hỗn loạn.

Kim Phụng nhón chân tung người lên trên cao tránh một tia sáng đang lao đến từ phía trước. Vừa thoát được một tia lại phải vội vã nghiêng người qua trái để tránh tiếp một tia ở trên cao. Trong lúc tránh tia sáng trên cao đó không hề để ý phía sau lưng lại có hai tia đang lao đến.

Kim Long từ phía xa nhận thấy nguy hiểm đang cận kề vì thế lao thân nhanh chóng đến chỗ Kim Phụng đẩy Kim Phụng ra chỗ khác né tránh hai tia sáng đang lao tới cùng lúc, nhưng cánh tay lại không may bị một tia sáng khác xoẹt qua gây chảy máu.

- Người bị thiếu năng hả, sao lại không biết tránh ra?

Kim Long tức giận quát lên thật lớn, mà chính hành động này cũng làm Kim Phụng bất ngờ.

- Người mới ngu ngốc, ai khiến người đỡ cho ta chứ. Lại còn để tay mình bị thương nữa, người cho rằng người mình đồng da sắt sao?

- Cẩn thận!!!

Hai người họ cãi nhau lại không để ý đến xung quanh, kết quả Hòa Vương lại phải là người lên tiếng cảnh báo hai người họ. Cũng may vừa rồi

họ phản ứng kịp nếu không lại mang trên mình thêm một vết tích nữa.

Không được, nếu như không phá được vòng tròn kiếm này thì mỗi lần ánh sáng bị phản xạ sẽ tăng năng lượng lên gấp đôi, tốc độ di chuyển cũng nhanh hơn, bọn họ sớm muộn gì cũng sẽ thành heo quay.

Nàng đọc khẩu huyết điều khiển Bách Nhật Thần kiếm lao về phía vòng vây kiếm, kim loại va chạm vào nhau tạo thành tiếng keng keng liên hồi, nhưng có vẻ đây cũng không phải kiếm bình thường, sau một hồi va chạm với Bách Nhật Thần kiếm cũng không hề bị sút mẻ.

Nàng cố gắng bình tâm suy nghĩ lại tất cả, có thể sẽ tìm ra được thứ có thể chém đứt những thanh kiếm kia.

Bình thường sẽ là "Kim khắc Mộc", như vậy khi ngũ hành đảo lộn sẽ trở thành "Mộc khắc Kim", vậy rất có khả năng những thứ bằng gỗ có thể chém đứt kiếm ấy. Chỗ này một bóng cây cũng không thấy vậy thì lấy gỗ ở đâu?

- Mọi người, có ai mang theo vật gì bằng gỗ không?

Những người khác đang bận tránh né những tia sáng liên tiếp đâm tới, khi nghe thấy nàng nói vậy cũng chỉ có thể vội vã tìm kiếm trên người mình có thứ gì đó bằng gỗ như nàng cần không.

- Nương tử, cái này được không?

Hắn lấy trong người ra một cây tiêu nhỏ dài chừng hai gang tay. Nàng nhìn thấy cây tiêu hắn lấy ra trong lòng thở phào một cái. Có lẽ sẽ được.

- Thiên Kỳ, chàng hãy dùng cây tiêu này đánh về phía vòng vây kiếm đi, mọi người nếu thấy có đường thoát thì phải nhanh chóng ra ngoài, nếu không sẽ không kịp.

Hắn làm theo lời nàng, phi cây tiêu về phía vòng vây kiếm. Cây tiêu lao vun vút xoay như chóng chóng, rất nhanh đập vào một thanh kiếm. Tiếng rầm rắc vang lên khiến mọi người một phen căng thẳng, có khi nào là cây tiêu vừa rồi bị bạo kiếm chém nát thành vài mảnh không.

Sau vài tích tắc, cây tiêu vẫn xoay vòng vòng rồi trở về trên tay hắn mà không hề bị sút mẻ, ngược lại thanh kiếm lúc nãy thì bị gãy thành ba mảnh rồi rơi xuống đất.

Hắn lại tiếp tục phi cây tiêu về phía khác để phá vỡ liên kết của vòng vây kiếm, liên tiếp những nơi đó tạo thành lỗ hổng do trường kiếm bị đánh gãy. Căn bản bây giờ vòng vây đã không thể nào tạo ra sức uy hiếp lớn đối với bọn họ nữa.

Mọi người nhanh chóng theo những lỗ hổng thoát ra ngoài.

- Nương tử, nàng không bị thương chứ?

Nàng quay về hướng hắn, mỉm cười một cái báo rằng mình vẫn bình an vô sự, như vậy cũng khiến hắn bớt lo hơn.

Trận này quả thật quá nguy hiểm, kẻ tạo ra vòng vây kiếm này ắt hẳn rất tường tận nhân tâm. Bình thường khi tất cả chìm trong bóng tối người ta sẽ sản sinh ra sự cảnh giác lớn, nghĩ rằng mình không nhìn thấy điều gì sẽ rất dễ gặp nguy hiểm vì vậy bằng mọi cách sẽ tạo ra ánh sáng để được an tâm hơn, nhưng không ngờ rằng hành động này sẽ đưa họ đến chỗ chết lúc nào không hay.

Sự việc vừa xảy ra chứng tỏ rằng họ đang ở trong địa phận của "Kim". Ả Ngọc quý phi này xem ra cũng có chút cơ trí, nếu không đã không thể bày được vòng vây kiếm nguy hiểm như vậy.

Hai cửa ải trước sau khi phá xong trận Mộc hộ pháp và Thủy hộ pháp đều lộ diện nhanh chóng, nhưng cửa ải này lại chưa thấy Kim hộ pháp ra

mặt. Linh tính mách bảo mọi chuyện vẫn còn chưa ngã ngũ.

- Gia gia, sư bá. Hai người có nhận thấy có điều gì đó không ổn không?

Hai vị trưởng lão đồng lúc gật đầu, đúng là họ cũng phát hiện có gì đó không ổn. Hai người bọn họ đã lăn lộn trên giang hồ cũng hơn nửa đời người chắc chắn kinh nghiệm có thừa.

Trận pháp nếu như được bày ra cần phải sử dụng nội công của chính người đó để điều khiển trận, nếu như trận pháp bị phá vỡ thì nội lực của người này sẽ bị tổn thương nghiêm trọng. Đúng lý lúc này Kim hộ pháp đã phải hiện thân từ lâu rồi.

Vừa rồi trận pháp đã bị phá nhưng sau đó tất cả lại trở nên yên tĩnh, nhưng điểm yên tĩnh này lại rất đáng ngờ.

- Mọi người có cảm thấy mặt đất đang rung chuyển không?

Kim Long vốn là vương cai quản muông thú dưới mặt đất ở Tây Vực nên đặc biệt nhạy bén đối với những biến đổi trong lòng đất. Vừa rồi Kim Long cảm nhận được trong lòng đất có sự dịch chuyển, mặc dù rất nhẹ thôi nhưng cũng phải hết sức đề phòng.

Nghe Kim Long nói vậy mọi người càng nâng cao cảnh giác đến mức tối đa. Vừa rồi sự dịch chuyển rất nhẹ, ngay cả nàng cũng không hề cảm nhận được, chứng tỏ kẻ địch đã chuẩn bị rất kỹ lưỡng từ trước.

"ẦM!!!!!!!!!!"

Ầm thanh vang dội truyền đến từ phía xa, tứ phía vẫn tối mù mịt khó mà nhận thức được chuyện gì đang diễn ra. Trong những tình huống cấp bách như thế này, tất cả những giác quan còn lại đều phải hoạt động tối đa.

Đâu có vang lên liên hồi âm thanh "rắc rắc" kèm theo đó là tiếng đất đá bị bẻ vụn.

Cơn địa chấn đột ngột gia tăng cường độ, lần này có thể cảm nhận rõ những rung động dữ dội trong lòng đất.

Cũng may lúc này mây đen vần vũ dần dần lui đi, ánh sáng mặt trăng cuối cùng cũng trở lại.

Ngay lập tức ở phía trước cây cổ thụ lớn bị đổ ngã, mặt đất dần dần bị nứt thành một khe lớn rộng đến vài thước, nếu như bị ngã xuống đó chắc chắn hậu họa khó lường.

Khe nứt ngày càng lớn để lộ ra vách vực sâu hoắm, những cây cổ thụ nằm trên đường đi của địa trấn đều bị đánh quật rơi xuống vực tạo thành tiếng vang lớn.

Địa trấn lao nhanh với tốc độ kinh hoàng, chẳng mấy chốc đã gần đến chỗ bọn họ.

Không ổn!

Lúc này khe nứt đột nhiên phân tách thành nhiều khe nứt nhỏ, từng mảng đất bị tách rời sứt lún rơi xuống.

Một cơn rung động với cường độ cực mạnh truyền đến, vùng đất dưới chân bọn họ chẳng mấy chốc bị cô lập và đang dần dần lún xuống.

Mỗi người đều vận khinh công di chuyển đến nơi vững chãi hơn. Phía bên trái cách đó không xa có một mỏm đá nhỏ, cái cây nhỏ mọc ở đó dường như vẫn đứng im sừng sững, không có biểu hiện gì bị ngoại lực tác động.

Có lẽ nơi đó không bị ảnh hưởng của địa chấn.

Hắn kéo tay nàng phi thân đến mỏm đá nhỏ đó, quả nhiên là không bị ảnh hưởng.

Bốn người còn lại – Lão hoang đồng, Hỏa vương, Kim Long, Kim Phụng thì đi theo hướng khác, bọn họ đều đang cố di chuyển đến nơi cách xa mép vực. Đường như những nơi bọn họ chạm chân đến đều bị sụt lún, vì vậy phải liên tiếp di chuyển hết vị trí này đến vị trí khác, tình thế ngày một nguy hiểm.

- Nương tử, nàng đứng ở đây chờ ta. Ta sẽ đến đó tiếp ứng mọi người.

- Được, chàng hãy bảo trọng.

Nàng buông tay hắn ra, gật đầu nhẹ một cái. Võ công của hắn cao như vậy chắc chắn sẽ không xảy ra chuyện gì được, nàng tin tưởng ở hắn.

Lão hoang đồng và Hỏa vương vừa chạm chân đến một khu đất trống cao thì khu đất đó liền lún xuống. Địa chấn đã lan ra khắp nơi, ngay cả khu đất này cũng đã bị cô lập.

Bọn họ tuy là khinh công không thua gì ai nhưng lại rơi vào tình huống vô cùng nguy hiểm. Bởi vì khi vận khinh công cần phải có một điểm đặt chân cố định nhưng từ này đến giờ họ phải liên tục đặt chân lên những khu đất bị sụt lún. Điểm tựa vững chắc không có khiến khinh công bị giảm sút một nửa, hơn nữa sức lực cũng bị tiêu tốn khá nhiều.

Hắn vừa kịp lúc di chuyển đến tung ra một sợi dây cuốn vào mỏm đá cố định nơi nàng đang đứng.

Sợi dây vừa được căng ra chính là điểm tựa vững chắc cho Lão hoang đồng và Hỏa vương đặt chân.

- Sư phụ, sư thúc. Nơi Dương nhi đang đứng không chịu ảnh hưởng của địa chấn, hai người mau di chuyển qua đó.

Ngay lập tức hai người vận khinh công bay về phía nàng. Hãn cũng thu dây về, phi thân quay trở lại chỗ cũ.

Kim Long và Kim Phụng đã sớm biến thân bay trên không trung vì vậy không phải vất vả tránh né như bọn họ.

Nàng cất thanh âm lớn gọi Kim Long và Kim Phụng bay đến, nhưng chưa di chuyển được xa thì Kim Phụng lại đột nhiên mất thăng bằng chao đảo trên không trung rồi lao xuống.

Kim Long thấy vậy ngay tức thì phi thân theo nắm lấy cánh tay Kim Phụng trước khi bị rơi xuống mặt đất.

- Chim chết, người bị sao vậy?

Kim Phụng sau khi được đưa đến chỗ mọi người đang đứng liền biến lại hình dạng con người. Máu trên cánh tay không ngừng chảy ra thấm đẫm lớp y phục.

- Ta không sao, lúc nãy đang định quay về thì đột nhiên bị một vật gì đó đâm vào cánh, chắc chắn có kẻ đánh lén.

Đúng, chỉ có thể đánh lén mới có thể gây ra thương thế nghiêm trọng như vậy, Kim Phụng vốn rất linh hoạt, nếu không phải bị đánh lén thì chắc chắn sẽ không trúng đòn.

- Không xong rồi, mọi người mau nhìn xem.

Hỏa vương chỉ tay lên trời. Lúc này phía cuối chân trời xuất hiện nhiều đám mây vằn vữa mang theo sắc đỏ của máu, nơi đó liên tiếp dội xuống từng đợt sấm sét.

Tại sao lại như vậy?

Kim Phụng lại phun ra một ngụm máu nữa, thương thế ắt hẳn rất nghiêm trọng.

- Chim chết, người sao rồi? Người thấy khó chịu chỗ nào?

Kim Long sắc mặt tối đi vài phần, con người cơ hồ toát ra vẻ giận dữ.

- Kẻ nào dám dùng Thiên Ma Mộc để hại người, ta thề sẽ băm vằm hẳn thành ngàn vạn mảnh.

Thiên Ma Mộc? Nàng chưa từng nghe đến loại cây này, nhưng nghe Kim Long nói như vậy thì có vẻ thứ này liên quan đến thương thế của Kim Phụng.

- Thiên Ma Mộc là gì?

Gia gia trau mày suy nghĩ giây lát, sau đó lên tiếng giải thích.

- Trong truyền thuyết, Thiên Ma Mộc chính là một loại binh khí làm từ gỗ của cây Thiên Ma ngàn năm, đây chính là khắc tinh của "Phụng".

Thương thế của Kim Phụng nặng như vậy nếu không chữa trị kịp thời sẽ nguy hiểm.

- Vậy làm cách nào có thể cứu Kim Phụng?

Kim Long ôm chặt Kim Phụng trong tay lạnh lùng lên tiếng.

- Chỉ có thể dùng linh đan của Kim Phụng để chữa trị vết thương.

- Không được, ta sẽ không sao. Nếu bây giờ thu hồi lại linh đan thì sẽ không thể không chế được Sát Huyết Hồn trận.

- Chim chết, người thừa biết nếu tính mạng người gặp nguy hiểm thì linh đan cũng sẽ tự động quay trở về với người. Vừa rồi khi người bị

thương, linh đan của chúng ta đã không còn liên hợp chặt chẽ như lúc đầu nữa, vì vậy sức mạnh của Sát Huyết Hồn trận mới gia tăng. Hiện tại mọi người cũng đã nhìn rõ.

Nguyên lai là như vậy, nếu như họ không thể phá được Sát Huyết Hồn trận thì nhân gian sẽ lâm vào kiếp nạn diệt vong, nhưng hiện tại Kim Phụng đang gặp nguy hiểm, bọn họ biết lựa chọn ra sao.

Sắc mặt Kim Phụng ngày càng tái nhợt, máu vẫn không ngừng chảy ra len theo vạt áo nhỏ xuống đất.

- Rõng thối ngươi mau dùng phép phong tỏa cắt đứt sự tương thông giữa ta và linh đan, nếu không tất cả mọi người sẽ gặp nguy.

Bọn họ hiểu Kim Phụng muốn hy sinh tính mạng của mình để cứu nhân gian. Nếu được lựa chọn thì ngàn vạn lần họ cũng không muốn như vậy, nhưng tình huống lúc này không cho phép họ có sự lựa chọn nào khác.

- Rõng thối, ngươi mau ra tay. Chẳng phải ngươi luôn miệng gọi ta là "chim chết" hay sao, bây giờ ngươi sắp được toại nguyện rồi.

Kim Long xiết chặt tay thành nắm đấm, một lát sau tạo ra một luồng sáng bạc lấp lánh bao phủ khắp người Kim Phụng.

Nàng nuốt nước mắt vào trong tim, hai người họ là cặp đôi oan nghiệt mà tạo hóa đã tạo ra, cũng giống như nàng và hãn vệ. Nếu có thể nàng sẽ chửi thẳng vào mặt Nguyệt lão hay Ngọc đế gì gì đó, bọn họ mới chính là lòng dạ độc ác không có lương tâm.

- Kim Phụng, ngươi hãy ngậm cái này, hy vọng nó sẽ giúp ngươi cầm cự được đến lúc linh đan quay về.

Lão hoang đồng đặt vào miệng Kim Phụng một viên dược màu đỏ, hy vọng sẽ có thể duy trì mạng sống của Kim Phụng thêm nửa canh giờ nữa.

- Chim chết, người nhất định phải sống, nếu không ta sẽ lại quay về với Khổng Tử, với Yến Vũ, với thật nhiều thật nhiều nữ nhân khác người biết không!

Nếu là bình thường Kim Phụng không suy nghĩ gì mà tranh cãi lại với hắn, còn hiện tại sức lực quá yếu khiến Kim Phụng muốn lên tiếng phản đối cũng không được, đôi mắt khẽ nhắm vùi sâu vào lồng ngực Kim Long.

Kim Long hét lên một tiếng, trong giây phút ấy nàng cảm nhận được nỗi đau đớn uất hận đến nhường nào. Hắn vỗ lên vai Kim Long, lạnh lùng buông lời.

- Hiện tại phải chú tâm, nhanh chóng phá được Sát Huyết Hồn trận để lấy lại linh đan cứu Kim Phụng.

Kim Long không đáp lại, chỉ trầm lặng ôm Kim Phụng trong tay, mâu quang nhú lại toát ra vẻ đầy căm phẫn, thề sẽ băm vằm kẻ nào đã động thủ với Kim Phụng.

KHI HOÀNG HẬU NỔI GIẬN!!!

Từ Dạ
www.dtv-ebook.com

Chương 46: Kim – Thổ Liên Hợp (2)

Địa chấn đã tạm dừng, trên mặt đất là hàng vạn những khe nứt lớn nhỏ chia cắt một vùng đất bằng phẳng thành những ô đất bị cô lập. Thậm chí có những nơi đất đã lún hẳn xuống tạo thành vực sâu thăm thẳm.

Chỉ có vùng đất nơi mọi người đang đứng là còn nguyên vẹn không bị tàn phá. Hiện tại địa phận này giống như một hòn đảo bị vực sâu xung quanh cô lập.

Không gian tản mạn mùi chết chóc ghê người, gió hiu hiu thổi xuyên qua từng lớp y phục khiến người ta bất giác lạnh sống lưng.

Dần dần có một chuỗi âm thanh kỳ dị vang lên, nghe như là những tiếng "Rạo rạo" của côn trùng, mà những âm thanh này lại phát ra từ lòng đất. Nàng đã từng nghe thấy âm thanh này ở đâu đó nhưng nhất thời chưa nhớ ra.

Thanh âm ngày càng lớn, lúc này có vài con xà độc bò lên khỏi khe nứt trườn người về phía địa phận mọi người đang đứng.

Kim Long vung tay áo tạo thành một cơn gió mạnh hất bay lũ xà độc vừa ngoi lên. Dám đến làm hại Kim Phụng, tuyệt nhiên chỉ có con đường chết!

Lũ xà độc bị đánh văng ra xa liền có lũ xà khác thay thế. Trên mặt đất lúc này là hàng vạn con xà độc hung hăng thè lưỡi lao về phía bọn họ. Tứ phía bị bao vây, nguy hiểm ngập trời, không có đường thoát!

Chết tiệt!

Tất cả đều là mưu kế của bọn chúng, lợi dụng địa chấn để dồn tất cả mọi người đến địa phận này, sau đó dùng xà độc tấn công khiến người trong địa phận không có đường lui.

Khoảng an toàn ngày càng bị thu hẹp, lũ xà độc ngày càng lấn tới, thậm chí đã có con lao người đến ý định cắn bọn họ. Cũng may mọi người đều thân thủ phi phàm nên chưa bị trúng độc. Chỉ e lúc sau xà độc quá nhiều họ muốn tránh cũng không được.

Bây giờ thì nàng đã nhớ ra khi nàng giao đấu với Lãnh Tuyết trong rừng đào cũng đã nghe thấy thanh âm này khi ả cắm cây trâm xuống đất. Ngày đó xà độc ít hơn rất nhiều vì vậy nàng mới có thể dùng "Chiêu Sinh Dạ Khúc" để dụ chim ưng đến. Hiện tại là đang ở trong Sát Huyết Hồn trận, nàng muốn dụ chim ưng đến cũng không có khả năng.

Lãnh Tuyết cũng có mặt ở đây, rất có thể ả và Kim hộ pháp đã liên thủ với nhau bày trận pháp này.

Kim Long một tay ôm Kim Phụng, tay còn lại đánh vài chưởng liên tiếp vào lũ xà độc đang tấn công. Một cỗ khí tức tối không ngừng dâng lên, bọn chúng lại còn không biết trước đây Kim Long từng là vương cai quản muông thú dưới mặt đất hay sao lại to gan lớn mật tấn công.

Xà độc chẳng qua cũng là một loài vật bé nhỏ nằm dưới sự cai trị của Kim Long mà thôi, đã là như thế thì chẳng có lý do gì không có biện pháp trừng trị chúng cả.

Kim Long thi triển nội lực, một luồng khí sáng chói phát ra từ lòng bàn tay khiến xà độc lùi lại phía sau vài thước.

Trấn Vũ Càn Khôn của Kim Long một khi xuất ra sẽ khiến muông thú khiếp sợ, lũ xà độc này đương nhiên không phải ngoại lệ.

Từng luồng khí nhanh như chớp bắn ra khiến từng lớp xà độc bắn về phía sau, đất đá vỡ tung tóe tạo thành cảnh tượng hủy diệt kinh hoàng.

Kim Long đã thực sự tức giận, con người nhói lên ánh mắt đỏ như máu, hỏa khí bốc lên ngùn ngụt khiến không gian xung quanh sáng rực vài phần.

Xà độc ngổn ngang trên mặt đất nhưng cũng không khiến Kim Long ra tay nhẹ hơn, thậm chí còn tăng thêm lực đạo. Chẳng mấy chốc lũ xà độc đã bị tiêu diệt hết, không gian lại trở về yên tĩnh nguyên thủy.

Tuy nguy hiểm đã qua nhưng thời gian còn lại không nhiều, có lẽ hiện giờ bọn chúng đang muốn kéo dài thời gian để Sát Huyết Hồn trận hình thành.

Không được, cửa ải này phải nhanh chóng vượt qua.

Không gian mêm mang tịch mịch, không biết Lãnh Tuyết và Kim hộ pháp đang ẩn thân ở nơi nào. Nàng chắc chắn rằng bọn họ đang đứng gần đây quan sát cục diện đang diễn ra.

- Thiên Kỳ, chàng đến đây.

Hắn nhẹ nhàng bước đến bên cạnh nàng, tuy không đoán được nha đầu nàng muốn làm gì nhưng hắn không có khước từ.

Chưa kịp đợi hắn có phản ứng gì nàng đã vòng hai tay qua cổ hắn, đôi môi anh đào chạm nhẹ vào bờ môi lạnh của hắn. Hành động bất ngờ của nàng khiến hắn khẽ giật người một cái.

Mọi người xung quanh nhìn họ với ánh mắt đầy ai oán, đặc biệt là Kim Long, giờ đã là giây phút nào mà còn có thể phu thê ân ái như vậy.

Không gian yên tĩnh ngay lập tức bị phá vỡ bởi tiếng nổ rung trời của tảng đá phía xa, khói bụi mù mịt che khuất tầm nhìn, cơ hồ không thể xác

định được chuyện gì đang xảy ra.

Phải mất một thời gian khói bụi tản đi mới nhìn thấy hai hắc y nhân vừa mới xuất hiện. Đương nhiên nàng không khó khăn để nhận ra hai người này là ai, một người là kẻ thù truyền kiếp của đương kim hoàng hậu khi ở trong cung, kẻ còn lại là kẻ thù của Hoàng Song Nhật Dương ở Tuyết Sơn. Nếu như đã giao đấu nhiều lần mà không nhận ra há chẳng phải là coi thường đối thủ hay sao.

"Cuối cùng cũng dụ được các người ra".

Hắn cười khổ một tiếng, sự xuất hiện của hai hắc y nhân khiến hắn bực tình, vừa rồi nàng cố tình làm vậy để dụ họ ra, và chính thức hắn đã bị nháy hố.

Nhận thấy ánh mắt không mấy thiện cảm của ai kia, nàng cười một cái ngây ngô để lấp liếm mọi tội lỗi.

Hắn nhìn cái gì mà nhìn, nàng mới là người chịu thiệt, là người bị chiếm tiện nghi mà. Chẳng qua nàng chỉ lợi dụng tình cảm Lãnh Tuyết dành cho hắn để tính kế thôi, tất cả đều được lời, chỉ mình nàng bị hại, vậy mà cũng bị hỏi tội nữa.

Lãnh Tuyết lần trước bị nàng cho dùng được do chính mình bào chế, tính thời gian cũng đã đến lúc phát tác. Độc này khi phát tác sẽ khiến người ta tứ chi tê liệt, trong xương không ngừng có cảm giác ngàn vạn con kiến đang bò bên trong. Bản chất của độc không hại chết người, nhưng khi người ta không có cách nào khống chế được sự khó chịu thuốc gây ra bèn phải tự sát để giải thoát.

Lãnh Tuyết cầm trường kiếm trong tay chĩa thẳng vào nàng quát lớn.

- Tiện nhân, đã đến nước này mà còn dụ dỗ Kỳ ca ca, người đúng là con ả lăng lơ ở lầu xanh!

Kim hộ pháp cũng xen vào phụ họa theo.

- Ai da, Thổ hộ pháp, dù gì người ta cũng là hoàng hậu, dù có là kỹ nữ lầu xanh tử cũng không nên nói vậy.

Quả nhiên là muốn hòa với nhau hạ nhục nàng, nhưng nàng là ai cơ chứ, sao lại có thể dễ dàng để mấy kẻ này ức hiếp.

Nàng toan xông lên cùng địch giao chiến thì bất ngờ bị hắc kéo tay lại. Lúc này nàng mới nhận ra con người hắc đã sớm lãnh đạm lạnh lùng, trên người hàn khí không ngừng tỏa ra.

Hắc bước lên đứng ngang hàng với nàng, tay khẽ động kéo thân hình bé nhỏ nép vào ngực mình. Thanh âm phát ra không hề có độ ấm.

- Dù nàng là người thế nào các người cũng không có tư cách bình phẩm. Các người nhục mạ nàng có nghĩa là nhục mạ ta.

Những lời nói của hắc cơ hồ giống như mũi tên bén nhọn bắn trúng vào tim Lãnh Tuyết. Ắ không thể che dấu nổi vẻ tức giận, trường kiếm trong tay vung lên cao.

- Thiên Kỳ ca ca, rốt cuộc vì sao huynh lại luôn bảo vệ con tiện nhân này, muội mới là người từ nhỏ lớn lên cùng huynh. Vậy vì sao ngay từ khi ả xuất hiện huynh đã dành hết sự chú ý cho ả, muội thua ả ở điểm nào? Muội nói cho huynh biết, hôm nay không phải muội chết thì ả ta chết.

Hắc im lặng một chút, sau đó tiếp tục lên tiếng.

- Lãnh Tuyết, nể tình muội đã theo sư phụ nhiều năm, nếu hôm nay muội buông tay đầu hàng ta sẽ tha cho muội một mạng.

- Đúng rồi đó Tuyết nhi, dù sư phụ biết con đã gây nhiều tội lỗi nhưng hôm nay con biết hối cải ta và nhị sư huynh nhất định sẽ không làm khó

con.

Coi như đây là những lời cuối họ muốn nói, Lãnh Tuyết dù gì cũng là người thân quen, muốn ra tay cũng khó khăn hơn người thường.

Nhưng đối với nàng thì lại khác, nàng không tính là thân quen với ả ta, dù hôm nay ả có chọn lựa thế nào thì cũng chỉ có con đường chết, bởi vì độc nàng cho ả uống chưa có thuốc giải.

- Trong hai người, ai là người đã đả thương Kim Phụng?

Kim Long nãy giờ giữ một mảnh im lặng bất ngờ lên tiếng thay đổi bầu không khí. Kim hộ pháp nhìn về nữ nhân đang nằm trong tay Kim Long không khỏi cười lớn.

- Ha ha, đáng đời. Ả hiện giờ chưa chết là còn may, nhưng cũng chẳng còn sống được bao lâu nữa đâu, Thiên Ma Mộc của ta cũng không phải chỉ là hư danh.

- Tiện nhân đáng chết!

Kim Long chửi lớn một câu, cước bộ không ngừng gia tăng hướng về phía Kim hộ pháp. Ả ta dám làm như vậy với Kim Phụng, nhất định sẽ chết thê thảm dưới tay hắn.

Hai bên trực tiếp giao đấu, tuy chỉ sử dụng một tay nhưng Kim Long tỏ ra không hề thua kém. Tay trái đã hiện nguyên hình một bàn chân rồng, móng vuốt sắc bén liên tiếp đánh về phía trước, một cước bên trên rồi lại đánh về phía dưới.

Kim hộ pháp vung kiếm đỡ từng chiêu thức của Kim Long. Trường kiếm nhanh chớp nhoáng vung lên chém thẳng vào móng vuốt rồng sắc bén.

"Rắc....rắc....rắc".

Chuỗi thanh âm liên tiếp vang lên, chẳng mấy chốc sự tình đã lọt vào mắt mọi người. Không ai tránh khỏi bất ngờ, móng vuốt của Kim Long lại bị kiếm của Kim hộ pháp chặt đứt.

Sau khi đánh Kim Long một chiêu, Kim hộ pháp vui mừng cười lớn.

- Ha ha, người cho là ta có Thiên Ma Mộc trụ ả ta mà lại không có Thiên Ma Kim trụ người sao. Người chết chắc rồi. Ha ha!!!

Nói xong Kim hộ pháp lại tiếp tục tấn công liên hồi không nhường cho Kim Long một cơ hội phản kháng nào.

Tình hình trước mắt không ổn, Kim hộ pháp tuy thân thủ không bằng nhưng lại có Thiên Ma Kim, mà Kim Long lại còn bận một tay ôm Kim Phụng, cục diện khó có thể nói trước được điều gì.

Lãnh Tuyết từ bên ngoài xông vào hỗ trợ Kim hộ pháp, giáo chủ đã có lệnh phải tiêu diệt cả Kim Long và Kim Phụng để uy lực của Sát Huyết Hồn trận không bị khống chế.

Vì đối phương có thêm người nên cục diện đang nghiêng về phía địch, dù Kim Long có gia tăng tốc độ vẫn không đảo ngược được tình hình.

Trước tình thế đó hần liền thi triển khinh công bay đến hỗ trợ Kim Long. Đôi bên dằng co qua lại liên tiếp tạo thành cục diện rối ren.

Nàng đứng một bên lặng lẽ quan sát tình hình trước mắt.

"Kim và Thổ hộ pháp liên thủ cùng nhau nhất định có mục đích, Tà Thần chắc chắn không làm chuyện gì mà không tính toán trước. Kim và Thổ có tính tương sinh, rất có khả năng sẽ hỗ trợ gia tăng sức mạnh của nhau".

Quả nhiên là vậy, cục diện vẫn không có gì thay đổi ngay cả khi hãn xuất hiện. Bình thường nếu một đấu một thì chắc chắn Kim hộ pháp và Thổ hộ pháp không thể đánh thắng hãn và Kim Long, nhưng khi liên hợp lại có thể tạo ra cục diện như vậy quả không đơn giản.

Lão hoang đồng và Hỏa vương đã vào cuộc, thế sự bây giờ lại còn rối ren hơn. Nàng không vào hỗ trợ mọi người mà đứng bên ngoài quan sát, phải tìm ra mấu chốt vấn đề mới có thể giành phần thắng.

Nàng đã từng giao đấu với cả hai, thực lực của họ cũng hiểu rất rõ, cho dù trong vòng một tháng có luyện tập thường xuyên cũng không thể nào đạt đến mức này. Mỗi một chiêu Lãnh Tuyết đánh ra có lực công phá gấp mười lần trước đây, còn của Kim hộ pháp thì dường như không có gì thay đổi.

Rất có khả năng Tà Thần đã lợi dụng ngũ hành tương sinh đảo ngược "Kim sinh Thổ" để gia tăng sức mạnh của Thổ hộ pháp. Nếu đã như vậy thì phải tiêu diệt Kim hộ pháp mới có thể cắt đứt nguồn nội lực chuyển sang người lãnh Tuyết.

Nàng chăm chú quan sát từng chiêu thức của Kim hộ pháp, mục tiêu cuối cùng là tìm ra tử huyệt của ả. Trước đây nàng có giao đấu với ả vài lần nhưng lại chưa lần nào tìm tử huyệt của ả, trong cục diện rối ren trước mắt e rằng muốn tìm được là điều hết sức khó khăn, cần phải trông chờ vào vận may một phần.

Đôi bên đánh qua đánh lại cũng đã gần một khắc, thế trận cân bằng khiến cả hai tiêu tốn khá nhiều sức lực, việc này đối với mọi người tuyệt đối hại chứ không có lợi.

Cuối cùng cũng có chút tin vui, tử huyệt của ả nằm ở mạn sườn bên trái cách xương sườn số mười một đốt ngón tay. Nếu có thể tấn công một đòn vào đó chắc chắn ả sẽ mất mạng ngay lập tức. Trong tình huống này nàng

không có cách nào báo tin cho mọi người biết được, vì vậy tất cả phải trông chờ vào nàng.

Chủy thủ bén nhọn trong tay được nàng đưa lên tầm mắt, nàng nhất định phải nhắm thật chuẩn, tốc độ cũng phải vô cùng chính xác, nếu không sẽ có thể làm mọi người bị thương hoặc đứt dây động rừng.

Bản năng sát thủ không cho phép nàng do dự, một người muốn đạt được mục đích thì không bao giờ được nghi ngờ khả năng của chính mình.

Nhất định sẽ trúng!

Chủy thủ xuất ra với tốc độ chớp nhoáng, xé đôi đôi không khí, bén nhọn và lạnh lùng lao thẳng đến mục tiêu, tất cả diễn ra chưa đầy một cái chớp mắt.

Kim hộ pháp ngay lập tức ngã xuống, tứ chi bất động, đôi mắt mở to toát ra cảm phần tột cùng, thậm chí máu từ vết thương chưa kịp chảy ra.

Trận chiến vì vậy mà tạm thời ngừng lại. Mọi người đồng nhất một dạng biểu tình không hiểu chuyện gì xảy ra, chỉ nhìn về phía nàng tìm kiếm câu trả lời thỏa đáng.

Lãnh Tuyết vì đột ngột không nhận được nguồn nội lực do Kim hộ pháp truyền sang nên khí huyết bị rối loạn nghiêm trọng, cũng là thời điểm được trong người phát tác.

Lãnh Tuyết buông kiếm trên tay, toàn thân vô lực ngã xuống mặt đất, tứ chi lực đạo suy giảm rồi dần dần bất động. Về mặt ả vô cùng thống khổ, toàn thân như bị hàng vạn con kiến phá rối bên trong.

Bản thân vô cùng khó chịu nhưng toàn thân lại không có cách nào cử động, đây có lẽ chính là nỗi thống khổ tột cùng, muốn chết không được muốn sống không xong. Ả vô lực cố gắng cất lên thanh âm yếu ớt.

- Thiên Kỳ ca ca, sư phụ, nếu con chết thì mọi người không thể thoát ra khỏi trận pháp này được, hai người nhất định phải cứu con. Con đã hối hận rồi, sau này con sẽ không đi theo tà đạo nữa, chỉ cần giải độc cho con thì chuyện gì con cũng đồng ý.

Nàng nhận thấy được nét bối rối trên mặt Hỏa vương, cũng nhìn ra nét cầu tình trên mặt người, nhưng nàng chỉ có thể nói một từ "Xin lỗi!".

Nàng bước đến bên cạnh xác Kim hộ pháp, rút chủy thủ từ trên người ả ra, sau đó bước đến bên cạnh Lãnh Tuyết. Tuy toàn thân không thể cử động nhưng ả vẫn trừng lớn đôi mắt nhìn nàng, ánh mắt ấy chứa đựng nỗi sợ hãi nhưng vẫn không thể dấu đi vài tia căm hận.

Nàng lãnh khốc, nàng vô tình, không hề có một tia do dự đưa chủy thủ trên tay lên cao rồi đâm mạnh xuống tử huyệt của Lãnh Tuyết.

Nàng hành động quá nhanh, nhanh đến mức mọi người còn chưa kịp phản ứng được gì với mọi chuyện diễn ra trước mắt ngoại trừ dương mắt dõi theo.

Không gian lúc này trôi qua thật chậm, nặng tựa ngàn cân, đè nén sâu lồng ngực khiến người ta không thở nổi. Nàng rút chủy thủ đang cầm trên ngực Lãnh Tuyết ra, nhẹ nhàng dùng khăn lau sạch vết máu còn chưa kịp khô.

Từ đầu đến cuối nàng chỉ đồng nhất một dạng biểu tình, lãnh huyết và lạnh lùng. Nàng không muốn cho ai nhìn thấu tâm tư, cách duy nhất là phải nguy trang cho mình đôi mắt không biết nói. Nàng không lên tiếng giải thích, cũng chẳng quan tâm mọi người sẽ nghĩ gì. Nếu bọn họ muốn nàng đền mạng cho ả ta thì cũng được thôi, nhưng giờ không phải lúc.

Nàng không mong hắc sẽ hiểu, có thể hắc sẽ hận nàng. Lãnh Tuyết dù gì cũng là sư muội của hắc, lại chết dưới tay nàng, hắc có căm hận cũng là lẽ

thường tình. Hấn cũng đang im lặng nhìn nàng đấy thôi, có lẽ hấn hiện tại không còn lời nào để nói với nàng nữa chẳng hạn.

Nàng nhắm mắt hít một hơi sâu, vô thức cười khổ trong lòng một tiếng, nhất định lúc này không được phân tâm. Đôi chân vô thức bước đi trong không trung, nàng giống như một oan hồn đơn độc giữa chốn hồng trần này vậy.

Nàng định làm gì? Nàng có biết phía trước là khe vực sâu thăm thẳm hay không mà còn ngang nhiên bước tới. Hấn vội vã phi thân đến, kịp lúc kéo nàng quay trở lại. May mà hấn nhanh tay, nếu không thì.....Nghĩ đến hấn không thể kìm nén được cơn tức giận trong lòng. Bàn tay xiết chặt cổ tay nàng, đôi mắt nhìn thẳng vào nữ tử trước mặt mà quát lớn.

- Nàng đang làm gì vậy?

Cuối cùng hấn cũng lên tiếng, là hấn đang bức tức, có thể sắp tới đây sẽ ra tay đánh nàng để trả thù cho sư muội, có thể lắm chứ.

- Chàng hận ta rồi phải không?

Hấn vòng tay ra sau lưng nàng, kéo thân ảnh nhỏ bé vào trong lòng mình, thanh âm không dấu nổi tâm tư cùng lo lắng.

- Nương tử, đừng dẫu cô đơn trong lòng có được không? Nàng còn có ta bên cạnh, vì vậy đừng tự chịu đau khổ uất ức một mình. Nàng lại còn muốn nhảy xuống vực kia, biến mất khỏi cuộc đời ta một lần nữa hay sao? Ta sẽ không chịu nổi một lần nữa đâu.

Nàng thừa nhận đã bị hấn nói trúng tâm tư, là nàng muốn một mình gánh chịu, một mình nàng chịu tổn thương là đủ rồi, nhưng nàng không hề có ý nghĩ nhảy xuống khe vực kia.

E rằng tất cả mọi người đều hiểu lầm giống hần, nghĩ rằng nàng sợ bị mọi người trách móc nên đã nghĩ liều.

- Nha đầu, chúng ta không hề có ý trách con. Lãnh Tuyết chết đi không hần đã là chuyện xấu, kiếp này nó đã chịu đau khổ, lầm lỗi nhiều rồi, qua kiếp sau có thể sẽ có cơ hội sống hạnh phúc hơn.

Lời Hòa vương khiến nàng nhẹ nhõm hơn phần nào, ý lạnh toát ra trên đôi mắt cũng giảm phân nửa.

- Con không hề có ý muốn tự sát, con là đang muốn rời khỏi trận này.

- Lại còn có cách nhảy xuống khe sâu để thoát khỏi nơi này sao, làm gì có khả năng? Ta nghĩ là để thăng thiên thì đúng hơn.

Kim Long lạnh lùng lên tiếng, dù gì cũng không phải là người hay đồng ý kiến với nàng, hơn nữa điều nàng nói là quá vô lý.

- Nhất định là được, bởi vì chúng ta đang ở trong Vô Ảnh trận.

Vô Ảnh trận chính là một trận pháp đánh lừa thị giác của con người. Lúc trước nàng đã từng đọc qua trận pháp này trong sách sư phụ đưa cho, cách phá trận chỉ có một câu "Thực thực hư hư, hữu nhân vô lộ, vô nhân hữu lộ".

Kỳ thực lúc đầu nàng chưa nghĩ đến trận pháp này, nhưng có một điểm bất thường khiến nàng nghi ngờ. Thời điểm trong vòng vây kiếm kẻ thù đã che khuất đi ánh trăng, vậy tại sao lúc xảy ra địa chấn lại để ánh trăng chiếu sáng trở lại, nếu như vẫn che khuất ánh trăng thì sẽ dễ dàng tiêu diệt mọi người hơn chứ.

Một điểm nữa là trước khi chết Lãnh Tuyết có nói nếu không có ả thì mọi người không biết cách thoát khỏi trận, vì vậy nàng mới có thể nhận ra nơi này đang bày trận.

Lại một lần nữa Tà Thần dựa vào tâm lý bản năng của con người để bày kế, có người nào lại tình nguyện nhắm mắt lại trong khi đang tìm kiếm đường ra chứ. Điểm mấu chốt của Vô Ảnh trận đó chính là "không nhìn sẽ thấy đường, nhìn sẽ không thấy đường". Vì vậy vừa rồi nàng chính là nhắm mắt để tìm đường thoát ra khỏi trận, không ngờ lại bị hiểu lầm thành muốn nhảy xuống vực tự sát.

KHI HOÀNG HẬU NỔI GIẬN!!!

Từ Dạ
www.dtv-ebook.com

Chương 47: Đại Khai "Hỏa" Giới.

Cửa ải vừa rồi tốn khá nhiều thời gian, hiện tại chỉ còn thời gian nửa canh giờ để phá trận.

Địa phận "Hỏa" là cửa ải cuối cùng trước khi tiến vào trung tâm trận. Điều khiến nàng bất ngờ nhất đó chính là cửa ải này không hề có biến đổi cảnh vật, hơn nữa Hỏa hộ pháp cũng không ẩn thân. Hẳn chính là đang đứng ở phía trước cản đường đi của mọi người.

Vừa thấy bóng dáng đoàn người xuất hiện Hỏa hộ pháp đã khoanh tay cười lớn.

- Ha ha, không ngờ các người có thể đánh bại bốn vị hộ pháp trước để đến đây, nhưng muốn tiến sâu hơn phải bước qua xác ta.

Không thể xác định được trong trận này có mưu kế gì không, sự xuất hiện đường đường chính chính của Hỏa hộ pháp nhất định không đơn giản. Trong tất cả năm hộ pháp của Sát Huyết sơn trang thì chỉ có duy nhất người này nàng chưa hề giao đấu qua. Nàng nhớ lần đầu chạm trán với hắn là khi hắn tính kế bắt nàng về Sát Huyết sơn trang.

Nhất định phải hết sức cẩn thận, linh tính mách bảo nhân vật này không hề đơn giản, có thể sau đó là một cái bẫy.

Hỏa hộ pháp chủ động hướng lên tấn công, dường như rất tự tin về bản lĩnh của mình. Nhìn thấy Hỏa hộ pháp lao đến mọi người ra sức dồn lực đánh trả, lấy năm địch một để nhanh chóng vượt qua "Hỏa" địa.

Vũ khí của Hỏa hộ pháp là xích cầu lửa đỏ rực, mỗi lần Hỏa hộ pháp vận nội công đánh trả đòn tấn công của mọi người thì xích cầu càng đỏ hơn, lửa đỏ cuộn cuộn bốc lên rồi phóng ra hàng vạn đốm lửa nhỏ.

Nàng vẫn luôn nghi ngờ cửa ải này nhất định có bày mưu, nếu không một mình Hỏa hộ pháp sao có thể dám đối phó với năm người, há chẳng phải tự tìm đường chết.

Lửa nóng phóng ra dồn dập, phút chốc tất cả không gian đều ngập tràn hỏa khí. Hắc đánh một đòn Phong Hỏa Chưởng về phía Hỏa hộ pháp, đồng thời Kim Long cũng nhả hai quả cầu lửa liên tiếp về phía đó, để chắc chắn tiêu diệt được đối phương Hỏa vương xuất thêm một chưởng lực đạo tung ra từ Bích Hỏa kiếm.

Chứng kiến cục diện trước mặt mọi người thâm đánh giá, phen này có lẽ Hỏa hộ pháp sẽ không chống đỡ nổi. Phong Hỏa Chưởng của hắc có uy lực ghê người, kèm thêm sức mạnh cầu lửa và Bích Hỏa kiếm chắc chắn sức công phá sẽ tăng gấp bội.

Đã một thời gian khá lâu trôi qua sau khi đòn tấn công đánh đến, hiện tại nơi Hỏa hộ pháp đang đứng vẫn đang sáng rực ánh lửa. Người bình thường nếu rơi vào hoàn cảnh đó chắc chắn sẽ cháy thành tro bụi, chỉ e....

Trong đó đột nhiên có biến động, hình như có thứ gì đó đang cử động. Hỏa hộ pháp bước ra hoàn toàn vô sự, thậm chí còn không bị thương dù một vết nhỏ.

"Sao có thể!"

Mọi người dường như không tin vào mắt mình, Hỏa hộ pháp như vậy mà ngang nhiên như chưa hề có chuyện xảy ra.

Người bước ra từ trong lửa bốc lên khí tức ngút trời, xích cầu vung lên tiếp tục tấn công. Dường như xích cầu hung hãn hơn hẳn lúc trước, màu

cam đỏ hiện tại đã chuyển hóa thành đỏ sẫm như máu.

Kim Long lại tiếp tục phun cầu lửa về phía Hỏa hộ pháp, người này không hề có ý né tránh mà hiên ngang đón nhận một đòn của Kim Long. Khối cầu lửa khi gần chạm vào đối phương liền bị sức mạnh trong xích cầu hút lấy.

"Thì ra là vậy!"

Nàng đã hiểu tất cả, Hỏa hộ pháp bản thân là hiện thân của lửa lại sở hữu trong tay hỏa xích cầu có khả năng hút tất cả nguồn năng lượng từ lửa, đó là lý do vì sao vừa rồi Hỏa hộ pháp không hề bị thương mà hỏa xích cầu lại trở nên lợi hại hơn.

Phong Hỏa Chưởng, cầu lửa và Bích Hỏa kiếm đều mang sức mạnh của lửa vì vậy tất cả nguồn nội lực phát ra đều bị hỏa xích cầu hút hết.

Quả nhiên có mưu kế ở đây. Tà Thần đã nắm rõ công phu của từng người nên cố tình sắp đặt Hỏa hộ pháp ở cửa ải này. Nếu như mọi người không vượt qua được cửa ải trước thì không vấn đề gì, ngộ nhờ vượt qua thì đến cửa ải này sức lực cũng suy giảm không ít kèm theo yếu tố thời gian gấp rút vì vậy đương nhiên sẽ dùng đến tuyệt chiêu của mình để nhanh chóng tiêu diệt Hỏa hộ pháp.

Tà Thần tính toán quả nhiên chu toàn!

Hỏa hộ pháp sau khi nhận đòn tấn công thì sức mạnh tăng lên vài phần, đốm lửa bắn ra từ hỏa xích cầu cũng có kích thước lớn hơn lúc đầu. Mọi người chỉ có thể liên hợp đối phó, không sử dụng bất cứ chiêu thức nào liên quan đến lửa.

Cục diện bây giờ đang ở mức cân bằng, vì được hỏa xích cầu bảo vệ nên không ai có thể tiến đến gần Hỏa hộ pháp, chỉ có thể công đánh từ xa, nhưng nếu thế trận cứ kéo dài giằng co như vậy e rằng không hay.

Có thể đây là kế hoãn binh, câu thời gian để Sát Huyết Hồn trận kịp thời gia tăng sức mạnh. Hiện tại phải tìm phương pháp tấn công từ xa mà vẫn đảm bảo được uy lực công phá vòng vây hỏa của đối phương.

Hỏa hộ pháp đã tạo cho mình một cầu lửa bảo vệ, từ bên ngoài tuyệt đối không thể quan sát cục diện bên trong đó vì vậy những đòn đánh ra đều không thể chắc chắn có trúng đối phương không.

Hỏa hộ pháp trốn trong hỏa cầu đó có chắc không có âm mưu nào khác?

- Không xong rồi, nội lực của ta đang bị một sức mạnh thần bí nào rút dần, ta không thể khống chế được nó.

Hỏa vương lên tiếng khiến mọi người hoang mang. Lúc này ngay cả hãn và Kim Long cũng cảm nhận được nội lực trong cơ thể đang vơi dần.

Nhưng tại sao chỉ có ba người họ bị rút nội lực còn nàng và gia gia lại không bị?

Nàng tin chắc chuyện này có liên quan đến Hỏa hộ pháp cùng hỏa xích cầu của hãn. Vừa rồi hỏa xích cầu đã hút hết lửa từ đòn đánh của ba người, hiện tại nội lực của họ đang bị rút cạn, chắc chắn mấu chốt nằm ở đó.

Rất có khả năng Hỏa hộ pháp lợi dụng chuyện này để rút nội công vào người mình, như vậy hãn sẽ trở nên nguy hiểm hơn hiện tại gấp mấy lần, lúc đó e rằng nàng và gia gia liên thủ cũng không thể đánh lại.

Trước khi nội lực của họ bị rút cạn nàng phải nghĩ ra cách tiêu diệt tên Hỏa hộ pháp này. Loại vũ khí nào có thể xuyên qua cầu lửa xung quanh hãn mà chắc chắn có thể xuyên trúng hãn chứ?

Nàng suy nghĩ thật kỹ, cuối cùng cũng tìm ra một thứ đó chính là âm công.

Nàng dùng nội lực bứt một chiếc lá cây đặt lên môi để thổi, âm thanh ngang tàn vang lên mang theo sát khí nặng nề, từng chút một ăn mòn vào tâm trí đối phương.

Dần dần thanh âm phát ra đánh thép mang theo nội lực kinh người, từng đợt âm thanh sắc bén xé tan màn không khí thành từng đoạn. Thanh âm di chuyển đến đâu đất đá đều phải vỡ tung đến đó, ngay cả bức tường lửa kia cũng không thể ngăn cản được.

Hỏa hộ pháp đang chuyên tâm dung hợp nội công của ba người vào cơ thể của mình, bất ngờ bị thanh âm sắc bén tấn công nhanh như vũ bão nên không thể tránh né. Khí huyết chưa tương thông đã bị rối loạn, phen này không thể tiếp tục rút nội công của họ nữa nếu không chính bản thân mình sẽ vì tẩu hỏa mà mất mạng.

Cầu lửa xung quanh Hỏa hộ pháp đột nhiên biến mất, trước mắt mọi người Hỏa hộ pháp bước ra sừng sững, toàn thân đỏ rực như lửa. Hỏa xích cầu trên tay cũng không còn, xem chừng bản thân Hỏa hộ pháp đã hòa hợp với hỏa xích cầu.

Hỏa hộ pháp tiếp tục chủ động tấn công, từng đòn đánh ra mang uy lực gấp bội, chưa kể đao kiếm khi chạm vào người đều bị sứt mẻ. Luồng khí nóng phát ra từ người Hỏa hộ pháp ngày một gia tăng, bất cứ một ai cũng không thể tới gần.

Nàng tiếp tục sử dụng âm công để tấn công, từng đợt âm thanh phát ra lao nhanh vun vút về phía đối phương, bất kể vật cản nào trên đường đều bị phá tan. Hỏa hộ pháp không hề sợ hãi, thậm chí còn cố tình giang tay ra chào đón.

- Ha ha, người nghĩ có thể làm gì được ta với thứ đồ chơi còn con con đó chứ, nào mau đến đây đi!

Vô dụng! Âm công cũng không thể làm gì được, cơ thể Hỏa hộ pháp cứng tựa mình đồng da sắt, không thứ gì có thể xuyên thủng.

Nàng không tin không tìm được điểm yếu trên người Hỏa hộ pháp, nhất định nàng phải tìm ra để nhanh chóng vượt qua cửa ải này.

"Hừ! Mình đồng da sắt không có nghĩa bách độc không thể tấn công. Để xem người đối phó với độc dược của ta như thế nào".

- Hỏa hộ pháp, ta liều mạng với người.

Nàng cầm thanh chủ thủ trong tay hướng Hỏa hộ pháp đánh tới.

Mọi người không nghĩ rằng nàng lại hành động như vậy, đao kiếm đều không làm gì được hần, ngay cả việc tiếp cận cũng là không có khả năng. Nàng cứ vậy tấn công chắc chắn chỉ có một con đường tự sát!

Hần không đành lòng nhìn nàng dẫn thân vào nguy hiểm, vội vàng tiến lên ngăn chặn đường tấn công của nàng.

- Nương tử, tấn công như vậy sẽ rất nguy hiểm.

Nàng hiểu hần đang lo lắng điều gì, nàng nở một nụ cười với hần rồi đáp lại một câu ngắn gọn.

- Thiên Kỳ, hãy tin tưởng ta.

Hần lựa chọn tin tưởng nàng, nhưng trong tâm không khỏi toát lên một tia lo lắng. Hần biết nương tử của hần lợi hại đến cỡ nào, nhưng lần này đối thủ là Hỏa hộ pháp quỷ quyệt đa đoan.

Hỏa hộ pháp chứng kiến hành động của nàng bèn cười khinh bỉ.

- Ha ha, mau đến đây, ta sẽ tiễn ngươi lên đường đầu tiên.

Nàng không mấy may chú ý đến những lời nói đó, con người lại trở về lãnh đạm nguyên thủy.

Thân ảnh màu xanh lướt nhanh như chớp đến phía trước đối phương, mũi chủ thủ bén nhọn vẫn dương cao hướng đến. Khi cảm nhận được độ nóng không ngừng dâng cao chủ thủ trong tay nàng đột ngột đổi hướng, thay vào đó là một loại bột trắng được nàng dẩu dưới tay áo phóng ra.

Hỏa hộ pháp không nghĩ nàng lại hạ độc, bản thân trở tay không kịp nên hít phải một lượng bột không nhỏ.

- Tiện nhân, người vừa tung ra thứ gì?

Nàng mỉm cười đắc ý.

- Không có gì, chỉ là chút dược do ta chế ra thôi. Sao nào, người thấy hiện tại bản thân có dễ chịu không?

Độc này cho đích thân nàng chế ra, độc lực cực mạnh, người hít phải độc này ngay lập tức toàn thân vô lực sau đó kinh mạch tự đứt mà chết.

- Ha ha ha! Người nghĩ ta sẽ bị thứ độc này hại chết sao. Nói cho người hay, ta chính là Độc vương của Ma Vực, bản thân bách độc không thể xâm nhập, ngay cả độc dược của Sát Huyết sơn trang cũng là do ta một thân điều chế.

Không thể nào. Nàng ngàn tính vạn tính cũng không thể tính được Hỏa hộ pháp lại là Độc vương. Xem ra cũng chính là bản thân chưa từng giao đấu nên không thể nắm bắt được thực lực đối phương. Nước cờ này nàng đã tính sai.

Thời gian đã trôi qua thêm một khắc, không thể kéo dài thêm nữa, nếu không tất cả sẽ muộn.

Lần này nàng sẽ đi nước cờ khác, chắc chắn không để bản thân mắc thêm sai lầm nào nữa. Nàng chính là sát thủ thế kỷ 21, am hiểu các loại vũ khí tối tân nhất, vì vậy việc điều chế hai quả mìn thủ công không hề khó.

Khi ở Tuyết Sơn nàng đã tạo được hai quả mìn có kíp nổ, loại mìn này đã được cải tiến, vì vậy chỉ khi kíp nổ được rút ra thì mới phát nổ, còn lại không còn cách nào khác khiến nó phát nổ.

Nhiệt độ trên người Hỏa hộ pháp đang cao như vậy chắc chắn sau khi rút kíp quả mìn sẽ nổ ngay lập tức, hẳn ta cũng sẽ tan xương nát thịt.

- Người đừng vội mừng, nếu người tự tin như vậy thì hãy thử ném mùi loại độc này của ta xem.

- Ha ha, độc nào cũng không thể làm hại ta được.

Hỏa hộ pháp tự tin dang tay đón nhận thứ nàng chuẩn bị ném tới, thứ đó có vỏ bên ngoài màu đen, dạng hình bầu dục nhỏ, trên đầu có một cái giống như cái nắp nhưng lại không giống cho lắm.

Nàng nói nhỏ với mọi người đứng đằng sau.

- Khi nào ta đếm đến ba thì tất cả vận khinh công bay ra phía sau, càng xa càng tốt. Một! Hai! Ba!

Nàng ném quả lựu đạn trong tay về phía Hỏa hộ pháp, sau đó ngay lập tức vận khinh công di chuyển về phía sau, mọi người cũng chỉ kịp hành sự theo những lời nàng nói.

- Bùm!!!!!!!!!!

Tiếng nổ lớn vang lên rung động một góc trời. Mọi người không hiểu chuyện gì đang xảy ra, chỉ nhìn thấy vị trí Hỏa hộ pháp đang đứng bị một sức mạnh làm cho nổ tung.

- Xú nha đầu, đó là thứ gì mà có uy lực ghê gớm như vậy?

Đã lăn lộn trên giang hồ nhiều năm nhưng Lão hoang đồng chưa từng nhìn thấy vũ khí nào có uy lực lớn đến như vậy, thậm chí pháo bay do Kiết Đan sử dụng trong đại chiến sáu nước cũng không thể sánh bằng.

- Gia gia, đó chính là lưu đạn.

- Lưu đạn là gì chứ, nương tử sao nàng lại có thứ này?

Từ khi gặp nàng hãn đã biết nàng có bao nhiêu lợi hại, nhưng lần này hãn không thể dấu nổi thắc mắc của mình.

- Thiên Kỳ, chờ sau khi trở về ta sẽ kể hết tất cả sự thật cho chàng nghe được không?

- Được, ta sẽ chờ.

Hiện tại không phải là lúc nói những chuyện này, hãn tình nguyện chờ nàng sau khi phá Sát Huyết Hồn trận có thể nói cho hãn nghe những gì bản thân nàng chưa cho hãn biết.

Cửa ải này đã vượt qua, thời gian còn lại không đầy hai khắc, phải nhanh chóng tiến vào trung tâm trận để hóa giải oán khí của Sát Huyết hồn đồng thời tiêu diệt luôn Tà Thần.

.....

KHI HOÀNG HẬU NỔI GIẬN!!!

Từ Dạ
www.dtv-ebook.com

Chương 48: Huyết Phụng Long Ải Âm Dương.

Tất cả những hộ pháp của Sát Huyết Hồn trận đã bị tiêu diệt, điều quan trọng hiện tại là phải nhanh chóng tìm được vị trí trung tâm đặt Sát Huyết Hồn.

Cảnh vật phía trước âm u khó lường, từng hồi sấm chớp rền vang giáng xuống một chiếc cột đá ở giữa khoảng đất trống. Phía trên đỉnh cột còn có những vệt sáng nhỏ vờn quanh.

Nam nhân mặc hắc bào, khuôn mặt bị che khuất một nửa bởi chiếc mặt nạ sắt. Ánh mắt người này đỏ ngầu toát ra oán khí nặng nề. Nàng không dám chắc hẳn có phải Tà Thần không, bởi vì lần trước gặp mặt nàng không nhận thấy vẻ chết chóc vây quanh hẳn, quả là khác một trời một vực.

- Vật bé nhỏ, nàng đã đến rồi sao?

Giọng nói lạnh băng vang lên phá tan khoảng không tịch mịch, Tà Thần vẫn duy trì tư thế cũ, khuôn mặt cúi xuống, hai tay buông lỏng bên đùi, mái tóc nửa đen nửa trắng bay phất phơ từng hồi trong gió.

- Tà Thần, ta biết ngươi vì thù hận nhất thời mới cho khởi động Sát Huyết Hồn trận, nếu bây giờ ngươi đồng ý phá bỏ trận thì chúng ta sẽ tha cho ngươi một con đường sống.

Hỏa vương lên tiếng, dù gì đứa trẻ này năm xưa đã từng có thời gian sống chung, bản thân nó đã chịu bao nhiêu uất hận đương nhiên lão hiểu rõ. Hỏi rằng có một ai khi biết được phụ thân và phụ mẫu đã qua đời, lại còn bị người ta bỏ mặc trên đỉnh núi cho chó sói ăn thịt lại có thể không nảy sinh

thù hận trong lòng được chứ? Nhưng không thể vì như vậy mà tha thứ cho tội ác trời đất không dung được.

Tà Thần năm xưa âm mưu giết sư phụ đã phạm phải điều cấm kỵ trời đất không dung, hiện tại lại cho khởi động Sát Huyết Hồn trận gieo họa nhân gian, chỉ với những tội này bắt Tà Thần chết ngàn lần cũng không đủ. Nhưng tình thế cấp bách, nếu Tà Thần có thể cải tà quy chánh lão cũng có thể nhắm mắt cho qua những lỗi lầm hãn đã gây ra.

Tà Thần sau khi nghe được những lời này chợt cười lớn tựa như bản thân vừa nghe thấy một câu chuyện cười kinh điển trong nhân gian, sau đó không hề dè dặt mà cất lên thanh âm chứa đựng bao nhiêu nỗi oán hận.

- Các người nghĩ ta có thể sao? Ha ha, ngu ngốc! Năm xưa không phải vì phụ hoàng của hãn thì phụ vương ta chắc chắn không mất mạng, mẫu thân ta cũng không phải vì vậy mà bỏ ta lại một mình trên thế gian rồi tự sát. Là ai muốn bỏ ta trên đỉnh núi để chó sói ăn thịt, chính là sư phụ lòng lang dạ sói của các người.

Tà Thần hướng mặt lên trời, ngón tay chỉ thẳng đến nơi những đám sét đang đánh tới. Trên khuôn mặt ấy toát ra nỗi thống khổ vô cùng, hai con ngươi một nhòai khắc khoải sắp chuyển sang màu huyết đỏ.

- Ông trời, ta hận ông, vì sao lại đối xử với ta như vậy? Ha ha, hôm nay Tà Thần ta sẽ khiến trời đất rung chuyển, ngay cả ông trời cũng phải bại dưới tay ta! Vật bé nhỏ, nếu bây giờ nàng đồng ý đi theo ta thì ta sẽ cho nàng một con đường sống.

Nàng mới không thèm, dù có chết nàng cũng nhất định kéo hãn chết theo, như vậy nhân gian mới thoát được kiếp nạn.

- Ta Khinh, người là dạng hạ lưu bỉ ổi mới dùng cách đó để khống chế ta, nhưng nhất định ta sẽ không đầu hàng.

Tà Thần lại một lần nữa cười đến cùng cực, tiếng cười của hắn lẫn át hết cả tiếng sấm sét đang không ngừng rền vang trên nền trời u ám.

- Ha ha, cuối cùng nàng vẫn chọn hắn. Nàng nên biết rằng nàng và hắn vĩnh viễn không thể ở cạnh nhau, nếu ta nhớ không nhầm thì chỉ còn ba ngày nữa thì được sẽ phát tác. Ha ha, nhưng nàng đừng lo, bởi vì ngay bây giờ sẽ không một ai có thể thoát khỏi nơi này!

Chứng kiến nàng và Tà Thần nói chuyện với nhau tâm hắn không khỏi dương lên cổ khó chịu. Mặc dù biết hoàn cảnh hiện tại không thích hợp cho những suy nghĩ ấy tồn tại nhưng hắn thực sự không biết làm cách nào để khống chế những thứ ấy sinh sôi trong đầu.

Hắn bước đến cạnh nàng, nhẹ nhàng cầm bàn tay nhỏ nhắn đang lạnh đi vì hàn khí âm u. Hắn hướng phía Tà Thần buông từng từ sắc bén.

- Tà Thần, ta và nương tử nhất định sẽ mãi mãi bên cạnh nhau không rời, hôm nay ta sẽ tiêu diệt người trừ hại cho dân!

Tà Thần cười khinh bỉ, hắn không tin mọi người có thể đánh lại hắn, hơn nữa linh lực của Sát Huyết hồn đã gần như dung hợp với cơ thể hắn, vì vậy võ công hắn cao hơn lúc trước mấy lần.

Tà Thần ngồi dưới chân cột đá vận nội công, ngay lập tức những vệt trắng đang bay trên đỉnh cột đá hội tụ lại, tất cả đều nhiễm một sắc đỏ từ trong mắt Tà Thần toát ra.

- Không hay rồi, Tà Thần đã dung hợp Sát Huyết Hồn với bản thân hắn. Giờ đây hắn đã bán linh hồn mình cho tà đạo không thể nào quay lại được nữa. Vì vậy cách duy nhất để phá trận là giết chết hắn.

- Những vệt trắng kia chắc chắn là những oan hồn bị Sát Huyết Hồn khống chế, vừa rồi chúng đã nhận được oán khí từ Sát Huyết Hồn nên sẽ nhanh chóng tấn công chúng ta, phải cẩn thận.

Đúng như lời gia gia và Hỏa vương nói, những linh hồn sau khi hấp thu sắc đỏ liền trở nên hung dữ. Chúng đồng loạt lao nhanh như vũ bão đến vị trí mọi người đang đứng. Con người chúng đỏ ngầu tựa những ngọn lửa địa ngục đang cháy hừng hực.

Điều kỳ lạ là những linh hồn này không hề bị tổn thương trước những đòn tấn công, dao kiếm không thể chém, lửa không thể thiêu đốt. Linh hồn khi bám vào da người liền há miệng hấp thu máu từ đối phương.

Nàng đọc khẩu huyết điều khiển Bách Nhật Thần kiếm tấn công, kiếm đi đến đâu linh hồn bị tiêu diệt đến đó. Vì Bách Nhật Thần kiếm không giống kiếm thường, nó được luyện từ linh khí trời đất nên có thể chém những thứ không phải là vật chất.

Một mình nàng chống đỡ với lũ linh hồn khát máu, dường như nàng càng đánh thì chúng lại càng đông hơn và hung dữ hơn. "Không lẽ chúng tức giận khi nàng tiêu diệt đồng loại của chúng?" Cứ kéo dài mãi tình hình này thì không ổn, nàng sẽ không thể chống cự được.

Nếu như chúng là những linh hồn mang trên mình nỗi bi thương oán hận thì chỉ có cách làm dịu đi nỗi oán hận đó mới có thể giảm sức tấn công của chúng.

Nàng dừng việc chém giết, lấy trong tay áo chiếc lá vừa sử dụng trong "Hỏa" địa. Lá xanh đặt trên môi phát ra giai điệu nhẹ nhàng, an yên. Trước đây nàng chỉ học những khúc có khả năng điều khiển vạn vật hoặc có khả năng giết người, tuyệt nhiên chưa từng học qua khúc nào để làm dịu lòng người.

Nàng cố gắng đặt bản thân vào khúc nhạc, nàng hiểu nỗi đau khi mất đi người thân, cũng hiểu được nỗi oán hận cuộc sống đến thế nào. Khi mẹ nàng mất lúc nàng năm tuổi nàng đã đau khổ ra sao, khi nàng bị bắt cóc

từng chịu tra tấn dã man thậm chí chứng kiến đứa bạn thân chết ngay trước mặt nàng đã oán hận lũ bắt cóc như thế nào.

Nàng thổi khúc nhạc này như an ủi nỗi đau của chính mình cũng như của những linh hồn kia.

Xen lẫn thanh âm phát ra từ chiếc lá có tiếng tiêu trong trẻo mà thanh tịch vang lên. Hẳn sao có thể để nàng một mình đối phó với lũ oan hồn khát máu kia. Hẳn chính là muốn tiếng tiêu của mình hòa quyện với tiếng lá của nàng. Hẳn là một vị đế vương, đương nhiên biết cách thu phục lòng dân, hẳn muốn thông qua tiếng tiêu để thu phục những oan hồn.

Nàng và hẳn song tấu một khúc nhạc không hề tồn tại trước đó, tất cả đều xuất phát từ chính thâm tâm của họ.

Những linh hồn dần dần dịu đi, màu đỏ trên thân mình dần dần biến mất. Chúng quay trở về bay lượn vòng trên đỉnh cột đá rồi dần theo tia sáng trên trời biến mất hút.

Linh hồn đã biến mất, Sát Huyết hồn không còn vũ khí để tấn công nên sức mạnh giảm đi đáng kể. Tà Thần không giấu nổi vẻ tức giận, thẳng giọng quát lớn.

- Các người dám, ta tuyệt đối không tha cho các người!

Lần này Tà Thần đích thân ra tay, trường kiếm trong tay biến đổi chớp nhoáng. Chiêu thức Tà Thần sử dụng biến hóa khôn lường, tuyệt đối không để đối phương nhìn rõ đường đi của kiếm.

- Tà Thiên kiếm pháp!

Ngay lập tức Hỏa vương và gia gia đã nhận ra, đây là loại võ công năm xưa đại sư huynh dày công sáng tạo, không ngờ Tà Thần lại sử dụng điều luyện như vậy.

Năm xưa đại sư huynh Tà Thần tạo ra Tà Thiên kiếm pháp uy trấn giang hồ, không một loại kiếm pháp nào có thể sánh bằng. Ngay cả bản thân bọn họ cũng không có cách nào phá giải được những chiêu thức đó.

Xem ra lần này phải nhờ vào may mắn!

Hắn cầm kiếm trong tay tiến lên ứng phó, Kim Long cũng đặt Kim Phụng xuống cạnh một gốc cây đại thụ rồi hiện nguyên hình. Hai bên giao chiến quyết liệt khiến khói bụi bay mù mịt tứ phía. Kiếm pháp của Tà Thần thiên biến vạn hóa, đường kiếm di chuyển linh hoạt khiến đối phương khó có thể nhìn ra chiêu thức tiếp theo. Không những thế cách thức tấn không không giống những kiếm pháp thông thường. Người điều khiển kiếm không cần phải trực tiếp cầm kiếm trong tay mà qua khẩu huyết.

Mỗi một chiêu thức đánh ra sẽ có hai trường kiếm cùng lao đến theo hai hướng đối nghịch nhau, một là ảo ảnh, một là kiếm thật. Nếu như may mắn tránh được kiếm thật thì sẽ thoát được chiêu tấn công đó, còn nếu đó là kiếm ảo ảnh thì ngay lập tức bị kiếm thật đâm trúng.

Trong tình thế này dù tất cả mọi người có xông vào một lúc cũng sẽ không thể đánh thắng được!

Tình hình vô cùng cấp bách, tốc độ di chuyển của kiếm ngày càng nhanh, lực tấn công cũng mạnh hơn lúc đầu. Nếu cứ tiếp tục hấn và Kim Long ắt sẽ trọng thương. Thời gian còn lại chỉ còn một khắc, nếu không tiêu diệt được Tà Thần thì Sát Huyết Hồn trận sẽ hội tụ đủ sức mạnh, như vậy tất cả mọi người sẽ mất mạng.

Đã đến lúc nàng dùng Thiên Lữ kiếm pháp để khắc chế Tà Thiên kiếm pháp. Tuy vậy vẫn không thể không đề phòng. Tà Thần đã có thêm sức mạnh của Sát Huyết Hồn, vì vậy Tà Thiên kiếm pháp đã bị tà đạo khống chế. Chỉ sợ rằng Tà Thần sớm đã bị Sát Huyết Hồn khống chế, hấn hiện tại so với ác quỷ e rằng còn ghê sợ hơn.

Đồng lúc bốn người Trương Phi, Triệu Tấn, Tiểu Thanh, Tiểu Yến cũng có mặt. Chứng kiến cục diện rối ren trước mắt bọn họ không thể làm ngơ đứng nhìn. Khi tất cả chuẩn bị xuất binh khí xông lên thì bị nàng ngăn lại. Hơn ai hết nàng hiểu rõ bọn họ xông lên cũng chỉ có con đường tự sát!

- Không được xuất thủ. Hãy để ta!

Bọn họ có chút do dự. Khả năng của nàng không thể phủ nhận, nhưng kiếm pháp của đối thủ biến hóa khôn lường. Chỉ e...

Nhận thấy sự lo lắng trong ánh mắt sâu thẳm của họ, nàng mỉm cười nhẹ đáp trả. Nhưng sao bản thân mình lại cảm thấy nụ cười ấy chua xót đến vậy. Trong lòng nàng đã có dự tính, còn một quả mìn chưa sử dụng, nếu như không thể đánh lại Tà Thần thì nàng nguyện cùng hắn chết. Như vậy Sát Huyết Hồn trận sẽ được phá giải.

- Sư phụ đã truyền Thiên Lữ kiếm pháp lại cho ta, đây là kiếm pháp khắc chế chiêu thức Tà Thiên kiếm pháp.

Nàng đột nhiên im lặng một lúc quan sát cục diện phía trước, sau đó nói riêng Trương Phi và Triệu Tấn một chuyện quan trọng. Chuyện này chỉ có thể trông chờ vào hai người này.

- Hai người nghe đây, khi ta giao đấu với Tà Thần hai người nhất định không được cho Thiên Kỳ lại gần. Nhận thấy tình thế cấp bách ta không thể đánh lại Tà Thần hay thời gian không còn thì hãy rút chốt này ra, ném thứ này về hướng ta và hắn. Nhớ sau khi ném ngay lập tức phải đưa mọi người rời khỏi.

Thứ nàng đưa cho họ rất lạ, chưa bao giờ họ nhìn qua. Lời hoàng hậu đã nói nhất định họ sẽ thực hiện bởi vì chưa bao giờ họ nghi ngờ năng lực của người. Hai người đồng thanh lên tiếng, nhận quả mìn từ tay nàng.

Sau khi giao xong nhiệm vụ cho hai người họ nàng đọc khẩu huyết gọi Bách Nhật Thần kiểm hiện hình. Thế trận đã nghiêng về phía Tà Thần, nàng không thể chậm trễ hơn được nữa. Trước khi xông vào trận địa, nàng quay lại nói một câu ngắn gọn. Trong câu nói ấy người ta nghe thấy vẻ xót xa và tiếc nuối.

- Nhất định phải đảm bảo an toàn cho Thiên Kỳ, còn nữa hãy chăm sóc tốt cho Tiểu Thanh và Tiểu Yến.

Đó liệu có được coi là những lời tuyệt mệnh! Nàng cũng không rõ, chỉ biết trong lòng mình có cái gì đó quặn thắt khi nói những lời đó, nhưng bản thân vô năng chẳng thể làm gì để khống chế nó.

Tà Thiên kiếm pháp ngày càng phát huy sức mạnh vô song. Hiện tại đã có bốn thanh kiếm phi ra đồng lúc mỗi khi Tà Thần xuất chiêu. Hắn đã bị trúng một kiếm vào cánh tay bên trái. Máu theo miệng vết thương chảy dòng dòng thấm đẫm một ống tay áo. Kim Long và hai vị trưởng lão cũng không khác hơn là bao.

Nàng chính thức xuất thủ phản kích. Trường kiếm vung lên hướng Tà Thần đánh tới. Bách Nhật Thần kiếm trong tay đã xuất tuyệt chiêu, trong không trung một thanh kiếm dưới sự điều khiển của nàng lao vun vút về phía đối phương, khi kiếm gần chạm vào kiếm của Tà Thần thì lập tức biến hóa thành bát kiếm. Bát kiếm sắc bén chặt đứt bốn thanh kiếm xuất ra trong đòn đánh của Tà Thần.

Trong lúc giao chiến nàng chỉ kịp nhả nhủ hắn rời khỏi trận địa.

- Thiên Kỳ, chàng hãy lui xuống. Thiên Lữ kiếm pháp chắc chắn có thể khắc chế Tà Thiên kiếm pháp!

Nhận thấy sự tự tin trong ánh mắt nàng, hắn gật đầu nhẹ một cái. Cũng như hắn, nàng làm động tác gật đầu nhẹ như một sự đảm bảo. Nhìn tận sâu vào đáy mắt hắn, nàng thật sự không muốn rời đi. Cảm giác xót xa dần dần

xâm chiếm trái tim nàng. Nàng biết lần này giao đấu với Tà Thần nguy hiểm đến nhường nào. Nàng chỉ có hai con đường, một là đánh bại Tà Thần trong thời gian có thể, hai là sẽ cùng Tà Thần xuống mười tám tầng địa ngục. Có thể đây là lần cuối cùng hắc và nàng có thể nhìn nhau như vậy.

Nàng nén nước mắt tận sâu trong đáy lòng, quyết không cho mình tỏ ra yếu đuối. Có lẽ đây là số mệnh! Nàng bất lực không thể cãi lại ý trời.

Tà Thần nhận thấy chiêu tấn công vừa rồi bị phá giải liền biến đổi chiêu thức khác. Điều hắc không ngờ rằng tất cả chiêu thức của Tà Thiên kiếm pháp đều bị nàng hóa giải. Sau một thời gian giao đấu Tà Thần bay vọt lên cao, mũi chân chạm vào cột đá khiến bản thân hắc trụ vững trên đó.

- Ha ha, vật bé nhỏ. Nàng nghĩ có thể đánh thắng ta sao. Chỉ còn một thời gian rất ngắn nữa thôi Sát Huyết Hồn trận sẽ khởi động. Lúc ấy để xem nàng và hắc sẽ chết thê thảm như thế nào. Ha ha, ta sẽ chôn hắc ở Tuyết Sơn, còn rải tro cốt của nàng ở Lưỡng Hà. Hai người vạn kiếp sau cũng sẽ không được ở cùng nhau. Vật bé nhỏ à, nàng nói như vậy có được không?

Đê tiện, bỉ ổi! hiện tại những từ như vậy nàng cũng chẳng buồn nói với Tà Thần. Tính đi tính lại hắc cũng không thể tính ra nàng sẽ chọn cách thức liều chết chung để kết thúc mạng sống của hắc.

Nàng cầm Bách Nhật Thần kiếm trong tay di chuyển nhanh chóng về cột đá. Sức lực của nàng cũng đã bị suy giảm không ít. Từng đường kiếm đều được nàng dồn hết nội lực tung ra, tất cả đều hướng vào vị trí trí mạng trên người hắc. Tà Thần xuất thủ đánh trả lại, tốc độ của hắc cũng đã không còn nhanh như trước. Hai thân ảnh liên tục xuất thủ về phía đối phương. Nhận thấy tình hình đã không còn trong tầm kiểm soát, nàng hướng về phía Trương Phi ra hiệu.

Ở cách đó không xa, mọi người đều theo dõi nhất cử nhất động của trận đấu. Thế trận bên trong đang được duy trì ở mức cân bằng, khó có thể nói

trước ai sẽ giành phần thắng.

Nhìn thấy ám hiệu của nàng, Trương Phi và Triệu Tấn mang quả mìn nàng giao cho lúc nãy, đang định rút chốt ra thì bị hắc ngấn cản lại.

- Hai người định làm gì?

Hắc nhận ra thứ này, sức phá hủy của nó hắc cũng đã được chứng kiến. Nhưng vì sao hai người họ lại có thứ này? Hắc ngay lập tức xét hỏi, giọng điệu vô cùng khẩn trương.

- Hai người lấy thứ này ở đâu?

Trương Phi và Triệu Tấn không hiểu vì sao hoàng thượng lại có dạng biểu tình này. Trước sự xét hỏi của hắc hai người đành phải nói thật.

- Bẩm hoàng thượng, là do hoàng hậu nương nương đưa cho hạ thần. Người nói nếu khi nào tình thế cấp bách hoặc thời gian sắp hết mà Tà Thần vẫn chưa bị đánh bại thì rút chốt và ném về phía người và Tà Thần đang giao chiến.

Hắc không thể tin vào tai mình. Giây phút này hắc sợ hãi, sợ rằng nếu vừa rồi hắc không ngăn cản kịp thì có lẽ... Hắc nên yêu nàng hay hận nàng đây? Một nữ nhân sẵn sàng hy sinh mạng sống của mình để cứu hắc và con dân của hắc.

"Nương tử, nàng có hay chăng nếu thực sự nàng làm như vậy ta cũng sẽ không sống nổi. Sao nàng lại nhẫn tâm bỏ lại ta một mình chứ?"

- Hai người tuyệt đối không thể!

Hắc rút kiếm định phi thân đến cùng nàng giao chiến với Tà Thần. Nàng từ trong trận địa đã kịp nhìn ra ý định của hắc. Không còn cách nào khác đành phải ra lệnh cho Trương Phi và Triệu Tấn đang đứng phía sau.

- Trương Phi, Triệu Tấn. Mau giữ hoàng thượng lại! Làm theo lệnh của ta!

Hai người lưỡng lự một chút sau đó vẫn là quyết định tuân theo mệnh lệnh hoàng hậu. Dù sao hoàng thượng đang bị thương nặng còn hoàng hậu thì bản lĩnh vô song, chắc chắn sẽ thoát được.

Triệu Tấn nhanh chóng vận khinh công bay đến giữ tay hãn lại, còn Trương Phi thì rút chốt quả mìn ra.

Giây phút ấy nàng nhìn về hướng hãn nở một nụ cười. Cũng giống như một lời từ biệt của một nữ nhân sắp bước vào địa ngục.

Nương tử! Không thể như vậy được! Hãn không cho phép nàng rời khỏi, tuyệt đối không! Hãn dồn hết nội lực đánh trả vào Triệu Tấn khiến Triệu Tấn bị thương không hề nhẹ, bàn tay cũng giảm lực đạo đi. Nhân cơ hội ấy hãn phóng như bay đến phía nàng.

Nàng không thể ngờ hãn lại liều lĩnh như vậy. Việc hãn tiến đến phía nàng nằm ngoài dự đoán. Nàng tuyệt đối không thể để hãn xảy ra chuyện gì. Bách Nhật Thần kiếm trong tay nàng phi thẳng đến quả mìn, sự va chạm khiến quả mìn đổi hướng bay, tiến thẳng về phía Tà Thần.

Nàng vận khinh công thoát ly khỏi trận địa, đồng thời kéo theo hãn bay ra xa.

Quả mìn chạm xống cột đá nổ tung. Sức hủy diệt của nó khiến một vùng rộng lớn xung quanh bị thiêu đốt. Có lẽ Tà Thần cũng chung số phận.

Hãn và nàng bị đẩy ra xa, cách vị trí cột đá khoảng vài chục thước. Trên người cả hai bám đầy đất cát cùng đá nhỏ bị phá hủy do sức công phá của mìn. Nàng nhắm nghiền hai mắt, nhỏ bé như một chú chim non nằm trong vòng tay hãn.

- Nương tử, nàng đừng làm ta sợ. Nàng hãy mau tỉnh lại, nàng có mệnh hệ gì thì ta biết làm sao?

Hai hàng nước mắt hắt ướt đầm gò má, chảy xuống cằm rồi rớt xuống mặt nàng. Hắt đau, không phải đau về thể xác mà đau trong tim. Sao nàng lại có thể nhẫn tâm như vậy.

- Thiên Kỳ, chàng muốn ta chết để cưới tiểu thiếp sao. Đừng có mơ!

Giọng nói của nàng vang lên khiến hắc giật mình nhìn kỹ lại thân ảnh đang nằm trong vòng tay mình. Hắc không bị ảo giác, chính là nàng, là nương tử đang mở mắt nói chuyện với hắc.

- Nương tử, nàng không sao. Tốt rồi, ha ha.

Hắc không kiềm được vui sướng, bất giác cười thành tiếng. Hai tay vô thức ôm nàng chặt hơn. Hắc sợ nếu buông lỏng một tích tắc thì nàng sẽ biến thành những cơn gió kia vụt mất khỏi tầm tay hắc.

- Cẩn thận!!!

Từ phía xa mọi người nhìn thấy tên Tà Thần ấy dồn hết sức lực đứng dậy. Tà Thần dùng chút nội lực cuối cùng để phóng trường kiếm về phía đôi uyên ương số khổ. Họ đang vui mừng và hạnh phúc khi cả hai đều bình an nên không ai chú ý đến kẻ sát nhân đang tấn công phía sau.

Tiếng hét lớn của mọi người khiến hắc và nàng cùng nhìn lại phía sau. Nàng chỉ kịp nhận thức một thanh kiếm đang lao đến với tốc độ chớp nhoáng, còn kẻ phía sau tấn công chính là Tà Thần.

Kiếm đến quá gần, xung quanh lại không có vũ khí để tấn công Tà Thần. Trong tình thế này nàng vẫn tình nguyện hy sinh bản thân mình. Dù cho một trăm hay một nghìn lần lựa chọn nàng cũng sẽ làm như vậy. Chút sức

lực ít ỏi còn sót lại cũng đủ để nàng đẩy hắn ra xa còn bản thân hứng trọn một kiếm.

Tà Thần đồng lúc cũng ngã xuống. Hắn không ngờ một cây trâm cài tóc nhỏ nhoi trên đầu nàng lại có khả năng sát thương lớn như vậy. Toàn thân hắn đau nhức, kinh mạch như bị ai dùng dao bén nhọn cắt đứt. Chẳng mấy chốc Tà Thần chết đi trong đau đớn.

Hắn vừa vực bản thân ngồi dậy đã phải chứng kiến cảnh tượng đau đớn trước mắt. Không! Nhất định không phải sự thật. Hắn không tin! Nàng sao lại có thể nằm dưới đất như vậy? sao thanh kiếm ấy lại xuyên qua người nàng? Vì sao lại chảy nhiều máu như vậy?

Hắn hoang mang nhìn nữ tử trước mắt khuôn mặt đã không còn huyết sắc. Hắn không còn sức lực nữa rồi, hai chân hắn tại sao lại không thể đứng vững. Nương tử đang nằm kia chờ hắn, vậy mà giờ phút này hắn lại vô lực. Hắn bò thật chậm đến cạnh nàng, tưởng chừng quãng đường ấy xa vạn dặm. Giờ đây nàng lại ngoan hiền nằm trong vòng tay hắn. Hắn cất lên chuỗi thanh âm day dứt và đứt quãng.

- Nương tử à....đừng ngủ.....ta cầu xin nàng đấy....

Không gian im lặng đáng sợ, tản mạn đâu đó có mùi chết chóc. Rồi một thanh âm yếu ớt vang vọng bên tai hắn. Hắn hoàn hồn nhìn nữ tử sắc mặt ngày càng tái xanh đang yên vị trong lòng mình.

- Thiên Kỳ, đừng khóc....chàng mà khóc ta sẽ rất đau lòng. Chàng hãy sống thật tốt...con dân Phong Thiên Quốc cần chàng.....Thiên Kỳ à, cây trâm trên người Tà Thần....xin chàng hãy cài lại lên mái tóc của ta.....bởi vì đó là thứ đầu tiên chàng tặng ta, ta muốn khi chết cũng được cài nó trên đầu.....

Tiếp sau đó không còn thanh âm vang lên nữa. Hắn chờ mãi, chờ mãi nhưng đáp lại chỉ là sự im lặng đáng sợ. Mọi người không ai lên tiếng, bởi

vì nàng đã thực sự bỏ họ mà đi rồi.

Huyết đỏ từ vết thương của nàng thấm ướt cánh tay hằn, hòa quyện với dòng máu chưa khô đang chảy ra rỉ rích. Một luồng ánh sáng thoát ra bao phủ lấy bầu trời. Màu đỏ của Sát Huyết Hồn trận đã bị thứ ánh sáng thuần khiết ấy làm tiêu tan.

Trả lại thanh bình cho thiên nhiên, trả lại sắc hương cho hoa lá, trả lại tiếng cuồn mình ồn ào của con sông Lưỡng Hà.

Nhưng tại sao? Tại sao lại không trả lại nàng!

- Nương tử, sao nàng có thể.....chúng ta còn chưa bái đường thành thân, chưa uống rượu giao bôi.....nàng chưa gọi ta một tiếng "Phu quân"....sao nàng có thể cứ như vậy mà ngủ.....hãy mở mắt nhìn ta đi.....ta xin nàng đấy.....

.....

KHI HOÀNG HẬU NỔI GIẬN!!!

Từ Dạ
www.dtv-ebook.com

Chương 49: Tâm Tình Kẻ Tiễn Đưa

Thời gian trôi qua chậm chạp, dường như chẳng muốn trôi tiếp nữa. Gió ngừng quanh quẩn miên man trên những tàng cây đại thụ, dường như chẳng muốn thổi tiếp nữa. Vầng trăng kia hờ hững để mặc mây đen bủa vây tứ phía, dường như chẳng muốn chiếu sáng tiếp nữa.....

Nữ tử trong lòng hẫng, gương mặt vô sắc vô thần. Những vết máu ứa ra từ vết thương đã ngừng đọng từ lúc nào. Trên tay áo, trên vạt áo, trên ống quần...đâu đâu cũng loang lổ những mảng màu đen thẫm do máu khô tạo thành.

Hắn ôm chặt nữ tử trong tay một ngày đêm! Đã một ngày đêm rồi cơ đấy.... Đôi mắt vô hồn nhìn về phía những quầng mây đen thẫm ngang tàn và lạnh lẽo. Giờ đây tất cả đã nguội lạnh...tim hẫng...lòng hẫng...và cả người đang vùi trong vòng tay hẫng....

- Nương tử ơi, phải làm sao đây? Vì phu lại nhớ nàng mất rồi....

Hắn thì thảo nhẹ giọng vào tai người đang say giấc mộng ngàn thu. Thanh âm vắng vắng nỗi xót xa và đau đớn.....lại có chút mệt mỏi và khắc khoải. Đôi hàng mi trĩu nặng những ưu thương khe khẽ nhắm hờ...nhưng tiếc thay chẳng thể nào khép kín, bởi giờ đây nó đã không thể nào nguyên vẹn như lúc đầu...

"Dù là hóa thành hồn ma đợi chờ một nghìn năm để gặp lại người trong một khoảnh khắc cũng không bao giờ hối hận. Nương tử, vì phu sẽ đối với nàng như vậy suốt đời suốt kiếp"...

Đâu đó vọng lại chuỗi thanh âm trầm buồn khắc khoải. Hắn lại nghe ra có chút quen quen...À phải rồi...đây chẳng phải những lời hắn từng nói với nàng trước đây sao.....

- Nương tử à, ta lại phải thất hứa với nàng rồi...vi phu không thể chờ nàng một nghìn năm để gặp lại nàng đâu...vi phu muốn đến bên nàng ngay bây giờ.....được chứ.....

Hắn hôn nhẹ lên vầng trán đã nguội lạnh, đôi môi vô thức vẽ một nụ cười gượng gạo...hắn mỉm cười với đất trời, với những hồi ức trĩu nặng trên vai... Giờ đây tâm hắn đã chết vậy nên trái tim cũng chẳng thiết tha đập nữa.

Thanh chủ thủ trong tay bén nhọn vô cùng. Từng viên sắc sảo phản chiếu lại ánh trăng tạo thành những chuỗi kim quang sáng chói. Chỉ cần một thao tác nhỏ nữa thôi hắn sẽ lại được gặp nàng. Ở âm phủ, ắt hẳn vẻ âm u ghê rợn của nó nhiều hơn thế gian gấp vạn lần. Nàng sợ bóng tối như vậy chắc sẽ hốt hoảng lắm...Hắn phải đến nhanh thôi...

Chủ thủ giơ lên cao nhắm thẳng yết hầu mà giáng xuống. Không đau đớn cũng chẳng có cảm giác hiện hữu. Mùi máu tanh, dư vị chết chóc nồng nặc tỏa ra xông thẳng vào mũi... Tốt rồi, hắn sắp được giải thoát rồi... Chỉ cần một chút ít thời gian nữa thôi hắn sẽ được gặp nàng, gặp nương tử của hắn.

Mi mắt hắn trĩu nặng, những mệt mỏi kéo đến dồn dập, và hắn muốn ngủ. Sau khi mở mắt hắn sẽ đến được địa phủ thôi.

.....

Toàn thân hắn đau đớn và vô lực, cảm tưởng như bản thân đang lạc vào một thế giới huyền ảo. Trước mắt tất cả một màu đen tuyền, thậm chí không có gì hiện hữu ngoài bức tường đen tối kia. Hắn cảm tưởng bản thân mình

rất lạnh, bàn tay lạnh, tấm ngực lạnh, và trái tim cũng lạnh. Cái lạnh tê tái đến thấu tim gan.

"Ta đã đến âm phủ rồi sao? Nương tử, nàng đang ở đâu?"

Hắn vô lực đưa ánh mắt tìm kiếm xung quanh nhưng sao không thấy nàng.

- Nương tử? Nàng đang trốn ta phải không? Ta biết nàng đang trốn ta mà.

Nam tử áo trắng cất tiếng gọi hiền thê, hắn đi qua rồi đi lại nhưng vẫn không thoát khỏi sự bao vây của bức tường thành đen tối ấy. Đột nhiên tâm hắn nổi lên một cỗ sợ hãi, hắn sợ ngay cả khi chết đi rồi vẫn không thể gặp lại nàng. Nếu sự thật là như vậy thì hắn phải làm sao đây.

- Nương tử, người có nghe ta nói gì không?

Mọi người đang đứng xung quanh quan sát nhất cử nhất động của hắn, vừa rồi hắn lớn tiếng gọi "Nương tử" mọi người đều nghe thấy hết. Nàng rời đi khiến tất cả đau đớn, nhưng người chịu thương tổn nặng nề nhất là hắn. Hắn yêu nàng biết bao, thương nàng biết bao, vậy mà trong tích tắc đã âm dương cách biệt, để lại trong tim hắn một vết rách không bao giờ lành lại. Một nỗi nhớ gãy cánh không thể bay vút lên trời xanh, chỉ có thể đậu trên bờ vai âm thầm nặng trĩu.

Trước sự ra đi của nàng, hắn gục ngã. Hơn một ngày một đêm ôm thi thể nàng đã nguội lạnh, hắn không ăn, không uống thậm chí đôi mắt kia cũng không thể khép kín. Cuối cùng hắn chấp nhận buông bỏ, lựa chọn cách nhanh nhất để đến với nàng.

Chúy thủ sắc bén đến thế, vô tình như thế, nếu thực sự đâm trúng yết hầu thì hắn chẳng thể tồn tại trên thế gian thêm một tích tắc nào nữa. Cũng may Trương Phi xuất hiện kịp lúc, dùng bàn tay mình chặn đứng đường đi

của chủ thủ trước khi nó chạm vào yết hầu nên hắn mới có thể nằm đây gọi hai tiếng "Nương tử" trong mơ.

Hắn khát khao được chết, hắn muốn con tim đã mệt mỏi kia không phải đập liên hồi nữa, vì vậy hắn ngã xuống, không phải vì vết thương thể xác mà là vết thương lòng. Thử hỏi một con người mang trên mình tâm hồn đã chết thì có lý do gì để tồn tại. Hắn gục ngã, hôn mê hơn một ngày trời. Hắn tưởng bản thân có thể đạt được ước vọng được chết cùng nàng, thậm chí ngay cả trong mơ hắn cũng ngỡ mình đang lưu lạc nơi địa phủ.

Vậy mà bây giờ hắn tỉnh lại, hắn thất vọng vì bản thân vẫn còn tồn tại trên nhân gian. Ông trời không cho phép hắn chết! Hắn hận ông trời đã mang nương tử của hắn đi tại sao lại không mở rộng vòng tay mang theo hắn.

- Không được, ta phải tìm nương tử. Các người mau thả ta ra. Ta muốn gặp nương tử.

Hắn kích động điên cuồng lao xuống giường, hầu như không nhận thức được sự hiện diện của mọi người. Giờ đây hắn đang chìm trong thế giới không có nàng, cái thế giới ấy lạnh lẽo và cô độc đến đáng sợ. Hắn vùng vẫy cố tìm kiếm một lối thoát ra nhưng bản thân lại vô lực không thể chiến thắng được những bùa vây nghiệt ngã ngoài kia.

Trước mặt mọi người hắn điên cuồng la hét, thậm chí đập phá những vật dụng vô tri vô giác để tìm kiếm chút an ủi cho nỗi đau hữu hình đang hiện diện. Không còn khí chất bậc đế vương, cũng chẳng còn phiêu dật lãng tử, hắn bỏ mặc hết thảy! Hắn không ngần ngại đem bản thân mình biến thành một ác ma đang lên cơn thịnh nộ, điên cuồng mà giải phóng hết độc địa.

Dường như đập phá cũng chẳng thể xoa dịu đi đớn đau chôn chặt trong tâm can. Lực đạo xuất ra không do dự hướng bản thân đánh tới. Hắn muốn

bản thân mình đau đớn hơn gấp trăm lần, may thay nỗi đau thể xác sẽ lấn át đi nỗi đau trong tim, nhưng hấn lại nhầm lẫn rồi.

- Hoàng thượng, xin người hãy bình tĩnh, đừng tiếp tục hủy hoại long thể. Người có mệnh hệ gì thì Phong Thiên quốc sẽ lâm nguy.

- Đúng đấy Thiên Kỳ, Dương nhi sẽ không muốn con đau khổ dẫn vật, cũng không muốn con hành hạ bản thân mình như vậy. Con nghe ta, bình tĩnh lại.

Dương nhi, cái tên vừa vang lên đã khiến cơn đại hồng thủy trong tâm trí hấn cơ hồ lắng xuống. Nàng không muốn hấn đau khổ dẫn vật, vậy tại sao nàng lại lựa chọn hy sinh bản thân mình để kết thúc tất cả. Nàng cứ vậy mà đi thử hỏi sau này hấn sẽ sống thế nào, nàng muốn hấn hạnh phúc thử hỏi thứ hạnh phúc ấy kiếm tìm nơi đâu khi nơi đó không có nàng?

- Nương tử! các người để nương tử ta ở chỗ nào rồi?

Hấn còn nhớ rõ bản thân đã ôm nàng thật chặt trước khi ngã xuống, vậy mà hiện tại lại không thấy nàng đâu. Không phải bọn họ đã chôn nàng dưới ba tấc đất âm u lạnh lẽo rồi chứ? Con mắt mệt mỏi ngược nhìn những con người trước mặt như để tìm kiếm câu trả lời, tâm hấn run rẩy lo sợ, sợ rằng họ đã làm cái điều hấn đang nghĩ tới.

- Thiên Kỳ, chúng ta đã đặt xú nha đầu tại giường hàn băng đằng sau sơn động Tuyết Sơn. Đợi con bình tĩnh lại ta sẽ dẫn con đến thăm nó.

Hang động sau núi! Hang động sau núi! Trong tiềm thức hấn lúc này chỉ lặp lại bốn từ ấy. Nương tử đang ở hang động sau núi chờ hấn, hấn phải đến thật nhanh, kéo nàng lại cô độc.

Hấn vừa mới tỉnh lại, hơn nữa vết thương lòng vẫn còn rướm rướm máu, nếu hiện tại đi đến hang động sau núi sẽ tổn rất nhiều sức lực. Cơ thể hấn vẫn còn yếu, e rằng sẽ không chịu nổi. Trương Phi và Triệu Tấn đưa tay

định ngăn cản nhưng hăn lại không hề mảy may chú ý đến. Giờ phút này không có điều gì có thể ngăn cản hăn đến với nương tử!

Vào mùa xuân, đào hoa nở rộ. Một mảnh đào hoa rực rỡ nhuộm hồng một vùng trời. Tiết trời trên Tuyết Sơn vốn đã lạnh nay lại còn lạnh hơn bởi gió xuân. Mỗi lần gió mạnh lướt qua thì vạn cánh đào sẽ theo gió tung bay chao đảo, phiêu du đến vùng trời khác. Nam tử nặng nhọc bước đi trên nền tuyết chưa kịp tan. Thỉnh thoảng có những cánh đào lười nhác đậu trên mái tóc đen óng ả, điểm xiết chút sắc màu cho ngày xuân ảm đạm.

Giường hàn băng là bảo vật của Tuyết Sơn được giấu sâu trong hang động sau núi. Ở đây quanh năm nhiệt độ lạnh lẽo và ẩm thấp, vì vậy hiếm ai đặt chân đến ngoại trừ những lúc cần thiết. Nữ tử vẫn lặng thinh, điềm đạm nằm trên chiếc giường đang bốc lên từng luồng hàn khí trắng xóa. Không gian âm u lại có chút mờ ảo.

Hăn chạm nhẹ ngón tay thô ráp trên gò má nàng, cái cảm giác lạnh buốt toát ra từ người nàng khiến hăn giật mình. Nàng ngoan hiền nhắm nghiền hai mắt tựa một tiểu hài tử đang say sưa trong giấc mộng dài. Bộ y phục trên người tỏa ra màu xanh thanh mát và tinh khiết khiến người khác phải đem toàn bộ tâm tư trao gửi hết đến nàng.

Giường hàn băng nhiệt độ rất thấp, vì vậy thi thể nàng không hề có chút thay đổi so với lúc đầu. Nhìn sơ qua vẫn tưởng rằng nữ tử kia chỉ đang chớp mắt một lúc trong cơn mệt mỏi. Một tia sáng yếu ớt lọt thỏm chiếu vào giữa khe đá, tuy vậy nó vẫn đủ để một góc tối om trong hang động hiện ra mờ ảo.

Lão hoang đồng, Trương Phi và Triệu Tấn lập tức có mặt sau đó. Họ không thể yên tâm để hăn lại một mình, sợ rằng trong một phút mù lòng hăn sẽ lại làm ra sự việc đại đột. Họ hy vọng hăn sẽ sớm chôn cất nỗi đau vào tận sâu đáy lòng để tiếp tục sống trên cõi đời. Mong rằng một thời gian sau hăn sẽ nguôi ngoai gạt bỏ hết những trĩu nặng trong tâm.

- Mọi người có nhận thấy sắc mặt hoàng hậu có vẻ không bình thường.

Một điều kỳ lạ trên thi thể nàng khiến mọi người không thể không chú tâm. Khuôn mặt nàng so với ngày hôm qua lại hồng hào hơn, đôi môi cũng không còn trắng nhợt nhạt, hiện tại có chút đỏ hồng. Theo lẽ thường tình, một người đã chết hai ngày không thể có sắc mặt như vậy.

Biểu tình ngỡ ngàng chỉ thoáng qua, họ không dám bày tỏ quá rõ ràng bởi mọi chuyện chưa có gì chắc chắn. Tuy sắc mặt hồng hào nhưng mạch không đập, không hô hấp thì so với người chết không có điểm khác biệt. Họ sợ sẽ mang đến cho hãn một tia hy vọng không có thật, điều này so với việc để hãn đau khổ như hiện tại thì còn nguy hiểm hơn.

Mặc kệ lời bàn luận của những kẻ phía sau, hãn vẫn tiếp tục chìm đắm trong thế giới riêng cùng nàng. Hãn nhẹ nhàng cầm bàn tay trái lạnh băng áp lên mặt mình. Cái lạnh tê tái truyền đến đánh ập vào tim, cơ hồ lại khiến góc nhỏ nơi lồng ngực bên trái nhói đau.

"Nương tử, nàng thật lạnh. Để vi phu sưởi ấm cho nàng nhé".

Cũng vì hành động của hãn mà ống tay áo làm bằng lụa mượt mà trượt xuống quá khuỷu tay, để lộ ra cánh tay trái trắng nõn. Điều đặc biệt là...

- Tam đệ, vết bớt hình cánh bướm.....ta không nhìn nhầm chứ, nó đang phát ra ánh sáng đỏ rực.

- Đúng! Sao lại kỳ lạ như vậy. Liệu nó có liên quan đến việc sắc mặt Dương nhi hồng hào như vậy không?

Bôn ba giang hồ bao năm, đây là lần đầu tiên họ được chứng kiến hiện tượng lạ như vậy xảy ra. Cái bớt kỳ lạ ấy đã mang đến một tia hy vọng cho tất cả mọi người, cho dù nhỏ nhoi nhưng họ mong sẽ có kỳ tích xảy ra.

Đột nhiên trong không khí tản mạn mùi sát khí, sự luân hồi của những cánh hoa đào trong gió đang bị một ngoại lực nào đó làm hỗn độn. Bằng khả năng của mình họ nhận định bên ngoài cửa hang động có ít nhất chín vị khách không mời mà đến. Tinh thần cảnh giác được tập trung cao độ, Tuyết Sơn xưa nay rất ít người dám xâm phạm, huống hồ nơi này lại là địa phận bí mật ngoại nhân chưa bao giờ đặt chân đến. Hôm nay đồng lúc xuất hiện chín người không biết là họa hay là phúc.

Chẳng mấy chốc chín hắc y nhân xa lạ đã tiến vào trong động, tất cả chín người đều toát ra mùi sát khí nồng đậm. Hai nam nhân cao lớn đi phía trước, bọn họ có vẻ võ công nổi trội nhất, hoa văn trên y phục cũng có sự khác biệt với sáu nam nhân đang khiêng kiệu. Chiếc kiệu nhỏ được che phủ bởi lớp lụa mỏng đen tuyền, người ngồi trong đó ắt hẳn có địa vị cao nhất. Người này ngồi trong kiệu, không lên tiếng cũng không có động tĩnh, vô cùng thần bí.

- Chúng ta phụng mệnh mang quận chúa trở về.

Một trong hai tên đi đầu lên tiếng. Cũng giống như vẻ bề ngoài, thanh âm của người này lạnh lẽo như một tảng băng. Lời vừa thoát ra tựa một lưỡi chủ thủ bén nhọn đâm xuyên vào tâm trí hắn. Có người muốn mang Dương nhi đi, có người muốn mang nương tử của hắn đi. Thâm tâm hắn vang lên hồi chuông cảnh báo, bản thân hắn cũng đang run lên vì sợ hãi. Hắn sợ nàng sẽ bị những kẻ lạ mặt đó cướp đi. Nhưng rồi hắn lại đè ép nỗi sợ ấy lại, hắn từ bao giờ đã trở nên hèn nhát và yếu đuối như vậy!

- Không thể nào. Không ai được phép mang nàng đi!

Hắn hét lên đầy đau đớn. Đây cũng là lời cảnh báo hắn gửi đến những người lạ mặt kia.

- Xú nha đầu là nữ nhi của Hoàng Long tướng quân, hiện tại là đương kim hoàng hậu Phong Thiên quốc. Quận chúa? Chắc có sự nhầm lẫn.

Lão hoang đồng lên tiếng. Thân thể của nàng lão hiểu rõ nhất, hôm nay lại có kẻ bạo gan đến nói nàng là quận chúa, còn mưu đồ cướp nàng đi. Bọn họ còn chưa hỏi ý kiến mọi người ở đây mà dám lớn tiếng đòi mang người đi sao.

- Trên người quận chúa có ấn ký Điệp Tôn Nhất Sinh còn có thể nhầm lẫn được sao?

- Điệp Tôn Nhất Sinh?

Bọn họ chưa từng nghe qua trên đời có thứ tên gọi như thế. Nhưng dù đám hắc y nhân có nói gì đi chăng nữa thì chuyện mang nàng đi là không có khả năng. Trừ khi bước qua xác họ.

- Tả, Hữu hộ pháp không được vô lễ. Đó chính là Lão hoang đồng, sư phụ của Hoàng Long huynh.

Người bí ẩn ngồi trong chiếc kiệu đột ngột lên tiếng. Đó là thanh âm một nữ nhân trung niên, khoảng chừng gần bốn chục tuổi. Bà ta lại còn gọi một từ "Hoàng Long huynh" rất thân thiết. "Nữ nhân này và tên nhóc Hoàng Long có quan hệ?"

Nghe xong lời nhắc nhở của nữ nhân thần bí thái độ của hai kẻ đứng đầu, chắc là Tả, Hữu hộ pháp dịu đi hẳn. Kiệu được sáu hắc y nhân hạ xuống, nữ nhân trong kiệu chậm chậm bước ra.

Xuất hiện trước mặt họ là một nữ nhân dung nhan diễm lệ, khí chất quyền quý toát ra khiến người ta phải nể phục vài phần. Và một điều không thể tin nổi, bà ta rất giống một người.... Từ khi bà ta xuất hiện, lão hoang đồng không giấu nổi vẻ ngỡ ngàng, miệng chủ động thốt lên.

- Lục Ngọc, người....không phải người đã lâm bệnh nặng qua đời mười ba năm trước rồi sao?

Biểu tình của Lão hoang đồng chứng tỏ rằng lão đã từng quen biết người phụ nữ này. Tất cả ánh mắt đổ dồn trên người lão như để tìm kiếm một câu trả lời thích đáng. Lão cũng hiểu mọi người cần phải biết chân tướng chuyện này vì vậy chủ động nói ra thân phận của bà ta.

- Đây là Lạp Lan Lục Ngọc, quận chúa Minh Nguyệt quốc cũng chính là mẫu thân của xú nha đầu.

Chả trách bà ta lại giống nàng đến vậy. Cũng chỉ có mẫu thân mới có ý nghĩ đến đây mang nữ nhi của mình đi. Nhưng nương tử là của riêng hãn, hãn tuyệt đối không cho phép ai mang nàng rời đi, kể cả mẫu thân nàng!

Bà ta bước đến bên cạnh nàng, đôi tay vuốt nhẹ lên mái tóc mềm mại xoa dài trên mặt băng rồi lại lần nữa chạm lên gò má lạnh lẽo của nàng. Một cổ chua xót trào dâng, đôi mắt bà ta ngấn lệ buồn. Trong ánh mắt ấy có biết bao tình yêu, tình thương và cả chút hối hận.

- Dương nhi, mẫu thân đến đón con đây, chúng ta trở về nhà nào.

Hãn trừng mắt nhìn bà ta, con người sâu hun hút tỏa ra hàn khí thấu xương. Hãn không quan tâm bà ta là ai, chỉ biết bà ta đang muốn cướp nàng từ tay hãn. Hôm nay hãn thà chết chứ không để nàng rời khỏi đây nửa bước.

- Bà buông tay ra, không được phép mang nương tử của ta đi!

Tả, Hữu hộ pháp chứng kiến chủ tử bị hãn mạo phạm liền rút kiếm trong bao hướng phía hãn tấn công. Từ trước đến giờ những kẻ mạo phạm chủ tử đều trở thành oan hồn dưới trường kiếm của họ. Hôm nay e rằng sẽ lại có thêm một oan hồn nữa.

- Người dám to gan mạo phạm chủ tử, thật đáng tội chết!

Hoàng thượng bị hắc y nhân tấn công, Trương Phi và Triệu Tấn cũng không thể làm ngơ. Hai người cùng rút binh khí toan đánh trả lại, từ bao giờ

có kẻ to gan dám động thủ với hoàng thượng chứ.

Nhận thấy tình hình không ổn Lão hoang đồng vội vàng lên tiếng ngăn cản, buộc mọi người đều phải thu binh khí lại.

- Dừng tay, đều là người nhà cả. Lục Ngọc, vừa nãy ta nghe hai vị hộ pháp nhắc đến cái gì Điệp Tôn Nhất Sinh, ta nghe không hiểu.

- Điệp Tôn Nhất Sinh chính là vết bớt hình cánh bướm bên tay trái của Dương nhi. Nó là ấn ký tượng trưng cho thân phận hoàng tộc của Minh Nguyệt quốc. Sở dĩ có tên Điệp Tôn Nhất Sinh là vì nó có thể giúp chủ nhân của nó sống lại một lần. Chính vì Điệp Tôn Nhất Sinh trên người Dương nhi được kích hoạt nên ta mới có thể tìm tới tận đây. Các người không thể bảo hộ nữ nhi của ta, vì vậy ta sẽ mang nó đi, như vậy cả đời nó sẽ không thể gặp nguy hiểm nữa.

Bà ta vừa nói Điệp Tôn Nhất Sinh có thể giúp nàng sống lại một lần. "Tốt quá rồi, thực sự quá tốt rồi! Nương tử, chúng ta lại có thể chung sống cạnh nhau rồi". Hân hạnh phúc tựa một kẻ mù lòn tìm được ánh sáng, thứ ánh sáng ấy đẹp để biết bao, quý giá biết bao. Hân vô thức mỉm cười rồi đặt một nụ hôn thật nhẹ lên trán nàng, trao tặng cử chỉ nhẹ nhàng chứa chan tình cảm của một gã ngốc si tình.

- Nương tử, nàng có nghe thấy không, chúng ta sắp được ở cạnh nhau rồi.

- Ta không cho phép Dương nhi ở lại, ngươi và cả phụ thân của nó đều không có khả năng bảo hộ tốt cho nó. Nể tình ngươi thật lòng yêu Dương nhi, ta sẽ không làm ngươi bị thương. Mau tránh ra đi! Tả, Hữu hộ pháp, mau chóng mang quận chúa về.

Tả, Hữu hộ pháp tuân mệnh bước đến gần giường hàn băng, tuy nhiên lại gặp phải sự cản trở của những người kia. Bọn họ đã sớm cầm kiếm hướng về hai hắc y nhân trước mặt. Hoàng thượng si tình với hoàng hậu

như vậy, nếu thực sự hoàng hậu bị mang đi mất thì người sao chịu nổi đả kích lần này.

- Bọn ta không thể để hoàng hậu nương nương đi theo các người!

Tiếng binh khí giao nhau giữa hai bên làm thành những tiếng "leng keng" liên hồi. Tả, Hữu hộ pháp võ công quả thực cao cường, từng đòn đánh ra đích thực rất chuẩn xác. Chẳng mấy chốc cả Trương Phi, Triệu Tấn đã bị đánh văng ra xa. Lúc này hai hắc y nhân đã tiến đến gần bên hãn, định xuống tay tấn công.

- Lục Ngọc, người không thể mang xú nha đầu đi!

- Vì sao ta không thể, chỉ có ta mới có đủ khả năng bảo hộ cho nữ nhi của mình.

- Nhất định không được, bởi vì....mị dược của Vạn Trùng Hoa quốc....ngày mai chính là ngày cuối cùng....dược sẽ phát tác....Điệp Tôn Nhất Sinh cùng lắm chỉ có thể cứu mạng xú nha đầu một lần, tuyệt đối không thể có lần hai.

Bà ta sững sờ lùi về sau vài bước, có vẻ như hung tin vừa rồi vượt quá tầm kiểm soát và khả năng chịu đựng của một mẫu thân như bà. Nước mắt một lần nữa tuôn rơi, bà ta dùng tay giữ chặt miệng để bản thân không cất lên tiếng khóc nức. Nữ nhi bé bỏng của bà sao lại chịu nhiều khổ đau đến vậy, kiếp trước bà đã làm sai điều gì để rồi ông trời lại trách phạt trên người nó. Mị dược của Vạn Trùng Hoa quốc, không thể giải, không thể giải!!!

.....

KHI HOÀNG HẬU NỔI GIẬN!!!

Từ Dạ
www.dtv-ebook.com

Chương 50: "Hai Đứa Trẻ Đáng Thương"

Chứng kiến biểu tình quá mức hốt hoảng của bà ta, hẳn biết thứ mì được của Vạn Trùng Hoa quốc mà nhị sư thúc vừa nói không hề đơn giản. Một linh cảm chẳng lành bất ngờ ập đến.

- Nhị sư thúc, người nói như vậy có ý gì? Mì được của Vạn Trùng Hoa quốc là loại được gì, tại sao nương tử lại trúng loại được đó chứ?

Lão hoang đồng đứng im bất động, bản thân đang phân vân không biết có nên kể rõ sự tình. Với tính cách của tên nhóc này chắc chắn nó sẽ không ngần ngại hy sinh vì xú nha đầu ... Oan nghiệt! Ông trời tạo oan nghiệt! Hai đứa trẻ đáng thương....

Sự im lặng của lão hoang đồng càng khiến hẳn sợ hãi. Hẳn không thể kiên nhẫn để chờ đợi lão lên tiếng vì vậy hẳn quát lớn thúc dục lão nói ra hết thấy, bất chấp vi phạm thứ bậc trưởng bối.

- Người mau nói đi!

Lão hoang đồng biết rằng sự chịu đựng của hẳn đã đạt giới hạn, nếu còn giấu thêm e rằng tên nhóc này sẽ không để yên cho lão, vả lại xú nha đầu có mệnh hệ gì nó sẽ hận lão suốt đời. Cuối cùng thì giấy không thể bọc được lửa.

- Hãy bình tĩnh nghe ta kể. Lúc trước, khi bị bắt về Sát Huyết sơn trang, Tà Thần đã ép buộc xú nha đầu trở thành nữ nhân của hẳn tuy nhiên xú nha đầu không đồng ý, vì vậy Tà Thần đã hạ mì được bí truyền của Vạn Trùng Hoa quốc lên người xú nha đầu. Để tránh bản thân bị mì được khổng chế xú nha đầu đã tự hạ độc thủ mình, lấy đau đớn lẫn át ham muốn của mì được.

Vì không muốn liên lụy đến con nên nó đã nhảy xuống vực sâu vạn trượng tự vẫn, may mắn lại được đại sư huynh Tà Thiên cứu giúp nên mới có thể bình an trở về. Mị được Vạn Trùng Hoa quốc rất đặc biệt, nếu người trúng được nầy sinh quan hệ với người có huyết thống hoàng thất của Vạn Trùng Hoa quốc thì không vấn đề, nhưng nam nhân đó là người ngoài hoàng thất thì hẳn sẽ bị trúng kịch độc mà chết. Còn nữ nhân bị trúng được trong vòng ba tháng không tìm được nam nhân giải được thì bản thân cũng sẽ mất mạng. Độc trên người xú nha đầu sẽ phát tác vào ngày mai.

Hắn nghe xong liền nhắm hờ hai mắt, tưởng chừng như đang cố giấu tâm tư tận đáy nỗi buồn. Nương tử của hắn, tại sao ông trời lại tàn nhẫn với nàng như vậy? Cứ để hết thảy đổ lên người hắn có phải tốt hơn không, nàng mảnh mai như vậy, nhỏ bé như vậy hà cớ gì phải mang trên thân những điều quá mức đau đớn như thế. Nàng làm gì cũng đều suy nghĩ cho hắn, thậm chí không tiếc hy sinh tính mạng mình để bảo vệ hắn.

"Vậy nên nương tử à, hãy để vì phu một lần vì nàng mà hy sinh nhé".

Hắn cười trong vô thức, nụ cười xót thương cùng vô lực, hắn cũng chỉ có thể làm vậy để cứu sống nàng. Ông trời tạo nghiệt duyên rồi đổ ập lên hai người bọn họ, kẻ côi âm người côi dương thật khiến người ta tan nát cõi lòng. Cũng may mị được Vạn Trùng Hoa quốc có thể giải. Cũng may được còn chưa phát tác ngày cuối cùng. Cũng may hắn có thể trở thành nam nhân giúp nàng giải được.

Hắn dần mở hai mắt, con người đã dần thanh tỉnh trở lại. Thoáng trông qua nét mặt hắn, người ta có thể cảm nhận được nam tử ấy giờ đây bình tĩnh hơn bao giờ hết, dù có bão táp mưa giông cũng không thể lung lay tâm ý của hắn.

- Nhạc mẫu, thứ lỗi cho Thiên Kỳ vừa rồi mạo phạm. Xin người hãy an lòng, Dương nhi chắc chắn sẽ không bị mị được thương tổn. Chỉ cần nàng ấy sống lại, Thiên Kỳ nhất định không để nàng chết đi lần nữa.

Lạp Lan Lục Ngọc trên mặt thoáng qua tia bất ngờ. Lúc này bà mới quan sát kỹ càng nam tử đang ôm chặt nữ nhi của mình. Nam tử sắc mặt tiều tụy xanh xao, tuy vậy vẫn không thể giấu đi vẻ tiêu sái anh tuấn cùng khí chất đế vương hiem thấy. Hắn có thể sẵn sàng hy sinh tính mạng để cứu Dương nhi chứng tỏ tình yêu của hắn sâu đậm và thắm thiết đến nhường nào. Nữ nhân của mình có thể kết duyên cùng nam nhân tốt như vậy, là mẫu thân sao bà có thể không vui mừng. Nhưng hạnh phúc ngắn ngủi ấy so với nỗi đau chia ly có khác gì.

Năm xưa bà cùng Hoàng Long tướng quân kết duyên với nhau hạ sinh tiểu nữ, vào sinh thần thứ năm của nó bà bị ép buộc trở về Minh Nguyệt đảo. Nỗi đau xa cách phu quân cùng nữ nhi đau đớn biết bao, thế nhưng sao có thể so sánh với nỗi đau nữ nhi cùng con rể của bà đang chịu đựng. Tình duyên cách trở còn người thì còn hy vọng, nếu đã âm dương cách biệt thì mãi mãi chỉ là thương nhớ ngàn năm.

Trương Phi và Triệu Tấn thì có tâm trạng khác hẳn. Họ là thân cận của hoàng thượng, lại là trụ cột của nước nhà, vậy nên không thể để hoàng thượng tự tổn hại long thể.

Sau khi Sát Huyết Hồn trận được phá giải, Ngọc Hoan thừa tướng đã điều động đội binh tấn công kinh thành. Bởi vì tâm tình hoàng thượng chưa ổn định sau cái chết của hoàng hậu nên họ chưa có dịp bẩm báo. Nay hoàng thượng lại có ý định hy sinh bản thân để giải được cho hoàng hậu, bọn họ không thể chậm trễ hơn được nữa. Khắp nơi đều đang hỗn loạn, dân chúng không ngừng kêu than, nếu trong thời điểm ngàn cân treo sợi tóc mà hoàng thượng đột nhiên băng hà thì không biết Phong Thiên quốc sẽ ra sao.

- Hoàng thượng, thần cầu xin người suy nghĩ lại. Hiện nay binh lính của Ngọc Hoan thừa tướng đã chiếm gần hết vùng Giang Châu, sắp sửa tiến đến kinh thành. Vào lúc này người có mệnh hệ gì chắc chắn Ngọc Hoan thừa tướng sẽ đoạt ngôi.

Không ngờ Ngọc Hoan thừa tướng sau khi bị bãi quan vẫn có thể huy động binh lính tạo phản. Chắc hẳn ông ta cấu kết với Sát Huyết sơn trang, chỉ có vậy vây cánh của lão mới có thể tồn tại lâu đến bây giờ.

Hắn vẫn bình thản tỏ ra vô sự. Ánh mắt nhìn chăm chú vào một điểm duy nhất đó chính là khuôn mặt nàng. Hắn không phải không lo lắng cho vận mệnh quốc gia mà là hết thảy đã có tính toán từ trước. Hiện tại chỉ cần hạ chiếu chỉ phong tam đệ Phong Mạc Vũ - Vân vương gia làm Nhiếp Chính vương, như vậy có thể ổn định lòng dân, hơn nữa tam đệ cũng có thể danh chính ngôn thuận huy động thiên binh vạn mã dẹp loạn.

Điều quan trọng bây giờ là nường tử của hắn, tính mạng nàng đang gặp nguy hiểm. Hắn không thể trống mắt làm ngơ, nhìn nàng rời xa cuộc đời hắn thêm lần nữa.

- Nhạc mẫu, người nói Điệp Tôn Nhất Sinh có thể giúp Dương nhi sống lại một lần vậy tại sao bây giờ nàng vẫn chưa tỉnh lại?

- Con yên tâm, khi Điệp Tôn Nhất Sinh phát sáng có nghĩa nó đã phát huy sức mạnh. Xem chừng một canh giờ nữa Dương nhi có thể tỉnh lại.

Hắn thở phào nhẹ nhõm. Tốt quá rồi, chỉ một canh giờ nữa thôi nàng sẽ lại mỉm cười nằm trong lòng hắn, nàng sẽ vẫn tiếp tục nghĩ ra đủ mọi chiêu trò để trừng phạt lão công là hắn. Nhất định! Nhất định sau khi nàng tỉnh lại hắn sẽ thành thân cùng nàng, đây coi như tâm nguyện cuối cùng hắn muốn làm trước khi rời khỏi thế gian.

.....

Căn phòng đơn sơ làm bằng trúc vòn vẹn chỉ có một chiếc giường và một bộ bàn ghế nhỏ. Nàng đang yên vị nằm trên chiếc giường nhỏ bé, đôi mắt nhắm nghiền tựa nàng công chúa đang say giấc nồng. Kể từ khi rời giường hàn băng về đây sắc mặt nàng hồng hào thấy rõ. Tuy mạch chưa đập

cũng chưa có hô hấp nhưng mẫu thân nàng khẳng định quá trình hồi sinh đang diễn biến rất tốt, chỉ ít phút nữa thôi nàng sẽ tỉnh lại.

Mọi ánh mắt đổ dồn về thân hình mảnh mai đang nằm im bất động. Không gian tĩnh lặng đến đáng sợ, từng nhịp đập trái tim trong lồng ngực bên trái cơ hồ có thể rõ ràng đến mức mọi người đều có thể nghe rõ. Tàn hương cuối cùng rơi xuống, thời khắc kết thúc một canh giờ đã đến. Dường như sự lo lắng không ngừng dâng lên trong tâm trí hắn. Tại sao nàng vẫn chưa tỉnh lại?

Hắn kích động ôm chặt nàng trong tay, thanh âm sợ hãi phát ra như muốn rót thẳng vào đáy lòng nàng. Một canh giờ đã kết thúc, nàng không tỉnh, hy vọng của hắn bị chà đạp đến thảm thương.

- Nương tử, tại sao nàng vẫn không chịu tỉnh lại? Không phải nàng đã từng hứa sẽ gả cho ta sau khi phá xong Sát Huyết Hồn trận sao? Nàng dám to gan lừa gạt hoàng thượng, nàng biết tội này đáng chu di cửu tộc không? ta nói cho nàng biết nàng mà không chịu tỉnh dậy thì.....ta sẽ ép buộc nàng mặc hỷ phục thành thân với ta ngay ngày mai, bất chấp nàng có đồng ý hay không!

Đó là những lời cất lên từ tận đáy của nỗi tuyệt vọng, hắn chẳng ý thức được lẽ mình đang theo đuôi mắt chảy ròng ròng xuống gò má. Một giọt...hai giọt...ba giọt nhỏ xuống mặt nàng.

- Thiên...Thiên Kỳ à, sao chàng bá đạo vậy...ai đồng ý gả cho chàng chứ....

Thanh âm yếu ớt vang lên từ từ quyện vào không gian tĩnh lặng. Nhưng sức mạnh của nó mang đến quả không nhỏ, giọng nói ấy trong sáng và thánh thót tựa như thanh âm của một thiên thần. Nó như liều thuốc tiên chữa lành những vết xước đang nhức trong lòng hắn. Hắn không tin nổi vào tai mình, ánh mắt vội vàng di chuyển đặt lên nữ tử trong lòng. Hắn

không nằm mơ chứ? Nàng đang mở hờ mi mắt nhìn hăn, bờ ngực cũng phập phồng đều đặn theo nhịp thở. Đích thực nàng đã tỉnh lại rồi!

- Nương tử....cuối cùng nàng đã tỉnh lại rồi...Tốt quá rồi, nàng đã tỉnh lại rồi, nàng đã tỉnh lại rồi...

Hăn vui mừng đến mức lặp lại câu nói ấy trong vô thức, bàn tay gia tăng lực đạo ôm nàng sát chặt vào lòng mình. Nương tử hăn, bảo vật vô giá của hăn từ bây giờ hăn sẽ không để cho nàng rời xa hăn nửa bước.

Ngồi trên chiếc ghế tre nhỏ, Lạp Lan Lục Ngọc cố gắng nâng vạt áo lau đi vệt nước mắt vừa rơi xuống. Suốt mười ba năm chờ đợi, cuối cùng bà đã được gặp lại nữ nhi của mình. Bản thân tự nhắc nhở mình không nên khóc, như vậy sẽ không tốt, không may mắn.

Bà run run vịn vào tay ghế sau đó chậm chạp bước đến bên cạnh nàng. Tâm bà nổi lên một cỗ lo lắng, liệu nữ nhi của mình có oán trách mẫu thân nó đã nhẫn tâm bỏ rơi nó mười ba năm trời không? Bà không dám chắc, nếu bây giờ nó mang nặng nỗi oán hận đối với mẫu thân thì bà biết phải làm sao? Cố gắng dồn hết can đảm, bà hướng về phía nàng cất giọng ngắt quãng.

- Dương...Dương nhi à...mẫu thân đến thăm con đây.

Nàng không nghĩ trong phòng lại có người lạ. Nghe giọng bà ta chừng đã gần bốn mươi tuổi. Chỉ có điều....sao bà ta lại xưng là mẫu thân của nàng, ngày trước chính cha và gia gia nói mẫu thân nàng đã lâm bệnh qua đời khi nàng tròn năm tuổi rồi. Đột nhiên tim nàng trỗi dậy cảm giác lạ lùng, nàng giãy giụa xoay người về hướng phát ra âm thanh.

- Mẫu thân? Chẳng phải mẫu thân ta đã chết cách đây mười ba năm rồi sao? bà chắc chắn không phải mẫu thân của ta.

Lạp Lan Lục Ngọc nghe thấy giọng nói xa cách từ phía nữ nhi không khỏi đau lòng. Nó nghĩ bà đã chết cách đây mười ba năm, hơn nữa khi nói chuyện ánh mắt vẫn giữ nguyên biểu cảm lãnh đạm, thậm chí không có chút thay đổi so với bình thường. Chỉ có những kẻ xa lạ mới nhìn nhau bằng thứ ánh mắt thờ ơ đó, không lẽ nữ nhi của bà thực sự không có chút tình mẫu tử đối với người mẫu thân này sao?

- Dương nhi, mẫu thân biết con rất hận ta vì đã rời xa con suốt mười ba năm. Nếu con không muốn thừa nhận thì mẫu thân tuyệt đối không ép buộc, chỉ mong sao con có thể sống hạnh phúc suốt cuộc đời, thứ lỗi mẫu thân không thể tham dự đại hôn ngày mai của con.....

Lạp Lan Lục Ngọc đã cố gắng kiềm chế không để bản thân mình phát ra tiếng khóc nhưng những tiếng nấc đau đớn ấy chẳng thể nao bị giam cầm nơi cổ họng. Bà vội vã rời khỏi căn phòng, tránh cho bầu không khí xấu đi vì sự xúc động của mình. Bà đã nợ nữ nhi của mình tình mẫu tử suốt bao nhiêu năm, bà làm sao có thể cầu xin sự tha thứ từ nó chứ.

Những tiếng nấc nghẹn ngào xoáy vào nơi sâu thẳm nhất trái tim nàng, chẳng hiểu sao chuỗi cảm giác lạnh lùng nay đã hóa thành sự xót thương và tiếc nuối day dứt. Thử hỏi người phụ nữ nào có thể rơi lệ nhiều vì nàng đến vậy nếu như người đó không phải mẫu thân nàng. Một sức mạnh bí ẩn vực dậy thôi thúc nàng phải bước đến ôm trọn vẹn lấy mẫu thân của mình, và rồi nàng đã đi theo chỉ dẫn của trái tim.

Nàng vùng dậy thoát khỏi vòng tay hãm, cố gắng bước xuống giường để đi về nơi thanh âm đã khuất. Một cổ lo lắng bủa vây tâm trí nàng, nàng sợ rằng mẫu thân đã bị những lời vừa rời của mình tổn thương, bà sẽ vĩnh viễn bỏ đi không bao giờ quay lại nữa. Ở hiện đại, nàng chứng kiến tận mắt mẹ mất do bị tai nạn xe, ở cổ đại mọi người nói mẫu thân nàng qua đời do lâm bệnh nặng, lúc ấy nàng vừa tròn năm tuổi. Từ lâu cuộc sống của nàng đã thiếu vắng đi sự chở che từ bàn tay mẹ, có ai biết rằng nàng khao khát được

gặp mẹ biết bao. Thậm chí trong giấc mơ nàng cũng mong sao có thể nằm trong vòng tay mẹ mà khe khẽ ngủ.

Hôm nay lại có người đột nhiên xưng là mẫu thân nàng, thông tin đến quá bất ngờ khiến nàng không thể nào chấp nhận ngay được, vì thế đã nói ra những từ khiến mẫu thân đau lòng. Nàng thật quá bất hiếu!

Nàng phải đuổi theo mẫu thân, để được ôm người vào lòng, để được nói với người một câu "Mẫu thân, con yêu người!"

Tiếc thay vừa rời khỏi vòng tay hân nàng đã không xác định được mình nên đi về hướng nào. Tất cả trước mắt nàng đều một màu đen tối, vậy thì nàng biết phải bước đến nơi đâu? Tuy nhiên nàng không cho phép bản thân chậm trễ một giây phút nào để đi tìm mẫu thân, vì vậy bất chấp không nhìn thấy gì nàng vẫn cố gắng lao nhanh về phía trước.

"Rầm!!!"

Vừa đi được ba bước chiếc ghế tre từ đâu xuất hiện đã trở thành vật cản khiến nàng mất thăng bằng ngã ra đất. Nàng quyết không từ bỏ, bàn tay quơ quơ trước mặt dò tìm đường đi, sau đó tiếp tục đi về phía trước, miệng không ngừng gọi lớn.

- Mẫu thân, là Dương nhi không tốt, mẫu thân mau quay trở lại đi. Con xin người đấy.....

Tất cả sự việc diễn ra đều lọt vào tầm mắt hân. Lúc đầu khi nhìn thấy nàng ngã ra đất hân vô cùng lo lắng, vội vã đến bên dìu nàng dậy. Cứ ngỡ do nàng mới hồi phục nên sức lực còn yếu, vì vậy mới bị ngã xuống nền. Cho đến khi nàng lập lại chuỗi hành động quơ tay trước mặt để dò đường hân mới phát hiện điều chẳng lành.

- Nương tử, nương tử! Mắt của nàng?

Lạp Lan Lục Ngọc nghe thấy tiếng gọi của nữ nhi từ phía sau, nó nói muốn bà quay trở lại, còn gọi bà một tiếng "Mẫu thân". Trong tâm đột nhiên nảy sinh vô số cổ ấm áp lan truyền từ sâu trong tim, niềm vui này có gì tả xiết. Vậy mà khi bước về tới cửa, chứng kiến sự việc xảy ra trước mắt niềm vui mới được nảy sinh giờ đã héo úa.

- Dương nhi, mắt của con....có phải do.....

- Nhạc mẫu, là do nương tử mới tỉnh dậy nên thị lực chưa hồi phục, nghỉ ngơi vài ngày là có thể nhìn thấy lại bình thường - sau đó hần quệt nhẹ chớp mũi nàng đầy sủng nịnh - Nàng đấy, bị trúng mị dược Vạn Trùng Hoa quốc cũng không nói với ta, cứ âm thầm chịu đựng một mình như vậy. Cũng may lần này Điệp Tôn Nhất Sinh vừa có thể cứu sống nàng, lại vừa giúp nàng giải mị dược. Nương tử à, chúng ta có thể tiếp tục sống cạnh nhau rồi.

Hần cắt lời Lạp Lan Lục Ngọc, lại nói dối rằng Điệp Tôn Nhất Sinh đã giải được mị dược, như vậy nàng sẽ an tâm mà gả cho hần và trở thành nương tử của hần. Với tính cách của nàng, nếu biết được mị dược trong người mình vẫn còn thì thà chết nàng cũng sẽ không lấy hần.

Nàng sau khi nghe được những gì hần nói liền thở phào nhẹ nhõm, buông bỏ gánh nặng trong lòng. Nàng quá vui mừng, trên môi nở một nụ cười rạng rỡ. Nụ cười ấy ấm áp biết bao, nó thậm chí có thể lấn át đi những cơn gió xuân lạnh lẽo ngoài kia.

- Thiên Kỳ, là thật sao? Tốt quá rồi! Ha ha!

- Nương tử, nàng đừng vì quá vui mừng mà quên mất ngày mai là đại hôn của chúng ta, nàng nhất định trở thành tân nương đẹp nhất.

Mị dược đã giải, gả cho hần là chuyện sớm muộn, sao hần lại gấp gáp như vậy? Hơn nữa mắt nàng còn chưa hồi phục, báỉ đường thành thân và cả chuyện....cần làm đêm động phòng hoa chúc có đôi chút bất tiện. Nhưng

những việc tế nhị như vậy làm sao có thể nói với hân, lại còn trước mặt mẫu thân nữa.

- Thiên Kỳ, không nên gấp. Mẫu thân à, nữ nhi còn có rất nhiều rất nhiều chuyện muốn nói với người, mất chừng vài tháng là ít, người mau nói với Thiên Kỳ dời đại hôn lại đi...mẫu thân...

Lạp Lan Lục Ngọc muốn rơi nước mắt nhưng cổ cầm lòng không để nữ nhi của mình biết được. Hai đứa trẻ đáng thương, bà làm mẫu thân lại chỉ có thể đứng ngoài nhìn hai đứa chúng nó âm dương cách biệt, nếu có thể bà sẵn sàng chết để chúng được hạnh phúc.

Vừa rồi Thiên Kỳ cố tình chặn ngang câu nói của bà, tâm ý của nó sao bà có thể không nhìn ra. Nhận thấy ánh mắt cầu tình đáng thương từ nó, bà sao có thể đành lòng không thuận theo.

- Dương nhi, là Thiên Kỳ quá yêu con nên mới gấp gáp vậy thôi. Mẫu thân thấy ngày mai cũng rất tốt.

Nàng trưng vẻ mặt tội nghiệp ra, mặt hơi hạ xuống như tiểu hài tử đang muốn làm nũng.

- Mẫu thân, người lại không đứng về phía con. Người và Thiên Kỳ hòa nhau ức hiếp con!

Hân và bà không nói gì thêm nữa, hai ánh mắt chạm nhau đầy đau đớn. Hân hướng mắt về phía vùng trời hồng ửng, nơi có những cánh hoa đào đang bay lả tả trong gió. Có cái gì đó nhẹ bằng vầng trăng đáp xuống khoảng trống trong tim hân. Quyết định này hân tuyệt không hối hận!

.....

KHI HOÀNG HẬU NỔI GIẬN!!!

Từ Dạ
www.dtv-ebook.com

Chương 51: Đêm Động Phòng Hoa Chúc Đắm Nước Mắt.

Hôm nay là ngày đặc biệt nhất của đời nàng, nàng sẽ cùng với nam nhân mình yêu bái đường thành thân, sau đó sinh con đẻ cái, trở thành nữ nhân hạnh phúc nhất thiên hạ. Cái điều nằm mơ nàng cũng không ngờ tới sắp thành hiện thực, chưa bao giờ nàng nghĩ rằng ông trời lại nhân từ với kẻ mang trên mình quá nhiều tội ác như nàng.

Có đôi lúc nàng ngước lên bầu trời đen hun hút rồi tự hỏi rằng người như nàng liệu có bao giờ được hạnh phúc. Ấy thế mà hôm nay cái hạnh phúc to lớn đó đã mỉm cười với nàng.

- Mẫu thân, người thấy con có đẹp không?

Lạp Lan Lục Ngọc ngồi trên chiếc ghế đặt bên cạnh, đôi mắt ngấn lệ nhìn nữ nhi của mình, bà cố gắng bặm chặt môi để tiếng khóc không bị thoát ra ngoài, nhưng cố thế nào cũng không được.

- Đẹp...đương nhiên nữ nhi của mẫu thân đẹp nhất thiên hạ rồi.

- Mẫu thân, người đang khóc đúng không? ngày vui của con sao người lại khóc chứ?

Tiếng khóc nức của mẫu thân lọt vào tai nàng tựa như những mảnh đá sắc bén găm vào trái tim nàng. Nàng và mẫu thân vừa mới gặp nhau, nàng không những không đáp ứng nguyện vọng của người trở về Minh Nguyệt đảo mà lại còn xuất giá sớm như vậy. Nàng quả thật quá bất hiếu rồi.

- Không. Dương nhi à, là mẫu thân vui mừng quá nên mới khóc. Nữ nhi lấy được đức lang quân tốt như vậy sao mẫu thân có thể vui cho được.

Nàng vòng hai tay ôm chặt mẫu thân vào lòng, cảm giác ấy mới ấm áp làm sao. Nàng có thể cảm nhận được mẫu thân rất gầy, thậm chí còn gầy hơn cả nàng. Mười ba năm qua chắc hẳn người đã chịu không ít tủ nhục, xa cách nữ nhi lâu như vậy sao có thể không đau lòng.

- Mẫu thân, nữ nhi nhất định sẽ sống thật hạnh phúc, người đừng khóc nữa.

Nàng đưa tay quyết đi hàng nước mắt đang lăn dài trên má người, tuy đôi mắt không nhìn thấy gì nhưng nàng có thể cảm nhận được gương mặt mẫu thân bây giờ có bao nhiêu lệ. Nếu hôm nay cha cũng có mặt ở đây thì cả nhà nàng ắt hẳn sẽ đoàn viên, mẫu thân sẽ vui biết mấy. Chỉ có điều Ngọc Hoan thừa tướng đang giấy binh tạo phản, cha thân là đại tướng quân sao có thể bỏ bê nhiệm vụ.

Nghe xong câu nói của nàng, Lạp Lan Lục Ngọc không khỏi chua xót. Nếu thời gian ngừng lại ngay lúc này thì tốt biết mấy, sẽ không có chia ly, không có âm dương cách biệt. Nếu ngày mai sau khi tỉnh dậy, biết Thiên Kỳ vì mình mà hy sinh thì liệu nàng có chịu đựng nổi. Dương nhi của bà, tại sao số kiếp nó lại khổ như vậy?

Biết rằng bản thân đã quá xúc động, Lạp Lan Lục Ngọc cố gắng nuốt nước mắt vào tận sâu đáy lòng, tránh để cho nàng nảy sinh nghi ngờ. Bà lấy từ trong áo một chiếc vòng ngọc bích xanh biếc. Đây là chiếc vòng gia bảo của dòng họ Lạp Lan, chính là tượng trưng cho quyền lực thống trị Minh Nguyệt đảo.

Năm xưa trong đại chiến lục quốc, Minh Nguyệt quốc thua trận, bị xác nhập vào Phong Thiên quốc, tuy nhiên hoàng đế Phong Thiên quốc lúc bấy giờ vẫn cho phép hoàng tộc Minh Nguyệt quốc sống tại một hòn đảo lớn tên là Minh Nguyệt đảo, lệnh về sau không được phép công kích chống phá triều đình, không được phép tham gia triều chính. Từ đó đến nay, Minh

Nguyệt đảo chỉ sống ẩn cư, không giao lưu với bất cứ thế lực nào bên ngoài nữa.

Năm ấy bà vốn là trưởng nữ của Khánh Mạc vương, hiệu là Ngọc Chu quận chúa. Sau khi Minh Nguyệt đảo củng cố thế lực, vì không có tôn tử kế vị nên bà bị ép buộc quay về, trở thành người đứng đầu Minh Nguyệt đảo.

Mười ba năm sau, bà cảm nhận được năng lượng từ Điệp Tôn Nhất Sinh trên người nữ nhi phát ra, e có chuyện chẳng lành, vì vậy bà đã quyết định xuất đảo để đón nàng trở về. Nào ngờ mọi chuyện lại phức tạp như vậy.

Bà nhẹ nhàng đeo chiếc vòng ấy vào tay nàng.

- Dương nhi, đây là của hồi môn mẫu thân tặng cho con.

Nàng đưa chiếc vòng áp nhẹ vào má mình mà cảm nhận, trên môi bất giác vẽ một nụ cười. Nàng không giấu nổi nỗi xúc động khi nhận món quà này, đã rất lâu rồi nàng chưa từng nhận được quà từ người mẹ quá cố của mình. Tuy mẫu thân không phải là mẹ nhưng vẫn là người sinh ra Nhật Dương kiếp này, vì vậy hai người hết thủy đều là người quan trọng đối với nàng.

- Mẫu thân, nữ nhi rất thích chiếc vòng này. Sau này con sẽ luôn mang theo bên mình.

Tiểu Yến và Tiểu Thanh từ cửa bước vào, chứng kiến cảnh mẫu tử ấm áp như vậy cũng vui mừng thay nàng. Cuối cùng mọi chuyện cũng đã qua, đại tỉ hôm nay lại có thể bá đường cùng hoàng thượng, đây quả là chuyện tốt. Đợi sau khi rời Tuyết Sơn bọn họ lại có thể sống những ngày vui vẻ cùng nhau trong Trúc Mai điện, chỉ nghĩ đến thôi họ đã háo hức chờ đợi ngày trở về.

- Đại tỉ, sao sắc mặt người nhợt nhạt vậy?

Nghe Tiểu Yến nói vậy nàng vội vã sờ sờ lên mặt mình, sau đó quay sang nhìn mẫu thân với vẻ hốt hoảng.

- Mẫu thân, là thật sao? Con nhột nhật như vậy làm sao có thể làm tân nương xinh đẹp nhất thiên hạ được.

Tiểu Yến sau khi lừa gạt được ai đó thành công thì cười đắc ý. "Thật không ngờ hôm nay đại tỉ lại vui đến nỗi mất cảnh giác đến thế, bình thường muốn trêu đùa người một chút cũng khó, xem ra hôm nay chính là cơ hội để mình báo thù".

- Đúng đúng, đại tỉ. Sắc mặt kém như vậy biết tính làm sao bây giờ. Tiểu Thanh, mau bôi thêm son cho đại tỉ, à còn nữa thoa cho người chút phấn hồng nào.

- Tiểu Thanh, em mau lại giúp ta, sắp tới giờ lành rồi.

Mặc nàng cầu xin trợ giúp, mọi người đều chỉ đứng tại chỗ rồi cười. Một lúc sau, nhận thấy nét lo lắng của nàng ngày càng nhiều, mọi người mới thôi không trêu đùa nàng nữa.

- Dương nhi à, là Tiểu Yến đùa con thôi. Nữ nhi của mẫu thân hôm nay rất đẹp.

Nàng biết mình vừa bị Tiểu Yến lừa một cú thâm, lại càng trách bản thân yếu kém như vậy khiến nàng mất hết thể diện. Thẹn quá hóa giận, nàng hung hăng nạt lộ kẻ thủ phạm vừa rồi.

- Tiểu Yến, em được lắm. Lại dám to gan lớn mật như vậy. Em đừng quên tương lai của tên Triệu Tấn đang nằm trong tay ta, em muốn hấn như thế nào đây? Lưu đày biên cương, ngục thất trung thân, hay chém đầu thị chúng?

- Đại tử, hôm nay là ngày vui của người vì vậy dĩ hòa vi quý... đại tử à, bọn muội thật có lỗi với tử, hôn lễ của tử mà bọn muội không giúp được gì, ngay cả bộ đồ tân nương tử cũng phải dùng lại của Tiểu Thanh.

Nàng không có bất kỳ buồn phiền nào hết, vẫy vẫy tay tỏ vẻ không có gì. Nàng không phải người để ý những thứ đó. Được gả cho hân đã là hạnh phúc lớn nhất đời nàng, những chuyện nhỏ nhặt này có đáng gì.

- Hai nha đầu này, ta còn không quan tâm thì hai em quan tâm làm gì? Hai em mau ra ngoài xem mọi chuyện đã chuẩn bị xong hết chưa.

.....

Tại Ma Vực.

- Kim Phụng, người đã tỉnh?

Kim Phụng từ từ nâng đôi mắt trĩu nặng nhìn người trước mặt. Vừa mới tỉnh nên bản thân không có nhiều sức lực, chỉ có thể nằm im mặc cho Kim Long bắt mạch cho mình. Mãi sau đó Kim Phụng khó khăn lắm mới mở miệng nói được vài từ.

- Kim Long, sao ta lại ở đây? Mọi người đâu rồi?

- Kim Phụng, vì ngươi bị thương rất nặng nên không thể tự hấp thu năng lượng từ linh đan, vì vậy ta đưa ngươi về Ma Vực để trị thương. Ngươi vừa mới tỉnh không nên cử động nhiều.

Kim Long không muốn nhắc đến chuyện đau lòng tại thời điểm này, căn bản sức khỏe của Kim Phụng còn quá yếu chắc chắn sẽ không chịu nổi đả kích này. Nhận thấy ý giấu giếm trong ánh mắt của Kim Long, Kim Phụng linh cảm có điều gì đó chẳng lành đã xảy ra, vì vậy dùng hết sức túm chặt tay áo hân rồi lên tiếng hỏi lần nữa.

- Mọi người sao rồi? Người mau nói đi!

Kim Long quay mặt đi, không dám nhìn sâu vào ánh mắt của Kim Phụng, lại càng không biết nên nói như thế nào. Hắn biết một khi Kim Phụng đã hỏi như vậy nghĩa là hắn bắt buộc phải trả lời, nếu không Kim Phụng sẽ liều chết chạy đến Tuyết Sơn bất chấp tình trạng sức khỏe.

- Kim Phụng, người....người bình tĩnh nghe ta nói....tất cả mọi chuyện xảy ra đều do Thiên Đế sắp đặt, chúng ta và con người không thể thay...

- Nói!

- Hoàng hậu đã mất rồi.....

Kim Phụng sửng sờ, bàn tay buông thõng tay áo của Kim Long trong vô thức.

- Người nói lại lần nữa....

- Kim Phụng à, hoàng hậu mất rồi. Người tuyệt đối không được kích động, linh lực của người hiện giờ rất yếu.

Kim Phụng chẳng hề quan tâm đến những điều Kim Long nói, nước mắt cứ như vậy tuôn ra thành dòng. "Tại sao chủ nhân lại chết, tại sao người chết không phải là ta. Chủ nhân và hoàng thượng yêu nhau sâu đậm như vậy, tại sao chứ? Chủ nhân, người tốt như vậy, tại sao chứ?"

- Ta không tin, ta phải đến Tuyết Sơn tìm chủ nhân, ta không tin!

Kim Phụng liều chết bước xuống giường, một trận choáng váng bất ngờ ập đến khiến Kim Phụng chao đảo ngã về phía trước, cũng may Kim Long kịp thời đỡ được, kéo Kim Phụng vào lòng mình.

- Người yếu như vậy còn đòi đi đâu, chỉ sợ rằng chưa được nửa đường linh khí đã cạn kiệt. Người có bao giờ nghĩ đến ta chưa? Người như vậy ta

rất đau lòng.

Kim Phụng đang giãy giụa bỗng dừng lại. Những lời vừa rồi của Kim Long phải chăng lúc trước cũng đã từng nói qua với Khổng Tước? Kim Phụng cố gắng nhắc nhở bản thân không được để những lời lẽ ấy mê hoặc, ấy thế mà đáy lòng lại có cảm giác ấm áp chảy qua.

- Người.....ta xin lỗi. Nhưng ta nhất định phải đến Tuyết Sơn, cầu xin người đấy, hãy cho ta đi.....

Kim Long chỉ còn cách thỏa hiệp, tự mình đưa Kim Phụng đến Tuyết Sơn, như vậy vừa có thể bảo vệ Kim Phụng mà Kim Phụng lại không bị hao tổn linh khí. Hắn biến thân thành kim long, cõng Kim Phụng trên lưng một mạch thẳng tiến đến Tuyết Sơn.

Mất nửa ngày đường cuối cùng cũng đã nhìn thấy đỉnh núi Tuyết Sơn trước mặt. Kim Long đáp xuống mảnh sân nhỏ cạnh chiếc cầu đá. Tuyết Sơn một mảnh tĩnh lặng, không biết rằng mọi người đã đi đâu.

Kim Phụng bước xuống vội vàng tìm kiếm. Nơi đầu tiên tìm đến là căn phòng trước đây của nàng. Vừa định bước vào đã gặp Tiểu Thanh cùng Tiểu Yến đang bước ra, nhìn đi nhìn lại vẫn không nhìn ra chút đau buồn gì trên khuôn mặt họ.

- Tiểu Thanh tí tí, Tiểu Yến tí tí, chủ nhân đâu rồi? có phải người đã.....

Nói đến đây nước mắt Kim Phụng lại tuôn trào, cảm giác đau buồn không ngừng trỗi dậy len lỏi khắp cõi lòng mình.

- Kim Phụng, muội đã khỏe lại chưa mà vội vã đến đây. Đại tỷ đang ở trong phòng.

"Thì ra thì thế chủ nhân được đặt ở trong phòng". Giờ phút này Kim Phụng không có đủ dũng khí mở cánh cửa này ra, chỉ sợ đằng sau cánh cửa

ấy là một nữ nhân đang yên ngủ giấc ngàn thu. Kim Phụng bước thật chậm, bàn tay run run chạm vào tay nắm cửa, sau đó dùng chút sức lực ít ỏi mở cửa ra.

Kim Phụng hít một hơi thật sâu, cố gắng trấn an bản thân không bị cảnh tượng bên trong kinh hãi. Cánh cửa mở ra thật chậm, nữ tử cũng bước vào thật chậm.

- Chủ nhân à, huhu.....

Vừa nghe thấy tiếng Kim Phụng nàng đã nhận ra ngay. Nàng vén khăn trùm đầu đỏ chói lên rồi hướng mặt về phía cửa.

- Kim Phụng, là người sao? ta không ngờ người lại có thể quay lại vào đúng hôn lễ của ta.

Kim Phụng bị một màn trước mặt làm cho kinh hãi. "Đây...đây không phải phòng đặt thi thể của chủ nhân sao? giờ...giờ lại....một màu đỏ chói?" Kim Phụng vẫn chưa phục hồi tinh thần, vô thức phát ra những thanh âm ngắt quãng.

- Chủ nhân...người...chủ nhân...

- Ha ha, Kim Phụng, đại tì chưa chết, hôm nay là ngày đại hôn của tì đó, muội còn không mau đến chúc mừng.

Biểu hiện của Kim Phụng quả không nằm ngoài dự đoán của hai kẻ đứng ngoài, họ cố tình không muốn nói nàng còn sống là để xem Kim Phụng sẽ có phản ứng ra sao. Vừa rồi Kim Phụng bất ngờ quá nói không nên lời, vì vậy Tiểu Thanh mới vỗ vai nói một câu khẳng định cho Kim Phụng biết những chuyện đang xảy ra tuyệt đối là thật.

Kim Phụng như trút bỏ được gánh nặng, nỗi đau trong người đột nhiên tiêu tan. Chẳng hiểu cơ thể lấy đâu ra sinh khí để nhảy lên vài cái.

- A, chủ nhân, người thực sự còn sống. A! người lại còn sắp thành thân nữa. Muội vui quá!

Nàng không giấu nổi vẻ vui mừng, mặc kệ đang mặc trên người bộ hỷ phục lộng lẫy, cùng đứng lên nhảy chung với Kim Phụng, rất nhanh sau đó cả Tiểu Thanh và Tiểu Yến cũng tham gia.

- La la la, ta còn sống, ta cũng sắp thành thân, ta lại còn được gặp mẫu thân, gặp lại người – Kim Phụng...

.....

Trái ngược với không khí bên nữ phòng, phía bên còn lại hết sức trầm mặc. Hắc và mọi người ở tận sâu trong rừng đào, làm những việc quan trọng cuối cùng.

- Trương Phi, Triệu Tấn tiếp chỉ. Sau khi ta băng hà, phong Trương Phi làm Doãn vương gia, Triệu Tấn làm Khiêm vương gia. Hai người phải đốc sức phò tá Vân vương gia – Phong Mặc Vũ lên làm Nhiếp chính vương, Dương nhi lên làm thái hậu. Đây là binh phù, hai người nhận lệnh trao lại cho Nhiếp chính vương. Sau ba năm, nếu các thế lực đã được cân bằng, các người nhận lệnh phò tá Nhiếp chính vương lên ngôi hoàng đế. Còn đây là mật chỉ, sau này nếu có bất kỳ thế lực nào uy hiếp Dương nhi, các người hãy dùng nó tiêu diệt thế lực đó, kể cả kẻ đó là hoàng thượng. Nghe rõ chưa?

Trương Phi và Triệu Tấn nhìn nhau không nói thêm gì, cũng không muốn quỳ xuống nhận thánh chỉ. Bọn họ không muốn hoàng thượng phải hy sinh, lại càng không muốn người đau khổ khi chứng kiến hoàng hậu ra đi. Trung thần hay nghịch thần, chính bản thân họ cũng không biết mình thuộc loại nào. Bọn họ vô năng, thân là trọng thần triều đình lại không thể giúp được gì, chỉ biết đứng nhìn hoàng thượng càng lúc càng gần đến cõi chết.

- Các người dám kháng chỉ?
- Thần không dám.
- Vậy còn không may tiếp chỉ!
- Thần....thần tạ chủ long ân.....

Hắn trao lại thánh chỉ vào tay họ. Coi như hắn đã sắp xếp ổn thỏa hết thảy, cũng đã có thể an tâm rời đi rồi. Lần cuối cùng hắn vỗ vai họ như những người anh em vào sinh ra tử cùng nhau, sau này sẽ không còn cơ hội nữa.

- Hai người đứng lên đi. Hôm nay là đại hỷ, các người phải vui vẻ lên kéo sẽ gặp điềm không may, ta muốn hôn lễ của Dương nhi hết thảy đều hoàn hảo. Giờ lành đã đến, chúng ta mau đến đón tân nương nào.

Cũng giống như tập tục trong dân gian, hắn đi bộ từ phòng tân lang sang cửa phòng tân nương để đón nàng. Mẫu thân dắt tay nàng ra từ từ, đến khi gặp tân lang đứng chờ ngoài cửa bà nhẹ nhàng đặt tay nàng vào bàn tay hắn.

- Hãy chăm sóc nữ nhi của mẫu thân thật tốt....
- Nhạc mẫu yên tâm, con sẽ chăm sóc tốt cho nàng...

Nàng hồi hộp cảm nhận bàn tay thô ráp của hắn. Thị lực mất đi khiến những giác quan còn lại bén nhọn hơn hắn, nàng có thể cảm nhận được trái tim hắn cũng đang bị loạn nhịp. Nàng như đứa trẻ không thấy đường, tùy ý đi theo sự chỉ dẫn của hắn, mãi đến khi nghe thấy tiếng của bà mới nàng mới nhận ra đó là lễ đường.

- Giờ lành đã đến. Nhất bách thiên địa.... nhị bách cao đường..... phu thê giao bách....đưa vào động phòng....

Mỗi lần giọng nói của bà mỗi thoát ra nàng đều cúi đầu lạy một cái. Tuy không nhìn thấy mọi chuyện diễn ra bên ngoài nhưng nàng hoàn toàn có thể cảm nhận được nàng và hân đồng nhất cúi đầu, đồng nhất lạy, tựa một cặp phu thê ân ái đồng tâm đồng lòng.

Nàng được bà mỗi dẫn vào một căn phòng nhỏ, có lẽ là phòng hoa chúc. Nàng ngồi một mình trên giường, cảm nhận nội tâm mình đang lo lắng. Đây là lần thứ hai nàng ngồi trong phòng hoa chúc, cùng là đợi một người, tuy nhiên cảm giác lại hoàn toàn khác biệt. Lần trước nàng và hân chưa có quen biết thậm chí nàng còn nghĩ hân là một tên hoàng đế già ham mê nữ sắc không hơn không kém, lần đó hân đến rất muộn, sau đó quăng vài câu nói lạnh lùng rồi bỏ đi. Lần này thì khác, hân và nàng là thực tâm yêu nhau, có trời đất chứng giám. Chắc chắn hân sẽ không giống lần trước, không ngang tàn và lạnh lùng như vậy.

Quả thật cảm giác chờ đợi thật không dễ chịu chút nào. Tuy mới vừa bước vào chưa lâu nhưng nàng có cảm giác đã mấy canh giờ trôi qua vậy. Nàng lo lắng nắm chặt vạt áo, không biết lúc sau sẽ có chuyện gì xảy ra nhỉ? nàng và hân sẽ...sẽ làm chuyện trong xuân cung đồ. Mà mắt nàng lại không nhìn thấy gì cả, liệu có thể không làm có được không? Nghĩ đến đây khuôn mặt nàng bỗng nhiên nóng rực, nàng phải lấy tay che hai má tránh để người khác nhìn thấy bộ dạng xấu hổ của mình lúc này.

- Nương tử, nàng đang nghĩ điều gì vậy?

Nàng giật nảy mình giống như kẻ gian bị người ta bắt gặp vậy. Cũng không biết hân vào phòng từ lúc nào, tại sao nàng lại không hề hay biết. Ngày hôm nay đích thực cảnh giác của nàng quá kém!

- Chàng...chàng vào từ khi nào, sao thiếp không biết.

- Ta vào từ nãy rồi, tại nương tử quá chú tâm suy nghĩ nên không nhận ra thôi.

Hắn vừa nói vừa bước đến bên cạnh giường, dùng cây gậy bà mối đã chuẩn bị sẵn để lấy khăn trùm đầu của nàng ra. Nàng cúi đầu e thẹn, hai tay càng lúc càng nắm chặt vạt áo của mình. Cảm giác có một ánh mắt nóng rực nhìn vào người mình khiến nàng không được tự nhiên.

- Thiên Kỳ à, chàng đừng nhìn thiếp như vậy có được không? người ta rất...ngại...

Hắn bị vẻ đẹp của nàng làm cho choáng ngợp, phút chốc chưa thể điều chỉnh hành động của mình. Mãi đến khi nàng lên tiếng nhắc nhở hắn mới thôi nhìn.

- Nương tử, sao nàng biết vi phu đang nhìn nàng? Hôm nay nàng quá thực rất đẹp. Bây giờ chúng ta uống rượu giao bôi nhé.

Hắn rót rượu ra hai ly nhỏ, sau đó đặt vào tay nàng một ly. Hai người vòng tay uống cạn chén rượu nồng. Nàng vẫn tiếp tục biểu hiện lo lắng, vạt áo dưới thân xem chừng sắp bị nàng vò nát rồi.

Hắn ngồi xuống bên cạnh nàng, nàng lại ngồi xích ra một chút, cứ như thế cho đến khi nàng hết chỗ để lui nữa, bởi vì đã ngồi đến cuối giường rồi. Biểu tình e hèn của nàng sao lại đáng yêu đến vậy, khiến hắn không thể cầm lòng mình mà hôn nhẹ lên trán nàng.

- Nương tử, lấy được nàng vi phu vui lắm. Đây là ngày hạnh phúc nhất trong đời của vi phu.

Nàng nhỏ nhắn nép vào ngực hắn, thật chậm nghe từng nhịp tim phát ra trong lồng ngực ấm nóng của hắn. Nàng thì thào cất tiếng tựa một chú chim nhỏ bé đang cần sự bảo bọc.

- Thiên Kỳ à, thiếp cũng vậy. Thiếp rất hạnh phúc khi được gả cho chàng. Chàng biết không, thiếp chưa từng nghĩ mình sẽ được hạnh phúc, bởi vì thiếp đã giết rất nhiều, rất nhiều người. Thật không ngờ ông trời đã

quá thương xót thiếp, đã rộng lòng ban cho thiếp hạnh phúc to lớn này. Tuy thiếp không nhìn thấy gì, thiếp sợ bóng tối nhưng ở cạnh chàng thiếp không còn sợ gì nữa.

- Nương tử, dù còn sống hay đã chết vi phu cũng sẽ mãi ở bên cạnh nàng, bảo vệ nàng. Ngày xưa khi còn là tiểu hài tử, ta rất căm ghét Nhật Dương nàng, bây giờ nghĩ lại mới biết đó là nhân duyên ông trời sắp đặt từ trước, ta thật cảm ơn ông trời đã sắp đặt nhân duyên này cho ta.

Nàng ngồi thẳng dậy, thôi không tựa vào ngực hân nữa. Hân coi trọng chuyện quá khứ như vậy, liệu khi biết được nàng không phải "Nhật Dương" mà hân đã quen biết từ trước thì liệu hân có oán hận nàng đã lừa gạt hân hay không? Dù sao sau này cũng là phu thê, nàng không muốn giấu giếm hân bất kỳ điều gì,

- Thiên Kỳ, thiếp có một chuyện muốn nói cho chàng biết....thiếp không phải là Nhật Dương đã gặp chàng lúc nhỏ....

Hân không khỏi bị lời nói của nàng làm bất ngờ.

- Nàng không phải Nhật Dương?

- Đúng, thiếp là một hồn ma từ một nơi rất xa, rất xa đến đây. Nơi ấy cách nơi này ít nhất mấy nghìn năm, thiếp vô tình nhập vào thân xác Nhật Dương thời cổ đại, vì vậy thiếp không phải cô ấy. Nhưng từ lúc gặp mặt chàng trên phố đến bây giờ là thiếp chứ không phải cô nương ấy, chàng hãy tin thiếp.

Nàng chẳng biết vì sao nàng lại muốn giải thích và xác nhận từ trước đến giờ người yêu hân, thương hân là tâm hồn nàng chứ không phải thân xác này. Có phải chăng lúc ấy nàng bỗng dưng hiểu bản thân mình sợ hãi hân không chấp nhận nàng đến nhường nào.

- Nường tử, vì phu không quan tâm thân xác này là ai, vì phu chỉ quan tâm người ta yêu chính là nàng, là con người thật sự của nàng. Nường tử à, ngày mai sau khi thức dậy, dù có chuyện gì xảy ra thì nàng hãy nhớ vì phu làm tất cả vì nàng, hiểu chưa? Nàng có thể gọi ta một tiếng "phu quân" được không.

Nàng vui mừng biết bao khi biết được hẳn dù biết được nàng không phải người hẳn quen lúc nhỏ nhưng vẫn không quan tâm. Nàng đã không trao nhầm tình cảm cho nam nhân này và càng không bao giờ hối hận vì đã trao hết tất cả cho chàng.

- Phu quân, thiếp yêu chàng...

Tiếng gọi phu quân ấy mới thiết tha, mới ấm áp làm sao. Cuối cùng hẳn cũng được nghe nàng gọi một tiếng "phu quân", cả đời này hẳn sống đã không còn gì để nuối tiếc rồi.

- Nường tử, ta cũng yêu nàng.

Hắn đặt nụ hôn ngọt ngào lên bờ môi anh đào đỏ mọng, một chút ngọt, một chút mặn, một chút đắng, một chút hạnh phúc hòa quyện với nhau thấm nhuần vào tâm trí hẳn. Vị mặn của những xót xa, đau đớn con người ta gửi vào nước mắt, đó là thứ dư vị thiêng liêng của tình yêu chân thành, cũng chỉ có tình yêu chân thành người ta mới có thể khóc vì nhau, hy sinh vì nhau không tiếc bản thân mình.

Ngoài kia màn đêm tĩnh mịch khoác trên mình áo bào đen thẫm, cơn gió rét buốt nặng trĩu sà vào then cửa quyến luyến chẳng muốn rời. Những cánh đào la đà rơi xuống nền đất lạnh lẽo mà chẳng thể trở mình bay tiếp. Những con người nhỏ bé bị màn đêm vô tình nuốt chửng, để rồi ngày mai khi bình minh thức giấc người chẳng thể quay về bên ta hát tiếp khúc tương phùng.

.....

- Thiên Kỳ, chàng đừng làm thiếp sợ. Chàng bị làm sao vậy, trả lời thiếp đi...

Hắn khuôn mặt tái nhợt, dòng máu đỏ tươi theo khóe miệng trào ra. Máu đỏ tràn xuống bàn tay trắng nõn nà, càng khiến tâm nàng đau xót.

Sau nửa canh giờ độc dược mới phát tác, vì vậy nàng đã cùng hắn hưởng trọn nửa canh giờ hạnh phúc. Sao hạnh phúc của nàng lại ngắn ngủi đến vậy, chỉ được đong đếm bằng giờ thậm chí là bằng phút. Ông trời ơi, thực ra ông đang bố thí cho con chút hạnh phúc ít ỏi hay đây mới chính là đòn đau ông bắt con phải chịu đựng?

- Nương tử, nàng đừng khóc.... Hãy nhớ rằng vi phu làm tất cả là vì nàng...

Hắn dùng chút sức lực ít ỏi vươn bàn tay lau đi hàng nước mắt đang lăn dài trên khóe mắt nàng. Hắn sẽ không thể ở bên cạnh bảo vệ nàng nữa rồi, vì vậy hắn không muốn nàng phải khóc, như vậy hắn sẽ trở thành hồn ma không tan ngàn năm quanh quẩn bên nàng mãi.

- Thiên Kỳ, tại sao chàng lại gạt ta, tại sao lại như vậy? Chàng nghe đây, nếu chàng có mệnh hệ gì thì cả đời này ta sẽ hận chàng...

Hắn chỉ nghe được loáng thoáng những lời oán trách của nàng, rằng nàng hận hắn. Hắn vô thức cười khổ một tiếng, thà rằng để nàng hận hắn chứ hắn không muốn hắn hận chính mình. Hắn mệt rồi, hắn muốn nghỉ ngơi rồi. Thứ độc dược ấy đang ru hắn mơ nàng vào giấc ngủ, êm ái và triền miên, đôi mi hắn nặng quá....

"Nương tử à.....vi phu buồn ngủ rồi, vi phu biết phải làm sao đây?"

.....

KHI HOÀNG HẬU NỔI GIẬN!!!

Từ Dạ
www.dtv-ebook.com

Chương 52: Chấp Nhận...

Hắn từ từ khép mi mắt, bản thân vô lực nằm bất động trong vòng tay nàng. Mặc cho nàng đau đớn cất tiếng bên tai gọi hắn dậy, mặc cho gió lạnh từng cơn khẽ rít qua khung cửa nhỏ gọi hắn dậy, hắn bỏ mặc hết thảy chìm sâu vào cơn buồn ngủ đầy mê hoặc.

Mọi người có mặt bên cạnh hắn, đau đớn, tiếc thương tất cả đều không thể diễn tả hết tâm trạng của họ lúc này. Dẫu biết rằng hắn sẽ lựa chọn kết cục như vậy, dẫu biết rằng thời khắc này sẽ đến từ trước nhưng sao bản thân họ vẫn không thể làm cho nỗi đau nguôi ngoai đi đôi chút.

Chứng kiến nữ nhi đau khổ như vậy Lạp Lan Lục Ngọc đau đớn gấp bội phần, người làm mẫu thân như và không thể giúp được gì, chỉ có thể giương mắt nhìn chúng nó xa rời nhau.

- Dương nhi, con hãy nghe mẫu thân, Thiên Kỳ làm tất cả là vì con...

Nàng bất giác bật cười, tiếng cười tê tái đến tim gan. Tất cả đều biết, chỉ có nàng không biết. Họ biết hắn sẽ vì nàng mà hy sinh bản thân mình, tại sao lại có thể tỏ ra không có chuyện gì, cười nói vui vẻ thậm chí còn chúc phúc cho nàng. Sao họ lại có thể nhẫn tâm như vậy?

- Tại sao lại giấu con? Tại sao? Con hận tất cả mọi người!

Nàng thét lên thật lớn, nàng oán hận tất cả, oán hận cả bản thân mình.

Ngày nào hắn còn ôm thân thể lạnh ngắt của nàng trong lòng, đôi mi vì khắc khoải đợi chờ mà trĩu nặng ấy mà giờ đây chính nàng lại là người ôm

hắn trong lòng mình. Hắn bị như vậy là do nàng, tất cả là vì nàng, thử hỏi làm sao nàng có thể tha thứ cho bản thân mình.

Mắt nàng khô rồi, cạn rồi. Chẳng hiểu vì sao cỗi lòng tê tái mà nước mắt chẳng thể rơi xuống. Nàng vô thức nhìn về khoảng không cô độc, nó cô độc tựa như trái tim của nàng vậy.

Hỏa vương và lão hoang đồng lần lượt bắt mạch cho hắn. Mạch tượng yếu ớt, hơi thở ngắt quãng, đây là dấu hiệu của con người ta khi đang đứng giữa ranh giới của sự sống và cái chết, cái ranh giới ấy nhỏ bé và mỏng manh, nếu chỉ có chút sơ xảy tất cả sẽ chấm hết.

- Độc của Thiên Kỳ trúng phải ta chưa từng gặp bao giờ, tuy nhiên có thể khẳng định độc dược này cực kỳ độc. Tuy nhiên Thiên Kỳ vẫn còn mạch đập, chuyện này rất lạ. Xú nha đầu, viên Giải Bách Dược con có mang theo bên mình không?

Giải Bách Dược? Đúng là lúc trước nàng có một viên, chỉ có điều hiện giờ đã không còn nữa.

- Gia gia, không còn nữa rồi... Con đã dùng nó giải độc cho Thiên Kỳ lần trước rồi.....

Nàng trả lời trong tiếc nuối và tuyệt vọng, nếu lần đó tại Phụng Hoàn cung khi phát hiện ra Tiêu Cốt đan nàng vạch trần Ngọc quý phi ngay lúc đó để cứu hắn thì có lẽ viên Giải Bách dược đã không phải dùng đến. Tại nàng, tất cả là tại nàng!

- Thì ra là vậy, có lẽ do Thiên Kỳ đã từng dùng Giải Bách dược nên dược lực trong cơ thể vẫn còn một chút. khi độc tính xâm nhập chút dược còn lưu lại đã giải được một phần độc, vậy nên hiện tại Thiên Kỳ vẫn còn mạch đập.

Nghe xong nàng mới hồi phục lại chút tỉnh táo. Nếu nói như vậy có nghĩa tìm được một viên tương tự Bách Giải được sẽ có thể cứu hãn sao? Dù còn một tia hy vọng nàng cũng quyết không buông, phu quân của nàng không thể cứ như vậy mà rời bỏ nàng được....

- Gia gia, Giải Bách được còn viên thứ hai không?

Lão hoang đồng lắc đầu thở dài. Giải Bách được trên thế gian chỉ có một, năm xưa võ lâm xảy ra đại loạn cũng là vì nó, cuối cùng lão là người may mắn có được. Độc được trên người hãn vẫn còn nhiều nên hãn mới hôn mê bất tỉnh như vậy. Để giải độc thì cần phải tìm ra thuốc giải hoặc phải tìm cách ép chất độc ra ngoài. Giải bách được là thứ bảo bối chuyên để giải độc, còn ép chất độc ra ngoài thì có Băng Tầm ngàn năm, tiếc là Băng Tầm đã bị kẻ khác bắt mất, muốn triệu tập về cũng không thể.

- Xú nha đầu, con phải thật bình tĩnh, gia gia và tam sư bá sẽ tìm cách để cứu Thiên Kỳ. Giải Bách được và Băng Tầm ngàn năm đều không còn, nhưng ta tin sẽ tìm ra cách.

Nhìn nàng đau khổ như vậy lão không an lòng, chỉ còn cách trấn an tinh thần, chuyện đến nước nào hay nước đó. Tuy nói ra những lời này nhưng bản thân lão lại không tránh khỏi hoang mang. Độc tính mạnh, cơ thể hãn lại quá yếu, không biết đến khi nào hãn không thể cầm cự được nữa, nếu không tìm ra sớm cách giải độc e rằng mọi chuyện sẽ xấu đi.

- Gia gia, người nhắc đến băng tầm ngàn năm là có ý gì?

- Xú nha đầu, Băng Tầm ngàn năm chính là sinh vật có thể hút mọi chất độc ra ngoài cơ thể, chỉ có điều....con biết rồi đấy, lúc trước nó đã bị kẻ khác bắt mất rồi....

Nàng vừa nghe xong tâm tình đã nhẹ hẫng. Đúng là lúc trước bị Tà Thần bắt nhưng chính nàng đã thu phục Băng Tầm ngàn năm về, chỉ có điều nàng không mang theo bên mình, đã để nó ở Trúc Mai điện mất rồi.

- Gia gia, Băng Tầm ngàn năm đang ở Trúc Mai điện trong hoàng cung.
- Nha đầu, con nói sao? tại sao Băng Tầm ngàn năm lại ở chỗ con?
- Gia gia, chuyện rất dài, hiện tại con sẽ dùng âm công gọi nó đến đây, người chờ con.

Tiểu Thanh vội vã đi bẻ một cành trúc mang về cho nàng. Lá trúc nhẹ nhàng đặt trên môi, âm thanh của bản nhạc vi vu theo gió, nàng chỉ biết thối mong sao Băng Tầm ngàn năm có thể sớm quay về.

Đã hơn một tuần hương rồi, tại sao Băng Tầm vẫn chưa về tới, có phải chẳng đã gặp chuyện, hay bị người ta bắt mất trên đường trở về, hay là nàng đã đầy nắp bình rượu quá chặt, hay là Băng Tầm đã không còn thích nghe khúc nhạc này nữa... Hắn vẫn còn trong tình trạng nguy kịch, nếu Băng Tầm không về nàng biết phải làm sao...

Vô số ý nghĩ đang nảy sinh trong tâm trí nàng, thời gian trôi qua một khắc thì mạng sống của hắn càng gần đi một tấc. Còn nàng? Chỉ có mỗi việc nhỏ nhoi là gọi Băng Tầm trở về cũng không thể, nàng thật là vô dụng!

Thanh âm phát ra ngày càng hỗn loạn giống như tâm trí nàng, cho đến khi chiếc lá trúc bị lực đạo trên tay nàng bứt làm đôi thì nàng đã không thể khống chế được tâm tình của mình. Nàng bật khóc tựa một đứa trẻ vô năng và bất lực.

- Tại sao? Tại sao ta lại không thể gọi Băng Tầm trở về. Thiên Kỳ, thiếp có lỗi với chàng....

- Xú nha đầu, con phải bình tĩnh mới có thể gọi Băng Tầm ngàn năm trở về. Băng Tầm thích khúc nhạc con thối bởi vì khi ấy tâm hồn con rất tĩnh lại đặt hết bản thân vào đó. Con nghe ta, hãy gạt bỏ hết tất cả ra khỏi tâm trí, đừng lo lắng gì hết, chỉ cần con thực tâm thối khúc nhạc này thì Băng Tầm sẽ về.

Vừa rồi là do nàng quá nóng vội nên đã quên mất những điều căn bản của âm công, đúng là nàng đã quá nóng vội và gấp gáp. Nàng quay sang nhìn hẩn sau đó hít thở thật sâu, đôi mắt khẽ nhắm lại và bắt đầu lại khúc nhạc.

Quả nhiên hơn một tuần hương nữa trôi qua, thanh âm "Rạo rạo" từ đầu đó phát ra ngày càng lớn. Không còn nhầm lẫn gì nữa, đây chính là tiếng phát ra từ Băng Tầm ngàn năm.

Từ khe cửa, một con vật nhỏ bằng ngón tay, trên mình toát ra ánh sáng lấp lánh. Con vật bò vào trong phòng rồi lần theo nơi phát ra thanh âm mà bò tới. Lão hoang đồng vội mở bình rượu nữ nhi hồng của mình ra để dụ nó bò vào. Băng Tầm ngàn năm ngửi thấy mùi rượu hấp dẫn, nó không hề ngần ngại mà bò ngay vào bình rượu thơm ngào ngạt.

- Hay lắm, cục cưng bảo bối của gia gia, cuối cùng con đã về rồi.

Lão hoang đồng mừng rỡ ghé mắt vào bình rượu để nhìn, quả nhiên là cục cưng của lão nuôi mấy chục năm nay, lúc trước lão cứ ngỡ sẽ không bao giờ tìm lại được, thật không ngờ hôm nay lại có thể nhìn thấy nó.

- Gia gia, Băng Tầm ngàn năm đã về, bây giờ làm thế nào mới có thể cứu sống được Thiên Kỳ?

- Chỉ cần cho Băng Tầm cắn vào ngón tay trỏ của Thiên Kỳ, nó sẽ tự độc hút độc ra ngoài. Tuy nhiên....Băng Tầm ngàn năm trong cơ thể có chứa rất nhiều độc tố, phải có nội lực mạnh mới có thể kháng cự lại được, hiện tại Thiên Kỳ yếu như vậy không thể nói trước được điều gì.

Nàng hơi sững lại một chút, vẫn còn nguy hiểm sao?

- Thiên Kỳ, chàng nhất định phải vượt qua có biết không? Nếu chàng rời đi thì ta sẽ đi theo để tìm chàng đấy.

Mọi chuyện phải bắt đầu ngay tức thì. Để duy trì nội lực cho hãn, Kim Long phải truyền linh lực của mình qua cơ thể hãn trong quá trình hút độc, dù gì trước đây cũng là hộ pháp cho hãn vì vậy linh lực của Kim Long tương đối hòa hợp với cơ thể hãn.

Quá trình hút độc đã kéo dài hơn một canh giờ đồng hồ, Băng Tằm ngàn năm cũng đã hút độc no, cơ thể nó từ màu ánh kim đã chuyển dần sang màu đen thẫm. Linh lực của Kim Long cũng đã gần cạn kiệt, Triệu Tấn và Trương Phi phải ngồi phía sau để tiếp nội công cho Kim Long.

Từng giây từng phút trôi qua đầy nặng nhọc, nàng ngồi bên cạnh hãn nắm chặt lấy bàn tay lạnh buốt của hãn mong sao có thể truyền chút hơi ấm cho thân thể lạnh lẽo kia. Hãn vẫn nhắm chặt mắt, vẫn nằm im bất động, vẫn bỏ lơ mọi thứ xung quanh. Hãn ích kỷ thu mình vào giấc ngủ của riêng mình, để mặc nỗi đau đớn đang giày vò cõi lòng nàng.

Băng Tằm ngàn năm cuối cùng cũng nhả ngón tay của hãn ra, nó không thèm nhìn lấy một cái nơi mình vừa cắn mà lao thẳng đến bình nữ nhi hồng.

- Gia gia, tại sao mạch của Thiên Kỳ vẫn đập chậm như vậy, phải chăng độc vẫn chưa được hút hết ra ngoài?

Lão hoang đồng cũng không thể hiểu được tại sao lại như vậy. Theo như biểu hiện của Băng Tằm ngàn năm thì có lẽ độc được đã gần như hết hãn, đáng lẽ giờ này mạch tượng hãn phải ổn định hơn lúc trước.

- Xú nha đầu, tất cả những gì có thể đều đã làm, bây giờ chỉ trông chờ vào bản thân Thiên Kỳ mà thôi.

Nàng tin hãn sẽ không nhẫn tâm bỏ rơi nàng. Nàng sẽ chờ cho đến khi hãn tỉnh lại, lúc đó nàng sẽ đòi lại cả vốn lẫn lời với hãn. Nàng sẽ ngồi cạnh hãn không rời, từ ngày này qua ngày khác, chỉ cần hãn chưa tỉnh lại thì nàng vẫn chờ. Mỗi ngày nàng sẽ kể chuyện cho hãn nghe, truyền nội lực cho hãn, cho hãn ngậm Tuyết Sơn ngàn năm. Nếu hãn nằm đó cả đời, nàng

cũng sẽ bên cạnh hắn cả đời. Nàng và hắn nhất định sẽ chiến thắng số trời, sẽ không xa cách bởi vì hắn sống nàng sống, hắn chết nàng chết!

Ngoài kia mùa xuân đã già, những cánh hoa đào đã rụng gần hết. Những cành cây khẳng khiu giờ đã lấm tấm những lộc biếc xanh rì. Nàng mở hờ cánh cửa để những tia nắng ấm áp có thể lọt vào phòng vào sưởi ấm cho hắn.

- Thiên Kỳ, mùa hạ sắp đến rồi. Bao giờ chàng mới chịu mở mắt nhìn thiếp đây?

Lạp Lan Lục Ngọc mang vào một bát canh nhân sâm nóng cho nữ nhi tắm bổ. Đã hai tháng rồi nàng ngồi bên cạnh giường của hắn, khuôn mặt đã hốc hác tiêu tụy đi rất nhiều, nàng cầm chén canh nhân sâm cho vào miệng một muỗng rồi lại đặt trở lại bàn. Bây giờ bản thân nàng không còn chút tâm trí nào quan tâm đến bản thân mình nữa rồi, bởi vì bao nhiêu tâm trí đều đặt hết lên người hắn.

- Mẫu thân, con không muốn ăn, người mang ra ngoài giúp con.

- Dương nhi à, nghe lời mẫu thân cố gắng ăn thêm chút nữa, con phải có sức mới có thể chờ đợi Thiên Kỳ tình duyên chứ.

Tuy không muốn nhưng những lời mẫu thân nói khiến nàng không thể từ chối. Nàng đứng dậy bưng chén nhân sâm vừa đặt xuống. Một cơn choáng váng bất ngờ ập đến khiến nàng mất thăng bằng ngã xuống đất.

- Dương nhi, con không sao chứ? Để ta gọi Lão hoang đồng bắt mạch cho con.

- Con không sao đâu, mẫu thân đừng lo lắng.

Nàng nở nụ cười gượng sau đó cố gắng đứng dậy nhưng cơn choáng váng vẫn chưa mất đi, bản thân phải tiếp tục ngồi dưới đất.

- Không được, ta phải đi gọi gia gia của con đến.

Gia gia bắt mạch sau đó lại đến lượt Hỏa vương. Một người bắt xong sắc mặt tươi tỉnh hẳn còn một người thì sắc mặt vô cùng ủ rũ. Nhìn thấy biểu tình khác thường, Lạp Lan Lục Ngọc không khỏi lo lắng.

- Hai vị tiền bối, Dương nhi không sao chứ?

Hai người đồng lúc nhìn nàng rồi lại quay sang nhìn nhau, ánh mắt phức tạp khó hiểu. Sau một hồi im lặng gia gia mới lên tiếng.

- Xú nha đầu không sao, chỉ là..... con đã có thai rồi. Từ giờ trở đi con phải bồi bổ thân thể, như vậy thai nhi mới khỏe mạnh.

Nàng không quan tâm mọi người xung quanh phản ứng ra sao, kể từ lúc nghe gia gia nói nàng mang thai tâm tư nàng đột nhiên rối bời như tơ vò.

"Con ơi, con đến vào lúc này có phải rất thiệt thòi không? Phụ hoàng con đang nằm kia, mẫu thân biết phải làm sao đây? Thiên Kỳ, chàng có nghe thấy không, thiếp đang mang trong mình đứa con của chàng và thiếp, chàng sao nỡ nhẫn tâm bỏ mặc hai mẹ con thiếp mà ngủ mãi như vậy?"

.....

Sau cơn buồn ngủ hẳn tỉnh dậy, điều khiến hẳn giật mình đó chính là nàng đang khóc lóc thảm thương ôm một nam nhân, và nam nhân ấy không ai khác chính là hẳn.

"Ta đã chết thật rồi sao? Nương tử, nàng đừng khóc. Nhìn nàng khóc vì phu đau lòng lắm".

Hẳn muốn bước đến ôm nàng vào lòng nhưng không thể, hẳn không chạm được vào bất kỳ thứ nào kể cả nàng. Hẳn bất lực ngồi bên cạnh nghe nàng khóc, đây phải chăng là điều ông trời đang muốn trừng phạt hẳn. Nhìn

thấy nàng đau, nàng khóc mà bản thân không thể làm được gì, cảm giác ấy khó chịu đến nhường nào.

Hắn chứng kiến hết thảy, chứng kiến nàng dùng âm công gọi Băng Tầm ngàn năm về cứu hắn, chứng kiến nàng ngồi bên cạnh hắn từ ngày này qua ngày khác. Đêm đã khuya nhưng nàng vẫn không chợp mắt, gió lạnh như vậy tại sao nàng không mặc thêm áo ấm?

"Nương tử ngốc, tại sao nàng lại ngốc như vậy chứ. Không có ta nàng phải biết cách chăm sóc cho mình, có thể ta mới có thể an lòng biết không?"

Hắn không phải không muốn quay về mà bản thân hắn không biết cách quay về. Thân thể của hắn không chấp nhận linh hồn của hắn nữa rồi. Đến một ngày có một người hiện ra trước mặt hắn, hắn không biết người này là ai, chỉ biết rằng hắn ta phát ra hàn khí lạnh khủng khiếp, đôi mắt hắn lãnh huyết vô tình. Hắn ta nói mình là kẻ giao dịch của ma giới.

Người này nói hắn đã chết rồi, cơ thể kia còn mạch đập chẳng qua là vì linh lực của Kim Long đã truyền qua thân thể hắn trong lúc Băng Tầm ngàn năm hút độc ra, chỉ chờ khi nguồn linh lực cạn kiệt hắn sẽ chết. Kẻ giao dịch địa phủ đang chờ đợi đến thời khắc đó để đem hắn đi.

Hắn không biết làm gì ngoài việc ngồi bên cạnh nàng mỗi ngày, ngắm nàng mỗi ngày. Nhìn thân thể nàng ngày càng tiêu tụy hắn đau lòng biết bao. Ngày hôm nay khi nàng bị ngã xuống hắn đã hốt hoảng đến nhường nào, hắn muốn đưa tay đỡ nàng nhưng không được.

Và rồi sư thúc nói nàng đã mang trong mình đứa con của hắn, giây phút ấy hắn vui mừng đến mức nào. Hắn ra đi nhưng vẫn còn để lại cho nàng một tiểu hài tử, ít ra nàng cũng sẽ bớt cô độc hơn, bớt oán hận hơn. Thế nhưng nghe thấy những lời nàng nói hắn lại thấy mình quá tệ bạc, sao lại nhẫn tâm bỏ hai mẹ con nàng trên cõi đời một mình.

Lúc này tên giao dịch của ma giới lại hiện ra. Hắn biết hắn ta nhất định có mục đích, nhưng hắn không nghĩ nhiều được đến thế, hắn chỉ biết hiện tại mình phải trở về cùng nàng và con.

- Người muốn trở về sao?

- Đúng, ta muốn trở về!

- Ha ha, không có gì ta không thể làm được, chỉ cần người chấp nhận chịu đau đớn hành hạ trong thể xác này ta sẽ cho người quay về.

Hắn bỏ mặc hết thảy, chỉ cần có thể quay về bao đau đớn hắn đều có thể chịu đựng.

- Ta đồng ý.

Tên giao dịch địa phủ thỏa mãn cười, hắn ta nói rất rõ ràng những thứ hắn sẽ phải chịu đựng khi quay về.

- Người hãy suy nghĩ thật kỹ. Nếu người quay về thì hàng tháng cứ vào đêm trăng tròn người sẽ bị những oan hồn địa phủ hành hạ, đau đớn vô cùng, thống khổ vô cùng. Vì thân xác này vốn đã chết nên mãi mãi cơ thể người sẽ không còn độ ấm. Hãy nhớ từ nay trở đi người không phải người mà chỉ là cô hồn mượn tạm thân xác cũ của mình để tồn tại mà thôi. Nể tình người nặng tình nặng nghĩa như vậy ta sẽ không bắt người phải chết đau đớn vào năm năm sau như kẻ khác. Vào ngày sinh nhật lần thứ mười tám hài tử của người, ta sẽ đến mang người đi.

Hắn không cần suy nghĩ mà đồng ý ngay lập tức. Mười tám năm đối với hắn là quá đủ rồi. Hắn chấp nhận....

.....

KHI HOÀNG HẬU NỔI GIẬN!!!

Từ Dạ
www.dtv-ebook.com

Chương 53: Cuối Cùng Cũng Đã Tỉnh

Giao ước được thành lập, chỉ một câu đồng ý ngắn ngủi đã giải quyết được tất cả. Đau đớn thì đã sao? Hãn không quan tâm, nếu chỉ cần hãn chịu đựng hết thảy những nỗi đau, những rét buốt mà số phận nghiệt ngã kia sắp đặt để trở về thì hãn không ngần ngại già mà đồng ý. Nữ nhân quan trọng nhất của cuộc đời hãn lại đang mang trong mình đứa con của hãn đang chờ hãn quay về, sao hãn có thể nhẫn tâm bỏ mặc tất cả mà rời đi.

Tên giao dịch địa phủ nở một nụ cười quỷ dị, thoáng qua nét cười ấy có vài tia lạnh lẽo. Hãn ta phát nhẹ tay một cái, một vùng bóng tối đen ngòm và lạnh đột nhiên ập xuống bao trùm mọi thứ xung quanh, kể cả thân hình nhỏ bé của hãn. Bắt đầu từ lúc này bản thân hãn và cả trái tim của hãn đều bị cái lạnh tê tái của bóng tối bủa vây. Hãn cảm tưởng như thân thể mình đang chìm xuống đáy hồ trên một đỉnh núi cao đang chịu sự hoành hành phá phách của mùa đông buốt giá, mặt nước đã đóng băng, mọi thứ đều đã nằm im trong giấc ngủ vĩnh hằng, duy nhất chỉ có hãn là đang tồn tại và đang cảm nhận những cơn tê tái lan truyền đến tận tâm thông qua những giác quan nhạy bén.

Hãn từ từ mở mắt, ánh sáng mặt trời xuyên qua khe hở nhỏ trên khung cửa sổ rơi thẳng vào người hãn. Mặt trời vốn dĩ mang theo nguồn ấm, nó sẽ tỏa sáng khắp nhân gian, ban phát cho mọi người chút ánh nắng, để trái tim họ cảm thấy ấm áp. Thế nhưng hãn lại chẳng cảm nhận được chút ấm áp ít ỏi ấy vì giờ đây thân xác này, trái tim này đã bị hàn băng ngự trị.

Nàng gầy đi rất nhiều, trên khóe mi nàng còn lưu lại vệt nước mắt chưa kịp khô. Ngay cả khi ngủ nàng cũng không chịu buông bàn tay hãn ra, nàng đang đặt gò má lên tay hãn mà ngủ, có lẽ nàng đã quá mệt mỏi nên đã thiếp

đi. Nhìn thấy vẻ tiêu tụy và ốm yếu của nàng trái tim hắn tựa như bị ái đó cầm lấy mà bóp nghẹt.

Hắn vươn bàn tay trái của mình ra gạt nhẹ đi những sợi tóc vương rối bời trên má rồi lau đi giọt nước mắt còn đọng lại ở khóe mi nàng. Cuối cùng hắn cũng có thể chạm vào nàng, có thể lại lo lắng và chăm sóc cho nàng. Hắn nhìn nàng thật lâu, thật kỹ tựa như nhìn một tiểu hài tử đang say giấc nồng.

"Nương tử, vi phu đã trở về rồi".

Nàng vì quá mệt mỏi nên chớp mắt một chút. Trong giấc ngủ chập chờn, nàng mơ hồ cảm thấy có thứ gì đó rất lạnh chạm vào gò má nàng, thật sự rất lạnh... Nàng bị chính cảm giác lạnh ấy gọi dậy. Đôi hàng mi khép hờ khẽ mở ra, mọi thứ xung quanh hiện ra vừa hư vừa thực. Có phải nàng nhớ hắn quá mức nên bị ảo giác rồi không?

Trước mặt nàng, nam tử đang mở to đôi mắt đen tuyền nhìn nàng chăm chú. Người này như thế nào lại có ánh mắt lạnh đến vậy, nhất định là nàng đang gặp ảo giác. Nếu là hắn sẽ không bao giờ nhìn nàng với ánh mắt này.

- Nương tử, ta làm nàng tỉnh giấc sao?

Nàng kinh hoàng. Đây đích thực là giọng nói của hắn, đến lúc này nàng mới tin mọi chuyện đang diễn ra không phải là ảo giác.

- Thiên Kỳ, chàng tỉnh thật rồi sao?

Giọng nói cất lên trong nghẹn ngào, chẳng hiểu sao lúc này nàng lại không thể làm chủ được chính mình, nước mắt theo khóe mi rơi đầy bàn tay hắn. Nàng chỉ có thể vùi sâu mặt mình vào ngực hắn mà thút thít.

- Tên độc ác, đồ vô lương tâm, sao đến bây giờ chàng mới chịu tỉnh chứ? Chàng có biết thiếp đã chờ chàng bao lâu rồi không, chàng có biết

thiếp lo sợ đến nhường nào không? hu...hu...hu...

Nàng vừa khóc vừa dấm nhẹ vào ngực hăn vài cái để cho những cảm xúc bị đè nén trong suốt hai tháng qua bay đi hết. Hăn lặng im để mặc cho nàng lấy bản thân mình làm nơi trút giận, tất cả là do hăn không tốt mới khiến nàng trở nên như vậy. Nàng khóc nhiều như thế chứng tỏ hai tháng qua bản thân nàng đã phải chịu biết bao uất ức rồi. Hăn vòng tay ôm nàng thật chặt vào trong lòng, kể từ bây giờ hăn sẽ bảo hộ nàng thật tốt, sẽ không để nàng phải chịu bất cứ thương tổn nào nữa.

Phải một lúc lâu sau nàng mới bình tĩnh lại, nhận thấy nước mắt của mình đã làm ướt một tầng áo trước ngực hăn nàng cảm thấy có chút bối rối.

- Thiên Kỳ, thiếp xin lỗi, thiếp đã quá xúc động rồi... Nhưng sao cả người chàng lạnh vậy, có phải chàng không tốt chỗ nào?

- Nương tử, nàng khóc vì phu rất đau lòng, hơn nữa nàng còn đang có tiểu bảo bảo, khóc nhiều không tốt cho sức khỏe đâu. Thân thể ta đã hai tháng nằm im bất động, hơn nữa trúng phải hàn độc nên lạnh như vậy là lẽ đương nhiên, nàng không thấy ta rất khỏe hay sao, tuy nhiệt độ cơ thể ta lạnh nhưng sức khỏe không hề có vấn đề gì hết, nàng đừng suy nghĩ nhiều.

Hăn nói rất dài, rất hay nhưng khi nghĩ kỹ lại nàng lại cảm thấy có gì đó không đúng. Vì sao hăn biết nàng đang mang thai, từ lúc hăn tỉnh lại đến bây giờ nàng chưa từng nói qua với hăn. Nàng nhìn hăn với ánh mắt khó hiểu lại có chút cảnh giác. Hăn từ lúc tỉnh dậy đến giờ hình như có chút kỳ lạ, từ ánh mắt lạnh cho đến chuyện vừa rồi.

- Thiên Kỳ, sao chàng biết thiếp đã có tiểu bảo bảo, thiếp nhớ chưa từng nói cho chàng biết mà.

Hăn mỉm cười cốc nhẹ lên trán nàng một cái đầy sủng nịnh.

- Nha đầu gốc này, tuy ta không mở mắt nhìn nàng nhưng không có nghĩa ta không nghe thấy gì. Tất cả những gì diễn ra suốt hai tháng qua ta đều biết hết. Nàng đấy, lại dám hành hạ bản thân mình thành ra như vậy nàng nghĩ ta phải xử lý nàng như thế nào đây?

Trên thực tế có nhiều người hôn mê bất tỉnh, tuy không mở mắt được nhưng thính giác lại rất nhạy bén. Hãn không thể để nàng biết hai tháng qua linh hồn hãn ngày ngày ngồi cạnh bên nàng, tất cả những chuyện xảy ra hãn đều thấy rõ. Chỉ đành kiểm đại một cố để lừa nàng, nàng rất thông minh nhưng sẽ không thể tìm ra được điểm bất hợp lý.

Nàng không hề may mắn nghi ngờ về lý do này bởi vì ở thế kỷ 21 đã có nhiều tình huống như vậy xảy ra, điều hãn nói không hãn không có khả năng, có lẽ nàng quá nhạy cảm nên mới nảy sinh nghi ngờ.

Nàng cầm bàn tay hãn đặt lên bụng mình, nhẹ nhàng nói nhỏ.

- Thiên Kỳ, chàng có cảm nhận được tiểu bảo bảo không, cũng may chàng đã tỉnh nếu không thiếp sẽ mang con cùng "hồng hạnh vượt tường".

Hãn cười khở một tiếng, tiểu nha đầu này thật biết đùa người. Hồng hạnh vượt tường, có khả năng đó sao? Nếu nàng mang con hãn hồng hạnh vượt tường thật thì có chết hãn cũng phải độn thổ chui lên bóp chết tên nam nhân đó.

- Nàng dám sao, có ta ở đây không cho phép tên nam nhân nào đến gần nàng hết, biết không!

Niềm hạnh phúc khi ta gặp lại người, khi ta được nằm trong vòng tay người ấm áp biết bao. Ta ôm chặt người không hề muốn buông tay bởi vì sợ nếu một khắc buông tay người sẽ lại tan biến trước mặt ta không lưu lại vết tích. Người ôm ta thật chặt để an ủi trái tim yếu đuối đang thấp thỏm lo âu của ta, như để gửi đến ta một lời hứa rằng suốt đời này người và ta sẽ không xa nhau nữa.

Ngoài kia mặt trời nhô cao khiến những tia lạnh buốt cuối cùng của mùa đông tan biến, mùa hạ non cũng đang từng bước thay thế mùa xuân già cỗi, mang đến cho nhân gian một hơi thở mới, một cuộc sống mới...

.....

Tear: Tạm thời cho hai anh chị nghỉ ngơi nhé. Sau đây chúng ta sẽ quay về thời gian hai tháng trước tại một địa điểm khác, nói tới hai nhân vật bị ta bỏ rơi từ lâu.

.....

Phong Mạc Vũ phụng mệnh hoàng thượng giám sát thủy lợi ở Giang Châu. Ngay sau khi được mật báo liên cấp tốc hồi kinh, trong mật báo có nói hoàng thượng bị trúng độc nặng, hiện đang ở Tuyết Sơn chữa trị, tuy nhiên lại không nói rõ nguyên nhân. Lúc đầu hẳn có chút nghi ngờ, hoàng thượng võ công cao cường như vậy kẻ nào lại có khả năng hạ độc người? Nhưng tình hình Phong Thiên quốc đang vô cùng nguy hiểm nên hẳn gạt qua mọi nghi ngờ để trở về.

Ngọc Hoan thừa tướng giấy binh tạo phản âm mưu đảo chính. Hoàng thượng lệnh hẳn phải về kinh gấp, sau đó nhận chức Nhất Chính Vương thay hoàng thượng giải quyết đồng hân độn này.

Hắn khởi hành ngay trong đêm, đi một mạch ba ngày đường không nghỉ giờ đã sắp về đến kinh thành. Chiến mã đang phi nhanh như vũ bão trong màn đêm bỗng nhiên dừng lại bởi phía trước có một đám hắc y nhân đứng chặn đường.

"Đáng chết, đám người này dám chặn đường của ta nhất định có âm mưu?"

Làm gì có chuyện trùng hợp đến thế, nhằm ngay thời điểm vắng người như vậy chắc hẳn đã có tính toán trước. Có khả năng chúng là người của

Ngọc Hoan thừa tướng phái đến để giết hãn. Nếu giết được hãn lão hồ ly này coi như nắm chắc phần thắng trong tay.

Ngựa vừa dừng lại thì hơn hai chục hắc y nhân đồng loạt tiến về phía hãn, trong tay mỗi hắc y nhân là một trường kiếm bén nhọn không ngừng xuất đòn hiểm ác về phía Phong Mạc Vũ.

Phong Mạc Vũ rời khỏi lưng ngựa bay lên tung một cước thật mạnh vào tên xông lên đầu tiên khiến hãn ngã xuống đè lên một tên khác đang chạy phía sau. Hãn vùng trường kiếm trong tay nhanh chóng đỡ một đòn đánh lén của hai hắc y nhân từ phía sau, mũi kiếm nhắm thẳng tử huyệt mà đâm tới. Trúng một đòn phản kích của Phong Mạc Vũ tên hắc y nhân này phun một ngụm máu tươi rồi mở mắt không quá hai cái chớp mắt, tên còn lại cũng bị trúng một nhát kiếm rất sâu ở vai trái.

Sau một hồi giao đấu đã có mười lăm tên lăn ra đất bất tỉnh, còn lại sáu tên nữa vẫn liên hồi xuất chiêu hiểm nhằm lấy mạng hãn. Qua giao đấu Phong Mạc Vũ biết bọn chúng ít nhiều gì cũng đã trải huấn luyện nghiêm ngặt thật không thể xem thường. Rút kinh nghiệm từ những tên trước, những tên phía sau che giấu rất tốt tử huyệt của mình, điều này khiến Phong Mạc Vũ tổn rất nhiều sức lực để tiêu diệt chúng.

Do đã đi đường hơn ba ngày không nghỉ nên Phong Mạc Vũ cũng khó có thể cầm cự được lâu. Nếu cứ để tình thế giằng co như vậy kéo dài chắc chắn hãn sẽ mất mạng vì vậy hãn đành phải liều một phen. Đòn tấn công xuất ra dồn dập, tốc độ cũng nhanh hơn hãn.

Phong Mạc Vũ dồn hết lực đạo vào mỗi chiêu xuất ra, trường kiếm chém liên hồi về phía sáu tên còn lại. Tiếng binh khí va chạm nhau phá tan màn đêm yên tĩnh. Cuối cùng sáu tên còn lại cũng ngã xuống, trên mặt đất chỉ còn lại một mình Phong Mạc Vũ đang dùng kiếm chống xuống đất để đỡ sức nặng của cơ thể mình. Sau trận giao chiến này nội lực của hãn giảm đi

không ít, nếu không nhanh chóng rời khỏi đây thì một lúc sau viện binh của chúng kéo đến hẳn chỉ còn nước mất mạng.

Ở một nơi cách đó không xa - Xuân Mãn lâu.

- Tiểu Hồng, một tháng nay Tiểu Bạch dạy muội kiếm pháp cùng với kinh công muội luyện tới đâu rồi?

Người đang nói chuyện với Tiểu Hồng chính là lão đại của Nhật Song Hội - Hoa ma ma. Trước khi Tiểu Thanh và Tiểu Yến lên Tuyết Sơn đã giao Tiểu Hồng lại cho lão đại chăm sóc. Tiểu Hồng được hai người dẫn đến Xuân Mãn Lâu lúc đầu có chút kinh ngạc nhưng khi biết được nàng chính là chủ nhân ở đây yên tâm phần nào, mà Hoa ma ma sau khi tiếp nhận Tiểu Hồng thì nảy sinh ý định dạy cho Tiểu Hồng võ công phòng thân.

- Hoa tỉ, muội vẫn chăm chỉ luyện tập, dưới sự hướng dẫn của Tiểu Bạch kinh công của muội đã khá hơn rồi. Tỉ yên tâm muội nhất định sẽ không phụ sự kỳ vọng của tỉ. Hiện tại đã khuya, muội xin phép trở về.

Hoa ma ma gật đầu đồng ý cho Tiểu Hồng trở về, hiện tại đã khuya, nơi ở của Tiểu Hồng lại ở cách xa nơi này. Hơn nữa võ công của Tiểu Hồng còn kém chưa thể tự bảo vệ mình được.

- Vậy muội hãy về đi, sáng ngày mai ta sẽ nói Tiểu Bạch dạy muội chiêu thức mới.

Tiểu Hồng nhanh chóng rời Xuân Mãn lâu đi về phía tây kinh thành. Trời lúc này đã khuya, cả đoạn đường đều chìm trong bóng tối, không hiểu sao mọi ngày có nhiều đèn thấp sáng như vậy mà hôm nay một ngọn đèn cũng không có.

Trực giác mách bảo Tiểu Hồng phải bước đi thật nhanh qua đoạn đường này vì vậy đôi chân cô gia tăng tốc độ hết sức có thể tiến về phía trước. Đã đi rất lâu nhưng phía trước vẫn là một mảnh đen ngòm, Tiểu Hồng đan chặt

hai tay mình vào nhau để bản thân không bị nỗi sợ hãi ngự trị, trong đầu không khỏi nảy ra ý nghĩ "Lúc này mà có một bóng trắng nhảy ra chắc chết mất".

Một cơn gió lạnh thổi qua làm những chiếc lá trên cành khẽ đập vào nhau kêu phành phạch. Cảm giác như có cái gì đó hơi lạnh ở sống lưng khiến Tiểu Hồng không dám quay đầu lại nhìn phía sau.

Cuối cùng cũng nhìn thấy một ngọn đèn sáng le lói ở phía xa. Ánh sáng phát ra từ ngọn đèn le lói và yếu ớt tưởng chừng như bị bóng đêm đen ngòm nuốt chửng. Tiểu Hồng thở phào nhẹ nhõm "Phù, cuối cùng cũng có đèn. Dù hơi tối một chút nhưng có còn hơn không".

Một cơn gió nhẹ nữa thổi qua rợn tóc gáy, lần này trong không khí có lẫn cái mùi gì đó tanh tanh. Đột nhiên phía trước có tiếng động nhẹ, Tiểu Hồng vui mừng tiến lên phía trước vì nghĩ rằng có ai đó cũng đi khuya giống mình, nếu bây giờ có người đi cùng thì quá tốt.

Trái với những gì suy nghĩ, hiện lên trước mắt Tiểu Hồng là một bóng trắng, tóc tai rối bù, trên mặt còn có vô số vết máu, trong tay cầm một trường kiếm dính đầy máu tươi. Người này đích thị là ác ma đến từ địa ngục. Chỉ cần nghĩ đến vậy chân tay Tiểu Hồng đã cứng ngắc không còn nghe theo sự điều khiển của bản thân nữa, một tiếng hét chói tai vô thức thoát ra từ miệng.

- Ma!!!!!!!!!!!!!!

Phong Mạc Vũ dùng chút sức lực cuối cùng thoát ly bản thân khỏi nơi vừa xảy ra giao đấu. Hiện tại hắn rất yếu nếu dám sát thủ truy tìm ra tung tích của hắn thì xem như hắn đã nằm chắc phần gập mặt Diêm vương. Hắn đã đi một đoạn đường khá dài tuy nhiên vẫn không gặp được người nào để xin giúp đỡ. Nhận thấy người trước mặt là một cô nương, lúc này Phong Mạc Vũ mới thở nhẹ nhõm, thoát ra vài từ rồi ngã xuống.

- Ta không phải.....ma.....

Thấy hấn đột nhiên lên tiếng khiến ý thức của Tiểu Hồng mới hồi phục đôi chút. Đây rõ ràng là tiếng một nam nhân, lại còn đang rất yếu nữa, hấn ta bị thương nặng như vậy mà bản thân cô lại làm ngơ sau ngày chỉ sợ hồn ma hấn ta về đeo bám cô thôi. Nghĩ vậy Tiểu Hồng đành bước đến phía hấn thật chậm, miệng không ngừng đọc thần chú "nam mô a di đà phật, lay phật Quan thế âm Bồ Tát, xin người hãy phù hộ cho con".

Khi đến gần rồi Tiểu Hồng mới dùng chân đá khẽ vào chân hấn.

- Này! này. Người mau tỉnh dậy, nằm đây sẽ bị cảm lạnh chết mất.

Gọi mãi nhưng không thấy hấn trả lời Tiểu Hồng đành ngồi xuống cạnh hấn đỡ hấn dậy. Thật không ngờ người này bị thương nặng đến thế, trên cánh tay trái còn có một vết chém rất sâu, nếu không cầm máu kịp thời e là sẽ mất mạng.

Giờ đã khuya nên không còn tiệm thuốc nào mở cửa nữa, Tiểu Hồng đành cõng hấn về nhà của mình để cầm máu.

- Ta nói người hôm nay may mắn mới gặp được ta nếu không người chắc chắn sẽ mất mạng. Mà người là cái giống gì sao nặng quá vậy.

Khó khăn lắm Tiểu Hồng mới mang được Phong Mạc Vũ về tới nhà. Khuôn mặt Phong Mạc Vũ đầy những vết thương lớn nhỏ, có những nơi vết thương lớn hơn máu còn chảy rả rích thấm đẫm một bên tóc.

"Thật tình, không biết người ăn ở thất đức ra sao mà bị hạ thủ như vậy. Hazz".

Lúc này Tiểu Hồng mới lấy khăn lau sạch vết máu trên người và trên mặt hấn, đắp thuốc vào vết thương trên vai hấn rồi băng bó lại.

Kỳ thật từ nhỏ đến lớn Tiểu Hồng chưa từng cời y phục cho nam nhân, đây là lần đầu tiên nên có chút bối rối.

- Vị huynh đài, tình thế cấp bách nên ta đành mạo phạm, nếu sau này có tỉnh lại đừng có bắt ta chịu trách nhiệm với huynh là được.

Cũng may trong một tháng ở Xuân Mãn lâu, Hoa ma ma đã dạy cho Tiểu Hồng một số loại thảo dược có thể chữa trị vết thương nhẹ, còn cho cầm về một ít loại để nghiên cứu thêm, vì vậy mới có thuốc để sắc cho nam nhân này uống.

- Người mau uống thuốc đi, ta nói trước ta không chắc thuốc này có cứu được người không. Dù sao ta cũng cố gắng hết sức, nếu có chết xin đừng về tìm ta báo thù...

.....

KHI HOÀNG HẬU NỔI GIẬN!!!

Từ Dạ
www.dtv-ebook.com

Chương 54: Hận!!!

Tiểu Hồng thở dài một cái, thuốc hãn đã uống, vết thương cũng đã băng bó vậy mà nam nhân này còn chưa có ý định tha cho cô. Suốt cả đêm hãn ta luôn miệng nói lảm nhảm cái gì đó, nào là xuất binh, nào là chém giết, nào là lũ lụt Giang Châu...nói chung hãn nói rất nhiều nhưng không đâu vào đâu khiến Tiểu Hồng ôm một hòm choáng váng.

Cả đêm Tiểu Hồng không thể ngủ được bởi vì tâm tư rối bời, thấp thỏm lo âu. Dù gì hãn cũng đang nguy kịch, ngộ nhờ sau khi tỉnh dậy thấy hãn ta chỉ còn lại cái xác không hồn thì cô biết phải làm sao? Nhân lúc hãn ta không được tỉnh táo, Tiểu Hồng đánh liều nhìn kỹ dung mạo nam tử này một lần. Quả thật nếu bỏ qua những vết thương nhỏ trên mặt thì hãn ta có tướng mạo rất anh tuấn, mày râu như kiếm, ngũ quan sắc nét có thể nói là mỹ nam.

Tiểu Hồng vội vàng xoa xoa hai gò má của mình, từ nhỏ đến giờ vì ngại thân phận mình thấp kém nên cô chưa từng nhìn thẳng nam tử nào, nếu có cũng chỉ là mấy thái giám sơ cấp trong cung nhưng tính đi tính lại họ đâu phải nam nhân. Đây là lần đầu tiên, cảm giác cũng thật lạ lùng, cô nghi ngờ có phải hôm nay mình bị tẩu hỏa nhập ma.

Cô năm nay cũng đã mười tám, người thân duy nhất của cô chỉ có tiểu thư. Bây giờ tiểu thư đã mất, chỉ còn cô bơ vơ một mình trên cõi đời này, cũng may được Hoa tử thu nhận lại còn có lòng tốt dạy cô võ công để phòng thân. Tiểu Hồng biết rằng mình căn bản không có tố chất luyện võ nhưng mỗi lần suy nghĩ đến những kẻ giết hại tiểu thư cô không cho phép mình yếu đuối. Sẽ có một ngày cô tìm được kẻ đã hại chết tiểu thư, lúc đó cô nhất định sẽ liều chết với hãn.

Ngoài kia bầu trời vẫn đen ngòm một mảnh, không gian tĩnh lặng đến mức tiếng nói lảm nhảm của nam tử này cũng có thể vang đến mấy dặm. Tiểu Hồng ngồi bên cạnh hắn đã hơn hai canh giờ, hiện tại tình hình hắn đã ổn định hơn một chút cô mới an tâm, chỉ mong sao ngày mai hắn có thể tỉnh dậy rồi tìm người đưa mình về nhà.

Điều đầu tiên Hoa tử nhắc nhở Tiểu Hồng đó chính là không được tin tưởng vào nam nhân, đặc biệt là nam nhân không quen biết. Hôm nay cô cứu hắn chỉ là bất đắc dĩ, ngày mai hắn tỉnh lại tuyệt đối không thể lưu lại nơi này.

Phong Mặc Vũ mở mắt, điều đầu tiên lọt vào tầm mắt hắn là một cô nương đang cầm bàn tay hắn rồi gục đầu trên đó mà ngủ. Phong Mặc Vũ quan sát một lượt căn phòng xác định nơi này tạm thời an toàn, căn phòng bày trí đơn giản, đồ đạc trong phòng không nhiều và được sắp xếp rất gọn gàng. Đặc biệt nơi này lại được trang trí bằng những tấm màn màu xanh nhạt gợi cho người ta cảm giác thanh tịnh lạ kỳ.

Cảm giác được có thứ gì đó đang động đậy trong tay mình Tiểu Hồng bất ngờ tỉnh giấc. Cô mở mắt nhìn thấy bóng dáng nam tử đang ngồi trên giường lại nhìn mình với ánh mắt rất lạ, cảm thấy có điều gì đó không đúng Tiểu Hồng liền vội vàng nhìn chính bản thân mình. Điều khiến Tiểu Hồng ngượng ngùng mà không thể giải thích đó là hai tay mình đang nắm chặt bàn tay của hắn, phải chăng vừa rồi cô tựa vào tay hắn ngủ?

Bị suy nghĩ của chính mình dọa sợ, Tiểu Hồng vội vã buông thông cánh tay của hắn ra mà quên mất trên cánh tay này đang có một vết thương khá sâu. Cơn đau đột nhiên ập đến từ bả vai, Phong Mặc Vũ hơi nhíu mày một chút nhưng tuyệt nhiên không phát ra tiếng kêu đau nào.

Nhận thấy hành động vừa rồi của mình có hơi vội vàng nên Tiểu Hồng cất tiếng xin lỗi.

- Xin lỗi người, ta không phải cố ý. Hiện tại người đã tỉnh, ta nghĩ người có thể rời đi hoặc người nói cho ta biết nhà người ở đâu ta sẽ báo tin họ đến đón người về.

Phong Mạc Vũ trầm lặng chưa nói gì. Tiểu cô nương này vừa thấy hãn tỉnh lại đã có ý đuổi hãn đi thực không có lương tâm mà. Hiện tại chưa biết Ngọc Hoan thừa tướng có suy tính gì, với tình hình sức khỏe của hãn nếu liều lĩnh trở về Vân vương phủ chỉ e sẽ mất mạng. Nơi đây tạm thời an toàn, đợi sau khi nội lực hãn hồi phục rồi rời đi cũng chưa muộn. "Tiểu cô nương à, có lẽ ta phải làm phiền cô rồi".

Phong Mạc Vũ đột nhiên biến sắc, khuôn mặt vốn có chút hồng hào hiện tại trở nên trắng bệch. Hãn ôm ngực ho sặc sụa vài cái, một ngụm máu đỏ tươi theo khóe miệng trào ra. Tiểu Hồng nhận thấy tình hình có vẻ không ổn vội vàng lấy khăn tay của mình lau đi vết máu trên khóe miệng hãn.

- Người....người ổn chứ?

Phong Mạc Vũ bày ra vẻ mặt ốm yếu, thanh âm thều thào tựa như không còn chút sức lực nào.

- Cô...nương...ta hiện tại không có nhà...nhưng ta không muốn làm phiền cô nương...cô nương yên tâm, ta sẽ rời đi ngay bây giờ...

Nói rồi hãn cố gắng vén tấm mền lên rồi gượng dậy, tất cả mọi động tác đều được thực hiện với tốc độ chậm nhất có thể. Thậm chí sau khi vừa trở mình được Phong Mạc Vũ liền ngã lăn xuống đất, thân mình vô lực nằm im bất động trên nền đất.

Tiểu Hồng không biết phải làm sao. Vết thương của người này rất nặng hiện tại phải nằm tĩnh dưỡng ít nhất vài tuần, hãn cũng vừa nói hãn không có nhà nếu cô nhẫn tâm đuổi hãn đi chẳng phải là dồn hãn vào chỗ chết. Nhưng giữ lại hãn cũng không thể, hãn tốt xấu thế nào không ai biết được

ngộ nhờ hăn nổi tâm bất chính thì với mấy chiêu thức võ công quèn của cô chắc chắn không thoát được.

Một người lăn lộn trên chiến trường nhiều năm như Phong Mạc Vũ rất nhanh đã biết tiêu cô nương trước mặt đang nghĩ gì, xem ra cần phải bỏ thêm chút công sức nữa mới có thể khiến cô nương này đồng ý thu nhận hăn ở lại.

Phong Mạc Vũ gắng gượng thân mình đứng dậy, trên mặt hăn thể hiện rõ quyết tâm không chịu khuất phục những cơn đau đớn quằn quại. Một vầng mồ hôi ướt đầm trên trán càng làm khuôn mặt vốn đã trắng bệch trở nên yếu ớt vô cùng, miệng vết thương vừa mới tạm thời không ứa ra máu bởi vì những động tác cố gắng của hăn mà nứt toác, máu tươi tiếp tục rỉ ra in dấu dưới mặt sàn.

- Người không cần cử động mạnh như vậy, tạm thời người cứ ở lại chỗ này, ta sẽ không đuổi người đi nữa...

Tiểu Hồng vốn là cô nương lương thiện nên không có cách nào làm ngơ với tình trạng của hăn. Dù sao hăn đã thành ra cái bộ dạng như vậy rồi, có nổi tâm bất chính cũng không thể làm gì được. "Xem như tích chút phúc đức cho tiểu thư ở trên trời vậy".

Khó khăn lắm Tiểu Hồng mới đỡ được thân hình cao lớn của Phong Mạc Vũ lên giường, nhìn những vết thương lớn nhỏ đang rỉ máu trên người hăn cô liền trừng mắt làm ra vẻ mặt hung dữ.

- Người thấy chưa, ta lại phải băng bó lại. Lần sau người còn hành động tùy tiện như vậy thì mặc người mất máu mà chết, nghe chưa.

Sau khi băng bó xong cho Phong Mạc Vũ, Tiểu Hồng để hăn ở trong phòng rồi rời khỏi. Từ đầu đến cuối Phong Mạc Vũ chỉ giữ im lặng không nói bất cứ một lời nào, để mặc tiêu cô nương này muốn làm gì thì làm, chỉ cần mục đích đạt được những chuyện khác hăn tuyệt nhiên không quan tâm.

- Hai người còn ở trên đó làm gì, không mau xuất hiện.

Phong Mạc Vũ vừa dứt lời đã thấy hai thân ảnh tiến vào phòng, hai người họ có tướng mạo cao lớn, nước da ngăm đen, khuôn mặt mang theo vài tầng sát khí vừa nhìn đã biết đây là hai cao thủ được huấn luyện đặc biệt.

- Tham kiến vương gia, hạ thần lo việc không chu toàn hại vương gia chút nữa mất mạng, mong người định tội.

Phong Mạc Vũ không có bất cứ thay đổi nào trên khuôn mặt, chỉ phất tay nhẹ ra hiệu cho hai người họ đứng dậy. Tuy trên người mang rất nhiều vết thương lớn nhỏ nhưng vẫn không thể khiến vẻ uy nghi lãnh huyết của hắn giảm bớt.

- Tung tin đồn ta gặp chuyện không may hiện không rõ sống chết. Liên lạc với Trương Phi tướng quân, phái năm cao thủ đệ nhất của Phong Long hội hành thích Ngọc Hoan thừa tướng, chỗ dựa của lão ta là Sát Huyết sơn trang đã sớm bị hoàng thượng tiêu diệt nên nào cũng không thể vẫy vùng lâu thêm được đâu. Vào cung gặp thái hậu, truyền lời của ta tới người, xin người hãy gửi tâm thư đến những tướng lĩnh đang đi theo Ngọc Hoan thừa tướng, có thể chiêu binh thì chiêu binh, hạn chế đổ máu.

- Thần tuân mệnh, nhưng vương gia người đang trọng thương nên bí mật trở về Phong Long hội trị thương, người ở lại nơi này chúng thần không an tâm.

Bọn họ không hiểu vì sao vương gia lại quyết định ở lại đây, thậm chí còn giở thủ đoạn để tiểu cô nương này thu nhận mình. Với thế lực của Ngọc Hoan thừa tướng muốn tìm ra nơi này chỉ là chuyện sớm muộn, vương ở nơi này quả thực không an toàn.

Bên ngoài có tiếng động, cả ba người đều sớm cảnh giác, mãi đến khi nghe thấy giọng nói của Tiểu Hồng cất lên bọn họ mới thả lỏng người một

chút. Phong Mạc Vũ trừng mắt nhìn hai tên thuộc hạ trước mặt, nói bọn to to gan dám tò mò chuyện của hãn cũng không oan uổng.

- Hai người còn không mau đi!

Hai người nhìn nhau trao gửi đến đối phương ánh mắt đã hiểu. Chuyện vương không muốn về có thể hiểu được, dù sao vương cũng đã từng kháng chỉ sống chết không chịu nạp ái nữ của Đình bộ thượng thư làm phi, nhất quyết thủ thân như ngọc, hiện tại tâm tình vương thay đổi họ cũng nên tác thành cho người.

- Xú nam nhân, ta vừa nghe thấy tiếng người ở trong này, đừng nói với ta người bị mắc chứng bệnh tâm thần thích làm nhảm một mình nhé.

Phong Mạc Vũ vừa kịp giấu đi sắc mặt lạnh lùng, thay vào đó là vẻ mặt ồm yếu khiến người ta nhìn thấy mà thương. Tiểu cô nương này càng lúc càng lớn mật, từ trước đến giờ chưa có nữ nhân nào dám gọi hãn là xú nam nhân hơn nữa còn dám nghi ngờ hãn bị mắc chứng bệnh tâm thần. Hãn đường đường là vương gia của Phong Thiên quốc, vạn nữ nhân thích, vạn nữ nhân mê, những cô nương đi theo hãn xếp thành hàng dài mà hãn còn chưa đếm xia đến. Xưa nay chỉ cho phép hãn chê bai người khác chứ tuyệt đối không cho phép ai có ý chê bai hãn.

"Hừ! ta nhin. Để xem sau này ta tính sổ với cô nương như thế nào?"

Tiểu Hồng thôi cho chén cháo nguội đi một chút sau đó đặt vào tay hãn.

- Người ăn đi.

Người thấy mùi cháo bốc ra bụng hãn bắt đầu phát ra những âm thanh khiếm nhã. Ba ngày ba đêm từ Giang Châu trở về kinh thành hãn chỉ ăn uống hết sức đơn giản, lại thêm nội thương nghiêm trọng nên lúc này cơn đói đã bắt đầu hành hạ hãn.

- Cô...cô nương, tay của ta không thể cầm được cô nương có thể....

Ặc. Tên nam nhân này quá mức phiền phức đi, tay hắn bị thương nhưng đầu đến mức tàn phế. Tuy nghĩ như vậy nhưng Tiểu Hồng không thể chiến thắng được ánh mắt thâm hiểm của nam nhân này, đành phải tự mình bón cho hắn ăn.

- Cảm ơn cô nương, cháo cô nương nấu quả thực rất ngon.

- Không phải ta nấu, là ta vừa mua ở ngoài chợ.

Phong Mặc Vũ sững lại một chút, trên mặt hiện rõ ba đường hắc tuyến. Tiểu cô nương này thật quá thẳng thắn, mua cháo ngoài chợ liền nói là mua ngoài chợ, không như những nữ nhân khác vừa nhận được lời khen đã vội vàng đổi trắng thay đen. Hắn chắc chắn rằng tất cả nữ nhân trước đây bám theo hắn sẽ đều nhận rằng đây chính là cháo mình đích thân nấu.

Một điều nữa, sau khi biết đây không phải cháo Tiểu Hồng nấu Phong Mặc Vũ liền mất khẩu vị, chẳng muốn nuốt thêm miếng nào nữa. Mùi thơm vừa rồi cũng không còn thay vào đó hắn lại cảm thấy đây là mùi hôi bốc ra từ những thứ không sạch sẽ.

- Sao ngươi không ăn nữa?

- Cô nương, từ nhỏ đến giờ cứ mỗi lần ăn thức ăn ngoài chợ ta đều không hợp, bị ám ảnh đến mấy ngày sau. Cô nương có thể...

Tiểu Hồng ôm hận trong lòng. Ông trời sao lại đưa đến cửa cho cô một tên nam nhân khó chịu và quá mức quá mức phiền phức như vậy. Rõ ràng là đang đói thế mà nhất quyết không chịu ăn. Trên thế gian này có hai loại người có tính cách như thế, một là dòng dõi hoàng tộc, hai là người từ trên trời rơi xuống. Nhìn người này không có khả năng là người trong hoàng thất vậy chắc chắn hắn là loại thứ hai.

Dù sao giờ này đến Xuân mãn lâu cũng đã trễ, thôi thì nấu cho hăn ăn cũng được. Sau nửa canh giờ vào bếp cuối cùng cháo cũng nấu xong, chỉ có điều trong bếp chỉ có hành lá, vì vậy bát cháo này sao có thể sánh được với bát cháo cá vừa rồi mua ngoài chợ. Nếu lần này hăn không ăn thì cho hăn nhịn luôn cũng rất đáng.

Phong Mặc Vũ không nói gì lẳng lặng ăn hết chén cháo Tiểu Hồng vừa nấu. Tuy chỉ được nấu từ gạo và hành lá nhưng đối với hăn đây là chén cháo ngon nhất hăn từng ăn, rất thơm, rất ngon. Không ngờ tiểu cô nương này lại có tài nấu nướng như vậy, hăn thích.

- Cảm ơn cô nương, cho ta mạn phép hỏi đại danh quý tánh của cô nương là gì?

- Người hỏi làm gì?

- Để ta không phải gọi cô là cô nương nữa.

- Ta thấy như vậy chẳng có vấn đề gì.

- Nhưng ta thấy rất có vấn đề.

- Vấn đề gì?

- Vấn đề ở chỗ ta phải gọi cô là cô nương.

Đi đường nào cũng về La Mã, Tiểu Hồng thừa nhận mình đã thua tên nam nhân này rồi. Không hiểu kiếp trước cô có mắc nợ gì hăn không mà kiếp này cô xui xẻo như vậy.

- Được rồi, ta tên Tiểu Hồng, còn người tên gì?

- Cô nương hỏi tên ta để làm gì?

- Không để làm gì, không nói cũng được, căn bản ta không quan tâm! Giờ ta phải đi có việc, người nghỉ ngơi đi.

Nói rồi Tiểu Hồng rời khỏi phòng ngay lập tức. Vừa thấy bóng dáng tiểu cô nương khuất sau cánh cửa Phong Mặc Vũ liền cất đi vẻ mặt ồm ồm, bất giác trên môi nở một nụ cười. Cô nương này hẳn thích.

Đối với Tiểu Hồng, hai tuần vừa qua là quãng thời gian đen tối nhất trong cuộc đời. Tên nam nhân thối này hẳn đã mang da mặt dày cả tắc ăn không ở không trong nhà cô lại còn hành hạ cô giống như một người ở. Tiểu Hồng không hiểu cũng không cam lòng, trên đời sao lại có một tên nam nhân thối đến thế. Hẳn muốn cô nấu ăn cho hắn cô đồng ý, muốn cô thay băng vết thương cho hắn cô nhẫn nhịn đồng ý nhưng hắn càng lúc càng lấn tới, xú nam nhân này sao có thể bắt cô tắm cho hắn lại còn thay quần áo cho hắn? Hẳn căn bản không có bị liệt.

- Người muốn tắm thì tự mình tắm đi, ta không thể giúp người được.

Hắn lại vẫn dùng chiêu bài cũ, quân cờ hắn sử dụng đó chính là vết thương sâu ở bả vai. Chẳng hiểu sao vết thương này cứ cử động là lại chảy máu, mỗi lần như vậy Tiểu Hồng đành phải ăm ức nhẫn nhịn làm theo yêu cầu của hắn tránh cho vết thương của hắn vì cử động mạnh mà rách ra.

- Tiểu Hồng, cô nương sao nhẫn tâm nhìn vết thương của ta rỉ máu như vậy. Ai, mỗi khi cử động thật là đau, Tiểu Hồng có lẽ ta không còn hy vọng gì với cánh tay này rồi....

Hai thuộc hạ của Phong Mặc Vũ ngồi trên mái nhà cũng bày tỏ sự đồng cảm của mình với Tiểu Hồng cô nương. Tại sao vương lại có thể thối như vậy, dám chắc người biết danh tiết của nữ nhân rất quan trọng, nếu chuyện này đồn ra ngoài thì Tiểu Hồng cô nương biết gả cho ai? Rõ ràng vết thương của vương đã hồi phục tốt, nếu có chảy máu cũng là vương cố tình

gây ra vậy mà vương còn giả ngu nói mình không còn hy vọng với cánh tay này nữa.

Còn nữa, băng đảng của Ngọc Thừa tướng đã bị tiêu diệt người vẫn không may may có ý định quay trở về, xem ra Tiểu Hồng cô nương sau này có khả năng trở thành vương phi của họ rồi.

Lại nói cuộc chiến trong phòng vẫn chưa có hồi kết. Nói thực chiêu thức hãn sử dụng chỉ có một nhưng mức sát thương vẫn luôn rất cao, lần nào Tiểu Hồng cũng thua cuộc nhưng lần này thì...

- Ta đã nói không được mà, ta là nữ nhân, người là nam nhân. Nam nữ thụ thụ bất thân vì vậy không thể tắm cho người được.

- Tiểu Hồng, cô nương nói vậy là chối bỏ trách nhiệm đối với ta. Cả đời ta thủ thân như ngọc thể mà đêm hôm đó bị cô nhìn thấy hết, thử hỏi sau này nữ nhân nào muốn gả cho ta nữa?

Hãn làm ra vẻ uất ức vô cùng còn Tiểu Hồng thì sắc mặt sớm đã tối sầm. Oan nghiệt, quả là oan nghiệt, đêm đó là vì bất đắc dĩ cô mới phải xem xét toàn thân hãn để không bỏ sót vết thương nào, vậy mà hãn dám đòi cô chịu trách nhiệm với hãn. Tiểu Hồng muốn khóc cũng không ra nước mắt, bởi vì nước mắt cô đã cạn trong hai tuần vừa qua rồi.

Trên mái nhà.

- Người nghĩ Tiểu Hồng cô nương sẽ chịu thua sao?

- Đương nhiên rồi, vương vô niệm sĩ như vậy thì Tiểu Hồng cô nương sao có thể là đối thủ của người. Ta chỉ sợ tình hình này kéo dài Tiểu Hồng cô nương sẽ bị vương vô sĩ ăn sạch sành sanh, đến một mảnh cũng không còn.

Trong phòng.

- Tiểu Hồng, dù gì cô cũng đã thấy hết của ta rồi, cho nên mới chịu thiệt để cô nương tắm cho ta. Nếu cô không đồng ý ta cũng không ép, chỉ sợ vết thương này cứ mãi như vậy sẽ vô phương cứu chữa, tính mạng của ta cũng khó bảo toàn. Cô nương có thể bỏ mặc ta mà ra ngoài được rồi.

Phong Mạc Vũ làm vẻ mặt giận dữ, dứt khoát mang cả thân mình ngồi vào thùng nước tắm, hắn cố tình không để ý đến tồn tại của Tiểu Hồng, cũng cố tình không để ý đến vết thương mình đang rỉ máu. Hơn thế nữa hắn còn khiến người khác cảm nhận được bản thân mình đang rất đau nhưng lại cố gắng kiên cường không để bật ra tiếng.

Hàng phòng ngự cuối cùng của Tiểu Hồng đã sụp đổ, cô thừa nhận mình không xứng là đối thủ của hắn. Tiểu Hồng chậm chạp đứng bên cạnh thùng nước tắm, giựt lấy chiếc khăn tắm từ trong tay Phong Mạc Vũ rồi lau người cho hắn.

- Đau, cô nương muốn mưu sát ta sao?

- Cho người đau chết đi!

.....

- Vương, hiện tại băng đảng của Ngọc Hoan thừa tướng đã bị tiêu diệt hoàn toàn. Phong Thiên quốc đang rất cần người trở về thay hoàng thượng xử lý việc triều chính.

Phong Mạc Vũ ngồi trên ghế nghe thuộc hạ bẩm báo tình hình. Theo như mật chỉ của hoàng thượng hắn phải trở về nhận chức Nhiếp chính vương thay người giải quyết mọi chuyện. Nếu hắn cứ kéo dài không chịu trở về sẽ khiến nhiều người nảy sinh nghi ngờ, chuyện hoàng thượng trúng độc sớm muộn gì cũng lộ ra ngoài, đối với Phong Thiên quốc mà nói tuyệt đối bất lợi.

- Được, cho người báo với thái hậu ba ngày nữa ta sẽ trở về.

- Vương, còn một chuyện nữa. Đình bộ thượng thư mời người tối nay đến phủ của ông ta để bàn chuyện triều chính, người có muốn....

Phong Mạc Vũ nhất thời chưa có phản ứng gì. Đình Hữu Phàm là một lão già gian xảo, tuy trên triều hắn chưa có biểu hiện âm mưu bất chính nhưng người có lòng tham như lão ta sao có thể an phận thủ thường như vậy. Trước đây lão đã từng âm mưu gả ái nữ cho hắn làm vương phi nhưng hắn tuyệt không đồng ý, nữ nhân ảo lả như vậy thực không hợp khẩu vị. Lão ta quả thực có năng lực nên hoàng thượng trước đây không so đo với lão, hiện tại cũng chưa phải lúc đối nghịch, hắn cần nhờ sự giúp đỡ của lão không ít.

- Ta sẽ đi.

.....

Phủ Đình bộ thượng thư.

- Con gái à, hôm nay nhà ta có khách quý, con nhớ phải trang điểm một chút nghe chưa.

Đình Uyển Uyển nghe thấy cha mình nói vậy không khỏi bất ngờ. Từ trước đến giờ cha chỉ có thái độ cung kính như vậy với hai người, một là đương kim hoàng thượng, người còn lại là Vân vương gia. Nhân vật lần nào lớn đến cỡ nào mà cha phải đích thân dặn dò mình như vậy.

- Cha, nhân vật lớn này là ai sao cha lại phải kính nể nhiều như vậy.

Đình Hữu Phàm gõ nhẹ trán ái nữ mình một cái, trên môi nở nụ cười sủng nịnh, thái độ cũng rất ôn nhu, cưng chiều.

- Người này nhất định con sẽ thích, chính là Vân vương gia - Phong Mạc Vũ.

Vừa nghe thấy cái tên Phong Mạc Vũ sắc mặt Đinh Uyển Uyển liền thay đổi. Đúng là trước đây cô rất yêu người này nhưng sau khi hắn ta bất chấp kháng chỉ không lập cô làm phi khiến cô phải chịu sự sỉ nhục của người đời thì tình cảm ấy đã sớm tan thành tro bụi.

- Cha, cha sao cha lại mời hắn ta đến phủ. Chuyện lúc trước xảy ra con vẫn còn rất hận hắn.

Không ngờ ái nữ của mình lại ghi hận lâu như vậy, Đinh Hữu Phàm thở dài một cái. Đây là cơ hội có một không hai nhất định phải nắm lấy, lần này không có ái nữ sẽ không thể thành công.

- Uyển nhi, con đừng cố chấp như vậy. Vân vương gia sắp trở thành Nhiếp chính vương, tương lai có thể trở thành hoàng đế Phong Thiên quốc, con gả được cho người tuyệt đối chỉ có lợi chứ không hại.

Đinh Uyển Uyển lập tức bị những lời cha nói làm kinh động. Phong Mạc Vũ có khả năng sẽ trở thành hoàng đế? Cha tuyệt đối không lừa gạt cô, cha thân là trọng thần triều đình nên tin tức này chắc chắn là sự thật. Ánh mắt Đinh Uyển Uyển giao hoạt, thoáng chốc đã toát ra tia tham lam. Nếu như cô có thể gả cho Phong Mạc Vũ thì sau này chắc chắn sẽ trở thành mẫu nghi thiên hạ, dưới một người trên vạn người.

- Cha, nếu quả thực là như vậy thì tất cả theo sự sắp đặt của cha. Chỉ có điều Phong Mạc Vũ không có tâm ý với con, làm thế nào con có thể gả cho hắn đây?

Đinh Hữu Phàm mỉm cười, tất cả mọi chuyện lão đã tính toán hết, chỉ còn chờ sự đồng ý của đứa con bướng bỉnh này thôi. Nay tất cả đã ổn thỏa chỉ cần hành động nữa là đại sự sẽ thành. "Từ nay nhà họ Đinh có thể một nước bước lên mây rồi, ha ha".

- Con đừng lo, cha đã sắp xếp ổn thỏa, chỉ cần con tối nay hầu hạ ngài thật tốt là được.

Tuy biết rằng sẽ phải làm như vậy nhưng Đinh Uyển Uyển vẫn không thể che giấu được nét thẹn thùng e ngại khi nghe cha nói. Cô cúi đầu thật thấp để cha không nhìn được đôi gò má đã nhiễm hồng của mình. Tối nay cô nhất định phải trang điểm thật kiêu diễm, như vậy mới có thể khiến Phong Mặc Vũ lưu luyến không quên.

Thời gian trôi qua rất nhanh, trời đã bắt đầu ngả tối, tất cả mọi người trong Đình phủ đều tắt bật bận rộn, lão gia đã nói tối nay sẽ có nhân vật đặc biệt đến dùng cơm tuyệt đối không thể để xảy ra sơ xuất. Hiện tại sắc trời đã tối hẳn, bọn hạ nhân cung kính mang đồ ăn lên theo phân phó của đại tổng quản, tiện thể len lén ngắm nhìn dung nhan của vị khách tối nay.

- Vân vương gia, mời người dùng bữa. Đây chính là đặc sản của Dương Châu - canh tuyết liên, hoa sen dùng để nấu thành canh phải chọn những bông nở đúng vào giờ Tý, như vậy mới có thể hứng trọn hết tinh hoa của đất trời lúc giao canh.

Phong Mặc Vũ múc một ngúm canh ăn thử, hẳn phải cố gắng lắm mới có thể giấu đi vẻ mặt không ưa thích. "Đây cũng gọi là canh sao? còn thua canh của Tiểu Hồng nấu".

Đình Hữu Phàm giới thiệu rất nhiều món ngon, sơn hào hải vị thậm chí có những món không hề có trong ngự thiện phòng. Phong Mặc Vũ tuy rất chán ghét nhưng vẫn phải nhẫn nại dùng bữa với lão ta. Hôm nay tốn nhiều tâm cơ như vậy ắt hẳn mục đích cũng không nhỏ, hẳn phải chờ xem cuối cùng lão già này muốn gì.

- Đình đại nhân, ta đã dùng xong bữa, không biết ta và ngài đã có thể nói chuyện chưa?

- Vân vương gia quả nhiên là Vân vương gia, lão thần chưa cần nói người đã lên tiếng trước rồi. Thôi được, đến lúc này lão thần cũng không muốn giấu giếm, ái nữ của lão thần Đinh Uyển Uyển một lòng yêu mến

ngài, mong ngài có thể nể mặt lão thần mà cưới ái nữ về làm Vân vương phi.

Phong Mạc Vũ hơi nhú mày một chút. Đinh Uyển Uyển? Thật không ngờ lão già này vẫn chưa thôi ý định gả ái nữ vào phủ của hắn. Lão ta bất chấp ái nữ của mình đã từng bị hắn từ chối một lần mà nói ra yêu cầu này chứng tỏ lão đã có tính toán từ trước. Chỉ có điều hắn sẽ đồng ý sao?

- Đinh đại nhân, người quá khách sáo rồi, lệnh ái nhất định có rất nhiều mối nhân duyên tốt, vương mẫu chúc nàng sớm tìm được ý trung nhân của mình.

Hắn không nói thẳng nhưng người ngoài nghe thấy đều có thể hiểu hắn đang khéo léo từ chối.

- Vân vương gia, người không thể suy nghĩ lại sao?

Phong Mạc Vũ đứng dậy, điệu bộ như muốn rời khỏi. Đến hắn đã đến, nói hắn đã nói, hiện tại hắn phải rời đi nếu không tiểu cô nương kia trở về không thấy hắn ở trong phòng sẽ lo lắng.

- Đinh đại nhân, đa tạ ngài hôm nay đã vì ta mà hao tổn tâm tư như vậy, khi nào trở về Vân vương phủ ta nhất định sẽ chiêu đãi lại ngài thật tốt.

Nói xong hắn phất áo rời đi nhưng vừa bước được mấy bước đã cảm thấy bản thân có gì đó không ổn. Toàn thân hắn bị một tầng khí nóng hành hạ, mồ hôi trên trán sớm đã ướt đầm một vầng. Lão hồ ly này, ông lại dám hạ được hắn sao?

Đinh Hữu Phàm tỏ ra rất hốt hoảng, lão vội đến đỡ hắn ngồi vào bàn rồi phân phó thuộc hạ đưa hắn vào đại sảnh.

- Vân vương gia, có lẽ người đã bị trúng phong hàn rồi. Uyển nhi, con mau ra chăm sóc vương gia cho chu đáo, phụ thân sẽ cho người triệu thái y.

Đinh Uyển Uyển nhẹ nhàng bước từ trong ra, hôm nay cô chọn cho mình một bộ y sa màu đỏ, cực kỳ mê người, khuôn mặt cũng nhờ thợ để nhất kinh thành đến trang điểm. Với sắc đẹp nghiêng nước nghiêng thành vốn có Đinh Uyển Uyển rất tự tin hôm nay mình không khác gì một tiên nữ giáng trần.

- Cha, Vân vương gia không sao chứ? Người nên đưa chàng vào khuê phòng của con, như vậy sẽ tiện chăm sóc chàng hơn.

Đinh Uyển Uyển e thẹn nép sát mình vào người Phong Mạc Vũ, cố tình để lộ ra bờ vai tuyết trắng mê người ngang tầm mắt hấn. Phong Mạc Vũ cảm giác toàn thân mình khô nóng, dục vọng dưới thân không cách gì không chế được, tuy nhiên lý trí hấn vẫn còn không cho phép nữ nhân ghé tởm này đến gần mình.

- Tránh xa ta ra!

Đinh Uyển Uyển bị hấn khước từ nhưng không có ý định bỏ cuộc, thậm chí bản thân còn lớn mật hơn khi này.

- Vũ, chàng sao lại đối xử với người ta như vậy? Ngoan nào, thiếp sẽ khiến chàng thật thoải mái.

Vừa dứt lời cô ta liền đẩy Phong Mạc Vũ ngã xuống giường, sau đó cả thân mình ngồi trên người hấn, lúc này không còn điệu bộ e thẹn của khuê môn tú nữ mà là dáng điệu của người đàn bà lăng lơ. Đinh Uyển Uyển nhẹ nhàng đặt môi mình lên môi hấn cùng hấn môi lưỡi dây dưa một hồi.

Lý trí của Phong Mạc Vũ đã bị mị dục che lấp đi gần hết nhưng hấn vẫn cố gắng kháng cự lại sự mê hoặc của nữ nhân trước mặt. Hấn vùng mình trở dậy rời khỏi giường, đập vỡ một chén trà sau đó tự rạch một đường nhỏ vào tay mình. Đau đớn ập đến khiến tác dụng của mị dục tạm thời bị lấn áp, điều quan trọng hiện giờ là phải rời khỏi đây.

- Vũ, chàng thật hư nha, chàng nghĩ có thể rời khỏi đây sao, cha thiếp sớm đã cho người canh giữ nơi này, chuyện tốt của hai ta đêm nay sẽ không bị bất kỳ điều gì phá hỏng.

Đinh Uyển Uyển cười hả hê, sớm muộn gì hắn ta cũng bị tác dụng của mị dược khống chế, còn cố gắng vùng vẫy như vậy làm gì? Cô ta tự tháo bỏ đai lưng của mình ra, loại bỏ lớp áo ngoài vướng víu, hiện tại toàn thân chỉ có một mảnh yếm đỏ cùng tiết khố che chắn. Hôm nay cô ta chọn bộ đồ mỏng nhất có thể, bỏ bớt những thứ không cần thiết nên chỉ có áo ngoài và áo yếu bên trong mà thôi.

Phong Mạc Vũ tạm thời chưa mất lý trí, nhìn thấy cơ thể lỏa lồ của Đinh Uyển Uyển càng thêm chán ghét, loại phụ nữ như cô ta đụng vào chỉ thêm bẩn tay. Hắn mặc kệ cô ta, bản thân quay về phía cửa một cước phá tung cánh cửa kia, bên ngoài quả thật có rất nhiều người canh giữ, hắn muốn rời đi cũng không phải dễ dàng.

Cũng may khi hắn vừa bước ra đánh hai tên thị vệ ngay ngoài cửa thì hai thủ hạ của hắn đã kịp thời có mặt.

- Vương, người mau rời khỏi, nơi này để thuộc hạ lo.

Hai thuộc hạ của hắn võ công không tầm thường, họ đã từng trải qua huấn luyện lấy một địch trăm, lũ người của Đinh Hữu Phàm sẽ không thể gây khó dễ cho họ. Hơn nữa lão cáo già này tuy lớn mật nhưng cũng sẽ không ngu ngốc đến mức giết người diệt khẩu, Phong Thiên quốc hiện tại có biến động lớn nào thì lão ta sẽ là những người chết đầu tiên.

Mị dược trong người hắn phát tác ngày càng mạnh, chút đau đớn ở cổ tay đã không còn đủ để lấn át tác dụng của dược, nếu hắn không mau rời khỏi e rằng sẽ để cho lão hồ ly kia đạt được ý nguyện. Phong Mạc Vũ phi thân bay qua đám binh lính đang đánh nhau quyết liệt với hai hắc y nhân, hướng về phía ngoài phủ.

Đáng chết, lão hồ ly này dùng loại mị dược nào sao tác dụng lại mạnh đến vậy. Ngay cả khinh công cũng bị suy giảm không ít, phải mất rất nhiều thời gian Phong Mạc Vũ mới có thể quay trở lại nơi ở của mình.

Tiểu Hồng quay trở về không nhìn thấy Phong Mạc Vũ ở trong phòng, xuống phố vài vòng cũng không kiếm thấy. "Không lẽ hắn ta vì quá hồ thẹn nên đã bỏ đi? Không có khả năng, hắn vô sỉ như vậy nếu có lúc cảm thấy mình hồ thẹn e rằng chó cũng biết leo cây".

Tiểu Hồng ngồi trong phòng, trong lòng bất an, hết đứng lên lại ngồi xuống. Hiện tại trời đã khuya, thân thể thể hắn lại chưa hồi phục, ngộ nhờ gặp phải đám người muốn giết mình lần trước thì biết phải làm sao?

Cửa phòng đột nhiên bị mở tung, nam tử bên ngoài dáng vẻ lạ thường, trên người hắn mồ hôi chảy ra từng lớp thấm đẫm lớp y phục trắng ngà, gân xanh nổi khắp trán, vẻ mặt hết sức thống khổ. Ở dưới vạt áo, huyết sắc đỏ thẫm nổi bật trên nền y phục trắng mà nơi máu chảy ra chính là cổ tay của hắn.

- Tại sao người lại thành ra như vậy? Mau để ta băng lại vết thương nếu không máu sẽ chảy ra rất nhiều.

Tiểu Hồng lo lắng bước đến gần hắn cầm lấy cánh tay đang bị chảy máu kia. Toàn thân Phong Mạc Vũ bị lửa nóng thiêu đốt bỗng cảm nhận được nhiệt độ mát lạnh từ bàn tay cô, ánh mắt bỗng nhiên thay đổi dị thường.

- Cô mau tránh xa ta ra.

Phong Mạc Vũ vận dụng chút ý thức cuối cùng để đẩy Tiểu Hồng ra xa, tình hình hiện tại của hắn không ổn mà tiểu cô nương này lại không biết còn cố ý đến gần hắn, cô có biết mình đang dẫn thân vào miệng cọp không?

Hành động của Phong Mạc Vũ trong mắt Tiểu Hồng lại có ý nghĩa khác. Hôm nay nam nhân này đặc biệt khác thường, lại còn dùng ngữ khí lạnh

lòng như vậy nói chuyện với cô. Hẳn ta giận cô sao? Nhưng rốt cuộc hẳn giận vì điều gì, người đáng hận đáng chết không phải là hẳn hay sao?

- Người bỏ ngay thái độ đáng ghét đó đi? đừng có cứng đầu, để ta giúp người băng lại vết thương.

Hết hy vọng rồi, nội tâm Phong Mạc Vũ thoáng qua nụ cười khổ, đây là tiểu cô nương ngốc nghếch nhất mà hẳn từng gặp, đang đứng cạnh mãnh hổ mà cứ ngỡ rằng mình đang đứng cạnh cừu con hay sao. Hẳn đã cảnh cáo mà cô vẫn không rời đi, hiện tại hẳn đã gần như mất khả năng không chế

- Tiểu Hồng, giúp đỡ ta cô nương sẽ không hối hận chứ?

Tiểu Hồng bị câu hỏi của Phong Mạc Vũ làm đứng hình. Hẳn đột nhiên đổi tính đổi nết thật hay sao, thượng đế ời, cuối cùng chó cũng biết leo cây rồi. Cô chưa từng nghĩ có một ngày hẳn sẽ hỏi cô một câu tương tự vì vậy chính mình cũng không biết câu trả lời.

- Có... À không....À có một chút....À cũng không hẳn....

- Cô nương nói rõ một chút, có hay là không?

Sức chịu đựng của hẳn dường như đã đạt đến giới hạn, mọi sự chậm trễ bây giờ là không thể. Hẳn chỉ có thể duy trì tâm trí mình đến khi nghe được câu trả lời từ nữ nhân trước mặt.

- Tôi....

- Có hay không?

- Không!

Kỳ thực nam nhân này rất rất đáng ghét nhưng kỳ thực chưa đến mức đáng chết, sau khi cứu hẳn cuộc sống của cô trở nên cực kỳ đen tối nhưng

cuối cùng vẫn không hối hận. Nếu gặp lại hắn một lần nữa Tiểu Hồng vẫn sẽ cứu hắn thôi.

"Mà khoan, tại sao sắc mặt hắn hiện tại....kinh khủng như vậy? là chuyện gì đang xảy ra?"

- Người định làm gì, người...người đừng tiến lại gần đây. Người buông ta ra!!!

Phong Mặc Vũ nghe được một câu không hối hận của Tiểu Hồng rất cuộc đã buông lỏng tâm trí mình, để mặc cho tác dụng của mị dược phát tác lấn át chút lý trí còn sót lại. Hắn tiến lên ôm chặt nữ nhân nhỏ bé trước mặt vào trong lòng, đặt lên môi cô một nụ hôn cuồng dã.

Tiểu Hồng cả kinh, không ngờ Phong Mặc Vũ lại dám có hành động như vậy. Cô nghĩ lại rồi, cô hối hận rồi, đáng lẽ cô nên nghe lời Hoa tử không nên tin tưởng nam nhân. Tên nam nhân vô sỉ này còn tưởng hắn khẩu xà tâm Phật, hóa ra lại là hái hoa tặc thâm tà, ẩn mình lâu như vậy hôm nay mới hiện nguyên hình.

Tiểu Hồng ra sức vùng vẫy thoát khỏi cái hôn của Phong Mặc Vũ, sau đó đem toàn bộ chiêu thức Tiểu Bạch tỉ tỉ dạy thi triển mong sao có thể thoát thân nhưng những đòn tấn công này trên người Phong Mặc Vũ chỉ giống như mèo cào, hắn căn bản không để vào mắt. Tâm tình Tiểu Hồng ngày càng hỗn loạn, cô không muốn bị hắn ta cưỡng ép.

- Tên khốn khiếp, mau buông ta ra, người không thể đối xử với ta như vậy được....huhu...

Nước mắt sớm đã trực trào mà nam nhân trước mắt lại không hề có ý định dừng động tác, hắn điên cuồng chiếm đoạt tựa như ác ma đang bộc phát thú tính. Hắn để lại trên thân thể Tiểu Hồng những đau đớn, những dấu vết không thể lu mờ. Tiểu Hồng sớm đã không còn nước mắt, hai mắt nhắm

chặt đưa bản thân mình giam giữ trong bóng tối. Tất cả bỗng chốc trở thành địa ngục, tâm trí cô lúc này chỉ tồn tại một chữ "Hận!!!".

.....

KHI HOÀNG HẬU NỔI GIẬN!!!

Từ Dạ
www.dtv-ebook.com

Chương 55: Không Có Lựa Chọn

Chương 55. Không có lựa chọn

Nếu có thể lựa chọn mãi mãi không bao giờ thức giấc thì cô nguyện đôi mắt mình không bao giờ mở. Chuyện đêm qua diễn ra tựa như cơn ác mộng kinh hoàng, cả đời này cô không muốn nhớ cũng không muốn gặp lại nhưng ông trời vốn trêu người lòng người, thứ càng muốn quên thì lại càng nhớ.

Tiểu Hồng mở mắt nhìn mọi thứ xung quanh, tất cả mọi thứ đều không thay đổi ngoại trừ một thứ đó chính là bản thân cô. Cô khẽ động người muốn rời khỏi giường nhưng toàn thân lại đau nhức, hạ thân truyền đến từng trận đau đớn khiến ký ức kinh hoàng đêm qua ủa về.

Không! cô không muốn như vậy, cô không tin mọi chuyện là sự thật thế nhưng từng mảng ký ức đen thẫm vẫn cứ ủa về, mặc cho bản thân cô cố gắng ngăn chặn chúng. Cô giãy giụa, đưa tay ôm chặt đầu, bịt chặt hai lỗ tai, không muốn những âm thanh đáng sợ đêm qua lọt vào tai.

- Không, tôi không muốn nghe, hãy biến đi!

Phong Mặc Vũ bị tiếng hét của Tiểu Hồng làm tỉnh giấc. Lọt vào mắt hắn là nữ nhân nhỏ bé đang ôm chặt đầu mình, khuôn mặt cô đã sẫm không còn huyết sắc, nước mắt rơi đầy ướt đầm hai gò má gầy gò.

Chuyện đêm qua hắn đều nhớ rất rõ, là chính hắn đã liên lụy đến Tiểu Hồng, chính hắn đã từng bước từng bước hủy hoại cô. Nhìn thấy cô đau đớn như vậy hắn sao có thể an lòng, nữ nhân này sau này hắn sẽ dùng cả

tấm lòng mà yêu thương mà che chở, hẳn tuyệt đối không để cô phải vì mình mà chịu uất ức.

Hắn bắt lấy hai cánh tay Tiểu Hồng, ngăn không cho cô tiếp tục ôm chặt đầu mình, khẽ dùng lực kéo cả thân hình nhỏ bé của cô vào lòng mình.

- Tiểu Hồng, ta xin lỗi... ta tuyệt đối sẽ chịu trách nhiệm vì chuyện này.

Tiểu Hồng dùng toàn bộ sức lực thoát ra khỏi vòng tay Phong Mặc Vũ, đối với cô đó là đôi bàn tay ma quỷ của một ác ma khát máu. Cô ôm chặt tấm mền che hết thân người mình, mang luôn cái thân hình bé nhỏ ấy nép sâu vào góc tường. Cô căm hận nam nhân này, cô nhìn hắn như thể nhìn một người có thâm thù cừu hận.

- Cút! Đừng để đôi tay dơ bẩn của ngươi chạm vào ta!

- Tiểu Hồng, nàng nghe ta nói, mọi chuyện không phải như nàng nghĩ...

Tiểu Hồng căn bản không để những lời lẽ của hắn lọt vào tai, giây phút này cô chỉ quan tâm bản thân càng nhanh chóng cách xa hắn càng tốt. Tất cả những gì hắn gây ra còn có thể giải thích sao, hắn giảo biện, hắn là nam nhân khốn nạn!

- Ngươi còn không mau cút đi ta sẽ tự móc mắt của mình cho ngươi xem. Ta thà bị mù chứ không muốn nhìn thấy ngươi. Cút!

Tiểu Hồng muốn làm thật, đưa hai ngón tay lên đặt trước mắt mình. Một màn trước mặt khiến Phong Mặc Vũ lo sợ, hắn biết Tiểu Hồng có chút võ công tuy không thể đánh lại hắn nhưng việc tự làm tổn thương bản thân mình thì hoàn toàn có thể. Tiểu Hồng đang kích động, nếu hắn tiếp tục ở lại chỉ sợ Tiểu Hồng dám làm thật. Hắn sẽ đợi đến khi tâm tình cô bình tĩnh lại để giải quyết tất cả, đón cô về Vân vương phủ làm vương phi.

- Tiểu Hồng, nàng đừng tự làm thương tổn mình, ta sẽ rời đi, đến khi nàng bình tĩnh lại ta và nàng sẽ nói chuyện...

Nói xong hần mang y phục trực tiếp rời khỏi phòng, chỉ còn lại một mình Tiểu Hồng với bốn bức tường lạnh lẽo, cô bất lực bấm chặt móng tay vào da thịt, để mặc cho máu thấm đỏ theo vết thương chảy xuống. Qua một đêm tất cả trở thành màu xám xịt, "Tiểu thư, em biết phải làm sao đây?"

.....

Phong Mặc Vũ rời khỏi phòng nhưng không dám bỏ đi, chỉ lẳng lặng ngồi trên mái nhà chờ đợi người bên trong bình tâm lại. Hần làm ra loại chuyện cầm thú không bằng như vậy e rằng sẽ không bao giờ nhận được sự tha thứ của nữ nhân này. Hần phải làm gì mới có thể giải quyết mọi chuyện đây?

Ngay từ lúc tỉnh lại nhìn thấy nữ tử gục vào bàn tay hần mà ngủ, gương mặt ấy toát ra vẻ thánh thiện và dung dị, không toan tính, không thủ đoạn thì tâm hần đã thầm quyết định cô sẽ là vương phi của hần, là người sau này hần hết mực che chở và yêu thương. Hiện tại tâm tình cô hỗn loạn, hần chỉ sợ cô không thông suốt sẽ tự gây tổn hại cho mình.

- Vương, thái hậu có chỉ người ngay lập tức phải trở về hoàng cung không được chậm trễ.

Là thuộc hạ của hần truyền ý chỉ của thái hậu, người cho truyền gấp như vậy e rằng trong hoàng cung xảy ra chuyện. Mặc dù lo lắng cho nữ tử bên trong nhưng chuyện quốc gia đại sự quan trọng hần không thể chậm trễ, đành phải theo ý chỉ thái hậu trở về. Tuy nhiên hần không thể an tâm được, ngộ nhờ lúc hần không có mặt tiểu cô nương này làm chuyện gì đó đại đột thì cả đời hần cũng không tha thứ cho bản thân mình.

- Người ở lại bảo vệ nàng, nếu nàng có bất cứ thương tổn nào thì đừng trở về nữa.

Hắn phân phó thuộc hạ xong xuôi rồi cấp tốc rời khỏi. Nhìn điệu bộ tàn tạ của hắn không ai dám tin hắn chính là Vân vương gia cao cao tại thượng, là nhân vật vạn người thấy vạn người yêu trong truyền thuyết, ngay cả tên thuộc hạ vừa rồi cũng vậy, nếu không phải mấy tuần nay hắn đều ngồi trên mái nhà theo dõi tình hình thì nhất định vừa rồi bị vẻ ngoài của vương gia dọa chết. "Cuối cùng cũng có người trị được vương, thay bọn thuộc hạ trả mỗi thù bị ức hiếp trước đây. Vương bị như vậy là đáng đời, Tiểu Hồng cô nương, tốt nhất cô nên mạnh tay một chút".

Phong Mặc Vũ rời đi ba ngày. Trong ba ngày này trong cung xảy ra rất nhiều chuyện, có lời đồn rằng thái hậu cùng Vân vương gia liên thủ với nhau âm mưu giết hại hoàng thượng đoạt ngôi. Tin tức này lan truyền rất nhanh, chẳng mấy chốc các vị đại thần đã đồng nhất quý bên ngoài đại điện mong thái hậu và Nhiếp chính vương đích thân ra mặt.

Phong Mặc Vũ xuất hiện mang theo vẻ uy nghi dọa người, đôi mắt lạnh lẽo càn quét đám người phía dưới. Hắn không có ý định giải thích bởi lẽ những tên ngu ngốc mới bị những tin đồn thất thiệt kia ảnh hưởng, mà những kẻ như vậy thì không nên tồn tại.

- Cho các người một cơ hội lên tiếng, nhưng nhớ rõ đoạn đầu đao đang chờ sẵn ngoài kia, các người thừa biết Phong Thiên quốc không chứa chấp kẻ ngu ngốc.

Cả đại điện bỗng chìm trong im lặng, không ai dám lên tiếng thậm chí đầu cũng chẳng dám ngẩng cao, chỉ sợ đụng phải ánh mắt lạnh lẽo phía trên. Không thể phủ nhận khí chất ngang tàn lạnh lẽo này so với hoàng thượng trước kia chẳng khác biệt là mấy, tốt nhất không nên chọc giận nếu không có mười cái đầu cũng không gánh nổi.

Sau khi giải quyết xong mọi chuyện Phong Mặc Vũ trở về Vân vương phủ, tên thuộc hạ lúc trước được phái ở lại bảo vệ Tiểu Hồng đã có mặt để báo cáo tình hình.

- Nàng vẫn ổn chứ?

Tên thuộc hạ cúi sát đầu không biết nên đáp lời ra sao. Như thế nào vẫn thấy không đúng, Tiểu Hồng cô nương cùng lắm chỉ ở trong phòng một ngày, ngay hôm sau đã rời khỏi phòng, tuy sắc mặt có hơi tiều tụy nhưng không đến mức quá đau buồn, mà nơi đầu tiên cô nương ấy ghé đến lại chính là Xuân Mãn lâu. Hắn có hơi bất ngờ nhưng không dám vội kết luận, người như Tiểu Hồng cô nương không có mấy đáng dấp của kỹ nữ lầu xanh.

Đến ngày tiếp theo Tiểu Hồng vẫn tiếp tục đến Xuân Mãn lâu, cả ngày đều ở trong đó không lộ diện, đến khi trời khuya mới trở ra, lúc này hắn không dám chắc những suy nghĩ trước đây của mình là đúng. Dù sao kỹ nữ lầu xanh cũng có loại đẳng cấp cao, loại này được đào tạo kỹ lưỡng, chỉ khi hành nghề mới để lộ bản chất thật còn bình thường sẽ không để bất kỳ ai biết thân phận của mình.

- Bẩm vương, vẫn ổn...

Phong Mặc Vũ buông lỏng một chút, Tiểu Hồng không sao là tốt rồi.

- Mấy ngày nay nàng đi những đâu, làm những gì?

Biết trước thế nào vương cũng sẽ hỏi như vậy nhưng tên thuộc hạ vẫn không khỏi lo sợ khi nghe thấy câu hỏi của người. Hắn ta cúi thấp đầu ngập ngừng không dám lên tiếng, chỉ sợ nói ra những điều khiến vương tức giận thì tính mạng hắn coi như xong.

Nhận thấy có điều bất ổn từ phía thuộc hạ, trong lòng Phong Mặc Vũ không khỏi nổi lên cảm giác lo lắng, có phải đã xảy ra chuyện gì không? Hắn không vừa lòng với thái độ của tên thuộc hạ này, ánh mắt lạnh lẽo dán chặt trên người hắn.

- Nói mau, có chuyện gì?

Sự việc dù sao cũng không thể che giấu, làm việc dưới trướng vương nhiều năm nên tên thuộc hạ này hiểu rõ vương thực ra là đang tức giận và số phận của hắn coi như đã được định đoạt.

- Vương, sau khi người rời đi Tiểu Hồng cô nương không hề rời khỏi phòng. Đến ngày hôm sau Hồng cô nương có rời khỏi và đến.....Xuân Mãn lâu. Ngày tiếp theo cô nương ấy vẫn tiếp tục đến đó tận khuya mới trở về. Sáng hôm nay lại tiếp tục....

Tiếng đập bàn mang theo sự giận dữ giáng xuống, hắn ngẩng đầu lên nhìn thấy sắc mặt vương vô cùng khủng khiếp, từ lúc đi theo người đến giờ hắn chưa từng nhìn thấy biểu tình này của vương, e rằng người đang nổi trận lôi đình. Từng hàng mồ hôi nổi tiếp nhau rơi xuống, tuy tiết trời đang lạnh nhưng hắn vẫn cảm thấy có cái gì đó lạnh hơn hàn băng phóng về phía mình.

"Xuân Mãn lâu", từ này vừa thốt ra đã khiến Phong Mạc Vũ không tự chủ được mà xiết chặt hai tay vào nhau, lại đi từ sáng đến khuya mới trở ra, cả ngày ở trong đó làm gì? Nữ nhân này lại dám cả gan lừa gạt hắn, tất cả những gì trước mặt hắn đều là giả tạo, biểu tình khóc lóc đau đớn của nàng hôm đó chỉ là lừa gạt hắn sao? "Tiểu Hồng, nàng nhất định sẽ phải trả giá vì tất cả".

Phong Mạc Vũ sắc mặt tựa hàn băng, trên trán nổi rõ gân xanh rõ rệt, hai bàn tay xiết chặt thành nắm đấm, mọi người từ xa nhìn thấy đã vội vã tránh mặt, chỉ sợ lúc này đụng mặt sẽ trở thành oan hồn thế mạng. Trên đường hắn đi không một ai dám bén mảng lại gần, chỉ có thể lảng lạng dạt ra hai bên nhường đường cho hắn đi qua.

Tiểu Hồng rời Xuân Mãn lâu trở về nơi ở của mình. Chẳng hiểu sao hôm nay trong lòng lại bất an, nhưng cô cũng chẳng quan tâm nhiều, hiện tại cô đã quá thê thảm rồi, còn phải sợ điều gì nữa chứ. Cô bước rất chậm bởi lẽ cô không muốn trở về căn nhà đó, nơi ấy quá cô đơn và lạnh lẽo, lại chưa

đựng một mảnh đen ký ức không thể xóa mờ. Dù đi chậm đến mấy thì cuối cùng cũng đi đến nơi, dù không muốn bước vào vẫn phải bước vào, chẳng phải ngay từ lúc sinh ra cô vốn đã không có quyền lựa chọn điều gì hay sao.

Tiểu Hồng dừng cước bộ bởi sự xuất hiện ngoài ý muốn của một người. Hắn ta đứng ngay trước cửa, khuôn mặt lạnh lẽo đáng sợ, tựa như muốn ăn tươi nuốt sống kẻ khác. Kể từ khi hắn xuất hiện Tiểu Hồng chưa từng nhìn thấy biểu cảm đáng sợ như vậy, cảm giác đối tượng hắn sắp tấn công chính là mình khiến Tiểu Hồng cảnh giác lùi ra sau vài bước.

- Vừa đi đâu?

Lời nói của hắn vô cùng lạnh khốc, so với người trước kia khác nhau hoàn toàn.

- Người còn dám quay lại?

Hắn không hài lòng, nữ nhân này dám dùng ánh mắt này nhìn hắn, xem ra trước đây hắn đã quá cưng chiều nàng rồi.

- Nói! đi đâu?

Hắn điên thật rồi, hắn lấy tư cách gì mà tra khảo cô? Hắn gây ra chuyện cầm thú như vậy đáng lẽ nên có thái độ ăn năn, nếu không thì cũng đừng xuất hiện trước mặt cô để cô một mình quên đi ký ức đen tối ấy cũng được. Tại sao lại như vậy? Hắn không những một chút áy náy cũng không có lại còn dám dùng thái độ như vậy nói chuyện.

- Không liên quan đến người, mau cút đi!

Sắc mặt Phong Mặc Vũ sớm đã tối sầm, hắn vốn không còn kiên nhẫn nói chuyện với Tiểu Hồng, chỉ muốn một tay bóp chết nữ nhân này. "Diễn cũng khá lắm, để xem sau khi lớp mặt nạ bị vạch trần nàng còn có thái độ

như vậy nữa hay không". Hắn tiến lên cầm chặt một tay cô, sắc mặt hung tợn dữ dằn.

- Nàng thanh cao đến vậy sao? Một ngày nằm dưới thân biết bao nam nhân mà rên rỉ, Xuân Mãn lâu trả nàng bao nhiêu bạc, hay là về hầu hạ bốn vương, đến khi bốn vương hết hứng thú sẽ trả nàng về với đám nam nhân vô sỉ đó. Nàng nghĩ thế nào?

Tiểu Hồng nhất thời cứng người, giọng nói khinh bỉ của hắn tựa hàng vạn lưỡi dao đâm vào tim cô. Tại sao hắn lại đối xử với cô như vậy? tại sao lại đặt tự tôn của cô ở dưới chân mà chà đạp như vậy!

- Người cút đi!

Tiểu Hồng cố ngăn không cho bản thân phát ra tiếng khóc nức nhưng cố thế nào cũng không được. Chưa bao giờ cô có cảm giác nhục nhã như vậy, điều này còn do chính nam nhân cô cứu về gây ra, liệu đây có phải báo ứng?

Không để cho Tiểu Hồng có cơ hội phản kháng, Phong Mạc Vũ trực tiếp ôm chặt nữ nhân vào ngực một mạch trở về Vân vương phủ, tiến vào trong phòng ném cô ngã xuống giường. Cú ném vừa khôi khá mạnh, khiến Tiểu Hồng một thân choáng váng, đến khi tỉnh táo nhận thức được tình hình nguy hiểm của mình đã quá muộn.

- Người...người định làm gì? Mau thả ta ra!

- Nàng đừng nghĩ đến việc rời khỏi, trừ khi ta chán ghét nàng nếu không sẽ không ai có thể cứu nàng thoát khỏi đây. Sao vậy, chẳng phải nàng rất biết cách lấy lòng nam nhân hay sao, hãy cho ta xem nàng rên rỉ dưới thân nam nhân dâm đăng như thế nào. Nói không chừng khi tâm tình ta vui sẽ phong nàng làm trắc phi, cả đời ăn sung mặc sướng.

Hắn bá đạo cường hãn nữ nhân trước mặt khiến cô không còn đường lui. Tiểu Hồng căn bản không thể ngăn cản nam nhân này, hắn đã hóa thành quỷ, một con quỷ khát máu. Cô không còn khả năng nhận thức chuyện gì đang xảy ra, trong miệng chỉ lặp đi lặp lại từng từ yếu ớt... "ta cầu xin người.....đừng đối xử với ta như vậy...." cho đến khi đôi mắt trĩu nặng chìm sâu vào bóng tối.

Đợi khi Tiểu Hồng tỉnh lại Phong Mặc Vũ đã rời khỏi, chỉ còn lại mình cô đơn độc trong căn phòng xa lạ, toàn thân đau đớn khiến cô không thể phủ nhận tất cả mọi chuyện đều là sự thật. Lần này cô không khóc bởi nước mắt cô đã sớm cạn, cô quá mệt mỏi rồi. "Tiểu thư, người đến đón em có được không?".

Hoa tĩ từng nói tử huyết của cô nằm ở ngay bên cổ, khi giao đấu tuyệt đối không để đối thủ tấn công vào nơi này nếu không sẽ một phát mất mạng. Vì lo sợ võ công của cô yếu kém chưa thể bảo vệ bản thân nên Hoa tĩ đặc biệt cẩn thận, chỉ không ngờ được chính cô sẽ tự ra tay với mình.

Ừ thì chết, có gì đáng sợ? tiểu thư nhất định đang chờ cô đến chăm sóc. Tiểu Hồng nở nụ cười thê lương đến đau lòng, chẳng phải cô không muốn bước tiếp mà vì cô đã cố gắng hết sức rồi, sức lực đã cạn chỉ đành nhắm mắt xuôi tay.

Ngay lúc cô định xuống tay thì một giọng nói lạnh lẽo vang lên khiến cô giật mình buông cây trâm xuống đất.

- Nàng nghĩ làm như có thể thoát khỏi tay ta sao. Ta nói cho nàng biết, nàng có thể chết nhưng sau đó tất cả người của Xuân Mãn lâu sẽ chôn theo nàng. Nàng chọn đi.

Thì ra hắn cố tình giấu mặt để lừa giỡn cô, biết cô sẽ hành động như vậy nhưng hắn không ngăn cản, chỉ chờ đến khi cô sắp được toại nguyện thì nói ra một câu đem đôi cánh của cô bẻ gãy hoàn toàn. Hắn biết cô sẽ không vì

bản thân mình mà bắt người khác hy sinh vì vậy lấy tính mạng người trong Xuân Mãn lâu để đe dọa, hấn quá mức tàn nhẫn rồi.

- Tốt nhất nàng nên ngoan ngoãn nghe lời, đừng khiến ta nổi giận nếu không ta không chắc rằng mình sẽ làm gì đối với đám người đó.

Nói xong Phong Mạc Vũ phát áo rời khỏi trả lại vẻ yên tĩnh nguyên thủy cho căn phòng. Tiểu Hồng đã quá quen thuộc với âm thanh tĩnh lặng chết chóc này, cô còn có thể làm gì khác? Trên thế gian đau khổ nhất chính là không có quyền quyết định ngay cả quyền được chết cũng không có bởi tính mạng bản thân vốn đã không thuộc về mình.

Cô sống trong Vân vương phủ như một kẻ mất hồn, mặc cho người ta sai khiến. Muốn cô cười cô sẽ cười, muốn cô khóc cô sẽ khóc, muốn cô làm công cụ ấm giường cô cũng không phản đối. Chẳng sao cả, vì một trái tim đã chết sẽ không bị bất cứ điều gì làm tổn thương nữa, điều duy nhất cô mong đợi đó chính là ngày Phong Mạc Vũ tuyên bố chán ghét cô, đuổi cô ra khỏi Vân vương phủ, khi ấy cô sẽ không ngần ngại mà ba quỳ chín lạy cảm ơn hần.

- Tiểu Hồng, nàng đã dùng bữa sáng chưa?

- Rồi.

- Chuỗi vòng ngọc ta tặng nàng có thích không?

- Thích.

- Nàng lâu rồi không ra khỏi phòng, hôm nay ta dẫn nàng đến hoa viên thưởng hoa.

- Được.

Tiểu Hồng chỉ đáp lại Phong Mạc Vũ những từ ngắn gọn, cũng chẳng quan tâm đó có thực với lòng mình không. Bởi lẽ cô biết sẽ chẳng được sống như mình mong muốn, vì vậy chống đối lại chỉ là điều ngu ngốc. Cô tin tưởng rằng với biểu hiện của mình hẳn sẽ nhanh chóng mất hứng thú với mình thôi, và cô mong chờ ngày đó.

Sự xuất hiện của Tiểu Hồng cùng Phong Mạc Vũ ngoài hoa viên khiến bao kẻ hạ nhân tò mò, họ có nghe đồn vương gia mang về một nữ nhân lại còn là kỹ nữ lâu xanh nhưng cô ta chưa bao giờ bước ra khỏi phòng, vì vậy ngoài người hầu vương phái đến bên cạnh cô thì chưa một ai nhìn thấy dung nhan của vị cô nương này. Ban đầu có nhiều lời bàn tán, phỏng đoán vị cô nương này xinh đẹp đến mức nào mà khiến vương gia rung động. Hôm nay lần đầu tiên xuất hiện ở hoa viên khiến bọn hạ nhân kéo đến không ít, xem xong ai cũng lắc đầu thở dài.

"Hazz, cô ta có điểm gì đặc biệt mà khiến vương rung động, nhan sắc còn kém xa Đinh Uyển Uyển, sắc mặt còn kém tươi tắn người bệnh nữa. So bề gia thế thì khác nhau một trời một vực, một người là thiên kim phủ thượng thư, một kẻ là kỹ nữ Xuân Mãn lâu".

- Tiểu Hồng, tặng nàng bông mẫu đơn này, để ta cài lên tóc cho nàng.

- Cảm ơn.

Hành động của Phong Mạc Vũ khiến bao kẻ khác ganh tỵ, họ chưa từng nhìn thấy vương ôn nhu như vậy bao giờ. Họ không can tâm, thà là Đinh Uyển Uyển thì không nói, nhưng cô nương này có gì hơn bọn họ, tại sao lại có thể khiến vương để tâm.

Một tên thuộc hạ cấp tốc tiến vào dâng bộ hết sức khẩn trương.

- Vương, thái hậu truyền người vào cung.

Sắc mặt hần trăm xuống, có chuyện gì xảy ra mà thái hậu cho truyền gấp như vậy? xem ra hần không vào cung không được. Hần quay sang nhìn nữ nhân bên cạnh vẻ mặt thoáng có chút tiếc nuối.

- Tiểu Hồng, ta có việc phải vào cung, nàng chờ ta trở về nhé.

Tiểu Hồng không đáp lại, chỉ lặng im nhìn hần rời đi. Sau khi hần rời khỏi lập tức những hạ nhân xung quanh nhìn cô với ánh mắt khinh thường. "Loại kỹ nữ lâu xanh như cô ta sớm muộn gì cũng bị vương đuổi ra khỏi phủ, xem lúc đó cô ta thê thảm đến mức nào".

Đinh Uyển Uyển núp ở bên ngoài cửa phủ, đợi sau khi Phong Mạc Vũ rời khỏi mới dám bước vào. Nội gián cô cài bên Vân vương phủ vừa thông báo hôm nay con tiện nữ Xuân Mãn lâu đã bước ra khỏi phòng cùng Phong Mạc Vũ dạo ngoài hoa viên, sớm đã coi thường nhưng vẫn muốn đích thân nhìn dung nhan để xem cô ta có điểm gì hơn người.

Tiểu Hồng không muốn lưu lại nơi này, định quay trở về phòng của mình thì bị một người chặn ngang giữa lối. Cô ta mặc bộ xiêm y màu đỏ lộng lẫy, trên người toát ra khí chất vương giả cao ngạo, nhưng không thể phủ nhận nhan sắc này rất có mị lực dụ hoặc nam nhân. Tiểu Hồng không muốn đôi co, trực tiếp vòng qua đường khác nhưng Đinh Uyển Uyển lại không chịu buông tha.

- Ai da, ai đây, là Tiểu Hồng cô nương của Xuân Mãn lâu sao, cô việc gì phải lẩn tránh nhanh như vậy, mau ngồi xuống đây trò chuyện với bốn tiểu thư một chút.

Giọng Đinh Uyển Uyển nồng nặc mùi ghen ghét, nghĩ thế nào cũng không tin được đây là giọng điệu của một vị tiểu thư đài các. Tiểu Hồng chán ghét không muốn tiếp tục dây dưa với loại người này.

- Xin cô nương nhường đường, ta hơi mệt muốn nghỉ ngơi.

Đinh Uyển Uyển nổi trận lôi đình, một con kỹ nữ lâu xanh cũng dám từ chối nói chuyện với cô sao, để xem lần này trị cô ta như thế nào. Đinh Uyển Uyển không nói thêm câu nào, trực tiếp đưa bàn tay lên định tát Tiểu Hồng một cái nhưng bàn tay chưa kịp chạm vào người đối diện đã bị bắt lấy.

Tiểu Hồng tuy võ công không giỏi nhưng đối phó với loại tiểu thư này thì không thành vấn đề. Muốn tát cô sao, không có cửa. Mặc dù tôn nghiêm của cô đã bị Phong Mạc Vũ hủy hoại toàn bộ nhưng không có nghĩa ai cũng có quyền sỉ nhục cô, chà đạp cô.

- Tiểu thư chú ý một chút, đừng có tùy tiện đánh người.

Nói xong Tiểu Hồng bỏ đi, không quan tâm gì đến cô ta. Chỉ cần về đến phòng đóng chặt cửa sẽ không sợ ai làm phiền nữa. Đinh Uyển Uyển ngày càng tức giận, từ nhỏ đến giờ ngoại trừ Phong Mạc Vũ thì chưa ai dám ngăn cản cô ra tay thế mà con tiện nhân này lại dám.

- Đây thì cho người chết này!

Nhân lúc Tiểu Hồng không để ý Đinh Uyển Uyển dồn toàn lực đẩy cô ngã xuống hồ, Tiểu Hồng không nghĩ ả ta lại có thể ra tay độc ác như vậy nên không có đề phòng liền bị động tác vừa rồi của Đinh Uyển Uyển làm cho chao đảo, toàn thân nhất thời lao xuống nước.

Ánh mắt Đinh Uyển Uyển càng trở nên độc ác, cô ta cũng nhảy luôn xuống hồ, bơi gần đến phía Tiểu Hồng dìu cô thêm vài cái hòng không cho cô thoát chết, miệng lại hô lớn.

- Tiểu Hồng cô nương, tôi sẽ cứu cô.

Hạ nhân trong phủ bị một phen náo loạn, tìm người đến cứu hai nữ nhân đang ở dưới hồ. Đinh Uyển Uyển không ngờ hạ nhân lại kéo đến nhanh như vậy, định dìu Tiểu Hồng thêm vài cái nữa nhưng không được. Sau khi được

cứu lên trên Tiểu Hồng đã sớm hôn mê bất tỉnh, còn Đinh Uyển Uyển chỉ bị ướm y phục, căn bản không có vấn đề.

Hạ nhân nhìn nhau nhất thời chưa biết phản ứng ra sao, ngay khi nhìn thấy ánh mắt độc ác của Đinh Uyển Uyển dán trên người họ thì họ chỉ biết cúi đầu im lặng. Thân thể Đinh tiểu thư ai mà không biết, mặc dù đã bị vương tử chối một lần nhưng không có nghĩa sau này cô ta không bước chân vào vương phủ, so với cô nương kia thì vị tiểu thư này có tương lai hơn.

- Là Hồng cô nương muốn đẩy ta xuống nước nhưng ta may mắn tránh kịp, còn Hồng cô nương vì bị báo ứng nên mới ngã xuống. Bốn tiểu thư không những không trách tội mà còn nhảy xuống cứu giúp cô nương ta. Nếu vương gia có hỏi các người biết trả lời thế nào rồi chứ.

Đinh Uyển Uyển ngay lập tức rời khỏi, để mặc Tiểu Hồng hôn mê bất tỉnh trên nền đất lạnh lẽo, cũng chẳng có hạ nhân nào muốn đến gần, thậm chí họ còn cầu mong cô tốt nhất là không nên tỉnh lại. Khi vương tử trở về nếu có tra hỏi cũng chỉ cần mười người một ý thì người chắc chắn không nghi ngờ.

Chỉ có một người trong số họ chạy đến bên Tiểu Hồng, người này là Tiểu Lan, người Phong Mặc Vũ phân phó hầu hạ bên cạnh cô. Dù kẻ khác có khuyên ngăn như thế nào Tiểu Lan cũng không quan tâm, chỉ biết rằng cô nương này đang hôn mê bất tỉnh, không thể thấy chết mà không cứu.

Tiểu Hồng mở mắt, thấy toàn thân đau nhức, mi mắt trĩu nặng tựa như mình đã ngủ một giấc rất dài. Trong phòng chỉ có đại phu và tiểu nha hoàn bình thường vẫn đi theo cô. Vị đại phu già nua nheo nheo hai mắt, ông ta đang bắt mạch cho cô, trên mặt hiện nét biểu tình khó hiểu.

- Cô nương, cô nên chú ý bồi bổ sức khỏe. Cô vừa bị ngã xuống hồ, cũng may không ảnh hưởng đến thai nhi, tôi sẽ kê cho cô vài loại thuốc

dưỡng thai, cô cho người đến chỗ ta lấy.

Tiểu Hồng cứng người, bàn tay theo phản xạ sờ lên bụng mình. Cô mang thai? Tại sao lại có thể như vậy? Trong đôi mắt vô hồn chợt lóe lên một tia xót xa. "Con ngoan, con đến thế giới này có phải quá bất hạnh không, mẫu thân bất lực không có khả năng bảo hộ tốt cho con, hại con chút nữa chưa kịp trào đời đã mất. Con yên tâm, kể từ bây giờ mẫu thân sẽ làm tất cả vì con biết không".

Cô gượng người ngồi dậy bước xuống giường, đầu gối chạm đất quỳ trước mặt hai người.

- Đại phu, Tiểu Lan, cầu xin hai người đừng cho bất kỳ ai biết chuyện này, ta cầu xin hai người đấy...

Tiểu Hồng dập đầu liên tục khiến hai kẻ trước mặt bối rối, Tiểu Lan biết không nên giấu vương chuyện này nhưng cũng không thể từ chối, kể từ lúc hầu hạ Tiểu Hồng, Tiểu Lan đã biết đây là cô nương lương thiện, tốt bụng, không giống như những kẻ cô hầu hạ trước đây.

- Hồng cô nương, người đừng như vậy, Lan nhi hứa với người sẽ không để lộ chuyện này ra ngoài. Từ đại phu, ông cũng thấy tình cảnh của Hồng cô nương rồi, ta thay mặt cô nương ấy cầu xin ông giúp đỡ.

Nhìn thấy hai vị cô nương quỳ gối trước mặt mình Từ đại phu không thể làm gì khác miễn cưỡng gật đầu đồng ý.

- Được, ta hứa.

Từ đại phu nhanh chóng rời khỏi, sắc mặt ông ta tuyệt đối không tốt. Vị cô nương lúc này mang thai là chuyện lớn, nếu như Vân vương gia biết được lão đáp ứng cô ta giấu giếm thì cái mạng này khó giữ được. Tốt nhất nên rời khỏi càng nhanh càng tốt tránh để đêm dài lắm mộng.

Lão cúi mặt mà đi, không hề chú ý có kẻ theo đuôi. Đến khi lão rẽ vào một con hẻm nhỏ, đây là lối tắt để trở về y quán thì bỗng dừng bị một kẻ chặn đường. Vị cô nương mặc trên người y phục đỏ rực rỡ, toàn thân toát ra hơi thở nguy hiểm khiến lão run lấy bầy, hai tay không tự chủ mà xiết chặt vào nhau. Sự xuất hiện quá đường đột, chắc chắn không phải do trùng hợp ngẫu nhiên.

- Từ đại phu, Hồng cô nương thế nào?

- Đây....Hồng cô nương do bị ngã xuống hồ uống vào người không ít nước nên cơ thể suy nhược, hiện tại cần tịnh dưỡng một thời gian mới có thể bình phục.

Lão nhăn mặt, nhớ đến lời thỉnh cầu của Hồng cô nương không nói ra chuyện cô nương ấy mang thai vì vậy chỉ đáp lại qua loa cho xong chuyện, mong rằng vị cô nương này nương tình cho qua.

Thế nhưng vị cô nương này lại ra vẻ không hài lòng, sát ý trên mặt cô ta càng nồng đậm.

- Từ đại phu, Đinh Uyển Uyển ta trước giờ chưa từng tha cho kẻ nào dám lừa dối ta. Nếu ông không nói thật thì cả ông và y quán sẽ biến mất trong đêm nay.

Lúc đầu lão không chú ý lắm nhưng sau khi nghe vị cô nương này nói mình là Đinh Uyển Uyển thì lão mới sực nhớ đây chính là ái nữ của Đinh bộ thượng thư. Từ đại phu sắc mặt trắng bệch, hai chân mềm nhũn quỳ xuống đất, dập đầu lia lịa cầu xin Đinh Uyển Uyển tha mạng. Ý tứ trong câu nói vừa rồi lão hiểu rõ, lâm vào hoàn cảnh này lão chỉ còn cách bảo toàn mạng sống cùng y quán của mình, đành phải đắc tội với vị cô nương đáng thương kia...

- Đinh tiểu thư tha mạng, tiểu dân không dám giấu người...Vị Hồng cô nương bị ngã xuống hồ vừa nãy đích thị đang mang thai...

Đinh Uyển Uyển xiết chặt tay, đôi mắt tràn ngập ý căm phẫn. Con tiện nữ đó có gì hơn người, tại sao ông trời lại đối tốt với cô ta như vậy, chẳng may đứa trẻ sinh ra là con trai thì cơ hội sau này của cô càng ít. Không được, nhất định không để chuyện này xảy ra.

- Từ đại phu, có điều này ông không biết, cô ta trước đây là kỹ nữ Xuân Mãn lâu vậy nên cái thai đó nhất định là nghiệt chủng. Thuốc phá thai ông có chứ?

Đinh Uyển Uyển không ngần ngại nói ra thủ đoạn bỉ ổi, dù thế nào cái thai này cũng không thể tồn tại, nó là mối uy hiếp lớn nhất đối với cô bây giờ. Từ đại phu nghe xong hiểu ngay lập tức, tuy rằng đối với đại phu y đức rất quan trọng nhưng tính mạng vẫn là quan trọng nhất, để bảo toàn tính mạng của mình lão không thể làm khác.

.....

Phong Mạc Vũ vào cung đến tận chiều tối mới hồi phủ, khi trở về sắc mặt hắc không được tốt lắm. Hơn nữa hạ nhân hôm nay có nửa điểm kỳ lạ, người nào người nấy đều sắc mặt căng thẳng, thậm chí có người nhìn thấy hắc xuất hiện thì giật mình làm rơi cả cây chổi.

- Lưu quản gia, hôm nay trong phủ xảy ra chuyện?

Vị Lưu quản gia cung kính cúi đầu.

- Bẩm vương, trong phủ đích thực có chuyện.

Phong Mạc Vũ nhăn mày, không nói bất kỳ điều gì, ý tứ qua ánh mắt muốn Lưu quản gia tiếp tục nói.

- Vương, là chuyện của Đinh Uyển Uyển tiểu thư và Tiểu Hồng cô nương. Sáng nay Đinh Uyển Uyển đến phủ tìm người nhưng lúc đó người đã vào cung, lại vô tình gặp Tiểu Hồng cô nương trong hoa viên. Lúc đó

Tiểu Hồng cô nương cố ý muốn đẩy Đình tiểu thư xuống hồ nhưng không may cả bản thân mình cũng bị ngã xuống, sau đó là Đình tiểu thư cứu Tiểu Hồng cô nương lên bờ.

Sắc mặt Phong Mạc Vũ ngày càng đen hơn, hai bàn tay xiết chặt vào nhau, toàn thân tràn ngập ý lạnh kinh người. Hắn đi về phía phòng Tiểu Hồng, trực tiếp đẩy cửa xông vào. Tiểu Hồng đang ngồi cạnh cửa sổ, để mặc cho gió lạnh lùa vào phòng mang theo những cánh hoa đào đã nhạt màu héo úa, bàn tay vô thức đặt lên bụng tìm kiếm chút niềm an ủi.

Cánh cửa bị mở tung khiến không gian yên tĩnh bỗng chốc tan biến. Tiểu Hồng quay lưng lại nhìn nam nhân bước vào, trên khuôn mặt cũng không có chút gì thay đổi, dù gì gần hai tháng qua hắn nắng mưa thất thường cô đã quá quen thuộc rồi, thậm chí ngày nào hắn không lên cơn cô còn nghi ngờ liệu hôm đó thần kinh hắn có vấn đề gì không.

- Chuyện gì đã xảy ra?

Tiểu Hồng không bất ngờ, cô đã sớm đoán được Phong Mạc Vũ sớm muộn gì cũng biết chuyện này, chẳng qua cô không quan tâm, chỉ cần hiện tại mẫu tử cô bình an là được. Tiểu Hồng lười nhác trả lời ngắn gọn cho có lệ.

- Không phải hạ nhân đã nói rõ tất cả rồi sao, người còn hỏi ta làm gì.

Phong Mạc Vũ sớm biết Tiểu Hồng sẽ có biểu tình như vậy nhưng hiện tại hắn đang rất tức giận mà nữ tử này lại muốn trực tiếp đối đầu với hắn, cơn tức giận sớm đã không nằm trong sự khống chế của hắn.

- Đến đây!

Hắn trực tiếp hạ lệnh, thanh âm lạnh lẽo khiến Tiểu Hồng bất giác rùng mình một cái. Hắn đang tức giận là sự thật, trực giác mách bảo hiện tại không nên chống đối hắn nếu không người chịu kết cục bi thảm chính là cô.

Coi như bản thân cô không cần an toàn nhưng đứa con của cô tuyệt đối không được xảy ra chuyện gì vì vậy Tiểu Hồng chủ động làm theo mệnh lệnh của Phong Mặc Vũ. Cô bước đến ngồi vào vị trí hẳn chỉ, toàn thân bất động chờ đợi điều xảy ra sắp tới.

Sự ngoan ngoãn của Tiểu Hồng khiến cơn giận của Phong Mặc Vũ nguôi đi một chút. Hắn ta thu lại ánh mắt lạnh lẽo, một giây sau đó có chút ôn nhu dịu dàng nhìn cô.

- Nàng mới bị ngã vào trong hồ mà giờ này lại mở cửa sổ cho gió lùa vào ngộ nhỡ nhiễm phong hàn thì làm sao? Đầu nàng làm bằng đất hay bằng gỗ mà để bản thân mình phải chịu những thương tổn do sự ngu ngốc của chính nàng gây ra hả. Bây giờ nằm xuống nghỉ ngơi, ta sẽ sai người mang thuốc đến cho nàng.

Tiểu Hồng một phen chấn động, hẳn như vậy không phải đang diễn kịch cho cô xem chứ? Vốn dĩ lúc đầu còn tưởng hẳn sẽ nổi trận lôi đình sử dụng mọi biện pháp hành hạ cô, nhưng hiện tại hẳn không làm thế ngược lại còn có chút ôn nhu. Nam nhân này rốt cuộc đang toan tính điều gì?

Sáng hôm sau Phong Mặc Vũ vào cung sớm, sau khi hẳn rời đi không được bao lâu thì Đinh Uyển Uyển lại xuất hiện, cô ta trực tiếp xông vào phòng bắt kể hạ nhân có khuyên ngăn thế nào. Tiểu Hồng bị một màn náo động của cô ta đánh thức, tuy hết mực chán ghét nhưng cô cũng chưa có cách nào để đuổi cô ta đi.

Đinh Uyển Uyển vứt thang thuốc phá thai ngay trước mặt Tiểu Hồng, giọng điệu ngang tàn ghen ghét.

- Tiểu Hồng, nghiệt chủng trong bụng cô không có tư cách tồn tại trên cõi đời này. Đích thân Vũ ca ca nhờ ta mang thứ này đến cho cô, cô hãy tự mình mà lo liệu đi, Vũ ca ca thực sự rất căm hận nghiệt chủng này cô biết không.

Nói xong Đinh Uyển Uyển lập tức rời đi để lại một mình Tiểu Hồng ngồi im bất động trên giường. Cô đặt tay lên bụng, cảm giác chua xót thương tâm vây kín tâm tư cô, cô lại cười, một nụ cười rất thê lương....

"Cuối cùng thì mọi chuyện vẫn bại lộ, Phong Mạc Vũ tại sao người lại có thể nhẫn tâm như vậy, dù gì nó cũng là hài tử của người. Thì ra tất cả ôn nhu hôm qua người dành cho ta chỉ là cái cớ để lường tâm người không bị áy náy. Mà người như người làm gì có lương tâm, nhẫn tâm giết chết chính con ruột của mình là loại cầm thú không bằng".

Tiểu Hồng nhất định không cho phép hài tử của mình xảy ra chuyện gì, nó thuộc về một mình cô, không ai có quyền đoạt đi tính mạng của nó. Hiện tại Phong Mạc Vũ đã mất hết tính người cô không còn khả năng lưu lại nơi này, trước đây hẳn dùng Xuân Mãn lâu để uy hiếp cô nhưng hiện tại vì hài tử của mình hết thấy cô đều không quan tâm.

Tiểu Hồng lấy trộm y phục của Tiểu Lan, cải trang thành một tiểu nha hoàn theo cửa sau đi ra ngoài, dù gì người trong vương phủ cũng rất đông, mà dung nhan của Tiểu Hồng mọi người cũng mới thấy một lần sẽ không để lại ấn tượng sâu. Hơn nữa trước đây Tiểu Hồng đã từng là nha hoàn vì vậy giả dạng một nha hoàn cũng không có gì khó khăn.

Lúc đầu Tiểu Hồng có chút lo lắng nhưng cảm thấy mọi người trong vương phủ không ai chú ý đến nên mới có thể dễ dàng thoát thân ra ngoài. Bây giờ cô chỉ có thể đến một nơi đó chính là Xuân Mãn lâu, ở đó Hoa tỷ và Tiểu Bạch tỷ nhất định sẽ chăm sóc cô thật tốt.

.....

Hoàng cung vắng lặng bao nhiêu ngày qua bỗng trở nên ồn ào bởi lễ hoàng thượng cùng hoàng hậu đã quay trở về. Tin tức này nhanh chóng truyền khắp kinh thành, văn võ bá quan lớn nhỏ đều hết thấy vui mừng. Xem ra Phong Thiên quốc đã vượt qua được kiếp nạn lần này rồi.

- Hoàng huynh, người thực sự không sao rồi.

Phong Mạc Vũ mừng rỡ ôm hân vào lòng, cuối cùng gánh nặng trên vai cũng được gỡ xuống. Hoàng thượng trở về nghĩa là Phong Mạc Vũ không cần phải thay người giải quyết việc triều chính, có thể dành thời gian cho tiểu cô nương trong lòng.

- Tam đệ, cảm ơn đệ đã thay ta gánh vác mọi chuyện, Phong Thiên quốc bình an vô sự tất cả đều do công lao của đệ.

Hân cùng Phong Mạc Vũ đoàn tụ, cả hai hết thấy vui mừng. Trong lúc này Phong Mạc Vũ bỗng nhớ đến một chuyện, vội vàng quỳ xuống khẩn cầu.

- Hoàng huynh, đệ biết huynh mới trở về nói ra chuyện này không được hợp đạo lý nhưng thần đệ không thể chờ đợi thêm. Mong huynh hạ chỉ sắc phong một cô nương không gia không thế trở thành vương phi của đệ.

Hân nhất thời bất ngờ, vị tam đệ này của hân từ bao giờ có ý trung nhân, nhớ lúc trước hân hạ chỉ ban hôn cho Phong Mạc Vũ cùng Đinh Uyển Uyển nhưng Phong Mạc Vũ sống chết không đồng ý lại còn kháng chỉ. Xem ra vị cô nương này không phải tầm thường.

- Được, tối nay trong cung mở yến tiệc đệ hãy dẫn theo cô nương ấy đến, ta nhất định sẽ hạ chỉ tác thành cho hai người.

- Đa tạ hoàng huynh.

Đối với ý trung nhân của Phong Mạc Vũ hân có chút tò mò, không biết vị cô nương nào có thể khiến trái tim sắc đá vị hiền đệ này của hân tan chảy. Hân không chú trọng quá về gia thế, chỉ cần là người tam đệ thực tâm yêu hân sẽ không phản đối.

.....

KHI HOÀNG HẬU NỔI GIẬN!!!

Từ Dạ
www.dtv-ebook.com

Chương 56: Hoàng Hậu Nổi Giận

Chương 56. Hoàng hậu nổi giận

Phong Mạc Vũ ngay lập tức hồi phủ. Từ lúc hoàng thượng đồng ý tác thành cho hần và Tiểu Hồng tâm tình hần vui lên không ít, quên sạch mọi chuyện không vui xảy ra từ trước đến giờ. Lúc đầu hần còn lo lắng Tiểu Hồng là cô nương không gia thế, việc trở thành vương phi của nhiếp chính vương sẽ khó mà được chấp nhận thế nhưng mọi chuyện giờ đã khác, chỉ cần một lời hứa vừa rồi của hoàng thượng đã giải quyết tất cả. Nghĩ đến chuyện nữ nhân trong lòng sớm danh chính ngôn thuận gả cho mình Phong Mạc Vũ không khỏi nở một nụ cười hạnh phúc.

"Tiểu Hồng, hy vọng nàng hiểu được tâm ý của ta".

Phong Mạc Vũ ngồi trong kiệu nhưng lòng vẫn thấp thỏm, tại sao hần lại thấy mấy tên phu kiệu này hôm nay quá mức chậm chạp. Mặc dù từ hoàng cung trở về Vân vương phủ chỉ mất chưa đầy nửa canh giờ nhưng hần cảm tưởng như thời gian trôi qua đã vài năm.

Kiệu đi ngang qua khu phố đông người, Phong Mạc Vũ nhắm hờ mắt không quan tâm đến những gì xảy ra xung quanh.

- Công tử, mấy ngày nay chàng không đến, thiệp rất nhớ chàng.

Đó là giọng điệu nữ nhân, vô cùng lăng lơ và dâm đãng. Mi tâm hơi nhíu lại, tâm tình hần có chút thay đổi, là kiệu đang đi ngang qua Xuân Mãn lâu, cái nơi này vừa nghe qua đã khiến tâm tình hần xấu đi không ít.

Phong Mạc Vũ có một dự cảm xấu. Hắn cố gắng buông lỏng tâm tình tự cho rằng mấy ngày nay bản thân có chút nhạy cảm, có lẽ chuyện liên quan đến tiểu cô nương kia đã khiến hắn tâm tư rối bời nên không duy trì được sự tỉnh táo như trước.

Hắn đưa tay vén tấm màn che bên hông kiệu quét ánh mắt ngang tàn, bén nhọn cùng cảm phần vào Xuân Mãn lâu. Rồi sẽ có một ngày hắn san bằng nơi này!

Trong lúc hắn định hạ tấm màn xuống tránh để cho những hình ảnh dâm đãng kia làm bẩn mắt thì một dáng hình nhỏ bé lại lọt vào tầm mắt ấy. Mi tâm nhíu chặt hơn trước, bàn tay vô thức đập mạnh vào thành kiệu. "Đáng chết, đó không phải là nàng sao? Nàng lại dám nhân lúc hắn vào cung để bỏ trốn về Xuân Mãn lâu, xem ra hắn đã quá nhân từ với nữ nhân này rồi. Lần này trở về nhất định hắn sẽ trừng phạt nàng thật nặng".

Tiểu Hồng rời khỏi Vân vương phủ, một mạch đi về hướng Xuân Mãn lâu, tuy lúc cô bỏ trốn không có ai để ý nhưng không chắc hiện tại đã bị phát hiện ra chưa. Tốt nhất nên rời khỏi càng nhanh càng tốt, nếu như Phong Mạc Vũ quay trở về biết cô bỏ trốn thì chắc chắn hắn sẽ huy động binh lính chặn hết các ngã, đến lúc đó cô sẽ rất thê thảm.

Xuân Mãn lâu đã ở trước mặt, lúc này Tiểu Hồng mới buông lỏng một chút. Chỉ cần bước vào đó thì Hoa tử nhất định có cách đưa cô rời khỏi kinh thành, cả đời này không bao giờ quay trở lại. Chỉ cần không có Phong Mạc Vũ, chỉ cần cô và con có thể sống cùng nhau thì khổ cực đến mấy cô cũng chịu đựng được.

Bất giác Tiểu Hồng cảm thấy lạnh sống lưng tựa như đang bị một ánh mắt lạnh lẽo nhìn vào, cô xiết chặt hai tay đưa mắt nhìn xung quanh nhưng không có gì khác lạ, có lẽ cô đã quá nhạy cảm rồi.

Kia là Tiểu Bạch tử, Tiểu Hồng vừa nhìn thấy người này xuất hiện đã vui mừng chạy đến, miệng định gọi lớn tên cô nhưng bất ngờ cánh tay lại bị thứ gì đó rất lạnh giữ chặt khiến cô không thể nào đi tiếp, ngay cả miệng cũng bị chặn lại khiến những thanh âm chưa kịp thốt ra bị nuốt vào bên trong.

Đôi môi ấy mang dư vị buốt giá, ánh mắt ấy bén nhọn tựa như thanh chủ thủ có thể xuyên qua đối phương một cách tàn bạo và đau đớn, ở hẳn toát ra sát khí nồng đậm khiến Tiểu Hồng run lên, toàn thân cứng nhắc không dám phản kháng.

"Không thể nào, tại sao hắn lại có thể xuất hiện ở đây. Không thể, nếu bây giờ không thoát khỏi thì cả đời này sẽ không bao giờ có cơ hội".

Ý thức được mối nguy hiểm sâu sắc Tiểu Hồng bắt đầu giãy giụa phản kháng, cô muốn hét to để Tiểu Bạch tử có thể nghe thấy. Thực tế là Tiểu Bạch có nghe thấy thanh âm gì đó hình như là gọi tên mình nhưng khi hướng mắt nhìn xung quanh thì chẳng có gì khác lạ ngoại trừ một đôi nam nữ đang cãi nhau trên đường, nữ tử hình như rất tức giận lại còn giãy giụa cố gắng thoát khỏi nam nhân, lúc này nam nhân không có nói gì chỉ trực tiếp áp môi mình vào môi nữ tử. "Hazz, cũng thật lãng mạn nha".

Nhận thấy Tiểu Bạch tử đang hướng mắt về phía mình Tiểu Hồng cố gắng thoát khỏi Phong Mạc Vũ hy vọng người đằng xa có thể nhận ra cô nhưng ánh mắt Tiểu Bạch lưu lại không quá hai giây sau đó lại tiếp tục tươi cười đón khách. Tiểu Hồng khóc không ra nước mắt, Tiểu Bạch tử không nhận ra cô và cơ hội của cô đã tan thành mây khói.

Phong Mạc Vũ vô cùng tức giận, trực tiếp vận khinh công mang Tiểu Hồng hồi phủ. Trên suốt chặng đường về cô không hề có bất kỳ phản ứng nào chỉ lặng im để Phong Mạc Vũ ôm đi giống như một người đang bình tâm nhắm mắt chờ đợi cái chết được báo trước.

Phong Mạc Vũ quăng Tiểu Hồng xuống giường, con người đỏ ngầu đầy rẫy những sợi tơ huyết nhìn thẳng vào nữ tử trước mặt. Hắn không thể tha thứ cho nữ tử này, lại dám bỏ trốn trở về Xuân Mãn lâu, nếu hắn không tình cờ bắt gặp thì có thể giờ này nàng đã nằm rên rỉ dưới thân tên nam nhân vô sỉ nào đó.

Tiểu Hồng bị ném một cú rất đau khiến cả đầu óc choáng váng, cô không lo lắng cho bản thân mình nhưng tiểu hài tử của cô có khả năng vì cú ngã vừa rồi mà bị thương tổn. Cô vội vàng đưa tay lên bụng như để trấn an rằng "có mẫu thân ở đây con đừng sợ".

Phong Mạc Vũ hiện tại đã hoàn toàn hóa thành ác quỷ, hắn từng bước tiến đến cạnh giường, nhìn nữ tử to gan trước mặt không hề có chút biểu tình hối lỗi khiến cơn tức giận của hắn ngày càng lớn hơn. Hắn đưa tay bóp chặt cái cổ mảnh khảnh của cô thanh âm tuyệt tình rét buốt vang lên.

- Nói! Vì sao lại làm như vậy?

Bàn tay hắn bởi vì tức giận mà tăng thêm lực đạo, Tiểu Hồng không thể trả lời mà đường khí cũng đã cạn, khuôn mặt cô đỏ ửng mọi thứ trước mặt dường như đã mờ dần. Đến khi tưởng chừng không chịu đựng thêm được nữa Phong Mạc Vũ mới buông lỏng cánh tay.

- Người tránh xa ta ra, tên mặt người dạ thú! Người đừng mơ tưởng sẽ làm hại con ta, nói cho người hay nếu như con ta có mệnh hệ gì ta sẽ giết người chôn cùng!

Phong Mạc Vũ nhất thời cứng người. Hắn cũng không nói thêm gì trực tiếp cầm cổ tay của Tiểu Hồng bắt mạch, bắt xong khuôn mặt hắn so với lúc đầu lại càng tối hơn.

- Tại sao lại không dám cho ta biết? Nói! Nó có phải là con của bốn vương không?

Tiểu Hồng dùng toàn lực thu cánh tay về, hai tay theo phản xạ ôm chặt lấy bụng mình. Với phản ứng của Phong Mạc Vũ cô chỉ biết lặng im mà ai oán. Hắn hại cô bây giờ lại nghi ngờ chính đứa con của mình, muốn tự tay giết chết con mình, ông trời có mắt, tên lòng lang dạ thú như hắn sớm muộn gì cũng bị báo ứng. Tiểu Hồng bất lực cất tiếng cười, cười thê lương chế nhạo một người cha vô nhân tính.

- Ha ha, nó không phải là con người, nó là con ta, chỉ một mình ta mà thôi!

Câu nói của Tiểu Hồng như vạn mũi dao bén nhọn đâm vào tim Phong Mạc Vũ, chính miệng nàng đã chịu thừa nhận đó không phải con hắn, hắn đã hiểu vì sao nàng lại to gan dám trốn về Xuân Mãn lâu, phải chăng nàng trở về để tìm tên nam nhân vô sỉ đó.

- Nói, cha của nghiệt chủng này, tên nam nhân vô sỉ đó là ai?

- Hừ, người biết không, cha của con ta đúng là một nam nhân vô sỉ, một kẻ lòng lang dạ thú, có năm mơ ta cũng muốn cầm dao giết chết hắn! Hắn ta nhẫn tâm chiếm đoạt ta, nói muốn chịu trách nhiệm với ta nhưng rồi sao chứ? Hắn ngay lập tức trở mặt, giam cầm ta, bắt ép ta trở thành nữ nhân làm ấm giường...

Phong Mạc Vũ không thể kiên nhẫn nghe Tiểu Hồng nói thêm, hắn vung tay tát cô một cái thật mạnh khiến cô ngã sấp mặt xuống giường. "Nàng như vậy là đang thừa nhận đứa bé trong bụng là nghiệt chủng của tên nam nhân vô sỉ mà nàng đang nhắc đến sao? Là thừa nhận nàng đã từng cùng hắn ta ân ái trên giường sao? Được lắm Tiểu Hồng, ta sẽ khiến cả đời này nàng sống mãi trong địa ngục của ta!".

- Tiểu Hồng, nàng biết không nên chọc giận bốn vương đúng không. Ta nói cho nàng biết, cả đời này ta sẽ khiến nàng sống không bằng chết.

Phong Mạc Vũ ngồi xuống giường, bàn tay nâng khuôn mặt của cô lên, ngón tay quét ngang dòng máu đang chảy bên khóe miệng cô. Thanh âm hẳn rất nhỏ, vừa đủ để Tiểu Hồng nghe được nhưng nó lại khiến cô bị ám ảnh suốt đời.

- Tối nay nàng phải theo ta vào cung gặp hoàng thượng, nàng sẽ trở thành vương phi của ta, suốt đời này sống trong địa ngục của ta. Nàng yên tâm, đứa bé này ta sẽ không làm hại nó, chỉ có điều nếu như tối nay nàng biểu hiện không tốt thì ngay sau khi nó được sinh ra ta sẽ mang nó đến một nơi khác, khiến cả đời này nàng và nó mãi mãi không được gặp mặt nhau, biết không?

Phong Mạc Vũ nở một nụ cười nhẹ nhàng, chỉ có điều nó không hề chứa đựng ôn nhu thay vào đó là một thứ chết chóc và lạnh lẽo khiến người ta rét buốt.

- Vương phi của ta, vất vả cho nàng rồi, bây giờ bốn vương sẽ gọi Tiểu Lan đến trang điểm cho nàng thật lộng lẫy, gương mặt tái sắc như vậy khi vào cung sẽ bị những nữ nhân khác coi thường, bốn vương sao có thể để vương phi của mình bị kẻ khác ức hiếp. Nào, mau ngồi dậy ngoan ngoãn nghe lời bốn vương.

Tiểu Hồng không dám phản kháng, chỉ đành lặng im làm theo những lời Phong Mạc Vũ nói. Chỉ cần nghĩ đến việc mẫu tử bị xa cách thì bản thân cô liền run rẩy sợ hãi, biết làm sao bây giờ, cô đơn phương độc mã là một nữ tử không nơi nương tựa, còn hẳn đường đường là nhiếp chính vương dưới một người trên vạn người, liệu cô có tư cách để đấu với hắn không.

Tối nay trong hoàng cung mở yến tiệc linh đình mừng hoàng thượng cùng hoàng hậu trở về, tất cả văn võ bá quan cùng gia quyến đều đến tham dự, đây cũng là dịp những thiên kim tiểu thư tìm kiếm ý trung nhân của mình, và nhân vật được mong chờ nhiều nhất tối nay đó chính là Nhiếp chính vương - Phong Mạc Vũ.

Tất cả bọn họ đều trang điểm rất tỉ mỉ, lựa chọn những y phục sang trọng nhất để thể hiện gia thế và vẻ cao sang quyền quý của mình. Nổi bật nhất trong đám thiên kim này là Đinh Uyển Uyển, hôm nay cô ta khoác trên mình bộ y sa màu đỏ rực rỡ, trang sức đeo trên người đều là những thứ thượng hạng có một không hai khiến bao nhiêu nữ nhân khác ghen tỵ.

Những người có gia thế ngang bằng với nhà họ Đinh thì vây quanh Đinh Uyển Uyển cốt là để lấn át đi sắc đẹp của cô ta, còn những kẻ gia thế không bằng thì đứng cách xa một chút tránh để Đinh Uyển Uyển lấn át mình. Tuy ngoài mặt nói chuyện với nhau rất thân thiết nhưng trong tâm đang tính kế, chỉ chờ một chút sơ hở của đối phương để ra tay.

Phong Mặc Vũ và Tiểu Hồng đang trên đường vào hoàng cung. Ngựa dừng lại ở bên ngoài Tử Cấm Thành, tất cả mọi người đều phải xuống ngựa đi bộ vào Ngự hoa viên. Trong lòng Tiểu Hồng tràn ngập lo lắng, nơi này cô vốn rất quen thuộc, làm sao có thể quên được cơ chứ, từ ngày đầu vào cung đã xảy ra bao nhiêu chuyện, những thứ ấy từ lâu đã in sâu vào tiềm thức không thể xóa mờ. Tưởng rằng sau khi tiểu thư mất cô sẽ không bao giờ quay trở lại, thật không ngờ...

Tiểu Hồng biết hôm nay sẽ phải gặp hoàng thượng, người sẽ phản ứng ra sao khi cô xuất hiện bên cạnh Phong Mặc Vũ? Mọi người trong cung quen biết cô trước đây sẽ nghĩ gì? Họ có cho rằng cô vì vinh hoa phú quý mà bất chấp tất cả, ngay sau khi tiểu thư qua đời đã vội vã đi cầu dẫn Nhiếp chính vương hay không? Đi đến bước đường này sẽ ai hiểu cho cô đây?

Cô dừng cước bộ bởi những điều cô vừa nghĩ đến không phải không có khả năng, cô không muốn mọi chuyện trở nên như vậy. Giờ phút này cô chỉ muốn quay về, cả đời giấu mình trong phòng để mọi người không còn ai nhớ đến trên đời này đã từng tồn tại một nha hoàn tên Tiểu Hồng. Nhận thấy nữ tử bên cạnh không muốn bước tiếp Phong Mặc Vũ cũng dừng lại một chút, ánh mắt đặt trên gương mặt đang cúi thấp.

- Sao vậy?

- Phong Mạc Vũ, ta xin người đừng bắt ta vào cung được không, ta hứa sau này sẽ ngoan ngoãn làm theo lời người, không bao giờ rời khỏi Vân vương phủ chỉ cần người cho ta quay về.....ta xin người đấy....

Tuy Tiểu Hồng cúi đầu thấp nhưng Phong Mạc Vũ vẫn có thể nhận ra cô đang khóc, điệu bộ hết sức yếu đuối. Không thể phủ nhận bộ dạng này khiến hần có chút lung lay nhưng hoàng thượng đã nói đêm nay phải dẫn cô nương này vào hần không thể trái lời, ngộ nhỡ hoàng thượng không vui bèn thay đổi chủ ý thì hần biết phải làm sao.

Hần vòng tay ôm chặt eo Tiểu Hồng, kéo cô vào sát trong lòng, giả bộ như không hiểu những gì cô đang nói.

- Ngoan, tại nơi này đông người nên nàng mới lo lắng đúng không, đừng sợ có bốn vương ở đây rồi. Chỉ cần chờ hoàng thượng ban hôn xong ta lập tức sẽ dẫn nàng hồi phủ.

Nói xong hần không quan tâm đến người bên cạnh có phản ứng gì, trực tiếp ôm cô đi tiếp. Tình thế này Tiểu Hồng có muốn phản kháng cũng không đủ sức, đành phải cúi thấp mặt tiếp tục đến Ngự hoa viên.

Sự xuất hiện của Phong Mạc Vũ lôi kéo tất cả ánh mắt ngưỡng mộ của những nữ nhân trong yến tiệc, ai nấy đều vui mừng chỉnh sửa lại y phục hòng gây sự chú ý đối với hần, chỉ cần được Nhiếp chính vương chú ý một lần thì cơ may được gả vào Vân vương phủ không phải là nhỏ.

Nhưng sau đó lại cảm thấy không đúng, tại sao Nhiếp chính vương lại mang bên mình một nữ nhân khác, chẳng phải thiên hạ đồn đại Nhiếp chính vương không gần nữ sắc hay sao. Cô ta là ai? Vì sao lại có thể đi gần người đến vậy?

Ngay lập tức những ánh mắt ấy dời qua người Tiểu Hồng, tất cả đều một loại biểu cảm đó là ganh ghét. Hôm nay Tiểu Hồng được trang điểm hết sức lộng lẫy, không ai có thể nhìn ra đây từng là một tiểu nha hoàn hầu hạ người khác. Sức hút toát ra từ người cô ngay cả Đinh Uyển Uyển cũng không sánh bằng thế nhưng những nữ tử khác không cam tâm, họ không thể để Nhiếp chính vương ngang nhiên bị nữ nhân này cướp mất.

Tần công công theo ý chỉ hoàng thượng đến truyền Nhiếp chính vương vào thư phòng, này giờ tìm kiếm khắp nơi đều không thấy người, thật may bây giờ người đã xuất hiện. Ông ta rất nhanh tiến đến phía Phong Mạc Vũ truyền đạt ý chỉ.

- Nhiếp chính vương, hoàng thượng mời người vào ngự thư phòng có chuyện.

Vừa nói ông ta vừa nhìn qua phía Tiểu Hồng, tuy có hơi nghi hoặc thân thế vị thiên kim này như thế nào mà đích thân Nhiếp chính vương dẫn đi dự yến tiệc nhưng bản thân cũng nhận thức được lúc này không phải lúc. Hơn nữa vị thiên kim này lại cúi gằm mặt, có lẽ không quen với không khí ồn ào nếu hiện tại câu hỏi của ông động chạm gì đến người này chắc chắn Nhiếp chính vương sẽ chinh ông thâm.

Phong Mạc Vũ không an tâm để Tiểu Hồng ở lại một mình, tuy nhiên hoàng thượng đã có chỉ hắc không thể chối từ, đành ngậm ngùi để nữ tử bên cạnh lại, trước khi đi còn dặn dò chu đáo.

- Nàng đứng đây chờ ta một chút, ta gặp hoàng thượng xong sẽ quay lại, nhớ không được đi lung tung ngộ nhỡ bị lạc đường biết không.

Tiểu Hồng đưa mắt tìm kiếm một góc khuất, thật may phía bên kia đình có một cái cây lớn hiện tại không có ai chú ý tới, nhưng vừa mới đi được vài bước đã bị một cánh tay kéo lại, người này không ai khác chính là Đinh

Uyển Uyển. Cô ta vốn đã chú ý Tiểu Hồng từ khi cô cùng Phong Mạc Vũ xuất hiện tuy nhiên đợi sau khi Phong Mạc Vũ rời đi mới dám bước đến.

Cô ta nắm tay Tiểu Hồng thân thiết, miệng cười nói khiến người ngoài lầm tưởng rằng hai người họ là tỷ muội tốt. Những kẻ bám theo đuôi Đinh Uyển Uyển vốn không vừa mắt Tiểu Hồng nhưng cũng giống Đinh Uyển Uyển họ làm ra điệu bộ dửng dưng tao nhã lần lượt bước đến làm quen.

- Không biết tiểu thư là thiên kim nhà ai, người và Nhiếp chính vương có quan hệ gì, vừa rồi ta còn thấy hai người rất thân thiết nha.

Tiểu Hồng mỉm cười một cái không nói thêm gì, trong lòng thầm rửa, tất cả đều là giả tạo, đi theo người ta làm nha hoàn từ nhỏ, sau này lại theo tiểu thư vào trong cung lẽ nào ngay cả việc đối phương thật giả thế nào cũng không nhìn ra sao. Hơn nữa cô sẽ trả lời với họ ra sao, cô là thiên kim nhà ai, cô và Phong Mạc Vũ có quan hệ gì, suy cho cùng chính cô cũng không biết.

- Ai da, các vị tiểu muội đừng làm Tiểu Hồng cô nương sợ. Tiểu Hồng trước đây là kỹ nữ ở Xuân Mãn lâu sau đó được Vũ ca ca mang về phủ, tuy xuất thân làm kỹ nữ nhưng dù thế nào vẫn là người Vũ ca chọn, các muội tuyệt đối không được xem thường Tiểu Hồng cô nương.

Câu nói vừa rồi của Đinh Uyển Uyển khiến những kẻ đang tay bắt mắt mừng kia dừng lại mọi động tác, bọn họ đứng xa cô ra một chút, thậm chí lấy khăn tay để lau bàn tay vừa chạm vào người cô. Bao ánh mắt gằn chặt trên người cô ngập tràn ý tứ khinh bỉ.

- Kỹ nữ sao? Không phải giờ mọi thủ đoạn để bò lên giường Nhiếp chính vương, sau đó dụ hoặc người lập cô làm Trắc phi đấy chứ.

Tiểu Hồng mặc kệ lời lẽ khinh bỉ của đám người này, dù sao sau khi trở về Vân vương phủ cô cũng không cần gặp lại họ, điều quan tâm duy nhất là

hài tử của mình, tất cả cô đều nhẫn nhịn chịu đựng, chỉ cần sau này cô và con có thể sống cạnh nhau là được.

- Không hay rồi, ngọc bội của ta mất rồi, có ai nhìn thấy miếng ngọc bội của ta đâu không?

- Lục Lam, ngọc bội của muội như thế nào?

- Uyển Uyển tỷ tỷ, ngọc bội của muội là cống phẩm từ Đông Dương do đích thân thái hậu ban tặng, mảnh ngọc bội này rất quý, vừa này muội còn thấy bên người nhưng sau khi nói chuyện với Tiểu Hồng cô nương thì đột nhiên biến mất. Tiểu Hồng cô nương, nếu cô nương có mượn xem thử thì trả lại cho ta.

Nói là mượn xem thử nhưng ai cũng hiểu ý tứ trong lời nói của Lục Lam rằng Tiểu Hồng cố ý ăn cắp miếng ngọc bội đó. Họ được nước lấn tới, ngày càng không xem cô ra gì.

- Ai da, kỹ nữ suy cho cùng cũng là kỹ nữ, dù có khoác trên mình y phục lộng lẫy đến mấy thì cuối cùng vẫn một loại bản chất.

Tiểu Hồng không hiểu rốt cuộc những kẻ này muốn làm gì nhưng linh tính mách bảo sắp tới đây cô sẽ bị họ hại cho thâm trọng. Nhưng có một điều cô phải khẳng định rằng miếng ngọc bội ấy cô chưa từng thấy qua cũng chưa từng sờ qua.

- Lục Lam tiểu thư, tôi không lấy.

Lục Lam chán ghét nhìn cô, đáng vẻ yếu điệu khi này sớm đã biến mất, thay vào đó là vẻ chua ngoa đánh đá không khác gì kẻ vô học thức.

- Cô còn cãi, nếu thực sự không ăn cắp thì hãy để ta lục soát người cô.

Chưa đợi Tiểu Hồng đồng ý cô ta đã lao đến lục soát khắp người cô, chẳng mấy chốc cô ta đã lấy ra một miếng ngọc bội màu xanh trong suốt, tỏa ra ánh sáng mờ mờ trong bóng tối. Cô ta và cả những kẻ đứng vây quanh Tiểu Hồng nhất thời cao hứng nhếch mép nở nụ cười khinh bỉ.

- Cô nói đi đây là cái gì?

Đương nhiên không có gì để giải thích, bọn họ đã cố gắng vạch ra âm mưu thì sao có thể dễ dàng buông tha cho cô. Tiểu Hồng đứng im bất động hai tay xiết chặt vào nhau, mặc cho bao ánh mắt nhìn mình không thiện cảm, lúc này toàn bộ những người có mặt trong yến tiệc đều chú ý đến cô, họ ghé sát tai nhau thì thầm chỉ trỏ, thỉnh thoảng quăng về phía cô ánh mắt khó hiểu.

- Hoàng thượng giá lâm, hoàng hậu giá lâm.

Giọng nói của Tần công công cất lên khiến mọi người nhất thời dời tầm mắt hướng về phía trước, chỉ có Tiểu Hồng đang và đám người hỗn độn này không hề chú ý đến. Tất cả mọi người im lặng vô tình làm cho tiếng của Lục Lam vang rõ hơn.

- Nhìn vẻ ngoài cũng không tệ tại sao lại đi ăn cắp đồ của người khác, thật đáng xấu hổ. Cô mau rút đi, cô không có tư cách tham dự yến tiệc này!

Mọi người thầm đổ mồ hôi lạnh, hôm nay là ngày đại hỷ mừng hoàng thượng và hoàng hậu bình an trở về, chuyện này xảy ra có chút ngoài ý muốn, dù ai đúng ai sai cũng khó tránh khỏi liên lụy.

Tiểu Hồng cúi mặt mặc cho những kẻ xung quanh sỉ vả, thực ra cô đang lo sợ vì chuyện này mà khiến Phong Mặc Vũ tức giận, hẳn có thể sẽ làm điều lúc trước đã nói đó chính là mang con của cô rời đi, để mẫu tử cả đời không được gặp mặt. Hiện tại cô rất muốn rời khỏi đây nhưng lại không thể.

Đột nhiên đôi bàn tay lạnh bị ai cầm lấy, rất nhanh sau đó đám nữ tử trở nên im lặng, không ai dám nói một lời nào.

- Có chuyện gì đang xảy ra, là ai dám ức hiếp vương phi của bốn vương?

Phong Mạc Vũ xuất hiện khiến đám hỗn độn vừa rồi tạm thời ổn định, hắn quét ánh mắt lạnh lẽo ra xung quanh khiến người ta sợ hãi mà cúi đầu, rồi ánh mắt trở lại đặt trên người cô, dịu dàng và ôn nhu.

- Nàng thật là, ta mới rời đi một chút đã để những kẻ không ra gì này bắt nạt, mau đến đây cùng ta gặp hoàng thượng.

Hắn kéo tay nàng đi, để mặc những kẻ khác đứng bất động tại chỗ. Bọn họ cảm phần nhìn cô, hận không thể một đao giết chết, tại sao Nhiếp chính vương lại có thể ôn nhu với loại kỹ nữ đê tiện như cô ta, họ không can tâm chấp nhận chịu thua một kỹ nữ thấp hèn, như vậy thì sau này dám ngáng mặt nhìn ai?

Tiểu Hồng cố gắng cúi đầu thật thấp mong sao hoàng thượng và những cung nữ thái giám trước kia không nhận ra mình, và dĩ nhiên cô cũng không nhìn thấy có những ai đang ngồi phía trên.

- Hoàng huynh, đây chính là cô nương thần đệ nói, mong hoàng huynh hạ chỉ ban hôn cho đệ và nàng, phong nàng làm Nhiếp chính vương phi.

Nhìn thấy Tam đệ dịu dàng như vậy, ôn nhu như vậy hắn chắc chắn Tam đệ thực tâm yêu cô nương này. Nếu Tam đệ đã khẩn cầu thì hắn không có lý do gì để từ chối.

- Được....

Hắn chưa nói hết câu đã bị Lục Lam lên tiếng chen vào. Cô ta căn bản không cam tâm, nếu để hoàng thượng hạ chỉ thì tất cả đã quá muộn vì vậy

cô ta bất chấp vi phạm cung quy lên tiếng chen ngang câu nói của người.

- Hoàng thượng, không thể được. Cô ta vừa mới ăn cắp miếng ngọc bội của tiểu nữ, người có vấn đề về nhân phẩm như vậy tuyệt đối không thể trở thành Nhiếp chính vương phi.

Tiểu Hồng không ngờ Lục Lam nhất quyết không buông tha cho mình kể cả vi phạm cung quy, chỉ với việc cắt ngang lời hoàng thượng đã đủ chu di cả nhà cô ta rồi. Nhưng đó không phải điều cô quan tâm, mà điều hiện tại cô lo lắng đó là tâm tình Phong Mạc Vũ. Cô không thể im lặng để hắc hỉu lăm, cô phải giải thích cho hắc hỉu nếu không để hắc nôi trận lôi đình sẽ xuống tay với con của cô. Hai tay cô bất giác nắm chặt cánh tay của Phong Mạc Vũ, hai mắt nâng lên nhìn thẳng vào hắc.

- Cô ta nói không đúng, người nhất định phải tin ta, ta không hề ăn cắp mảnh ngọc bội đó.

Phong Mạc Vũ vốn không muốn truy cứu chuyện này, nhưng ánh mắt uất ức của cô khiến hắc không thể buông. Hắc đương nhiên không tin Tiểu Hồng lại làm những chuyện như vậy.

- Được, ta tin nàng.

Lục Lam không buông bỏ, nhất quyết gán tội cho Tiểu Hồng.

- Người đừng chối tội, đích thân ta tìm thấy miếng ngọc bội trên người của người.

Tiếng đập bàn rất lớn phát ra từ phía trên khiến tất cả im lặng. Nàng ngồi cạnh hắc này giờ chứng kiến hết thảy, một giây kia khi Tiểu Hồng ngẩng mặt nhìn Phong Mạc Vũ nàng cũng nhìn thấy, có năm mơ nàng cũng không tin được ý trung nhân của Phong Mạc Vũ lại là Tiểu Hồng. Nhưng điều đó không quan trọng, quan trọng là Tiểu Hồng của nàng đang bị người ta ức hiếp.

Hoàng hậu đập bàn, đây là điềm báo kinh khủng. Tương truyền rằng khi hoàng hậu nổi giận ngay cả hoàng thượng cũng không dám làm gì, xem ra lần này vị cô nương kia chết chắc rồi.

Nàng rời khỏi chỗ ngồi, bước đến trước mặt vị cô nương đang cúi gằm mặt. Mọi người theo dõi từng chút một hành động của nàng, thậm chí hô hấp cũng theo nhịp điệu bước chân nàng mà hoạt động. Nàng đặt hai tay áp lên gò má vị cô nương ấy, giọng nói vô cùng dịu dàng.

- Tiểu Hồng, em không sao chứ? Đừng sợ, có ta ở đây.

Phong Mặc Vũ nhú mày, không tin được những gì hoàng hậu vừa nói, "Tiểu Hồng cùng hoàng hậu có quen biết".

Giọng nói quen thuộc ấy, nó khiến tim Tiểu Hồng lạc đi vài nhịp, cô không tin nổi vào tai mình, khẽ ngẩng mặt lên nhìn người đối diện. Đúng là người, là tiểu thư rồi. Tiểu Hồng ôm trầm lấy nàng, bao nhiêu uất ức dồn nén bấy lâu nay cứ thế mà tuôn ra.

- Hu hu, tiểu thư là người thật sao, người cuối cùng cũng trở lại, em rất sợ, tiểu thư.....

Nàng ôm Tiểu Hồng trong lòng, không khỏi vì cô mà chua xót. Nàng rời đi còn chưa kịp sắp xếp cho Tiểu Hồng, hại cô rơi vào bước đường này, tất cả là lỗi của nàng.

- Được rồi Tiểu Hồng, em đừng khóc nữa. Không phải ta đã quay trở về rồi sao.

Không chỉ có mình nàng, ngay cả Tiểu Thanh và Tiểu Yến cũng rời vị trí của mình bước xuống. Ba người nhìn thấy nhau chỉ biết ôm trầm lấy nhau mà khóc, Tiểu Hồng không tin được sẽ có ngày cô gặp lại tất cả, giờ phút này cô chỉ biết yếu đuối dựa vào họ rồi khóc.

- Tiểu Hồng, tỷ tỷ xin lỗi, đã để muội phải chịu khổ rồi...huhu....

Mọi người một phen cả kinh, vị cô nương này không phải kỹ nữ lầu xanh hay sao, vậy sao có thể một lúc quen biết hoàng hậu, Doãn vương phi cùng Khiêm vương phi. Xem ra người nên lo lắng lúc này là vị thiên kim tiểu thư tên Lục Lam kia.

- Xin hỏi muội muội của bốn cung có gì đặc tội với Lục Lam tiểu thư?

Hoàng hậu lên tiếng khiến Lục Lam giật mình, tay chân luống cuống không biết bầu víu vào đâu, trong lòng thầm trách tại sao hôm nay lại xui xẻo như vậy, đừng ai không đừng lại đừng trúng cô ta.

- Bẩm...bẩm hoàng hậu nương nương, tất cả chỉ là hiểu lầm...

Hiểu lầm? Cô ta cũng biết sợ rồi sao, đáng tiếc hiện tại đã quá muộn. Cô ta dám cậy quyền thế ức hiếp Tiểu Hồng vậy thì hôm nay nàng sẽ lấy quyền thế để trị lại cô ta.

- Thật không? nhưng vừa rồi bốn cung nghe rất rõ Lục Lam tiểu thư nói muội muội của bốn cung ăn cắp miếng ngọc bội của cô. Có thể để bốn cung xem miếng ngọc đó một chút được không.

Nàng nói, tựa tiểu phi tiểu, không cần chờ sự đồng ý của Lục Lam đã trực tiếp giật lấy miếng ngọc bội trong tay cô ta sau đó hướng Tiểu Hồng nói.

- Đây là miếng ngọc bội cố gắng phẩm của Đông Dương, vốn có một cặp, một cái ở chỗ ta, một cái ở chỗ Thái hậu cái của ta đã sớm tặng cho Tiểu Hồng. Tiểu Hồng à, tại sao em lại không nói cho họ biết chứ? Rất tiếc miếng ngọc này đã bị bàn tay dơ bẩn động vào, có giữ lại cũng vô ích.

Nàng đập miếng ngọc bội xuống đất, thanh âm vỡ nát vang lên, trên mặt đất miếng ngọc bội ban đầu đã tan thành nhiều mảnh. Sắc mặt Lục Lam đã

trắng bệch, đôi chân vô lực ngã khuỵu xuống đất. Xem ra hoàng hậu đã nổi giận rồi.

Nàng không còn nhìn cô ta nữa, hình ảnh ấy lọt vào mắt cũng giống như hạt bụi nhỏ lọt vào mắt, rất khó chịu. Nàng còn chưa muốn bị đau mắt đâu. Nàng bước đến bên cạnh Tiểu Hồng, cầm tay cô lên đồng dục nói với tất cả mọi người có mặt trong yến tiệc.

- Đây là Tiểu Hồng, muội muội của bốn cung, cũng chính là Tịch Nhan quận chúa do đích thân hoàng thượng sắc phong. Từ nay trở đi ai ức hiếp Tiểu Hồng cũng chính là ức hiếp bốn cung.

Mọi người trợn tròn mắt, chưa từng nghe hoàng thượng sắc phong ai là Tịch Nhan quận chúa bao giờ. Tuy hoàng hậu nói như vậy nhưng chưa có thánh chỉ thì không thể coi là thật. Văn võ bá quan đồng loạt nhìn về phía hoàng thượng như để tìm kiếm câu trả lời.

Hắn đương nhiên biết rõ ý tứ trong câu nói của nàng, vì vậy không hề chậm trễ lên tiếng.

- Đúng, Tiểu Hồng chính là Tịch Nhan quận chúa do trẫm sắc phong.

Nàng thỏa mãn trao cho hắn nụ cười tình ý, coi như đó là trả công cho hành động vừa rồi. Còn một chuyện nữa nàng phải giải quyết nốt đó chính là quan hệ giữa Tiểu Hồng và Phong Mặc Vũ.

- Tiểu Hồng, em thực tâm muốn trở thành vương phi của Phong Mặc Vũ sao, nếu đúng như vậy ta sẽ tác thành cho hai người.

Tiểu Hồng lắc đầu lia lịa, cô ngàn vạn lần không muốn ở cùng với tên lòng lang dạ thú này. Hắn đã từng nói cả đời này muốn cô sống không bằng chết, lại muốn chia cắt mẫu tử cô. Cô sẽ không bao giờ tha thứ cho hắn!

- Tiểu thư, em không muốn lấy hấn, em không muốn trở về Vân vương phủ, em không muốn hấn làm hại tiểu hài tử của em....em cảm hận hấn...huhu...tiểu thư...em không muốn....

- Tiểu Hồng, em mang thai?

Tiểu Hồng sợ hãi gật đầu sau đó nép chặt sau lưng nàng không dám nhìn thẳng vào sắc mặt tối sầm của nam nhân đối diện. Phong Mạc Vũ không thể tin được Tiểu Hồng lại cảm ghét mình đến vậy, hai tay xiết chặt thành nắm đấm, toàn thân toát ra hàn khí lạnh thấu xương.

- Tiểu Hồng, nàng dám nói lại một lần nữa xem!

Nàng đã cố gắng nén cơn tức giận nhưng không thể, tên nam nhân khốn kiếp này hấn lại dám đối xử với Tiểu Hồng như vậy. Hôm nay nàng không thay Tiểu Hồng đòi lại công đạo thì nàng không xứng là đại tì.

- Phong Mạc Vũ, người như thế lại dám ức hiếp Tiểu Hồng, giờ lại còn dám lớn tiếng sao?

Hấn ngồi im không biết xử lý thế nào, một bên là hiền đệ một bên là nương tử. Nếu người Tam đệ yêu là một vị cô nương khác thì dễ dàng giải quyết rồi, nhưng đằng này lại là Tiểu Hồng. Hấn có chút không thông, rõ ràng hấn nhận thấy Tam đệ đối với Tiểu Hồng là thật lòng nhưng tại sao Tiểu Hồng lại cảm hận Tam đệ đến vậy. Xem ra chuyện này có ẩn tình.

Ở bên dưới sớm đã không còn yên ổn, nàng vung xuất đòn đánh về phía Phong Mạc Vũ, mỗi đòn xuất ra đều hiểm ác khó lường. Phong Mạc Vũ cũng không yếu thế, dù gì cũng là thống lĩnh tam quân võ công của hấn không thua kém hoàng huynh là mấy.

Một khi nàng đã ra tay sẽ không cho đối phương đường thoát, Phong Mạc Vũ võ công cao cường nhưng so với nàng vẫn kém hơn vài bậc. Nàng không muốn chơi đùa với dạng người này, chỉ cần một kiếm dứt điểm cho

nhanh. Bách Nhật Thần kiếm vừa xuất thủ đã giành được ưu thế, Phong Mạc Vũ không thể phủ nhận thân thủ của hoàng hậu hơn hẳn mình, nhưng hẳn không cho phép mình lùi bước.

Một kiếm xuất ra đâm trúng bả vai trái của Phong Mạc Vũ, khi nàng định xuất thủ tiếp thì chiêu thức bị hấn xông ra ngăn cản.

- Phong Thiên Kỳ, chàng dám ngăn cản thiếp sao?

Hắn vẽ mặt vô tội, xoa xoa bụng nàng.

- Nương tử, chú ý sức khỏe, nàng vận động nhiều như vậy ngộ nhờ tiểu hài tử bị thương tổn thì sao, nghe lời ta dĩ hòa vi quý.

Nàng bất đắc dĩ thu hồi kiếm về, để mặc Phong Mạc Vũ nằm im trên đất, vết thương trên cánh tay Phong Mạc Vũ đã ứa ra nhiều máu. Nhưng nàng vẫn chưa nguôi giận, hôm nay tất cả những người có liên quan nàng sẽ tính sổ hết một lượt.

- Tiểu Thanh, Tiểu Yến, hai em quỳ xuống đây cho ta. Hai em nói đã sắp xếp ổn thỏa cho Tiểu Hồng nhưng tại sao lại để Tiểu Hồng bị uất ức như vậy.

Hai người bị gọi tên đành phải quỳ xuống, đây đúng là lỗi của họ, họ đã không suy nghĩ chu toàn, hại Tiểu Hồng lâm vào hoàn cảnh này.

- Đại tì, em xin lỗi. Tiểu Hồng, tì xin lỗi....

Trương Phi và Triệu Tấn không thể ngồi yên trên ghế, nhìn thấy nương tử của mình chịu phạt quỳ trên đất lạnh không khỏi đau lòng. Bọn họ ngay lập tức bước xuống quỳ gối cầu xin.

- Xin hoàng hậu nương nương bớt giận, hãy để thần chịu phạt cho nương tử. Hiện tại nương tử của thần đang mang thai, quỳ dưới đất lạnh sẽ

không tốt.

- Hai người còn dám nói nữa thì cả đời này ta sẽ không tha Tiểu Thanh và Tiểu Yến rời khỏi Trúc Mai điện. Hãy tin ta đi, ta tuyệt đối có khả năng làm chuyện này.

Tình thế trước mặt vô cùng căng thẳng. Hoàng hậu đã nổi giận thực sự, linh tính mách bảo họ không nên động vào. Họ tin người sẽ biết nặng nhẹ, sẽ không để nường tử của mình bị tổn hại, thế nên im lặng là trên hết.

- Được rồi. Tất cả ba em theo ta trở về Trúc Mai điện, ở đây chỉ thêm chướng mắt.

Bốn nữ tử khuất dần, bốn nam tử còn lại vô cùng thâm trầm. Nường tử cùng hài tử bị mang đi mất thử hỏi sau này sẽ sống ra sao đây? Hắc lặc đầu cười khố, là Tam đệ đắc tội với Tiểu Hồng chứ đâu phải hắc đắc tội với nàng đâu....

.....

KHI HOÀNG HẬU NỔI GIẬN!!!

Từ Dạ
www.dtv-ebook.com

Chương 57: Tương Kế Tự Kế

Trúc Mai điện trải qua một đêm đầm nước mắt, phải nói rằng trước nay chưa từng thấy. Kẻ khóc ít, kẻ khóc nhiều khiến người ta nhìn thấy mà thương tâm.

Lại nói về Tiểu Hồng, sau khi gặp lại nàng thì bao nhiêu ủy khuất từng chịu đựng bấy lâu nay đều tuôn ra hết, tất cả những chuyện xảy ra trước đó đều được cô kể lại không bỏ sót một chi tiết.

- Được rồi Tiểu Hồng, em đừng khóc nữa, tên Phong Mạc Vũ này ta nhất định thay em trừng trị hắn. Đáng hận nhất là ả Đinh Uyển Uyển đó, dám cậy quyền thế ức hiếp em, để xem ta sẽ cho ả ta thâm đến mức nào... Hu hu Tiểu Hồng, cũng tại ta không tốt mới để em bị người ta coi thường như vậy....

Nàng thực sự tức giận, thế sẽ thay Tiểu Hồng giải quyết từng người một, những kẻ đó ngày nào chưa rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục thì nàng không mang họ Hoàng. Tiểu Hồng đáng thương đến cả nàng còn chưa từng lớn tiếng chửi một lần, ấy thế mà đám người này lại dám sỉ nhục giày vò, này khác nào bản thân trực tiếp đắc tội với nàng.

Vấn đạo lý đó, người không đụng ta ta không đụng người, đã đụng đến ta thì phải chịu kết cục bi thảm.

- Tiểu Thanh, Tiểu Yến. Cho hai em cơ hội chuộc tội, ả Đinh Uyển Uyển đó giao cho hai em. Ta muốn sớm nhìn thấy ả ta sống không bằng chết. Nhớ là sống không bằng chết, ta không muốn ả ta chết dễ dàng như vậy. Còn Phong Mạc Vũ sẽ do đích thân ta xử lý.

Tiểu Thanh và Tiểu Yến đương nhiên đồng ý, sau khi nghe Tiểu Hồng kể lại tất cả hai người hận không thể giết ả ta ngay lập tức, lại to gan lớn mật vu oan giá họa, dám âm mưu hại chết Tiểu Hồng, lần này nếu đại tỷ không nói thì đích thân họ cũng tìm ả ta tính sổ. Để ả ta sống không bằng chết thì cách tốt nhất là chặt hết vây cánh sau đó từng bước từng bước cho ả nếm đau khổ.

- Đại tỷ, theo muội nghĩ ả ta đã vô sỉ muốn gả cho Phong Mạc Vũ như vậy thì tại sao chúng ta không tác thành, sau đó tương kế tựu kế.

Ý kiến của Tiểu Thanh không tệ, để ả ta nghĩ rằng sắp đạt được thứ mình muốn, đến khi đó nàng sẽ tiện tay phá nát tất cả khiến ả đau đớn không thôi. Bất quá như vậy quá hời cho ả, nàng muốn không chỉ có vậy.

- Ta sẽ xin hoàng thượng ban hôn Phong Mạc Vũ và Đinh Uyển Uyển, sau đó mọi chuyện giao cho hai muội toàn quyền xử lý.

- Không được.

Tiểu Hồng đột nhiên lên tiếng khiến tất cả im lặng, hướng ánh mắt gần chặt lên mặt cô tựa như muốn hỏi vì sao cô lại nói không được.

Biết rằng tiểu thư và hai tí ti nhất định có kế hoạch nhưng khi nghe bọn họ nói ban hôn cho Phong Mạc Vũ và Đinh Uyển Uyển chẳng hiểu sao Tiểu Hồng lại không muốn điều đó xảy ra. Một từ "Không được" cũng chẳng biết từ đâu phát ra, suy nghĩ lại mới ngỡ ngàng lời nói ấy chính từ miệng mình mà ra.

Tiểu Hồng vẻ mặt vô tội hướng về phía ba người trước mặt, hai bàn tay liên tục khua loạn xạ biểu tình như mình nói câu "Không được" chỉ là ngoài ý muốn.

- Tiểu thư, không phải em không muốn ban hôn Phong Mạc Vũ và Đinh Uyển Uyển, người đừng hiểu lầm....

Nói xong lại thấy có gì đó không đúng, hai tay che miệng nhất thời im lặng. Nhưng cuối cùng vẫn ngoan cố giải thích, tuyệt đối không thể để mọi người hiểu lầm rằng mình không muốn Phong Mặc Vũ lấy Đinh Uyển Uyển.

- Không phải như vậy, ý em không phải như vậy...

Nàng muốn gõ cho tiểu nha đầu này vài cái, càng cố giải thích càng rối, càng khiến người ta nghi ngờ, này không phải thừa nhận bản thân chính là không muốn hoàng thượng ban hôn cho Phong Mặc Vũ cùng Đinh Uyển Uyển sao.

"Tiểu Hồng ơi Tiểu Hồng, sao em lại ngốc như vậy chứ?". Nàng thừa nhận vừa rồi đã quá nóng vội, chỉ lo lắng Tiểu Hồng bị người ta ức hiếp mà không quan tâm đến tiểu nha đầu này cũng đã đến tuổi biết yêu biết thương rồi.

- Tiểu Hồng, ta còn chưa nói gì sao em đã cuống cuồng lên thế. Em yên tâm, làm sao ta có thể nghĩ em là có cảm tình với tên Phong Mặc Vũ khốn khiếp đó. Vậy nên ta quyết định thay đổi kế hoạch, sẽ giết chết Phong Mặc Vũ và Đinh Uyển Uyển để báo thù cho em.

Tiểu Hồng khẽ run, nhất thời cứng mặt không biết phản ứng ra sao. Tiểu thư nói sẽ giết thì nhất định Phong Mặc Vũ và Đinh Uyển Uyển không có cơ hội sống sót. Hôm nay trong yến tiệc mọi người đều thấy rõ Phong Mặc Vũ tuyệt đối không phải là đối thủ của người. Không hiểu sao trước đây cô thề tự tay giết hắn hay sao, đáng lẽ ra khi biết hắn sẽ bị tiểu thư giết chết cô phải vui mừng mới đúng nhưng lúc này trong tâm trí cô lại tràn ngập sự lo lắng.

Chuyện này quả thực rất hứng thú, nàng thích và nhất định sẽ khiến những kẻ trong cuộc mê muội này phải trả giá đắt, cũng giống như chuyện tình giữa Tiểu Thanh – Trương Phi cùng với Tiểu Yến – Triệu Tấn thôi, họ

đến với nhau không phải dễ dàng, tất cả đều phải trải qua những cạm bẫy mà nàng dày công suy nghĩ. Quyết định vậy đi, lần này chỉ đối phó với hai người nên nàng phải làm hoành tráng hơn lần trước mới được.

Nàng duy trì sắc mặt lãnh đạm để che giấu âm mưu đen tối đã được vạch sẵn, nhìn về phía Tiểu Hồng cất giọng lạnh băng.

- Tiểu Hồng, giờ em đã mang thai, không thể để đứa bé sinh ra mà thiếu sự yêu thương của phụ thân. Lần này ta sẽ tìm mọi tốt sau đó xin hoàng thượng ban hôn cho em. Người này có thể quyền thế không sánh bằng Phong Mặc Vũ nhưng ta tin nhân phẩm của hắn tuyệt đối hơn.

Lời của nàng tựa sét đánh ngang tai, nó khiến Tiểu Hồng tay chân luống cuống, trên mặt dần hiện rõ tia sợ hãi. Không thể tin tiểu thư như vậy lại muốn gả cô đi nhanh như vậy, sau khi bị Phong Mặc Vũ chà đạp cô đã không còn muốn sống chung với nam nhân nữa rồi, cô tin mình cũng có thể cho con đủ tình yêu thương.

- Tiểu thư, xin người đừng gả em đi, cả đời này em không muốn thành thân, cầu xin người....

Có trời mới biết nàng muốn căn lười tự tử đến mức nào, mới đó đã nước mắt lưng tròng rồi sao. Xem ra lần này không nặng tay thì không thể biến tiểu nha đầu này thành người trưởng thành được. Suy cho cùng nàng cũng không thể bảo hộ Tiểu Hồng suốt đời, điều cần thiết nhất là Tiểu Hồng có năng lực tự bảo vệ mình, như vậy nàng mới không cần lo lắng.

"Hazz, Tiểu Hồng à, ta xin lỗi, ta tình nguyện làm người xấu lần này".

- Tiểu Yến, thăm dò được Phong Mặc Vũ đang trị thương ở đâu chưa?

Tiểu Yến không hiểu đại tể đang suy tính điều gì, nhưng cô tin người nhất định không làm gì bất lợi cho Tiểu Hồng. Vừa rồi khi vừa mới hỏi

Trúc Mai điện đại tử lệnh cô sai người theo dõi nhất cử nhất động của Nhiếp chính vương, bây giờ kẻ mật thám đã gửi tin tức đến.

- Đại tử, Nhiếp chính vương đang được Lưu thái y trị thương tại tẩm cung của hoàng thượng.

Trên mặt nàng lộ ra ý tứ gian tà rồi nhanh chóng biến mất. "Thanh Liên điện sao, quá dễ dàng để ra tay rồi". Không một ai có thể nhìn thấu tâm tư nàng, họ đang bị vẻ ngoài lạnh băng kia hù dọa.

- Người đâu, khởi giá đến Thanh Liên điện.

Tiểu Hồng sợ hãi, trong lòng bỗng nhiên căng thẳng, điều cô nghĩ đến đầu tiên là an toàn của Phong Mặc Vũ. Tiểu thư muốn đến Thanh Liên điện làm gì, không phải để gây khó dễ cho Phong Mặc Vũ chứ? Không hay rồi, nhìn sắc mặt người như vậy chắc chắn là đến thay cô tính sổ tên khốn khiếp đó. Hiện tại hắn bị thương, chẳng phải sẽ chết chắc hay sao. Tuy bản thân rất căm hận hắn nhưng cô không muốn hắn chết.

- Tiểu thư, người muốn đến đó để làm gì?

Câu hỏi gấp gáp không che giấu nổi vẻ lo lắng bất an làm sao có thể qua được mắt nàng. Nàng vờ như không hiểu, chỉ đáp trả lại một câu ngắn gọn nhưng lại khiến trái tim Tiểu Hồng giật nảy.

- Ta đến giết hắn.

"Không được, tiểu thư đúng là muốn tìm Phong Mặc Vũ tính sổ, chính người vừa nói muốn giết hắn. Phải làm sao?". Tiểu Hồng ngày càng rối, lại nhìn thấy bóng dáng của tiểu thư nàng càng xa dần khiến cô không thể nghĩ thêm cái gì nữa, đành liều mạng chạy theo cầu xin cho hắn.

- Tiểu thư, xin người đừng giết Phong Mặc Vũ. Em không muốn có kẻ vì mình mà mất mạng....

Nàng dừng cước bộ, quay lưng lại nhìn tiểu nha đầu trước mặt, tựa tiểu phi tiểu. "Đến lúc này vẫn còn nói dối sao, Tiểu Hồng à em còn non tay lắm".

- Tiểu Hồng, em không cần cầu xin cho hã, là hã đáng chết.
- Không, hã chưa đáng chết!

Tiểu Hồng không suy nghĩ gì liền đáp trả lại. Nàng nhìn cô một lúc, trên môi không khỏi nở nụ cười quỷ dị, nha đầu này cũng biết vì nam nhân cãi lại lời nàng rồi...

- Hã đối xử với em như vậy mà em còn nói hã không đáng chết sao. Thôi được rồi, nếu như có thể nhìn thấy em được hạnh phúc, lấy được nam nhân tốt thì ta sẽ tha cho hã một mạng. Ta hỏi lại lần cuối, Tiểu Hồng em có muốn gả cho nam nhân tốt hơn Phong Mạc Vũ không?

Câu nói của nàng không quá rõ ràng nhưng kẻ thông minh sẽ hiểu được nếu Tiểu Hồng không gả cho nam nhân khác thì có nghĩa cô chưa được sống hạnh phúc, vì vậy kẻ gây ra chuyện này chính là Phong Mạc Vũ sẽ phải chết. Còn nếu cô đồng ý thì mọi chuyện sẽ khác, Phong Mạc Vũ còn có con đường sống.

Tiểu Hồng tuy không phải thông minh nhưng giờ phút này lại có thể hiểu rõ ý tiểu thư. Cô còn có lựa chọn khác sao, vì để tên nam nhân cầm thú không bằng đó không trở thành oan hồn cô đành phải miễn cưỡng gật đầu.

- Tiểu thư, em...em đồng ý...

Nàng mỉm cười hài lòng, đưa tay vuốt vài sợi tóc mai dính trên gò má Tiểu Hồng.

- Em nghĩ được vậy thì ta an tâm rồi, em mau vào trong nghỉ ngơi kẻo ảnh hưởng không tốt đến thai nhi.

Nói xong nàng vẫn quay lưng rời đi, hướng về Thanh Liên điện. Tiểu Hồng không hiểu vì sao mình đã đồng ý gả đi rồi mà tiểu thư vẫn chưa chịu quay về. "Không lẽ nào người lại thay đổi chủ ý?" Chuyện này không phải không có khả năng.

- Tiểu thư...

- Yên tâm, ta sẽ không giết hắn.

Nàng bỏ lại một câu lạnh lùng, cước bộ gia tăng đi về phía trước. Biểu tình này thật dọa chết Tiểu Hồng rồi, vì nàng quay lưng về phía Tiểu Hồng nên căn bản Tiểu Hồng không thể nhìn thấy vẻ mặt đầy ý gian tà trên khuôn mặt nàng. Vì thế trong lòng vẫn không ngừng cầu nguyện Phong Mạc Vũ không xảy ra chuyện gì.

Thanh Liên điện.

- Tam đệ, đệ có biết đệ gây ra họa lớn thế nào không? Đệ còn chưa nói cho ta biết vì sao Tiểu Hồng lại....

Vết thương trên ngực Phong Mạc Vũ khá sâu lại chảy nhiều máu nên hiện tại Lưu thái y đang rửa sạch vết máu và băng bó lại. Sắc mặt hiện giờ của Phong Mạc Vũ tái nhợt, một phần là vì vết thương nhưng quan trọng nhất là bị chuyện vừa rồi làm cho kinh sợ. Tiểu Hồng vì sao lại là hầu nữ thân cận của hoàng tẩu? Không phải nàng là kỹ nữ Xuân Mãn lâu hay sao? Bây giờ thì tốt rồi hoàng tẩu không những coi hắn như kẻ thù lại còn mang Tiểu Hồng về Trúc Mai điện. Lại thêm hoàng huynh và hai vị vương gia này đang xem hắn như kẻ thù truyền kiếp nữa.

- Hoàng huynh, mọi chuyện thần đệ sẽ giải quyết hết thảy, mong người an tâm.

Hắn nên tức giận hay thương hại vị hiền đệ này đây? Nếu có thể an tâm hắn có cần mang bộ dạng như vậy không, nương tử của hắn tính tình như

thế nào Tam đệ còn chưa biết rõ nên mới dám nói như vậy, chỉ e rằng giờ phút này ở Trúc Mai điện nàng đang lên kế hoạch chinh Tam đệ thâm, lúc đó hẳn muốn ngăn cản cũng không được.

- Nhiếp chính vương, lần này hoàng hậu thực sự đã nổi giận, người nên kể rõ mọi chuyện cho hoàng thượng nghe, như vậy mới có thể tìm ra cách giải quyết. Chẳng phải người còn muốn Tiểu Hồng cô nương làm Nhiếp chính vương phi hay sao.

Trương Phi và Triệu Tấn khuyên ngăn hết lời, cuối cùng Phong Mặc Vũ mới chịu kể lại tất cả. Nghe xong ai cũng đen mặt, trong lòng thầm nghĩ đến thảm cảnh sau này. Mọi chuyện thực quá mức phức tạp rồi, Tiểu Hồng cô nương bị đối xử như vậy không hận chết Nhiếp chính vương mới là chuyện lạ.

Còn chưa kịp hoàn hồn thì từ bên ngoài giọng nói eo éo của Tần công công đã vang lên. Những người ở bên trong vừa nghe thấy tin hoàng hậu nương nương đến thì sắc mặt sớm đã tái đi vài phần, khẽ lấy vạt áo lau đi lớp mồ đang hôi rịn trên trán.

Đến thật rồi, hoàng hậu hành động còn nhanh hơn họ tưởng. Lời của Tần công công vừa dứt thì bóng dáng người đã hiện rõ ràng ngay trước mặt, đây có nên coi là đánh nhanh thắng nhanh không? Trương Phi và Triệu Tấn chỉ dám he hé mắt nhìn lên, khẽ quan sát sắc mặt nàng, nhìn sơ qua thì không có vẻ gì là tức giận nhưng chính cái vô sự ấy lại khiến họ đề cao cảnh giác.

- Đông đủ vậy sao? Ta không nghĩ mới trúng một nhát kiếm đã có kẻ phải nằm liệt giường rồi.

Hắn không nghĩ tới nàng lại hành động nhanh lẹ trong đêm như vậy. Hiện tại chỉ có kế hoãn binh là còn hy vọng. Hắn là kẻ xông pha đầu tiên,

cũng là niềm hy vọng duy nhất của mọi người. Hãn vươn tay đón lấy thân thể nàng, ôm chặt thân ảnh nhỏ bé vào trong lòng.

- Nương tử, đã khuya rồi nàng còn chưa nghỉ ngơi sao? Tiểu bảo bảo trong bụng chắc chắn không muốn nàng thức khuya vậy đâu. Mau, ta đưa nàng về Trúc Mai điện nghỉ ngơi.

Nàng còn chưa rõ ý đồ của hãn sao. Muốn nàng mắc mưu ư, đừng có mơ. Tuy nằm trong vòng tay hãn nhưng nàng vẫn không quên liếc nhìn về phía Phong Mặc Vũ đang nằm trên giường. Vừa nhìn thấy hãn cơn tức giận của nàng lại vùng lên khiến nàng không còn ngoan ngoãn để hãn ôm nữa.

- Thiên Kỳ, chàng mau buông thiếp ra, thiếp đến đây không phải để tìm chàng mà là tìm Phong Mặc Vũ.

Trương Phi cúi đầu, Triệu Tấn nhăn mặt, nam nhân kế của hoàng thượng đã thất bại thê thảm. Hoàng thượng đã không thể thì bọn họ cũng chỉ còn nước ngoảnh mặt là ngơ. Hoàng hậu gọi thẳng tên Nhiếp chính vương là một điều báo chẳng lành, trước đây hoàng thượng đã vài lần bị gọi tên đầy đủ như vậy và không lần nào có kết cục tốt đẹp. Nghĩ đến cơn đại hồng thủy sắp ập đến họ không khỏi ảo não. "Nhiếp chính vương, thật tội nghiệp cho ngài nhưng tất cả là do ngài tự chuốc lấy, chúng tôi đã cố gắng hết sức".

Nhận thấy mùi nguy hiểm nồng nặc hãn càng phải tranh thủ tìm cơ hội cứu vãn, hãn hy vọng sau khi nàng biết hết chân tướng sự việc sẽ nương nhẹ tay tha cho Tam đệ một con đường sống.

- Nương tử, tất cả chỉ là hiểu lầm thôi. Là khi đó Tam đệ bị Đinh Hữu Phàm hạ mị dược nên mới mạo phạm Tiểu Hồng.....

Còn chưa đợi hãn nói hết câu nàng đã cao hứng chen ngang, cốt là không để hãn nói hết ý, xem như là cố tình cắt câu lấy nghĩa.

- Ah, nói như vậy nghĩa là Nhiếp chính vương đây là do mị được mới làm điều sằng bậy với Tiểu Hồng sao? Là bốn cung đã hiểu lầm người? Tốt! Tốt! Ta có thể xem đây là lý do để tha cho người nửa cái mạng....

Câu nói vừa dứt cũng là lúc thân ảnh nàng gần kề Phong Mạc Vũ, một viên được màu đen đã được nàng tiện tay đưa vào miệng hắn. Thân thủ của nàng.....ai cũng biết, lại cộng thêm Phong Mạc Vũ đang nằm im trên giường khiến phản xạ chậm đi vài phần, đây có thể xem là thiên không thời, địa không lợi, nhân không hòa rồi.

- Nương tử...nàng đừng quá kích động, tiểu bảo bảo trong bụng đang cần được nghỉ ngơi, nàng....

- Phong Thiên Kỳ, từ bao giờ chàng trở nên nói nhiều như vậy. Ta sẽ không giết hắn đâu!

Câu này của nàng tựa như kim bài miễn tử đảm bảo mạng sống cho Phong Mạc Vũ. Một khi nàng đã nói thì hắn tin nàng không lấy tính mạng của Tam đệ, nhưng không dám chắc nàng sẽ để kẻ thù của mình yên ổn. Hắn không muốn quản nhiều, chỉ cần tính mạng Tam đệ không bị đe dọa thì hắn gỡ bỏ được cục đá trong lòng rồi.

Phong Mạc Vũ đã giao chiến với nàng nên không mấy bất ngờ khi chứng kiến thân thủ của nàng. Trong mắt không hề toát ra một tia sợ hãi, hắn dường như là đại nguyên soái thống lĩnh tam quân sao có thể để những chuyện này làm tâm tư dao động.

- Hoàng tẩu, không biết thần đệ có điểm phúc được người ban tặng thứ gì?

- Không có gì, chỉ là chút được khiến người không thể vận nội công được thôi. Vừa rồi hoàng thượng không phải đã nói người không có lỗi trong chuyện này sao, ta thân là hoàng hậu đương nhiên phải tuân theo ý chỉ rồi. Nhưng biết phải làm sao đây, ta không thể để Tiểu Hồng chịu uất ức vì

vậy ta quyết định sẽ gả muội ấy cho một nam nhân tốt hơn người gấp trăm lần, ta tin với danh phận Tịch Nhan quận chúa Tiểu Hồng sẽ sớm tìm được mối tốt.

Hắn giật giật khóe miệng, nàng là cố tình hiểu sai ý nghĩa câu nói của hắn, cái này gọi là người nói vô tội mà người nghe vô tội. Hắn biết rằng tiểu dạ xoa này sẽ không bao giờ dễ dàng buông tha cho ai đó mà. Nhưng hắn tin nàng nhất định đã có tính toán kỹ, điều hắn cần làm là thuận nước đẩy thuyền mà thôi.

Dược quả nhiên công hiệu mạnh, Phong Mạc Vũ không có cảm giác khác thường tuy nhiên khi vận nội lực lại không thể, bản thân không khác gì một kẻ không có rèn luyện võ công. Hắn không hiểu hoàng tấu có ý đồ gì nhưng sau khi nghe người sẽ gả Tiểu Hồng cho nam nhân khác thì mọi chuyện đã tường tận, là người không muốn hắn phá hỏng hôn sự này. Nhất định không được! hắn tuyệt đối không cho phép chuyện này xảy ra.

- Hoàng hậu nương nương, hoàng thượng đã hứa ban hôn cho bốn vương cùng Tiểu Hồng. Quân vô hí ngôn, hoàng hậu chắc hẳn biết điều này.

Nàng không thay đổi sắc mặt, dường như những điều Phong Mạc Vũ vừa nói ra chỉ giống những thứ bỏ đi không hề có chút uy hiếp nào dù chỉ là một ít. Phải chăng tên Phong Mạc Vũ này đã quá coi thường nàng, hắn không hề biết rằng ngay cả khi hoàng thượng đã hạ chỉ ban hôn thì nàng vẫn có khả năng đổi trắng thay đen.

Nàng quay sang nhìn hắn, nhẹ nhàng nở nụ cười kiều diễm, chỉ có chủ nhân của nụ cười ấy cùng người nhận được nó mới nhận ra những điều ẩn chứa đằng sau ghê gớm đến mức nào. Bất giác hắn cảm thấy toàn thân lạnh toát.

- Thiên Kỳ, quân vô hí ngôn đúng không? Như vậy trước đây chàng hạ chỉ ban hôn Phong Mạc Vũ và Đinh Uyển Uyển phải chăng cũng cần phải

thực hiện.

- Không được! cả đời này bốn vương tuyệt đối không thành thân cùng Đinh Uyển Uyển, người bốn vương muốn lấy chỉ có một mình Tiểu Hồng.

Phong Mạc Vũ bật dậy, ánh mắt ma quỷ phóng thẳng đến người nàng, tưởng chừng chỉ cần một sự kích động nhỏ nữa thôi hẳn sẽ vùng lên như một con ác quỷ điên cuồng, mà cừ địch của ác quỷ ấy chính là nàng. Nàng vờ như không quan tâm đến phản ứng của Phong Mạc Vũ. Dưới ánh đèn sáng lấp lánh trong Thanh Liên điện, nữ tử không quá nổi bật nhưng lại toát ra khí chất kinh người đè bẹp khí thế của tất cả nam tử còn lại.

- Phong Mạc Vũ, ta nói ngươi nhất định phải thú Đinh Uyển Uyển. Đinh bộ thượng thư là người như thế nào ngươi còn chưa rõ, nếu như có được sự trung thành của ông ta thì quyền lực nằm trong tay hoàng thượng sẽ được củng cố. Thân là Nhiếp chính vương ngươi hẳn sẽ hiểu rõ.

Phong Mạc Vũ lạnh mặt, hai tay xiết chặt thành nắm đấm. Hắn nhìn về phía nàng với ánh mắt kinh bỉ. Lúc đầu hẳn còn tưởng hoàng hậu do đích thân hoàng huynh lựa chọn sẽ khác hẳn những nữ nhân tầm thường khác, tuyệt đối không phải dạng tham yêu quyền lực. Thế nhưng hiện tại hẳn biết mình đã nhầm, hoàng hậu so với những nữ nhân lòng dạ thâm hiểm tuyệt đối không có sự khác biệt.

Phong Mạc Vũ lạnh lùng cất giọng, bên trong còn có chút giọng điệu coi thường.

- Hừ, hoàng hậu nường nường. Người nghĩ trước đây bốn vương đã từ hôn một lần thì lần này có lý do gì mà lại không dám. Bốn vương cũng không phải kẻ dễ chịu sự sắp đặt của kẻ như vậy.

Phong Mạc Vũ nói vậy chính là muốn cảnh cáo, cũng là muốn hoàng hậu từ bỏ ý định này đi, thực lực của Nhiếp chính vương không phải nhỏ, hoàng hậu làm như vậy chính là muốn đối đầu trực tiếp với hắn.

Muốn hấn thú Đinh Uyển Uyển sao, đừng có mơ! Đợi sau khi hấn bình phục thì người đầu tiên hấn đối phó chính là hoàng hậu. Bản thân hấn cũng thắc mắc vì sao hoàng huynh cùng Trương Phi và Triệu Tấn lại không hề có ý bất bình hay nghi ngờ gì trước hành động ngông cuồng của hoàng hậu, chẳng lẽ họ đã bị hoàng hậu làm cho thần trí lẫn lộn.

Nàng mới không cần quan tâm sự đe dọa của Phong Mạc Vũ. Bởi vì ngay bây giờ hấn sẽ phải làm theo những gì nàng sắp đặt, người đang làm chủ cuộc chơi là nàng không phải hấn.

- Phong Mạc Vũ, tốt nhất người nên ngoan ngoãn thú Đinh Uyển Uyển, nếu người dám kháng chỉ thì..... ta sẽ không để Tiểu Hồng phải uất ức mang theo một tiểu hài tử bước lên kiệu hoa.

Ý tứ của nàng quá rõ ràng, nếu Phong Mạc Vũ nhất quyết không đồng ý thì nàng sẽ ra tay với tiểu hài tử trong bụng Tiểu Hồng, mà đó lại chính là cốt nhục của Phong Mạc Vũ.

- Hoàng hậu nương nương, người thân là mẫu nghi thiên hạ mà lại bất chấp thủ đoạn để cướp đoạt quyền lực. Phong Thiên quốc sớm muộn gì cũng bị hủy trong tay người! Lại còn nói Tiểu Hồng là hầu nữ thân cận nhất của người, tại sao người lại đối xử với nàng như vậy?

- Ha ha, người không phải nói Tiểu Hồng chỉ là một hầu nữ thôi sao. Như vậy mạng của Tiểu Hồng và cả tiểu hài tử trong bụng muội ấy không thể so sánh được với quyền lực thống trị thiên hạ. Thế nên Phong Mạc Vũ à, ta ngàn vạn lần nhắc nhở người nên bồi dưỡng thân thể thật tốt để thú Nhiếp chính vương phi về phủ.

Nàng không nói thêm điều gì với Phong Mạc Vũ, bởi vì nói thiếu nói thừa không bằng nói đủ. Chính là nói vừa đủ khiến đối phương sợ hãi, hoang mang mà rơi vào kế sách đã hoạch định sẵn. Trời đã khuya, mọi chuyện đã giải quyết ổn, bây giờ nàng thật muốn nằm trên giường ngủ một

giấc dài, như vậy tiểu bảo bối mới khỏe mạnh được. Nàng quay sang phía hắc, dịu dàng vòng tay ôm chặt lấy thắt lưng hắc, giọng điệu mềm mỏng tựa một tiểu bạch thỏ cần người ta ôn nhu che chở.

- Thiên Kỳ à, Tiểu bảo bối buồn ngủ rồi, chàng đưa thiếp cùng bảo bối về Trúc Mai điện nha.

Câu nói của nàng khiến tất cả nhẹ nhõm, cuối cùng hoàng hậu cùng chịu rời khỏi. Tuy rằng không biết sóng gió sau này thế nào nhưng họ đều không quan tâm, chỉ cần hiện tại được ngủ một giấc ngon lành đã là tốt rồi.

.....

Hoàng cung trên dưới bàn tán xôn xao, sáng nay trên đại điện hoàng thượng hạ chiếu chỉ ban hôn Tịch Nhan quận chúa cùng cháu ngoại của Hòa Nam vương gia – Lý Vũ, cùng lúc ban chiếu ban hôn cho Nhiếp chính vương và ái nữ của Đình bộ thượng thư – Đình Uyển Uyển.

Điều kỳ lạ là Lý Vũ phải vào trong cung đón tân nương nhưng hôn lễ vẫn diễn ra ở trong cung, sau đó Lý Vũ sẽ cùng Tịch Nhan quận chúa sống ở trong cung cho đến khi hoàng hậu hạ sinh thái tử. Còn Nhiếp chính vương do thương thể chưa lành nên sẽ đón Nhiếp chính vương phi vào trong cung, cả hai hôn lễ sẽ tiến hành cùng lúc, đích thân hoàng thượng và hoàng hậu sẽ là chủ hôn.

Xem ra hoàng cung sẽ có một ngày hết sức náo nhiệt đây!

Trúc Mai điện.

- Tiểu Hồng, em đừng coi thường Lý Vũ. Tuy hắc ta trước đây bị ngựa đá thương hỏng mất một con mắt nhưng ngoại hình không đến nỗi quá tệ, sau khi em gả cho hắc vẫn sẽ ở trong cung cùng ta, em đừng nên lo lắng bất kỳ điều gì, tất cả ta đã sắp xếp ổn thỏa.

Sợ Tiểu Hồng thay đổi chủ ý nên nàng phải nói trước để chuẩn bị tinh thần. Điều cần thiết nhất bây giờ là Tiểu Hồng của nàng phải trở thành tân nương hạnh phúc nhất. Tiểu Hồng chẳng có phản ứng gì, vẫn một mực im lặng. Đợi đến khi nàng nói lại lần thứ hai cô mới gật đầu đồng ý. Tính là đồng ý nhưng đó chẳng qua chỉ là cái gật đầu miễn cưỡng cho qua chuyện.

Phủ Định bộ thượng thư.

- Cha, thật sự nữ nhi sẽ trở thành Nhiếp chính vương phi sao?

- Ha ha, Uyển nhi ngoan, ta đã bao giờ gạt con chưa.

Xác định lời cha nói là sự thật Định Uyển Uyển ngay lập tức thay đổi sắc mặt. Đương nhiên là rất vui mừng, điều khiến cô ta vui nhất chính là Tiểu Hồng phải gả cho tên Lý Vũ tàn phế đó. Tên này trong kinh thành tiếng đồn không ít, có người nói hắn là kẻ ngu si không có tương lai, hắn ta ham mê cờ bạc, tửu sắc. Mười ngày thì có sáu ngày ở lầu xanh, còn bốn ngày kia ở tại sòng bạc lớn nhất kinh thành. Hơn một năm về trước hắn ta bị một con ngựa điên đứt dây cương đá thương, sau lần đó một mắt của hắn bị đui không còn nhìn thấy gì nữa.

Hừ, con tiện nhân Tiểu Hồng cuối cùng cũng bị báo ứng, để xem sau này cô ta còn dám lấy gì để so sánh với cô!

.....

Hôm nay hoàng cung đặc biệt nhộn nhịp, chuyện vui trăm năm mới có một lần, là song hỷ lâm môn. Tịch Nhan quận chúa gả đi, Nhiếp chính vương thú vương phi về dù là chuyện nào cũng là chuyện đáng để chúc mừng.

Giờ lành đã điểm, Nhiếp chính vương trên đường đón tân nương về hoàng cung, quận phò mã Lý Vũ cũng đã cưỡi ngựa hoa đến của Tử Cấm Thành. Hai cặp đôi tân lang và tân nương đồng lúc tiến về đại điện, dưới sự

làm chủ của hoàng hậu và hoàng thượng họ đã chính thức bái đường thành thân, trở thành phu thê từ nay trở về sau.

- Giờ lành đã đến, xin mời tân lang và tân nương hành lễ. Nhất bái thiên địa. Nhị bái hoàng thượng - hoàng hậu. Phu thê giao bái. Đưa vòng động phòng.

Tuy rằng trong lúc bái đường có kẻ không đành lòng, động tác có phần chậm trễ nhưng khi nghĩ đến một lời uy hiếp kia của nàng thì động tác vẫn miễn cưỡng được thực hiện.

"Phong Mạc Vũ, đời này ta và chàng không có duyên phận. Hy vọng Đình Uyển Uyển có thể thực tâm yêu thương chàng, chăm sóc cho chàng. Chàng yên tâm, ta sẽ chăm sóc thật tốt tiểu bảo bảo".

"Tiểu Hồng, sau khi nội lực hồi phục ta nhất định đến mang nàng trở về. Dù có chuyện gì xảy ra thì nàng cũng chỉ thuộc về một mình ta, biết không".

Từ khi nàng cho Phong Mạc Vũ uống dược khiến hắc mất đi nội lực, suốt ngày đều có người đi theo bên cạnh trông chừng hắc, ép buộc hắc mặc hỷ bào đến Đình phủ rước tân nương. Hắc bây giờ chỉ giống kẻ bình thường, không thể đấu lại hơn chục tên cao thủ tinh nhuệ do nàng phái đến. Vì an nguy của Tiểu Hồng cùng tiểu bảo bảo, hắc không còn sự lựa chọn nào khác là phải cưới Đình Uyển Uyển về.

Bề ngoài Phong Mạc Vũ thuận theo ý chỉ nhưng bên trong lại có tính toán khác. Hắc cưới Đình Uyển Uyển nhưng không có nghĩa cô ta có thể bình an trở thành Nhiếp chính vương phi, mạng của cô ta có thể giữ được sau đêm động phòng hoa chúc không còn chưa ai biết được.

Sau một hồi lòng vòng cuối cùng bà mối cũng dẫn Phong Mạc Vũ đến một căn phòng phía tây điện.

- Nhiếp chính vương, tân nương đang đợi người trong phòng. Hoàng hậu có lời căn dặn, nếu người dám dở trò hay ra tay làm hại tân nương thì người nhất định sẽ hối hận cả đời.

Lời nhả nhủ của bà mối khiến tâm Phong Mạc Vũ khê động. Hoàng hậu nói như vậy là có ý tứ gì? Phải chăng người đã sớm nhìn ra tâm kế của hã nên mới đe dọa nhằm giữ lại mạng cho Đình Uyên Uyên?

.....

Lý Vũ cũng được đưa đến một căn phòng cách khá xa đại điện, tuy hơi nhỏ nhưng xung quanh được trang trí hết sức sa hoa. Nhìn thấy những thứ lấp lánh quý giá được bày biện bên trong lòng tham của Lý Vũ lại nổi lên. Quả nhiên không hổ danh là Tịch Nhan quận chúa do đích thân hoàng thượng sắc phong, những thứ này đều là cống phẩm của triều đình, nếu mang bán đi thì tiền đánh bạc sau này của hã không thiếu.

Ông trời đối với hã thật tốt, tự nhiên lại mang đến trước mặt hã vị quận chúa bất đắc dĩ này. Với thân phận quận phò mã sau này tiền tài phú quý sợ gì không đến cửa.

- Quận phò mã, hoàng hậu nương nương căn dặn, Tịch Nhan quận chúa tính tình e thẹn chưa bao giờ trải qua chuyện đời, vì vậy sau khi người bước vào đó phải tắt nển, không được nói bất kỳ lời nào với quận chúa cho tới sáng. Người chỉ cần chuyên tâm làm những gì cần làm là được rồi. Nếu như người không tuân theo, ngộ nhờ để quận chúa thẹn quá hóa giận thì dù người có mười cái mạng cũng không đủ để chịu tội.

Tiếng nói của bà mối cắt ngang dòng suy nghĩ tham lam của Lý Vũ. Hã không mấy dễ chịu khi nghe những lời căn dặn này. Tắt nển lại còn không được nói chuyện, không nhìn thấy gì thì làm sao thưởng thức hết hương vị ngọt ngào của mỹ nhân trong lòng. Trên thế gian làm gì có chuyện tốt đến thế, có lẽ Tịch Nhan quận chúa có vấn đề gì đó nên mới hạ mình gả cho

hắn. Dù sao đây cũng không phải vấn đề lớn, tạm thời hắn có thể nhẫn nhịn, chỉ cần sau này tiền tài rộng mở, hắn có thể ăn sung mặc sướng cả đời là được rồi.

.....

KHI HOÀNG HẬU NỔI GIẬN!!!

Từ Dạ
www.dtv-ebook.com

Chương 58: Nhất Tiễn Song Điều

Phong Mạc Vũ đẩy cửa bước vào. Trước mắt hần là phòng hoa chúc được trang hoàng màu đỏ rực rỡ. Hần chẳng thèm liếc nhìn lần thứ hai bởi vì những thứ này thực sự quá chói mắt. Điều khiến hần căm ghét nhất chính là nữ nhân mặc hỷ phục, đầu đội khăn loan đang ngồi trên giường, điệu bộ thẹn thùng hai tay xiết chặt vào chiếc khăn tay mỏng manh. Hần nhếch miệng cười, một nụ cười mang theo ý khinh bỉ nồng đậm.

Muốn diễn kịch cho ai xem, chính là hơn một tháng trước đây cô ta dùng thủ đoạn đê tiện hạ mị được rồi thoát y lỏa lồ trước mặt hần, giờ lại trưng ra điệu bộ này, là muốn câu dẫn hần sao? Nếu không phải biết rõ những chuyện trước đây cô ta từng làm thì thiếu chút nữa hần đã tưởng lầm là thật. Rất tiếc cô ta càng giả tạo bao nhiêu thì hần càng chán ghét bấy nhiêu. Hôm nay cô ta trở thành oan hồn cũng chỉ nên trách bản thân đã tự cho rằng mình quá cho mình thông minh.

Tuy Phong Mạc Vũ không còn nội lực nhưng đối phó với loại nữ nhân này không phải chuyện khó.

Tiểu Hồng được bà mối dẫn vào một căn phòng, nghe nói đó là phòng hoa chúc, bị khăn loan che mặt nên cô chỉ biết đi theo sự dẫn dắt của bà ta. Tất cả giác quan rối bời, vì vậy cô chỉ đủ khả năng nhận định những thứ đơn giản nhất.

- Quận chúa, tân lang cũng sắp đến, mong người đừng quá bận tâm chờ đợi.

Tiểu Hồng không khỏi lo lắng khi nghĩ đến mọi chuyện sắp xảy ra. Có lẽ tân nương nào khi ngồi trong phòng hoa chúc cũng sẽ có cảm giác thẹn

thùng, lại có chút đợi chờ, nhưng với cô lại không đúng. Cô đồng ý gả đi là có lý do, hơn nữa tên Lý Vũ gì đó với cô không quen biết, tuyệt đối sẽ không để hắn động vào người mình. Hy vọng hắn không đến hoặc say rượu rồi đâm đầu vào bụi chết đi cũng được.

Trước khi rời đi bà mối còn nhìn Tiểu Hồng với ánh mắt quỷ dị, trong đó có tia toan tính. Dưới lớp khăn loan Tiểu Hồng chắc chắn không nhìn ra ánh mắt ấy, nhưng vẫn cảm giác hình như có gì đó không ổn, tuy rằng không biết bất ổn ở chỗ nào.

Quả nhiên như lời bà mối nói, chưa đầy nửa canh giờ cửa phòng đã bị người ta mở tung. Tâm trí Tiểu Hồng bắt đầu lộn xộn bởi sự xuất hiện của một người không quen không biết nhưng sau đêm nay cô sẽ phải gọi hắn là phu quân. Hắn sẽ không làm gì cô chứ? Nếu như cô chống cự mà hắn vẫn nổi tính háo sắc thì biết phải làm sao, võ công của cô quá kém cỏi nếu xuất thủ chắc chỉ làm trò cười.

"Xin Lý công tử dừng bước nếu không...."

Tiểu Hồng định cất tiếng cảnh cáo tên Lý Vũ đó nhưng chợt phát hiện bản thân căn bản không thể mở lời, ngay cả cử động cũng không được. Vừa rồi cũng nhận thấy bản thân mơ hồ bất động nhưng nghĩ đó là vì căng thẳng quá mức nên chưa phát hiện, bây giờ thì thảm rồi hắn ta đã vào phòng, cô lại mới phát hiện mình bị điểm huyết không thể kháng cự hay làm bất cứ điều gì, như vậy chẳng phải để mặc hắn ta muốn làm gì thì làm sao.

Tiểu Hồng cố gắng vùng mình cử động nhưng bất lực, điều đó khiến cô cơ hồ càng sợ hãi. Nước mắt sớm đã theo khóe mi trôi dạt xuống má, giây phút này người đầu tiên cô nghĩ đến chính là Phong Mặc Vũ nhưng cuối cùng vẫn là vô vọng. Hắn căn bản không có tình ý với cô, hơn nữa hôm nay cũng là đại hỷ của hắn, có lẽ giờ này đang ôm ấp giai nhân trong lòng làm gì có thời gian đến cứu cô.

Tâm trí vốn đã lâm vào khủng hoảng nhưng sau khi nghe giọng nói của một nữ nhân cất lên thì lại càng khủng hoảng hơn. Không phải giọng nói đó quá ghê rợn, hay quá lạ lẫm mà ngược lại, đối với cô hết sức quen thuộc bởi vì đó chính là giọng nói giống y hệt cô.

- Phong Mạc Vũ, chàng đang nghĩ dùng cách thức nào để giết chết ta vậy, dùng một tay bóp chết, hay đã có sẵn ám khí giấu trong người?

Không chỉ có một mình Tiểu Hồng mà Phong Mạc Vũ cũng chấn động. Giọng nói này là của Tiểu Hồng. Hẳn xác định mình không nhầm lẫn, nhưng tại sao chuyện này lại có thể xảy ra, Tiểu Hồng hôm nay đích thực báii đường thành thân với Lý Vũ sao có thể ở trong phòng hoa chúc đợi hân. Bất luận chuyện gì đang xảy ra hẳn đều bỏ mặc, hẳn chỉ biết Tiểu Hồng đang ở trước mặt hẳn chứ không phải ở cùng tên Lý Vũ kia.

- Tiểu Hồng, là nàng thật sao? Nàng là tân nương của Phong Mạc Vũ ta sao?

Giọng nói của hẳn lẫn kích động, không, phải nói là xúc động mới đúng. Hẳn giật mình buông cây trâm tẩm độc trong tay xuống nền đất, lại còn sợ hãi xa lánh chúng. Xuýt chút nữa hẳn đã dùng những cây trâm này để ra tay với Tiểu Hồng, thật may Tiểu Hồng lên tiếng kịp lúc nếu không...hẳn cũng không biết lúc đó hẳn sẽ ra sao nữa. Hoàng hậu từng nhắc nhở phải chăng là có ý này?

Là có chuyện gì? Tiểu Hồng không thể cử động, không thể lên tiếng, vậy nên sự tình đang diễn ra thực quá mức tưởng tượng. Đêm động phòng hoa chúc của cô mà cô thì bị kẻ khác điểm huyết, chỉ có thể bất động ngồi nghe mà không thể làm gì khác. Một kẻ giả danh tân nương lại có giọng nói giống y hệt cô còn kẻ kia là Phong Mạc Vũ – người đứng ra phải đang động phòng cùng Đinh Uyển Uyển. Cảm giác bất lực thật khó chịu!

- Tiểu Hồng, trước đây là ta không đúng, đã đối xử không tốt với nàng, nhưng ta hứa về sau sẽ không như vậy nữa. Ta sẽ chăm sóc thật tốt cho nàng cùng tiểu bảo bảo, ta.....

- Nó không phải con của chàng!

Giọng nói nữ tử vang lên lạnh băng khiến nhiệt độ trong phòng vốn đã lạnh nay còn lạnh hơn. Sắc mặt Phong Mạc Vũ khẽ biến nhưng sớm lấy lại vẻ ban đầu.

- Tiểu Hồng, ta biết đó chính là hài tử của ta. Nàng chưa tha thứ cho ta nên mới nói như vậy đúng không?

- Không, ta nói sự thật. Khoảng thời gian khi hoàng hậu xuất cung ta bị đám người Xuân Mãn lâu bắt về làm kỹ nữ. Ta đã nằm dưới thân rất nhiều nam nhân và đứa con này chính là nghiệt chủng của một trong những kẻ đó. Phong Mạc Vũ, ta chính là loại nữ nhân ti tiện như vậy, bây giờ người hối hận vẫn còn kịp, Đinh Uyển Uyển đang chờ người.

Trái tim Tiểu Hồng run rẩy bất an. Những điều cô ta nói hoàn toàn đều là bịa đặt. Phong Mạc Vũ là nam nhân đầu tiên của cô, và cả đời cô chỉ có mình hắn, tiểu bảo bảo cũng là con ruột của hắn. Rốt cuộc cô ta là ai? Vì sao lại làm như vậy, Phong Mạc Vũ liệu có tin lời bịa đặt này, liệu có trở về tìm Đinh Uyển Uyển?

Đích thực cô rất lo lắng và sợ hãi, nếu Phong Mạc Vũ vì những lời này mà rời đi thì cả đời này cô sẽ không bao giờ tha thứ cho hắn. Cô sẽ bỏ đến một nơi thật xa, nơi không có hoàng cung, không có Phong Mạc Vũ, sẽ chỉ có mình cô và tiểu bảo bảo sống cùng nhau.

Phong Mạc Vũ đứng im bất động, con người sâu hun hút nhìn về nữ nhân mặc hỷ phục ngồi trên giường. Hiện tại tâm trí hắn trống rỗng, những lời Tiểu Hồng vừa nói giống như một đòn phủ đầu gây ra vết thương trí mạng. Hắn không muốn cô cùng nam nhân khác, không muốn cô mang

trong người đứa con của nam nhân khác nhưng lại càng không thể để cô rời đi. Hãn yêu cô, vì vậy hãn sẽ tập yêu những thứ thuộc về cô bao gồm cả đứa con trong bụng và quá khứ đen tối của cô.

- Tiểu Hồng, hãy quên tất cả và làm lại từ đầu. Tiểu hài tử là con của nàng vì vậy nó cũng sẽ là con ta – thế tử của Nhiếp chính vương. Ta thực sự rất yêu nàng biết không.

Phong Mặc Vũ thừa nhận hãn đã thua dưới ta nữ nhân này rồi, hơn nữa là thua rất thảm hại.

Nữ tử rất kích động, chủ động đứng dậy bước về phía Phong Mặc Vũ nhưng chưa kịp động vào người hãn đã bị hãn vung tay giữ chặt.

- Người không phải Tiểu Hồng. Nói! Người là ai?

Nữ tử dừng cước bộ giữ im lặng một lúc, bàn tay đưa lên nhẹ kéo khăn loan ra khỏi đầu mình. Dường như cô ta không sợ bị Phong Mặc Vũ phát giác, cũng không sợ bị người khác nhìn thấy dung mạo thật của mình.

- Ai da, Nhiếp chính vương, người nên thương hoa tiếc ngọc chút nha, người ta dù gì cũng là dạng liễu yếu đào tơ, người không cần phải nắm tay ta chặt như vậy chứ.

Phong Mặc Vũ chán ghét buông tay. Loại nữ nhân éo lá này động vào chỉ khiến hãn bẩn tay.

- Tiểu Hồng đâu? Người đã là gì nàng rồi?

- Chàng cần gì phải lo lắng, Tiểu Hồng rất an toàn. Chàng xem ta so với Tiểu Hồng cái gì cũng hơn, đêm nay ta sẽ thay Tiểu Hồng động phòng cùng chàng có được không?

Phong Mạc Vũ không đè nén được cơn tức giận, trực tiếp đưa tay định điểm huyệt cô ta nhưng cô ta lại rất nhanh tránh được, ánh mắt lại còn toát lên ý trêu đùa.

- Nhiếp chính vương, người đã mất hết nội lực sao có thể là đối thủ của ta chứ. Nói cho người biết đối với thân xác người ta nửa điểm hứng thú cũng không có, nhưng với tính mạng của người thì trái ngược.

- Muốn giết ta? đừng vọng tưởng!

Hắn là thống lĩnh tam quân, có tình huống gì chưa trải qua. Nữ nhân này nghĩ lấy mạng hắn dễ như vậy sao. Tuy nội lực không còn nhưng không có nghĩa hắn trở thành phế nhân.

- Ta biết giết người không đơn giản nhưng giết Tiểu Hồng thì dễ như trở bàn tay. Nếu không muốn Tiểu Hồng có chuyện gì thì ngay bây giờ cầm thanh chủ thủ này đâm vào tim của ngài.

Tiểu Hồng muốn lên tiếng ngăn cản Phong Mạc Vũ nhưng không thể. Nước mắt lại một lần nữa rơi đọng đầy khóe mắt. Cô biết Phong Mạc Vũ là thực tâm yêu mình, vì vậy cô không muốn hắn vì cô mà chịu bất kỳ tổn hại gì. "Phong Mạc Vũ, hãy để mặc ta, chàng ngàn vạn lần không được làm theo lời cô ta".

Phong Mạc Vũ ngược lại rất bình tĩnh. Loại uy hiếp này hắn đã từng gặp nhiều, quan trọng là ai nắm được điểm yếu của đối phương thì sẽ thắng.

- Vị cô nương này, cô nghĩ ta sẽ tin những lời cô nương nói sao? Sao ta có thể tin Tiểu Hồng đang nằm trong tay cô, hơn nữa làm sao ta biết được cô nương có giữ lời hứa hay không.

Nữ tử lấy trong người ra một cây trâm bạch ngọc, vừa nhìn thấy nó sắc mặt Phong Mạc Vũ đã có chút biến. Đây chính là cây trâm hắn tặng Tiểu Hồng, vậy sao lại nằm trong tay cô ta? Không lẽ nào....

- Nhiếp chính vương, ắt hẳn người đã rõ hiện tại đích thực Tiểu Hồng đang nằm trong tay ta, nếu người không xuống tay thì ngày mai xác Tiểu Hồng sẽ được treo trước cổng thành.

Phong Mạc Vũ xiết chặt nắm đấm, là hẳn đã liên lụy đến Tiểu Hồng. Hẳn sao có thể đành lòng nhìn Tiểu Hồng bị người ta giết hại, hẳn thân là nam nhi đương nhiên phải thay nữ nhân của mình chịu đựng tất cả đau đớn, vì vậy hẳn bằng lòng.

- Được, ta hy vọng cô nương sẽ giữ lời hứa đảm bảo an toàn cho Tiểu Hồng.

Phong Mạc Vũ nhận chủ thủ trong tay nữ nhân trước mặt. Đây quả nhiên là một thanh chủ thủ bén nhọn, chắc chắn sẽ đâm xuyên tim, và nạn nhân chắc chắn sẽ mất mạng. Hẳn nâng tay hướng chủ thủ về mi tâm xuất thủ, giây phút mũi chủ thủ bén nhọn sắp va chạm vào lớp da thịt thì chủ thủ đột nhiên đổi hướng, nhanh như chớp đặt trên cổ người đối diện.

- Nhiếp chính vương, người đừng làm bừa nếu không Tiểu Hồng sẽ mất mạng.

Bị chủ thủ kề trên cổ nữ nhân vẫn cố gắng duy trì sắc mặt bình tĩnh nhưng Phong Mạc Vũ sớm đã nhìn thấy nét sợ hãi vừa thoáng qua.

- Người nghĩ Nhiếp chính vương thống soái tam quân chỉ là hữu danh vô thực thôi sao. Một kẻ trói gà chưa chặt như người mà dám cả gan uy hiếp bốn vương thì phải biết kết cục sẽ như thế nào. Cho người cơ hội cuối cùng nói Tiểu Hồng ở đâu.

Toàn thân Phong Mạc Vũ tỏa ra sát khí lạnh lẽo, ánh mắt lãnh đạm găm chặt lên người kẻ thù nhất thời khiến cô ta đứng im bất động không dám phản kháng.

Lần này thì thảm rồi, đại tỷ phái cô đến đây để thử lòng Phong Mạc Vũ. Vốn dĩ khi hăn chấp nhận bỏ qua tất cả những điều bịa đặt để đến với Tiểu Hồng thì nhiệm vụ đã hoàn thành thế nhưng cô lại quá kích ngẫm ra trò ép hăn tự sát thế nên mọi chuyện mới thành ra như vậy. Chuyện cô bị một người mất hết nội lực đánh bại mà truyền ra ngoài thì sau này trong Nhật Song hội còn dám nhìn ai nữa chứ. Hic, hôm nay thật là xui xẻo mà...

- Được rồi, được rồi, không muốn chơi với người nữa, bỏ chủ tử xuống ta sẽ mang Tiểu Hồng đến đây.

Thấy Phong Mạc Vũ có vẻ chưa tin tưởng nên Tiểu Đào đành phải lên tiếng tiếp.

(Tiểu Đào là một trong hai người thân cận của lão đại - Hoa ma ma, tài năng nổi trội là cải trang và giả giọng nói. Nếu các bạn còn nhớ thì chương 18 "ký ức đau thương" nhân vật này đã xuất hiện một lần).

- Xin ngài Nhiếp chính vương, nếu ngài không hạ chủ tử xuống thì Tiểu Hồng sẽ phải ngồi đó khóc đến sáng đấy, chắc chắn tiểu nha đầu này từ này đến giờ đã nghe thấy hết mọi chuyện diễn ra rồi.

Phong Mạc Vũ thu chủ tử trong tay về, hăn nhìn ra trong mắt vị cô nương này không có giả dối vì vậy liền linh buông tay. Dẫu sao hăn cũng tự tin khả năng của mình thừa sức đối phó cô ta.

Tiểu Đào bước đến đằng sau chiếc màn đỏ rực rỡ, bên trong có một chiếc ghế nhỏ và một nữ nhân mặc hỷ phục đang ngồi trên đó chính là Tiểu Hồng. Được Tiểu Đào giải huyệt Tiểu Hồng vội vàng ngồi dậy, vén khăn loan ra khỏi đầu mình. Động tác của cô rất vội vã bởi vì từ này đến giờ cô chỉ có thể khổ sở ngồi im bất động để mà lắng nghe mọi chuyện.

- Tiểu Đào tỉ tỉ, vì sao tỉ lại ở đây?

Đáp trả lại nghi hoặc của Tiểu Hồng là một nụ cười bí hiểm. Tiểu Đào lắc đầu thờ dài, vị tiểu muội này đến bao giờ mới hết ngốc nghếch đây, chẳng lẽ từ nay đến giờ mọi thứ vẫn chưa đủ rõ ràng hay sao.

- Tiểu Hồng ngốc, muội không rõ hay sao còn hỏi, là ta đến giúp muội nhìn rõ nam nhân này.

Tiểu Đào dẫn Tiểu Hồng đến trước mặt Phong Mạc Vũ. Chẳng hiểu sao vừa nhìn thấy hắc Tiểu Hồng lại khóc nức nở, chủ động chạy đến ôm chặt hắc.

- Hu hu, Phong Mạc Vũ....

Cô chẳng biết nói gì hơn chỉ có thể gọi tên hắc trong tiếng nghẹn ngào, mà Phong Mạc Vũ cũng lẳng lặng để Tiểu Hồng ôm, mặc cho nước mắt cô thấm đẫm hết hỷ bào của hắc. Hắc đưa tay vuốt nhẹ mái tóc cô rồi nhẹ nhàng vòng hai tay ôm chặt giai nhân bé nhỏ vào lòng.

- Được rồi! hai người còn nhiều thời gian, đừng có làm như thế trước mặt ta chứ, ta vẫn còn trong trắng lắm. Tiểu Hồng, có thích món quà đêm tân hôn của ta không, nếu muốn cảm ơn thì sau này phải cho ta là mẫu thân nuôi của tiểu hài tử này nghe chưa.

Nói xong Tiểu Đào nhanh chóng rời khỏi phòng, nếu còn ở lâu thêm chút nữa chắc là bị nước mắt của Tiểu Hồng dìm chết đuối mất. Hơn nữa phải nhân cơ hội Phong Mạc Vũ chưa chú ý đến mà rời khỏi, nếu hắc tự dưng nổi ý muốn trừng phạt thì cô có mười cái mạng cũng không thoát được.

Trong phòng hoa chúc, nữ tử vùi sâu vào ngực nam nhân khóc nức nở, mãi đến khi nước mắt cạn hết mới chịu ngừng.

- Được rồi Tiểu Hồng, nếu nàng còn khóc nữa thì đêm nay ta và nàng sẽ động phòng hoa chúc thế nào đây?

Câu nói của Phong Mạc Vũ kéo ý trí Tiểu Hồng quay trở về. Nhìn lại mảnh ướm dằm trên ngực hằn Tiểu Hồng không khỏi áy náy. Nhưng mà tên nam nhân này vẫn còn hứng thú động phòng hoa chúc sao, nói thật từ này đến giờ cô đã thấm mệt rồi, giờ chỉ muốn ngủ một giấc tới sáng.

- Phong Mạc Vũ, hình như thiếp không phải tân nương của chàng, Đinh Uyển Uyển mới đúng.

Phong Mạc Vũ dừng động tác ôn nhu, tay gõ nhẹ lên đầu Tiểu Hồng một cái. Nữ nhân ngu ngốc này sao lại chậm hiểu như vậy. Hẳn hiện tại đã hiểu rõ tâm ý của hoàng hậu nương nương, vậy mà trước đây hẳn đã từng ngu muội xem người là kẻ thù, đợi đến sáng mai hẳn nhất định đích thân thỉnh tội với người. Còn về chuyện nữ nhân này không hiểu thì thôi, hẳn cũng lười giải thích.

- Tiểu Hồng, tâm ý của ta nàng còn chưa hiểu rõ hay sao. Nàng thực sự muốn ta về với Đinh Uyển Uyển?

Nhìn thấy gương mặt nghiêm nghị của Phong Mạc Vũ, Tiểu Hồng biết vừa rồi mình đã nói sai. Mặc kệ mọi chuyện là như thế nào cô cũng không muốn phải xa Phong Mạc Vũ lần nữa. Đôi tay nhỏ bé tăng thêm lực đạo ôm chặt eo Phong Mạc Vũ, gương mặt cô đỏ ửng, ái ngại vùi sâu vào ngực hằn.

- Phong Mạc Vũ, thiếp thực sự không muốn chàng thú Đinh Uyển Uyển, lại càng không muốn gả cho Lý Vũ. Còn một điều thiếp muốn nói với chàng, chàng là nam nhân đầu tiên và cũng là nam nhân cuối cùng của thiếp, cả đời này thiếp chỉ là nữ nhân của chàng, tiểu hài tử trong bụng đích thực là con của chàng.

Phong Mạc Vũ cố nén vui mừng, duy trì sắc mặt bình thản, nhìn thẳng vào nữ tử trước mặt nói những từ hết sức bình thản.

- Tiểu Hồng, hình như đã đến canh ba, nếu nàng còn nói nhiều thì chúng ta sẽ không kịp động phòng hoa chúc, như vậy tân lang như ta đã mất đi

quyền lợi rồi.

Tiểu Hồng trừng mắt nhìn hấn. Nam nhân vô sỉ mới có thể nói những từ vô sỉ hơn nữa hiện tại cô rất mệt chỉ muốn nhắm mắt ngủ đến tận sáng.

- Phong Mạc Vũ, thiếp rất mệt, thiếp muốn ngủ.

Phong Mạc Vũ mặc kệ lời nói của Tiểu Hồng, tay chân hấn bắt đầu luật động công thành chiếm đất.

- Tiểu Hồng, sau này chỉ được phép gọi ta là Mạc Vũ, nếu còn gọi là Phong Mạc Vũ thì ta sẽ phạt nàng thật nặng. Nếu nàng mệt thì cứ ngủ, còn ta vẫn sẽ làm việc mình cần làm, chúng ta việc ai nấy làm nhé.

Tấm rèm đỏ rực rỡ buông xuống, trong rèm.....

(Nói thực ta trong sáng lắm, chẳng biết bên trong hai anh chị làm gì đâu 0_0, ai muốn nghĩ gì thì nghĩ nhé!)

.....

Lý Vũ không do dự bước vào trong phòng, thứ khiến hấn ta quyến luyến nhất chính là tân nương mặc hỷ phục quyến rũ, ánh mắt sáng rực gắn chặt vào nơi gợi cảm, hấn đang cố tưởng tượng dưới bộ hỷ phục đó là bộ dáng mê người như thế nào. Nữ nhân từng dưới thân hấn trước đây hấn cũng không nhớ hết nhưng tuyệt nhiên chưa có người nào có đủ bản lĩnh mê hoặc hấn. Thật không ngờ Tịch Nhan quận chúa này so với cực phẩm còn hơn.

Thú tính của hấn nhanh chóng được khơi dậy, ánh mắt dâm đãng khiến hấn hiện rõ nguyên hình của một con quỷ háo sắc đói khát, tuy nhiên hấn vẫn không quên thôi tắt nển như lời bà mỗi căn dặn. Không nhìn thấy giai nhân quả thực đáng tiếc nhưng hiện tại dục vọng của hấn đã bức bách đến không chịu nổi, không cần quản nhiều như vậy làm gì.

Sự nhanh chóng của tên nam nhân trước mặt khiến Đinh Uyển Uyển có chút bối rối, từ bao giờ Phong Mạc Vũ lại nhiệt tình như vậy, có phải chẳng hẳn đã thay đổi tâm ý một lòng một dạ với cô. Dù gì đây cũng là lần đầu tiên, lại là đêm tân hôn, thời gian còn dài cô cũng không muốn bỏ qua bất cứ nghi thức gì. Rượu giao bôi chưa uống, phu quân còn chưa nói lời yêu thương vậy mà đã không chịu nổi rồi... Mặc dù bản thân cũng rất muốn nhưng Đinh Uyển Uyển vẫn cố gắng tỏ ra chút e thẹn ngượng ngùng.

- Vũ, chàng nóng vội vậy sao. Dù gì người ta cũng là người của chàng, chàng và thiếp còn chưa uống rượu giao bôi.

Đối với Lý Vũ câu nói vừa rồi của giai nhân giống như cổ vũ hành động lớn mật của mình, gọi hẳn thân mật như vậy lại còn cố tỏ vẻ mình không muốn.

(Các bạn hiểu vì sao ta cho rằng này tên Lý Vũ rồi chứ).

Phản ứng của nữ nhân hẳn sớm đã tường tận, làm sao có thể qua mắt hẳn, nữ nhân này hẳn dám chắc dâm đảng không kém kỹ nữ lầu xanh. Gì mà quận chúa tính tình e thẹn chứ, muốn lừa người sao? Hẳn mặc kệ, không quản cô ta dâm đảng đến mức nào chỉ cần khiến hẳn thỏa mãn là được.

Lý Vũ không có ý định dừng lại nên Đinh Uyển Uyển cũng không cần đè nén dục vọng của mình, cô ta bắt đầu thả lỏng cơ thể thuận theo từng động tác trên đùi của hẳn. Ngày này cô đã mong chờ từ lâu, chỉ không ngờ Phong Mạc Vũ lại dã thú đến vậy khiến cô ta nghi ngờ biểu tình lãnh đạm trước đây của hẳn chỉ là giả vờ.

Mặt trời đã lên cao, Đinh Uyển Uyển còn đang say đắm trong giấc mộng ngọt ngào, thậm chí sau khi thiếp đi trên môi cô ta vẫn còn đọng một nụ cười thỏa mãn. Lý Vũ sức lực vốn dồi dào lại có kinh nghiệm từng trải, đối với hẳn một đêm qua chẳng hao phí một nửa tinh lực vì vậy trong khi Đinh Uyển Uyển còn say giấc nồng thì hẳn đã tỉnh dậy.

Giai nhân diễm lệ trên người không mảnh vải che thân lại còn ôm sát hăn mà ngủ, làn da vì kích tình mà ửng hồng càng làm tôn lên ý mê người. Ánh mắt thèm thuồng dâm đẳng của Lý Vũ lại tiếp tục lần mò theo những đường cong quyến rũ chết người. Đêm qua vật nhỏ nhiệt tình này thật khiến hăn hài lòng, so với kỹ nữ lâu xanh nhất định hơn một bậc, đang bày ra tư thế này không phải muốn câu dẫn hăn sao.

Bị những động tác của Lý Vũ quấy rầy nhưng Đinh Uyển Uyển vẫn lười nhác mở mắt.

- Vũ, chàng đừng làm loạn, người ta thực sự rất mệt.

Lý Vũ mỉm cười nhìn giai nhân trong lòng, đáng tiếc từ trước đến nay hăn chưa bao giờ quan tâm đến lời van xin của nữ nhân. Một nửa tinh lực còn chưa phát tiết hết hăn sao có thể cầm lòng.

- Quận chúa, nàng mệt nhưng ta thực sự không mệt.

Dù sao cũng đã đến sáng, hăn hoàn toàn có thể cất giọng nói của mình, căn bản hoàng hậu chỉ muốn hăn im lặng trong đêm động phòng hoa chúc thôi. Thế nhưng câu nói này của hăn khi lọt vào tai Đinh Uyển Uyển lại là một lưỡi dao trí mạng.

Đinh Uyển Uyển không dám mở mắt, sợ rằng điều mình đang lo sợ chính là thật. Giọng nói này quá lạ lắm làm sao có thể là của Phong Mạc Vũ. Hơn nữa hăn chính là vừa gọi cô là quận chúa, không lẽ....

- Quận chúa, ta chính là quận phò mã phu quân của nàng, ngoan hãy mở mắt ra nhìn ta đi, sau đó ta sẽ hết mực yêu thương nàng.

Giọng nói bởi vì dục vọng mà khàn khàn phả vào mặt Đinh Uyển Uyển, điều đó khiến cô ghê tởm. Đinh Uyển Uyển mở mắt tát cho hăn một bạt tai sau đó giành lấy chăn cuộn lấy thân thể mình. Tên khốn khiếp này tại sao lại ở đây, Phong Mạc Vũ đâu, vì sao người đêm qua không phải chàng.

Tâm tình Đinh Uyển Uyển vô cùng kích động, nghĩ đến những ngọt ngào đêm qua đều do gã phế vật này ban tặng khiến bản thân cô trở nên dơ bẩn.

- Phế vật, bỏ đôi bàn tay bẩn thỉu của ngươi ra khỏi người ta. Cút!

Lý Vũ chấn động, cô ta dám lớn tiếng chửi hần là phế vật sao, từ khi bị mất đi một mắt hần ghét nhất chính là hai chữ "phế vật" này. Cô ta là Tịch Nhan quận chúa thì đã sao, dù gì cũng là nữ nhân của hần, lại dám ăn gan hùm báo chống đối lại phu quân của mình. Được lắm, nữ nhân này không được dạy bảo sao có thể bước chân vào Lý gia.

Lý Vũ vung tay tát mạnh vào mặt Đinh Uyển Uyển, con người hung ác nhìn chăm chăm vào nữ nhân trước mặt.

- Người dám chửi ta là phế vật, lại dám nói đôi bàn tay ta gở bẩn? Được lắm, hôm nay ta sẽ cho người biết phế vật này trừng trị nữ nhân dâm đang như thế nào.

Hần ta cười, hàm răng vàng ố nhai ken kết tiến dần về phía nữ nhân đang run rẩy, một tay hất mạnh khiến tấm chăn bao bọc toàn thân Đinh Uyển Uyển bay ra ngoài.

- Người làm gì, cút ngay ra ngoài, người tránh xa ta ra!

Đinh Uyển Uyển liều chết giãy giụa cố gắng thoát khỏi tên Lý Vũ kinh tởm thế nhưng thể lực hần ta quá mạnh, cô ta căn bản không phải là đối thủ. Hần ta cuồn dã lao vào như muốn ăn tươi nuốt sống nữ nhân trước mặt, đây chỉ là trừng phạt nhẹ nhàng khi cô ta dám gọi hần là phế vật mà thôi.

Đinh Uyển Uyển không thể cử động, toàn thân bị Lý Vũ khống chế. Giây phút tưởng như không còn hy vọng thì bàn tay cô ta vô tình chạm vào một vật bén nhọn, đó là một thanh chủ thủ. Cô ta không suy nghĩ được

hiều, mặc kệ thanh chủ thủ này do ai để đây, là vô tình hay cố ý, điều cô ta quan tâm chính là tên súc sinh ghê tởm này phải chết.

Lực đạo vung lên không do dự, ánh mắt Đinh Uyển Uyển tràn ngập ý hận thù chết chóc. Lý Vũ không kịp phản kháng nên bị chủ thủ bén nhọn liên tiếp đâm vào ngực, đòn trí mạng chính là nhất đâm xuyên tim. Hắn ta chết không nhắm mắt, khuôn mặt vẫn còn lưu lại dấu vết căm phẫn tội cùng.

.....

Hoàng cung mới trải qua song hỷ lâm môn nay đã chìm trong tư vị chết chóc. Tin đồn nhanh chóng lan truyền khắp kinh thành, không ai là không chấn động, lắc đầu tiếc thương cho những kẻ trong cuộc.

Đêm đại hôn, Nhiếp chính vương vì uống quá say nên đến nhầm thư phòng của hoàng thượng qua đêm tại đó. Quận phò mã và Nhiếp chính vương phi vì có tình ý sâu đậm với nhau từ trước nên đã làm điều sằng bậy ngay trong phòng hoa chúc của Nhiếp chính vương. Vì sợ bị phát hiện nên Nhiếp chính vương phi đã giết người diệt khẩu. Hoàng thượng đã cho điều tra mọi việc và đã xử phạt nghiêm minh.

Nhiếp chính vương phi phạm tội danh thông dâm, coi thường uy nghi hoàng thất, giết người diệt khẩu nên bị tước danh hiệu Nhiếp chính vương phi, Đình gia toàn thể trên dưới phải chịu tội đày ra biên ải, con cháu sau này không được phép trở về kinh thành làm quan.

Quận phò mã bất chấp cung quy thông dâm cùng Nhiếp chính vương phi, coi thường Tịch Nhan quận chúa do đích thân hoàng thượng sắc phong cũng chính là coi thường hoàng thất, khi quân phạm thượng. Quận phò mã Lý Vũ bị tước bỏ danh phận, chu di tam tộc. Nhưng vì Lý Vũ đã bị Nhiếp chính vương phi giết chết, xét về lý không thể không tha, xét về tình có thể

giảm tội. Toàn thể Lý gia cùng Hòa Nam vương bị thu tịch tài sản đầy ra biên ải, con cháu sau này không được phép trở về kinh thành.

.....

Trúc Mai điện.

- Nương tử, nàng quả thực rất cao tay chỉ cần một kế đã khiến Đình gia và Lý gia trở tay không kịp.

Hắn đang ôm nữ nhân trong lòng, cưng chiều như một bảo bối. Kế sách của nàng hẳn đã biết, điều không ngờ nhất là kế sách này lại mang lại hiệu quả lớn đến vậy "nhất tiễn song điêu". Thứ nhất có thể trừng phạt Tam đệ khiến nàng hả giận, thứ hai có thể tiêu diệt cùng lúc Đình gia và Lý gia. Theo nguồn tin từ ám vệ, Đình gia và Lý gia đang có ý định liên thủ cùng nhau thôn tóm quyền lực triều chính.

Nữ nhân trong ngực hắn quá cao tay, dùng chính tham vọng của chúng để tiêu diệt chúng. Đương nhiên nếu Lý Vũ có thể thuận lợi lấy Tịch Nhan quận chúa còn Đình Uyển Uyển có thể trở thành Nhiếp chính vương phi thì quyền lực trong triều chắc chắn hơn phân nửa bị Đình-Lý nắm giữ. Điều khiến họ không thể ngờ tới chính là họ đã tự thua trong tay mình.

- Thiên Kỳ, người ta còn chưa hài lòng, người ta còn muốn chơi tiếp.

Nàng cầm chặt tay hắn áp vào má mình, bàn tay hắn vẫn duy trì cảm giác lạnh băng không đổi. Từ sau khi tỉnh dậy toàn thân hắn đã không thể ấm lên được nữa rồi, nhưng nàng không quan tâm, nàng đã sớm quen với cái cảm giác lạnh lẽo ấy, nàng tình nguyện dùng cả đời mình để nắm lấy tay hắn, truyền hơi ấm từ cơ thể mình sang cho hắn.

Hắn xoa nhẹ lên trán nàng, động tác hết sức nhẹ nhàng và sủng nịnh.

- Nàng vẫn còn muốn chơi sao?

- Đương nhiên rồi, thiếp chưa muốn để Tiểu Thanh, Tiểu Yến và Tiểu Hồng rời khỏi đây. Họ mà rời đi chắc chắn thiếp sẽ chết vì buồn chán.

- Được rồi, nếu nàng không muốn thì vẫn để họ ở đây đi.

Hắn căn bản chỉ cần nàng vui vẻ, còn chuyện của người khác hắn mặc kệ. Có nường tử mà không giữ nổi đó là lỗi của họ, còn nếu để nường tử của mình không vui thì hắn đích thực mang tội rất lớn.

Có rất nhiều lần Trương Phi, Triệu Tấn và Phong Mặc Vũ có ý muốn hắn giúp đỡ để đưa nường tử về phủ. Hắn rất cảm thông, rất muốn giúp đỡ nhưng không muốn đắc tội với lão bà. Chỉ một câu ngắn gọn "Các người có gì không vừa ý thì trực tiếp nói với hoàng hậu" thì ý định mang nường tử của mình trở về liền bị dẹp qua một bên. Chờ đợi còn có cơ hội chứ không may đắc tội với hoàng hậu thì ngay cả cơ hội đợi chờ cũng không còn.

.....

Hai tháng sau.

Thanh Liên điện.

Nhìn ba người trước mặt hắn không dám nghĩ đây từng là những huynh đệ đồng sinh ra tử với mình. Vẻ oai phong hùng dũng sớm đã không còn, thay vào đó là khuôn mặt hốc hác đến tội nghiệp.

- Hoàng huynh, thực sự đệ không thể chờ đợi nữa rồi, bao giờ hoàng tẩu mới có ý cho vương phi của đệ hồi phủ đây?

- Đúng, thần khẩn cầu hoàng thượng chấp thuận cho thần đón Tiểu Thanh về phủ.

- Hoàng thượng, Tiểu Yến và thần đã lâu chưa gặp mặt, mong người suy xét.

Này...hắn đuối lý. Quả thực chia cắt phu thê bọn họ là chuyện không đúng nhưng hắn biết phải làm sao, ý của nàng hắn không có khả năng thay đổi. Hắn đương nhiên hiểu cảm giác của họ, phu thê chia cách, phụ tử chia cắt, chính hắn cũng không thấy thoải mái khi nàng cả ngày đều ở bên cạnh ba nữ nhân kia. Hắn nhiều khi bị nàng gạt sang một bên, đến một chút quan tâm cũng không có. Hắn không đành lòng!

Tần công công đột ngột xuất hiện, điệu bộ vô cùng hốt hoảng, mồ hôi đã sớm rịn đầy trên trán. Nhìn thấy hoàng thượng hai mắt chợt sáng lên tựa như tìm được người có đủ khả năng giải quyết chuyện đang diễn ra.

- Hoàng....hoàng thượng...bên Trúc Mai điện....

- Trúc Mai điện làm sao?

- Là hoàng hậu và ba vị vương phi đang....đang đấu cầu...lão nô lo sợ như vậy sẽ ảnh hưởng không tốt đến thái tử và thế tử vì vậy mới vội vã đến bẩm báo hoàng thượng.

Bốn nam nhân sắc mặt xanh đỏ lẫn lộn, các nàng thật là không biết hay cố tình không biết mình đang mang thai lại còn cố tình vận động mạnh như vậy, lỡ có chuyện xảy ra thì biết làm như thế nào. Dưới sự dẫn đầu của hoàng thượng ba lão công còn lại lấy hết can đảm đến Trúc Mai điện.

Trúc Mai điện.

- Tiểu Thanh, Tiểu Yến. Nếu hai em thua thì tiểu bảo bảo sau khi ra đời phải gả cho bảo bảo của ta hoặc Tiểu Hồng, nếu cùng giới thì sẽ là sư đệ hoặc sư muội.

- Được lắm, đại tì, Tiểu Hồng hai người đừng nóng cuồng. Hai vị mẫu thân này nhất định sẽ không để hài tử phải mất mặt.

Trận chiến kịch liệt bắt đầu, hai bên đều liên thủ tấn công, không bên nào chịu thua bên nào. Nhất định họ phải giành phần thắng để hài tử của mình không bị yếu thế. Bốn nữ nhân liên tục tung người trên không rồi lại hạ xuống làm mọi người xung quanh nhốn nháo.

Bốn nam nhân vừa kịp lúc đến Trúc Mai điện, nhìn thấy khung cảnh hỗn độn trước mắt không cách nào kìm nén cơn tức giận.

- Bốn nàng dừng lại hết cho trẫm. Hoàng Song Nhật Dương, nàng có biết mình đang làm gì không hả?

Lần này hẳn nhất định không nhân nhượng, tất cả đều có giới hạn của nó, mà nàng – Hoàng Song Nhật Dương đã phá vỡ giới hạn đó.

Thảm rồi! Đó là thứ đầu tiên nàng nghĩ đến. Nhìn khuôn mặt hắc đen sì thế kia là biết đại họa sắp đến, nàng biết lúc này tuyệt đối không nên làm tên nam nhân mưa nắng thất thường này nổi giận vì vậy ngoan ngoãn bày ra biểu hiện vô cùng hối lỗi.

- Thiên Kỳ, chàng đừng tức giận, lần sau tuyệt đối không có chuyện này xảy ra nữa....

- Nàng còn dám nghĩ đến lần sau? Ta nói cho nàng biết, lần này ta nhất định trừng phạt nàng thật nặng. Người đâu! Đưa ba vị vương phi hồi phủ.

Phong Mặc Vũ, Trương Phi, Triệu Tấn âm thầm cảm kích hoàng thượng, họ hiểu rõ để có được khí thế bức người giây phút này hoàng thượng sẽ phải trả giá rất đắt về sau. Hoàng thượng quả thương dân như con, dám hy sinh thân mình để tạo cơ hội cho họ đưa lão bà của mình trở về. Sự hy sinh thầm lặng này của người nhất định cả đời này họ sẽ ghi nhớ, còn hiện tại thì.....hoàng thượng, người cố gắng chịu khổ một chút...

.....

KHI HOÀNG HẬU NỔI GIẬN!!!

Từ Dạ
www.dtv-ebook.com

Chương 59: Kiếp Này Ta Đã Bại Thê Thảm Dưới Tay Nàng

Nàng không tin nổi vào tai mình, hôm nay hần lại dám nói với nàng bằng cái giọng đó, nếu không phải bản thân mình vừa nghe thấy thì có lẽ nàng đã quên mất con người đứng trước mặt mình đã từng đáng sợ đến mức nào.

Mặc kệ, nàng không quản nổi mấy chuyện đó, điều quan trọng hiện tại là có kẻ dám mang của người đi. Bọn chúng ăn gan hùm báo mới dám làm chuyện to gan lớn mật như vậy.

Nàng nhắm mắt, hít một hơi sâu. Vừa rồi nàng còn suy nghĩ tới hần đang nổi giận không nên chọc vào thế nhưng mọi chuyện đã đi quá giới hạn rồi, chuyện mang ba người bọn họ đi là không thể. Tâm tình đã ổn định, nàng mở mắt nhìn đám thái giám đang chuẩn bị kiệu đưa ba người họ đi. Tựa tiểu phi tiểu, nàng nhìn họ và giọng điệu hết sức bình thản.

- Muốn đưa người của ta đi?

Đám cung nữ thái giám cúi thấp đầu không dám tự ý hành sự, tốt nhất bản thân nên an phận chờ quyết định cuối cùng. Sống trong cái hoàng cung này đã lâu có chuyện gì mà họ không biết, tuy hoàng thượng đã hạ chỉ nhưng hoàng hậu không tán thành thì mọi sự vẫn chưa chắc chắn.

Hoàng thượng hiếm khi có thái độ dứt khoát như vậy trước mặt hoàng hậu, mà hoàng hậu cũng chẳng kém. Vừa rồi hoàng hậu nói một câu rất ngắn gọn, rất nhẹ nhàng "muốn đưa người của ta đi?", thế nhưng không ai là không hiểu khi hoàng hậu càng dịu dàng thì lại càng đáng sợ. Lần này chỉ hy vọng hoàng hậu và hoàng thượng sớm giải quyết chiến sự để bọn khố rách áo ôm như họ đỡ khổ.

- Nường tử, nàg không nghĩ đến ba người họ đều đã xuất giá tòng phu rồi hay sao. Nàg có nghĩ đến cảm nhận của tam đệ, Trương Phi, Triệu Tấn không? nàg có bao giờ nghĩ rằng Tiểu Hồng, Tiểu Thanh và Tiểu Yến muốn hồi phủ không? Nghe lời ta để họ trở về đi.

Nàng đứng im, không để lộ bất cứ biểu tình gì ra khuôn mặt. Đúng, nàng chưa bao giờ nghĩ đến chuyện đó, chưa bao giờ hỏi họ một câu rằng có muốn ở lại cùng nàng không. Nhìn qua ba khuôn mặt đang cúi gằm nàng nghĩ hẳn đã nói đúng.

- Ba em muốn trở về?

Đáp lại câu hỏi của nàng là sự im lặng. Nàng buồn. Một nỗi buồn ập đến không báo trước, cũng chẳng hiểu rõ nguyên nhân vì sao đến. Bọn họ không muốn ở lại cùng nàng, vậy tại sao không ai lên tiếng? Họ thà chịu uất ức ở Trúc Mai điện cũng không dám mở lời cùng nàng, là do họ sợ nàng sao?

- Ta mệt rồi muốn đi ngủ. Còn ba em có thể trở về rồi, yên tâm ta sẽ không tính kể trả thù đâu....

Nàng xoay người hướng về cửa chính, chẳng muốn quan tâm bọn họ vui mừng đến mức nào khi được nàng buông tha. Chắc hẳn rồi, rời khỏi cái nơi đáng sợ này lại còn kèm theo lời hứa đảm bảo của một kẻ nhỏ nhen ích kỷ hay trả thù riêng như nàng thì có lý do gì mà không vui được cơ chứ.

Một chuyện không quan trọng nhưng sao khiến tâm nàng đau như vậy. Nàng không muốn kẻ khác nhìn thấy nỗi bi thương này. Bọn họ cũng rời đi rồi, cuối cùng cũng chỉ còn lại mình nàng. Có lẽ sống cô đơn quá lâu đã khiến người ta bị ám ảnh bởi nó, chỉ một chút mất mát thôi cũng đủ khiến người ta giật mình lo sợ...sẽ có một ngày ta lại cô đơn...

Bọn họ còn chưa theo kịp những gì đang diễn ra. Vượt quá ngoài sức tưởng tượng của họ rồi, không nghĩ rằng chỉ một câu nói của hoàng thượng

đã có thể đem mọi chuyện hóa giải. Cũng chính vì niềm vui quá lớn nên chẳng ai có thể cảm nhận được chút buồn trong tâm tư của nàng.

- Đa tạ hoàng hậu đã tác thành.

- Đa tạ đại tử.

- Đa tạ tiểu thư.

Nàng nên khóc hay vẫn cố gắng mỉm cười đây. Họ xem việc rời khỏi Trúc Mai điện là đặc ân lớn lao, đến mức tất cả quỳ xuống và đa tạ nàng. Từ "đa tạ" này chính là nhát dao trí mạng phá vỡ hàng phòng ngự cuối cùng của lớp mặt nạ nguy trang, nàng sắp không cầm cự được nữa rồi. Nếu chính nàng đặt vào vị trí của họ có lẽ nàng còn ghét cái thân xác này hơn cả bọn họ.

- Không cần đa tạ, các người mau khởi hành hồi phủ đi.

Nàng không có can đảm quay lại nhìn mọi người, chỉ sợ nàng sẽ không cầm được mà rơi nước mắt. Thanh âm vang lên rất nhẹ, vẫn kịp thốt ra trước khi nơi cổ họng nghèn nghẹn.

Nàng cài chặt cửa, trong phòng chỉ còn lại mình nàng. Nàng vùi mặt vào lớp chăn dày, lúc này những tiếng khóc nức đã không còn bị áp chế nơi cổ họng, nước mắt cứ như vậy tuôn ra thành dòng. Sẽ chỉ khóc thêm một lần này, đến ngày mai nàng sẽ không khóc nữa, chẳng phải trước kia không có họ nàng vẫn sống tốt đấy thôi.

Chẳng biết thời gian trôi qua bao lâu, nàng đã quá mệt mỏi và chìm sâu vào trong giấc ngủ. Trong khi mơ màng trên khóe mắt còn in dấu giọt nước mắt chưa kịp khô. Hắn đưa tay lau khô giọt nước mắt ấy rồi ngắm nhìn nữ nhân đang vui mình trong chăn ngủ, ngoan hiền như một tiểu hài tử.

Hắn biết nàng sẽ đau lòng khi Tiểu Thanh, Tiểu Yến và Tiểu Hồng rời đi nhưng hắn không thể làm khác bởi vì sớm muộn bọn họ cũng phải rời khỏi. Thực ra ngay từ lúc nàng đồng ý cho họ rời khỏi hắn đã nhìn ra tâm tư của nàng, chỉ có điều không muốn làm những người kia phải lo lắng, vì vậy hắn giả vờ như không quan tâm, không biết nàng đang suy nghĩ điều gì.

Quả nhiên sau khi vào phòng nữ tử này ngay lập tức vùi mặt vào chăn mà khóc nức nở, hắn không muốn lộ diện bởi vì chỉ khi ở một mình nàng mới có thể bộc lộ hết nội tâm của mình, gỡ bỏ hết lớp mặt nạ kia để mà khóc nức từng tiếng.

Hắn nằm xuống bên cạnh nàng, vươn tay ôm chặt thân thể bé nhỏ vào lòng mình. Bụng nàng đã được ba tháng, tuy chưa nhìn rõ nhưng hắn có thể cảm nhận được một đứa nhóc đang từng ngày lớn lên trong đó. Hắn thấy bản thân mình quá may mắn, bởi lẽ hắn vẫn có thể tồn tại trên cõi đời mà đang vòng tay ôm nàng cùng con vào lòng. Chỉ cần như vậy thôi cũng đủ xóa hết những đau đớn hắn phải chịu đựng. Mười tám năm không phải quá dài nhưng cũng đủ để hắn trở thành một người cha đúng nghĩa.

Nàng cảm nhận được cánh tay lạnh băng đang vắt qua eo mình. Mùi đàn hương thoang thoảng phả vào mũi thật dễ chịu. Có lẽ chính mùi hương quen thuộc này khiến nàng có thể gác mọi phiền muộn mà ngủ sâu giấc như vậy. Nam nhân này quá đối quan trọng với nàng, nếu một ngày hắn rời khỏi cuộc đời nàng thì nàng sẽ ra sao?

Một câu hỏi bất chợt hiện ra khiến nàng hoang mang. Đúng, nếu như có ngày đó thì sao. Tương lai là một ẩn số mà ông trời lại thích tạo nghiệt duyên. Một người đã giết quá nhiều người, bàn tay nhuốm đẫm máu tươi như nàng liệu sẽ hạnh phúc được bao lâu?

Nàng đưa tay chạm nhẹ vào mặt hắn, ngón tay nhẹ nhàng di chuyển theo từng đường nét, đôi lông mày rậm sắc nét, hàng lông mi dài cong vút, và nàng nhận ra hình như hắn đã già hơn trước. Cả người hắn đều lạnh lẽo

như băng, liệu một chút ấm từ thân thể nàng có thể khiến hân ấm áp hơn một chút không?

- Ừm, nương tử. Ta không phủ nhận mình là ngọc thụ lâm phong nhưng xin nàng đừng nhân cơ hội ta ngủ say mà cướp đi danh tiết của ta.

Bàn tay đang di chuyển trên mặt hân bất động. Đây giống như bắt gian tại trận vậy, tang chứng vật chứng có đủ muốn phỉ sạch tội là chuyện không có khả năng.

- Thiên...Thiên Kỳ, thiệp..... Sao chàng lại vào đây!!!

Tính âm ừ cho qua chuyện nhưng có vẻ không được, thế nên đành then quá hóa giận tặng cho hân một tiếng quát xanh rờn. Hân không những không để tâm mà còn cố ý cười lớn để nàng nghe được, này là có ý bức nàng đến đường cùng đây mà.

- Chàng cười cái gì, thiệp hỏi sao chàng lại ở đây?

Hân cười, đây đích thực là nương tử của hân rồi, nắng mưa thất thường thích nhất là nói lảng sang chuyện khác, đem tất cả tội lỗi bỏ vào tay người.

- Nương tử, đương nhiên ta vào từ cửa.

- Chàng nói dối, thiệp nhớ mình đã cài cửa rất chắc chắn.

- Nhưng cửa sổ nàng không cài.

Lỗi cuối cùng thuộc về cái cửa sổ. Đúng, chính là nó không nên sinh ra để hân có đường đột nhập vào phòng. Hân nói vào qua cửa sổ, vậy hân vào từ lúc nào, tại sao nàng không hay biết?

- Nói, chàng vào đây từ lúc nào?

Hân mỉm cười sủng nịnh, bàn tay gõ nhẹ lên trán nàng.

- Nương tử ngốc, ta vào đây từ khi có một con chuột nhỏ đang cuộn mình trong chăn khóc nức nở sau đó lăn ra ra ngủ say như chết.

Hắn là đang nói nàng sao? Hình tượng con chuột mà hắn cũng có thể mang so sánh với nàng, thật quá mất mặt đi! Từ bao giờ Nhật Song Vương lại bị giáng cấp xuống ngang hàng với một con chuột vậy.

- Hừ! Thiên Kỳ, chàng dám nói thiếp là chuột sao?

- Nương tử, ta có từng nói qua nàng là con chuột sao?

Này...đuối lý!

Nàng im bật, cúi gằm mặt không nói thêm gì với hắn, kiểu như bị ức hiếp mà không thể làm gì khác hơn. Nhìn nàng lúc này so với một tiểu hài tử không hơn không kém, chính là muốn dùng bộ mặt này để đấu lại hắn đây mà.

- Nàng xem, sắp làm mẫu thân rồi còn muốn làm nũng, lỡ sau này con giống nàng cũng muốn làm nũng như vậy thì ta biết phải làm sao?

Cứ tưởng rằng nàng sẽ lại vùng lên phản kháng, sống chết cãi lại nhưng mọi chuyện lại không như vậy. Nàng vẫn cúi mặt im bật không có bất kỳ biểu hiện nào khác. Điều này khiến hắn có chút lo lắng, phải chăng những lời vừa rồi lại khiến nàng suy nghĩ nhiều? Hắn thừa nhận hắn tiếp tục thua dưới tay nữ nhân này rồi, không muốn đấu đá với nàng nữa, dù gì cũng là nam nhân có nhún mình lùi bước chắc cũng không ai quở trách.

Hắn vỗ nhẹ nhẹ vào đầu nàng thanh âm dịu nhẹ và trìu mến.

- Nương tử, là vi phu sai rồi nàng đừng có như vậy với ta có được không. Ta xin lỗi vì đã cho phép Tiểu Thanh, Tiểu Yến và Tiểu Hồng hời phủ, ta biết nàng sẽ rất buồn nhưng ta không thể làm khác, bọn họ không thể cả đời ở trong Trúc Mai điện. Nhưng nàng yên tâm, ta đã thay nàng sắp

xếp tất cả, tuy hồi phủ nhưng hai ngày họ sẽ vào cung thăm nàng một lần. Còn có cả Kim Long và Kim Phụng nữa, ta đã truyền tin gọi họ đến thăm nàng, như vậy nàng sẽ không còn buồn nữa.

Tất cả những điều cần nói hân đã nói xong, hy vọng nàng sẽ không vì chuyện này mà buồn lòng. Hân chờ đợi một sự thay đổi trong biểu tình của nàng, rằng nàng đã hiểu và sẽ không còn giận nữa thế nhưng đáp trả lại vẫn là sự im lặng đáng sợ.

- Nương tử à, vi phu phải làm sao mới khiến nàng hết giận đây? Nàng chửi mắng hay trách phạt gì cũng được, chỉ xin nàng đừng im lặng với ta như vậy.

Nàng vẫn cúi mặt, tuy nhiên không phải là do tức giận như hân nghĩ. Chẳng qua ngày hôm nay hân có nhiều hành động bất chính, muốn âm mưu vùng lên phản kháng, vì vậy nàng phải thử chiêu thức thường ngày mình hay dùng có còn hiệu nghiệm không. Và kết quả thật đáng bất ngờ hân lại một lần nữa lọt bẫy.

Nàng đã thử xong, kết quả cũng nên thông báo cho người bị hại. Nàng ngẩng cao mặt, hai tay vươn lên áp vào hai gò má hân, để cho mặt đối mặt nhìn nhau. Rất nhanh vẻ mặt lãnh đạm lạnh lùng được gỡ xuống, thay vào đó là nụ cười nham hiểm và xảo quyệt, kèm theo cái nháy mắt khiến đối phương hoang mang.

- Phong Thiên Kỳ, chúc mừng chàng đã sa lưới.

.....

Tháng Bảy tiết trời khá oi bức. Ánh nắng chói chang rải đều khắp hoàng cung rộng lớn, mọi người đều muốn thu mình vào một góc trong mái hiên để tránh nóng. Cái oi bức năm nay xem chừng còn khó chịu hơn năm trước, những cây hoa nhỏ mới trồng không còn đủ sức chống chịu bèn héo úa chết dần chết mòn, may ra chỉ có những cây lớn mới sống sót qua mùa hè này.

Trúc Mai điện.

Hôm nay là ngày tụ tập đầy đủ của ba vị vương phi trong tam cung hoàng hậu. Lần cũng thế, mỗi khi có mặt đầy đủ thì không khí Trúc Mai điện vui vẻ hơn hẳn, hôm nay không phải là ngoại lệ.

- Tiểu Yến, bụng muội đã hơi nhô cao rồi đấy, ta nghĩ đây nhất định là một tiểu nam tử khỏe mạnh.

- Đại tỷ, em không thích nam nhi, em thích đứa bé này là nữ nhi hơn. Sau này em sẽ dạy dỗ nó trở thành thiên hạ đệ nhất thần trộm, người kế vị Vương Phi Yến hiện tại.

Oa, đây quả là mẫu thân có lương tâm mà. Thiên hạ có bao nhiêu nghề lại muốn đào tạo con trở thành thần trộm. Xem ra Tiểu Yến này khi nào chưa thể mang hết bảo vật của thiên hạ về nhà thì chưa thể cam lòng.

- Tiểu Thanh, em thì thế nào?

- Đại tỷ, em muốn sinh một nữ nhi, nhưng em sẽ không cho nó học võ công. Em muốn nó cầm kỳ thi họa, nữ công gia chánh phải vẹn toàn.

Nàng gật đầu. Lại thêm một mẫu thân nữa không cam lòng với kiếm khuyết hiện tại của mình. Có lẽ vì bản thân không giỏi mấy thứ đó nên Tiểu Thanh bắt con mình phải học để bù đắp khiếm khuyết vốn có của mẫu thân nó chẳng hạn.

- Tiểu Hồng, đến lượt em.

- Tiểu thư, em không quan trọng nam hay nữ, sau này nó muốn làm gì em đều ủng hộ.

Nàng tiếp tục gật đầu. Lại thêm một mẫu thân không có chủ kiến, mọi người làm gì đều không muốn phản đối. "Tiểu Hồng à Tiểu Hồng, sau này

lỡ hài tử của em tính cách giống như em thì biết phải làm sao?"

- Đại tử, bọn em đều đã nói xong, đến lượt người rồi.

- Đương nhiên đối với ta nam nữ không quan trọng. Nhưng đã là con ta thì sẽ phải văn võ song toàn. Nếu là nữ tử thì ta sẽ chọn cho nó một nam nhân tốt, không quan trọng gia thế, chỉ cần có thể yêu thương nó là tốt rồi. Còn nếu là nam tử thì ta sẽ chọn cho nó một nường tử giỏi giang, có đủ khả năng tự bảo vệ bản thân mình, như vậy sẽ không khiến con ta phải bận tâm lo lắng.

(Ngoài lề: đây chính là bốn nhân vật chính trong phần 2).

Bốn người bốn suy nghĩ riêng, ai cũng có những hoạch định trước cho tương lai của con mình. Thế nhưng có ai biết được tương lai sẽ thay đổi ra sao... là buồn hay vui, là nụ cười hay nước mắt?

Những kẻ không biết nghĩ về tương lai là kẻ thất bại, còn những kẻ luôn chỉ suy nghĩ về tương lai là những kẻ ngu ngốc. Vì vậy nàng sẽ tạm gác lại mọi suy nghĩ, chuyện của tương lai hãy để tương lai tính, nếu cạnh tranh trong lòng sẽ càng thêm mệt mỏi.

- Chúng ta tạm gác lại chuyện này nhé. Các em lâu nay có đến Xuân Mãn lâu không?

- Đại tử, muội sau khi hồi phủ liền không được đi đâu. Tất cả cũng tại tên Triệu Tấn đáng ghét, hắn nghĩ muội sẽ mang con của hắn bỏ trốn hay sao mà sớm ngày cho người đi theo muội. Thật phiền.

- Đúng đúng, Trương Phi cũng không khác gì, suốt ngày kè kè bên cạnh khiến em không thể trốn ra ngoài phủ được.

Cái này là đồng cảnh ngộ. Cũng không thể trách họ, cũng bởi vì nàng và ba nữ tử này trước đây không biết nặng nhẹ, đang mang thai mà mang cầu

ra đầu khiến họ thót tim một lần, sau này liền không tin tưởng luôn đi theo như hình với bóng. Họ sợ rằng ngộ nhỡ nương tử của mình nhất thời hồ đồ lại làm những chuyện nguy hiểm nên mới hành động như vậy.

Nàng cũng đầu khá hơn, hẳn từ sau hôm đó vẫn cho người theo sát nàng. Bình thường trừ những lúc thượng triều ra thì hầu hết thời gian đều ở Trúc Mai điện khiến nàng muốn xuất cung lại càng khó khăn hơn.

- Ta đã có cách lừa đám cung nữ ngoài kia. Bây giờ chúng ta chuẩn bị đến Xuân Mãn lâu thôi.

.....

Thanh Liên điện.

Khi những lão bà đang âm mưu bỏ trốn thì những lão công đang tập trung bàn quốc sự. Thực ra chuyện lần này không quá quan trọng nhưng do có liên quan đến hoàng thân quốc thích nên cần bàn bạc kỹ lưỡng.

Tần công công là người luôn xuất hiện mà không hề báo trước, dựa vào kinh nghiệm những lần trước đây thì một khi Tần công công vội vã như vậy thì chắc chắn chuyện có liên quan đến hoàng hậu.

- Hoàng....hoàng thượng....

Giọng eo éo vốn đã khó nghe cũng bởi vì gấp gáp lại càng khó nghe hơn.

- Tần công công, có chuyện gì mà ông vội vã vậy?

Tần công công nheo nheo lông mày, vẻ mặt khó xử. Chuyện này khó nói, lại còn liên quan trực tiếp đến hoàng hậu và ba vị vương phi. Nói ra sẽ đắc tội với hoàng hậu còn không nói sẽ khi quân phạm thượng. Tại sao số kiếp lão lại đen đủi như vậy chứ.

- Tần công công.

Thôi rồi. "Hoàng thượng đã lên tiếng nghĩa là không muốn lão chậm trễ thêm nữa. Xin hoàng hậu thứ lỗi, là do não không còn lựa chọn nào khác".

- Bẩm...bẩm hoàng thượng. Có hai cung nữ ngự thiện phòng bẩm báo lại lúc họ đi mua đồ trên phố vô tình nhìn thấy hoàng hậu cùng ba vị vương phi bước vào Xuân Mãn lâu.

- Họ chắc chắn không nhầm?

- Bẩm hoàng thượng, lão nô đã đích thân đến Trúc Mai điện kiểm tra, quả thực rất đáng ngờ. Hơn một canh giờ trước hoàng hậu lệnh tất cả cung nữ và thái giám đến ngự hoa viên mang mấy chục chậu hoa cúc về đặt trước cửa, hoàng hậu còn nói không có lệnh của người thì không ai được phép vào bên trong quấy rầy người cùng ba vị vương phi nói chuyện.

Hắn sắc mặt âm trầm khó hiểu. Lại là Xuân Mãn lâu, liệu lần này vẫn là liên quan đến Nhật Song hội và tên Nhật Song Vương đó? tại sao tất cả các nàng đều có liên quan đến Nhật Song Vương. Hắn ta có điểm gì tốt mà khiến các nàng mê muội không chịu tỉnh.

- Hoàng huynh, đệ không thể để yên chuyện này, ngay bây giờ đệ sẽ đem quân san bằng Xuân Mãn lâu!

Hắn không những muốn san bằng Xuân Mãn lâu mà còn muốn băm vằm tên Nhật Song Vương thành trăm mảnh nhưng hiện tại chưa phải lúc. Nhật Song hội chắc chắn hắn sẽ tiêu diệt tuy nhiên không thể để các nàng biết chuyện này có liên quan đến họ. Cách duy nhất là dùng danh nghĩa Phong Long hội hạ thủ.

- Ba người nghe đây, tạm thời hôm nay để yên mọi chuyện...

- Hoàng huynh không được!

- Tam đệ, mọi sự phải giữ bình tĩnh. Nếu không muốn các nàng sau này ghi hận trong lòng thì hãy nghe lời ta. Sau khi các nàng trở về tuyệt đối không ai được tỏ ra thái độ khác thường, cứ xem như hôm nay không có chuyện gì xảy ra. Trương Phi người hãy gửi chiến thư đến Nhật Song Vương, giờ Tý tam khắc ba ngày sau gặp mặt tại chân cầu phía đông ngoại thành.

Lần này hắn đã hạ quyết tâm tiêu diệt Nhật Song hội, giết chết Nhật Song vương. Hắn vẫn có cảm giác mơ hồ rằng nàng và tên Nhật Song Vương có mối quan hệ mật thiết nào đó, chính vì thứ cảm giác mơ hồ không rõ đó khiến hắn không vui. Hắn biết dù hắn có yêu nàng thế nào, tốt với nàng thế nào thì trong trái tim nàng vĩnh viễn vẫn dành một khoảng trống cho Nhật Song Vương.

"Nương tử, xin hãy tha thứ cho ta một lần này thôi, ta thừa nhận mình đã quá ích kỷ, chỉ muốn trái tim nàng có hình bóng của ta mà thôi. Vì vậy nương tử à, Nhật Song Vương hắn phải chết".

Trúc Mai điện.

- Phán rồi phán rồi. Phong Long hội! Hừ! Có phải ta đã quá nhân từ với chúng rồi không. Hôm nay lại dám ngông cuồng gửi chiến thư giao chiến một trận sinh tử. Được lắm Phong Long hội, để xem các người có bản lĩnh bao nhiêu. Truyền lệnh của ta, bày trận sinh tử ở cầu Đông giờ Tý tam khắc ngày mai liệu sống chết với chúng.

- Đại tử, bọn muội muốn đi theo.

- Không được! các em đang mang thai, trận chiến lần này khá nguy hiểm lắm đâu...

Ba nha đầu này chưa gì đã muốn mang con đi đánh trận rồi. Chiến thư gửi cho nàng nên nàng phải trực tiếp ra trận còn ba người họ...ngộ nhỡ có gì nguy hiểm nàng biết ăn nói sao với lão công của họ đây.

- Đại tể, muội hứa chỉ đi theo thôi còn khi giao chiến thực sự bọn muội sẽ rút về nơi ẩn náu, tuyệt không tham gia giao đấu.

Ngoại trừ đồng ý nàng còn biết làm gì. Nàng đang mang thai vẫn ra trận vậy thì lấy đâu ra tư cách khuyên bảo họ ở nhà. Nếu như họ có thể giữ đúng lời hứa thì nàng có thể nhắm mắt cho qua. Tuy nhiên khó khăn hiện tại chính là làm sao để tất cả mọi người có thể lừa được lão công của mình để đến cầu Đông? Một mình nàng may ra còn có thể chứ gánh thêm ba nha đầu này thì khó khăn gia tăng gấp bội.

Làm sao đây?

- Hoàng thượng giá lâm.

Hử? giờ này hân đến đây làm gì, thường ngày nếu như nàng và ba nha đầu tụ tập nói chuyện hân tuyệt đối sẽ không làm phiền, sao hôm nay lại....

- Thiên Kỳ, chàng đến có chuyện gì sao? cả ba người này nữa.

Theo như dặn dò của hoàng thượng bọn họ phải cố gắng diễn thật tốt, để mọi người tin rằng ngày mai có việc đột xuất ngoài kinh thành đích thân hoàng thượng và họ phải đi giải quyết. Mặc dù khi nhìn thấy những nữ tử này vô tình cơn tức giận do tên Nhật Song Vương ấy gây ra lại bùng cháy nhiều hơn nhưng họ phải nhẫn nhịn, phải giấu giếm thật tốt.

- Nương tử, là do họ có chuyện muốn nói với vương phi của mình.

Nàng đưa ánh mắt nghi hoặc về phía họ, ý hỏi họ muốn nói gì.

- Hoàng tấu, ngày mai thần đệ cùng hoàng thượng phải xuất cung giải quyết chính sự, có lẽ mất khoảng hai ngày. Hai ngày này mong hoàng hậu chiếu cố cho Tiểu Hồng ở lại Trúc Mai điện.

- Hoàng hậu, thần và Trương Phi cũng đi theo hộ giá. Vì vậy Tiểu Yến trăm sự nhờ người.

- Tiểu Thanh nhờ người chăm sóc.

Không thể tin nổi trên đời lại có chuyện tốt như vậy. Nàng còn đang bận tính kế làm thế nào để ba nha đầu này trốn được lão công của mình thực không ngờ bọn họ lại tự mình mở đường. Chuyện tốt không biết năm bắt mới là ngu, đương nhiên nàng không có lý do gì từ chối, và việc họ đi đâu làm gì cũng chẳng muốn quản.

- Được được, tất nhiên là được, ta vui mừng còn không kịp nữa là.

Nhìn thấy nàng vui mừng như vậy hăn cũng nhẹ lòng. Khi kế hoạch đã xong xuôi hăn mới phát hiện có một vấn đề rất khó khăn cần giải quyết. Làm sao để trốn nàng rời khỏi cung vào tối ngày mai, làm thế nào để Tam đệ, Trương Phi, Triệu Tấn có thể rời đi mà không để nường tử của mình nghi ngờ. Ngộ nhờ lúc rời đi để họ phát hiện, đến khi tin báo Nhật Song Vương đã chết đến tai họ thì chắc chắn hăn và ba người kia không thoát khỏi nghi ngờ. Lần này thì tốt rồi, vừa có thể giải quyết vấn đề, vừa có thể khiến tâm tình nàng vui vẻ.

Hai bên hai suy nghĩ, nhưng tất cả đều có một điểm chung đó chính là vấn đề của họ đã được giải quyết ổn thỏa. Chỉ một câu có thể hình dung đó chính là "ông trời thật biết trêu người con người".

.....

Cầu Đông ngoại thành.

Hăn, Phong Mặc Vũ, Trương Phi và Triệu Tấn từ sớm đã chuẩn bị phục kích bên này cầu. Kế hoạch đã được lập ra kỹ lưỡng, những vị trí chủ chốt đã cài sẵn người, chỉ cần chờ hiệu lệnh sẽ tấn công.

Cả bốn người đều không tiện ra mặt, toàn thân khoác áo choàng đen đeo mặt nạ sắt đảm bảo không ai có thể nhận ra. Ngay cả vị trí thủ lĩnh Phong Long hội đều do người khác đóng thế. Lần này hành động tuyệt đối không thể lưu lại bất kỳ dấu vết nào.

- Thủ lĩnh, giờ Tý tam khắc đã đến.

- Được, chúng ta sẽ xuất hiện. Nếu Nhật Song Vương hắc có bản lãnh thì cũng sẽ xuất hiện đúng thời gian.

Nàng và "tam Tiểu" đã có mặt, hiện đang núp ở một nơi gần đó quan sát tình hình. Đây là lần đầu tiên Nhật Song Vương trực tiếp gặp lại kẻ khác, để tránh bất trắc nàng sẽ không lộ diện. Lời đồn Nhật Song Vương tuần tú hào hoa được tất cả cô nương trong Xuân Mãn lâu là do nàng tự ý tung ra vì vậy hôm nay sẽ có người thay thế nàng làm Nhật Song Vương giống như lời đồn. Tiểu Đào giỏi nhất là dịch dung và giả giọng nói, quả thực rất phù hợp.

Thời gian đã đến, phía bên kia cầu vẫn áng binh bất động. "Không lẽ chúng chưa lâm trận đã bỏ chạy?". Ý nghĩ này nhanh chóng đã bị phui bỏ, Phong Long hội danh tiếng không phải ít, việc thất hẹn có lẽ không có khả năng. Có thể chúng cũng đang núp đâu đó quan sát.

- Đại tì, họ đã xuất hiện rồi.

Thân thủ nhanh nhẹn, xuất hiện bất ngờ. Dựa theo phương thức xuất hiện có thể đoán đây chắc chắn là võ lâm cao thủ. Xuất hiện đúng giờ lắm, không uổng công nàng hao tâm tổn sức bày binh bố trận tiêu diệt chúng.

- Phong Long hội đã đến chúng ta cũng mau lộ diện thôi.

Cả hai bên đã xuất hiện, thế nhưng chỉ lặng lẽ quan sát đối phương mà không có bất kỳ hành động nào khác. Hai bên đều tỏ ra hết sức thần bí, thông qua lớp mặt nạ không ai có thể nhìn được dung nhan của đối phương.

- Phong Long hội hện ta ra đây không phải chỉ để đứng nhìn các người đấy chứ?

Giọng nam tử cất lên lãnh đạm lạnh băng. Hắn bất giác xiết chặt năm đấm, đây chính là giọng nói của Nhật Song Vương, là người mà nàng sống chết không chịu quên. Qua câu nói vừa rồi cũng đủ thấy hắn ta ngông cuồng đến mức nào. Tuy nhiên giờ vẫn chưa phải thời cơ chín muồi.

- Bản thân biết rõ câu trả lời mà vẫn hỏi. Đó là ngu ngốc!

- Ha ha. Người xem kẻ ngu ngốc là đối thủ mới chính là hạng ngu ngốc.

Mở đầu trận chiến là cuộc đấu võ mồm vũ nhục đối phương nhưng hình như nữ nhân có tài thiên phú bẩm sinh về phương diện này hơn nam nhân thì phải. Kẻ ngoài cuộc sẽ dễ dàng nhận thấy vừa rồi phía Nhật Song hội đã thắng.

"Người quả thật là kẻ giỏi khua môi múa mép, xem ra những nữ nhân trước đây tôn sùng người đều bị cái miệng này lừa gạt. Hừ! Sau khi bắt được người điều đầu tiên ta làm chính là cắt cái lưỡi đó cho cầu ăn".

- Nhật Song vương, ta cho người cơ hộ cuối cùng. Nếu người ngoan ngoãn cắt khỏi Trung nguyên nhường địa bàn cho Phong Long hội thì ta sẽ suy xét chừa cho người một con đường sống.

"Ta khinh, sắp chết đến nơi rồi còn khoa trương". Hôm nay Phong Long hội bị tiêu diệt là do chúng không tự lượng sức mình, tự cho mình hơn người.

- Phong Long hội các người nghĩ mình là ai? Ta nói cho các người biết, hôm nay tuyệt đối không chừa cho bất cứ ai theo Phong Long hội con đường sống sót nào.

Kẻ đóng giả thủ lĩnh Phong Long hội vẫn đang chờ ám hiệu từ hắc. Chỉ cần hắc gật đầu thì ngay lập tức binh lực cài ở các ngả sẽ theo kế hoạch tấn công. Phía bên này Tiểu Đào cũng tương tự chờ đợi lệnh tấn công của nàng, thế nhưng hình như có gì đó không ổn.

Một cảm giác đau đớn từ bụng truyền đến khiến nàng theo phản xạ ôm lấy bụng. Bình thường chút đau đớn này không thể khiến nàng ngồi gục xuống đất nhưng hiện tại trong bụng nàng đang có hài tử, điều đó khiến nàng sợ hãi. Có phải hay không hài tử trong bụng có vấn đề.

Nàng hoang mang ngã xuống đất, cơn đau đớn cơ hồ so với lúc này càng tăng lên. Toàn thân nàng sớm đã ướt đầm mồ hôi, trên cơ thể chỉ còn duy nhất đôi tay còn đủ sức lực ôm chặt bụng mình.

"Không được, con nhất định không được xảy ra chuyện gì. Con nhất định không được bỏ mẫu thân mà đi".

Đó là ý nghĩ cuối cùng hiện lên trong đầu nàng trước khi ngã quy. Trước mắt nàng mọi thứ dần mờ ảo và lặng lẽ chìm vào bóng tối.

- Đại tể, người mau tỉnh lại đi. Người đừng làm em sợ.

- Tiểu thư, người làm sao vậy?

Sự việc diễn ra trong vòng vài cái chớp mắt khiến cục diện trở nên vô cùng hỗn loạn. Hoa ma ma từ trong góc tối phi ra ngoài, nhanh chóng bắt mạch cho nàng. Khuôn mặt bà ta chuyển từ bình tĩnh sang hốt hoảng, biểu hiện của bà ta sớm đã nói lên tình trạng của nàng không phải nhẹ.

- Không hay rồi, mạch tượng hỗn loạn, nếu không mau dùng thuốc thì thai nhi trong bụng sẽ khó bảo toàn. Ở đây ta chỉ có một viên dược giúp ổn định mạch tượng, còn thuốc an thai kia e rằng phải trở về hoàng cung mới có được.

Người bên kia đột ngột ngã xuống không hiểu sao tim hắn lại đau nhói, giống như bị kẻ khác cầm lấy mà bóp nát. Người này là ai? Vì sao khi ngã xuống lại khiến tình hình Nhật Song hội hỗn loạn đến vậy.

Hắn nghe loáng thoáng thấy kẻ khác gọi người này là tiểu thư, lại còn có đại tỉ. Hình như có chút quen thuộc. Chưa đợi hắn nhận ra người đứng bên cạnh hắn – Phong Mặc Vũ đã lên tiếng, mà sau khi nghe xong câu nói này toàn thân hắn hoàn toàn bị kinh động.

- Đó là giọng của Tiểu Hồng, chắc chắn không thể nhầm lẫn được!

Phong Mặc Vũ nhận ra đó là Tiểu Hồng, mà Tiểu Hồng vừa rồi gọi người bị ngã xuống là tiểu thư. Không lẽ...

Hắn bất chấp phía bên kia là địa phận Nhật Song hội, liều mình xông tới phía người mặc áo đen đang nằm nhắm mắt. Hắn không quan tâm đến bản thân có thể bị nguy hiểm, hắn chỉ muốn xác nhận người kia không phải là nàng. Hắn có một dự cảm chẳng lành, hắn ngàn lần hy vọng tam đệ đã nhận sai người, và người nằm kia là người hắn không hề quen biết. Thế nhưng càng tiến lại gần tim hắn càng đau hơn, khuôn mặt nữ tử hiện ra sau khi chiếc mặt nạ được tháo xuống. Đó chính là nàng, là nương tử của hắn.

- Nương tử, nàng mau mở mắt nhìn ta, nàng đừng làm ta sợ...

.....

Trúc Mai điện.

Sau hơn một canh giờ túc trực cuối cùng Lưu thái y cũng có thể thở phào nhẹ nhõm. Vừa rồi tình hình của hoàng hậu vô cùng nguy hiểm, nếu chậm trễ một chút có thể mất đi thai nhi, thậm chí tính mạng cũng khó mà giữ nổi. Cũng may hoàng cung có sẵn vị thuốc an thai do Đông Dương tiến cống, kịp thời cho hoàng hậu uống nên tình trạng đã ổn định trở lại.

- Bẩm hoàng thượng, hoàng hậu và long thai không còn bất cứ nguy hiểm gì, mong người an tâm. Hoàng hậu có lẽ sẽ tỉnh lại ngay thôi.

Tảng đá trong lòng hắc cuối cùng đã gỡ xuống. Giây phút phát hiện hắc y nhân đó chính là nàng tâm trí hắc bỗng dừng sợ hãi, sợ rằng nàng và con sẽ bỏ hắc mà đi để lại một mình hắc bơ vơ trên thế gian này. Sắc mặt nàng nhợt nhạt, đôi mắt nhắm nghiền không chịu mở ra nhìn hắc dù chỉ một chút thôi. Hắc không dám thở mạnh vì hắc sợ nếu thở quá mạnh sẽ thổi luôn sinh mạng mong manh của nàng và con rời đi. Bây giờ thì tốt rồi, nàng và con đã bình an vô sự hắc mới có thể chuyên tâm giải quyết chuyện vừa rồi.

- Lưu thái y, hoàng hậu nên nghỉ ngơi nhiều mới tốt cho sức khỏe, nếu thuốc an thần có thể giúp nàng ngủ một giấc dài đến sáng mai ta nghĩ đối với nàng và thai nhi chỉ có lợi chứ không hại. Người hiểu ý trầm chữ.

Hắc muốn nàng nghỉ ngơi, đơn giản vì không muốn nàng bận tâm lo nghĩ về những chuyện sắp tới đây. Hắc muốn đến thăm vấn ba người kia, vì sao họ lại có mặt ở đó, vì sao họ không quan tâm đến tính mạng bản thân và thai nhi trong bụng mà liều lĩnh đến trợ giúp Nhật Song Vương? Phải chăng trái tim các nàng đều đã dành cho hắc.

Điều hắc thất vọng nhất chính là lúc đó đã để tên Nhật Song Vương chạy thoát. Hắc ta so với một con cầu còn không bằng, lợi dụng các nàng, lừa gạt các nàng và khi gặp nguy hiểm thì để các nàng ở lại để tẩu thoát. Hắc xứng để các nàng hy sinh vậy sao?

Bên ngoài đại sảnh im lặng đáng sợ. Tiểu Hồng, Tiểu Thanh và Tiểu Yến đồng loạt cúi gằm mặt, cố gắng lẩn tránh ánh mắt lạnh băng của lão công đang nhìn mình. Đại tỉ hiện vẫn chưa tỉnh vậy nên cái gì họ cũng không thể nói lại.

- Các nàng còn biết tỏ vẻ hối lỗi sao? Nhật Song Vương rốt cuộc hắc ta có điểm gì tốt mà khiến các nàng ngu muội đi theo! Tiểu Hồng, tam đệ chưa

đủ tốt với người sao? Tiểu Thanh, Tiểu Yến, Trương Phi và Triệu Tấn yêu các người như vậy tại sao các người vẫn một lòng hướng về Nhật Song Vương?

Ai da, thăm rồi thăm rồi. Là mọi người đã hiểu lầm Nhật Song Vương là nam nhân. Cũng tại những tin đồn đại tử tung ra mới dẫn đến hiểu lầm nghiêm trọng đến vậy. Thế nhưng trước đây đại tử đã căn dặn tuyệt đối không thể tiết lộ thân phận của người, nên bây giờ họ chỉ có thể im lặng.

- Các nàng nhất quyết im lặng để bảo vệ Nhật Song Vương phải không? được lắm, Triệu Tấn dẫn một nghìn ngự lâm quân đến san bằng Xuân Mãn lâu cho trẫm.

- Hoàng thượng, tuyệt đối không được làm như vậy!

Ba người im lặng bỗng đồng thanh cất lời. Mà câu nói này cơ hồ càng khiến hãn tức giận hơn. Các nàng vẫn ngu muội không chịu tỉnh ngộ sao?

- Trẫm thực sự không hiểu. Nhật Song Vương một mình bỏ chạy để lại các nàng. Bản chất hãn hạ lưu bỉ ổi đã quá rõ ràng vậy tại sao các nàng vẫn bảo vệ hãn?

- Hoàng...hoàng thượng. Nhật Song Vương rất tốt, tuyệt đối không xấu xa như người nghĩ. Nếu Xuân Mãn lâu có chuyện gì chắc hẳn hoàng hậu sẽ rất đau lòng.

Hãn sắp bị những nữ nhân ngu ngốc này làm cho tức chết rồi. Điều hãn không muốn nghe nhất lúc này đó chính là nàng và Nhật Song Vương có quan hệ thân thiết vậy mà họ lại còn đổ thêm dầu vào lửa nói rằng nàng sẽ vì Xuân Mãn lâu mà đau lòng. Rốt cuộc làm sao để những nữ nhân này tỉnh ngộ đây? Hãn mặc kệ chuyện sau này như thế nào, chỉ biết hiện tại không thể Nhật Song Vương và Xuân Mãn lâu tồn tại thêm một giây phút nào nữa.

- Triệu Tấn, người còn chưa chịu đi hay sao!

Ba người sớm không còn giữ được bình tĩnh. Đại tể sau khi tỉnh dậy nếu biết được Xuân Mãn lâu bị san bằng sẽ đau lòng đến mức nào. Thân là những người đứng đầu Nhật Song hội khi không có đại tể họ phải có trách nhiệm bảo vệ Nhật Song Hội và Xuân Mãn lâu, mà cách duy nhất là nói ra thân phận Nhật Song Vương thực sự.

- Hoàng thượng, cầu xin người đừng làm như vậy. Tiểu Thanh đồng ý nói ra thân phận của Nhật Song Vương chỉ xin người tha cho Nhật Song Hội cùng Xuân Mãn lâu...

Người hăn hận nhất là Nhật Song Vương, chỉ cần giết chết người này hăn có thể nương tay cho những kẻ còn lại. Nhật Song Vương không còn tồn tại thì Nhật Song hội hay Xuân Mãn lâu không còn là mối lo ngại nữa.

- Được, trăm chỉ quan tâm Nhật Song Vương, tất cả những thứ liên quan bao gồm Xuân Mãn lâu sẽ được tha.

- Hoàng thượng, thực ra Nhật Song Vương chính là....là...

- Hoàng hậu.

Nhận thấy Tiểu Thanh ngập ngừng không thể nói ra Tiểu Yến bèn thay cô đáp lời. Chỉ là hoàng thượng dường như không tin tưởng.

- Tiểu Yến, Dương nhi còn đang nghỉ ngơi. Nàng sẽ không kịp tỉnh dậy để cứu các người đâu, mà nếu nàng có tỉnh lại trăm cũng không có ý định nương tay.

- Không phải đâu hoàng thượng, ý Tiểu Yến là hoàng hậu chính là Nhật Song Vương mà Nhật Song Vương cũng chính là hoàng hậu.

Câu trả lời khiến hăn chấn động mạnh. Nàng là Nhật Song Vương? Không được, có thể Tiểu Thanh và Tiểu Yến đang âm mưu lừa gạt hăn hòng giúp Nhật Song Vương trốn thoát. Hăn phải thật tỉnh táo.

- Các nàng nghĩ trăm sẽ tin sao? Nhật Song Vương là nam nhân, Dương nhi làm sao sao có thể là hắc ta.

- Hoàng thượng, Tiểu Hồng có thể làm chứng tiểu thư chính là Nhật Song Vương. Lúc này chẳng qua là Tiểu Đào tỉ tỉ giả giọng nam nhân thay đại tỉ giả làm Nhật Song Vương thôi – sau đó Tiểu Hồng lại vội vàng quay sang phía Phong Mặc Vũ – Mặc Vũ, Tiểu Đào tỉ chính là người giả làm thiếp trong đêm tân hôn, chàng thấy rồi đó tỉ ấy rất giỏi giả giọng người khác.

Đối với Phong Mặc Vũ cái tên Tiểu Đào này có chút ấn tượng, sau khi nghe Tiểu Hồng nhắc đến người mạo danh trong đêm tân hôn khiến Phong Mặc Vũ nhớ lại. Cô ta quả thực giả giọng Tiểu Hồng rất giống, ngay cả hắc cũng không thể nhận ra. Phong Mặc Vũ quay về phía hắc gật đầu xác nhận những điều Tiểu Hồng nói là sự thật.

- Trăm hỏi lần cuối cùng, Dương nhi có thật là Nhật Song Vương?

Cả ba đồng loạt gật đầu xác nhận khiến hắc muốn nghi ngờ cũng không thể.

Kết quả như vậy hắc nên vui hay buồn? Ông trời quả thực biết trêu ngươi lòng người. Hắc căm hận Nhật Song Vương, lên mọi kế hoạch dồn hắc vào chỗ chết. Hắc muốn trái tim nàng không chứa bất cứ thứ gì liên quan đến Nhật Song Vương, không muốn nàng và hắc ta có bất cứ quan hệ gì và giờ kết quả thế nào, nàng lại chính là Nhật Song Vương, là người hắc yêu nhất, là người hắc có thể hy sinh mọi thứ kể cả tính mạng của mình để bảo vệ.

Hoàng Song Nhật Dương, kiếp này Phong Thiên Kỳ ta đã bại thế thảm dưới tay nàng rồi.

.....

KHI HOÀNG HẬU NỔI GIẬN!!!

Từ Dạ
www.dtv-ebook.com

Chương 60: Đại Kết Cục

Nàng im lặng nhắm mắt, khuôn mặt đã hồng trở lại, tuy nhiên chân mày hơi nhíu lại tựa như đang trăn trở điều gì đó. Ngay cả khi trong giấc ngủ nàng vẫn không thể buông bỏ mọi thứ. Hắn nhìn nàng, nhìn thật lâu. Liệu ở nàng còn có bao nhiêu bí mật hắn không biết?

Hắn suy nghĩ về quá khứ, về những chuyện đã qua liên quan đến Nhật Song Vương. Ngộ nhớ khi nàng nói nàng đã là nữ nhân của Nhật Song Vương hắn liền không tha thứ cho nàng hoặc chẳng may lúc ấy hắn không kiềm chế được bản thân mà làm tổn thương nàng thì giờ này nàng và hắn sẽ ra sao? Thì ra những gì trước đây nàng làm đều muốn thử lòng hắn, và hắn chợt hiểu nữ nhân trước mặt chưa bao giờ hoàn toàn tin tưởng hắn.

Nàng đang mơ, một cơn ác mộng kinh hoàng. Nơi nàng lạc bước là một vùng đất u ám và tối tăm, bốn bề tĩnh lặng đến đáng sợ khiến nàng mơ hồ cảm thấy cái thê lương chết chóc. Phía trước nàng là một hắc y nhân, hắn ta quay lưng về phía nàng nên những gì nàng nhìn thấy chỉ vờn vện tấm lưng mờ ảo của hắn.

-Hoàng Song Nhật Dương, cuối cùng đã đến lúc ngươi đến nơi này rồi.

-Ngươi là ai?

Chầm chậm cất lên thanh âm trầm thấp, hắc y nhân vẫn duy trì tư thế quay lưng về phía nàng, hắn ta ngược đầu nhìn lên vầng trăng đang bị quầng mây đen che phủ, vẻ thần bí toát ra khiến người ta vài phần sợ hãi.

-Ha ha, ngươi đừng quan tâm ta là ai, hãy quan tâm đến tất cả những kẻ đã trở thành oan hồn dưới tay ngươi kia.

Những oan hồn dưới tay nàng? Nàng chưa bao giờ nghĩ đến bởi vì trong tiềm thức của nàng tất cả những kẻ đó đều đáng chết. Nhưng tại sao người này lại nói với nàng điều này, hẳn ta muốn gì?

-Mục đích chính là gì? người nói đi!

Hắc y nhân từ từ quay người về phía nàng, khuôn mặt hắn đã bị chiếc mặt nạ cũ kỹ che đi phân nửa. Nàng chỉ kịp nhìn thấy vài sợi tóc bạc lất phất lọt ra khỏi chiếc mũ choàng rộng bị ánh trăng phản chiếu. Toàn thân hắc y nhân tỏa ra hàn khí lạnh lẽo lại có chút quỷ dị thập phần. Không hiểu sao nàng lại có cảm giác bất an.

Nàng nhỏ bé lọt thỏm vào bóng đại thụ, nhỏ nhoi như sắp bị bóng đêm nuốt trọn. Gió lạnh từng hồi thổi qua mang theo tiếng xào xạc của lá khô chân thực đến lạ thường. Tất cả là thực hay chỉ là cơn ác mộng?

Hắc y nhân nhẹ phất nhẹ tay áo, một vệt sáng chói từ bàn tay phát ra lao về bóng đêm sâu thẳm. Sau khi vệt sáng hòa tan vào khoảng không phía trước bỗng dừng nơi đó hiện lên những hình ảnh đối với nàng vô cùng quen thuộc. Là nàng - Hoàng Song Nhật Dương của thế kỷ 21.

Đây là khung cảnh cuộc đổ súng với một bang phái khác hai năm về trước, hàng trăm kẻ tay sai của chúng đều đã bị nàng chính tay giết chết. Phía đông bên cạnh là một bãi tàn cuộc, xác chết ngổn ngang, máu tươi lenh lách nhuộm đỏ một vùng đất lạnh. Cô gái khuôn mặt lạnh băng hướng ánh mắt vô tình về phía những xác chết chưa kịp nguội, dường như đây chưa phải là kết quả cô mong muốn. Điều cô muốn chính là tất cả bang phái này đều phải biến mất hoàn toàn không còn một chút tàn dư nào về sau, chỉ một câu nói ngắn gọn mà lạnh lẽo "Đốt cháy toàn bộ bên cạnh" đã thiêu hủy tất cả.

Tiếp theo là hình ảnh người đàn ông trong căn nhà hoang, hẳn ta đã bị trói chặt vào một chiếc ghế gỗ. Cô gái ngồi đối diện hẳn ta, trên tay cầm

một khẩu súng lục và lau chùi tựa như bảo vật, thỉnh thoảng cô đưa họng súng dí sát vào mi tâm người đàn ông rồi lại thu về lau chùi. Trên trán hắn ta sớm đã rịn một tầng mồ hôi ướt đầm, mỗi khi họng súng hướng về phía mình toàn thân hắn ta lại run rẩy, mồ hôi lớn nhỏ đua nhau nhỏ xuống sàn nhà.

Cô gái di chuyển hướng họng súng về bả vai trái của hắn rồi lạnh lùng bóp cò. Chỉ có duy nhất tiếng la hét của hắn ta vang lên bởi khẩu súng giảm thanh này cơ hồ không thể phát ra tiếng nổ lớn. Khẩu súng lại được thu về và lau chùi, sau một hồi lâu cô gái lại tiếp tục hướng súng vào một vị trí khác. Cứ như thế trên người đàn ông đã có tổng cộng hơn hai mươi viên đạn, mỗi viên đều nhằm vị trí không nguy hiểm mà bắn tới.

Cô gái nở nụ cười thỏa mãn nhìn vũng máu đỏ ngày càng lớn trên mặt sàn, người đàn ông sớm đã rơi vào tình trạng sốc mất máu, hắn ta ra sức thở như một con cá mỳ mắc cạn trên bờ và rồi theo thời gian tử thần đã đến mang hắn ta đi ngay trước mặt cô mà trên mặt cô chẳng hề có chút thương tiếc nào.

Đó là nàng, là Hoàng Song Nhật Dương ngang tàn và sắc đá. Nàng biết bản thân không phải kẻ vô tội nhưng không ngờ khi nhìn lại những gì mình từng làm thì chính bản thân nàng lại thấy kinh sợ. Nàng máu lạnh vô tình, tàn nhẫn, tán tận lương tâm vậy sao?

Nàng sợ hãi lùi về sau vài bước, đến khi toàn thân tựa hắn vào gốc đại thụ phía sau mới có thể bình tâm lại. Hắc y nhân dường như rất hài lòng về thái độ của nàng, hắn ta cười thành tiếng phá tan không gian quỷ dị đang tản mạn xung quanh.

-Có phải hiện tại đang sợ hãi chính mình, cảm thấy đôi bàn tay đầy máu tươi của thật ghê tởm đúng không?

Nàng không dám đáp trả lời của hắn, hay chính xác hơn là hắn nói hoàn toàn đúng. Nàng run run đưa đôi bàn tay mình lên trước mặt, không thể tin nó đã từng đoạt đi tính mạng bao nhiêu người. Ánh sáng nhạt dần qua đôi mắt, nàng cảm giác mọi thứ xung quanh càng ngày càng tối, càng ngày càng lạnh. Nàng muốn cất tiếng nói một điều gì đó để biện minh cho bản thân mình nhưng những tiếng nấc nghèn nghẹn ở cổ họng chưa kịp thoát ra đã bị gió đêm lạnh lẽo nuốt chửng.

Hắc y nhân đã biến mất vào khoảng không sâu thẳm nhưng thanh âm lãnh đạm của hắn vẫn quanh quẩn vọng về, từng câu từng từ hắn nói ra là những mũi dao bén nhọn đâm thẳng vào trái tim nàng.

-Hoàng Song Nhật Dương, thế gian có nhân có quả, người phải trả giá vì tất cả những gì mình gây ra. Ông trời vốn rất công bằng kẻ cướp đi hạnh phúc của người khác suy cho cùng cũng sẽ không được hạnh phúc. Ta sẽ lần lượt mang những người quan trọng nhất của người đi để người phải chịu nỗi đau giày vò bị tội cùng. Ta và người sẽ sớm gặp lại nhau thôi.

Nàng sợ, một nỗi sợ rõ ràng và đang lớn dần trong tâm trí nàng, nó đè nén khiến nàng nghẹt thở. Những người xung quanh nàng có phải là hắn và tiểu hài tử chưa ra đời. Không! nàng không muốn họ có chuyện gì xảy ra, tất cả là do nàng gây ra nên xin ông trời hãy để một mình nàng gánh chịu.

Nàng điên cuồng chạy về phía hắc y nhân vừa biến mất mong sao có thể tìm thấy hắn ta, nàng muốn nói với hắn ta rằng nàng thực sự đã sai, nàng tình nguyện nhận mọi sự trừng phạt, chỉ xin hắn ta đừng làm tổn thương những người quan trọng bên cạnh nàng. Thế nhưng đáp trả lại chỉ có đêm tịch mịch cùng tiếng gió rít điên cuồng từ nơi sâu thẳm ủa về.

Một tiếng sấm rền xuống miền đất trống, một con người nhỏ bé đang lạc lõng giữa chốn hoang vu như nàng lại được tiếng sấm vô tình cứu giúp. Có một thứ gì đó rất khác rất lạ lướt qua khiến nàng ngã xuống, mọi thứ trước mặt bỗng nhiên thành bóng tối và sau khi nàng mở mắt lại nhìn thấy

khung cảnh quen thuộc. Đó là căn phòng của mình và hẳn đang lặng im nhìn nàng. Chút thân quen khiến tâm nàng bình lại, ít nhất nàng sẽ không khóc nức lên vì sợ hãi.

Đã nhiều lần nàng lạc bước trong những cơn ác mộng và cần có ai đó ở bên kéo nàng ra khỏi cơn ác mộng ấy. Thế nhưng lần này lại khác, nàng có thể tự thoát ra khỏi nơi đó dễ dàng giống như tất cả mọi chuyện xảy ra đều do một tay kẻ nào đó sắp đặt. Điều này càng khiến nàng tin những gì vừa rồi xảy ra không phải mơ mà là thật.

Những ký ức trước khi nàng ngất đi đột nhiên ùa về, theo phản xạ nàng đưa tay chạm nhẹ vào bụng mình. Thế nhưng chính nàng cũng không biết tiểu bảo bảo có bình an hay đã....

Sắc mặt hẳn vẫn không thay đổi, trầm lặng nhìn chăm chú từng cử chỉ của nàng. Ánh mắt ấy sâu hun hút như màn đêm tĩnh lặng, bất giác trở nên xa lạ. Chưa bao giờ nàng cảm nhận được cái lạ lẫm đáng sợ như vậy, có phải hay chẳng đây chính là điều kẻ bí ẩn đang muốn nói đến. Những người quan trọng nhất sẽ lần lượt rời bỏ nàng mà đi mà nam nhân đang ngồi trước mặt và tiểu hài tử sẽ là một trong số đó.

Không gian bỗng chốc xa lạ, dường như không nơi nào có thể chứa chấp một kẻ như nàng. Nàng muốn thu mình vào một góc thật nhỏ để tạm quên đi thế giới lạnh lẽo ngoài kia. Tiểu hài tử đã không còn và có lẽ hẳn cũng vì thế mà căm hận nàng. Chợt câu nói của hắc y nhân giấu mặt văng vẳng bên tai nàng "ông trời vốn rất công bằng, kẻ cướp đi hạnh phúc của người khác suy cho cùng sẽ không bao giờ được hạnh phúc". Có lẽ đang ứng nghiệm trên người nàng rồi.

Nước mắt mặn chát rơi ra khỏi khóe mắt, là chứa đựng nỗi đau hay nỗi ân hận vô cùng? Tất cả là tại nàng! Tội nghiệp tiểu hài tử còn chưa kịp chớp mắt nhìn thế gian đã phải ra đi, kiếp này nó đầu thai làm hài tử của nàng có

lẽ là điều sai lầm nhất. Thế gian bao nhiêu mẫu thân tốt, vì sao con lại vô phúc đầu thai làm con của nàng.

Tuy biết tình trạng nàng đã ổn định nhưng đợi đến khi nàng mở mắt hẳn mới buông bỏ gánh nặng trong lòng. Hẳn là không biết phải mở lời ra sao sau khi nàng tỉnh dậy, là trực tiếp hỏi về thân thể của nàng hay để nàng tự nói ra tất cả. Hẳn sợ ngay cả hiện tại nàng vẫn không chịu chủ động mở lòng như vậy có nghĩa nàng chưa hoàn toàn tin tưởng hẳn.

Hẳn làm mặt lạnh im lặng nhưng không có nghĩa hẳn vô tâm, chỉ là hẳn đang chờ đợi một câu nói từ nàng. Thế nhưng nàng lại không đáp lời. Sự hoang mang và vô vọng từ đôi mắt nàng, những giọt nước mắt mặn chát lăn dài trên gò má lại đánh tan chút cứng rắn trong lòng hẳn và một lần nữa hẳn lại thua dưới tay nàng.

-Nàng có gì muốn nói với ta không?

Hẳn cất giọng, thanh âm trầm thấp kéo dần tâm trí nàng quay trở lại. Đương nhiên nàng có rất nhiều chuyện muốn nói. Nằm trong vòng tay hẳn nước mắt nàng rơi càng nhiều hơn, là nàng có lỗi với hẳn, là nàng đã không bảo hộ tiểu bảo bảo thật tốt.

-Thiên Kỳ, thiếp... xin lỗi, tất cả là do thiếp đã làm liên lụy đến tiểu bảo bảo. Thiếp...thiếp là mẫu thân không ra gì, thiếp thực sự đáng chết. Giờ bảo bảo đã không còn có phải chàng rất hận thiếp không....

Những ngôn từ gấp gáp xen lẫn tiếng nấc nghẹn ngào. Tuy vậy cũng đủ nhận ra tâm tư nàng đang nghĩ đến chuyện gì. Thì ra nàng nghĩ tiểu bảo bảo không còn nên mới có biểu tình như vậy. Thế nhưng hẳn không muốn nói ngay sự thật cho nàng biết, đây sẽ là hình phạt thích đáng dành cho nàng để nàng không bao giờ mang tính mạng bản thân cùng tiểu bảo bảo ra đùa giỡn nữa.

-Nương tử, mọi chuyện đã qua rồi nàng đừng quá đau lòng. Ta tin tiểu hài tử sẽ không trách chúng ta đâu. Nhưng nương tử à, ta không hiểu vì lý do gì nàng lại đến cầu Đông ngoại thành.

Nàng sụt sùi quệt ngang dòng nước mắt, bây giờ có nói ra mọi chuyện cũng còn ý nghĩa gì nữa, tiểu hài tử cuối cùng vẫn là do nàng hại chết, chuyện này mãi mãi không thể thay đổi được.

-Thiên Kỳ, xin chàng đừng nhắc đến chuyện này nữa được không....tất cả là tại thiếp, thiếp không nên đến đó, thiếp không nên là Nhật Song Vương, thiếp không nên tồn tại trên cõi đời này. Nếu có thể lựa chọn lại thiếp thà chết trong tay lũ bắt cóc năm đó, thiếp không muốn lại là Nhật Song Vương tranh quyền đoạt lợi, thiếp không muốn giết người....Thiên Kỳ à, thiếp không muốn!

Hiện tại nàng không thể giữ được bình tĩnh, nỗi đau mất đi tiểu hài tử quá lớn khiến tâm nàng đau đớn. Nàng điên cuồng dùng hai tay đánh mạnh vào ngực mình, giờ phút này chỉ có nỗi đau về thể xác mới có thể khiến nàng nguôi ngoai mặc cảm tội lỗi.

Không! nàng không thể để con một mình nơi địa phủ âm u lạnh lẽo. Nó còn bé như vậy chắc chắn sẽ rất sợ. Khi còn sống nàng không thể bảo hộ cho nó vậy thì khi chết đi nàng sẽ đi theo chăm sóc nó. Nàng gia tăng lực đạo bàn tay, nhắm nơi đau nhất bên lồng ngực bên trái mà đánh tới.

-Nương tử, nàng làm gì vậy?

-Thiên Kỳ, để thiếp đi cùng con. Thiếp muốn ở bên cạnh chăm sóc cho nó. Cầu xin chàng để thiếp đi!

Cũng may hãn kịp thời bắt lấy tay nàng nếu không thì chính hãn là tội đồ thiên cổ giết chết nương tử và hài tử của mình. Là hãn sai rồi, hãn không nên làm như vậy để trừng phạt nàng. Là hãn ích kỷ chỉ nghĩ đến bản thân

mình, không nghĩ đến nếu như nàng tin con đã mất thì sẽ đau đớn đến mức nào.

-Nương tử, nàng ngàn vạn lần không được làm như vậy. Nàng hãy nghe ta nói, tiểu bảo bảo vẫn khỏe mạnh, vẫn còn luôn ở bên cạnh ta và nàng.

-Thiếp không tin, thiếp không tin!

-Nương tử, nàng bình tĩnh lại. Những điều ta nói là thật, nếu nàng không tin ta có thể cho truyền Lưu thái y.

Sự kiên định trong ánh mắt hắt đánh đổi được chút ít tin tưởng từ phía nàng. Hắn sẽ không vì an ủi mà nói dối nàng, nhất định là vậy. Nàng trấn tĩnh đặt bàn tay lên bụng, bây giờ có thể cảm nhận được chút gì đó khác thường, tựa như có một sức sống mãnh liệt lan qua lòng bàn tay truyền đến trái tim đang hỗn nhịp. Đúng rồi, cảm giác mỗi lần nàng chạm vào sinh linh bé nhỏ là đây, con thực sự chưa rời bỏ nàng mà đi.

Nàng ngẩng mặt nhìn hắn bằng ánh mắt rực sáng, là ánh sáng của hy vọng, của niềm khát khao mãnh liệt tựa như con người đang ngắm nhìn hạnh phúc tưởng chừng mất đi nay lại tìm về. Đã có lúc thứ hạnh phúc ấy xa vời lắm, tựa như mây xanh bị gió tạt trôi về phía cuối chân trời.

"Ta sẽ lần lượt mang những người quan trọng nhất của người đi để người phải chịu nỗi đau giày vò bị tội cùng". Âm thanh hắc y nhân lại vang vọng bên tai khiến tâm nàng se lại. Nàng vô thức xiết chặt hai bàn tay vào nhau, ngăn những cảm xúc nhất thời hỗn độn bộc lộ ra bên ngoài. Nàng vùi mặt vào trong ngực hắn khó khăn lắm mới có thể cất lời.

-Thiên Kỳ, quen biết thiếp chàng có hối hận không?

Hắn không hiểu câu nói vừa rồi của nàng chứa ẩn ý gì. Nghĩ rằng tâm tư nàng nhất thời chưa ổn định nên mới sinh đa tâm như vậy. Hắn đau lòng

hôn nhẹ lên mái tóc có đôi chút rối bời của nàng, thanh âm nhẹ nhàng mà ấm áp.

-Ta rất hối hận.....

Hắn ngừng lại một lúc. Nàng cảm thấy bản thân có chút hoang mang, cơ hồ khó thở, hai bàn tay xiết vào nhau chặt đến mức trên da đã ửng đỏ vài tia máu. Nhưng những từ sau đó lại khiến tâm nàng xúc động vô cùng.

-Nếu như kiếp này không được gặp nàng...

Nàng mỉm cười mãn nguyện, như vậy đã là quá đủ. Ông trời đã quá nhẹ tay với kẻ sát nhân này rồi.

"Thiên Kỳ, kiếp này Hoàng Song Nhật Dương ta gặp được chàng là phúc đức tu được từ mấy kiếp. Ta sao nỡ lòng để chàng và tiểu bảo bảo vì ta mà chịu liên lụy...".

Hắn ôm chặt nữ nhân trong lòng. Hắn tình nguyện sẽ ôm nàng suốt kiếp cho đến khi tay hắn không còn đủ sức lực nữa. Cho dù chết đi hắn cũng vẫn ở bên cạnh nàng, không để nàng cô độc một mình.

.....

Tháng mười tiết trời trở lạnh, năm nay tuyết đến sớm hơn năm ngoái. Tiểu bảo bảo cũng đã gần bảy tháng. Bụng nàng nhô cao nhìn thấy rõ. Đứng bên khung cửa sổ, nữ tử khoác áo choàng đỏ rực khẽ mở hé cánh cửa nhìn ra khoảng không trước mặt. Qua khe hở nhỏ, khung cảnh bên ngoài hiện rõ một màu trắng xóa. Màu trắng tinh khôi nhưng cũng mang đến cho người ta cảm giác tịch mịch u sầu.

Từ sau khi sự việc xảy ra lần đó nàng rất chuyên tâm bồi bổ sức khỏe, chịu khó nghỉ ngơi tịnh dưỡng, tất cả là vì tiểu bảo bảo trong bụng. Ba nha đầu kia cũng ít vào cung hơn, căn bản là do nàng không muốn bọn họ vì

nàng mà mệt nhọc, vả lại hài nhi trong bụng họ cũng đã lớn việc đi lại nhiều quả thực bất tiện.

Khi không có chuyện gì làm thì mời các ma ma phụ trách khâu thừa may vá đến dạy nàng may y phục trẻ con, tuyệt nhiên không còn bát nháo như lúc trước nữa. Nàng nâng niu bộ y phục mới may xong tựa một món bảo vật. Đó là y phục cho đứa trẻ một tháng tuổi được may bằng vải bông mềm mại và rất ấm áp do Đông Dương tiến cống. Tuy đó không phải bộ y phục đẹp nhất nhưng đó là bộ y phục đầu tiên nàng dồn hết tâm huyết để hoàn thành.

Một cung nữ từ cửa lớn đi vào, nhìn thấy nàng đang chuyên tâm với bộ y phục nên không dám lên tiếng. Đợi đến khi nàng gấp xong bộ y phục bỏ vào chiếc giường nhỏ nàng ta mới tiến lên bẩm báo.

-Bẩm hoàng hậu nương nương, đã có tin tức trụ trì Linh Giác tự đã trở về, ngày mười tư tháng này sẽ mở đại lễ phổ độ chúng sinh toàn thiên hạ.

Cuối cùng người cũng đã trở về rồi. Nàng muốn đến Linh Giác Tự từ lâu nhưng vì trụ trì Linh Giác Tự - Vô Không đại sư đã đi Ma Vực nên chưa thể đến đó. Lần này người trở về nhất định nàng sẽ không bỏ qua cơ hội.

Qua nhiều đêm suy nghĩ cuối cùng nàng cũng nghĩ ra một việc, trên thế gian người có thể giúp nàng chỉ có một người đó chính là Vô Không đại sư. Đây là vị cao tăng đắc đạo thiên hạ không ai không biết, năm xưa chính người đã phong ấn toàn bộ hàn khí, độc khí, oán khí dưới đáy Lưỡng Hà, bảo vệ huyết mạch cho Phong Thiên quốc. Nàng tin người sẽ có cách giúp nàng gặp mặt hắc y nhân đó.

-Nương tử, nàng đang suy nghĩ gì thế?

Nàng bị tiếng nói của hắc kinh động, vội vàng lấy lại vẻ tinh nghịch thường ngày trách móc.

-Chàng đấy, muốn hù chết ta sao, muốn con chúng ta sợ chạy mất hay sao???

Hắn ngồi xuống cạnh nàng, bàn tay đặt nhẹ lên bụng đã nhô cao, ghé tai sát vào đó nghe ngóng. Sau đó giả bộ như ủy khuất mà kể lể với hài tử trong bụng.

-Tiểu bảo bảo, con có nghe thấy mẫu thân con mắng phụ hoàng không? Quả thật oan ức cho phụ hoàng nha, phụ hoàng đã đến rất lâu rồi, là do mẫu thân con không chịu chú ý thôi. Con thấy không, mẫu thân con rất hung dữ, sau này lớn lên con nhất định phải về phe phụ hoàng có nghe không.

Nàng hung dữ véo tai hắn một cái thật đau. Nam nhân này càng lúc càng to gan, hôm nay lại dám nói những lời đại nghịch bất đạo như vậy, xem ra lâu nay nàng đã quá nhẹ tay rồi.

-Phong Thiên Kỳ, chàng dám nói như vậy ta sẽ mang con bỏ trốn, hay hồng hạnh vượt tường cho chàng xem!

Hắn vẻ mặt vô tội nhìn nàng, giống như đứa trẻ hư nhất quyết không chịu nhận sai.

-Nương tử, nàng nhéo tai ta đau như vậy không phải quá hung dữ thì là gì?

-Chàng còn dám cãi, được lắm để xem hôm nay thiếp có nhéo đau chết chàng không! Hư!

Hắn giả vờ sợ hãi, cầm bàn tay vừa nhéo tai hắn lên miệng thổi.

-Nương tử đừng tức giận, nàng nhéo tai ta khiến ta rất đau lòng, không phải ta sợ bản thân mình đau mà ta sợ bàn tay nhỏ này của nàng sẽ đau.

Thật không ngờ cái miệng này của hắn càng lúc càng dẻo, khiến cơn tức giận của nàng bỗng chốc tiêu tan. Đúng lúc nhớ đến chuyện quan trọng, sắc mặt nàng lại quay ngoắt 180 độ. Nàng vẽ mặt dịu dàng, yêu kiều nhìn hắn, kèm theo nụ cười hết sức dụ hoặc.

-Thiên Kỳ, mười tư tháng này thiếp muốn đến Linh Giác Tự.

-Không được! Nàng đã mang thai bảy tháng không được phép tùy tiện ra ngoài, hơn nữa đường đến Linh Giác Tự rất hiểm trở, nàng như thế này ta không an tâm.

Quả nhiên vừa nghe xong thái độ hắn đã thay đổi. Nam nhân này muốn nắng là nắng muốn mưa là mưa, đặc biệt sau sự việc lần trước nàng càng cảm thấy tính cách này ngày càng đáng sợ. Đó cũng chính là lý do mỹ nhân kế được đem ra sử dụng nhưng hình như đã thất bại.

-Nếu không an tâm chàng có thể đi cùng với thiếp hứa sẽ ngoan ngoãn nghe lời chàng. Chàng nghĩ xem, sau khi Nhiếp chính vương năm triều chính Hoàng thái hậu đã đến Linh Giác tự, nguyện cả đời tụng kinh niệm Phật để cầu phúc cho Phong Thiên quốc, chúng ta có phải hay không nên đến thăm người. Hơn nữa thiếp muốn cầu phúc cho tiểu bảo bảo, thiếp tin Phật tổ sẽ che chở cho thiếp và con.

Lời nàng nói không hắn không có lý nhưng ngày mười tư... Chỉ có hắn mới biết đến đêm trăng tròn cơn đau đớn hành hạ hắn ghê gớm đến mức nào, mỗi lần như vậy hắn đau muốn chết đi sống lại, nếu là người thường có lẽ đã không chịu nổi. Nhưng hắn phải sống để che chở cho nàng và con. Nếu lần này hắn cùng nàng đến Linh Giác Tự, đến ngày cơn đau phát tác hắn sao có thể giấu giếm nàng.

-Nương tử, tâm ý của nàng Phật tổ sẽ hiểu rõ. Hay là như vậy đi, ta sẽ đích thân khởi giá đến Linh Giác tự thăm mẫu hậu và cầu phúc cho tiểu bảo bảo.

Nàng sao không hiểu ý tứ của hắn. Lại muốn nàng an phận ở nhà sao? Quả thực nếu chuyện không quan trọng nàng cũng không muốn đường đột ngay trong lúc này đến Linh Giác Tự, đợi sau này có dịp sẽ đến sau, nhưng chuyện rất cấp bách, ngày nào chưa giải quyết xong tảng đá trong lòng vẫn chưa được bỏ xuống.

Hôm nay không được cũng phải được, cho dù dở mọi chiêu thức nhất định khiến hắn đồng ý.

-Thiên Kỳ, thiếp hiểu chàng lo lắng cho thiếp. Thế nhưng hôm qua thiếp gặp ác mộng, có người nói sẽ mang con của thiếp đi, thiếp thực sự rất lo. Không đích thân đến Linh Giác Tự cầu phúc thiếp không an tâm. Thiên Kỳ.....

Đôi mắt nàng sớm đã ngập nước, vẻ mặt đau lòng đến chết khiến tâm hắn bắt đầu dao động. Hắn không biết mình phải làm sao cho đúng, để nàng đi một mình hắn không an tâm, còn nếu hắn đích thân đưa nàng đi thì làm sao để giấu giếm nàng. Thực sự đau đầu mà.

Sự thay đổi nhỏ của hắn nàng đã nhìn thấy, đây có lẽ là cơ hội tốt nhất để ra đòn phủ đầu. Nghĩ vậy nàng vui sâu vào ngực hắn thút thít.

-Thiên Kỳ.... Thiếp rất sợ, nếu con có mệnh hệ gì thiếp sẽ không sống nổi. Từ nhỏ thiếp đã rất cô độc, thiếp không muốn bất kỳ ai bên cạnh bỏ thiếp mà đi...

Những lời này giống như giọt nước tràn ly, tâm tình hắn đã thuận theo nàng rồi. Hắn không nhẫn tâm nhìn nàng đau khổ như vậy. Thôi thì hắn sẽ đi theo dốc sức bảo vệ nàng, còn chuyện kia hắn cố gắng không để bại lộ.

-Được rồi, ta sẽ đưa nàng đến Linh Giác Tự, đừng khóc nữa Dương nhi....

.....

Đoàn người khởi giá đến Linh Giác Tự. Tất cả đều được chuẩn bị hết sức kỹ lưỡng, đặc biệt số người hầu hạ và hộ giá hoàng hậu nương nương tăng gấp đôi. Đến Linh Giác Tự bình thường cần ba ngày ba đêm nhưng để đảm bảo an toàn tuyệt đối đoàn phải khởi hành trước hai ngày.

Trong suốt chuyến đi hắc luôn bên nàng như hình với bóng, mà nàng cũng rất ngoan ngoãn nghe lời, nghỉ ngơi đúng giờ, dùng thuốc đúng giờ, tất cả đều theo đúng dặn dò của thái y.

Linh Giác Tự tọa lạc trên ngọn núi Long Đỉnh được mệnh danh nơi hồ tựa rồng bay, quả thực không hổ danh là nơi quy tụ linh khí trời đất. Từ phía thanh tịnh, mang phong thái linh thiêng hiếm có.

Xưa nay việc cả hoàng thượng và hoàng hậu đến Linh Giác Tự chưa từng có, thân là trụ trì Vô Không đại sư phải đích thân ra đón tiếp. Vừa nhìn thấy hắc và nàng đang đứng trước Linh Giác Tự, sắc mặt Vô Không đại sư khẽ biến nhưng rất nhanh thay bằng vẻ mặt bình thường. Biểu tình này đương nhiên không thể qua mắt nàng và hắc.

Nàng nghĩ Vô Không đại sư đã nhìn thấy sự khác biệt trên người nàng, sự tin tưởng Vô Không đại sư có thể giúp nàng gặp mặt hắc y nhân ngày càng lớn. Còn hắc, hắc biết bản thân mình hiện tại đã không còn là một người đúng nghĩa mà chỉ là một linh hồn lang thang mượn tạm thân xác cũ của mình để tồn tại, biểu tình vừa rồi cho thấy rõ Vô Không đại sư đã nhận ra điều đó.

Sau khi thắp nhang khấn phật và Hoàng thái hậu xong nàng một thân đến gặp Vô Không đại sư. Vô Không đại sư là một lão nhân cỡ chừng hơn tám mươi tuổi, râu và lông mày bạc phơ khiến gương mặt càng mang dáng dấp một hiền nhân. Lần đầu tiên gặp mặt nàng đã thấy vạn phần kính trọng, vạn phần bội phục.

-Lão lập tham kiến hoàng hậu nương nương, chẳng hay hoàng hậu nương nương đến đây là có chuyện gì?

Nàng cử chỉ cung kính cúi người chào, sau đó ngồi xuống chiếc ghế gỗ đơn giản đặt cạnh bàn trà, đối diện với Vô Không đại sư.

-Vô Không đại sư là cao tăng đắc đạo, ắt hẳn người đã biết bốn cung đến gặp người vì chuyện gì.

Vô Không đại sư cười hiền từ, đôi mắt phát ra kim quang nhìn về phía nàng.

-Hoàng hậu nương nương quả nhiên tính tình thẳng thắn. Nếu vậy lão lập xin mạn phép nói thẳng. Lão nạp có thể nhìn thấy sát khí cùng oán khí nặng nề vây quanh người, người vốn không thuộc về thế giới này sao vẫn cố chấp ở lại. Nếu người muốn quay về không phải không có cách.

Khóe miệng nàng giật giật, là nên cười hay nên khóc. Nếu là một năm trước đây, khi nghe được những lời này có lẽ nàng sẽ mừng đến phát điên, thế nhưng tình thế lúc này đã khác, ý nghĩ quay về thế kỷ 21 đã sớm tiêu tan.

-Vô Không đại sư, bốn cung không muốn quay về thế giới của mình. Hôm nay bốn cung đến tìm người là có việc khác.

-Là về kẻ giao dịch địa phủ?

-Bốn cung không biết hẳn ta là ai, chỉ biết đó là một hắc y nhân giấu mặt, hẳn đã tìm gặp ta trong giấc mơ. Vô Không đại sư có cách nào giúp ta gặp hẳn?

Vô Không đại sư sắc diện thay đổi, hai hàng lông mày nhíu lại khiến những sợi lông mày bạc phơ nhấp nhô theo từng cử động nhỏ. Vận khí của hoàng hậu nương nương không đơn giản, việc lưu lạc đến thế giới này hoàn

toàn không phải ngẫu nhiên. Chắc chắn người chính là nữ nhân được chỉ định để thay đổi vận mệnh cả nhân gian.

Lão nhìn ra vận mệnh của hài tử đang nằm trong bụng người, sáng chói tựa ánh dương, có thể tương lai sẽ lại một lần nữa xuất hiện một người có thể thay đổi càn khôn, bảo vệ nhân gian. Thiên Đế đã cố tình sắp xếp như vậy có nghĩa đứa trẻ này không thể không sinh ra.

-Hoàng hậu nương nương, trước khi trả lời câu hỏi của người lão nạp nói trước điều này. Số mệnh của người ở thế giới này sắp hoàn thành, nếu không thuận theo thiên ý mà nhất quyết ở lại nhất định sẽ gặp họa. Người đã suy nghĩ kỹ chứ?

Nàng hiểu ý đại sư muốn nói, đại nạn của nàng có lẽ sắp đến rồi. Nhưng nàng không quan tâm, chỉ cần đảm bảo an toàn cho hãn và con nàng sẵn sàng chịu đựng hết thảy, cho dù sau này trở thành cô hồn hay rơi vào vận kiếp bất phục tuyệt nhiên không hối hận.

-Tất cả đều bắt nguồn từ phía bốn cung, vì vậy bốn cung sẽ gánh hết tất cả. Điều bốn cung lo lắng nhất chính là.....

Ánh mắt nàng toát ra một tia đau thương, bàn tay khẽ chạm vào bụng. Đứa nhỏ này suy cho cùng chính là mệnh khổ, dù nàng quyết định thế nào vẫn không tránh khỏi tổn thương nó. Còn gì đau đớn hơn khi người làm mẫu thân chính tay thương tổn nhi tử của mình...

Vô Không đại sư thoát nhìn đã hiểu bất an trong lòng nàng. Nhưng số mệnh đứa trẻ sắp trào đời này sáng chói tựa thái dương, ắt hẳn không cần lo lắng.

-Hoàng hậu người an tâm, lão nạp có thể đảm bảo long thai vận mệnh lớn được Thiên Đế phù hộ. Còn về quyết định vậy lão nạp không dám ý kiến chỉ là lão nạp vô năng không thể giúp người gặp mặt kẻ giao dịch địa phủ, nhưng bá chủ Ma Vực là Kim Long và Kim Phụng thì có thể.

Thật không ngờ người cuối cùng có thể giúp nàng lại là Kim Long và Kim Phụng. Cái này gọi là cầu trời không bằng cầu đúng người. Nàng ngay lập tức gửi ám hiệu triệu tập Kim Long và Kim Phụng, hy vọng họ sẽ nhanh chóng xuất hiện.

Chưa đầy hai canh giờ, Kim Long và Kim Phụng đã đến. Quả nhiên khi nghe đến kẻ giao dịch địa phủ thì sắc mặt liền thay đổi, nhất là Kim Phụng, vốn là người nói nhiều nhưng hiện tại không thể thốt lên lời.

Kẻ giao dịch địa phủ quỷ kế đa đoan, lòng dạ hẹp hòi. Bất kể xưa nay là người phàm hay ma quỷ một khi đã bị hấn ta tìm đến thì tuyệt không có kết quả tốt đẹp. Tuy những kẻ hấn ra tay trừng phạt đều đáng chết nhưng chủ nhân vốn có công rất lớn trong việc phá Sát Huyết Hồn trận, chẳng lẽ không thể lấy công chuộc tội hay sao?

-Chủ nhân, ta thực sự rất lo lắng, bản chất hạ lưu bỉ ổi của hấn ta không ai là không biết, ngay cả những người có pháp lực cao cũng không muốn có bất kỳ quan hệ gì với hấn. Theo những gì ta biết hấn ta chắc chắn đã ra tay trước khi quyết định lộ diện.

Nàng xiết chặt tay, trong lòng thầm oán thán. Hấn ta đã ra tay? Hấn đã làm gì? Nàng không thể chậm trễ hơn nữa, nhất định phải tìm được hấn trước khi mọi chuyện quá muộn.

-Ta muốn gặp kẻ giao dịch địa phủ.

Một câu của nàng khiến Kim Long và Kim Phụng vốn đã lo lắng lại càng thêm sợ hãi bởi lẽ tên giao dịch địa phủ tính khí kỳ dị mà nơi ở lại càng kỳ dị. Phàm nhân xưa nay chưa một ai có khả năng bước vào nơi ấy, hơn nữa nàng còn đang mang thai, e rằng chuyện đã khó lại càng thêm khó. Hiểu được mối lo lắng của họ, nàng trầm giọng nói.

-Các người đừng lo, ta tin tưởng hấn đang chờ ta tự mình tìm đến vậy nên sẽ không cố ý gây khó khăn. Vạn bất đắc dĩ hấn giờ trò quỷ kế ta cũng

chỉ còn cách thuận theo, bây giờ không còn thời gian để tính nhiều nữa.

Nàng nói không hẳn không có đạo lý, Kim Long và Kim Phụng đồng nhất gặt đầu. Lần này có họ cùng theo, tuyệt đối không để tên đó tổn hại đến nàng. Mọi chuyện được định đoạt, đêm nay nàng sẽ lặng lẽ rời Linh Giác Tự nhất định không thể để hẳn phát hiện, chuyện này nói dễ cũng không phải dễ.

Nàng một mình trở về gian phòng nghỉ, vừa lúc gặp hẳn trở ra. Sắc mặt hẳn không tốt lắm, mồ hôi chảy ròng trên trán lại có chút xanh xao. Hẳn nghe nói nàng tìm Vô Không đại sư đàm đạo nhưng khi tìm đến đại sư nói nàng đã rời đi. Nàng có thể đi đâu? Hẳn tìm quanh khuôn viên Linh Giác Tự nhưng không thấy, chỉ khi nhìn thấy bóng hình nhỏ của nàng hẳn mới thở phào nhẹ nhõm.

-Nương tử, nàng vừa rồi có chuyện gì? Vi phu tìm nàng đã hơn một canh giờ mà không thấy, thật may nàng đã quay trở lại.

Nàng nhìn hẳn, trong lòng chợt thấy đau. Nàng mới rời đi hơn một canh giờ đã khiến hẳn lo lắng đến bộ dạng này, ngộ nhỡ sau này.... Nàng không dám nghĩ tiếp bởi nàng không có đủ dũng khí. Nếu không phải vạn bất đắc dĩ thì nàng nhất định không muốn làm vậy. Kiếp này là nàng phụ hẳn...

-Thiên Kỳ, chẳng phải thiếp đã quay lại rồi hay sao. Mau lại đây ngồi, thiếp có chuyện muốn nói với chàng.

Nàng vội vàng kéo hẳn ngồi xuống ghế, nhanh chóng thực hiện kế hoạch của mình. Nàng sợ cứ kéo dài không dứt nàng sẽ không có đủ can đảm hạ quyết tâm.

-Đêm nay thiếp muốn một mình ở Phật đường đọc kinh khấn phạt, như vậy mới có thể bày tỏ lòng thành của thiếp, mong Phật tổ phù hộ cho chàng, cho tiểu bảo bảo và cho cả Phong Thiên quốc.

Hắn ngàn vạn lần không muốn nàng một thân cực khổ, là vua một nước hắn mới chính là người phải làm như vậy. Nhưng đêm nay là đêm mười tư, hắn không đủ khả năng thay nàng cầu kinh khẩn phật. Thiết nghĩ đây là cơ hội tốt để nàng tránh mặt nàng, như vậy nàng sẽ không nghi ngờ khi cả đêm hắn không xuất hiện. Lần này phải cảm ơn Phật tổ linh thiêng đã ra tay giúp hắn.

-Ta không muốn nàng phải cực khổ nhưng nếu nàng muốn làm vậy ta sẽ không ngăn cản. Đêm nay ta sẽ phái cung nữ túc trực bên ngoài, nếu có chuyện gì cần nàng chỉ cần lên tiếng thì họ sẽ có mặt. Nàng yên tâm cả đêm sẽ không ai quấy rầy nàng hết.

Không ngờ hắn lại dễ dàng đồng ý, chỉ cần cả đêm hắn không xuất hiện thì nàng có thể dễ dàng rời khỏi Linh Giác Tự.

Trước khi rời đi nàng chủ động bước đến ôm hắn một cái thật chặt, ngẩng nhìn gương mặt thân quen lâu thêm một chút. Đến khi hắn cố tình ho khan khi chứng kiến hành động kỳ quái này thì nàng mới luyến tiếc buông tay.

.....

Nàng một thân áo choàng đen rời khỏi Phật đường, ra tới bên ngoài cổng đã thấy Kim Long và Kim Phụng đã đứng sẵn ở đó. Vì chuyến đi lần này không giống bình thường, cần dùng đến phép thuật của cả Kim Long và Kim Phụng nên tất cả đều thuận theo ý hai người họ.

Mất khoảng một canh giờ hai người đáp xuống một vùng đất âm u quỷ dị, với nàng lại thấy vô cùng quen thuộc. Là nơi trong giấc mơ nàng nhìn thấy, nơi kẻ giao dịch địa phủ đến tìm nàng, nơi mà hắn tuyên bố sẽ lần lượt mang những người quan trọng nhất đời nàng đi.

-Chủ nhân, phía trước là nơi hắn ta trú ngụ, có rất nhiều yêu ma hoành hành người phải đặc biệt cẩn thận. Ta và Kim Long sẽ thi triển phép thuật

phá vỡ ma trận giúp người dễ dàng vào đó hơn.

Khi Kim Long và Kim Phụng chuẩn bị vận khí thi triển phép thuật thì trong không gian vô định vang lên giọng nói lạnh lẽo và quỷ dị. Đúng rồi, đây chính là giọng của hắn ta, hắc y nhân giấu mặt nàng đã gặp lúc trước. Nàng cảm giác hít thở không thông bởi vì thanh âm đáng sợ này khiến trái tim nàng run rẩy.

-Hoàng Song Nhật Dương, người cuối cùng đã đến, đường lớn rộng mở người có thể vào. Kim Long và Kim Phụng, đây là địa phận của ta các người chớ động tay chân.

Nàng đoán đúng, hắn ta đang chờ nàng đến không có lý do gì lại ngăn cản. Nàng nhìn về phía Kim Long và Kim Phụng khẽ gật đầu một cái ra hiệu cho họ ngừng tay sau đó một thân hắc bào tiến lên phía trước.

Quan sát nơi hắn ta ở cùng với cách hành xử nàng có thể đoán được người nàng sắp gặp tới đây tính tình quỷ dị không thể xem thường. Ánh trăng mờ ảo dần bị quầng mây đen che khuất, nguồn sáng cuối cùng bị cướp đi khiến tất cả chìm vào bóng tối, giữa khoảng đêm mênh mang đó thì thoảng lại có tiếng kêu rất ghê rợn xuyên qua vạt lá đập vào tai. Nếu không phải đã từng lăn lộn trong hắc đạo nhiều năm thì có lẽ hiện tại khó có thể giữ nổi bình tĩnh.

Nàng bước từng bước về phía trước, càng vào sâu trong lãnh địa càng thấy âm u ma quái. Phía trước bị một mảng đen ngòm che phủ thậm chí không phân biệt được nơi nào là lối đi, tất cả những bước đi của nàng đều xuất phát từ linh tính của bản thân. Đi được thêm vài bước thì không gian đen tối bỗng được thắp sáng bởi một loài cây kỳ lạ, nàng cũng chẳng quan tâm nhiều đến nó bởi lẽ điều quan trọng nhất chính là hắc y nhân giấu mặt sau lớp mặt nạ đang hiện diện trước mặt nàng một khoảng cách không xa.

-Sớm đã biết lá gan người không nhỏ. Người là phàm nhân duy nhất có thể đặt chân đến đây.

Hắc y nhân từ từ quay người lại, hắn ta đứng cách nàng chừng năm thước, tại vị trí hắn đứng có một luồng sáng xanh mờ ảo thoát ra từ quả cầu được gắn trên cây quyền trượng. Ánh sáng huyền ảo phản chiếu lại những đường nét đơn giản của hắc y nhân khiến người ta có cảm giác mơ hồ không rõ, thực thực hư hư.

-Ta đến tìm người để thương lượng.

Hắc y nhân phá lên cười khi nghe xong câu nói của nàng. Từng từ thoát ra mang theo hàm ý khinh bỉ hướng về phía nàng.

-Ha ha, một kẻ phàm nhân nhỏ bé như người có tư cách thương lượng với ta sao. Trong tam giới phàm là thần tiên hay ma quỷ đều phải nể mặt ta vài phần, người xem nếu để kẻ khác biết được ta hạ mình thương lượng với một phàm nhân có phải chẳng sẽ bị tam giới chê cười.

Trước khí thế bức người của hắc y nhân không hề tỏ ra thua kém. Hôm nay nàng đi đến bước đường này không phải chỉ để nghe những thứ thối nát từ miệng hắn. Nếu nàng nhún nhường hay yếu thế ắt hắc y nhân càng khó đạt mục đích hơn.

-Ta tuy là một phàm nhân nhưng cũng khiến người giao dịch địa phủ hao tổn tâm tư không ít, không phải sao? Chậm trễ và phiền hà không phải phong cách làm việc của ta. Nói đi, mục đích cuối cùng của người là gì?

-Nếu ta không nói người cũng không có khả năng đấu lại ta. Chỉ cần ta phất tay có thể lấy mạng người bất cứ lúc nào.

Nàng khinh. Tự cao tự đại nàng đã gặp qua bao nhiêu người, hắc y nhân không phải ngoại lệ. Nếu có thể một phát lấy mạng nàng hắc y nhân đã làm từ lâu, cần gì phải hao tâm tổn sức dẫn dụ nàng đến đây. Nàng hướng phía hắc y nhân

chậm chậm cất giọng, thanh âm bình thản cơ hồ không có chút sợ hãi nào, thậm chí còn có ý khinh thường nhàn nhạt.

-Ta tin người muốn giết ta dễ như trở bàn tay, nhưng cần gì hao tâm tổn sức như vậy. Chẳng phải chỉ cần phất tay một cái hay sao.

Kẻ giao dịch địa phủ im lặng một hồi, thừa nhận rằng kẻ dám đứng trước mặt hãn giương oai diễm võ mới chỉ có một người mà người đó chính là nữ nhân trước mặt này. Hãn muốn giết chỉ là chuyện đơn giản thế nhưng nữ nhân này quả thực thú vị khiến hãn nổi tâm muốn đùa giỡn một chút, xem bản lãnh có thực sự lớn như vậy.

Lúc trước hãn tay định đẩy nàng ta xuống mười tám tầng địa ngục thế nhưng ngay lúc quan trọng nhất lại bấm ra sứ mệnh cứu nhân gian thoát khỏi kiếp nạn nên mới đem nàng ta xuyên không về Phong Thiên quốc. Quả nhiên nàng ta có bản lãnh có thể phá Sát Huyết Hồn trận cứu cả nhân gian.

Thế nhưng lấy công chuộc tội không phải là nguyên tắc làm việc xưa nay của hãn, dự định sau khi nhân gian được cứu hãn sẽ mang nàng ta đến địa phủ, có thể không đẩy xuống mười tám tầng địa ngục nhưng cũng không thể để nàng ta sống tiếp kiếp này. Vậy mà lão Thiên Đế lại muốn cùng hãn đấu trí, một lần nữa mang sứ mệnh cao cả đặt vào tiểu hài tử trong bụng nàng ta khiến hãn muốn ra tay cũng không thể.

Điều này cơ hồ động chạm đến tôn nghiêm của hãn, muốn giết một kẻ phạm nhân yếu ớt mà không thể vậy nên hãn đã bày mưu tính kế khiến nàng ta sống cũng không được yên ổn và nam nhân bên cạnh nàng ta chính là kẻ thế mạng thay. Hãn sẽ đợi đến khi tiểu hài tử trong bụng nàng ta hoàn thành xong sứ mệnh rồi bắt nàng ta đền tội cũng chưa hãn là muộn. Làm như vậy vừa không đắc tội với lão Thiên Đế vừa không nguy hại đến nhân gian.

Con át chủ bài đang nằm trong tay hắn, hắn không tin sau khi hắn tung ra quân bài này nữ nhân to gan đang đứng trước mặt không cúi đầu đầu hàng.

-Nói hay lắm, để ta xem sau khi nhìn thấy những thứ này người còn dám giương oai diễu võ trước mặt ta không.

Nói rồi hắn ta phất tay một cái, ánh sáng phát ra từ cây quyền trượng biến hóa thành một tấm gương lớn phản chiếu lại hình ảnh nam nhân đang đau đớn quằn quại, liên tục dùng hai tay ôm chặt vào đầu sau đó lăn lộn trên sàn đất lạnh tưởng như chết đi sống lại. Đôi mắt nam nhân đỏ rực, gân xanh trên mặt hiện rõ mồn một khiến người ta không khỏi thương tâm.

Sắc mặt nàng sớm đã trắng bệch, bàn tay lạnh ngắt đặt lên tâm đầu đớn. Không thể nào, hắn tại sao lại đau đớn như vậy. Đôi chân vô lực khiến nàng ngã quỵ xuống đất, khó khăn lắm mới có thể chống tay trụ người ngồi trên mặt đất. Chưa bao giờ nàng nhìn thấy hắn đau đớn như vậy, và cũng chưa bao giờ tâm nàng đau đến vậy. Vì sao chứ?

"Thiên Kỳ, tất cả là vì thiếp đúng không? tại sao chàng lại ngu ngốc như vậy! Thiếp phải làm sao bây giờ?....."

Nàng không biết làm gì, nàng vô dụng, là nàng có lỗi với hắn. Nàng cảm hận hắc y nhân trước mặt, tại sao hắn không giết chết nàng đi, tại sao lại bắt người nàng yêu thương phải chịu đau đớn này? Nàng phải làm sao đây.....

Nàng gượng sức đứng lên, bước gần hơn về phía hắc y nhân, đến khi cách hắn còn hơn một thước nàng đem toàn thân quỳ xuống trước mặt.

Nàng là Nhật Song Vương chưa bao giờ quỳ gối trước kẻ nào, cũng chưa từng cầu xin ai điều gì, thậm chí trước mặt lũ bắt cóc nàng cũng không than khóc một tiếng. Tôn nghiêm của nàng chính là không bao giờ đầu hàng trước kẻ khác và hôm nay nàng mang tôn nghiêm ấy đặt ở dưới chân.

Hắc y nhân hơi kinh ngạc, không nghĩ nữ nhân này lại có thể vượt tỏ tôn nghiêm quỳ gối trước mặt hắn, cũng coi như đối với nam nhân kia ý nặng tình sâu.

-Ta cầu xin người hãy tha cho chàng.... xin người hãy mang hết đau đớn của chàng sang người của ta, những gì ta gây ra xin người hãy trừng phạt lên người ta, cầu xin người đấy....

Thanh âm khó khăn phát ra khỏi tiếng khóc nghẹn ngào, đó là tất cả những gì nàng có thể làm giây phút này. Thế nhưng một kẻ không có trái tim như kẻ giao dịch địa phủ sao có thể bị những lời cầu xin đó làm mềm lòng. Hắn thậm chí còn muốn mang muối sát lên vết thương đang chảy máu của nàng.

-Người biết không, hắn vốn đã chết sau khi cùng người động phòng hoa chúc thế nhưng linh hồn hắn vẫn quanh quẩn bên người suốt hai tháng ròng, khi biết được người mang thai hắn đã bất chấp tất cả để có thể trở về. Hắn phải trả một cái giá rất đắt, người có muốn biết không. Ha ha, hắn chính là vào ngày trăng tròn sẽ bị âm hồn địa phủ hành hạ đau đớn đến chết đi sống lại, hơn thế nữa hắn cũng chỉ có thể là cô hồn mượn chính thân xác cũ của mình để tồn tại mà thôi, 18 năm sau hắn sẽ chết.

Từng từ thoát ra là một mũi dao đâm thẳng vào tim nàng, đau, đau còn hơn chính nàng bị đâm. Vì sao hắn lại vì nàng mà chịu đựng đau đớn, vì sao ông trời lại nhẫn tâm như vậy, nếu lúc trước nàng chết đi thì hôm nay đã không gây thương tổn cho hắn. Bây giờ nàng đã hiểu thì ra cách trừng phạt tốt nhất không phải là chết mà chính là sống mà phải nhìn người thân yêu sống không bằng chết.

-Người có vui không, ta đã bị người dùng hình phạt nặng nhất trừng phạt rồi.... không biết người có thể ban cho kẻ tử tội như ta một ân huệ không?

-Người nói.

Nàng quệt ngang dòng nước mắt, vô thức cất tiếng cười trong vô vọng. Ân huệ mà nàng nói ra khiến kẻ giao dịch địa phủ phải nhướng mày.

-Người hãy giết chết chàng đi.

Thì ra nói ra câu này không khó như nàng tưởng. Nếu là trước đây nàng sẽ làm tất cả mọi thứ có thể để hăn sống thế nhưng nghiệt ngã thay hiện tại chính nàng phải cầu xin ban cho hăn cái chết.

Trong lòng nàng lạnh tựa băng, nàng ngược mặt lên nhìn bầu trời đen thăm thẳm. Là lão Thiên Đế có mắt mà nhân gian ca tụng đang ở trên đó. Nàng khinh! Cả đời này nàng căm hận nhất chính là lão. Nhưng rồi nàng lại cúi xuống nhìn vào đôi tay run run đã nhuốm đỏ máu tươi, thanh âm cười yếu ớt đến thê lương. Trách ai được đây, tất cả không phải do nàng gây ra hay sao, kẻ đáng hận nhất chính là bản thân nàng....

-Người biết không, ta chính là muốn chàng chết đi bởi vì cái chết so với hiện tại còn hạnh phúc gấp vạn lần.

Kẻ giao dịch địa phủ không đáp lời. Hăn ngàn tính vạn tính cũng không tính ra nữ nhân này lại khẩn cầu như vậy. Dù gì hăn cũng phải suy nghĩ lại, nếu nam nhân kia chết đi sao có thể khiến nữ nhân này đau khổ. Nhân gian có câu chó cùng dứt đuôi, suy cho cùng không hăn không có lý, nhờ nàng ta nghĩ quần quên sinh làm hại đến tiểu hài tử trong bụng thì lão Thiên Đế nhất định giáng tội. Xem ra tình huống này phải là lùi một bước tiến hai bước.

-Xem ra người và hăn kiếp này yêu nhau quá đậm sâu rồi, ta sẽ cho người một cơ hội.

-Chỉ cần người đừng làm hại chàng ta nguyện chịu đựng tất cả.

-Ta không thể giúp hăn ngừng đau đớn bởi đó chính là cái giá phải trả khi đi ngược với quy luật sinh tử. Hăn vẫn sẽ đau đớn, vẫn sẽ chết vào 18 năm sau nhưng nếu người nguyện ý ta có thể đem một nửa đau đớn trên người hăn sang người của người và 18 năm sau người cũng sẽ chết. Người suy nghĩ kỹ đi, đây là giới hạn cuối cùng của ta rồi.

Nàng cười lạnh, đau đớn đối với nàng là gì chứ, nếu có thể nàng còn muốn mang hết đau đớn từ người hăn sang người nàng. Nếu có thể cùng chịu đau đớn cùng sinh tử có nhau thì bao nhiêu thứ ấy có là gì.

-Ta nguyện ý!

.....

Sau khi nàng trở lại đã là lúc tờ mờ sáng, cũng may đám thị nữ đêm qua bị trúng mê dược vẫn chưa tỉnh nên không ai phát hiện nàng rời đi.

Nàng quỳ gối dưới Phật đường, thành tâm vái lạy Phật tổ.

-Phật tổ, con ngàn vạn lần sẽ không oán thán bởi những gì con gây ra thực sự không có cách nào chuộc lại. Con nguyện dùng cả cuộc đời còn lại cứu giúp nhân gian, tuyệt đối sẽ không sát hại thêm bất cứ người nào. Phật tổ linh thiêng xin người chấp nhận lời khẩn cầu của con phù hộ cho tiểu hài tử bình an lớn lên.

Bên ngoài yên tĩnh bị tiếng nói tức giận của Tần công công phá vỡ.

-Các người phụng mệnh hầu hạ hoàng hậu nương nương sao có thể nằm ngủ tại đây, còn không mau đứng dậy hết cho ta. Người đâu mang hết những kẻ này giam vào phòng chứa củi chờ ta quay lại sẽ xử phạt.

Khi mấy cung nữ sắp bị ngự lâm quân dẫn đi thì cánh cửa Phật đường mở ra. Nàng bước ra bên ngoài đưa tay ra hiệu đám người ngự lâm quân dừng tay.

-Tần công công, là bốn cung cho phép họ ngủ, ông có ý kiến gì sao?

Quả nhiên sau khi nghe những lời nàng nói sắc mặt Tần công công nhìn đám cung nữ hòa hoãn lại đôi chút, liếc mắt ra hiệu bọn họ lui xuống sau đó tiến lên dìu nàng bước xuống bậc thang.

-Hoàng hậu nương nương, lão nô nào dám. Để nô tài dìu người trở về phòng.

-Tham kiến hoàng thượng.

Đám cung nữ vừa mới bước đến cuối hành lang thì gặp hắc đang đi tới liền vội vã hành lễ. Nàng đứng trước cửa Phật đường nhìn đến, tuy rằng đã che giấu kỹ nhưng nàng vẫn nhận ra sắc mặt xanh xao, đôi mắt khắc khoải vẻ mệt mỏi của hắc. Bàn tay đang được Tần công công đỡ vô thức xiết lại, trong tâm đau đớn tựa dao cắt nhưng vẫn nở nụ cười tươi hướng về phía hắc.

Hắc dang rộng hai tay chờ nàng chủ động xà vào lòng, dường như đây đã là thói quen không thể bỏ. Ôm chặt thân ảnh nhỏ bé trong vòng tay hắc đau lòng lên tiếng.

-Nương tử, vất vả cho nàng rồi.

Nàng không đáp lời, cố nén không cho những giọt nước mắt trào ra.

"Thiên Kỳ, chàng làm tất cả chỉ mong thiếp được sống vui vẻ đúng không, vậy thì từ bây giờ thiếp sẽ không khóc nữa, sẽ vui vẻ mà sống bên cạnh chàng được không..."

Mặt trời bừng sáng phía đông Linh Giác Tự, đỏ và rực rỡ hơn bao giờ. Nhân gian thường nói mặt trời lên sẽ xóa tan hết bóng đêm dài vô tận, sẽ sưởi ấm cho những trái tim nguội lạnh. Ngày hôm qua đã là quá khứ và hôm nay chính là bắt đầu của một khởi đầu mới. Dù tương lai không biết

trước sẽ có chuyện gì xảy ra nhưng hiện tại được nằm trong vòng tay của người, được nắm tay người đi trên chặng đường gian nan phía trước đã là hạnh phúc.

Nàng và hắn mỉm cười mãn nguyện, hai bàn tay lồng vào nhau chạm nhẹ vào sinh linh bé nhỏ sắp trào đời.

-Phu quân, thiếp muốn nói điều rằng thiếp rất yêu chàng.

-Nương tử, kiếp này, kiếp sau và cả kiếp sau sau nữa ta cũng vẫn yêu nàng.

.....Hoàn.....